GENE WOLFE



VRĂJITORUL

PALADIN
FANTASY

„Nu trebuie să fii familiar cu operele lui Wolfe ca să te laşi pe deplin captivat de o poveste care îmbină, în mod surprinzător şi cu o imaginaţie uluitoare, idealuri demne de regele Arthur, legende celtice şi mitologie nordică.”

The Washington Post

„*Vrăjitorul* este o carte formidabilă. Cere multă atenţie din partea cititorilor, dar le răsplăteşte devotamentul înzecit.”

David Drake

„Nimeni nu l-ar întrece pe Wolfe dacă ar trebui să transforme banala poveste despre maturizarea unui adolescent într-una actuală şi captivantă. În creaţia lui, o astfel de poveste devine lectură obligatorie pentru fanii genului fantasy.”

Romantic Times Bookclub Magazine

„*Vrăjitorul* şi *Stăpânul Inelelor* par să-şi tragă inspiraţia din aceleaşi surse, drept care romanul lui Gene Wolfe poate fi considerat unul dintre puţinele opere fantasy demne de a fi comparate cu trilogia lui J.R.R. Tolkien.”

Booklist

„*Vrăjitorul* se numără printre cele mai interesante opere ale lui Gene Wolfe, considerat unul dintre maeştrii în viaţă ai genului.”

Locus

„Cel mai bun exemplu de literatură fantasy; un roman revelator, care-ţi depăşeşte orice aşteptare.”

Publishers Weekly

„Un nou triumf al celui mai important scriitor în limba engleză al zilelor noastre. *Vrăjitorul* este un roman uimitor: profund, uman, absolut original, care te acaparează în totalitate. Gene Wolfe e un autor care merită preţuit.”

GENE WOLFE

— Seria Cavalerul vrăjitor #2 —

VRĂJITORUL

Original: *The Wizard* (2004)

Traducere din limba engleză:
DAN DOBOŞ



virtual-project.eu



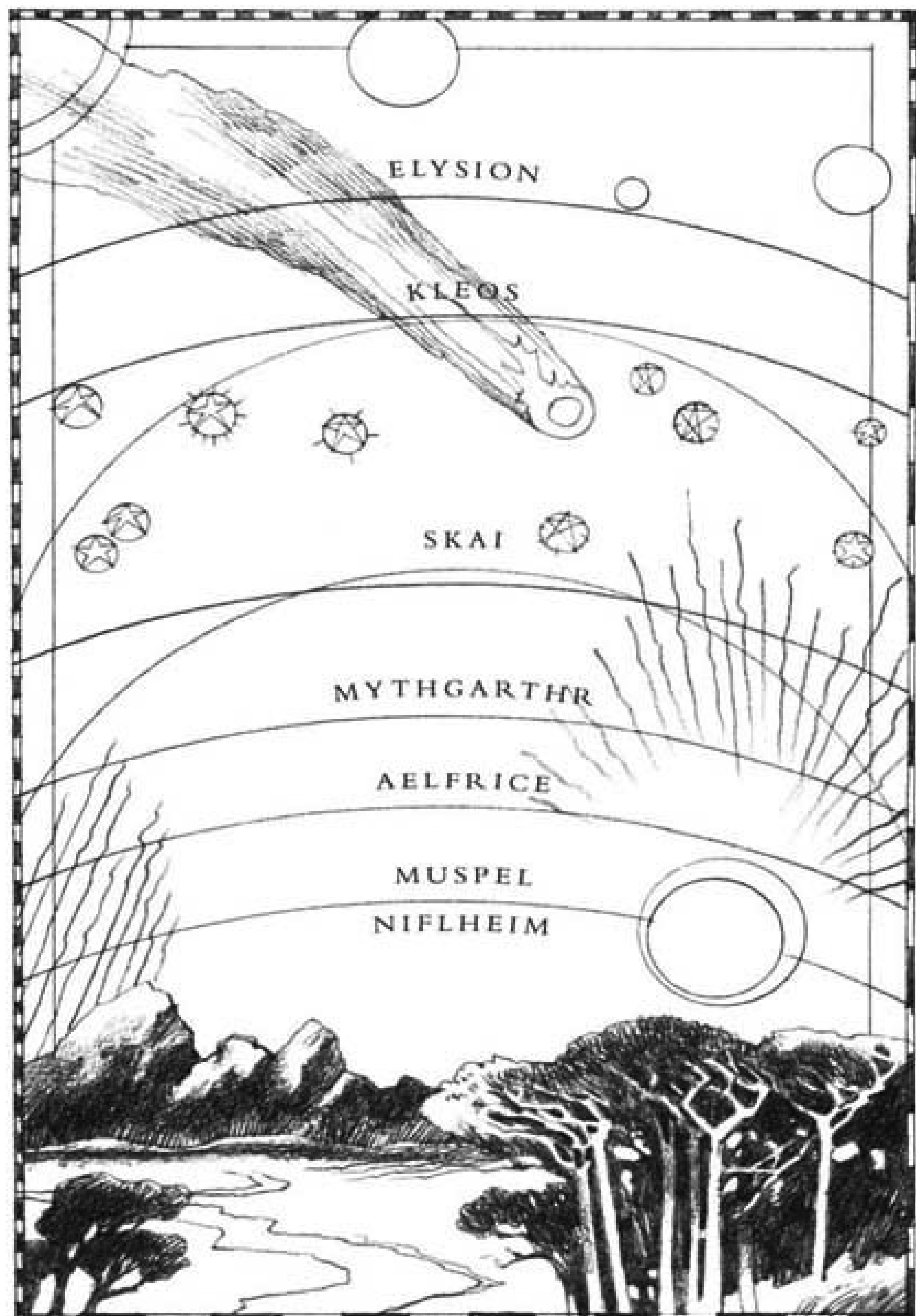
— 2019 —

Dedicat cu dragoste şi respect lordului Dunsany,
autorul poeziei *Călătorii.*



„Ai vrut să devii cavaler, nu un expert în cavalerism. Dacă te-aş antrena în continuare, te-aş transforma în savant, nu în luptător. Ceea ce mai ai de învăţat vei deprinde văzând şi făcând."

– Yves Meynard, *Cartea Cavalerilor*


ELYSION
KLEOS
SKAI
MYTHGARTHR
AELFRICE
MUSPEL
NIFLHEIM

Ben,

Nu aveam de gând să fac o altă listă de nume, dar mi-am zis „şi dacă n-a primit prima parte?” Aşa că mai scriu una. Dacă ai citit prima jumătate a scrisorii mele, îţi vei aminti cine sunt Disiri şi Berthold Viteazul şi o mulţime de alte nume. Chiar şi aşa, le-am mai enumerat o dată, pentru orice eventualitate.

Nu ai aici chiar toate numele. Sunt sigur că le-am uitat pe unele, iar altele nu contează.

ABLE – Numele după care mă cunosc cei de aici. În realitate este numele fratelui lui Berthold Viteazul, cu care m-a schimbat Disiri.

AELF – Poporul creat de Kulili.

AELFRICE – Lumea de sub Mythgarthr, unde sunt acum.

AGR – Înalt dregător la curtea lui Marder.

ALVIT – Războinica fecioară care m-a dus în Cerr.

AMABEL – Femeia care l-a salvat pe Payn când a murit mama lui.

AM – Unul dintre arcaşii lui Garvaon.

ARNTHOR – Regele. Tatăl său a fost om, dar mama lui a fost un dragon de apă. Setr a fost fratele său.

BAKI – Fată Aelf de Foc care m-a vindecat cu sângele ei.

BEEL – Ambasadorul pe care Arnthor l-a trimis în Jotunland.

BERGELMIR – Una dintre părţile supravieţuitoare ale lui Ymir. Din el se trag conducătorii giganţilor.

BERTHOLD – Bărbatul care m-a luat în grijă după ce am ajuns prima dată în Mythgarthr.

BORDA – Căpitanul gărzilor lui Idnn.

BORGALMIR – Capul din dreapta al unuia dintre prietenii lui Schildstarr.

BYMIR – Uriaş pe care l-am omorât cu o ţepuşă.

CASTELUL SANDHILL – Plasat la graniţa de sud a Celidonului; îi aparţinea tatălui lui Leort.

CERR – Lumea lui Valfather, de unde sunt Overcinii.

COLLE – Baron din Celidon pe care l-am eliberat.

CROL – Crainicul care m-a ajutat când m-am întâlnit cu

banda lui Bed.

CURTEROŞIE – Castelul care i-a aparţinut lui Ravd.

DANDUN – Baron din Celidon pe care l-am eliberat.

DISIRI – Atât femeia, cât şi fata pe care o iubesc. Ambele.

DOAMNA – Fiica lui Valfather; era greu de crezut cum o persoană atât de bună putea şti atâtea lucruri şi împărtăşi atâtea puncte de vedere.

DRUMUL RĂZBOIULUI – Drumul principal dintre Celidon şi Jotunland.

EGR – Servitor de rang superior al lui Beel. El era responsabil de carul cu bagaje.

ELYSION – Lumea în care trăieşte Preaînaltul Zeu. Este deasupra tuturor celorlalte.

ERAC – Unul dintre cavalerii lui Arnthor.

ESCAN – Contele Mareşal.

ETELA – Sclavă a unui fierar din oraşul Utgard.

ETERNE – Mama tuturor săbiilor.

FARVAN – Căţelul meu.

FENRIR – Este la fel de rău ca Uriaşii Gheţurilor şi Nopţii Lungi. A smuls cu dinţii braţul unui Overcin pe care l-am cunoscut şi care îmi plăcea mult.

FIACH – Paznic în temniţa de sub Thortower.

FIII FURIEI – Uriaşii din ţinutul de gheaţă (Jotunland).

FOLKVANGER – Casa Doamnei. E incredibil cât de mare şi de frumoasă poate să fie.

FORCETTI – Oraşul lui Marder, lângă castelul Sheerwall.

FRIGG – Regina lui Valfather şi mama lui Thunor. O doamnă frumoasă şi tăcută, iubită de toată lumea.

GALENE – Femeie pe care am găsit-o cerşind în Kingsdoom.

GARSECG – Alt nume folosit câteodată de Setr, atunci când se transforma în Aelf. A fost bun cu mine.

GARVAON – Cavalerul care m-a învăţat cum să lupt cu spada.

GED – Paznic în temniţa de sub Thortower.

GERDA – Femeia pe care a iubit-o Berthold.

GILLING – Regele din Jotunland.

GRENGARM – Dragonul pe care l-am omorât. Imaginea lui e pictată pe scutul meu.

GYLF – A fost de fapt unul dintre câinii lui Valfather, care mi-a permis să-l păstrez o vreme.

HAF – Băiat care a încercat să mă jefuiască.

HALWEARD – Servitorul pe care Marder l-a trimis la Curteroşie.

HEIMIR – Fiul Gerdei. Era om, dar asta e destul de greu de ţinut minte.

HELA – Fiica Gerdei. Spunea că e proastă pentru că era mult prea deşteaptă ca să spună că e deşteaptă.

HERN VÂNĂTORUL – Poreclă a lui Valfather când pleacă la vânătoare cu o haită de câini ca Gylf.

HROLFR – Pădurar care a lucrat pentru tatăl lui Escan.

IDNN – Fiica lui Beel. Nu e nici mare, nici puternică, dar are mai mult curaj decât majoritatea bărbaţilor.

IRONMOUTH – Unul dintre cavalerii Zâmbăreţului. Un spadasin redutabil şi cel mai bun luptător pe care l-am întâlnit.

IRRINGSMOUTH – Port din nord, distrus de Osterlingi.

INSULA DE STICLĂ – Nu e chiar o insulă, ci vârful castelului pe care Setr l-a construit în Aelfrice. Pe ea se găseau copaci, iarbă şi un iaz care ducea către Aelfrice.

JOTUNHOME – Ţinutul secret al femeilor din neamul Fiilor Furiei. N-am fost niciodată acolo.

JOTUNLAND – Ţinutul Fiilor Furiei, la nord de munţi.

KEI – Unul dintre cavalerii lui Arnthor. Era priceput în turniruri.

KINGSDOOM – Capitala Celidonului.

KLEOS – Lumea lui Michael, între Elysion şi Cerr.

KULILI – Fiinţă care s-a împletit din viermi. Se putea deşira şi răspândi, ceea ce o făcea greu de prins.

LAEMPHALT – Numele pe care Toug i l-a dat armăsarului alb pe care Beel mi l-a oferit.

LEORT – Cavalerul Leoparzilor.

LER – Overcin. Genul de prieten cu care nu trebuie să vorbeşti mereu, iar unii oameni credeau că suntem fraţi.

LIS – Bunica Etelei.

LLWCH – Unul dintre cei mai duri cavaleri ai lui Valfather. Se spunea că sabia lui muşcă precum focul, şi era adevărat.

LOGI – Fierarul care stăpânea peste Etela, Lynnet şi Vil.

LOTHUR – Fiul mai mic al lui Valfather. Era imposibil să nu-l placi, dar aveai mereu senzaţia că nu te poţi încrede în el.

LOTHURLINGI – Oamenii de la vest de mare.

LYNNET – Mama Etelei.

MANASEN – Unul dintre cavalerii lui Arnthor.

MANI – Motanul vorbitor care ne-a urmărit pe mine şi pe Gylf din ruinele cabanei. Era aproape la fel de şmecher pe cât se credea şi un prieten destul de bun.

MARDER – Ducatul lui se afla în extremitatea de nord a Celidonului, după ce s-a dizolvat Indign.

MIMIR – Indiferent cum l-aş descrie, vei spune că e un izvor magic. Atunci când beai din el, îţi aduceai aminte de lucruri uitate.

MUSPEL – Lumea din care veneau dragonii.

MYTHGARTHR – Tărâmul care aparţine oamenilor ca noi. De sus în jos: Elysion, Kleos, Cerr, Mythgarthr, Aelfrice, Muspel, Niflheim.

NEGUŢĂTORUL DIN MIAZĂNOAPTE – Corabia de pe care am plecat când m-am întâlnit cu Garsecg.

NERTHIS – Overcină care trăia în Mythgarthr. Era regina animalelor sălbatice şi făcea copacii să crească.

NIPLHEIM – Lumea cea mai de jos, acolo unde trăieşte Zeul Cel Mai Jos.

NORR – Cel mai bun cal pe care l-a avut cineva vreodată.

NOTT – Una dintre cele mai prietenoase Gigante ale Iernii şi Nopţii Lungi. Nopţile din Mythgarthr îi aparţin.

ORG – Căpcăun, probabil ultimul din Celidon. Aş vrea să spun că a fost un şarpe în formă de om, care avea sângele cald în loc de rece, dar arăta mai degrabă ca o gorilă.

ORGALMIR – Capul din stânga al prietenului bicefal al lui Schildstarr.

PAPOUNCE – Mai-marele servitorilor lui Beel.

PARKA – Femeia din Kleos care mi-a dat struna de la arc.

PAYN – Mai-marele dregătorilor lui Escan.

POUK – Marinar pe care l-am angajat în Irringsmouth.

QUT – Căpetenia garnizoanei de la Curteroşie.

RAVD – Cavalerul care m-a plătit ca să-l îndrum.

RĂSĂRIT DE LUNĂ – Calul lui Svon.

SETR – Pe jumătate om, era de fapt, dragon. Aproape că a cucerit Aelfrice, însă sunt sigur că ceea ce-şi dorea cu adevărat era să supună Mythgarthr.

SIF – Nevasta lui Thunor. Era frumoasă şi nu aveai cum să nu îţi aminteşti de părul ei. Era incredibil.

SKOLL – Ultimul cavaler care a stăpânit-o pe Eterne înaintea mea. A fost ucis de Grengarm.

STONEBOWL – Slujitor de seamă al Zâmbăreţului.

SVON – Când l-am întâlnit prima dată, era scutierul lui Ravd; mai târziu a devenit al meu. L-am părăsit în pădure fiindcă mi-a fost frică să nu-l omor.

THIAZI – Sfetnicul şi vrăjitorul lui Gilling.

THOPE – Maestrul armurier al lui Marder. Era bun, viteaz, înţelept şi puternic, după câte am putut eu să-mi dau seama.

THRYM – Căpetenia gărzilor lui Gilling. Cel mai mare Fiu al Furiei pe care l-a văzut cineva vreodată.

THUNOR – Fiul cel mare al lui Valfather, un model pentru cavaleri. Au fost vremuri când m-am simţit foarte, foarte fericit că era de partea noastră.

THYR – Prima fată de ţăran.

TOUG – Băiatul pe care l-am luat cu mine în Aelfrice când încercam să evit nişte bandiţi.

TURNUL DE STICLĂ – Palat foarte înalt construit de Setr în Aelfrice.

TYR – Până şi Thunor spunea că e cel mai curajos dintre Overcini.

ULFA – Sora lui Toug. Era puţin mai vârstnică.

UNS – Argat care a avut grijă de Org şi care apoi a lucrat pentru mine.

URI – Aelfă de Foc. Setr a făcut-o sclava mea, la fel ca pe Baki.

UTGARD – Castelul lui Gilling. Oraşul din jurul lui se numea tot Utgard.

VAFTHRUDNIR – Uriaş renumit pentru înţelepciunea sa.

VALT – Scutierul lui Leort, unul chiar bun.

VALFATHER – Regele din Cerr, model pentru ceilalţi regi.

VIL – Sclav orb care era probabil tatăl Etelei.

VOLLERLAND – În textele vechi asta înseamnă Jotunhome.

WELAND – Făuritorul lui Eterne; devenit Regele Aelfilor de Foc.

WILIGA – A fost iubita contelui mareşal.

WISTAN – Scutierul lui Garvaon.

WODDET – Probabil singurul prieten pe care mi l-am făcut în Sheerwall.

YMIR – Primul Gigant.

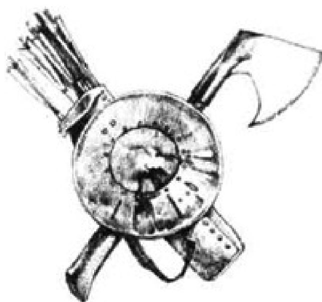
YOND – Scutierul care s-a năpustit asupra mea ca să mă protejeze când încercau să mă ucidă.

ZÂMBĂREŢUL – Prinţul Dragon, iar Dragonul era Grengarm. Oamenii săi erau Lothurlingii.

ZIO – Overcinul care l-a ajutat pe Weland. Are o mulţime de nume.

VRĂJITORUL





Capitolul 1
SUNT CAVALER



Am văzut cu ochii mei o parte din ceea ce urmează, Ben. Însă nu în totalitate. În mare, îţi povestesc ce mi-au spus alţii. Nu am de gând să mă opresc tot timpul şi să precizez cine şi ce mi-a povestit, fiindcă te poţi lămuri repede de asta, pe măsură ce citeşti. Dar în cea mai mare parte, ştiu de la Toug.



Uns făcea mereu plecăciuni, dar cel mai adânc s-a plecat în faţa lui Beel.

— Toug ăsta zice că stăpânu’ o murit, ’nălţimea voastră. A adus calu’ şi cânele stăpânului, ţi-i arăt! Dacă vreţi să-i vedeţi. Cre’că nu ne vrea răul, ’nălţimea ta.

— Îl crezi? a întrebat Idnn.

— Nu ştiu ce să zic, domniţă…

— Ar spune mai multe, dar nu cred că îndrăzneşte, a intervenit Beel. Vorbeşte! N-o să fii pedepsit!

— Crede că s-a lovit singurel, ’nălţimea ta, asta-i tot. Nu minţăşte, dacă-nţălegi ce vreau să zic, ’nălţimea ta. Poa’că nu-i însă aşa cum zice.

Văzându-l pe Gylf care se agita în spatele gărzilor, Mani a ţâşnit din poala lui Idnn şi a tulit-o ca să-l întâlnească.

— Înţeleg, a zis Beel clătinând din cap. Vorbeşte, băiete. N-am de gând să te pedepsesc mai mult decât a făcut-o cel care te-a adus aici.

Toug s-a supus, spunându-şi partea lui de poveste lui

Beel şi Idnn, la fel cum o făcuse pentru Uns cu o seară înainte.

La final, Beel a oftat.

— Ai văzut tu însuţi grifonul?

Toug s-a îndreptat de spinare cât a putut de mult, crezând că asta aş fi făcut şi eu în locul lui.

— Da, domnule. Vreau să spun, da, Înălţimea Voastră, l-am văzut şi pe Grengarm, însă nu de aproape. Dar să ştiţi că l-am văzut.

— Şi a zis cumva Sir Able că-ţi lasă calul, câinele, şaua, coburii şi aşa mai departe?

— Nu, Înălţimea Voastră. El… el…

— Vorbeşte odată!

— A zis că atunci când voi deveni cavaler, o să am un scut, Înălţimea Voastră, pe care va trebui să-mi pictez un grifon. Şi mi-a mai zis ce trebuie să fac pentru a ajunge cavaler, unul aşa ca el.

— Şi-ai de gând să-l asculţi, Toug? a zâmbit Idnn.

Toug a vrut să ridice din umeri, însă n-a făcut-o.

— O să-i dau ascultare, Înălţimea Voastră. Ştiu însă că va fi groaznic de greu.

— Totuşi, eşti hotărât să încerci.

— Da, Înălţimea Voastră, eu… eu… nu voi fi întotdeauna capabil s-o fac, Înălţimea Voastră, ştiu asta. Dar o să încerc mai tare data viitoare, asta dacă va mai exista una.

Zâmbetul lui Idnn s-a lărgit. Era extraordinar de frumoasă atunci când zâmbea.

— Nu vei fi întotdeauna *Able?*[1]

— Nu, Înălţimea Voastră.

— Dar vei încerca. Deja vorbeşti ca el. Ai fi sunat şi mai mult ca el dacă ni te-ai adresa cu *Domnul meu* şi *Domniţa mea.* Nu eşti una dintre slugile tatălui meu. Cel puţin, nu încă.

Beel şi-a dres glasul.

— Vrei să devii cavaler?

— Da, Domnul meu, asta vreau să fac.

— Posibil. Dar vei lupta alături de noi atunci când îi vom

[1] Joc de cuvinte, în limba engleză *able* însemnând „capabil” (n. tr.).

ataca pe Fiii Furiei care ne-au jefuit?

— I-am zis de-asta, ’nălţimea Voastră, a intervenit Uns.

— Da, Domnul meu. Dar nu prea am cu ce să lupt.

Beel a clătinat din cap.

— În ultima vreme, am cam fost în situaţia de-a spune că avem nevoie de fiecare femeie şi de fiecare bărbat. Acum, văd că trebuie să accept că avem nevoie şi de fiecare tânăr, de asemenea. Vreau să mergi să-l cauţi pe Sir Garvaon. Îi învaţă pe soldaţi să tragă cu arcul. Transmite-i că i-am poruncit să te înarmeze pe cât de bine se poate.

— Da, Înălţimea Voastră, a exclamat bucuros Toug, după care s-a întors şi a plecat.

— Aşteaptă. Nu ţi-am încuviinţat încă să pleci, a strigat Idnn.

— Îmi pare rău, a răspuns Toug, înroşindu-se brusc. N-am vrut să vă jignesc.

— Bineînţeles că nu, a şoptit Idnn, zâmbind uşor. Voiam doar să-ţi spun că eu şi tata suntem săraci acum.

Fără a şti prea bine ce-ar fi trebuit să zică, Toug a ales soluţia înţeleaptă de a tăcea.

— Acum vezi că stăm sub un copac. Când ne-am întâlnit prima dată cu Sir Able, am vorbit într-un pavilion de mătase. Credem că Fiii Furiei se apropie. Sperăm să-i surprindem şi să-i atacăm astăzi sau mâine şi, dacă-i vom învinge, o să fim din nou bogaţi. Asta nu înseamnă că darurile pe care tatăl meu le ducea regelui Gilling o să fie ale noastre. Dar ne vom recupera lucrurile care ne aparţin de drept şi am luat cu noi o mulţime de cai, bani, arme, bijuterii şi tot aşa. Acum mai avem doar câteva arme. Nu ne ajung pentru toată lumea. Dar dacă vom învinge, îţi voi da un scut. Va fi darul meu pentru tine şi voi pune să se picteze pe el un grifon.

Nu mult după aceea, Garvaon i-a spus lui Toug:

— N-am nimic să-ţi dau. N-am nici măcar o ţepuşă de care să mă pot lipsi. Dar ce e cu cocoşatul ăsta al lui Sir Able?

— Io am bâta mea şi securea cu care tai, a intervenit Uns, etalându-şi armele. Pentru mine’s de-ajuns, dom’le.

— Nu la asta m-am referit. Poţi să-i dai băiatului ceva cu care să lupte?

Uns a stat o clipă pe gânduri.

— Poa’ să-i cioplesc o bâtă.

— Aşa să faci, l-a îndemnat Garvaon, care s-a întors apoi spre Toug. N-am nicio armă să-ţi dau. Niciuna. Dacă-ţi poţi confecţiona singur ceva, chiar şi un fel de măciucă aşa cum are cocoşatul lui Sir Able, asta trebuie să faci.

Garvaon a privit în sus spre cerul care începea să se întunece.

— Odată ce va începe bătălia, mulţi vor cădea răpuşi. Alţii îşi vor abandona armele şi vor fugi. Dacă nu eşti printre ăştia din urmă, o să găseşti tu ceva.

— Aşa voi face!

Chipul dur, de bărbat între două vârste, al lui Garvaon s-a îndulcit pentru o clipă.

— Încearcă să te fereşti de pericolul din miezul luptei. Caută să pui mâna pe un arc şi pe o tolbă cu săgeţi.

Toug l-a aprobat dând din cap.

— Şi fii pregătit să te trezeşti devreme şi să călăreşti repede. Suntem aproape. Noi, cavaleria, va trebui să-i reţinem până ne ajunge infanteria din urmă, deşi nu ştiu cât o să ajute asta. Ai calul lui Sir Able.

Toug a încuviinţat din nou din cap, iar Uns a intervenit şi el:

— Io am asinu’!

— Înseamnă c-o să vii cu noi. Dacă nu poţi să ţii pasul, încearcă măcar să-i zoreşti pe pedestraşi. Majoritatea sunt femei.

Toug s-a hotărât în sinea lui să îl întreacă pe Garvaon în galop, dacă va putea.

— Avem şaizeci şi doi de bărbaţi, a zis Garvaon. Am mai pierdut din ei. Dintre ăştia, patruzeci sunt călăreţi destul de buni. Avem şi douăzeci şi şapte de femei, fără s-o pun la socoteală pe domniţa Idnn, care o să le conducă. Iscoadele noastre i-au văzut pe Fiii Furiei şi se pare că sunt…

— N-are nicio importanţă, îl întrerupse Toug şi apoi plecă de lângă el.

Era aproape întuneric când el şi Uns au ales într-un târziu un copac tânăr dintr-un pâlc micuţ care se întindea în lungul pârâiaşului ce marca latura de est a taberei lor. Uns l-a doborât cu trei lovituri năprasnice de secure. Lucra mai degrabă pe nimerite, fiindcă era întuneric; i-au curăţat vârful şi apoi au început să-l cioplească până când au obţinut un fel de bâtă.

După aceea, în timp ce Toug făcea un culcuş din ramuri tinere de pin, acoperit cu pătura de la şaua mea, Gylf a adus şi ultima desagă. Deschizând-o, Toug a găsit un cuţit mare cu un singur tăiş, cu mânerul făcut dintr-o rădăcină de iederă. Era înfăşurat în cârpe şi legat cu fâşii rupte din aceleaşi cârpe. Toug l-a prins apoi strâns la capătul bâtei sale.



S-au trezit înainte de răsărit. La fel ca Uns, Toug a mâncat nişte pâine uscată, care a alunecat mai uşor pe gât cu câteva guri de apă luată din pârâu. Răsăritul l-a găsit galopând spre nord împreună cu ceilalţi, tremurând zdravăn în răcoarea dimineţii. Suliţa lui scurtă era legată de şa, iar pisica lui Idnn stătea într-unul dintre cei doi coburi, cu capul afară.

Motanul îl punea în dificultate. Nu-şi scosese capul şi labele din faţă din coburul în care se ascunsese decât după ce Idnn şi femeile pe care le comanda rămăseseră la aproape o leghe în urmă. Pe de o parte, Toug simţea c-ar fi trebuit să ducă pisica înapoi, dar pe de altă parte ştia că toată lumea, inclusiv el însuşi, va crede că ăsta e felul lui de a se feri din calea luptei.

Garvaon era în faţă, la o jumătate de bătaie de săgeată de coada coloanei, acolo unde Toug şi Uns călăreau unul lângă altul. Garvaon nu l-ar fi văzut dacă s-ar fi întors, dar cineva ar fi observat cu siguranţă şi ar fi strigat la el.

Ce poate să facă o pisică într-o bătălie cu uriaşii? Avea să fie ucisă, şi era pisica lui Idnn. Atunci şi el ar fi fost omorât. Dar ce-ar fi putut el să schimbe? Nimic.

Încercase mai demult să devină soldat în Companiile Libere. El şi Haf se declaraseră bandiţi şi aşteptaseră pe

cineva îndeajuns de slab pentru a putea să-l jefuiască. Victima aleasă fusese un băiat mai tânăr, care i-a bătut pe amândoi. Şi atunci ce-ar fi putut el, un băiat care nu fusese în stare să jefuiască nici pe unul mai mic, să facă împotriva uriaşilor?

La fel de multe cât pisica.

Şi-a adus aminte cu amărăciune de hotărârea de a călări mai repede decât Garvaon şi de a ajunge primul la inamic. Acum se întreba dacă va ajunge vreodată. Oare n-o să se sperie şi o să fugă la simpla vedere a unui uriaş?

Armăsarul alb care fusese al meu şi-a mai domolit galopul.

— O să fie năcaz, a zis Uns îndeajuns de tare încât să se facă auzit preţ de trei călăreţi în jurul lor.

— Poftim? a exclamat Toug privind în jur.

— Suntem prea-n faţă. Muierile pe jos n-o s-ajungă decât la sfârşit.

— Şi la ce-ar fi fost bune, chiar dac-ajungeau? a ridicat Toug din umeri.

— Da’ noi? a zis şi Uns rânjind bolnăvicios. Pariu că eu omor mai mulţi ca tine.

— Eşti speriat, a spus Toug, ferm convins că avea dreptate.

— Ba da!

— Ba da. Eşti speriat şi prost echipat. Nu poţi să lupţi pe un asin.

— Da’ pot să-ncerc!

— N-ai să faci decât să te laşi ucis, clătină Toug din cap. Uite, am un comision pentru tine, unul care te va salva. Vezi pisica asta?

— Păi nu-i a lu’ domniţa Idnn?

Toug a aprobat din cap.

— Probabil s-a strecurat în coburul meu ca să doarmă şi, dacă rămâne aici, o să moară. Vreau să i-o duci înapoi.

Mani s-a afundat mai tare, băgându-şi şi capul în cobur.

— Ba nu! a exclamat Uns.

— Îţi poruncesc s-o faci!

— Io nu-s sluga ta, a strigat Uns, îmboldindu-şi asinul cu

călcâiele şi trecând cu câţiva metri în faţa lui Toug.

— Iar eu sunt cavaler! a exclamat Toug, el însuşi uimit de cuvintele sale. Aşa că-ţi poruncesc! Du-o înapoi la ea!

Uns a scuturat energic din cap, refuzând să-l privească.

Furios, Toug şi-a înfipt călcâiele în burta armăsarului şi i-a biciuit grumazul, smucind din hăţuri.

Iar armăsarul a tresărit.

Lui Toug i s-a părut că o forţă nevăzută îi aruncase în cap întregul şir de călăreţi. Înainte să-şi dea seama, a părăsit Drumul Războiului într-un galop nebun prin turbăria maronie. S-a aplecat peste gâtul armăsarului, strângând din răsputeri hăţurile, iar calul a început să alerge cu capul aplecat, aproape orizontal, făcând spume la gură şi muşcând din zăbală.

Mani trona triumfător pe spatele lui Toug, cu ghearele înfipte adânc în cămaşa şi în părul lui.

Când armăsarul s-a oprit epuizat, Mani a exclamat încântat:

— Aşa da, aşa mai merge!

Toug a căscat gura la el, în măsura în care cineva poate să caşte gura la un animal care îi stă pe ceafă.

— Ceea ce-ar trebui să faci acum, a continuat Mani, este să omori tu însuţi uriaşii înainte să apară ceilalţi. Atunci Sir Garvaon te va găsi stând pe o grămadă de leşuri când ei vor ajunge acolo. Iar tu vei râde de el.

— Poţi vorbi!

— Aşa este.

Ca să converseze mai confortabil, Mani a sărit de pe umărul lui Toug în locul destul de larg pe care băiatul îl lăsase liber în şaua de război a calului.

— Sunt destul de pretenţios când aleg cu cine să vorbesc, atâta tot.

Toug a clătinat din cap cu uluire.

— Întâi a fost bătrâna Huld, căreia i-am aparţinut cândva. E moartă, dar încă pot vorbi cu ea. Mai e şi Sir Able, stăpânul meu mai recent. Dacă-ţi spun că şi el e mort, o să începi din nou să plângi?

Gândindu-se că şi-a pierdut minţile, Toug a clătinat din

cap.

— Apoi mai e şi domniţa Idnn, stăpâna mea actuală. Şi acum tu. Ai crezut că se va îngrijora din cauza mea?

Armăsarul alb începuse să pască, însă Toug n-a băgat de seamă.

— Nu credeam că animalele pot vorbi.

— Trebuie să răspunzi pentru propriile greşeli, îi zise Mani, în viaţa aceasta şi în celelalte. Este una dintre regulile care nu se schimbă niciodată. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Domniţa Idnn mi-a spus să călătoresc laolaltă cu bagajele, pe unde îmi găsesc loc. Era îngrijorată cu privire la siguranţa mea, ceea ce-i face cinste.

— Dar n-ai ascultat-o, a apucat să spună Toug.

— Nu, n-am ascultat-o. Nicio poruncă dată unei pisici nu are putere legală, asta ca să ştii. Conform legii, fiecare pisică îşi croieşte propriile reguli. Asta e una dintre diferenţele principale dintre câini şi pisici. Dacă i-ar fi spus aşa ceva câinelui ei… adică, vreau să zic, presupunând c-ar fi avut unul… mă înţelegi?

— Nu, a mărturisit Toug, simţind că n-a fost mai sincer niciodată în viaţa lui.

— Evident, ea nu are niciun câine, a adăugat Mani pe un ton de scuză. N-aş asocia niciodată…

L-a întrerupt un lătrat, destul de ascuţit, dar nu prea puternic. Toug s-a întors în şa şi l-a văzut pe Gylf alergând peste dealul pe care îl străbătuseră şi ei cu câteva secunde în urmă.

— Cu excepţia câinelui lui Sir Able, a continuat Mani pe un ton mieros, după cum eram pe cale să spun. Sir Able a fost un cavaler nobil, iar Gylf şi cu mine avem un fel de pact. Oficial, suntem duşmani. Dar acei duşmani care constată adeseori că e mai folositor să lucreze împreună pentru binele comun. Asta în ciuda faptului că încearcă mereu să ia mai mult decât i se cuvine.

— Eu tot nu înţeleg cum poate o pisică să vorbească, s-a explicat Toug.

— Nici eu nu înţeleg cum de celelalte nu pot.

Părând foarte încântat de el însuşi, Mani şi-a aranjat

mustăţile cu una dintre labele din faţă.

— Gylf încearcă, dar are foarte puţin succes, după cum ar fi trebuit să-ţi zic. Dar, până una alta, ai de gând să-mi urmezi sfatul cu privire la uriaşi?

— Adică să-i ucid? Nu cred c-aş putea. În plus, nici măcar nu ştiu unde sunt.

— Ştiu eu. Şi ştie şi Gylf, sunt sigur.

Gylf a aprobat din cap şi s-a aşezat pe labele din spate în iarba înaltă şi uscată.

— Când eram acolo sus, a urmat Mani făcând un gest vag cu laba spre vârful dealului, am zărit o fermă, departe către nord. În jurul ei se găseau uriaşi, dar şi un număr mare de cai şi asini. Nu crezi că ei erau?

— Ba se pare că da, a admis Toug.

— Păi, atunci trebuie doar să…

Mani şi-a întrerupt vorbele la auzul copitelor unui cal în galop. Pe creasta dealului apăruse un tânăr îmbrăcat cu o cămaşă de zale şi care purta un coif de oţel.

Capitolul 2
’STA E PI’ICA?



— Ăsta nu cumva e câinele lui Sir Able?

— De ce întrebi?

— El e. L-aş recunoaşte dintr-o mie. Salut, măi, Gylf, bătrâne prieten. Îţi aminteşti de mine?

Gylf a mârâit.

— Domniţa Idnn mi-a spus că băiatul care pretinde că l-a văzut murind pe Sir Able are calul şi câinele lui, dar ăsta nu e calul lui Sir Able.

— Este cel pe care i l-a dat tatăl ei, a spus Toug.

— Ah! Aşa se explică! Tu eşti băiatul.

— Dar tu te crezi bărbat?

— Bineînţeles.

— Păi, dacă tu eşti bărbat, la fel sunt şi eu.

Îmboldindu-şi calul cu călcâiele şi trăgând de hăţuri, Toug şi-a apropiat armăsarul alb de calul negru al noului-venit.

— Vrei să ne luptăm călare sau pe jos?

— Vrei să te înfrunţi cu mine?

Străinul n-a rânjit, dar a părut extrem de aproape de-a o face.

— O să fii ucis.

— Călare sau pe jos?

— Călare să fie, a zis celălalt, de data asta rânjind de-a binelea.

Tăişul lăncii primitive a lui Toug a nimerit din plin faţa

străinului, doborându-l din şa. Gylf a tăbărât asupra lui imediat, iar cel căzut n-a reuşit să-şi ferească gâtul de colţii câinelui.

— Nu! a strigat Toug.

Gylf, care se mărise şi devenise mai întunecat, s-a micşorat imediat la dimensiunile sale normale, apoi s-a dat înapoi.

— ’mesc.

Nou-venitul s-a ridicat şi a început să scuipe sânge; faţa şi gâtul îi erau şi ele năclăite.

— Te ’og. Îţi cer ca să nu m’ laşi fără ca’ în pustietatea ’sta. Nu mai am dreptul la Răsărit de Lună…

A scuipat sânge din nou.

— Ridică-te şi dă-mi sabia aia, i-a poruncit Toug.

Străinul a făcut întocmai, abia ţinându-se pe picioare. Toug i-a dat-o însă înapoi.

— Poţi să-ţi păstrezi calul, sabia şi tot ceea ce ai. Pradă unui gând de moment, Toug a adăugat: Cu excepţia mâncării. Dă-ne jumătate din ce ai.

Străinul l-a aprobat din cap. Ţinându-se cu o mână de nasul care îi sângera abundent, a deschis o desagă şi a scos din ea o pâine coaptă de două ori, o bucată de brânză învelită într-o pânză albă, fasole şi carne uscată. A desfăcut brânza şi a scos un pumnal încrustat cu aur.

— Nu trebuie să tai aia, i-a zis Toug. Păstreaz-o pentru tine, iar mie dă-mi carnea, jumătate de pâine şi jumătate din fasole.

Odată făcut schimbul, Toug a înghesuit prada în coburul în care stătuse Mani.

— Acum spune-mi cine eşti.

— Mumele meu e Zvon. Zunt ’cutierul lui Zir Able. Am fost… Chiar a murit?

Toug a încuviinţat din cap, după care l-a întrebat:

— Păi şi ce faci aici?

— Îl caut.

Pentru o clipă, a părut că Svon ar fi vrut să mai spună ceva, dar în loc s-o facă a scuipat din nou sânge.

Toug şi-a dat seama că nasul celuilalt era spart.

— Dar de ce n-ai fost şi tu cu el, aşa cum am fost eu?

— Aş fi vrut să fiu. Aş fi murit cu el. Am vrut…

— Doar că n-ai făcut-o, l-a întrerupt Toug în timp ce descăleca. Stai jos. Am să te bandajez în timp ce-mi povesteşti. Ai ceva cu care să te leg?

Svon a găsit o cămaşă de schimb pe care au tăiat-o în fâşii.

— M-a ’bandonat, a zis Svon în timp ce Toug îi înfăşură un bandaj peste nas. E zubărat pe mine, ’ar nu-l învinuiesc. Şi eu sunt zubărat pe mine.

— Îhî, a mormăit Toug, încercând să strângă cât mai bine bandajul, deşi vedea că asta îl împiedică pe celălalt să vorbească limpede.

— Mai bine m-ar fi bătut, dar n-a ’ăcut-o. M-a ’pins în pădure şi m-a lăsat cu ’ervi’orul său. Deribil tip!

— Mi-ai văzut pisica?

— Ceh săh văt?

— Pisica mea, a repetat Toug. De fapt, e pisica domniţei Idnn, dar eu aveam grijă de ea. E un motan foarte mare, negru cu ochi verzi. Nu l-ai văzut cumva?

— Nu, a răspuns Svon. N-am băzut nicio pi’ică.

— Gylf ar trebui să ştie. Unde s-a dus motanul, băiete? Înapoi la stăpâna lui?

Fără ca Svon să-l poată vedea, Gylf a negat din cap.

— Şi a plecat în pădure aşa, de unul singur? l-a întrebat Toug pe Svon. Sir Able, vreau să zic.

Svon a încuviinţat.

— Doa’ a plecat şi ne-a ’ăsat. Pentru un moment a părut că ezită, apoi a continuat. Îl cu’oşti ’ine?

Toug s-a oprit o clipă din a-l bandaja pe celălalt ca să se gândească la întrebare; nici cerul întunecat şi nici iarba unduitoare şi maronie nu l-au inspirat să dea un răspuns. Într-un târziu, a zis:

— N-am fost alături de el prea multă vreme, dar simt că-l cunosc mai bine decât pe cei mai mulţi dintre oameni. O dată am vorbit destul de mult, pe vremea când fugeam de bandiţi. Mă rog, aşa credeam atunci, înainte să ajungem în Aelfrice. Şi… au mai fost nişte lucruri. Eu n-am putut să

vorbesc o vreme, dar el a rezolvat problema asta.

— E vră’itor. Ştiai nasta?

— Mi-a zis soră-mea, a ridicat Toug din umeri.

— Şi are dreptate. Ducele m-a fă’ut ’ervitorul său ca să mă ’edepsească cred. Oricum, Zir Able m-a ’lestemat dup’ ce a ’lecat. Dup’ ce ne-a ’bandonat pe servitorul lui şi pe mine. ’Nălţimea Sa m-a ’at lui Zir Able, bar Zir Able m-a ’at unui monstru ’nvizibil.

— Ce? a întrebat Toug, oprindu-se brusc în timp ce tăia altă fâşie de cămaşă pe care s-o folosească drept bandaj.

— Mo’stru ’nvizibil. E ’ici, dar nu-l bezi. Nu mă crezi?

— Nu, a răspuns Toug scurt.

— ’Pun adevărul.

— Susţii deci că există un monstru pe care nu-l putem vedea şi care e aici cu noi, ascultând ce vorbim?

Svon a tresărit, simţind bandajul care i se strângea în jurul gâtului.

— Câinele ăla ’roia să mă omoare, nu? Guf sau cum l-o chema, câinele lui Zir Able.

— Desigur.

— Se dransformă-n altceva în timp ce atacă. Tre’ să fi vă’ut şi tu.

Toug a tăcut.

— Cre’ că nu-i un câine ’bişnuit, chiar dacă e mare. L-am băzut cum se dransformă.

Svon a aşteptat ca Toug să spună ceva, dar acesta a preferat să tacă.

— Vrei să afli dacă e vreun ’onstru cu noi? Răspunsu’ e da. Da’ nu e monstrul meu, cel pe care mi l-a dat Zir Able. E mon’trul tău.

Toug a privit lung la Gylf şi apoi la Svon.

— Aş vrea să ştiu mai multe despre al tău. De ce nu e aici?

— ’iindcă am dălărit repede. Poate alerga la ’el ca un cal. Dar nu multă breme. Când mă opresc, chiar şi o zi, mă ’ăseşte. Am ’cercat să mă duc acasă când m-a ’bandonat Zir Able. Ţi-am zis de asta?

— Nu cred, a răspuns Toug în timp ce inspecta cu

atenţie ceea ce făcuse, ştergându-se pe mâini cu ultima fâşie din cămaşă.

— Mergeam spre ’ord, a explicat Svon. Zir Able trebuia să ’ucerească şi să păzească o trecătoare. Când m-a ’bandonat, zervitorul lui a zis că a bontinuat să meargă, da’ că e zigur că Zir Able se va întoarce. M-am ’ândit că Zir Able a renunţat la trecătoare, da’ n-a fost ’devărat.

— Numele lui era Pouk?

Svon s-a întors ca să privească spre Toug.

— De unde ştii?

— Era şi sora mea cu el? Sora mea, Ulfa.

Svon a început să clatine din cap, dar s-a oprit repede ducându-şi mâna la nas.

— Cam doare.

— Te cred, dar nu pot să fac nimic mai mult. Era şi sora mea cu el?

— Nu. Eram doar Zir Able, eu, zervitorul. Şi mon’trul, şi câinele. Am crezut că a ’ămas cu zervitorul. Ceea ce ar bi bost bine. Nu ’oiam să-mi amintesc de Zir Able. Nu eu ’l părăsisem. El mă ’ărăsise pe mine, aşa că am ’ornit spre casă. Dacă ar bi avut nevoie de mine, mi-ar fi trimis ’orbă. Aşa m-am gândit, ’ultă vreme a mers mon’trul cu mine. L-am atins o ’ată. Cred că l-am a’ucat de un braţ şi mi s-a ’ărut că ating un jarpe din Mythgarthr.

— Sau un dragon, a sugerat Toug.

— ’sta e! ’sta e exact! Atunci mi-am dat seama că tre’ să mă-ntorc. M-am grăbit, pricepi? ’cercat să merg ’epede, ’ar nu aşa de ’epede ca să omor calul. O v’eme, m-am ţinut în faţa lui, ’ar s-a întors pe ’esimţite. Eram în munţi ş’acolo sunt matahale mari, matahale care ’ocuiesc în pe’teri. Tre’ să le fi văzut.

— Te referi la uriaşi? N-am văzut niciunul, a zis Toug clătinând din cap.

— Fiii Fu’iei? Nu la fel de mari ca ei, dar foarte mari. Cre’ că ăl mai mare pe care l-am ’ăzut era uite-aşa mai ’nalt ca un om, a zis Svon depărtându-şi mâinile cam la un metru una de alta.

— Înţeleg.

— Le-am dat daruri şi m-am ’pretenit cu ei. Oricum, aşa am cre’ut. De cum au apărut stelele, l-am auzit în jurul taberei. A fost un strigăt în depă’tare. A bărut că pleacă, ’ar ’nainte de zori s-a întors. Mon’trul i-a prins şi i-a omorât. I-am auzit cum cad în jurul meu şi pe urmă cum trosneau nişte oase undeva lângă mine.

Svon a tăcut pentru o vreme.

— Aşa c-ai încercat să fugi călare.

Svon a încuviinţat, fără să-şi mişte însă prea mult capul.

— ’nainte să mă prindă. Acum am ’tâlnit-o pe domniţa Idnn, care conduce un grup de ’emei. Mi-a spus că ta’ăl ei e în faţă cu nişte ’oldaţi şi cu ei călăreşte un băiat-bă’bat care l-a vă’ut murind pe Zir Able. Nu l-am găsit pe ’aron şi pe soldaţii lui şi am încercat s-o tai pe de-a ’reptul acolo unde cotea drumul.

— Aşa şi eu, a zis Toug.

— Te-am ’ărit şi am ’enit până aici. Tu eşti cel de’pre care mi-a zis domniţa Idnn?

— Da, a mărturisit Toug cu tristeţe. Da, sunt sigur că de mine e vorba.

— L-ai vă’ut murind? I-ai vă’ut cadavrul?

Toug a negat din cap.

— A căzut în mare.

— ’ici? ’sta nu e posibil.

— Nu ştii tu ce e posibil şi ce nu, doar crezi că ştii! a exclamat Toug întinzând mâna după frâiele calului şi încălecând, iar în minte i-au venit amintiri despre Disiri şi despre grifon. În fiecare zi se întâmplă lucruri pe care nu le crezi posibile. Ţi-a spus cumva domniţa Idnn unde urmează să ne luptăm cu uriaşii?

— Mi-a spus, a încuviinţat Svon care se ridicase destul de încet unde fusese aşezat. Nu boţi conta pe mine în ’uptă. Mi-e teamă să sunt prea slă’it acum.

— Fă şi tu ce poţi, l-a sfătuit Toug, convins că asta aş fi spus şi eu. Mă duc până acolo să mă uit la ei. Pe urmă am să-l găsesc pe Sir Garvaon şi pe lordul Beel şi-am să le spun…

S-a oprit văzându-l pe Mani care ieşise dintre ierburile

înalte şi-l privea acum cu atenţie.

— Scuză-mă, a spus, trebuie să plec.

— ’sta e pi’ica? a dorit să ştie Svon în timp ce Mani a sărit îndeajuns de sus ca să-şi înfigă ghearele în sacul agăţat de şaua lui Toug. Domniţa Idnn a zpus că a ’ierdut una. Ai de gând să i-o duci înapoi?

— Nu acum. Am să mă asigur că nu păţeşte nimic. Iar tu poţi să-ţi vezi de drumul tău. Faci cum vrei.

Rămas singur, Svon a scos o ploscă de apă de la şaua calului său şi s-a aşezat din nou pe jos. Pâinea coaptă de două ori era tare şi uscată, dar nu fără aromă. Cu ajutorul înghiţiturilor de apă a reuşit să o mănânce şi chiar să o savureze, iar brânza pe care i-o lăsase Toug era mai mult decât bună. Rănile pe care i le făcuseră colţii lui Gylf păreau că-l ard, iar nasul (din care încă îi curgea un firicel de sânge ce-i năclăia bandajul) îl durea şi mai rău. Pentru o vreme, pâinea şi apa i-au distras însă atenţia în mod binecuvântat de la durere.

Odată ce-a terminat de mâncat, şi-a scos coiful de metal şi şi-a studiat chipul oglindit în metalul lustruit. Nobilii aveau doar rareori nasuri rupte, spre deosebire de cavaleri. Asta era încă un indiciu că nu avea să revendice niciodată pământurile tatălui său. În calitate de cavaler, le putea dobândi şi pe cont propriu. Poate nu câmpuri atât de întinse ca ale părintelui său şi în niciun caz un castel atât de mare… Dar poate că avea să capete un conac pe undeva, înconjurat de câteva ferme care să-i plătească arendă. Ar fi fost mult mai bine decât să fie dependent de cineva. Eventual să-i conducă pe războinicii fratelui său.

„Nu e un topor, Olafr”, îşi auzea în minte propria voce. „Aşază-ţi degetul aici, paralel cu tăişul. Paralel înseamnă în lungul lui, nu, nu trebuie să ţii minte asta, adică, vreau să spun că trebuie să reţii totul despre deget, dar nu ceea ce înseamnă să fie paralel. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus despre degetul tău mare şi că nu trebuie să tai lemne cu spada. Ai grijă de spadă, iar ea te va…”

Un conac ar fi fost mult mai bun. Mult, mult mai bun.



Durerea l-a făcut să-şi închidă ochii. Ştia că e copilăreşte să plângi. A reuşit să-şi înăbuşe suspinele, dar lacrimile i-au ţâşnit oricum, inundându-i ochii loviţi şi învineţiţi. Batista îi era deja îmbibată de sânge. A găsit ceea ce mai rămăsese din cămaşă şi, deşi materialul era murdar de sânge, şi-a tamponat uşor ochii cu el.

Se crezuse întotdeauna destul de frumos, dar ştia acum că nu va mai fi aşa niciodată; ar fi acceptat cu voioşie chiar şi să fie de-a dreptul hidos pentru tot restul vieţii dacă asta i-ar fi făcut durerea să dispară.

„Ar fi trebuit să iau vin”, şi-a spus în sinea lui. Apoi şi-a amintit că luase, dar şi că îl băuse mai demult.

Răsărit de Lună, care păscuse liniştit până atunci, şi-a ridicat botul în vânt şi şi-a ciulit urechile.

Svon şi-a luat coiful, s-a ridicat în picioare şi şi-a aşezat mai bine sabia în teacă. „Atacă la vintre ca să-l faci să-şi coboare scutul, apoi ţinteşte spre faţă.” Dar viteza cu care atacaseră bandiţii…

Însă doar băiatul s-a întors. Servitorul cel nou al lui Sir Able, sau cine o fi fost el, cu cuţitul legat de o bâtă, cu pisica aşezată (absurd) pe umărul său şi cu câinele monstruos care se ţinea lângă copitele calului. Svon a alergat către Răsărit de Lună şi a apucat hăţurile, dar băiatul – Toug – a descălecat.

— În direcţia aia e o fermă, a arătat el. Nu e prea departe. Uriaşii s-au oprit acolo, iar eu vreau să mă furişez ca să văd ce se petrece. După asta, va trebui să-i găsim pe Sir Garvaon şi pe lordul Beel, ca să-i aducem aici. Vreau ca tu să ai grijă de cai cât sunt plecat.

— Nu, a zis Svon. Putem să-i legăm.

— Dar eu vreau…

— Vin şi eu şi dacă ai un pic de ’un simţ, o să mergi să-i întâmpini pe călă’eţi şi-ai să mă laşi pe mine ză-i zpionez pe uriaşi.

Mai târziu, când ferma ce gemea de uriaşi ajunsese în bătaia ochilor lor, Toug a şoptit:

— Acolo ar trebui să fie şi un bătrân. Un prieten orb care-l caută pe Sir Able.

Capitolul 3

UN CAVALER VERDE DIN CERR



— El e Ber’hold, ’nălsimea Ta, i-a zis Svon lui Beel. Doog l-a găsit.

— Tu l-ai găsit, l-a contrazis Toug.

— Dar tu mi-ai ’is că e acolo, Doog. Dacă n-ai fi ’ăcut-o, n-aş fi jtiut de’pre el şi n-aş fi jtiut ce să bac atunci când l-am î’tâlnit.

— Ce e cu nasul tău? a întrebat Beel.

Svon a reuşit să zâmbească.

— Mi l-a spart Doog, ’nălsimea Ta. Am avut o dispudă pe care el a câş’igat-o.

— Iar Svon a câştigat-o pe a doua.

— Cu vorbe, a explicat Svon. La lovi’uri, Doog m-a bătud, dar a fost generos după victorie.

Berthold a vorbit pentru prima dată după ce descălecaseră.

— Nu-i un băiat rău, Toug vreau să zic. Mi-aduce aminte de fratele meu. Ai mulţi oameni, domnule?

— Adresează-te cu Înălţimea Ta, măi, omule, s-a răstit Garvaon.

— Vreo şaizeci, i-a răspuns Beel lui Berthold.

Acesta din urmă şi-a supt dinţii care-i mai rămăseseră.

— S-ar putea să fie de ajuns. Luptători buni?

— Vor trebui să fie, a mormăit Beel cu tristeţe.

— Aş lupta şi eu dacă aş putea să văd.

— Limba ta m-ar putea servi mai bine decât orice sabie.

Crezi că vor rămâne peste noapte? Asta le-ar oferi timp pedestraşilor să ne ajungă din urmă.

— Nu, domnule. Au venit la ferma noastră şi au văzut că stăpânul Bymir nu mai este. Sir Able – Svon şi Toug îl ştiu – îl omorâse. Doar că n-au observat şi ceilalţi. I-am târât corpul folosind doi boi, l-am îngropat într-un loc în care pământul e mai moale şi am pus o căpiţă de fân deasupra. Femeile s-au ascuns, iar eu am zis că el e plecat şi că m-a lăsat pe mine să am grijă de animale. Şi le-am spus că nu pot să-i hrănesc dacă el nu-mi dă voie. Ei bine, m-au crezut, domnule, aşa cum am presupus de la început. În timp ce mâncau, m-am îndepărtat uşor până m-a găsit acest Svon. Doar că nu cred că vor rămâne. Vor pleca repede.

Garvaon a dat să spună ceva, dar Beel l-a amuţit cu un gest scurt.

— De unde ştii asta, Berthold?

— Ar fi trebuit să mă pună să descarc asinii, domnule, şi cei doi cai. Dar n-au spus niciodată nimic despre asta şi au vorbit doar despre cum au de gând să mă ucidă. În momentul ăla m-am furişat şi am pornit să-l caut pe Sir Able, sperând că încă mai e prin preajmă.

Beel a privit la Toug, care a clătinat din cap.

— Eşti prieten cu el?

— Da, trebuia să ne elibereze, pe mine şi pe Gerda. El l-a ucis pe Bymir. Gerda a rămas cu mine, domnule, fiindcă Sir Able trebuia să ne ia cu el odată ce s-ar fi întors de la castelul ăla mare din nord. Doar că n-a venit încă.

— Am venit noi, a zis Garvaon aproape reflex, şi asta ar trebui să fie îndeajuns de bine.

— Aşa sper şi eu, domnule.

O santinelă a strigat din depărtare, iar Garvaon a bombănit:

— Pleacă, a zis el, încălecând înainte ca Toug să aibă timp să întrebe ce însemna asta pentru ei.



Li se păruse cel mai nimerit să aştepte până ce Fiii Furiei aveau să plece de la fermă, adică din preajma

zidurilor şi a cocinilor de porci. Garvaon îşi aşezase soldaţii într-un arc, mai puternic pe capete, menit să-i învăluie pe Fiii Furiei atunci când aceştia vor fi apucat pe o pantă uşoară în drumul lor spre nord. Obiectivul (aşa cum el şi Beel explicaseră într-o întâlnire pe care Toug o găsise obositoare) nu era atât să-i omoare pe uriaşi, cât să-i separe de animale şi de bagaje. Speranţa lor era ca Fiii Furiei să-şi abandoneze prada odată ce-şi vor fi dat seama că sunt înconjuraţi. Svon era la mijlocul arcului, cu Toug în stânga şi Uns în dreapta. În mintea lui, Toug se întreba dacă Svon e capabil să lupte; şi-a dat repede seama că Garvaon îl aşezase însă acolo din cauza coifului şi a cămăşii sale de zale, în speranţa că uriaşii îl vor crede cavaler.

— Unde e câinele lui Zir Able, Doog? a întrebat Svon, iar cuvintele sale s-au amestecat cu o pală de vânt tăios. Am putea avea nevoie de el.

— Nu ştiu, a spus Toug ridicând din umeri, însă era de acord cu el.

— Fluieră-l. Poţi să-l fluieri?

Toug a şuierat tare şi lung, dar fără niciun rezultat.

— Cre’ că e în căsoiu’ ăl mare, a intervenit Uns. Am văzut mâţa Doamnei acolo. Cre’ că pândea la şoareci.

A răsunat o goarnă, iar arcul a început să se strângă. Unii călăreţi înaintau prea repede, alţii prea încet.

— Ţineţi linia, ţineţi linia! a strigat Svon.

Puţini atacatori l-au ascultat sau măcar au părut că înţeleg ce vrea de la ei, aşa că şi-a părăsit locul, încercând să reformeze arcul, să-i grăbească pe întârziaţi şi să-i domolească pe cei care călăreau prea repede.

Înaintarea lor nehotărâtă părea să dureze ore întregi. Toug se pregătise de luptă de vreo zece ori, dar starea aceea nu durase niciodată mai mult de trei paşi ai armăsarului. Apoi (mult prea devreme) i-au văzut pe Fiii Furiei. Goarna a dat semnalul de atac. Toug a întins lancea pe care o făcuse din cuţitul meu şi bâta lui, strângându-i mânerul sub braţ şi împungându-şi armăsarul cu călcâiele.

Următoarele trei sau patru minute au fost un iad de

praf, zgomot şi confuzie pe care nu şi l-a putut aminti niciodată cu claritate. Atacul lui s-a oprit într-un asin încărcat cu bagaje, peste care armăsarul său s-a prăbuşit atât de rău, încât au căzut cu toţii printre tigăi zornăitoare şi ceaune imense, cât nişte supiere. În timp ce încerca să se ridice în picioare, o spadă la fel de lungă precum o vâslă a fulgerat pe deasupra capului său, înroşită deja de sângele cuiva.

Probabil că-şi recuperase cumva lancea şi-şi prinsese armăsarul, fiindcă următoarea amintire era cu el călare, tremurând în şa şi foarte rănit.

Fiii Furiei urlau, caii şi asinii nechezau, iar oamenii ţipau, zbierau şi gemeau. În faţă i-a răsărit un Fiu al Furiei. Poate că el se îndreptase împotriva lui; poate că-şi aţintise lancea împotriva uriaşului, sau poate că fugise. E posibil să se fi întâmplat toate trei deodată. Păstrase în minte doar imaginea, fără să ştie exact ce făcuse.

Pe urmă, îşi amintea că a călărit alături de un soldat în spatele lui, pe aceeaşi şa. Acesta îi smulsese hăţurile şi îl obligase să se îndepărteze de luptă împreună cu alţi douăzeci sau treizeci de soldaţi; cuţitul meu era îndoit la capătul bâtei lui Toug, îndoit şi plin de sânge, iar o picătură îl stropise pe faţă când ridicase arma. În momentul acela, armăsarul a pornit într-un trap obosit.

S-a întors trăgând cu disperare de hăţuri, dorind să spună că n-ar fi trebuit să fugă de luptă; soldatul l-a lovit însă în ureche, scufundându-l într-un întuneric unde nu mai putea fi vorba de nicio bătălie.

Când a reuşit să se ridice în picioare, a zărit nişte oameni răzleţi şi înfricoşaţi, înarmaţi cu arcuri. Nu vedea niciun nor ameninţător de săgeţi, nimic din ceea ce credea el că s-ar fi potrivit descrierii unei bătălii de felul acelora despre care i se povestise. Mai zbura din când în când câte o săgeată, aşa ca o pasăre singuratică la asfinţit, zbârnâind uşor în aerul nemişcat.

La nord, siluetele butucănoase ale Fiilor Furiei îşi croiau drum printr-un câmp de mei, înalt cât un stat de om, care trăda prezenţa animalelor de povară mânate cu gesturi

repezite şi fără nicio organizare. Un stol de gâşte gri, ca o săgeată, trecea pe deasupra uriaşilor şi a animalelor, trei păsări pe o parte a liderului şi două pe cealaltă, cârâind ca nişte balamale ruginite şi înaintând împotriva vântului aspru. Săgeata lor părea mai războinică şi mult mai eficace decât săgeţile arcaşilor.

„Regele uriaşilor trage cu stoluri de gâşte de pe crenelurile castelului său”, a gândit Toug, o cetate aidoma celei pe care o văzuse când grifonul se luptase cu dragonul deasupra norilor. Aidoma, dar, fără îndoială, mai mare.

A privit deconcertat în depărtare, ţinându-şi mâna pavăză la ochi către un loc în care au apărut două, ba nu! patru scânteieri stacojii pe coama unui deal maroniu. Profilându-se pe cerul strălucitor, un călăreţ se apleca, de parcă ar fi cules ceva din iarbă. A revenit ţinând în mână o luminiţă mai mică decât licăririle care-i atrăseseră atenţia lui Toug. Ridicându-se în scări – un gest care putea fi doar cu greu observat de la depărtarea aceea – a aruncat lumina mai puţin strălucitoare către vest, ca o scânteie ce se arcuia în înalturi, pe deasupra norilor.

Un moment mai târziu, şi-a îndemnat calul către sud, în direcţia lui Toug. Purtate de vânt, luminile stacojii veneau şi ele la fel de repede precum călăreţul; o răsuflare, încă una şi apoi mirosul înţepător al fumului.

La doar o bătaie de săgeată depărtare, Fiii Furiei s-au oprit, părând că se sfătuiesc. Unul arăta ceva. Garvaon galopa spre ei cu sabia în mână, însoţit de Svon, care l-a şi depăşit curând. Toug a început să alerge şi el urlând ceva nedesluşit şi dând frenetic din mâini către oamenii din faţa lui până când un braţ tuciuriu l-a ridicat de la pământ şi l-a trântit între desagii de pe şaua unui asin.

— N-ai ce să le mai faci, îl auzi pe Uns şi-i văzu capul deasupra capului său. N-ai nici sabie, n-ai nica. Te-ar fi tăiet orişicum, chia’ dacă ai fi avut sabia aia cu care mi-ai împuiet capu’.

Asinii şi caii se îndreptau acum spre ei prin mei, animalele fiind mânate nu atât de strigătele ca de tunet ale Fiilor Furiei, cât de flăcările de care se temeau şi aceştia.

Încercând să-şi controleze propriul asin, Uns a eliberat puţin strânsoarea, iar Toug a căzut, s-a rostogolit şi apoi s-a ridicat în picioare.

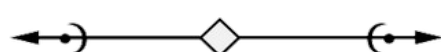
N-a găsit nicio armă pe jos, dar chiar şi aşa s-a aruncat înainte, ferindu-se în stânga şi în dreapta ca să se eschiveze din calea animalelor panicate şi a baloţilor pe care-i cărau încă în spinare. Aproape că ajunsese la cel mai apropiat dintre uriaşi, când o bestie imensă şi întunecată s-a aruncat asupra lui. Toug a clipit des şi a încercat să îşi ridice falca. O clipită mai târziu, fiara dispăruse, iar uriaşul zăcea mort la picioarele sale.

La centura uriaşului a văzut un cuţit, unul cu un mâner de lemn lung cam cât antebraţul lui şi o lamă de două ori mai mare. L-a scos, şi deşi era mult prea greu pentru mâinile sale, a reuşit să-l prindă şi să-l ţină aşa cum ai ţine o halebardă.

Fumul îl făcea să lăcrimeze şi să tuşească. Când a reuşit să vadă din nou, imaginea din faţa ochilor săi era un cavaler înveşmântat în verde şi auriu, călărind un cal sur mai înalt decât oricare altul pe care îl văzuse vreodată.

— Tu eşti, Toug? a întrebat cavalerul atârnându-şi scutul pe spate şi scoţându-şi coiful cu creastă de dragon. Cine te-a lovit în halul ăsta?

— Sir Able!



Fumul s-a învârtejit în jurul nostru în timp ce-l ajutam să se urce în şa.

— Ai grijă la spada aia, prietene. Mai bine ţine-o invers.

Tuşind de mama focului, a încercat să-mi dea ascultare.

— Am luat-o de la un uriaş, a gâfâit el, iar domniţa Idnn mi-a promis un scut.

I-am vorbit abia după ce ne-am îndepărtat de fuioarele de fum.

— Unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuie să le înveţe un cavaler este cum să-şi folosească armele fără să-şi vatăme calul. Maestrul Thope mi-a arătat asta, dar una e să ştii cum se face un lucru şi cu totul altceva să îl faci de-adevăratelea.

— Ai omorât ceva uriaşi? a întrebat Toug întinzându-şi gâtul.

— Astăzi, cu sabia? Asta mă întrebi? am zis eu şi-am încetinit-o pe Norr la pas şi am privit spre bătălie. Nu, niciunul. Dar Gylf cred că le-a făcut felul la vreo doi.

Idnn şi femeile ei au ajuns chiar în momentul în care Toug întreba:

— Dar focul n-o să-i omoare pe toţi?

— Mă îndoiesc, i-am răspuns eu. Bătălia pare să se îndepărteze de ei şi, oricum, se apropie o furtună. După cum miroase vântul, aş zice c-o să fie viscol. Mai avem ceva treabă de făcut.

Am rezolvat, dar mi-ar lua mai mult să-ţi scriu despre toate cele întâmplate decât a durat efectiv lupta şi apoi adunarea tuturor cailor şi a asinilor într-un singur loc, prin zăpadă. Ne-am petrecut noaptea în casa aceea mare care îi aparţinuse lui Bymir, în timp ce în fiecare şemineu trosnea focul, iar noi ne trăgeam cât mai aproape de căldura lui. Toug m-a găsit în hambar, acolo unde Egr şi oamenii săi responsabili cu asinii îşi descărcau, îşi hrăneau şi îşi adăpau animalele.

— Aş… aş vrea să vă vorbesc, Sir Able. Pot?

— Poţi, i-am zis eu îndepărtându-mă de Norr şi privind în jos spre el, încercând să nu zâmbesc. Mă rog, poţi, dacă vrei să şi munceşti. Vrei?

— Desigur, fac orice.

— Doar că eşti obosit şi te doare toată faţa.

— Svon suferă şi mai rău, iar el face tot felul de lucruri.

— Dar nu-şi scoate şaua de pe cal şi nici n-are grija de a-i da apă şi porumb. Nu până acum, cel puţin.

— Îi ajută pe lordul Beel şi pe domniţa Idnn.

— Asta-i bine, am zis, apoi am ridicat ţesala până la nivelul ochilor, am pieptănat îndelung coama lui Norr şi, când am ajuns la coadă, i-am dat unealta lui Toug. Ştii ce-i asta?

— Nu, domnule.

— E o ţesală, un pieptene pe care-l foloseşti ca să cureţi pielea unui cal. Dacă aş avea un scutier, el ar trebui să

aibă grijă de calul meu, nu fiindcă sunt prea important ca s-o fac eu însumi, ci fiindcă ar trebui să înveţe lucrul ăsta. E posibil ca atunci când va deveni cavaler, scutierul să nu aibă pe nimeni care să îi ţesale calul.

— Dar aveţi un scutier, Sir Able. Pe Svon. El aşa mi-a zis.

— Dacă Svon mi-ar fi fost scutier, ar fi fost aici, având grijă de Norr, i-am răspuns eu clătinând din cap.

— Îi e frică de dumneavoastră, domnule. Eu unul aşa cred.

— E ceva aici de care ar trebui să-i fie mult mai frică. Uns ştie de el?

— De monstrul invizibil? Nu ştiu, domnule.

— Să-i spui data viitoare când îl vezi. Acum am de gând să te învăţ cum să ai grijă de calul tău. Eşti pregătit?

— M-aţi putea îndruma în timp ce-o fac? a întrebat Toug cântărind calul din ochi.

— Desigur. Ţi-e frică de Norr?

— Puţintel. E un armăsar atât de mare…

— Iapă. Iar mărimea n-are nicio legătură… Un cal rău e deosebit de periculos, chiar dacă-i mic. Unul blând te poate lovi din întâmplare, fiindcă e cu mult mai mare şi mai puternic decât tine. Dar asta e puţin probabil. Omul despre care mi-ai zis, cel care te-a lovit, e mult mai periculos pentru tine decât sunt eu. E cam acelaşi lucru.

Toug m-a aprobat ezitant din cap.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să dai jos şaua, apoi pătura de sub ea. Atâta vreme cât e încă pe spinarea calului, şaua îl oboseşte. Dacă ai ridicat vreodată una, ştii de ce. Pătura va fi udă de sudoare, deci şi ea trebuie dată jos. Dacă e prea înfierbântat sau vremea de afară e prea rece, trebuie să-l acoperi cu altceva. Orice e curat, uscat şi călduros e în regulă. Aici în grajd, nu cred că trebuie să facem asta.

— Înţeleg, m-a aprobat Toug.

— Bine. Un cal nu gândeşte ca tine, dar unul bun îţi aude gândurile mai bine decât le auzi tu pe ale lui. E indicat să asculţi cu atenţie, iar asta înseamnă să ştii când

îi este sete, foame, frig sau se simte singur, aşa cum mai păţim şi noi. Dacă ştii toate astea, calul îşi va da seama că-l cunoşti din felul în care te comporţi cu el. Iar dacă nu le ştii, calul va simţi şi asta.

— Sir Able, dumneavoastră...

— Diferenţa se va vedea în amănunte, unele atât de insignifiante, încât s-ar putea să nu le vezi. Bătăliile se câştigă sau se pierd din cauza amănuntelor. Vrei să-mi pui vreo întrebare?

— Eraţi mort, Sir Able! Vreau să zic, noi aşa am crezut.

— Şi ce contează? am întrebat eu ridicând din umeri. Sunt aici şi respir în praful ăsta ca şi tine. Crezi că sunt o fantomă? Dacă vrei, mă tai la deget ca să vezi că-mi curge sânge.

Toug a negat violent din cap.

— Asta-i bine. Sunt viu, Toug, la fel ca tine. În seara asta, la masă, m-au văzut mâncând vreo douăzeci de oameni. Asta e dovada. Fantomele nu pot mânca.

— N-am ştiut asta.

— Acum ştii. Să fie din cauza cămăşii ăsteia de zale cu aur printre inele? Am căpătat-o odată cu Eterne, am continuat eu, atingându-mi spada fără s-o scot. Teaca ei era fixată pe o centură. Le-am luat pe toate: spada, zalele şi restul. Ce urmează să faci după ce dai jos şaua şi pătura de pe cal şi l-ai acoperit cu grijă, dacă e cazul?

— Îi scot căpăstrul, a răspuns Toug. Îl adăp şi-i aduc ceva de mâncare, asta dacă găsesc. Aşa făceam cu fostul dumneavoastră cal pe vremea când era al meu.

— Şi după asta? am întrebat eu aprobându-l din cap.

— Cam atât.

— Pe urmă ar trebui să te uiţi la picioarele lui. Vreau să ridici piciorul drept din spate al lui Norr ca să-i poţi verifica potcoava. Eu am să ţin felinarul.

Toug mi-a dat ascultare, privind însă la potcoavă de parcă ar fi putut oricând să-i explodeze în faţă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. E obişnuită să-i fie verificate picioarele. Ştie c-o faci fiindcă îi vrei binele. E vreo piatră pe-acolo?

— Nu, domnule. E în regulă dacă vă întreb de unde o aveţi pe Norr?

În jurul nostru, caii şi asinii tropăiau şi fornăiau, iar grăjdarii râdeau şi înjurau. Într-un târziu l-am întrebat:

— E cumva potcoava prea uzată?

— Nu, domnule.

— Se clatină vreo caia? Oricare dintre ele.

— Nu, domnule.

— Bine. Atunci aruncă o privire şi la piciorul stâng din spate.

Toug a făcut ce i-am spus.

— Probabil crezi că n-am de gând să-ţi spun de unde o am pe Norr. O să-ţi răspund, dar mă gândesc cum să procedez. Valfather mi-a dat-o, dar asta nu cred că-ţi spune mare lucru. Ai privit vreodată un iaz în care se reflectă Cerrul? Norii, soarele, păsările şi toate cele?

— De multe ori. Şi piciorul ăsta e în regulă, domnule. Dar cine e Valfather?

— Unii oameni din satul tău se roagă la Disiri. Aşa mi-a spus sora ta.

— Da, domnule. Aveţi de gând s-o scoateţi din Utgard?

— Pe sora ta? Desigur. Ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am întors. Uită-te acum la piciorul drept din faţă.

Ceva mai puţin temător, Toug a ridicat şi copita aceea.

— Când vorbesc despre Overcini, nu mă refer la Disiri şi la ai ei. Câţi Overcini cunoşti?

— Păi, ar fi Thunor, a ezitat Toug, şi Tunătorul.

— Sunt unul şi acelaşi. Zi-mi despre alţii.

— Mama spune c-ar mai fi Nerthis, a urmat Toug după o pauză lungă.

— Acum m-ai prins tu pe mine, am zâmbit eu. N-am auzit de el.

— E o ea.

— Ia să mai vedem…

— Nu mai ştiu alţii, Sir Able. Dar şi piciorul ăsta e în regulă. Am să mă uit acum la cel care a mai rămas.

— Ai auzit o mulţime de înjurături în răstimpul ăsta pe

care mi l-am petrecut în grajd. Asta ar putea fi o modalitate excelentă de a afla cui ar trebui să se închine oamenii. Care sunt numele pe care le-ai auzit?

— Păi... Frigg. Şi Forcetti. Ăsta e un Overcin, domnule? Am crezut că e un loc.

— E şi una, şi alta. Oraşul a fost numit după un Overcin, pentru că oamenii sperau că el le va face dreptate. Doar atât ai auzit? Se pare că n-ai fost foarte atent.

— Fenrir şi Sif, domnule. Şi Hoinarul.

— Foarte bine. Hoinarul este Valfather. Acum, fii atent. Ai văzut Cerrul reflectat în iaz. Dar iazul acela şi tot ceea ce-l înconjoară, toată lumea noastră Mythgarthr este reflecţia Cerrului. Lordul Beel mi-a dat calul alb pe care l-am abandonat când m-am urcat pe grifon. Probabil că ţi-am zis asta.

— Da, domnule.

— Exact la fel, Valfather mi-a dat-o pe Norr. Pari deodată bolnav. Ce-ai păţit?

— Calul dumneavoastră, cel pe care l-am avut înainte ca soldatul ăla să mă doboare. Eu... n-are nimeni grijă de el, asta dacă nu cumva...

— Înţeleg. Încă este calul tău, Toug, chiar dacă ţi-a fost furat.

— De fapt nu e cu adevărat al meu, Sir Able. E al dumneavoastră.

— Iar eu ţi-l dau ţie. Tocmai ce-am făcut-o. Grăjdarii ar trebui să aibă grijă de toţi caii, dar dacă e încă aici, aş vrea să-l găseşti şi să te asiguri că e bine îngrijit. Leagă-l lângă Norr. Asigură-te că funia e îndeajuns de lungă ca el să se poată aşeza, şi verifică paiele din aşternut. Să fie curate.

Toug a dat să plece, dar s-a oprit.

— Aţi făcut toate lucrurile astea pentru Norr înainte ca eu să ajung aici, nu-i aşa? Adică v-aţi uitat la picioarele ei şi tot restul...

Am încuviinţat din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu. Dacă vreau să devin cavaler, va trebui să am şi eu grijă de cel care m-a doborât, nu-i aşa?

— Mai devreme sau mai târziu, l-am încurajat eu.
— Vreau s-o fac înainte să adorm. Şi o s-o fac, imediat ce-l îngrijesc pe Laemphalt.
În timp ce Toug dispărea printre animalele şi oamenii care se îmbulzeau, am strigat în urma lui:
— Spală-i picioarele după ce i-ai verificat potcoavele. Încălzeşte apa.
Curând după asta, când stăteam pe duşumeaua din ceea ce părea să fi fost camera bună a lui Bymir, Mani a sărit din poala lui Idnn ca să se întindă pe pieptul meu.
— Eşti treaz?
Gylf a ridicat ochii ca să îl privească, dar n-a spus nimic. Am vorbit doar eu.
— Da. Ce s-a-ntâmplat?
— Pisicile merg în Cerr?
— Poate, i-am răspuns eu după ce-am chibzuit o clipă. Domniţa de la Folkvangr avea patru. Dar de unde ştii c-am fost acolo?
— O, e genul de chestie pe care o ştiu.
M-am gândit la spusele lui şi, fiindcă eram pe jumătate adormit când a venit Mani, meditaţia asta a durat o vreme. I-am zis într-un final:
— N-am să încerc să te oblig să-mi spui. Ştiu că ignori orice poruncă. Dar dacă nu-mi spui, n-am să-ţi mai răspund la nicio întrebare.
— Probabil n-ar trebui s-o fac.
— Atunci nu-mi spune, am căscat eu. Pleacă de-aici.
— Am veşti importante.
Gylf a căscat şi el, aşezându-şi capul între labele din faţă.
— Ce? am întrebat.
— De ce-ar trebui să-ţi răspund la întrebări în timp ce tu nu răspunzi la ale mele?
— Tu n-ai răspuns la întrebarea mea, i-am amintit. Pleacă de-aici!
— Am vrut! Dar e o chestiune delicată.
— Atunci mai bine să nu ne atingem de ea. Voi, pisicile, călcaţi mereu în străchini, iar eu trebuie să dorm. Nu vom

pleca la timp decât dacă mă trezesc odată cu răsăritul soarelui.

— Fosta mea stăpână mi-a zis. Mani a făcut o pauză şi mi-a studiat faţa. Eşti cam surprins, nu-i aşa?

— Desigur că sunt. Fosta ta stăpână e moartă.

Mani a rânjit; colţii lui albi şi ascuţiţi ca pumnalele luceau roşu din cauza luminii pe care o arunca flacăra.

— Şi tu eşti mort, Sir Able.

— Nu prea cred.

— N-am să te contrazic, e sub demnitatea mea. Spune-mi însă, e un loc drăguţ?

— Cerrul? Foarte.

— Poate-o să-l văd şi eu într-o zi. Vreau să zic Cerrul ăsta drăguţ. Fiindcă locul unde ne aflăm acum e drăguţ doar uneori. Dar în general…

— Nu prea e, am murmurat eu. Nu te contrazic.

— Nu cred c-ai stat acolo foarte multă vreme.

— Vreo douăzeci de ani.

— Dar ai plecat acum câteva zile.

M-am ridicat prinzându-l pe Mani şi aşezându-l în poala mea.

— Spune-mi cum ai făcut să vorbeşti cu fosta ta stăpână şi-ţi voi povesti câte ceva despre Cerr. Privind spre Toug care stătea cu ochii strânşi, am adăugat: O să-ţi spun câte ceva oricum. Dar nimeni nu poate acoperi douăzeci de ani într-o singură conversaţie.

— Va trebui să fii explicit, mi-a cerut Mani.

— Bine. O să fiu.

— Şi-o să-mi spui despre pisicile de acolo. Apoi, o să-ţi transmit şi eu veştile mele importante. Dar întâi tu, de acord?

— Nu, fiindcă nu prea ştiu mare lucru despre ele. Să presupunem că-ţi zic tot ce-am aflat. Dac-ai să spui că nu e de ajuns?

Mani şi-a dus laba de un negru antracit pe pieptul la fel de negru.

— Pe onoarea mea de pisică. N-o s-o fac. Ăsta e cel mai solemn jurământ la care mă pot gândi. Dar va trebui să-mi

spui şi despre Cerr.

— De acord. Trecerea timpului e diferită acolo, la fel cum este şi în Aelfrice. Nu sunt un învăţat, dar s-ar părea că timpul trece foarte repede în Cerr. O lună acolo înseamnă doar câteva ore aici sau chiar mai puţin. Ceva de genul ăsta.

— Nu e ca în Aelfrice.

— Ba cred că este, i-am zis. Numai că acolo timpul curge mai încet. Toug al nostru a petrecut câteva zile în Aelfrice, mă rog, asta e ceea ce-a crezut el, dar aici au trecut câţiva ani. Regula pare să fie că timpul curge din ce în ce mai încet pe măsură ce cobori mai adânc. Cerrul e a treia lume, Mythgarthr e a patra şi Aelfrice, a cincea.

— Ştiam asta. Cum ai ajuns în Cerr?

— M-a dus o fată drăguţă, pe nume Alvit. Valfather colecţionează eroi cam în felul în care unii oameni colecţionează arme. Fiicele sale şi câteva prinţese îi aduc la el, dar numai prinţesele care au murit cu nobleţe şi au fost alese de ceilalţi. Alvit e una dintre ele. Valfather m-a acceptat şi mi-a dat calul sur, de culoarea norilor, cu care probabil că m-ai văzut astăzi, scutul şi alte câteva lucruri. Este suficient?

— Nu. Ce-ai făcut acolo?

— M-am ospătat, am cântat, am spus poveşti, am practicat artele marţiale şi m-am luptat cu giganţii, cu Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi.

— Şi domniţa Idnn se luptă cu giganţii, a spus Mani cu mândrie. I-a tras unuia astăzi o săgeată drept în ochi.

— Trăiască domniţa Idnn! am exclamat eu privind spre ea, în lungul camerei întunecoase, dar Fiul Furiei pe care l-a orbit ea nu arată deloc precum giganţii cu care ne-am luptat noi. Hai să-ţi spun despre o expediţie în care am fost. Ştii, acolo unde trăiesc ei e întotdeauna rece şi întunecat, iar în ziua despre care îţi vorbesc, bătea şi vântul. Ne-am adăpostit într-o peşteră.

— Şi eu aş fi făcut la fel, a declarat Mani.

— Pun pariu! Era o peşteră mare din care porneau alte cinci mai mici. Toate se înfundau şi erau pustii. Am făcut

un ditamai focul în centru şi am dormit destul de bine, stând de veghe pe rând.

— Eu m-aş fi dus să explorez. Nu ştii niciodată ce poţi să găseşti.

— Exact. Mie mi-a venit rândul să stau de veghe ultimul, aşa că m-am trezit înaintea celorlalţi. Când mi s-a terminat schimbul, i-am trezit şi m-am gândit să arunc o privire împrejur. Erau câteva dealuri spre nord şi m-am urcat pe unul. Faptul că mi te-ai aşezat pe piept mi-a adus aminte de asta.

— Nu mai spune! Continuă!

— Îţi zic adevărul, indiferent ce-ai să crezi. Când am ajuns în vârf, către vest, am văzut un chip imens cu ochii închişi. Barba îi era ca o pădure, gura ca un puţ, iar nările ca două tunele. M-am uitat în jos şi i-am văzut pe prietenii mei cum părăsesc peştera. Mi-am dat atunci seama că nu era cu adevărat o peşteră, ci mănuşa uriaşului pe care stăteam.

Mani şi-a lins gânditor o labă din faţă.

— Mă îndoiesc că mă crezi. Dar stai să vezi ce-a urmat. Vrei s-auzi?

— Continuă.

— Căpetenia noastră a început să crească în momentul în care i-am spus toate astea. A devenit din ce în ce mai mare până când a ajuns cât gigantul pe care mă urcasem. Ciocanul, coiful şi tot echipamentul său au crescut şi ele. Văzând asta, ne-am mărit şi noi, ceilalţi. Nu ştiam că pot să fac asta până când nu l-am văzut pe el. Dar după ce-a crescut el, am înţeles cum se face. N-am reuşit să ajung la aceleaşi dimensiuni. Niciunul dintre noi n-a putut. Izbuteam totuşi să ne mărim foarte mult. Şi am făcut-o. N-am să-ţi povestesc restul pentru că nu m-ai crede niciodată.

Mani şi-a terminat de lins laba stângă şi-a început cu dreapta, după care a zis într-un târziu:

— Spune-mi despre pisici. Tot ceea ce ştii.

— Sunt ale doamnei Folkvangr, după cum ţi-am mai spus. Ea e una dintre fiicele lui Valfather, cred că e cea

mai mică, şi e… Vezi tu, nimeni nu poate să spună cât e de frumoasă. Nu există cuvinte pentru asta.

— Am observat că ţi s-a pus un nod în gât doar gândindu-te la ea, a rânjit Mani.

— Prima dată când o vezi, cazi în genunchi, îţi scoţi sabia şi o aşezi la picioarele ei. Eu aşa am făcut şi i-am văzut şi pe alţii procedând la fel.

— Înduioşător.

— Îţi zâmbeşte, te face să te ridici, iar apoi îţi spune cu glas suav că înţelege că ţi-ai da viaţa pentru ea, după care jură că-ţi va fi pe veci prietenă.

— Asta ţi s-a-ntâmplat ţie?

— Ni s-a-ntâmplat tuturor. A fost un moment absolut minunat. Aş fi tentat să spun că a fost cel mai minunat moment din viaţa mea, dacă n-ar fi existat o altă împrejurare care a fost chiar mai minunată. Dar, serios, Cerrul e plin de momente minunate. Pot să-ţi spun cum e?

— Aş vrea să fii în stare, Sir Able, a răspuns Mani cu o voce săltăreaţă.

— Am văzut la Sheerwall o pisică născută beteagă. Trebuia să ţopăie, mai mult sau mai puţin, ca un iepure.

Mani a dat din cap.

— Imaginează-ţi acum că toate pisicile ar fi aşa, am continuat eu. Şi, după ani şi ani, vi s-ar întâmpla ceva aşa încât să puteţi alerga şi sări aşa cum o faceţi acum. Cum te-ai simţi?

— Cred c-aş înnebuni de fericire.

— Exact. Asta am simţit în Cerr. Vieţile noastre din Mythgarthr au fost vise, iar acum ne treziserăm, soarele strălucea şi existenţele trecute nu mai aveau nicio putere asupra noastră. Vrei să-ţi spun şi despre Folkvangr?

— Da. Dacă acela e locul unde stau pisicile doamnei.

— Folkvangr este un castel frumos aşezat în mijlocul celei mai încântătoare pajişti cu putinţă. Uneori e lângă palatul lui Valfather, iar alteori e la depărtare. Se mişcă amândouă, dar în feluri diferite. Are o mulţime de grădini, dar pajiştea e cea mai încântătoare, fiindcă e întotdeauna plină de flori sălbatice. Are turnuri, rotonde, curţi

interioare şi un milion de stupi plini cu albine mari şi galbene, care nu înţeapă niciodată pe nimeni. Atât înăuntru, cât şi afară, există locuri speciale pentru dans şi jocuri, pentru cântat, pentru discuţii şi învăţătură şi pentru antrenamentul în artele războiului. În permanenţă găseşti ceva nou şi întotdeauna e vorba de lucruri bune. Scări secrete duc spre camere pline de cărţi şi de instrumente pe care nu le poţi întâlni în altă parte. Sunt şi ferestre care se deschid spre privelişti despre care n-ai ştiut niciodată că sunt acolo.

— Pare un loc în care cu siguranţă mi-ar plăcea să trăiesc, a rostit Mani gânditor. Şi sunt numai patru pisici? Pare a fi o casă foarte mare pentru patru pisici.

— Atâtea am văzut eu, i-am zis, dar poate că or fi mai multe. Deşi am trăit ani buni acolo, n-am văzut totul şi e posibil ca nimeni să nu poată face asta, chiar dacă ar avea la dispoziţie o mie de ani. Ţi-am spus că domniţa şi Valfather fac schimb de eroi?

Mani a clătinat din cap că nu.

— Aşa fac. Cavalerii sunt aduşi în faţa doamnei, iar ea îşi alege câţiva. Apoi îi împrumută tatălui ei pentru o vreme, aşa cum şi el îi dă uneori câţiva dintre cavalerii săi. Şi eu am fost în slujba doamnei pentru un timp.

— Şi ce fac pisicile ei?

Am zâmbit unei amintiri.

— Vânează pe pajişte şi dorm la soare. Hoinăresc prin castel cu scopuri pe care tu le-ai înţelege mult mai bine decât mine. Sunt prietenele şi mesagerele ei. În ocazii speciale, ele îi trag trăsura.

— Masculi sau femele?

— Ambele, cred, şi cam asta e tot ce ştiu despre ele.

— Nu, nu-i adevărat, m-a contrazis Mani. Ce culori au?

— Două sunt tărcate, una e alb cu negru, iar cealaltă este neagră în totalitate, aşa ca tine. Acum e rândul tău să vorbeşti.

— Ştiai că pisicile pot să vadă fantomele?

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, am răspuns eu clătinând din cap.

— Capacitatea de a vedea fantome, a început Mani să explice cu satisfacţie, este una dintre numeroasele privinţe în care pisicile vă sunt superioare. Iar ăsta a fost unul dintre rolurile mele principale cât am stat cu fosta mea stăpână. Şi câinii văd fantomele uneori, la fel ca şi unele păsări. Pisicile însă sunt superioare…

Gylf a mârâit încetişor.

— Ştie c-am dreptate. Are legătură cu cele nouă vieţi ale noastre. Odată ce-ai murit se pare că e natural să poţi vedea fantome.

— Interesant.

— Dar nu e tot, a sforăit Mani. Acum, dragul meu stăpân, trebuie să mergem afară. Doar aşa pot să-ţi dau veştile.

Capitolul 4
MIRACOLUL LUI TOUG



— E destul de convenabil, a spus Mani, dar nu foarte confortabil. Hai să mergem încolo spre hambarul cel mare. Mă întreb dacă n-ar fi posibil să mă adăposteşti sub mantia ta, bunul meu stăpân.

— Credeam că-i aparţii lui Idnn acum, am zis eu învelindu-l în mantie.

— Păi aşa este, mi-a explicat Mani. Domniţa Idnn e o persoană distinsă. Sunt deci pisica ei atunci când e în favoarea mea, dar sunt şi pisica ta, aşa ca înainte. Am nevoie de cât mai mulţi prieteni în sălbăticia asta nordică.

— Văd asta.

— Sper că nu vezi şi fantoma stăpânei mele, fiindcă nici eu nu pot acum. Dar am văzut-o mai devreme. A plutit în jurul nostru după ce-am plecat din casa ei, sperând să ne poată fi de ajutor. A obţinut nişte informaţii despre care crede c-ar putea fi valoroase… Eşti conştient de faptul că ne urmăreşte câinele tău?

— Bineînţeles, am răspuns eu întorcându-mă să-l privesc pe Gylf, care s-a uitat la rândul său în spate. Ştiu, aşa că nu-ţi bate capul cu asta.

Sprijinindu-se cu labele pe braţul meu, Mani s-a ridicat să mi se uite peste umăr.

— Se petrece ceva între voi doi.

— Nu-i nimic important, aşa cum ar trebui să fie veştile fostei tale stăpâne. Deci, despre ce e vorba?

— Un prieten al tău a fost rănit.

— Îmi pare rău s-aud asta, am zis eu mângâind capul lui Mani cu mâna liberă. N-am prea mulţi prieteni.

— Iar o altă prietenă, deşi ştie c-ai putea s-o ajuţi, nu vrea să-ţi ceară ajutorul.

Mâna mi s-a încleştat pe gâtul motanului.

— E cumva Disiri? Spune-mi!

— Nu, nu e, pe cuvânt. Altă prietenă.

— O femeie, am murmurat eu trăgându-mi gluga pe cap. Am uitat atâtea lucruri, Mani. Cine e?

— Una dintre fetele Aelf de Foc. Nu mai ştiu cum o cheamă, dar asta nu prea contează fiindcă oricum se schimbă între ele.

Hambarul era întunecat ca fundul unui butoi cu smoală.

— Pe aici, mi-a indicat motanul. Urcă sus în fân. E o scară acolo.

— Ştiu. Am dormit aici cândva. Pare c-a trecut atâta timp.

— Îmi pare rău s-o spun, dar câinele tău va trebui să rămână jos, a spus Mani pe un ton care nu indica niciun regret. Poate să ne fie de folos păzindu-ne de intruşi. Nu-ţi face griji pentru mine, o să merg pe umărul tău.

— Nu-mi fac griji pentru tine, i-am şoptit. Cât despre intruşi, abia aştept să apară. Hai să vorbim despre altceva.

— În cazul ăsta, eu o să urc, a zis Mani căţărându-se pe umărul meu. Să mă asigur că ea e încă în viaţă.

Din grămada de fân s-a auzit un glas stins.

— S-stăpâne…

Eu ascultam încă scârţâitul unor tălpi ce călcau pe zăpada proaspătă de afară şi nu am răspuns.

Încet şi aproape silenţios, uşa mare a hambarului s-a dat deoparte, lăsând să apară o dungă verticală de lumină. Toug s-a strecurat înăuntru. L-am prins cu mâna de umăr şi asta l-a făcut să tresară puternic.

— Dacă vrei să fii cavaler, n-ar trebui să te sperii atât de uşor, i-am zis. Este de asemenea folositor să nu-ţi închizi ochii atât de strâns.

— Nu făceam nimic rău, domnule.

— Nici nu m-am gândit la asta, fiindcă e normal ca o pisică vorbitoare să stârnească oricui curiozitatea.

— N-a fost asta. Ştiam că Mani poate să vorbească. A mai vorbit cu mine şi cred că vorbeşte şi cu domniţa Idnn. V-am auzit însă pe dumneavoastră vorbind despre Cerr. Mi s-a părut atât de minunat, încât am vrut să aflu cât mai multe cu putinţă.

De undeva de sus s-a auzit o şoaptă.

— Sir Able, vă rog.

Mani a sărit, ajungând pe scândurile duşumelei cu o bufnitură, iar după câteva secunde, m-a informat scurt:

— Cred că şi-a rupt spatele.

— Eu nu pot s-o ajut, i-am spus lui Toug, dar tu poţi. De-aia ai fost treaz când ar fi trebuit să dormi, de-aia ne-ai urmărit. Mergi sus şi vindec-o.

În timp ce Toug urca pe scară, i-am zis lui Gylf:

— Mă întorc în câteva minute. Poţi să vii cu mine sau să rămâi aici.

— O să vin, a hârâit el.

Ne-am întors în casă, unde am găsit o ceaşcă şi o lampă mare făcută pentru Bymir. Afară, flacăra ei a tremurat în vânt, aşa c-a trebuit s-o ocrotesc cu palma.

— Vreau să te duci acolo sus, i-am spus lui Gylf imediat ce-am ajuns la adăpostul oferit de hambar, dar locul prin care a urcat Toug nu e destul de mare pentru tine. Vezi deschizătura aia pe unde se aruncă fânul?

— Mda.

— Pune-ţi labele din faţă pe margine şi ia-ţi avânt. Ar trebui să fii capabil să ajungi sus destul de uşor.

Gylf nu a zis nimic.

— Uriaşul care a deţinut locul ăsta îşi băga capul pe acolo, deci deschizătura ar fi trebuit să fie la o înălţime de două ori mai mare decât înălţimea mea.

Ca să se vadă mai bine, am ridicat lampa. Era mai bine de-o jumătate de prăjină.

— Pentru tine n-ar trebui să fie prea greu.

— Nu pot să sar atât de sus, a mormăit Gylf, evitându-mi privirea.

— Dar dacă urc eu primul şi te chem?

Gylf m-a aprobat după câteva secunde de gândire.

N-a fost tocmai simplu să urc pe scară fără să vărs ulei din lampă, dar cu toate astea am reuşit, păstrându-mi echilibrul şi apucând treptele una câte una. M-am simţit uşurat când Toug s-a întins spre mine şi mi-a luat lampa.

— E o fată Aelf aici, a zis el.

— Ştiu, e Baki, nu-i aşa?

Mani a apărut şi el la marginea scării.

— Aşa e, Sir Able. E Baki şi suferă teribil. Ne e foarte recunoscătoare, mie şi stăpânei mele, dar noi am făcut deja tot ce-am putut.

— Vrea să vă vorbească dumneavoastră, a adăugat Toug.

— Nu se poate, i-am zis, în timp ce urcam în pod. Speram s-o fi făcut bine până acum.

— Dar nu ştiu cum.

Undeva, în afara luminii pe care o arunca lampa, Baki a gemut încet.

Am găsit-o şi m-am aşezat pe fânul de lângă ea.

— Are dureri mari, i-am spus lui Toug, iar tu iroseşti timpul. Îngenunchează aici!

M-a ascultat.

— Trece-ţi degetele peste ea. Cu grijă. Cu multă grijă.

— Nu pot s-o fac.

— Ba poţi. Asta e ideea. Pentru ea, eşti un zeu. Pentru mine, nu, nici pentru Mani, dar pentru ea, eşti. Lumea asta, Mythgarthr, e superioară lumii de unde vine ea.

Toug mi-a dat ascultare, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Imaginează-ţi-o întreagă. Vindecată. Gândeşte-te că e sănătoasă, că ţopăie, dansează... Asta făcea înainte să păţească nenorocirea. Gândeşte-te la cum era cândva.

Toug se străduia din răsputeri. Îşi ţinea ochii strâns închişi şi buzele apăsate una de alta atât de tare, încât deveniseră o linie subţire, albă.

— Se întâmplă ceva?

— Nu. Lucrurile astea nu se petrec treptat. Când se va întâmpla, va fi instantaneu şi vei şti asta. Vei simţi prin

tine puterea care va face totul posibil.

— Stăpâne, a oftat Baki.

— Eu nu te pot ajuta, i-am zis, dar Toug poate şi-o va face. N-ai încredere în Toug? Trebuie să ai, fiindcă altfel vei muri.

— Dar tu… stăpâne, mi-ai băut sângele.

— Îmi aduc aminte şi-aş vrea să te răsplătesc. Însă acum nu pot. Toug trebuie s-o facă.

— Te rog, Toug! Mă-nchin ţie, mă vor omorî pentru asta, dar tot mă închin. Îţi voi aduce ofrande, voi arde mâncare pe altarul tău. Animale, peşti, pâine, a şuierat Baki, în timp ce torsul ei tremura foarte tare. În fiecare zi. Îţi voi aduce o ofrandă în fiecare zi.

— Dar pe ce anume juri? am întrebat eu pe un ton pe care mi l-am dorit cât mai imperativ.

— Pe el! Pe marele Toug.

— Nu pe Setr?

— Mă lepăd de Setr, a zis Baki cu vocea transformată în şoaptă. Mă lepăd din nou de el. Ah, încearcă, Toug! Încearcă! Am să-ţi construiesc o capelă. O să fac orice!

— Păi încerc, a oprit-o Toug, după care şi-a închis din nou ochii.

— Să te lepezi de ambele lui nume! m-am aplecat eu asupra lui Baki. Acum şi pentru totdeauna! Ascultă-mă, altfel nu te poate face bine.

— Mă lepăd de Setr care e Garsecg. Mă lepăd de Garsecg care e Setr. Întotdeauna, de-a pururea, pentru eternitate.

— Iar mama ta e…

— Kulili!

Mi-am pus mâna pe umărul lui Toug.

— Ea e doar un lucru din mintea ta, trebuie să mă crezi pe cuvânt. E doar un gând, un vis. Ai cumva vreun cuţit?

— Doar sabia, a clătinat el din cap.

— Uite că am eu, i-am spus scoţând cuţitaşul cu care îmi cioplisem arcul şi l-am dat împreună cu ceaşca. Taie-ţi braţul şi fă o crestătură lungă, dar nu prea adâncă. O să-ţi ţin eu lampa ca să vezi ce faci. Sângele îţi va curge pe

degete. Adună-l în asta. Când se umple, ţine-o în aşa fel încât Baki s-o poată bea.

Închizându-şi din nou ochii, Toug şi-a ridicat mâneca şi-a făcut o tăietură de vreo patru degete.

— Acum ţine-i-o lui Baki. Spune-i s-o bea.

I-a apropiat-o de buze, iar fata a golit-o imediat.

— Am reuşit! Am reuşit! Ridică-te, Baki.

Fata i-a dat ascultare, tremurând. Pielea ei arămie nu mai avea lucirea obişnuită de metal, iar zâmbetul părea mult mai uman.

— Mulţumesc, oh, mulţumesc! a zis ea făcând plecăciuni în faţa lui Toug până când acesta i-a pus o mână pe umăr şi i-a spus să se oprească.

— Mi-aş fi dorit să fi văzut şi Gylf asta, am zis eu, dar cred c-a auzit şi poate că e de ajuns.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus la deschizătura din duşumea prin care obişnuia să-şi bage capul Bymir.

— Aici, Gylf! Hai sus!

De jos a ţâşnit o siluetă imensă şi întunecată, ceea ce-a speriat caii şi asinii, care au început să necheze. Când Gylf a atins duşumeaua, s-a zguduit întreg hambarul. S-a micşorat repede, rămânând totuşi un câine maroniu destul de mare, cu un petic alb pe piept.

L-am scărpinat după urechi şi m-am aşezat din nou, iar Gylf a venit şi el lângă mine punându-şi capul mare pe genunchiul meu.

— Cred că va trebui să vă explic nişte lucruri, le-am zis. În primul rând, trebuie să-i spun lui Baki de ce n-am putut s-o ajut, deşi ea a făcut atâtea pentru mine. Însă nu prea îmi plac explicaţiile, aşa că vă voi lăsa să pricepeţi singuri, pe cât veţi putea.

— Nu-nţeleg ce rol a avut Gylf, stăpâne, a murmurat Baki.

— Cred că nici Gylf nu înţelege. Nu-i aşa, băiete?

Câinele a scuturat din cap, mişcându-se aproape imperceptibil.

— Aşa e, nu înţelege, aşa c-o să vă spun eu. Tu pricepi însă multe lucruri în plus faţă de ceilalţi, Baki. Vrei să le

spui şi lor?

— Să le povestesc de Setr, stăpâne?

— Va trebui să dai mult mai multe detalii, i-am răspuns eu, după care am aşteptat să vorbească.

— Cine sunt persoanele astea pe care le-ai pomenit, Setr şi Kulili, şi celălalt? a întrebat Toug.

— Cred c-am uitat de Grengarm, mi-am dat eu seama. L-am fi putut include şi pe el.

— Mă lepăd şi de el, stăpâne.

— Ştiu că te lepezi, am ridicat eu din umeri, dar e mort, aşa că nu prea contează. Cine te-a creat?

— Kulili, stăpâne.

— Kulili *a făcut-o?* s-a mirat Toug.

M-am uitat la Baki, iar ea a aprobat mut.

— Nu-nţeleg nimic.

— Şi Mani e făcut de stăpâna lui. Sau cel puţin aşa cred. Vrei să ne spui ceva despre asta, Mani?

— Aş vrea, dacă aş putea, a mărturisit motanul, dar n-am cum. Îmi amintesc vremurile când eram doar un pisoiaş, dar nu cred că asta ajută.

— Puteai să vorbeşti la vremea respectivă?

După ce s-a foit o vreme, Mani a răspuns cu ceva întârziere:

— Bineînţeles că puteam.

— Dar sunt şi spirite elementare, am intervenit eu, aşa ca fantomele, care n-au fost însă niciodată în viaţă. Pe astea poţi să le vezi?

— Cu siguranţă.

Norr mi-a vorbit în minte: „Şi eu pot, călăreţule. Oamenii care au plecat de-aici se întorc purtând torţe. Te interesează asta?”

„Nu”, i-am răspuns eu în gând, apoi am adăugat apoi cu voce tare:

— Kulili este conştiinţa colectivă a creaturilor care nu-şi percep existenţa individuală. Nu ţi se pare ciudat, Toug?

— Nici măcar nu-nţeleg ce-nseamnă.

— Las-o baltă. Şi tu eşti o conştiinţă colectivă, dar ar fi mai bine să nu te gândeşti la asta. Kulili era deopotrivă mii

de creaturi, însă nu avea niciun prieten. Atunci a creat un Aelf ca să-i ţină de urât, modelându-i trupul din ţesuturi vegetale şi animale, pe care le-a unit în aşa fel încât Aelfii să poată gândi şi vorbi. De asemenea, trăiesc mult.

Toug a clătinat din cap a neîncredere.

— Vieţile lor sunt mult mai lungi decât ale noastre. Dar chiar şi aşa, trăind puţin, noi suntem de fapt nemuritori. Sufletul nostru nu piere. Însă pentru Aelfi lucrurile nu stau la fel. Odată ce mor, ei dispar complet. M-am adresat apoi lui Baki. Din cauza asta ai devenit eretică?

— Nu, mi-a răspuns ea.

— De ce-ai făcut-o? Trebuie să-mi spui, fiindcă nu ştiu.

Toug a profitat că Baki trăgea adânc aer în piept şi a zis repede:

— Eu tot nu pricep ce e cu Gylf, deşi tare aş vrea.

— O să înţelegi. Probabil ştii deja că există şapte lumi. Aceasta este a patra.

— Mythgarthr, m-a aprobat Toug.

— Aşa e. Baki, povesteşte despre crearea lumilor.

— Chiar crezi că e…? Bine. Preaînaltul Zeu le-a creat. Mai întâi a făcut nişte servitori pentru El însuşi, aşa cum a procedat şi Kulili mai târziu. Apoi i-a dat fiecăruia propria lume. A fost o recompensă pentru ceea ce făcuseră pentru El. Dar darurile astea conţineau însă şi ceva rău. Nu ştiu de ce.

— Trebuia să fie diferiţi de El, am completat eu. De vreme ce El e perfect, tot ceea ce este diferit trebuie să fie cumva greşit. Continuă.

— Nu le-a plăcut gestul Lui, aşa că şi-au strâns lucrurile şi le-au dus într-un loc pe care tot El l-a făcut, dar dedesubtul locului în care trăiau ei. Acum, lumii aceleia i se spune Kleos, Lumea Dreptăţii, fiindcă e atât de frumoasă. Iar sub ea se află Cerrul.

— Acolo unde aţi fost dumneavoastră? m-a întrebat Toug. Nu părea un loc rău. Din câte am auzit, totul era minunat.

— Am povestit despre Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi.

— Am zis rău, a continuat Baki, dar ar fi trebuit să

specific că era mai degrabă vorba despre imperfecţiuni. La început, a fost doar un lucru, un gigant numit Ymir, singur, violent şi mizerabil. Câţiva servitori ai Preaînaltului Zeu şi-au abandonat locul din Kleos şi au plecat să-l omoare. Au făcut-o, dar n-au mai putut să se întoarcă.

Probabil am tăcut cu toţii vreo jumătate de minut. Vocile grăjdarilor se auzeau de dedesubt în acelaşi timp cu zgomotele cailor şi ale asinilor. Luminile pâlpâitoare de la torţele lor se strecurau printre scândurile duşumelei.

M-am ridicat şi am mers spre deschizătura din podea.

— Dacă aţi venit din cauza vacarmului, nu vă îngrijoraţi. Animalele s-au liniştit şi nu se va mai întâmpla nimic.

— Nu-nţeleg, a protestat Toug când m-am aşezat din nou lângă el. Ce legătură are faptul c-a fost ucis un gigant cu însănătoşirea ei?

— Ne explici tu, Baki?

— Servitorii Zeului cel Mai Înalt din Kleos aud ceea ce se-ntâmplă în Kleos.

Constatând că e rândul lui să vorbească, Toug a zis pe un ton ezitant:

— Aşa, şi?

— Dar cei care au plecat nu mai aud. Trebuie să-i roage pe fraţii lor să-i ţină la curent. După o vreme, s-au înmulţit, iar copiii lor n-au mai cunoscut altă lume. Şi fraţii lor le-au devenit zei.

Mani mi-a atins braţul cu un gest delicat şi m-a întrebat:

— Dar giganţii de aici, Sir Able? Ăştia de unde au mai venit?

— Din trupul lui Ymir. Când Ymir a murit, unele părţi ale lui au continuat să trăiască. Iar el era mai mare decât ne putem noi imagina.

— Şi atunci Preaînaltul Zeu a făcut o altă lume sub Cerr, i-a spus Baki lui Toug. E cea în care stăm noi şi vorbim acum, Mythgarthr, Poiana Unde Se Spun Poveştile.

— Overcinii, am intervenit eu, cuvânt prin care noi îi denumim pe zeii noştri din Cerr, aveau nevoie de un loc în care să arunce ce mai rămăsese din Ymir, înţelegi? Aceasta a fost rugămintea fraţilor lor, iar ei au promis că-şi vor

curăţa propria lume de răutate, mă rog, atât cât se poate, aruncând-o în Mythgarthr, odată cu carnea putrezită a lui Ymir, cu sângele şi oasele lui. Oasele le numim piatră, carnea – pământ, iar sângele este marea.

— E oribil!

— Oribil era gigantul Ymir, am dat eu din cap, la fel ca părţile care i-au supravieţuit. Un om mort e oribil. Ai văzut vreodată unul? Dar care să nu fi murit de curând, ci să fi început să se descompună?

Toug şi-a dus gânditor mâna la frunte.

— Dar un om mort se transformă în copaci, iarbă şi flori. Aşa şi Ymir. N-are rost să ne gândim cât de rău a fost. Asta a trecut. Rămâne partea bună în care s-a transformat. Iar dacă îl binecuvântăm cu vorba, ar trebui s-o facem şi cu sufletul, de fiecare dată când vedem un răsărit sau o pajişte înflorită.

— Spuneai că Domniţa locuieşte pe o pajişte, mi-a amintit Toug. Una de pe care florile nu dispar niciodată.

— Aşa am zis, iar florile acelea se numesc stele.

— Acum ştiţi cum a fost făcută rasa noastră, a continuat Baki, dar nu ştiţi nimic despre voi. Ar trebui să-i spuneţi lui Toug.

— Sunt conştient de asta, a recunoscut Mani. Giganţii, nu cei despre care ai povestit tu, ci aceia care sunt din neamul care a construit hambarul ăsta, asupreau pisicile. Oamenii au fost făcuţi ca să le ajute pe pisici.

— Şi giganţii ăştia mai mici, oamenii, de unde au venit, preaînţeleptule motan? am zâmbit eu.

— Din Cerr.

— Corect.

Mani a părut foarte încântat de el însuşi.

— Ştiam eu că am dreptate, fiindcă e singurul loc de unde ar fi putut veni, iar giganţii erau deja aici.

— Multă vreme după moartea lui Ymir, unul dintre Overcini s-a însoţit cu o gigantă, am spus eu atât de încet, încât Toug a trebuit să se aplece spre mine ca să mă audă. Nu ştiu cu câtă vreme în urmă, probabil mii de ani pentru ei, deşi e posibil să fi fost chiar mai mult de atât. Overcinul

era Lothur. Unii spun c-ar fi fiul lui Valfather.

— Probabil că taică-său a fost un Overcin pe cinste, a gândit Mani cu voce tare.

— Da, l-am aprobat eu, asta dacă nu cumva a fost chiar unul din grupul care a plecat din Kleos.

— Şi nu ne spui şi numele gigantei? mi-a cerut Baki.

— Îl ştii deja. Fiii Furiei n-au fost destul de puternici ca să reziste Overcinilor, dar aceştia nu i-au ucis pentru că le erau rude. Au vrut doar să scape Cerrul de ei, aşa că i-au trimis aici.

— Dar noi? Noi cum de-am ajuns aici? m-a întrebat Toug.

— Preaînaltul Zeu ne-a ridicat dintre animale. Nu-i aşa că sună oribil?

— Păi, *eu* nu prea cred, a intervenit Mani.

— Nici eu, i-am spus. Sunteţi neştiutori, întotdeauna, şi adeseori viteji şi loiali. Niciun om care l-a cunoscut pe Gylf aşa cum am făcut-o eu nu poate fi ruşinat de faptul că e rudă cu el, deşi cred c-au fost nenumărate rânduri în care lui i-a fost ruşine cu noi.

— Dar e un câine magic! a exclamat Toug în timp ce Mani clătina frenetic din cap.

— O să vorbim despre Gylf mai târziu, i-am spus lui Toug. De fapt, sper s-o facă el însuşi.

Gylf m-a privit de parcă l-aş fi vândut.

— Acum e vorba despre Baki şi despre felul în care ai vindecat-o. Sau, cel puţin aşa ar trebui să fie. Cum a apărut Aelfrice, Baki? Tu trebuie să ştii.

— Ai spus că ne-am ridicat dintre fiare, a intervenit Toug. Că au crescut şi s-au transformat în noi. Dar n-ai spus de ce.

— Pentru că aşa a fost voia Preaînaltului Zeu. Crezi că discută astfel de lucruri cu mine? Nu se consultă cu nimeni.

— Trebuie să fi avut el vreun motiv.

— Fără îndoială, dar putem doar să-l ghicim. Eu cred, la fel ca Mani, că trebuie să păzim Mythgarthr de Fiii Furiei. Sunt cruzi de dragul cruzimii şi distrug din pură plăcere.

Animalele pe care El le-a creat nu fac astfel de lucruri. Şi a sperat că, dacă ne-a dat înţelepciune şi darul vorbirii, noi vom reuşi să-i controlăm pe Fiii Furiei. Şi asta facem.

— Dar mai facem şi alte lucruri, a spus Toug privind spre Baki în căutarea unei confirmări.

— Aşa e, facem. Construim case şi hambare, şi grajduri. De unde crezi c-au învăţat Fiii Furiei să facă toate astea?

— Ne-au imitat?

— Te-ai prins! Din păcate, de prea multe ori îi imităm şi noi pe ei, am completat eu, după care m-am întors spre Baki. E rândul tău.

— Întâi de toate, aş vrea să-i mulţumesc lui Toug fiindcă m-a vindecat, a zis fata după ce şi-a dres glasul.

— Nu e nevoie, a murmurat Toug.

— Dar vreau s-o fac. Şi mai vreau să-i mulţumesc şi lui Sir Able fiindcă te-a adus aici şi te-a învăţat ce trebuie să faci. N-ai fi reuşit dacă nu te-ar fi presat. Sunt conştientă de asta. În ceea ce priveşte crearea lumii Aelfrice, cred că e evident. A fost o groapă pentru tot ceea ce nu-şi putea găsi loc în Mythgarthr, a oftat Baki. Dacă scuipaţi pe mine, voi fi onorată de atenţia pe care mi-o acordaţi.

— Continui să ne respingi, deşi te-ai lepădat de Setr, i-am spus eu.

— Cred că da. Atâta vreme cât am fost spirite elementare, Toug, nu puteam face rău. Crezi că spectrele, fantomele şi toate astea sunt atotputernice?

— Aşa credeam.

— Te-ai înşelat. Odată ce Kulili ne-a dat trupuri, am început să facem tot felul de rele, pe ici, pe colo. Ea ne-a dojenit, iar noi ne-am întors împotriva ei şi am aruncat-o în adâncurile apelor. Am vrut să fim liberi, iar pentru noi asta înseamnă să facem orice vrem, fără a fi judecaţi de nimeni şi de nimic.

— Eu nu te-aş judeca, a zis Toug cu tristeţe.

— Dar trebuie! Eşti unul dintre zeii noştri. Încearcă să pricepi.

Toug n-a fost în stare decât să se zgâiască la ea. După câteva secunde, Mani a zis cu o voce plină de bunătate:

— Zeii fiecărei lumi sunt locuitorii celei de deasupra. Aşa e Cerrul pentru noi, aşa suntem noi pentru Aelfrice.

— Iar Aelfrice este pentru Muspel, a şasea lume, am adăugat eu.

— Acum ştiţi totul, a oftat din nou Baki, iar în vocea ei se putea simţi resemnarea.

— Ba deloc. Nimeni nu poate şti totul despre lucrurile astea, cu excepţia Preaînaltului Zeu. Valfather mi-a spus odată că, dacă cineva va afla tot ce e de aflat despre toate cele ce sunt, va descoperi că, de fapt, el este Preaînaltul Zeu şi că a fost dintotdeauna. Te-ai lepădat de Setr şi te-ai închinat lui Toug. Ce rău ţi-ar mai putea face cunoştinţele mele după asta?

— Mi-e ruşine pentru poporul meu, pentru Aelfii de Foc.

— Însă ruşinea asta n-ar trebui să fie mai mare fiindcă ştim cine sunteţi. Vrei să-l răsplăteşti pe Toug fiindcă te-a salvat? Spune-i.

— Dacă n-o faci tu, o să-i spunem noi, a intervenit şi Mani.

— Nu-i mare lucru de zis, a ridicat din umeri Baki. Ştii că vă putem vizita lumea?

— Regina Pădurii a făcut-o, a completat Toug.

— Iar ai voştri pot ajunge în Aelfrice?

— Eu am fost acolo, a dat el din cap.

— Ne-am uitat în sus la voi şi am văzut cât de puţină atenţie daţi rugăciunilor noastre. Cât de cruzi sunteţi şi cât de prosteşte vă comportaţi. Am vizitat lumea de sub noi. E un loc frumos, un tărâm al focului, unde sunt fiinţe extraordinare, puternice şi înţelepte. I-am proclamat drept zeii noştri.

— E posibil să faci aşa ceva? a întrebat Toug mărindu-şi ochii.

— Aşa am făcut. Ne-am rugat lor, ne-am sacrificat propriii semeni pe altarele lor, i-am invitat să vină în Aelfrice ca să ne ajute în lupta noastră împotriva lui Kulili.

— Mama voastră, a şoptit Toug.

— Da, mama noastră. De secole întregi încercăm s-o ucidem. Zeii din Muspel ar fi trebuit să ne ajute şi să facă

un plan pe care să-l punem în aplicare împreună.

Pe Toug l-a trecut un fior.

— Dar nu toţi aţi procedat aşa, am zis eu. La început aţi fost doar voi, Aelfii de Foc.

— Noi eram liderii şi îl urmam la rândul nostru pe Setr.

— Şi Grengarm?

Baki a ridicat din sprâncene. Se cuibărise în fân cu genunchii strânşi la piept; în pofida poziţiei, părea cumva că vrea, totuşi, să fugă.

— Ştiai că Sir Able l-a omorât pe Grengarm? a întrebat-o Toug.

— Nu, a zis Baki şi, fiindcă nu a mai vorbit nimeni, a simţit nevoia să repete. Nu…

— N-ai fost printre cele care dansau pentru el aici în Mythgarthr, i-am zis. Unde-ai fost?

— A fost greu pentru el să vină aici, ne-a răspuns ea de parcă ar fi vorbit pentru sine. Lumina galbenă a ochilor ei se înceţoşase. Unii dintre noi ne rugam încă la zeii de sus, chiar şi după ce i-am acceptat pe cei din Muspel. Pentru el a fost un triumf că a putut ajunge aici.

— Osterlingii ne-au sacrificat dragonilor, i-am zis eu, aruncându-ne în Muntele de Foc. Le-am văzut feţele urlând în Grengarm când l-am ucis.

— N-o să mai întreb despre Gylf, a bombănit Toug. Ştiu că nu vreţi să vorbiţi despre asta.

— Nu acum, i-am zis. Poate mai târziu.

— Vreau în schimb să ştiu despre Grengarm şi despre celălalt. Cum se face că au fost aşa puternici? Mai puternici decât noi. Şi chiar şi decât poporul ei.

— Aelfii, a şoptit Mani.

— Şi tu i-ai venerat, i-am reamintit lui Toug. Nu le mai ştii nici măcar numele?

— Ba da, însă ei trebuie să fie măreţi. Puteau face orice. Ea nu pare deloc în felul ăsta.

— Baki, i-am zis. Numele ei e Baki şi e adoratoarea ta, singura pe care o ai. Cel mai simplu lucru pe care îl poţi face este să te foloseşti de ea. Baki, vrei să ne explici tuturor de ce te găseşte Toug atât de dezamăgitoare?

— Noi n-am fost făcuţi ca să vă fim vouă zei, a completat Baki. Ai construit vreodată o casă?

Toug a clătinat din cap că nu.

— Dar probabil ai văzut toate lucrurile care sunt abandonate atunci când se termină construcţia: capetele de bârnă, ţiglele îndoite şi cărămizile crăpate.

Toug i-a făcut semn să continue.

— Noi suntem ceea ce a rămas după ce Preaînaltul Zeu a terminat construcţia lumii voastre. Suntem ceea ce El a adunat apoi şi a îngropat.

— E târziu, am zis. Ar trebui să mergem la culcare, cu toţii. Acum, că e din nou sănătoasă, şi Baki va dori probabil să meargă acasă.

— Dar mie îmi place conversaţia asta. Aş putea să fac asta toată noaptea, a protestat Mani.

— Da, pun pariu! Şi pe urmă ai dormi toată ziua de mâine. Însă Toug şi cu mine trebuie însă să călărim, iar Gylf va trebui să alerge. S-ar putea să trebuiască să şi luptăm.

După ce am spus asta, m-am întors spre Baki.

— Cum te-ai rănit?

— Adunam asinii pentru tine, stăpâne. Uri şi cu mine am găsit vreo douăzeci. Când am încercat să-i aducem laolaltă, s-au separat în două grupuri. Ea s-a luat după unul, iar eu după altul. La asinii mei a venit însă un Fiu al Furiei.

I-am făcut semn din cap că înţeleg.

— Ar fi trebuit să fug, dar n-am vrut să abandonez animalele. M-a prins şi m-a aruncat pe stânci.

— Îmi pare tare rău.

— Dar acum eşti bine, a intervenit Toug.

— Mai bine ca niciodată, a zâmbit Baki, redevenind însă imediat serioasă. A trecut multă vreme până m-a găsit Uri. I-am cerut să mă ducă la tine, stăpâne, ca să mă poţi vindeca. Dar n-a vrut. M-a dus înapoi în Aelfrice şi apoi s-a întors ca să-l caute pe unul dintre zeii noi ca să mă vindece el.

Toug şi-a îndreptat privirea spre mine, dar n-a vorbit.

— Pe urmă mi-a zis că zeul cel nou e mort şi că nu se

mai poate face nimic. Dar eu te-am văzut aici, sus… a oftat Baki. A trebuit să te caut o vreme, stăpâne, dar uite că te-am găsit şi m-am apropiat cât de mult am putut.

M-am ridicat şi am suflat în lampă.

— Mergi înapoi în Aelfrice. Spune-i lui Garsecg că nu mi-am uitat promisiunea.

— Dar, stăpâne…

— Fă ceea ce ţi-am zis, i-am cerut eu, după care m-am întors spre Toug. Trebuie să dormim, altfel mâine nu vom fi buni de nimic.

Capitolul 5
CONFIDENŢE



Ceva mai târziu, după ce ne-am găsit un adăpost în casa aglomerată care îi aparţinuse lui Bymir, Toug a simţit că nu adormisem şi m-a întrebat în şoaptă:

— Sir Able, îmi mai spuneţi un lucru, doar un singur lucru?

— Probabil, nu.

— De ce n-aţi vindecat-o pe Baki?

— Mi-ai spus că domniţa Idnn ţi-a promis un scut, am început eu într-un târziu. Ţi l-a dat?

— Nu încă, a şoptit Toug. Oricum, n-ar fi avut timp să-l picteze.

— Va trebui să-i aminteşti, i-am zis, iar noi trebuie să dormim.

Ascultător, Toug şi-a închis ochii, însă imediat după ce a făcut-o, a văzut lumina soarelui, ierburi care se unduiau în vânt şi siluetele măreţe ale unor munţi din depărtare. I-a deschis imediat, dar n-a mai văzut decât întunericul şi lumina firavă a unui felinar.

— Aşa-i mai bine, i-am zis.

Stăteam lângă calul meu de culoarea norilor cu care mă întorsesem din Cerr, iar vântul care-mi fâlfâia penele de pe coif umfla coama şi coada calului.

— Unde ne aflăm? m-a întrebat Toug în timp ce calul său, Laemphalt, păştea liniştit ceva mai încolo.

— Cei mai mulţi oameni cred că aici, la al patrulea nivel,

există o singură lume, i-am explicat.

— Păi şi nu-i adevărat? a vrut să ştie Toug păşind către mine.

În momentul acela şi-a dat seama că poartă un scut pe braţ, unul rotunjit în partea de sus şi cu vârful ascuţit jos, aşa cum folosesc unii cavaleri. Fondul era verde, la fel ca al scutului meu, dar pe el era pictat un grifon alb cu aripile larg desfăcute.

— Numai cel mai de sus şi cel mai de jos nivel găzduiesc o singură lume, l-am lămurit. Restul au mai multe. Acum suntem în Viss. Se află la mijloc, la fel ca şi Mythgarthr. Norr ne-a adus aici.

Iapa a privit în sus la auzul numelui ei, iar capul şi spatele i-au devenit albe precum norii cei mai albi, în timp ce picioarele au continuat să păstreze culoarea norilor de furtună. La fel de cenuşii îi erau şi coama, şi coada, care fluturau în vântul cald din Viss.

— E un cal magic! a exclamat Toug pradă unei mirări care îi acaparase toate gândurile.

— Nu prea e un cal, e o fiinţă mult mai bună. E la fel de înţeleaptă ca o femeie, dar nu e asemenea unei femei, iar tu ai face bine să încerci s-o înţelegi.

— Şi ne poate duce dintr-o lume într-alta?

L-am aprobat cu un gest larg.

— Calul tău poate să facă asta?

Toug a clătinat din cap că nu.

— Dar cum sunt caii în Aelfrice?

— Nu prea ştiu ce să răspund, Sir Able, a rostit Toug după ce s-a gândit puţin. N-am văzut niciunul.

— Atunci nu există. Asta nu înseamnă că nu vei vedea niciodată un Aelf călare. De fapt, Uri şi Baki au călărit unii dintre caii şi asinii pe care i-au adunat. Atâta doar că orice cal călărit de un Aelf, aici sau în Aelfrice, este unul de-ai noştri, unul pe care Aelfii îl cred om, bărbat sau femeie.

— Cred că înţeleg, m-a anunţat Toug. Dar n-aveţi de gând să-mi spuneţi acum despre câine?

I-am făcut semn că nu.

— Poate nici nu trebuie. O să-mi spuneţi mai târziu sau

poate n-o să-mi spuneţi deloc. Ştiu deja că poate vorbi, aşa ca Mani.

— Da, i-am zis. Şi nu. Poate vorbi, dar nu ca Mani. Motanul vorbeşte fiindcă e o combinaţie înfiorătoare între un spirit şi o bestie, deşi cele două n-ar trebui niciodată puse împreună. Gylf vorbeşte pur şi simplu, e o însuşire naturală. Are, desigur, suflet şi un corp de animal. Dar ele sunt părţi ale unui întreg. Ştii să scrii, Toug?

Mi-a făcut semn că nu.

— Poate o să-nveţi la un moment dat. Când o s-o faci, vei constata că mâinile tale pot vorbi la fel cum o fac buzele şi că spun lucruri uşor diferite. Cu toate astea, tu eşti un întreg cu buze şi cu mâini.

— Vreţi să spuneţi că Gylf vorbeşte ca noi, spre deosebire de Mani?

— Cam aşa ceva, l-am aprobat după care mi-am ridicat vocea: Gylf, aici băiete!

Toug a privit în jur şi a zărit un animal care fugea undeva în depărtare. S-a făcut din ce în ce mai mic pe măsură ce s-a apropiat, până când s-a transformat într-un Gylf normal, care s-a aşezat gâfâind la picioarele mele.

— Vorbeam despre tine, l-am anunţat. Când o să mă întorc în Cerr, vrei să vii cu mine?

Gylf mi-a făcut semn că da.

— Asta-i bine. Dar s-ar putea să nu ţi se permită. Sau poate ai să vrei să mai rămâi pe-aici o vreme înainte să vii la mine. În ambele cazuri însă îi vei aparţine lui Toug. Ne-am înţeles?

Gylf a repetat gestul aprobator, cu mai puţin entuziasm de data asta.

— Vreau să-i vorbeşti şi lui. N-am să te oblig, ci am să te rog. Doar lui Toug. O s-o faci?

A urmat o tăcere lungă, dar într-un târziu Gylf a răspuns:

— Mda.

— Mulţumesc. Toug vrea să ştie cum îţi modifici dimensiunea. Vrei să-l lămureşti?

— Câine bun.

Am aşteptat o vreme, după care Gylf a adăugat:

— Câine din Cerr.

— Dar a fost al dumneavoastră înainte să mergeţi acolo.

— Aşa e. Mi l-au dat cei din poporul Bodachan. Motivele pentru care mi-au făcut un asemenea dar au fost întemeiate, însă complicate. O să lăsăm chestiunea asta pentru altă dată. Ce ştii despre Vânătoarea Sălbatică?

— Are loc atunci când vânătorul Hern vânează prin aer ca o furtună. Nu ştiu dacă e adevărată.

— Hern e Valfather. E unul dintre numele lui.

— L-am auzit când eram mai mic, mi-a zis Toug înghiţind în sec. Ăăă… calul care galopa în cer şi copoii lui.

— Şi atunci de ce spui că nu eşti sigur că Vânătoarea Sălbatică e adevărată?

— M-am gândit că poate am visat.

— Visezi chiar acum, i-am zis.

În pofida faptului că Toug s-a gândit multă vreme la asta după ce s-a trezit, nu mi s-a părut c-a ajuns la vreo concluzie valabilă.

— Ţi-am spus despre Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi. Probabil că te-ai gândit că au formă umană, ca Fiii Furiei. Cred că ţi-am povestit însă despre unul care purta o mănuşă, aşa că nu ţi i-ai mai imaginat ca fiind de formă omenească.

Toug a încuviinţat din cap.

— Unii sunt ca noi. Alţii nu. Există unul cu o sută de braţe şi alţi câţiva care au sau pot lua forma unor animale. Fenrir e cel mai rău. Trebuie să înţelegi însă că nu-i o mare diferenţă între ei.

Toug a rămas tăcut, privindu-mă cu neîncredere.

— În perechi sau de unii singuri pleacă din tărâmul lor întunecat ca să fure şi să omoare. Valfather îi vânează, uneori singur, alteori cu fiii lui, cu oameni ca mine sau cu toţi deodată. Însă are întotdeauna cu el ceata de copoi care îi încolţesc şi-i aduc pe giganţi în bătaia săgeţii. Ai spus c-ai auzit câinii.

Toug nu a reuşit să spună nimic din cauza fricii pe care i-o trezea amintirea aceea.

— Se întâmplă uneori ca vreo căţea din haită să nască înainte să-i vină sorocul. Drumul pe care trebuie să-l facă în timpul vânătorii este însă prea lung, aşa că-şi abandonează puiul. Nu se întâmplă prea des, dar e posibil. Poate o dată la o sută de ani.

— Asta nu înseamnă o mie de ani în Cerr?

— Ba da. Când un căţeluş este abandonat astfel sau se pierde, poate cădea şi ajunge aici în Mythgarthr. Cineva îl găseşte, neajutorat şi singur, flămând şi înfrigurat. Ar putea să-l ucidă, dacă ar vrea. Sau să-l lase să moară de foame. Sau îl poate lua, aşa cum au făcut cei din poporul Bodachan, ca să-l hrănească şi să îl ţină în viaţă. Dacă va proceda astfel, acel cineva va fi răsplătit pe măsură.

— Vreţi să spuneţi că Valfather îi va fi recunoscător când coboară aici ca să-l ia?

— Ai pălit! Ar fi asta un lucru atât de îngrozitor?

Toug a aprobat tremurând.

— Poate c-ai dreptate. Dar ar fi şi un lucru minunat. Şi dacă descoperă că animalul îl iubeşte pe omul care l-a salvat, cum crezi că se va comporta cu el? Crezi că-l va urî? El nu-i aşa.

— Sper că nu, a mărturisit Toug cu ardoare.

— Nu. Ura e ceea ce-i animă pe giganţi şi e străină de ce fac Overcinii. Iar dintre toţi, Valfather urăşte cel mai puţin.

A trebuit să treacă minute bune până când Toug să spună timid:

— E tare frumos aici.

— Frumos şi teribil. Ai observat cât de vii sunt culorile?

Toug a privit roată părând că observă pentru prima dată lucrurile din jurul lui.

— Da, m-a aprobat el, nu dădusem atenţie acestui lucru, dar culorile sunt minunate, aşa cum spuneţi.

— Să ştii că tu le faci să fie aşa şi, dacă vei renunţa vreodată la ele, vei trăi într-un tărâm negru şi sur. Dar nu de asta te-am adus aici şi nici ca să-ţi explic cum stă treaba cu Gylf.

— Dar chiar, unde e? a întrebat Toug privind în jur.

— Acolo unde a fost dintotdeauna. Eu te-am adus aici ca

să-ţi povestesc despre Valfather, am oftat apoi. Este foarte, foarte înţelept şi foarte bun. Se sprijină pe aceste două lucruri – bunătatea îl face mai înţelept şi înţelepciunea îl face mai bun. Ţi-am spus că am stat în Cerr douăzeci de ani, deşi ţie ţi s-a părut c-au trecut doar câteva zile.

— A fost destul de greu de crezut, a bombănit Toug.

— Te cred. Şi nici n-a fost foarte exact pentru că anii aparţin acestui tărâm, Mythgarthr, ei nu înseamnă nimic în Cerr; dar cei douăzeci de ani reprezintă cea mai bună aproximaţie pe care o putem face. După tot timpul ăsta, Valfather mi-a vorbit într-o zi în privat, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. A început prin a mă întreba despre prima mea viaţă şi a constatat că nici măcar despre bătălia cu Grengarm nu-mi aminteam mare lucru. Miedul pe care îl oferă la masa lui pare să aibă efectul ăsta, scutindu-ne totodată de multă durere. M-a întrebat dacă vreau să-mi readucă amintirile şi i-am spus că nu. Valfather e mai înţelept decât noi. Din felul în care i-am răspuns şi-a dat seama că-i ascund ceva şi m-a întrebat dacă sunt dispus să mă întorc în lumea voastră, în caz că-mi va permite asta. Nu mi-o puteam aminti pe Disiri, dar eram bântuit de sunetul numelui ei şi de sentimentele pe care mi le trezea rostirea lui, aşa că i-am spus că vreau să mă întorc.

M-am oprit, însă Toug n-a găsit nimic de zis, aşa că au trecut câteva minute în care n-am făcut altceva decât să privim norii din Viss cum trec pe deasupra noastră şi un castel ca o stea, care plutea printre ei.

— Ne-am dus apoi la izvorul Mimir, am vorbit eu într-un târziu. Am băut din apa lui şi mi-am amintit de tine şi de Gylf, dar şi multe alte lucruri. Mă priveam cum beau apă în ruinele castelului Bluestone. Pe urmă, Valfather mi-a spus ce vrea de la mine. Acum eşti zeu pentru Baki şi pentru toţi Aelfii. Ştii asta deja.

— Nu le place să fim zei şi nu-i învinuiesc pentru asta.

— Nici eu, fiindcă vina e a noastră. Există răutate şi nebunie chiar şi printre Overcini, dar sunt cu mult, mult mai neînsemnate decât ale noastre.

M-am oprit din nou ca să mă gândesc.

— Baki s-a sacrificat pentru mine. Ţi-am spus asta?

— Nu cred.

— Aşa a făcut. I-am băut sângele şi asta m-a însănătoşit. Ar fi trebuit să înţeleg atunci cum stau lucrurile, dar n-am reuşit. Nu mi-a venit să cred că pot fi zeu pentru cineva.

— Înţeleg, m-a aprobat Toug cu frenezie.

— În acelaşi fel, Aelfii au refuzat să fie zei pentru lumea de sub ei, preferând să le ofere lor veneraţia pe care ţi-o datorau, de fapt, ţie. Dar nu despre asta e vorba. Ideea este că Valfather m-a obligat să nu-mi folosesc niciodată superioritatea. Nu puteam să mă întorc aici în calitate de Overcin din Cerr.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să vă purtaţi ca unul dintre noi? m-a întrebat Toug.

— Nu. Vreau să spun că trebuie să fiu mai umil decât oricare dintre voi. Nu mai am autoritate în Mythgarthr. Nu voi mai avea niciodată. Deşi vă sunt superior, fiindcă vin din Cerr, am jurat să nu mă folosesc niciodată de asta, iar dacă mă abat de la legământ, va trebui să mă întorc imediat.

Bietul Toug n-a reuşit decât să înghită în sec.

— M-am gândit că e mai bine să ştii, am continuat eu încercând să păstrez un ton egal. Din când în când s-ar putea să am nevoie de tine, de cineva care să aibă autoritatea din Mythgarthr în locul meu, aşa cum ai făcut tu în seara asta. Trebuie să înţelegi de ce am nevoie de tine.

Toug a icnit.

— Tocmai de-aia n-ai voie să te sacrifici pentru mine decât dacă ţi-o cer. Şi nici n-ai voie să mă tratezi altfel decât până acum.

— Nnn... nu, Sir Able.

— Mă bucur c-ai înţeles. Şi să nu spui nimănui. La urma-urmei, ăsta e doar un vis.

— Vine Uns, Sir Able. Îl vedeţi? m-a întrebat Toug arătând spre silueta cocoşatului, abia vizibilă pe culmea unei coline mai mari.

Mergea caraghios, dar părea că se apropie destul de repede.

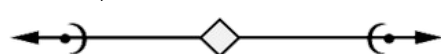
— Trebuie să mergem, am zis, iar dealurile înverzite din Viss, încununate de plopi şi cedri măreţi, s-au transformat în reflecţii pe suprafaţa unei ape.

Toug a clipit şi s-a ridicat. Jăraticul lucea stins, cu nuanţe de chihlimbar. Norr se profila peste silueta diformă a lui Uns, cu capul aplecat în aşa fel încât buzele aproape că-l atingeau. Un moment mai târziu, silueta ei s-a preschimbat în ceaţă şi a dispărut.

Toug s-a îndreptat de spate şi a mai pus câteva lemne pe foc. Pe urmă, a îngenuncheat lângă mine.

— Mai mergeţi s-o salvaţi pe sora mea?

— O să te trimit pe tine, i-am zis.



— E în dreptul meu să ridic pe oricine la rangul de cavaler, le-am spus tovarăşilor lui Beel. Dacă se îndoieşte cineva de asta, să mă provoace aici, pe loc.

N-a zis nimeni nimic, deşi multe feţe s-au întors spre Garvaon.

— Aş fi vrut să pot oferi şi pământuri, şi castele falnice cavalerilor pe care îi investesc eu însumi. N-am însă nici de unele, nici de celelalte. Dar lordul Beel s-a oferit să remedieze lucrul ăsta.

Cei care se uitau la mine au început să murmure, cu voci şoptite şi mai puţin distincte decât şuieratul vântului. Mi-am ridicat mâna şi au tăcut.

— Unii devin cavaleri în castelele maiestuoase din sud, am continuat. Li se face o baie ritualică, în timpul căreia trei cavaleri îi asistă şi-i sfătuiesc. De la asfinţit şi până la răsărit, trebuie să-şi păzească şi armele. Mai sunt flamuri, rugăciuni şi cântece, şi domniţe îmbrăcate în straie de mătase care asistă la întreg spectacolul. Noi avem aici o domniţă, dar poartă haine din piele, iar pe spate are o tolbă cu săgeţi.

Toug s-a întors să se uite la Idnn, la fel ca toţi ceilalţi. Fata îşi ţinea bărbia sus, iar privirea ei arunca scântei la fel de luminoase precum cele din ochii pisicii negre care îi

stătea pe umăr.

— Când se termină toate ceremoniile şi cavalerul candidat a fost admirat şi bârfit cum se cuvinte, se întinde un covor în faţa celui care îl investeşte. Pe el îngenunchează candidatul şi, din cauza asta, cei care îl folosesc sunt numiţi cavaleri de covor.

Crol a izbucnit în râs, dar s-a liniştit foarte repede.

— Există însă şi altfel de cavaleri. Unii care trebuie să vegheze la armele duşmanilor şi nu la ale lor, viteji care devin cavaleri fiindcă toţi cei din jurul lor ştiu că ei sunt deja nobili, fiindcă au curaj, onoare şi sunt iscusiţi în mânuirea armelor.

Peste câmpie a trecut repede o fâşie de lumină. Vorbisem destul de tare ca să mă audă toată lumea, dar mi-am coborât glasul şi am zis:

— Înaintează, Svon, şi îngenunchează.

Svon m-a ascultat, mişcându-se nici prea repede, însă nici prea încet. A rămas pentru un moment în picioare în faţa mea, înainte să se lase în genunchi. Se poate ca vântul să-l fi făcut să lăcrimeze.

Eterne a ţâşnit din teaca ei bătută în nestemate în mâna mea şi deodată n-am mai fost singur. Un grup de cavaleri-fantomă, bătrâni şi solemni, tineri şi galanţi, stăteau lângă mine. O femeie din public a strigat de uimire.

Lama lungă şi neagră a atins umărul drept al lui Svon, apoi şi pe cel stâng.

— Ridică-te, Sir Svon, am zis.

Svon s-a ridicat cu un aer uimit. Am băgat-o pe Eterne înapoi în teacă, iar cavalerii-fantomă au dispărut.

— Toug, păşeşte în faţă, te rog, i-am poruncit.

Cu mândrie, Toug şi-a luat locul lângă Svon. Purta încă hainele lui de ţăran, însă de braţ îi atârna un scut nou şi verde, cu un grifon alb pictat pe el.

— Lângă tine stă un scutier, Sir Svon. Îl accepţi?

— Cu bucurie, a răspuns Svon, dacă şi el vrea.

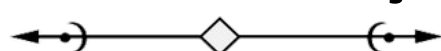
— Îl vei servi cu credinţă pe acest cavaler, Toug? Aşa cum tatăl tău m-a servit odinioară pe mine?

— Jur, a rostit Toug foarte tare şi probabil din cauza asta

glasul lui a sunat cumva gâtuit.

N-am chemat-o eu pe Norr. Însoţită de Gylf a trecut printre privitori şi-a ajuns în faţa mea. Am încălecat.

— Eu am să mă îndrept spre sud şi o să-i iau cu mine pe Uns şi încă doi oameni. I-am promis ducelui Marder că mă voi duce într-o trecătoare ca s-o păzesc şi trebuie să-mi ţin cuvântul. Când îmi veţi elibera servitorul din mâna Fiilor Furiei, să-l trimiteţi la mine. El va şti unde să mă găsească.



În noaptea aceea, Toug a sperat să viseze la fel cum s-a întâmplat când a dormit lângă mine. N-a avut parte de asemenea vise, ci de limba caldă şi rozalie a unei pisici. S-a întors pe spate şi a spus:

— Bună, Mani. Ce s-a întâmplat?

— Vino cu mine, l-a îndemnat motanul cu glas şoptit.

Urmându-l pe Mani, Toug a părăsit tabăra şi-a ajuns într-un loc care nu se deosebea de oricare altul din câmpia aceea pustie, cu excepţia faptului că acolo stătea Idnn, aşezată pe un mic scaun pliant şi cu încă unul asemenea, pus în faţa ei.

— Trebuie să vorbesc cu tine, scutierule, a zis ea, deşi n-am prea fost prieteni… Ia loc, te rog. Am adus scaunul ăsta pentru tine.

Toug s-a aşezat, nu înainte de-a face o plecăciune.

— Mi-aţi dat scutul şi mi-aţi spus că-mi veţi fi prietenă toată viaţa.

Ea a zâmbit, dar de abia dacă s-a observat în lumina palidă a lunii.

— Te-ai exprimat cu multă curtoazie.

— Nu prea mă pricep eu la maniere. Nu ştiu cum să vorbesc unei doamne sau unui nobil ca tatăl dumneavoastră. Am zis pur şi simplu adevărul.

— Sir Svon te poate învăţa.

— Ştiu, dar n-a avut timp încă.

— Când vrea, poate să fie foarte manierat, a continuat Idnn, de parcă nici nu l-ar fi auzit.

— Cei înţelepţi ştiu cum să fie politicoşi, l-a informat Mani pe Toug. Dar ştiu şi *când anume* trebuie să fie

politicoşi.

— Şi nu doresc să fie curtenitori întotdeauna, l-a completat Idnn. Sir Svon mă repede de fiecare dată, scutierule. Asta dacă nu cumva e tata prin preajmă. De ce se poartă aşa?

— Nu mi-a spus.

— Bineînţeles că nu. Ştiu că nu sunt frumoasă, dar…

— Ba sunteţi, a sărit imediat Toug, iar Mani l-a aprobat cu un miorlăit.

— Femeile frumoase n-au nasul ca al meu.

— În satul meu erau o mulţime de femei şi de fete, la fel cum sunt şi aici, iar marea majoritate a sclavilor uriaşului erau tot femei. Dar când încerc să mă gândesc la cineva aidoma dumneavoastră, nu-mi vine în minte decât regina Disiri, deşi sunteţi mult mai frumoasă decât ea.

— Ai cunoscut-o? Ţi-a prezentat-o Sir Able sau…

Toug a încuviinţat.

— Mi-ar plăcea şi mie s-o cunosc. Crezi că Sir Able se va întoarce?

— Nu ştiu.

— Adresează-mi-te cu „Domniţa mea”, i-a şoptit Mani, aşa că Toug şi-a repetat răspunsul.

— Nu ştiu, Domniţa mea.

— Dar ai putea presupune, dacă ar trebui s-o faci?

— Nu ştiu ce să zic, a mărturisit Toug. Ne-a poruncit să-i trimitem servitorul după ce-o vom fi salvat pe sora mea. Nu cred că ne-ar fi ascuns dacă ar fi avut de gând să se întoarcă.

Idnn a dat neîncrezătoare din cap.

— Şi l-a făcut cavaler pe Sir Svon, după ce acesta i-a fost scutier, aşa cum sunt eu acum, a continuat Toug. Faptul că Sir Svon e cavaler înseamnă că vă însoţesc din nou doi cavaleri, ca pe vremea lui Sir Garvaon şi Sir Able.

— Ai aflat ce părere are Sir Garvaon despre asta?

Toug a clătinat din cap şi şi-a strâns mai bine în jurul corpului mantia pe care o primise de la Idnn.

— Nu, nu, Domniţa mea.

— Garvaon susţine că Sir Able crede că asta fie îl va face

pe Sir Svon un cavaler adevărat, fie îl va distruge. Şi pe tine la fel. Mai crede că Sir Able ar putea să vină la Utgard ca să vadă cât de bine v-aţi descurcat. Sau cât de rău.

— Nu cred că are dreptate, a contrazis-o Toug surprinzându-se şi pe el însuşi. Adică, sigur că e cavaler şi ştie multe, Domniţa mea, dar nu cred că-l cunoaşte pe Sir Able la fel de bine ca mine. Nu-i deloc omul pe care-l înfăţişează Sir Garvaon.

— Pot să spun şi eu ceva, Domniţa mea? a intervenit Mani.

— Mai târziu, i-a răspuns ea ridicându-l în braţe şi începând să-l mângâie pe cap. Acum vreau să-l ascult pe Toug. Spune-mi, cum e Sir Able?

— Nu ştiu cum să mă exprim exact, a început Toug, dar nu ne-ar testa în felul în care zice Sir Garvaon. Ştie deja. Ştie că suntem în stare sau, mă rog, ştie cumva că Sir Garvaon şi Sir Svon vor reuşi.

— Doi cavaleri împotriva unui castel plin de giganţi?

— Sir Garvaon, Sir Svon şi noi, toţi ceilalţi, a adăugat repede Toug. Dumneavoastră, Domniţa mea, tatăl dumneavoastră, Mani, Org şi restul.

— Org?

— N-ar fi trebuit să spun asta, îmi pare rău.

— E un nume pe care nu l-am mai auzit niciodată.

— Permite-mi, Domniţă Idnn, a intervenit Mani cu un glas ca untul topit. Pot să te liniştesc cu privire la această chestiune acum sau când vom rămâne doar noi doi.

— Vă rog să-i permiteţi, Domniţa mea. În felul ăsta o să vă spună ceea ce eu am trecut cu vederea.

— Org e o creatură îngrozitoare, care se arată rareori, a explicat Mani. E mai mare decât un asin, tăcut şi se hrăneşte cu carne de om…

— Inventezi!

— Eu, Domniţa mea? Te asigur că nu există nicio fiinţă mai puţin înclinată spre fabulaţie decât prea ascultătoarea ta pisică.

— Ştii că minţi, Mani, mă păcăleşti.

— Protestele evidente ale scutierului Toug m-au dat de

gol. Înţeleg, a continuat Mani ţâfnos. N-am să mai dau niciun alt detaliu, ci doar faptele pe care mi le-ai cerut, Domniţa mea. Org este un servitor al lui Sir Able, de care are de obicei grijă cocoşatul ăla. Înainte de a pleca, în orice caz, înainte de discursul scurt, dar plin de graţie prin care Sir Svon a fost declarat cavaler, i-a poruncit lui Org să rămână lângă Sir Svon şi să-l asculte ca pe el însuşi. M-am gândit că eu, împreună cu cocoşatul şi câinele lui Sir Able am fost singurii martori la această discuţie, însă acum mi-e clar că şi scutierul Toug ştie despre ea.

— L-am văzut, a zis Toug dorindu-şi să-l înghită pământul în momentele acelea. L-am văzut, aşa că l-am întrebat pe Sir Svon, care s-a gândit că e mai bine să ştiu, dar mi-a poruncit să nu mai spun nimănui.

— E îngrozitor de frumos, nu-i aşa? a întrebat Idnn cu o strălucire stranie în ochi.

Toug a rămas cu gura căscată.

— Sir Svon, vreau să zic. Şi-a spart nasul luptându-se cu giganţii şi probabil că-i va rămâne strâmb când se va vindeca, dar semne de felul ăsta sunt de aşteptat la un cavaler viteaz. Ochi albaştri… a continuat ea oftând. Are şi o gropiţă în bărbie, ai observat, scutierule?

— Da, Domniţa mea, a îngăimat pierdut Toug.

— Rugămintea mea este să nu mai spuneţi la nimeni ce-am vorbit aici. Sunt sigură că vă daţi seama cât e de important. Amândoi.

— În niciun caz nu vom spune, Înălţimea Voastră. Puteţi conta pe mine, a zis Mani.

— Şi pe mine, a adăugat repede Toug.

— Am auzit părerea lui Mani despre Sir Svon. El nu ezită să spună ce are în minte. Îţi zice chiar şi când nu ţii neapărat să auzi, dar aş vrea să ştiu şi părerea ta, deşi îmi dau seama că i-ai fost scutier o singură zi.

Toug s-a cufundat într-o tăcere grea, aşa că Idnn a continuat, încurajându-l:

— Trebuie să-ţi fi făcut o idee despre el chiar şi în timpul ăsta scurt.

— Îl cunoşteam de dinainte.

— Aşa deci! Haide, promit pe cuvânt de domnişoară că n-o să te pârăsc.

— Iar eu nu vorbesc decât cu domniţa Idnn, l-a anunţat Mani. Şi cu Sir Able, dar el nu e aici.

— Sunt multe lucruri pe care le ştiu de la Sir Able, a zis Toug. Dar sunt lucruri adevărate. Sunt convins că are dreptate.

— Despre Sir Svon? a întrebat Idnn, clar interesată. Din ce în ce mai bine. Ce-a zis?

— Ei bine, e mândru. Sir Svon, vreau să spun…

— Asta se vede cu ochiul liber.

— Ar fi trebuit să aibă un rang nobiliar, dar e fratele cel mai mic, iar apoi mama lui a murit. Taică-său s-a recăsătorit, aşa că acum încearcă să scape de el. Îi priveşte pe toţi de sus, chiar şi pe rege, fiindcă e încredinţat că toată lumea îl priveşte de sus, iar el trebuie să înveţe la rândul lui lucrul ăsta. Aşa mi-a zis Sir Able odată, când am vorbit despre asta.

— Am priceput. Continuă.

— Ar trebui să înveţe că mândria nu e cel mai important lucru din lume. Mi-a mai zis că oamenii îl rănesc în permanenţă pe Svon fiindcă ei cred că trufia lui trebuie frântă. Mi-a spus că şi el a făcut la fel. Sir Svon a suferit însă atât de mult, încât genul ăsta de tratament îi face şi mai rău şi de-aia poate că n-ar mai trebui să aibă parte de el.

— Şi tu l-ai umilit, scutierule?

Toug a privit în jurul lui la noaptea îngheţată şi la luminile depărtate ale taberei. Era momentul pentru o minciună bine ticluită. Era convins de asta, aşa că a minţit cu bărbăţie.

— I-am zis vreo două, Înălţimea Voastră. Însă mi-am retras cuvintele după aceea. Nu cred c-a uitat, dar socot că nu mai e supărat.

Capitolul 6
UTGARD!



Zidurile şi turnurile castelului Utgard se puteau vedea de la distanţa unei întregi zile de călărit înainte să ajungi la ele. Nu erau deloc cum se aşteptase Toug. La baza zidului se vedea un lanţ muntos, cel puţin aşa părea de la depărtare. Erau nişte munţi nu foarte înalţi, dar abrupţi. De pe ei se ridica un al doilea zid de bolovani potriviţi cu grijă, fiecare dintre ei fiind mai mare decât o casă obişnuită. În vârf se înălţa o palisadă făcută din trunchiuri de copaci atât de mari, încât bolovanii de la bază păreau nişte pietricele. Turnurile de dincolo de ziduri păreau albastre de la distanţă, dar şi imense, atât de largi, încât apăreau cumva turtite şi erau acoperite adesea cu un păienjeniş de schele, pe jumătate zidite şi ele. La posturile lor, oamenii păreau mai mici decât furnicile; însă după ce Laemphalt a mai galopat o leghe, Toug şi-a dat seama că nu erau oameni, ci uriaşi.

— Nu-i de mirare că regele nostru vrea să fie prieten cu ei, i-a spus el lui Laemphalt. Nu i-am putea învinge niciodată, nici într-o mie de ani, şi nici nu i-am putea opri să facă orice doresc.

— Dacă nu poţi vorbi ca un bărbat adevărat, taci din gură, s-a răstit Svon, pe jumătate întors în şa.

— Îmi pare rău, Sir Svon, mi-a scăpat, s-a scuzat Toug.

— Am omorât o creatură din astea zilele trecute şi n-am de gând să mă opresc.

Din capătul coloanei, Crol a suflat într-o goarnă, apoi a strigat:

— Venim în pace!

În sinea lui, Toug şi-a dorit în momentul acela ca şi ei să fie primiţi în acelaşi fel.

Câmpia pustie, care îi ameninţase până atunci cu atâtea sunete misterioase şi siluete fantomatice profilate vag în lumina asfinţitului, lăsase locul unui ţinut al fermelor; păreau să fie destul de sărace, cel puţin asta era impresia lui Toug, deşi venea din gospodăria tatălui său, ale cărei pământuri sterpe abia dacă reuşeau să le hrănească familia. Peste tot pe câmpuri puteau fi văzuţi uriaşi. La munca de jos erau însă sclavi umani, majoritatea femei.

— Ia uite la ăla, a exclamat Svon arătând cu degetul. Habar n-are ce face.

Toug l-a îmboldit cu călcâiele pe Laemphalt până când a ajuns în dreptul stăpânului său.

— E orb, Sir Svon.

— Chiar aşa? Cum poţi să-ţi dai seama de aici?

— E bărbat. Nu-i vezi barba?

— Ba o văd. Dar ce legătură are asta?

— Giganţii îşi orbesc sclavii bărbaţi, i-a explicat Toug. Aşa mi-a zis Berthold. Pe el nu l-ai văzut?

— Ba da, am văzut că era orb. Dar era bătrân, am crezut…

— I-au ars ochii. Procedează la fel cu toţi bărbaţii.

Pe faţa lui Svon s-a întipărit frica. Toug a înghiţit şi el în sec după care a spus:

— O au prizonieră pe sora mea. V-am zis.

— Da, dar pe ea nu au orbit-o, nu-i aşa? Femeile de la fermă păreau în regulă.

— Nu erau în regulă, ci pur şi simplu şi-au păstrat ochii. Noi ar trebui să-l eliberăm pe servitorul lui Sir Able, să-i găsim caii şi bagajele, pe care să i le trimitem înapoi. Sora mea era cu servitorul lui Sir Able, care probabil a fost deja orbit.

— S-ar putea să fie imposibil să-i găsim. Sper să nu fie, dar…

— Sir Able… el era conştient de lucrurile astea, Sir Svon.

Cavalerul l-a aprobat gânditor.

— Ştia că poţi s-o faci. I-am spus şi domniţei Idnn după bătălie şi poate că…

Svon şi-a ridicat mâna reducându-l la tăcere.

— I-ai spus domniţei Idnn? A întrebat ceva despre mine?

— A vrut să ştie o mulţime de lucruri despre tine. Te place, Sir Svon, a mărturisit Toug.

— Nu ne vom mai referi niciodată la asta.

— Nu. Îmi pare rău, Sir Svon.

— Aş fi un nobil fără nicio proprietate dacă n-ar fi fost tatăl ei. Deocamdată, deţin un conac pe care nu l-am văzut niciodată. Ea e fiica unui baron şi ai putea străbate Celidonul în lung şi-n lat fără să întâlneşti o femeie mai frumoasă. Se va mărita probabil cu un fiu de duce.

— Nu cred că sunt prea mulţi din ăştia pe-aici, a intervenit Toug cu simţ practic.

— Tatăl ei, la fel ca noi, se va întoarce la Curte după ce-şi va încheia misiunea. Sunt sigur.

Toug l-a aprobat cu entuziasm, dorindu-şi din tot sufletul ca Sir Svon să aibă dreptate.

— Era interesată de mine? Ţi-a pus întrebări despre mine?

— Te place, Sir Svon, a repetat Toug. Înţeleg ce spui, dar să ştii că te place.

— Un cavaler fără nicio experienţă…

— Pot să zic şi eu ceva? N-ai să te superi?

— Încearcă şi-o să vedem, l-a îndemnat Svon cu un zâmbet trist.

— Când domniţa Idnn se uită la tine, ea vede ceea ce vedem şi noi ceilalţi şi nicidecum ceea ce crezi tu despre tine însuţi.

— Adică…

— Un cavaler brav, care se trage dintr-o stirpe nobilă. Tatăl, mama… Un cavaler cu părul blond, ochii albaştri şi cu o faţă pe care o plac de obicei femeile.

— Un cavaler la mila tatălui său…

— Seniorii îi răsplătesc pe cavaleri, a insistat Toug. Aşa e legea, tradiţia. Ai câştigat conacul luptându-te cu giganţii. Spui că eşti un cavaler fără experienţă, dar o faci fiindcă probabil te gândeşti că nu te-ai măsurat niciodată cu un alt cavaler. Dar ce-o fi mai greu: să te lupţi cu un alt cavaler sau cu un gigant? Eu ştiu care e mai înfricoşător dintre cei doi.

— Nasul meu se cam împotriveşte argumentelor tale, a zâmbit Svon. Deşi trebuie să recunosc că nu eram cavaler când mi l-ai rupt.

În faţa coloanei, Fiii Furiei blocaseră drumul oprindu-i pe Beel şi Idnn. Aveau suliţe mai înalte decât un copac, burţi dezgolite care păreau nişte pânze păroase de corabie şi bărbi lungi aproape cât statura lui Toug.

Garvaon li s-a alăturat lui Svon şi lui Toug.

— Cică-s gărzile regelui, îţi vine să crezi? N-au armură şi au apărut deodată, de parc-ar fi stat la pândă. Înălţimea sa le-a cerut să ne ducă la regele lor, dar eu cred că ei vor să ne ucidă şi să ne ia asinii. Mi-ar plăcea să-i văd încercând.

În spatele lui Garvaon se afla un bărbat îmbrăcat în haine împodobite, care a exclamat:

— Utgard! Acolo sus e Utgard. Toată viaţa mea am auzit despre oraşul ăsta, dar nu m-am aşteptat niciodată să-l văd cu adevărat în faţa ochilor. O să fac nişte schiţe.

— E destul de mare, a mormăit Garvaon.

— Mare şi plin de uriaşi. Serios, domnule cavaler, dacă ar fi să-i omori pe ăştia din faţă, ar apărea încă o sută înainte ca noi să ne îndepărtăm cu o jumătate de leghe.

— Ai dreptate, i-a spus Sir Svon străinului. Am făcut cunoştinţă?

— Doar în fugă, mi-e teamă. Ştiu c-ai întâlnit mulţi oameni importanţi. Eu sunt jupânul Papounce.

Şi-au dat mâna, Svon rămânând destul de ţeapăn.

— Toug este scutierul meu…

— *Toug,* s-a auzit din depărtare o voce ca un ecou.

— E singurul însoţitor pe care îl am deocamdată.

Toug a dat şi el mâna cu Papounce, iar acesta din urmă a continuat:

— Ai o strângere de mână fermă, puternică. O să fii şi tu cavaler în curând.

— Deocamdată nu prea ştiu nici cum să fiu scutier.

Garvaon şi-a adus armăsarul destul de aproape ca să-i şteargă lui Toug o palmă peste umăr.

— Te caută cineva.

— Cred c-au trimis o servitoare ca să te aducă, l-a informat Svon în timp ce una dintre slujnicele lui Idnn care călărea un ponei închis la culoare se îndrepta spre carele cu bagaje.

Fata se chinuia din greu să-şi menţină echilibrul în şa.

— Domniţa Idnn, Sir Svon. Vreau să zic, nu sunt eu! a strigat ea, dar ea vă cheamă, domnule, şi… şi… oh, nu ştiu… dar domniţa Idnn vă întreabă dacă n-aţi vrea să i-l împrumutaţi şi pe scutier, dar nu ştiu exact pentru ce.

— În cazul ăsta, va trebui să aflăm. Hai după mine, scutierule.

Toug şi-a dat seama că Svon încerca să pară foarte serios, dar că perspectiva discuţiei cu Idnn îi îngreuna misiunea.

Gărzilor regelui li se mai alăturaseră doi giganţi până când Toug şi Svon au ajuns în fruntea coloanei. Unul dintre nou-veniţi îi umbrea pe Beel şi pe Idnn de parcă ar fi fost un munte.

— Va trebui s-auzim şi noi ce-ai de zis, a tunat el.

— Iar eu nu te pot opri să asculţi, i-a răspuns Beel, dar nu e un lucru pe care să-l facă un gentleman.

Fiul Furiei a rămas tăcut, încruntându-se şi agitându-şi lancea imensă.

— Regele Gilling doreşte pisica fiicei mele, l-a informat Beel pe Svon, dându-şi ochii peste cap în semn de exasperare faţă de o asemenea toană. Pisica pe care i-a dat-o Sir Able.

Mani a mieunat cu putere, pentru a le indica lui Svon şi lui Toug că despre el e vorba.

— Nu ştiu de ce o vrea, a continuat Beel, şi nici cum a auzit de ea. Dar asta ne-a transmis, sau, cel puţin, asta e ceea ce ne transmite acest ofiţer.

Fiorosul uriaş şi-a luat o mână de pe lance şi a poruncit:

— Dă-mi-o imediat!

— Nu vrea să promită că ni-l înapoiază pe Mani şi nici măcar că nu-l va răni, i s-a plâns Idnn lui Svon.

Mâna gigantului s-a întins după Mani, iar spada lui Svon a ieşit din teacă.

— Domnilor, domnilor! a strigat Beel ridicându-şi ambele braţe. Asta e misiune diplomatică. Dumneata, domnule, s-a adresat el gigantului, află că eu sunt Lordul Beel, baron din Ţinutul Regelui Arnthor. Pot să ştiu numele tău?

— Thrym, s-a auzit răspunsul, iar mâna imensă s-a retras.

— Va trebui să le explicăm acestor oameni, a continuat Beel arătând spre Svon şi Toug, ce trebuie să facă, mai exact ce trebuie Toug să facă şi de ce. Apoi vă vom da pisica, pe care o veţi duce regelui Gilling. În felul ăsta, vă veţi fi împlinit misiunea.

Beel şi-a întors calul ca să poată vorbi cu Svon şi Toug.

— În condiţiile date, fiica mea e destul de rezervată în a-şi preda animalul de companie. E de înţeles, sunt convins că şi voi sunteţi de acord. A vrut s-o ducă ea însăşi Maiestăţii Sale, iar Thrym a fost de acord. Idnn e însă de pe drum, la fel ca noi toţi, şi n-aş vrea ca ea să intre în sala tronului până când nu s-a îmbăiat şi nu s-a îmbrăcat corespunzător. Apariţia ei trebuie să facă onoare naţiunii noastre, nu s-o defăimeze.

— Ea n-ar putea dezonora niciodată pe nimeni şi nimic, a declarat Svon cu înflăcărare.

— Am zis că regele Gilling ne-ar putea aştepta până vom fi gata să fim primiţi. I-am pune o zgardă de aur lui Mani şi l-am parfuma, a zis Idnn, moment în care Mani a strănutat. Şi pe urmă l-aş expune chiar eu în faţa regelui. Însă namila asta de sol regal nici nu vrea să audă.

— Instrucţiunile lui sunt să-l aducă de îndată pe Mani în faţa regelui, a spus Beel cel blând. Da, şi să ne lase aici să aşteptăm. Thrym aici de faţă i-ar fi permis lui Idnn să i-l ducă chiar ea pe Mani regelui, i s-a adresat apoi lui Svon.

Doar este pisica ei. Însă eu n-aş permite aşa ceva. Am propus să se ducă una dintre servitoarele ei.

— În niciun caz! a exclamat brusc Idnn. Beel a încuviinţat.

— Acum că m-am mai gândit, tind şi eu să fiu de acord. În orice caz, scutierul Tong este singurul înlocuitor pe care Idnn l-ar accepta. I l-am descris pe Toug lui Thrym şi a părut să-l accepte. Acesta este scutierul lui Sir Sion, după cum ţi-am spus, a zis Beel apoi, după ce s-a întors spre uriaş. Întruneşte condiţiile?

— Dacă nu face pe el.

— Nu trebuie să te duci, n-o să-ţi ordon asta, i-a spus Svon lui Toug.

— Dacă se duce de bună voie, o să-i permiţi? l-a întrebat Beel pe Svon.

— Fără Cal, a huruit uriaşul. Eu merg pe jos, regele merge pe jos. Şi tu poţi să mergi pe jos.

Toug l-a aprobat şi a descălecat, iar Idnn i l-a dat pe Mani.

— Eşti foarte curajos.

Toug a luat motanul, pe care şi l-a aşezat pe umăr.

— N-ar fi trebuit s-o facă Sir Svon?

— Oricând, s-a avântat cavalerul.

— Sunt sigură c-ai vrea, a zâmbit Idnn, dar eu nu sunt de acord. Mani nu te cunoaşte deloc. Toug şi cu mine suntem singurele persoane de aici pe care Mani le ştie şi le îndrăgeşte, iar ceea ce urmează să i se întâmple va fi destul de înfricoşător chiar şi în prezenţa unui prieten. Este însă un motan mare şi puternic. Ce s-ar întâmpla dacă, de frică, l-ar zgâria pe faţă pe regele Gilling? Ce s-ar mai alege de diplomaţia noastră?

— Dar Sir Garvaon? a întrebat Toug.

A părut uimită de întrebare, dar după un moment de răgaz, a răspuns.

— Da, da, sunt sigură că l-ar duce pe Mani dacă i-aş cere lucrul ăsta.

— Nici eu nu mă dau în lături, i-a spus Toug. Dar oare Sir Able? El s-ar fi dus?

— Da, cu siguranţă.

— Atunci aşa voi proceda şi eu, s-a hotărât Toug, apoi a privit la silueta imensă a lui Thrym, care era de două ori mai înalt decât cel mai înalt dintre oameni. N-ar trebui să pornim? Îl facem pe regele tău să aştepte.

Drumul peste câmpie a durat ore întregi. Vântul aducea cu el praf şi zăpadă de pe dealuri, iar mantia verde pe care Toug o primise de la Idnn nu reuşea să le ţină la distanţă. Mani se aşezase pe umărul în direcţia căruia bătea vântul şi se lipise cu blana lui lungă şi călduroasă de urechea lui Toug, ceea ce era o mare uşurare, deşi motanul tremura de frig.

Cu fiecare pas (şi paşii trebuiau făcuţi repede unul după celălalt, leghe după leghe, de vreme de Toug trebuia să alerge ca să-l poată urma pe uriaş) coloana de cai şi asini din spatele lui devenea din ce în ce mai mică. În faţa lui au apărut câteva case construite neîndemânatic, mai mari decât hambarele, profilate în faţa zidului imens; dincolo de ele se întindea o poartă care arăta ca o gură pe un chip de dimensiuni colosale. Barele metalice, mai groase decât copacii şi foarte dese, păreau că sunt dinţii acestei guri imense.

— Uită-te bine, a tunat Thrym.

— Mă uit, i-a răspuns Toug. N-am văzut niciodată aşa ceva.

— Şi s-ar putea să nici nu mai vezi, râse Thrym, iar râsul lui era mai cavernos decât ropotul unei tobe de război şi se auzea cu atâta cruzime, încât pe Toug l-au trecut fiorii. Pe aici, nu prea-i privim cu ochi buni pe ăştia ca tine. Dar lasă, că nici voi nu vă omorâţi după noi.

— Vă orbiţi sclavii, a îngăimat Toug, înghiţindu-şi nodul din gât. Am vorbit puţin cu unul. Aşa mi-a zis, că l-aţi orbit.

— Da, asta le facem bărbaţilor.

— Dar eu nu sunt sclav, nici al tău, nici al altcuiva, sunt scutierul lui Sir Svon. Mani nu e nici el sclav, e pisica domniţei Idnn.

— Nu orbim animale, l-a anunţat Thrym, iar Toug a simţit cum Mani se relaxează un pic.

La baza zidului se afla un şanţ fără apă, atât de larg şi de adânc, încât părea o prăpastie naturală, cu bolovani negri pe fundul ei. De pe un mal pe altul se arcuia un pod construit din trunchiuri imense, unse cu catran; deşi era atât de mare, scârţâia şi trosnea sub povara lui Thrym.

— Nu-ţi face griji, a tunat uriaşul. Ne pricepem la construit poduri. Suntem nevoiţi. Ar trebui să-ţi faci griji doar în privinţa mea. Ce anume mă împiedică să-ţi iau pisica, să te zdrobesc în picioare şi apoi să-ţi arunc leşul în adâncuri?

— Nimic, domnule. Am doar speranţa că n-o veţi face.

— Dar ce-i cu săbiuţa de jucărie care-ţi atârnă la cingătoare? l-a întrebat Thrym pe Toug când s-a oprit ca să-l lase să-l ajungă din urmă, arătând spre Sfărâmătorul de Săbii. Vrei să mă ataci cu ea?

— Nu, domnule.

— Pe sângele lui Ymir! Aici ai mare dreptate. Dar ia s-o vedem.

Toug a scos din teacă Sfărâmătorul de Săbii pe care l-a întins către Thrym, cu mânerul înainte, aşa cum cereau regulile politeţii.

— Nici măcar nu-i ascuţită.

— Nu, domnule, repetă Toug. Sir Svon nu mă lasă s-o ascut fiindcă se teme că m-aş putea răni. Sunt însă scutierul lui şi e de datoria mea să am o sabie.

Un hohot de râs a zguduit trupul imens al lui Thrym.

Cel mai mare dintre turnuri avea nişte trepte atât de înalte, încât gigantul a trebuit să-l care pe Toug, apucându-l de gulerul cămăşii de pânză aspră pe care i-o cususe mama lui şi clătinându-l ca pe o păpuşă, în timp ce se chinuia din răsputeri să-l ţină pe Mani, încleştat la rândul său cu toate ghearele de straiele băiatului.

— Suntem pregătiţi dacă ne atacaţi, vezi? a zis Thrym după ce l-a pus jos pe Toug, arătând spre treptele pe care tocmai le urcaseră. Cum o să se descurce ai tăi cu astea? Le trebuie o scară sau ceva. Iar noi o să vă atacăm de sus, fiindcă ne este la îndemână. N-o să vă placă ce-o să vă facem.

Gândindu-se că lui nu-i plăcea nimic din ceea ce făceau Fiii Furiei, Toug a răspuns:

— Cu siguranţă nu mi-ar plăcea să fie nevoie să ne luptăm aici, domnule.

— Aşa. Dar pe podul pe care tocmai l-am traversat?

— Nici acolo, l-a informat sincer Toug.

— E făcut ca să se aprindă repede, şi avem şi focuri pregătite pentru asta. Imediat după ce ajungeţi pe el, aruncăm o torţă. Credeţi că vă puteţi feri la timp?

— Da, domnule.

— Ba nu. Voi ăştia mici de la sud sunteţi câtă frunză şi iarbă, aşa că vor mai fi o mie în spatele vostru care vor dori să înainteze. Podul va arde, iar voi odată cu el.

— N-am venit să vă atacăm, domnule, a zis Toug pe un ton umil, ci să facem pace. Dacă putem.

— Asta să i-o spui regelui Gilling.

În sala tronului puţea îngrozitor, deşi încăperea era pe cât de mare se aşteptase Toug; arcadele de piatră ale tavanului păreau însă destul de joase pentru sutele de giganţi care o umpleau cu hohote de râs şi strigăte, tropăieli şi zăngănit de arme.

— Uite-l pe rege acolo, a arătat Thrym spre latura cea mai îndepărtată a sălii imense, un loc unde înghesuiala era ceva mai mare. O să încerc să te aduc cât de aproape pot. Să mă urmezi şi să ai grijă ca nu cumva să pierzi pisica.

Toug îşi dădea toată silinţa să facă întocmai, ferindu-se cu greu din calea uriaşilor.

— Stai aşa! i-a şoptit Mani în ureche. Ce vrea de la mine?

— N-am nicio idee, a murmurat Toug. Tot timpul ăsta am crezut că ştii tu.

— Pisicile sunt curajoase de felul lor, a zis Mani în timp ce Toug s-a aplecat ca să încapă printre picioarele unui gigant. Iar eu sunt socotit viteaz chiar şi printre pisici. Cu toate astea…

Vorbele motanului au fost întrerupte de un răget îngrozitor.

— *Thrym!*

— Da, Majestate!

— Unde e, Thrym? s-a auzit o întrebare asurzitoare. Mi-ai adus-o?

Una dintre mâinile gigantului s-a încleştat pe Toug, care s-a simţit ridicat de la pământ. Glasul lui Thrym părea mai puţin impunător în încăperea aceea.

— E aici, Majestate!

Peste capul a douăzeci-treizeci de uriaşi, Toug a zărit – aşezat pe un tron de aur pe un piedestal atât de înalt, încât vârfurile coroanei sale de fier păreau că ating tavanul – un rege atât de mare şi gras că, în ciuda staturii lor monstruoase, Fiii Furiei de pe lângă el păreau să fie doar nişte copii.

— Adu-l aici, Thrym.

Vocea regelui nu era nici prea gravă, dar nici prea înaltă; era pur şi simplu asurzitoare, ca urletul unei furtuni.

— Dar ce e fiinţa aia care o ţine?

— E servitorul pisicii, dacă nu vă e cu supărare, Majestate! Ăştia de la sud s-au gândit să trimită pe cineva să aibă grijă de ea, cineva pe care pisica să-l cunoască. Mie mi s-a părut o idee bună.

— Aduceţi-mi masa!

Un uriaş ceva mai slab, care stătea lângă piedestal, a izbit podeaua cu un toiag încrustat în aur, făcând un zgomot înfundat, pe care Toug l-a asemuit fără să vrea cu felul în care ar fi ciocănit moartea într-o uşă.

— Masa regelui!

Patru bărbaţi orbi apucaseră de câte un picior. Erau călăuziţi de o femeie care îi îndruma cu vocea şi cu gestul. Pentru o clipă, privirea ei s-a oglindit în ochii lui Toug, însă imediat s-a abătut în altă parte.

— Acum, a spus regele după ce Toug a fost ridicat pe masă, trebuie să-mi povesteşti totul despre pisica asta magică, micuţule. Poate să vorbească?

— Da, Majestate, a recunoscut Toug, simţind însă imediat ghearele lui Mani cum îi pătrund în pielea de pe umăr.

— Atunci fă-l să-mi vorbească.

Mani a clătinat din cap, ştergându-şi mustăţile de obrazul lui Toug.

— Nu pot, Majestate, a răspuns Toug. Nimeni nu poate obliga o pisică să facă ceva.

Regele a început să râdă, iar burta lui i-a amintit lui Toug de un cutremur. Ceilalţi uriaşi s-au alăturat şi ei hohotelor regale.

— Dacă o să fiţi pe placul lui, a explicat Toug, Mani s-ar putea să vă vorbească. Dar sunt absolut sigur că n-o să scoată un cuvânt cu atâta lume de faţă. Pur şi simplu nu procedează aşa niciodată.

Regele s-a aplecat spre Toug, venind mai aproape cu faţa lui rotundă şi transpirată, mare cât o piatră de moară.

— E motanul tău?

— Este al domniţei Idnn, Majestate. A vrut să vi-l aducă ea însăşi, dar n-a lăsat-o tatăl ei, a răspuns Toug, după care a tras adânc aer în piept. N-a considerat că e îmbrăcată corespunzător pentru a se prezenta la Curte, Majestate. Nici eu nu sunt, ştiu asta. Dar, în cazul meu, am sperat că n-o să conteze atât de tare.

Regele Gilling a rămas tăcut câteva momente, apoi a rostit:

— O tunică frumoasă. În felul ăsta, n-ar trebui să-ţi mai fie ruşine să apari în faţa mea.

— Mulţumesc, Majestatea Voastră, s-a grăbit să zică Toug.

— O tunică frumoasă, Thiazi! a continuat regele întorcându-se spre gigantul de lângă piedestal. Una dintre sclavele noastre să-i facă o tunică. Cu un lanţ de aur, dacă găsiţi unul îndeajuns de mic. Fă tot ceea ce crezi că e de cuviinţă.

— Voinţa Maiestăţii Voastre mi-e poruncă, a răspuns Thiazi cu o plecăciune.

— Lordul Beel are cadouri frumoase pentru Majestatea Voastră, a îndrăznit să spună Toug. Aşteaptă dincolo de ziduri. Nu trebuie decât să-i permiteţi să intre şi el vi le va oferi.

— Aşteaptă împreună cu domniţa Idnn?

— Da, Majestate. Şi cu Sir Svon, care e stăpânul meu, şi cu o mulţime de alţi oameni.

— Vreau să-i vorbesc acestei doamne Idnn. Dacă soţul ei nu-i permite, aveţi grijă de el. Pisica?

— Numele meu e Toug, Majestate, iar al lui e Mani, a zis scutierul cu glas mieros, sperând să nu-l jignească pe rege. Iar lordul Beel nu e soţul, ci tatăl ei. Mama ei a murit. Cred. Însă sunt sigur că vă va permite s-o vedeţi. Pe domniţa Idnn, vreau să zic, în momentul în care e îmbrăcată şi pregătită.

— Asta e bine, a zâmbit regele. Va trebui s-o întrebăm de unde are pisica asta, nu-i aşa, Thiazi?

— Într-adevăr, Majestate, a zis din nou sfetnicul şi a făcut o plecăciune.

— Ah, dar asta pot să vă spun eu, a sărit Toug. Îl are pe Mani de la Sir Able. A fost motanul lui Sir Able, iar el i l-a dat domniţei Idnn.

Capitolul 7
HELA ŞI HEIMIR



— Te supărî civa, dom’le? m-a întrebat Uns în timp ce se chinuia să transforme nişte stâlpi şi o pânză impermeabilă, pe care le luase din hambarul lui Bymir, într-un fel de pavilion.

Berthold Orbul încerca şi el să-l ajute.

— O mie de lucruri, i-am răspuns eu.

— Te cam încurcăm, nu-i aşa, domnule? a intervenit şi Gerda care se străduia să gătească.

— Nu, deloc, am scuturat eu din cap.

— Dacă vreţi s-o luaţi mâine înainte, domnule, şi să ne spuneţi unde putem să ne întâlnim după aceea…

I-am făcut din nou semn că nu.

— Vă făceţi griji pentru Org, dom’le? Dacî Sir Zvon îl grijeşte bini? Şi io, dom’le. Org nu e rău cum să spuni. Da’ nu-i nici bun, trebe grijit.

— Nu, i-am răspuns. Pot să vă ajut cu ceva pe tine şi pe Berthold?

— Îi treaba noas’, a zis Uns, de-a dreptul şocat. Doa’ dacî credeţ că nu făcem ceva bini.

— Ba vă descurcaţi mai bine decât aş putea eu, am murmurat, aşezându-mă pe pământ şi începând să privesc flăcările, iar Gylf a venit şi el lângă mine.

— Mai e şi băiatul, a intervenit Gerda, lăsând să se înţeleagă că ştie bine ce zice. Sunt îngrijorată şi pentru tânărul Toug, domnule.

— Nu trebuie să gândiţi aşa, le-am spus. Aveţi treabă de făcut. Îmi dau seama că şi eu am treabă şi mă străduiesc s-o fac. Însă eu trebuie să cuget, nu să muncesc. În Cerr am meditat destul de puţin asupra lucrurilor. Aşa erau obiceiurile pe acolo. Valfather, Doamna şi Thunor sunt foarte înţelepţi şi asta era de ajuns pentru noi. Îi slujeam cât de bine puteam, mâncam, beam, ne luptam în turniruri şi cântam de câte ori aveam ocazia. Acum, nu e nimeni în afară de mine să gândească şi unul dintre lucrurile la care trebuie să meditez cât mai profund este dacă Valfather a prevăzut asta.

Am luat un băţ, l-am rupt şi am aruncat cele două bucăţi în foc. Apoi am continuat:

— Dar sunt sigur că s-a gândit la asta. Adevărata întrebare este însă dacă lucrul ăsta a afectat condiţiile pe care mi le-a impus atunci când m-a lăsat să mă întorc. Şi dacă asta e situaţia, fiindcă sunt convins că s-a gândit, cum anume mă afectează pe mine?

— Prea multă gândeală duce la pileală, m-a prevenit Gerda.

— Prea multe griji, vrei să spui. Prea multă gândire într-un cerc vicios în care mintea ţi se întoarce mereu şi mereu la aceleaşi lucruri, fără să poată evada din cuşca asta. Da, s-ar putea să ai dreptate, dar încerc să nu gândesc aşa. Îmi doresc ca gândurile mele să fie ca unduirea mării. Mi-e dor de valuri, apropo, şi nu mă îndoiesc că şi vouă vă este.

Gylf şi-a pus o labă în poala mea.

— O să vă spun la ce mă gândeam, fiindcă nu e un secret. Să ne lămurim însă despre Sir Svon şi Toug.

Berthold Viteazul terminase de înfipt în pământ parii pavilionului, aşa c-a venit şi s-a aşezat lângă Gylf, găsindu-şi drumul cu ajutorul unui baston.

— Sunteţi îngrijoraţi că Fiii Furiei s-ar putea să-i omoare, iar eu vă împărtăşesc grija. Dar dacă n-aş fi plecat, Toug ar fi rămas mereu captiv lângă mine, iar Sir Svon n-ar fi fost altceva decât scutierul meu. Consecinţele astea sunt clare, nu ipotetice. Când, cu multă vreme în urmă… deşi pentru voi nu s-a scurs de fapt chiar aşa de

mult timp, Sir Garvaon mi-a spus că sunt un erou, tipul de cavaler despre care se compun cântece.

— Aşa-i! m-a aprobat Berthold.

— Aşa îşi doreşte să fie şi Sir Svon, şi are dreptate, fiindcă doar în felul ăsta meriţi să fii numit cavaler. Nu vreau să spun că toţi cavalerii trebuie să aibă un cântec al lor. Vor exista întotdeauna unii ale căror fapte de vitejie nu vor fi cunoscute. Înainte să-l înnobilez, Sir Svon a atacat o bandă de nelegiuiţi, de unul singur, cu sabia în mână. Pe unii i-a ucis, dar restul l-au bătut până când au crezut că e mort. Nimeni nu va scrie un cântec despre viteazul însângerat şi lovit care s-a trezit şi a văzut cum lupii sfâşie trupul neînsufleţit al lui Sir Ravd; despre băiatul care a alungat fiarele cu lancea ruptă a cavalerului căzut şi apoi l-a îngropat de unul singur pe Sir Ravd undeva în pădure. Şi poate c-ar fi meritat un cântec, aşa că i-am dat ocazia asta. Un prilej de-a fi mândru şi de el însuşi, nu doar de strămoşii săi. Şi Toug… El e un ţăran care vrea să devină cavaler, ceea ce se va întâmpla dacă va avea loc să crească. Uns, tu îl ştii mai bine decât Berthold sau Gerda, nu crezi c-am dreptate?

— Nu ştiu, dom’le, a răspuns Uns care încorda o bucată de sfoară ca să ancoreze un stâlp. Mai e şi Pouk, dom’le. Ăla de-l aveaţi la fermă.

— E prizonierul Fiilor Furiei.

— Da’ eraţ’ hotărât să-l ieliberaţ’.

— Am fost şi încă sunt. Mi-a fost servitor, unul foarte bun. I-am trimis salvatori şi cred că ei se vor descurca.

— Nu lucrurile astea vă îngrijorau, domnule? m-a întrebat Gerda.

— Nu, i-am zis eu ridicându-mi privirile din foc. În primul rând, la fel ca întotdeauna, mă gândeam la regina Disiri. După ce miedul pe care mi l-a dat Valfather mi-a şters toate amintirile, singurul lucru pe care-l mai ştiam era numele ei. Însă nu vrea însă să vină la mine, aşa încât va trebui să merg eu în Aelfrice, de-ndată ce voi putea.

— Şi io cu matale, a declarat repede Uns.

— Se poate, deşi mă îndoiesc. Acolo timpul se scurge

mai încet. Nu ţi-am zis asta?

— Şi fratele meu mi-a spus la fel, a intervenit Berthold. El a fost răpit, sau cel puţin aşa a crezut, şi, când s-a întors eu eram deja bătrân, deşi încă mai vedeam. Eram ameţit uneori, ca şi acum. Dar el! Fusese doar un băieţaş când l-au luat, nici vocea nu i se îngroşase.

— Dar de ce l-au răpit, viteazule Berthold? Asta-ţi aminteşti?

— Mi-a zis că i-au cerut să vorbească în numele lumii Aelfrice aici, sus, la noi. Doar că n-a făcut-o niciodată.

— Chiar mă întrebam.

— Îi cunoaşteţi, domnule, a intervenit şi Gerda. A mai fost şi aia care a venit când eu şi Bert ne adăpostiserăm sub copac. Eu am zis că n-ar trebui să avem încredere în ea, dar ne-aţi spus că dumneavoastră aveaţi deja.

— Uri.

— Da, ea, domnule. O cunoşteaţi.

— Da, le ştiu pe ea şi pe Baki destul de bine, aş putea spune. Pe vremuri credeam că-l cunosc şi pe Garsecg, chiar mai bine decât pe ele două. Acum ştiu însă mai multe lucruri, printre ele fiind şi acela că Garsecg nu e Aelf.

— Uau! a făcut Gylf, dar asta am auzit doar eu fiindcă celorlalţi li s-a părut că a lătrat.

— E demon, le-am explicat eu. Un dragon cu formă umană.

— Ş-ai s-îl uciz’, dom’le?

— Nu, Uns, i-am răspuns eu clătinând din cap. Nu, atâta vreme cât nu sunt nevoit. Ne îndepărtăm însă de misterul fratelui lui Berthold şi asta nu e bine fiindcă acesta e unul dintre lucrurile la care cugetam. Mai vreţi să le auziţi?

— Eu vreau, domnule, mai ales dacă e şi fratele meu pe-acolo, m-a îndemnat Berthold.

— Bineînţeles. Spui că fratele tău nu-şi putea aminti nimic din ceea ce i se petrecuse în Aelfrice.

— Nu, domnule.

— Păi, atunci avem trei mistere. Primul, de ce nu-şi poate aminti? Al doilea, de unde a învăţat graiul? Şi al treilea, de ce nu vorbeşte?

— Şi nu ştiţi răspunsurile, domnule? m-a întrebat Gerda.

— Nu pe toate. Pe al doilea îl putem afla cu uşurinţă, cred. A fost învăţat să vorbească bine, aşa încât să ne poată transmite mesajul pe care-l primise. Uns, tu ai o minte limpede. Ne poţi lămuri cu privire la celelalte două răspunsuri?

— Di ce nu-ş' aminteşte, dom'le? Păi n-ai zis matale la început? L-or vrăjât. Îs buni la vrăjâtorie, ca toţi Aelfii.

— Sunt convins c-ai dreptate, l-am aprobat eu. Dar de ce-au făcut-o?

— Cineva i-a transmis un mesaj, a murmurat Berthold.

— Da.

— Iar el n-a spus cine i l-a transmis fiindcă nu ştie.

— Cred c-ai dreptate, am spus eu. Cel care l-a trimis a vrut să-şi păstreze secretă identitatea, la fel ca şi mesajul.

Gerda a aranjat mai bine una dintre crăcanele cu care îşi ţinea vasul de gătit deasupra focului, apoi a zis:

— Atunci, înseamnă că nu ne-a transmis mesajul. L-a uitat.

Berthold a întins ezitant o mână până mi-a găsit braţul.

— E cineva aici.

Am privit spre Gylf, care şi-a ridicat capul şi, aparent nedumerit, a adulmecat aerul.

— L-ai auzit? l-am chestionat eu pe Berthold.

— Da, domnule, încă îl aud.

— Adie o briză, am zis eu punând mâna pe mânerul lui Eterne. Probabil vine contra vântului. Poate de-aia Gylf nu-l poate simţi.

Am pornit în direcţia aceea, cu Gylf la picioarele mele.



Când ne-am întors, Berthold şi Uns dormeau tun, în timp ce Gerda era trează şi-şi încălzea mâinile la foc.

— E bine c-a rămas cineva de pază, i-am zis, aşezându-mă lângă ea, dar acum poţi merge să te culci. O să rămân eu de veghe, iar Gylf se trezeşte chiar şi la cel mai mic sunet.

— Nu l-aţi găsit?

I-am făcut semn că nu.

— Eu am tras cu urechea, domnule. M-am gândit că dacă îl ucideţi, o să urle. Urechile mele nu mai sunt ca pe vremuri şi m-am temut că o s-o faceţi aşa de repede încât n-o să se audă nimic.

— Nici nu l-am zărit, i-am mărturisit eu.

— Şi totuşi a fost ceva acolo, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

— Vreun uriaş?

Am clătinat din cap că nu. Gylf, care-l văzuse, mi-l descrisese.

— Un băiat, ca Toug?

— Nu, un om mare, în toată firea. După cum ţi-am zis, nu l-am văzut, dar l-am auzit cum fuge. Unul ca el se poate mişca în tăcere doar atâta vreme cât nu trebuie să alerge, dar când e nevoit să fugă, nu face niciun zgomot atunci când tălpile lui lovesc pământul.

— Şi câinele nu l-a putut prinde?

— Sunt sigur c-ar fi putut, însă nu l-am lăsat. Nu-ţi aduci aminte cum te-a prins pe tine, în tufişuri?

— N-am să uit niciodată.

— Uns a vrut să ştie ce mă nelinişteşte. Cred că i-am răspuns „o mie de lucruri”, am zâmbit eu. Se poate să fi fost o exagerare, dar unul dintre ele era amintirea felului în care te-a prins Gylf. În faţa ochilor îmi apare lanţul tău şi apoi aud un geamăt. Mai degrabă un strigăt de durere.

— Sunt obişnuită, domnule.

— O să-l scoatem imediat ce ajungem la un fierar, îţi promit, însă s-ar putea să mai treacă multă vreme până atunci.

Însă în seara asta nu mă tulbura lanţul, ci geamătul. După câteva clipe am adăugat:

— Nu cred că eu gemeam, sunt destul de sigur de asta.

— Dar dacă era doar în mintea dumneavoastră, domnule…

— Ar fi trebuit să gem eu? Nu, nu-i aşa, şi nu eu gemeam. Dar atunci cine?

— Nu ştiu, domnule. Eu n-am auzit.

— Am încercat să mi-l amintesc pe cât de bine am putut,

ca să aflu al cui era glasul. Aproape că ajunsesem la o concluzie când mi-am dat seama c-ar fi putut fi chiar Berthold, pe care l-a găsit Gylf. Te-ai gândit la asta?

Gerda a aţâţat focul.

— Berthold e trecut de prima tinereţe şi e orb, dar e încă destul de puternic pentru un bărbat de vârsta lui. Şi niciun om pe care-l cunosc nu e mai rezistent ca el la imboldul de-a fugi de frică. S-ar fi luptat, iar Gylf l-ar fi ucis. Omul care a fugit de noi era mai tânăr şi cu mult mai puternic.

Gerda a rămas tăcută.

— Există mulţi oameni care ar trebui ucişi. Există mulţi oameni care e musai să fie ucişi pentru că altfel îţi vor lua ţie viaţa. Dar sunt sigur că acela care a fugit de noi, tânărul înalt pe care nu l-am văzut, nu face parte din niciuna dintre categoriile astea.

— Credeţi că e al meu, domnule? Credeţi că e Heimir al meu?

— Nu cred nimic. Pur şi simplu a fost o idee.

— Nu ştiu ce să zic, domnule, chiar nu ştiu, a suspinat ea ştergându-şi o lacrimă. Simt că e aşa, că s-a întors la mine. Sau că eu am venit la el. Sau ceva de genul ăsta. Nu sunt însă convinsă că nu e totul doar în inima mea. Nu l-am văzut, nu l-am auzit…

— O să-l lăsăm să se apropie mai mult data viitoare, dacă e vorba despre el.

— Sunteţi tare bun, domnule… Domnule?

— Ce e?

— Şi dacă e Heimir… o să-l răniţi?

— Bineînţeles că nu. El m-ar răni pe mine?

— Se poate, domnule, a răspuns ezitant Gerda, dar asta dacă n-aş fi eu cu dumneavoastră. Nu ştiu ce să zic. Însă cu siguranţă e hămesit.

— Şi noi la fel. Nu prea e de mâncare pe-aici.

— Mai la sud, dincolo de munţi…

Am întrerupt-o cu un gest din cap.

— Trebuie să merg şi să păzesc trecătoarea. Nu vom trece la sud de munţi pentru o bună bucată de vreme.

— Ştiu că nu ne veţi lăsa să murim de foame, domnule.

Nici dacă o să vină şi el cu noi.

Ceva uriaş stătea întins pe un pat de ferigi într-o peşteră joasă; pentru o fracţiune de secundă, i-am simţit foamea şi singurătatea. M-am uitat în sus. Norr mă privea, iar capul ei şi ochii negri abia se zăreau. Am sperat că avusese şi ea viziunea aceea.

— Mi-aţi spus că v-aţi dumirit cu privire la geamăt, domnule. Cel din momentul când m-aţi văzut prima oară. Ce-a fost?

— L-am auzit când te-am văzut în lanţuri, am zis eu, încercând să alung fumul care îmi bătea în faţă, şi m-am mutat ceva mai la stânga. Probabil ai să crezi că mi s-a părut.

— Nu. Dar dacă spuneţi dumneavoastră, m-a încurajat ea.

— Spun! Îmi ştiu bine culorile gândurilor şi geamătul n-a fost o impresie. Nu era al tău şi nici al lui Gylf. Nu ştiu de ce spun asta, dar sunt convins că-i aşa. Mai era cineva acolo, cineva pe care nu-l puteam vedea. Gândurile îmi erau înceţoşate de Aelfi şi, cel mai probabil, a fost Garsecg, am zis eu şi-am făcut o pauză. Garsecg nu e Aelf, dar s-a prefăcut că este. Despre el o să-ţi vorbesc însă, poate, altădată.

— Acum v-aţi răzgândit, domnule, a şoptit Gerda.

— Da. Mi-ai spus c-ai văzut o femeie bătrână lângă mine.

Gerda m-a aprobat timid din cap.

— Cred că era stăpâna lui Mani. Probabil l-ai văzut. E un motan mare şi negru.

— E pisica unei vrăjitoare, dacă e să-mi dau cu părerea.

— Da, doar că acum e motanul domniţei Idnn. Vrăjitoarea a murit, însă mai zăboveşte încă prin lume. Când Baki s-a adăpostit în fânul din hambar, fantoma fostei lui stăpâne i-a spus lui Mani să ne cheme în ajutor.

— Şi ne bântuie, domnule?

— Mă cam îndoiesc. Cred că s-a dus la Utgard cu Mani, deşi n-am cum să fiu sigur. Hai, întinde-te! Încearcă să dormi.

— Dacă asta e tot ce vă nelinişteşte, domnule. Speram

să vă pot fi de ajutor cu mai multe.

— Mă îndoiesc, Gerda, am râs eu. Nişte Aelfi voiau să sacrifice o femeie frumoasă în Peştera Grifonului. Cine era şi oare ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Pe Ler, nu ştiu, domnule.

— Era foarte înaltă. Avea părul negru şi pielea albă ca laptele, am continuat eu conturând cu mâinile în aer silueta unei femei invizibile. Dacă nu ştii cine era şi niciunde s-a dus…

— Jur că nu ştiu, domnule.

— Te cred. În cazul ăsta, răspunde-mi la altă întrebare. De ce i-ar oferi Aelfii lui Grengarm una dintre femeile lor?

— N-am nici cea mai mică idee, domnule. Dumneavoastră ştiţi?

— Se poate. Grengarm era o creatură foarte asemănătoare lui Garsecg, dar el părea să fie adevărat aici în Mythgarthr. Uite, Toug! El era din Glennidam, un sat unde sunt adoraţi Aelfii.

— Asta nu-i bine, domnule. Nimeni n-ar trebui să facă asta.

— Da, n-ar trebui s-o facem. Nu cred că e foarte greu de explicat de ce-i venerează oamenii din Glennidam, dar chiar şi aşa e greşit. O întrebare mult mai bună, care mi-a venit în minte, însă mult prea târziu, este de ce îi lasă Aelfii s-o facă.

Expresia întipărită pe chipul Gerdei arăta că nu înţelege nimic.

— Ai pomenit-o pe Ler, mama. Să presupunem că ea, împreună cu Valfather şi Lothur ar apărea în faţa noastră, ne-ar aduce ofrande şi s-ar ruga nouă. Cum ai proceda?

— Eu… Gerda părea năucită. Păi… păi, aş zice că-i o greşeală sau poate că vor să facă o glumă.

— Exact, dar Aelfii, care ar fi trebuit să spună exact acelaşi lucru, n-au făcut-o, am zis eu remarcând luna care se ridicase binişor deasupra câmpiei.

— Mă gândesc că le place, domnule, a presupus Gerda într-un final.

— Întinde-te, am îndemnat-o. Ia şi dormi!

După ce luna s-a ridicat îndeajuns încât să văd tocmai până la munţi, m-am ridicat şi m-am îngrijit de sacii de la şeile cailor. Cei ai lui Berthold şi ai Gerdei erau încă strânşi în curele, la fel ca şi cei de la asinul lui Uns. Pe cei ai lui Norr i-am scos de tot. Cum stătea aşa, întinsă pe pământ, iapa mi-a răsuflat în faţă, aducându-mi în minte imaginea unui mistreţ, imens şi sălbatic, scurmând pe celălalt mal al unui pârâu.

Mi-am aruncat tolba cu săgeţi pe spate şi mi-am încordat arcul. Coarda pe care mi-o dăduse Parka cânta sub degetele mele, cânta cântecele bărbaţilor la seceriş, cântecele cu care femeile îşi adorm pruncii cu pleoape grele, cântece de război şi cântece urlate în cârciumi, cântece de slavă, înălţate în altare în timp ce buşteni în flăcări ard boi întregi, iar siluetele Overcinilor, care poartă coifuri ornate cu coarne şi au părul din fire de aur, apar în fum, toate astea şi multe altele unite într-un singur imn al umanităţii, unul acompaniat de păsări cântătoare.



— Porc bun, a zis Gylf lingându-şi buzele. Îl vrei?

I-am spus că da.

— E departe! Îi iau urma.

Din numai doi paşi, Gylf a dispărut din raza mea vizuală. Rămas în întunericul adânc de sub copaci, m-am gândit la puţinele vorbe şi la remarcile scurte pe care i le adresasem lui Uns, lui Berthold şi Gerdei şi la întrebările şi comentariile lor. Pe urmă, după ce-am făcut vreo sută de paşi furişaţi, am şoptit:

— Disiri.

Gylf găsise mistreţul; aduse de vântul nopţii, lătratul său şi grohăitul porcului ajungeau până la mine.

Jotunland, m-am gândit. Eram în Jotunland. Pustiu şi frig şi un pic prea uscat.

Berthold Viteazul ne povestise despre cum săpase fântâni adânci, a căror construcţie îngrozitoare durase luni întregi, dar care nu făceau nici ele faţă în anii secetoşi; ne povestise despre cum cărase găleată după găleată pe câmpuri, şi despre luptele teribile dintre Fiii Furiei pentru

controlul vreunui pârâiaş care apărea vremelnic şi nu ajungea niciodată până la mare.

Uite, ăsta e un alt mister. Mari şi puternici cum sunt, Fiii Furiei ar fi putut trăi oriunde. De ce au ales să locuiască aici?

Oare zeii din Cerr îi alungaseră cu adevărat pe Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi mai departe de Soare? Sau ei îşi aleseseră singuri sălaşul? Cavaleri ca Svon, Garvaon sau Woddet n-ar fi putut niciodată să-i alunge pe uriaşi dincolo de munţi.

Când am ajuns la firul de apă, lătratul câinelui şi grohăitul mistreţului se auzeau mai tare, semn că erau mai aproape. Undeva pe-aici, Gylf avea să mâne mistreţul prin vreun vad până pe malul pe care eram eu, asta dacă nu cumva îl omorâse deja.

În cazul în care Gylf reuşise să evite colţii imenşi ai mistreţului. O săgeată bine ţintită ar fi putut sfârşi vânătoarea sau s-o aducă aproape de sfârşit. Am pus o săgeată la *nock,* am întins coarda, dar apoi am slăbit-o ca să privesc spre cer. Începuse să ningă, însă luna continua să lumineze aşa încât sclipirea-i argintie părea învăluită în ceaţă, frumos şi ameninţător în acelaşi timp. Până acum călătorisem încet şi a doua zi urma să ne mişcăm şi mai încet; deşi nu ne simţisem confortabil până acum, a doua zi urma să fie şi mai greu. Cine ar vrea să trăiască aici?

Mistreţul, evident. Eu ştiam însă că mistreţul trebuie să moară.

A doua zi am fi avut carne. Nu doar pentru mine şi Gylf, ci şi pentru Berthold Viteazul, Gerda şi Uns. Mâncare până şi pentru tânărul acela mătăhălos care se apropiase atât de mult de tabăra noastră. Tânărul (zi-i pe nume, mi-am spus eu, doar are unul) pe care mama lui suferindă îl numise Heimir în speranţa că acesta va fi acceptat de Fiii Furiei, tânărul care zăcea lihnit în peştera lui dintre dealuri.

Un bărbat de dimensiunile lui, unul care cântărea probabil cam jumătate cât Norr, avea nevoie de multă mâncare, greu de găsit în pustietatea aceea. Adevăraţii Fii ai Furiei erau însă mult mai mari, iar ei se puteau hrăni

doar fiindcă aveau sclavi pe care-i puneau să muncească.

Câinele şi mistreţul se apropiaseră şi mai mult. Auzeam vreascurile rupându-se sub paşii lor, o succesiune de pârâituri scurte care în mintea mea se transformase într-un zgomot continuu.

Mi-am dat seama deodată că regele Arnthor ar fi fost mai inspirat dacă le-ar fi trimis Fiilor Furiei pâine şi brânză, că misiunea diplomatică a lordului Beel era din start un eşec. Fiii Furiei nu aveau cum să se oprească din incursiunile lor la sud în căutare de sclavi, fiindcă fără ei n-ar fi avut ce să mănânce. Niciunul dintre uriaşi nu putea să cultive sau să prindă îndeajuns pentru a se hrăni pe el, soţia şi unul sau doi copii. Pur şi simplu erau prea mari pentru asta şi aveau nevoie de prea multă hrană.

E drept că nimeni nu le văzuse vreodată femeile.

Mistreţul s-a năpustit din desiş, iar eu am trimis repede o săgeată, care a şuierat de lângă urechea mea şi a dispărut în întuneric. Vierul, care în lumina lunii părea negru precum catranul, a fost nimerit în umăr şi sângele a început să-i curgă abundent în timp ce se îndrepta spre mijlocul pârâului. Deodată, s-a întors să-l înfrunte pe Gylf, dar picioarele i-au cedat şi s-a rostogolit pe o parte.

Apa i-a dus leşul câţiva paşi mai jos, dar nu mai mult.

Gylf a apărut şi el din desiş şi mi-a strigat:

— Bună lovitură!

— Mulţumesc, i-am zis eu în timp ce scoteam coarda arcului. Te-a rănit?

— Nici măcar nu m-a atins, mi-a răspuns Gylf după care şi-a lăsat botul în jos, ca să bea apă.

Măcelăritul şi jupuitul mistreţului mi-au luat mai bine de o oră. I-am tăiat capul şi picioarele din faţă (Gylf a cerut un picior doar pentru el), iar restul cărnii mi-am pus-o pe umăr. Ne-am întors ceva mai încet din cauza greutăţii, dar distanţa nu era chiar atât de mare.

— Vorbesc. Ca să poată rosti cuvântul ăsta, Gylf a trebuit să lase să-i cadă din bot piciorul de porc, dar a pus imediat instinctiv laba pe el. Îi auzi?

Am clătinat din cap.

— Pe ea n-o ştiu, m-a informat el după care şi-a apucat prada şi a rupt-o la fugă spre tabără.

Când l-a văzut pe Gylf apropiindu-se de foc, s-a ridicat şi, pentru un moment, am crezut că nu se mai termină; părul încurcat îi atârna până pe umeri, faţa plată părea să-i fie făcută doar din ochi şi din bărbie, avea gâtul gros cât talia mea, iar sub umerii largi i se vedeau sânii ridicaţi, ascunşi doar pe jumătate de o bucată de piele tăbăcită. Braţele îi erau groase şi pline de pistrui, iar la capătul degetelor avea gheare. Talia îi era înaltă, iar şoldurile, ascunse de o fustă zdrenţuită, erau foarte largi şi se sprijineau pe o pereche de picioare imense, cu genunchi atât de osoşi şi de proeminenţi, încât se vedeau şi în lumina vagă a focului.

— Bună seara, a zis ea cu o voce mai groasă decât a unui bărbat. Sunteţi Sir Able? Eu sunt Hela, fata ei. Mi-a spus că e în regulă să vin. Aia e mâncare?

Gerda s-a ridicat şi ea, iar capul abia dacă trecea de talia fiicei sale.

— Nu v-aţi supărat, nu-i aşa, domnule? N-ar… n-ar fi trebuit să… ştiu. Doar că… doar că ea este…

— Fiica ta.

— Da, da, domnule! E copilaşul meu, a completat ea fără niciun pic de ironie.

Uns s-a ridicat şi el, zgâindu-se la Hela. Berthold era deja în picioare, bâjbâind cu mâinile în întuneric.

— Hela? Hela? repeta el.

Fata a făcut un pas în spate, deşi era cu trei capete mai înaltă decât oricare dintre noi.

— Bert nu-ţi va face niciun rău, a zis Gerda încetişor.

— Hela, a zis Berthold punând o mână pe ea, după ce a găsit-o într-un târziu. Eu sunt tatăl tău, tatăl tău vitreg. Mama ta nu ţi-a vorbit niciodată de Berthold Viteazul?

Am pus mistreţul la loc ferit, lângă foc.

— Plecaseşi înainte să ajung eu la Bymir. La fel şi Berthold Viteazul. Care acum a devenit orbul Berthold. Ei au făcut asta. Dar sunt acelaşi. Acelaşi care a iubit-o pe mămica ta cu mult înainte.

Fata s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat.

— Ah, Hela! a exclamat încetişor Berthold. Ah! Ah, Hela!

Deşi nu erau cântate, vorbele lui sunau ca o melodie.

— Am pute' să frigem puţin din ăla, dom'le? m-a întrebat Uns, care se trăsese lângă mine pregătind nişte ţepuşe.

— Cred c-ai vrea mai degrabă să mergi la culcare.

— Îs mai degrabî hămesât, dom'le, s-a încăpăţânat el, iar când a văzut că ezit, a insistat: n-o să iau decât ce-mi daţi.

— Ia tot ce vrei. Ai să pregăteşti ceva şi pentru Berthold?

— Da, dom'le. Bucuros! Da' pen' asta, dom'le? Matahala o să vrea o mulţâme…

— O să vrea, sunt sigur. Dar poate să-şi pregătească singură hrana. Dacă vrea să mănânce cu noi, trebuie să muncească alături de noi. Şi-ar fi bine s-o facem să înţeleagă asta încă de la început.

— Frig şi pen' mata. Îi o onoare, dom'le.

— De vreme ce Hela îşi poate pregăti singură carnea, pot şi eu, am zis, după care m-am aşezat lângă foc şi-am luat una dintre ţepuşele pe care le cioplise Uns. Taie-mi şi mie nişte carne, te rog.

— Da, dom'le. N-ai dormit, nu, dom'le?

— Nu, şi chiar trebuie. Dar mai întâi vreau să mănânc ceva.

În ciuda acestor vorbe, când Uns, Berthold şi Gerda s-au culcat din nou, când până şi Gylf adormise întins pe o parte şi sforăia, am rămas treji doar eu şi Hela, care îmboldea jăratecul cu o ţepuşă la capătul căreia se afla o bucată de carne de două ori mai mare decât pumnul meu. Am stat o vreme cu ea, întrebând-o tot felul de lucruri şi păstrând apoi tăcerea o vreme ca să mă gândesc la răspunsurile ei.

— Nu ştiu să mă joc cu vorbe care plac urechilor bărbaţilor, mi-a zis ea. Dac-aş fi ştiut, eram deja la casa mea cu ţoale şi sclavi ca tatăl ăsta nou, care m-ar fi aşteptat şi aş fi avut câte un bou la fiecare cină. A început să râdă dezvelindu-şi dinţii care erau de două ori mai mari decât ai mei. Sunt însă aşa cum mă vezi. Cum mă auzi,

domnule cavaler. Ce uriaş ar fi însă nebun să mă ia de nevastă? Lor le plac femeile lor, pe care le fură din Jotunhome. Sau fecioarele de la sud, cât nişte păpuşi, cu mâini îndemânatice şi buze de miere. „Oh, oh, eşti aşa de bun! Ia-mă!” Aşa c-am căutat bărbaţi de mărimea mea în munţii Şoarecilor. I-am şi găsit, le-am fost servitoare, dar nu m-am ales decât cu bătaia.

— Te-au alungat? am întrebat-o eu.

— Mai degrabă m-au vânat. Nu mi-ai observat cuţitul?

I-am făcut semn că da.

— Ei, unul dintre ei nu l-a văzut la timp, a hohotit tare şi gros Hela. Se zice că în sud sunt unii aşa-zis bărbaţi care pălesc atunci când văd o lamă scoasă din teacă. Fricoşi şi proşti! Nu cuţitul îţi ia viaţa.

— Câţi ani ai, Hela?

— Suficient de mulţi ca să deosebesc un paj de-o ţiitoare. Te nedumereşte c-am venit alergând la mama, domnule cavaler?

Şi-a scos carnea din ţepuşă, a muşcat zdravăn din ea, şi-a şters buzele cu braţul, apoi a început să-şi lingă degetele.

— Nu. Erai înfometată. Cu siguranţă că şi eu aş face la fel, dac-aş avea o mamă la care să mă duc.

— Stăm pe lângă Drumul Războiului. Eu şi Heimir adică, mi-a spus Hela punându-şi înapoi ţepuşa şi bucata de carne pe cărbunii încinşi. Uneori mai primim câte ceva.

— De la mine n-aţi cerut nimic când am trecut pe acolo.

— Nu te-am văzut, domnule. Câţi cai?

— De povară? Nu aveam niciunul.

— Şi atunci ce să ne fi dat, domnule cavaler? a surâs ea; deşi nu era un zâmbet prea plăcut, am simţit că pune în el toată căldura de care e în stare. Nici măcar cerşetorii nu lucrează degeaba.

— Păi chiar că nu aveam ce să vă ofer. M-aţi fi jefuit?

— Să ataci un cavaler? Călare şi cu spada la el? a început să râdă Hela. Nuuu. Eu nu! Şi nici Heimir. Nu are ce-i trebuie pentru o asemenea bătălie. Cel mai mult ne plac cei care se întorc din expediţiile de la sud, cu marfă,

domnule, cu sclavi mânaţi în grupuri mari, strâns legaţi între ei precum cârnaţii, şi cu cai de povară încărcaţi.

Deodată vocea fetei s-a preschimbat într-o tânguire:

— Binecuvântat să fii, cel mai ales dintre Fiii Furiei! Binecuvântată fie Furia, mama adevărată, mama tuturor. Fie ca ea să zâmbească mereu asupra ta şi să te ocrotească dacă-mi dai o fărâmă din ce-ai câştigat în sud şi duci acum pe Drumul Războiului. O fărâmă pentru mine, măreţule? Puţin şi pentru fratele meu? Nu mai mult decât ai lua pe o măsea, stăpâne!

Deşi era deja ascuţită, vocea i-a devenit şi mai înaltă.

— O fărâmă pentru mine. Pâine pentru fratele meu. Pomană e pentru copii bunătatea eroilor! Aşa ne milogim şi apoi îi urmărim, fiindcă uneori ne lasă să şterpelim câte ceva.

— Asta nu e o viaţă potrivită pentru o fată, i-am zis eu. Nici măcar pentru una mare, aşa ca tine, deşi din ceea ce-am auzit există sute de cerşetoare în Kingsdoom. Şi acum, c-ai mâncat, ce-ai de gând să faci?

— Am să te urmez, domnule cavaler, atâta vreme cât ne vei hrăni, pe mămica mea şi pe mine. O să şi sap pentru o bucată de pâine, dacă mi-o vei cere.

A scuturat din nou din cap, cumva cu vehemenţă, iar eu m-am întors să privesc în spatele meu. Gylf s-a trezit şi el cu un mârâit slab.

— Pot să mulg, să măcelăresc şi pot să fac unt, a zis ea repede, şi pot căra mai mult decât un asin. Pune-mă la încercare! Şi, dacă… văd că n-ai nicio ţiitoare cu tine. Nu ţi-e frig când dormi?

Mulţumită lui Norr, ochiul meu interior a zărit o siluetă fantomatică, mai mare decât cea a unui om, care ţinea în mână o frânghie.

Din noaptea care ne înconjura luminişul s-a auzit vocea lui Uri, ca un clopot de oţel.

— E aici o ţiitoare bună dacă are nevoie, una care n-o să-i ia toată pătura.

— Ce-i asta? a întrebat Hela, încercând să pătrundă întunericul cu ochii.

— Sclava victimei tale, a informat-o Uri apărând în lumina focului. Stăpâne, e o matahală în spatele tău…

— Şi are o frânghie cu care speră să mă sugrume, am aprobat-o.

Hela s-a întors dinspre Uri ca să mă privească mai bine.

— Ştiai că e acolo? Pe Ymir!

— Şi Gylf ştia. Mă-ndoiesc c-ar fi ajuns cu frânghia aia la gâtul meu.

— Nu, şi nici nu şi-ar fi dorit. Dar ce e asta?

— O fecioară Aelfă.

— Şi toate-s roşii?

— Doar cele mai bune dintre noi. Dar oricum suntem toate mai arătoase decât unele rozalii şi buboase de pe aici.

— Cheamă-l pe fratele tău, am îndemnat-o pe Hela. Probabil că e la fel de hămesit ca tine.

N-a aşteptat să-i zic de două ori şi s-a ridicat cu ţepuşa în mână, fluturând bucata de carne care sfârâia şi scotea fum.

— Heimir, asta e pentru tine.

Era mai mare decât ea, cu umeri care îmi aminteau de Org, dar atât de slab, încât i se vedeau toate coastele. Fălcile pătrate, nasul lătăreţ şi ochii ca de bufniţă lăsau impresia unei stupizenii brutale. I-am făcut semn să se aşeze.

— Mănâncă şi tu câte ceva. Gerda se va bucura să te vadă.

Hela i-a oferit ţepuşa ei, iar el a luat-o, s-a zgâit o vreme la carne, a scos-o şi apoi a mâncat-o.

— Mi-ai povestit de ce ai plecat din munţi, am zis eu către Hela. Dar nu şi de ce-a făcut-o fratele tău.

— Părăsise vechea noastră casă împreună cu mine, domnule cavaler. Iar pe cea nouă a părăsit-o ca să fim împreună. Văd că-l crezi prost.

N-am zis nimic.

— E-adevărat că vorbeşte cam prost. Mai prost decât mine, iar eu nu-s nici măcar pe jumătate cât ar trebui.

— I-aş spune mai degrabă gângav, a intervenit Uri.

— Eşti sclava cavalerului? Sclavii au nevoie de o limbă ceva mai puţin ascuţită ca să nu sufere.

— A trebuit să mă hrăneşti vreodată? m-a întrebat Uri, întorcându-se spre mine.

— Nu, i-am zis.

— Sau să mă plăteşti?

— Nu.

— Şi nu te-am servit cu credinţă? Baki şi cu mine…

— Te întrebi cât de multe mi-a spus? Nu mare lucru.

— E moartă?

— Nu, am repetat eu.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Am vorbit despre tine, am continuat, măsurându-mi cuvintele. De ce nu mi-ai spus că avea spinarea ruptă şi nu mi-ai cerut s-o ajut?

Hela a chicotit, dar sunetul a părut mai degrabă zgomotul unei avalanşe.

— I-ai cam luat piuitul, domnule cavaler. I-ai dat gânduri negre care să-i întunece faţa aia roşie. Spune-mi adevărul, vin din subteran? Mama mi-a spus că aşa a auzit.

— Sunt din lumea de dedesubtul nostru. Nu i-aş spune subteran.

— Păi şi de ce nu se duc înapoi acolo?

— Tu ai vrea să mai cobori, dacă ai ajunge în Elysion?

— Ce-i asta? a întrebat Hela cu o faţă nedumerită.

— E locul în care trăieşte Preaînaltul Zeu, i-a răspuns Uri, ridicându-se. Vrei să mă retrag în Aelfrice. Foarte bine, o să plec. Dar stăpâne, dacă trebuie să hrăneşti namila asta greţoasă…

— Şi eu vreau să pleci, am oprit-o pe Uri, dar nu în Aelfrice. Vreau să mergi la Utgard. Toug trebuie să fi ajuns deja acolo, împreună cu sora ta. Adu-mi veşti despre ei.

— O să încerc, a bombănit Uri aruncând o privire ucigătoare spre Hela. Asta şi cu frate-său o să te sărăcească.

— Oricum, vreau să rămân sărac. Du-te!

Uri a dispărut în noapte.

Am luat carnea de pe ţepuşa mea şi-am început să

mănânc. Hela m-a întrebat dacă poate să mai ia o bucată şi i-am făcut semn că da. După ce şi-a tăiat o halcă sănătoasă, m-a întrebat:

— Te duci în munţi?

— Da. Merg să fac de pază la o trecătoare. E sentinţa pe care mi-a dat-o ducele Marder şi trebuie s-o duc la îndeplinire înainte de-a o căuta pe femeia pe care o iubesc.

— Oamenii de acolo nu prea ne plac.

Am înghiţit ultima bucată de carne de porc şi m-am întins, învelindu-mă cu mantia.

— Nici pe mine nu mă plac. O să-i înfruntăm împreună, dacă asta vrei.

Atunci a vorbit pentru prima dată Heimir, adresându-se surorii lui.

— Dormi. Eu stau de pază.

Capitolul 8
STĂPÂNII LUI MANI



Pe Toug l-au vizitat două sclave care au intrat în camera din vârful turnului unde îl trimisese regele. Una purta un lanţ greu de aur, iar cealaltă o tunică din piele de liliac. Amândouă o cunoşteau pe Ulfa.

— E sora mea, le-a explicat Toug. Sper ca regele să mă lase s-o iau acasă. Pe ea şi pe cel care a venit cu ea.

— Pouk, a zis cea mai înaltă dintre cele două sclave.

— Da, Pouk. E servitorul lui Sir Able, iar el l-ar vrea înapoi. Oricum, regele are mulţi alţii.

— Nu ducem o viaţă chiar atât de grea, a continuat femeia mai înaltă, iar cealaltă a completat-o:

— Ar putea fi mai rău.

— O să vă eliberez şi pe voi, dacă pot, le-a promis Toug.

Vorbele astea le-au înfricoşat însă pe cele două sclave, care s-au năpustit pe uşă afară.

— N-am vrut să le sperii, a zis Toug după ce uşa imensă s-a închis cu zgomot, dar Mani era netulburat.

— Parc-ai aruncat o vrajă asupra lor.

— Ce vrajă? N-a fost nicio vrajă!

Toug a continuat să examineze camera. Printre alte lucruri, conţinea un pat doar cu puţin mai mic decât casa tatălui său din Glennidam, patru scaune pe ale căror picioare ar fi trebuit să se caţere ca să se poată aşeza şi o masă pe care ar fi putut dansa uşor şase oameni.

— Uite, e şi o cutie cu nisip, a remarcat Mani. Ce

ospitalier din partea lor!

Toug a dat încetişor din cap.

— Va trebui să locuim aici o vreme. Sau, cel puţin, aşa cred ei.

— Dacă o să fac o profeţie, ai să spui c-am trişat?

— Nu, nu voi spune.

— Bine, a răspuns Mani după care a făcut o pauză pentru a mări efectul dramatic. Profeţia mea este că sub pat se află o oală de noapte care este de cinci ori prea…

Brusc, pisica a rămas mută.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Tabloul ăla, a murmurat Mani privind cu ochi ficşi la pictură. A dispărut!

— Omul cu mantia neagră?

— Nu era om, era un uriaş, a zis Mani, după care s-a urcat pe spătarul unui scaun şi apoi a sărit pe masă.

— Nu ştiam că giganţii pictează tablouri, a zis Toug.

— Nu prea cred că pictează ei. Nu par genul care să facă vreun lucru la care pot fi folosiţi sclavii.

— Dar sunt orbi.

— Nu şi femeile, printre care se află multe cu simţ artistic, a rostit Mani mişcându-şi puţin vârful cozii. Stăpâna mea desena imagini extraordinare atunci când avea nevoie de ele pentru vrăji. Arta şi magia au o mulţime de lucruri în comun.

— Ai spus că sclavele alea se tem de magie, de vrajă, l-a contrazis Toug. Deşi nu aveau de ce să se teamă.

— Ştii atât de puţine.

— Şi acum ai să stai şi-ai să te zgâieşti la tabloul ăla?

— E ca şi cum ai privi ieşirea dintr-o vizuină de şobolan, i-a explicat Mani. Apropo, sunt nişte găuri din astea şi în lambriul de aici.

— Eu n-aş avea răbdare.

Mani l-a privit cu superioritate, dar n-a spus nimic.

— L-ai recunoscut? a întrebat Toug.

— Pe gigantul din tablou? Nu.

Salteaua de pe pat îi ajungea lui Toug până la bărbie, dar s-a agăţat de aşternuturi şi s-a căţărat cu uşurinţă,

așezându-se în așa fel încât să-și poată bălăngăni picioarele.

— Eu l-am recunoscut.

— Și cine e?

— O să-ți spun dacă-mi spui și tu ce vrea regele de la tine.

— Asta e ușor. Fosta mea stăpână i-a spus să vorbească cu mine.

— De la ea știi asta? a făcut Toug ochii mari.

— Nu, n-am mai vorbit cu ea de când mi-a spus de fata Aelfă cu spatele rupt. Dar cine altcineva care mă cunoaște l-ar fi putut informa? Acum zi-mi și tu, al cui era portretul?

— E fantomă? Așa a zis Sir Able.

— Corect. Acum ține-ți partea ta de învoială.

Toug continua să-și legene picioarele lovind cu călcâiele în saltea.

— Și de ce i-ar fi spus să te caute ca să vorbiți?

Privirea lui Mani a rămas fixă, ațintită asupra tabloului.

— Deocamdată n-am nicio idee, dar întrebarea asta nu făcea parte din înțelegerea noastră. Deci, cine era?

— O să aflăm după ce-o să ne vedem cu el. Și o să vorbești, nu-i așa, Mani? N-o să-i placă deloc dacă n-o faci.

— Atunci ar fi mai bine să vorbesc, dar asta e ultima dată când mai fac asemenea înțelegeri cu tine. Te credeam un om de onoare.

— Păi, sunt! a exclamat Toug. Era un portret al lui…

În momentul acela s-a deschis ușa și a intrat un uriaș atât de înalt, încât camera a părut dintr-odată prea mică.

— Numele meu e Thiazi și sunt prim-ministrul regelui meu.

Vocea îi era joasă, însă înfricoșătoare. Uriașul și-a tras un scaun și s-a așezat.

— Regele este acum la masă. Va trimite după voi când termină. Dar am considerat că înainte de asta ar fi bine să stabilim niște lucruri între noi.

Mani și-a întors capul de la rama goală a tabloului, dar a rămas pe masă, ceea ce i-a permis lui Thiazi să-i arunce o căutătură curioasă.

— Cine comandă dintre voi doi?

— El, s-a grăbit Toug să răspundă. Doar că nu ştiu dacă vrea să vorbească cu tine. Uneori se încăpăţânează să rămână tăcut.

— Vorbesc întotdeauna cu cei iniţiaţi în magie, a sforăit Mani. După cum ţi-a spus servitorul meu, eu dau ordinele. Cât despre stabilitul lucrurilor, ce lucruri avem de stabilit?

Pe buzele lui Thiazi a înflorit un zâmbet îngheţat.

— O să mă anunţi când vrei să te mângâi?

— Am să te anunţ dacă te voi lăsa să mă mângâi. E un privilegiu pe care îl acord puţinor fiinţe. Asta e? Trebuie să-l las pe regele vostru să mă scarpine indiferent dacă-mi place sau nu?

— Aşa ar fi înţelept. Îi plac animalele.

— Dacă-i plac pisicile, va înţelege.

Thiazi a zâmbit din nou.

— Şi n-ai nevoie de ajutor din partea mea în chestiunea asta?

— Nu-ţi cer niciun fel de ajutor în privinţa asta, a zis Mani pe un ton răstit, şi nici în alte privinţe. Pe de altă parte, gesturile concrete de bunăvoinţă sunt întotdeauna de apreciat şi trebuie să fie reciproce. Deci cum putem să te ajutăm noi pe tine?

— În multe privinţe. Ştiaţi că armata voastră a ucis treisprezece grăniceri regali?

— Am fost prădaţi într-un moment în care eu nu eram prezent pentru a putea împiedica asta.

— De grăniceri, să înţeleg, a completat Thiazi.

— Nu s-au prezentat.

— Ăia erau soldaţii regelui? a intervenit şi Toug.

— Erau Fii ai Furiei, din spiţa noastră şi în slujba regelui, a declarat Thiazi, părând mai mândru ca niciodată.

— Dar…

— V-au luat bunurile cu care veneaţi la Utgard. Era de aşteptat.

— Şi acţionau în numele regelui? a întrebat Mani.

— Delegaţia voastră părea mai degrabă o armată. Poţi nega?

— Da, a răspuns Mani. Cu siguranţă.

— Aveaţi cavaleri în armuri şi arcaşi. Sunt sigur că aveau rolul lor bine stabilit, dar nu poţi nega că erau acolo. Noi… de fapt, Majestatea Sa a vrut să vadă cât de periculoşi sunteţi cu adevărat.

— La sfatul tău?

Thiazi a făcut un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să alunge întrebarea lui Mani.

— Experimentul a fost interesant. Mult mai interesant decât anticipasem. Grănicerii Maiestăţii sale i-au învins pe luptătorii voştri cu uşurinţă şi v-au luat toate bogăţiile.

— Dar le-am recuperat, l-a contrat Toug cu hotărâre.

— Exact. Sperasem că liderul vostru se va întoarce la regele lui ca să aducă alte daruri. Asta ar fi fost profitabil, dar nu ne-ar fi lămurit cu nimic. S-a întâmplat în schimb ca printre voi să apară un călăreţ înveşmântat în verde.

— De unde ştii asta? l-a întrebat Mani.

— Şi nici n-am omorât toţi uriaşii. Unii au fugit, a intervenit Toug.

— Da, dar n-am vorbit cu ei, l-a contrazis Thiazi. Ca să fiu mai exact, v-am privit în globul meu de cristal.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta! a exclamat Mani, ceea ce l-a făcut pe Thiazi să-i arunce încă un surâs îngheţat.

— O să vezi, pisicuţo. O să vezi!

— Şi acum vrei să ştii dacă Mani şi cu mine ne-am luptat cu grănicerii voştri? a întrebat Toug. Eu, da, el, nu! Iar dacă eşti încredinţat c-ar trebui să-mi faci ceva fiindcă i-am atacat pe cei care furaseră averea regelui nostru, mi-e teamă că nu mă pot opune.

Thiazi a clătinat încet din cap, privindu-l cu ochii mijiţi.

— Crezi că sunt sadic. Provoc durere când mi-o cere datoria. Nu obiectez împotriva ei, dar nici nu-mi place s-o creez. Îmi fac doar treaba. L-ai privit vreodată pe prietenul tău cum se joacă cu un şoarece? Dac-ai să-l urmăreşti, s-ar putea să nu mai vrei să-i fii prieten.

— Pisicile sunt pisici, i-a răspuns Toug. Doar n-o să se comporte ca o vacă.

Mani a zâmbit, arătându-şi doar puţin colţii. Thiazi n-a

dat niciun semn c-ar fi observat rânjetul pisicii.

— Suntem interesaţi de călăreţul verde. Aveţi şi alţi cavaleri cu voi?

— Da, domnule.

— Numele lor sunt secrete pe care nu le poţi divulga?

— Nu, domnule. Sir Garvaon e căpetenia cavalerilor. Şi mai e Sir Svon. Eu sunt scutierul lui.

— Sir Garvaon e călăreţul verde?

— Nu, domnule. Ăla e…

— Nu-ţi dai seama că vor să-l omoare? a sâsâit Mani.

— Sper că nu va fi cazul, pisicuţo. Mai degrabă l-am onora. În fond, regele vostru te-a trimis fiindcă vrea să fie prieten cu regele nostru.

— Nu l-a trimis pe Mani, l-a contrazis Toug, ci pe lordul Beel şi pe domniţa Idnn, împreună cu daruri preţioase.

— Iar Majestatea Sa, a urmat Thiazi de parcă nici nu l-ar fi auzit pe Toug, îşi doreşte prietenia cavalerului verde, al cărui nume e…

Toug n-a spus nimic.

— Ei, haide acum! Poate c-ar trebui să-ţi explic situaţia politică. Tatăl Maiestăţii Sale a fost rege la rândul său. Un rege înţelept, la fel ca fiul lui, însă unul care ţinea morţiş ca poruncile sale să fie împlinite repede şi cu hotărâre. La urma-urmei, era ditamai regele, iar cei care pierdeau asta din vedere o făceau pe propria răspundere.

Toug l-a aprobat din cap.

— Din păcate, a murit. Fiul său, prinţul Gilling, i-a urmat şi a devenit actualul nostru rege. Tu, a zis Thiazi îndreptând spre Toug un deget arătător mai mare decât toată mâna băiatului, încă nu eşti bărbat în toată firea. Situaţia Maiestăţii Sale a fost identică. Fiindcă era tânăr şi lipsit de experienţă, l-au crezut slab. Lorzii de la periferie s-au răsculat. Când mergea în vest, izbucnea o rebeliune în est. Când mergea în est, vestul se răscula din nou. Dincolo de munţii de la sud, voi, şoarecii, complotaţi să distrugeţi neamul Furiei. Mila faţă de voi nici nu intră în discuţie. Loialitatea multora e mai mult decât îndoielnică. Nu ne-am permis să pierdem nicio bătălie sau să dăm vreun alt semn

care să alimenteze minciuna că Majestatea Sa vă favorizează în vreun fel. Aşa că v-a tratat cu multă asprime. A fost nevoit.

— S-au schimbat cumva lucrurile? a întrebat Mani.

— O, bineînţeles, a exclamat Thiazi care, dacă a perceput-o, a trecut peste ironia vorbelor lui Mani. Regatul s-a potolit. Rebelii sunt morţi, la fel şi fiii şi soldaţii lor. Cetăţile lor sunt acum în mâinile unor vasali a căror loialitate e dovedită. Şi eu fac parte dintre ei şi într-o zi s-ar putea să merg să vă arăt Thiazbor şi Flintwall, fiindcă măreţia lor nu poate fi descrisă în cuvinte.

— Dacă regele chiar vrea să se poarte frumos cu noi, i-ar putea permite lordului Beel şi suitei sale să intre în Utgard, a sugerat Toug.

— Şi aşa va face, dar abia după ce-l veţi înţelege, a zâmbit Thiazi. De asemenea, va trebui să ne hotărâm cum să-i tratăm. La asta ar trebui să ne ajutaţi şi voi şi, ca să fiu sincer, am venit să vă sugerez cum să procedaţi mai bine. Mi-aţi spus că sunteţi loiali regelui vostru. V-aţi luptat cu grănicerii noştri ca să vă recuperaţi lucrurile, iar tu chiar m-ai provocat să te pedepsesc pentru asta…

— Păi… nu… a protestat Toug.

— Regele vostru doreşte prietenia Maiestăţii Sale. Deci îl veţi servi cel mai bine pe stăpânul vostru făcându-i pe plac regelui nostru.

Toug a clătinat uşurel din cap.

— Majestatea Sa are sclavi umani. I-aţi văzut, cu siguranţă.

— Chiar trebuie să vă vorbesc despre asta, a zis repede Toug.

— Vorbeşte.

— Asta nu mă priveşte pe mine, a căscat Mani.

— Pisicuţo, legătura va deveni evidentă imediat. Sclavii regelui meu îşi fac bine datoria. El îi tratează mai bine decât ar trebui, iar ei sunt conştienţi de onoarea care li s-a făcut când au fost acceptaţi la Curte. Destul de des izbucnesc tulburări în locuri ceva mai depărtate, mai ales în sud. Şoarecii din munţi şi alţii… Are aici servitori de

credinţă care ar putea rezolva problemele, dar ezită de multe ori să-i trimită. Ce s-ar întâmpla dacă ar izbucni o rebeliune în Utgard? Mai mult, absenţa lor n-ar încuraja o asemenea răscoală?

— Înţeleg, i-a zis Toug, vreţi să ne ocupăm noi.

— E destul de simplu, a zâmbit Thiazi, nu-i aşa? Dacă sclavii, care sunt forţaţi să muncească, îl servesc bine şi cu loialitate, oare nişte prieteni, călăreţi viteji legaţi de Majestatea Sa prin gratitudine, n-o vor face şi mai bine? Are de oferit aur, pământuri, sclavi, faimă şi recunoştinţa unui rege. Tot ce şi-ar dori un cavaler.

— Am să-i spun lui Sir Svon, când îl voi vedea din nou, a zis Toug sperând în sinea lui că întâlnirea va mai avea loc.

— Dar n-ai vrea să-i transmiţi şi cavalerului verde?

— Dacă-l întâlnesc...

— Asta se poate aranja, probabil. Nu ştii unde e?

— Nu, a răspuns sincer Toug. A plecat.

— Dar tu, pisicuţo? Eşti înţeleaptă.

— Despre cine vorbim? a întrebat Mani deschizându-şi ochii.

— Spune-i! l-a îndemnat Thiazi pe Toug punându-şi mâna imensă pe umărul băiatului.

— E vorba de Sir Able, bineînţeles.

— Nu erau siguri, a explicat Mani. Acum însă ştiu.

— Mi-am consultat globul de cristal, a început Thiazi întinzându-se în scaun şi zâmbind, şi ni s-a arătat o pisică vorbitoare. Nici Majestatea Sa, nici eu nu ne-am dat seama cum ar putea un asemenea animal să-l aducă pe cavalerul verde în serviciul nostru, dar am făcut şi noi tot ce-am putut. La sfatul meu, Majestatea Sa l-a lăsat pe sol dincolo de ziduri şi i-a cerut unui ofiţer să-i aducă pisica.

Degetul lui Thiazi aproape că atingea botul lui Mani.

— Tu, a zis el retrăgându-şi însă mâna. Ofiţerul Maiestăţii Sale a reuşit, iar tu, scutierule, i-ai confirmat bănuiala că aveţi o pisică vorbitoare. Pe urmă ne-a informat că pisica îi fusese dată de un cavaler domniţei Idnn. Ce dar minunat! O pisică vorbitoare. Probabil c-o stimează.

— Sunt sigur de asta, domnule, a zis Toug.

— Vei fi gata să discuţi chestiunea asta cu Majestatea Sa, a zis Thiazi, ridicându-se de pe scaun. De asemenea, rămâne să vă hotărâţi cum puteţi să-l convingeţi să intre în serviciul nostru. Majestatea Sa vă va cere asta, sunt sigur. Ar fi cuminte din partea voastră să aveţi un răspuns gata pregătit. Şi spală-ţi faţa! Apoi îmbracă-te cu hainele pe care ţi le-am dat.

După ce s-a închis uşa, Toug a sărit de pe pat, a luat şi-a îmbrăcat tunica, aruncând într-un colţ cămaşa zdrenţuită şi teribil de murdară pe care i-o cususe mama lui.

— Aş vrea să ştiu de cât timp am plecat, a mormăit el.

— De acasă? Nu ştii?

— O vreme am petrecut-o în Aelfrice, a răspuns Toug, iar acolo lucrurile se petrec ceva mai încet, aşa zice Sir Able. Sora mea, Ulfa, n-a mers în Aelfrice, aşa că poate o să-mi spună ea.

— Încă mai crezi că e aici? a întrebat plictisit Mani.

— Ţii minte când regele a cerut să-i fie adusă masa ca să ne aşezăm pe ea? A fost cărată de patru sclavi orbi ghidaţi de o femeie.

— Da, îmi aduc aminte.

— Ei bine, aia e sora mea.

Mani a rămas tăcut, aşa că Toug a insistat:

— Care-i problema? Nu mă crezi?

— Ba te cred, dar pur şi simplu încerc să rumeg informaţia asta, i-a răspuns Mani, ai cărui ochi se măriseră şi străluceau ca două smaralde. Ai nevoie de îndrumarea cuiva cu experienţă, înţelept şi subtil, tinere.

— Da. Ce păcat că nu-i nimeni cu calităţile astea pe-aici!

— Greşit! Uite, sunt chiar lângă tine. Trebuie s-o eliberăm pe sora ta.

Toug l-a aprobat mut.

— De asemenea trebuie să-i reunim pe Sir Able şi pe servitorul lui, dar să-i recuperăm şi lucrurile. Şi caii.

Toug a fost de acord şi cu asta.

— Dar asta nu e tot ce avem de făcut. Trebuie să-l ajutăm pe lordul Beel să obţină pacea, iar pe stăpâna mea

şi pe stăpânul tău să treacă peste amănuntele care îi separă. Eşti de acord?

— Cred şi eu.

— Şi altceva? Orice?

— Mi-ar plăcea să întâlnesc nişte fete.

Mani a zâmbit, dezvelindu-şi colţii mult prea mari pentru un animal de talia sa.

— Ştiu senzaţia. Dar n-ar trebui să te gândeşti mai întâi să te întorci acasă, în satul ăla, cum îi spune?

— Glennidam.

Toug s-a dus până la uşă. Clanţa era deasupra capului său, dar a ajuns la ea cu uşurinţă.

— E încuiată.

— Mă aşteptam. Vrei să te întorci în Glennidam?

— Mai degrabă aş rămâne cu Sir Svon ca să învăţ cum să fiu cavaler, dar aş vrea şi s-o ajut pe sora mea să se întoarcă acasă. Dacă şi ea vrea acelaşi lucru.

— Bine zis! Acum să ne gândim dacă dorinţele tale nu se exclud cumva una pe alta. Să presupunem, de exemplu, că vom reuşi să-i facem pe stăpânul tău şi pe stăpâna mea să-şi găsească fericirea cum vor crede ei de cuviinţă. Te-ar împiedica asta cumva să devii cavaler?

— Nu prea văd cum.

— Nici eu. Sora ta te-a recunoscut?

— Da. Sunt convins de asta. Ne-am uitat unul la altul aproape un minut, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Bineînţeles. Dar în cazul ăsta, de ce…?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Toug văzând că Mani s-a oprit.

Pisica a arătat spre faţa încruntată a lui Thiazi, care apăruse din nou în tablou.

— S-a întors.

— Şi crezi că ne poate auzi? a întrebat Toug cu grijă.

— Sunt absolut convins, i-a răspuns Mani, care a ţâşnit pe masă şi de acolo pe pervaz.

— Fii atent! a strigat Toug, dar pisica dispăruse deja. Vezi ce-ai făcut? a întrebat Toug portretul. Tu şi magia ta! Dacă se accidentează şi moare?

Ca şi cum i-ar fi auzit cuvintele, Mani şi-a iţit capul pe pervaz.

— Nu e prea greu. Eşti îndemânatic la căţărare?

— Sunt destul de bun, i-a răspuns Toug care avea însă ceva dubii.

— Haide atunci! l-a îndemnat Mani, dispărând a doua oară.

Toug a tras cel mai apropiat scaun la fereastră, s-a urcat pe el şi a privit dincolo de ea. Crezuse că încăperea din vârful turnului era rece, fiindcă îl trăgea mereu curentul; vântul de afară, de dincolo de pervaz, era însă şi mai rece, cu rafale amarnice care suflaseră toată dimineaţa. A încercat să se învelească în mantie pe cât de bine a putut, dar a început să tremure înainte de a ajunge de pe scaun în cadrul ferestrei.

Abia ce a reuşit să-l vadă pe Mani cum dispare printr-o altă fereastră, aflată undeva mai jos şi la dreapta. Coada stufoasă a motanului a fluturat o clipă pe pervazul ferestrei nu prea îndepărtate şi apoi a dispărut.

— Ai de gând să te caţeri? a auzit Toug o voce pe care nu ştia de unde s-o ia.

Privind peste umăr, a văzut o fată dezbrăcată, subţirică şi cu o cosiţă nepieptănată care îi plutea deasupra capului. Avea părul roşu; fata era şi ea roşie, strălucind stins ca o statuie de aramă bine lustruită.

— Eu sunt Baki, stăpâne. Eram pe moarte, dar m-ai vindecat.

Toug a dat din cap, incapabil să articuleze vreun cuvânt.

— Nu se vedea prea bine acolo în fân. Aveam doar o lampă, iar Sir Able nu i-a mărit prea mult flacăra. Cred că i-a fost frică să nu dea foc hambarului, a zis Baki zâmbind şi arătându-i lui Toug nişte dinţi mici şi ascuţiţi care nu erau roşii, ci alb strălucitor; ochii, care zâmbeau şi ei, erau ca două flăcări galbene. Stăpâne, nu te poţi preschimba în pasăre? Aşa ai fi mai în siguranţă.

— Nu, i-a răspuns Toug. Nu pot să fac asta.

— Nu voi putea să te vindec dacă ai să cazi, dar cred că ţi-ar veni mai uşor să te caţeri dacă ţi-ai da cizmele jos.

— Ştiu, dar nu mi-ar plăcea să le las aici. Nu-s prea bune, dar n-am nimic altceva de încălţat.

— M-aş putea preschimba în ceva zburător şi ţi le-aş aduce, i-a zis Baki pe un ton gânditor. Dar aş deveni teribil de urâtă. Crezi că vei putea să nu te superi pe mine din cauza asta?

— N-ai cum să fii urâtă, i-a declarat Toug.

— Am să mă preschimb într-o Khimeră, a zis ea în timp ce din ochi a început să-i iasă fum negru. Doar c-am de gând să-mi păstrez chipul de acum. Cel al Khimerelor e îngrozitor, aşa că n-o să mi-l schimb pe-al meu.

Corpul ei fusiform s-a subţiat şi mai mult, picioarele i s-au scurtat şi s-au răsucit, iar la capătul lor a apărut o pereche de gheare fantastice. Pe spate i s-au ivit aripi negre, strânse între braţe.

— Dă-ţi jos cizmele, stăpâne, a zis fata căreia doar chipul şi vocea îi rămăseseră neschimbate.

— Poţi să duci şi Sfărâmătorul de Săbii?

S-a dovedit că putea, iar el şi-a scos buzduganul de la brâu şi i l-a dat.

— E o armă faimoasă… adică a fost, pe vremuri, a lui Sir Able.

— O să am grijă. Însă pentru mine şi pentru Sfărâmătorul de Săbii n-o să fie niciun pericol. Cu tine e problema. Te poţi agăţa de iederă, dar peretele e aproape drept. Dacă aluneci…

— Dacă e prea greu, o să renunţ, i-a promis Toug, după care a trecut de partea cealaltă a zidului, lipindu-se de el şi căutând cu disperare să-şi sprijine picioarele de o bucată mai groasă de iederă. Centimetru cu centimetru, a coborât spre fereastră, mult mai încet decât o făcuse motanul. Vântul îi flutura pelerina, iar tunica cea nouă nu părea să fie prea confortabilă. Ajunsese la jumătatea drumului când o siluetă întunecată şi-a desfăcut larg aripile şi-a zburat de la fereastra camerei de unde plecase Toug, purtând cizmele şi sabia tânărului. S-a ridicat, profilându-se neagră pe cer, dar Toug n-a putut să întoarcă prea mult capul, aşa încât a dispărut la un moment dat.

Apoi s-a preocupat doar de propria siguranţă. Fereastra se găsea aproape. Era convins că se află chiar lângă ea, aşa că nu putea fi vorba să se întoarcă.

Degetele lui Toug au găsit marginea de piatră a unei ferestre: era prea bine ca să fie adevărat. Unul dintre picioare a găsit şi el un pervaz rece, dar, ce uşurare! destul de larg.

— O să-ţi dau lucrurile imediat ce intri în cameră, a auzit-o pe Baki spunând în spatele lui. Aşa o să fie mai simplu pentru mine.

— În regulă, a zis el, incapabil să se uite la ea.

Când a ajuns cu ambele picioare pe pervaz, gâfâind şi strângând disperat rama ferestrei, a văzut-o pe Baki lipită de perete undeva mai sus, cu centura sabiei petrecută pe după gât, aşa încât Sfărâmătorul de Săbii şi cuţitul îi atârnau pe spate, şi cu cizmele ţinute între arătător şi degetul mare.

— Dar tu poţi să zbori! a icnit el. Nu trebuie să faci asta.

— Nu voiam să mă vezi în felul acela, stăpâne. Uite, ia-ţi lucrurile.

Toug a întins mâna spre cizme, însă în momentul în care le-a atins, fata şi-a pierdut echilibrul. El s-a năpustit şi a prins-o de talie. Deşi era slabă, greutatea ei aproape că l-a aruncat în hăul de dedesubt.

Pe urmă, ca prin magie, aşa cum avea să li se pară, s-au trezit înăuntru, tremurând îmbrăţişaţi. Pierduseră cizmele, însă erau în viaţă. În viaţă!

— Îmi pare atât de rău, a hohotit Baki. Aproape că te-am ucis! Era să mori.

A încercat s-o liniştească, aşa cum procedase uneori Ulfa cu el. Când hohotele s-au preschimbat în suspine, fata a reuşit să spună:

— Ştiam că, dacă aş fi vrut, puteam să-mi cresc ghearele de la degete mai mult. Dar am fost neglijentă.

Toug a clătinat din cap, dorindu-şi să-i spună că n-are importanţă, însă fără să ştie cum să-şi aleagă cuvintele.

— Vreau să fiu ca tine. Cealaltă jumătate.

Toug n-a înţeles. Dar când ea a început să se

preschimbe, a sărit un pas în spate, mai înfricoşat decât în momentul în care crezuse c-o să cadă în hău. Ascunsă încă de fuioare de fum, pielea ei arămie a devenit roz.

— Acum arăt bine, stăpâne?

— Eşti… eşti…

— Dezbrăcată, ştiu. Noi nu purtăm haine, a zâmbit ea. Acum sunt cealaltă jumătate. Aşa a procedat şi regina Disiri când l-a făcut pe Sir Able să se îndrăgostească de ea. Pot şi eu, vezi?

Toug a izbutit să aprobe din cap.

— Va trebui să găsim haine şi încălţări. Ia asta, a zis ea întinzându-i centura cu sabia.

Toug şi-a potrivit-o la brâu, după care şi-a scos mantia verde şi-a acoperit-o pe Baki.

— Mulţumesc, stăpâne. Nu are culoarea potrivită, dar intenţia contează.

— E verde.

— Culoarea lui Disiri, l-a aprobat ea. Însă cred că nu pot merge dezbrăcată prin castelul ăsta, deşi bărbaţii sunt orbi.

— Dar părul tău e încă roşu. Roşcatele arată bine în verde.

Aşa îi spusese odată mama lui.

— Serios? Atunci e bine. Iar eu sunt…

— Eşti frumoasă.

Fata a izbucnit în râs, ştergându-şi ultimele lacrimi cu dosul palmei.

— Dar sunt de-a voastră? Arăt bine în toate privinţele?

— Păi… dinţii tăi nu prea sunt ca ai noştri.

— Ştiu, am să încerc să nu-i arăt prea mult.

Camera în care se aflau părea să fie folosită pentru întâlniri. Era mai degrabă o sală lungă, iar în centrul ei se găsea o lespede. În jurul acesteia erau rânduri de bănci, la fel de înalte ca şi scaunul din camera din turn. Pereţii camerei erau împodobiţi cu tablouri, dar acestea erau acoperite de perdele maronii şi se aflau mult prea sus pentru ca Toug să poată ajunge la ele.

Băiatul a privit o vreme în jur, dar apoi a hotărât că are

probleme mai importante.

— Trebuie să-l găsim pe Mani.

— Îţi place de el mai mult decât de mine? a întrebat Baki cu un zâmbet timid.

— Nu, a oftat Toug, dar trebuie să am grijă de el. De asta m-am căţărat pe zid: nu voiam să-l pierd pe Mani. Dar el a dispărut chiar şi aşa, iar noi era să pierim amândoi.

— N-ar trebui să fii supărat, stăpâne.

— Ar fi mai bine să-mi spui Toug când sunt şi alţii de faţă, a oftat el din nou. Şi da, sunt supărat, am încercat să fiu aidoma lui Sir Able, şi uite în ce încurcătură am ajuns.

Baki a zâmbit, fără să-şi dezvelească dinţii.

— Te asemeni mai mult cu Sir Able decât crezi, Toug. Foarte bine, o să căutăm pisica. Poate c-o să găsim şi nişte haine pentru mine şi cizme pentru tine. Să sperăm!

Însă Toug n-o prea mai asculta. Ceva care nu era nici ceaţă, nici fum se întrupa deasupra lespezii din centrul încăperii. Pentru o secundă i s-a părut că zăreşte ochi şi dinţi, dar imaginea a tremurat şi apoi a dispărut. Lumina ferestrei, care nu fusese niciodată prea strălucitoare, a pălit şi mai mult şi a auzit vocea spartă a unei femei bătrâne.

Capitolul 9
PRIMUL CAVALER



— N-ai lancea, a observat Cavalerul Leoparzilor, a cărui armură strălucea de sub mantia tivită cu blană.

— Nu, i-am zis.

— Şi-ai să te lupţi cu mine doar cu sabia?

Era tânăr, însă nu credeam să fie cu mult mai mare decât mine. Şi probabil îşi lăsase mustaţa aceea subţire ca să pară ceva mai în vârstă.

— Dacă am să decid s-o scot din teacă…

— Dar oare e corect să ne luptăm în aceste circumstanţe?

— Este, i-am zis, iar eu nu-ţi voi permite să treci dacă nu-ţi câştigi acest drept în luptă.

Cavalerul Leoparzilor a părut destul de încurcat.

— Scutierul meu are lănci de rezervă, o să-ţi împrumut una. Mi-o vei înapoia când ne vom fi încheiat lupta, asta dacă nu cumva se rupe.

Norr tropotea pe zăpadă, nerăbdătoare să intre în luptă, dar i-am spus că trebuie să stea liniştită.

— N-am nevoie, am zis eu cu voce tare.

— Am observat că n-ai nevoie, dar onoarea îmi cere să ne luptăm în termeni egali.

— Şi te aştepţi să devii la fel de înalt ca un Fiu al Furiei? Sau crezi că se vor micşora ei, dacă ar trebui să vă luptaţi?

Uns s-a tras lângă şaua mea, mergând lateral.

— Tre’ s-o iei, dom’le. O sî te omoari.

— O să fiu învins, l-am corectat, nu ucis.

— Ce-ar fi ca scutierul meu să împrumute o lance scutierului tău, m-a întrebat Cavalerul Leoparzilor. El ţi-o va putea da ţie. Apoi ne vom ocupa poziţiile şi vom începe atunci când stegarul meu sună din trâmbiţă. E acceptabil?

— N-am scutier, i-am explicat eu. Uns este servitorul meu, nu e scutier.

— Şi nu te mai însoţeşte nimeni în afară de el şi de bătrânii ăştia?

— Ba da, i-am zis. Sunt şi unii pe care nu i-ai văzut.

— Dar niciun scutier.

Am clătinat din cap.

— Calul tău pare să fie cumva… uşor.

— Norr e un bidiviu mai bun decât al tău.

Cavalerul Leoparzilor a ridicat din umeri şi s-a întors în şa ca să-i vorbească scutierului:

— Ce zici, Valt? Ai vrea să-i dai o lance unuia dintre lachei astfel încât el să i-o dea apoi cocoşatului?

Valt, un băiat cu tenul deschis la culoare şi cu faţa zâmbitoare, i-a răspuns:

— Nu mă împiedică mândria s-o fac, Sir Leort.

Îmboldindu-şi calul cu călcâiele, a înaintat până când i-a putut da o lance lui Uns, care i-a mulţumit şi s-a grăbit să mi-o ofere, împreună cu o plecăciune.

— Aşa da, a exclamat Cavalerul Leoparzilor coborându-şi viziera; coiful era aurit, iar creasta lui reprezenta un leopard sărind.

M-am retras preţ de cincizeci de paşi cu Uns atârnat de şaua mea, după care mi-am ferit ochii cu mâna de strălucirea zăpezii proaspete.

— Arată foarte bine, nu-i aşa?

— Nu, dom’le, nu aşa de bine ca tine, dom’le.

— Arată mult mai bine decât mine, Uns. Uită-te la echipament! Cu stegar, cu scutier, cu doi paji, cu soldaţi şi cu o mulţime de servitori…

— Îş şapti. Servitori.

— I-ai numărat, am zâmbit eu.

— Da, dom’le. Dar, dom’le… Uns şi-a curăţat gâtlejul şi a

scuipat zgomotos. Parcă nu-i adevărat, dom’le. Niciunul…

Stegarul şi-a dus trâmbiţa la buze, eu mi-am pus coiful şi m-am aplecat asupra lăncii pe care mi-o dăduse Uns.

Trâmbiţa a răsunat umplând valea cu ecourile unui vuiet care aducea aminte de sânge şi de praf. N-a fost nevoie s-o îmboldesc prea tare pe Norr. A ţâşnit ca o săgeată. După doar câteva momente, Cavalerul Leoparzilor a ajuns în faţa mea, cu umerii săi largi, cu coiful greu şi ornat, aplecat pe gâtul armăsarului său.

Vârful lăncii mele a ratat ţinta pe care mi-o fixasem pe coiful lui, în timp ce Cavalerul Leoparzilor a lovit în dragonul de pe scutul meu, aruncându-mă din şa. A fost pentru prima dată când mă dobora cineva, după Llwtch.

Mi-am pierdut cunoştinţa pentru o jumătate de minut, probabil. Când mi-am revenit, Cavalerul Leoparzilor stătea deasupra mea, oferindu-mi mâna ca să mă ajute să mă ridic.

— Mulţumesc, i-am zis, după care am scuipat sânge, gustul aducându-mi aminte în chip neaşteptat, dar plăcut, de maestrul Thope.

— Eu sunt Sir Able.

— Îţi poţi păstra pintenii, mi-a zis Cavalerul Leoparzilor. Şi, cu siguranţă, ţi-i voi lăsa pe servitorul schilod şi pe bătrâni. Nu-i vreau.

— N-a câştigat? a întrebat Berthold cu glas tremurător. Nu l-a doborât Sir Able din şa?

— Dar tot restul îmi revine mie, a încheiat Cavalerul Leoparzilor. Dă totul scutierului meu.

— Îţi cer o favoare, am zis eu aşezându-mă în genunchi.

Cavalerul Leoparzilor s-a întors ca să mă poată privi mai bine.

— Ce anume?

— Pintenii pe care ai spus că-i pot păstra sunt din aur masiv. Ţi-i dau ţie împreună cu tot ceea ce am, ba chiar bucuros.

— Dar…

— Te rog să-mi permiţi să-mi păstrez calul şi sabia. Te rog ca o favoare personală, fiindcă le iubesc pe amândouă.

Dar te rog şi pentru binele tău.

Cavalerul Leoparzilor a părut să ezite. Şi-a scos coiful, i l-a dat lui Valt, după care mi-a răspuns:

— Nu. Îţi las pintenii, fiindcă aşa am hotărât. Şi servitorii. Însă îţi voi lua restul şi, cu siguranţă, trebuie să am calul tău.

În timp ce vorbea, Gylf s-a aşezat în spatele meu.

— N-o poţi avea pe Norr, i-am răspuns, nici dacă ţi-o dau eu. N-ai putea s-o călăreşti, chiar dacă presupunem c-ai ajunge în şa. De fapt, probabil că n-ai putea s-o prinzi ca să încerci s-o încaleci.

— Dă-mi hăţurile, mi-a cerut Cavalerul Leoparzilor. Îţi cer să-mi dai iapa.

— N-aş putea să-ţi fac una ca asta. Cât despre sabie, dacă ţi-aş da-o, ai arunca-o pe loc. Sau te-ar arunca ea pe tine. În orice caz, n-ar fi ceva tocmai plăcut.

— Eu sunt un cavaler onorabil, care respectă obiceiurile. Am presupus că şi tu eşti la fel.

— Sunt.

— Nu prea mi se pare, a clătinat el din cap.

— Dacă mă laşi să-ţi povestesc mai întâi ce mi s-a întâmplat, am început eu, o să ţi-o dau pe Norr, aşa cum mi-ai cerut. Altfel, va trebui s-o prinzi singur. Mă asculţi?

— Are legătură cu întâlnirea noastră?

— Dacă n-o să-mi pui prea multe întrebări, o să fie o poveste scurtă. Odată, regele pe care îl serveam m-a trimis la curtea altui monarh, unul care comanda o mulţime de cavaleri viteji aşa ca tine.

— Continuă, m-a îndemnat Cavalerul Leoparzilor.

— Mi-am bătut joc de curajul lor. I-am provocat să-şi aleagă un reprezentant, pe cel mai bun dintre ei, care să încerce să-mi taie capul, cu condiţia ca peste un an să vină la mine şi să mă lase şi pe mine să fac la fel.

— Eşti un bărbat curajos dacă ai spus asta.

— N-am avut nevoie de curaj. Un cavaler a înaintat, iar eu m-am aşezat în genunchi, mi-am plecat capul şi-am poruncit să lovească.

Pe buzele Cavalerului Leoparzilor a înflorit un zâmbet

subţire.

— Însă el n-a făcut-o.

— Te înşeli. Avea o sabie bună, cu un tăiş ascuţit. O singură lovitură a fost de ajuns ca să-mi taie complet gâtul. Capul mi s-a rostogolit pe podeaua de lemn negeluit. Dar eu m-am ridicat, mi-am cules capul de pe jos şi mi l-am potrivit binişor sub braţ.

— Şi te aştepţi să cred povestea mea?

— I-am spus despre ruinele unui castel în care aveam să-l aştept peste un an. A venit şi m-a găsit acolo. Înţelegi povestea asta?

— Dă-mi calul şi sabia, mi-a poruncit Cavalerul Leoparzilor. Şi toate celelalte lucruri pe care le ai.

Am clătinat din cap, mi-am desfăcut centura cu spada şi i-am dat-o, lăsând-o pe Eterne în teaca ei.

— Inelele care strălucesc în cămaşa ta de zale sunt din aur?

— Da, i-am zis, fiecare al cincilea inel e din aur. Sunt zalele purtate de Sir Skoll. Nu sunt fermecate, dar cel care le poartă e binecuvântat, am răspuns eu scoţându-mi cămaşa şi aruncând-o la picioarele Cavalerului Leoparzilor.

Gerda, care privise totul cu atenţie ca să-i poată povesti lui Berthold Orbul, a venit în faţa cavalerului.

— De dragul mamei tale, ia doar asta şi uită de sabie. Pleacă!

— Mama mea n-ar permite unei femei ca tine să slujească nici măcar în grajduri, i-a zis trufaş Cavalerul Leoparzilor.

— Retrage-ţi cuvintele! a urlat Heimir, care era aproape dezbrăcat şi ţinea în mână o bâtă imensă.

Silueta lui mătăhăloasă s-a ivit brusc de după bolovanul unde îi spusesem să se ascundă. L-a urmat şi Hela. Soldaţii, care stătuseră până atunci relaxaţi în şei, şi-au pregătit lăncile şi au dat să se năpustească înainte. Au rămas locului însă, posibil şi fiindcă am ridicat eu mâna ca să-i opresc, dar şi fiindcă l-au zărit pe Gylf.

— Retrage-ţi cuvintele! a repetat Heimir ţintindu-l pe Cavalerul Leoparzilor cu o lovitură care ar fi descăpăţânat

un taur.

— Heimir! a strigat Gerda. Heimir, opreşte-te!

Cavalerul Leoparzilor şi-a tras sabia din teacă cu un şuierat fioros de oţel. A încercat să pareze cu ea următoarea lovitură a lui Heimir, însă asta s-a dovedit a fi o greşeală.

— Gata! E de ajuns, am zis eu prinzându-l pe Heimir de braţ.

— Fă-l să-şi retragă cuvintele.

— Heimir vorbeşte şi în numele meu, a intervenit Hela. El mă ascultă, Sir Able, a zâmbit ea, dar dacă n-o s-o facă şi duşmanul nostru, s-ar putea să urmeze un ospăţ regal după ce eu, fratele meu, tu, Uns, mama şi tatăl meu cel nou ne vom năpusti asupra lor. Ce-ar fi să ne ajutaţi să prindem turturelele astea, înainte să zboare de-aici? a zis ea arătând către soldaţi.

— Domnule cavaler, am intervenit eu, care e numele tău?

— Este Sir Leort, cavaler şi nobil, a răspuns scutierul Valt.

— Sir Leort, i-am zis, trebuie să-l priveşti pe Heimir în ochi şi să juri pe onoare că mama ta ar fi bucuroasă să aibă o asemenea femeie în serviciul ei. Dacă n-ai s-o faci, nu ştiu exact ce-o să se întâmple.

În loc să mă asculte, Cavalerul Leoparzilor şi-a aruncat sabia sfărâmată şi, cu o viteză şi o îndemânare care te puteau face să crezi că repetase asta de mii de ori, a scos-o pe Eterne din teaca ei.

Cavalerii-fantomă l-au înconjurat. Spadele lor erau îndreptate către faţa lui, iar ochii lor goi rosteau mut ameninţări mai înfricoşătoare decât orice armă. În liniştea asta nenaturală a început să se audă tropăitul unor copite fantomatice. Urlete pe care nu le mai auzise niciun om vreodată s-au rostogolit şi ele spre noi, purtate de vântul rece. I-am pus repede mâna pe umăr.

— Bag-o în teacă! Pune-o la loc!

Cavalerul Leoparzilor s-a aruncat în genunchi şi mi-a întins-o pe Eterne, ţinând cu mâinile de lamă. Am luat-o de

mâner, iar cavalerii-fantomă s-au retras. Teaca încrustată cu nestemate zăcea într-un troian la un loc cu centura. Le-am curăţat de zăpadă, iar în momentul în care Eterne a intrat în teacă, fantomele au dispărut.

— Mă predau! mi-a zis Cavalerul Leoparzilor. Te rog să cruţi viaţa mea şi pe-a lui Valt.

— Tu m-ai învins pe mine, l-am contrazis eu, dar el a scuturat puternic din cap că nu.

— Dar eu pot să-l omor? a întrebat Heimir pe a cărui faţă nu se citea nicio umbră de frică faţă de cavalerii-fantomă.

— Nu poţi! l-am potolit eu. Cel puţin, nu încă.

— Am insultat-o pe doamna, mama ta, a început curajos Cavalerul Leoparzilor. A fost o prostie din partea mea, iar onoarea mi-a fost întinată atunci când am nesocotit în acest fel o femeie care nu-mi făcuse niciun rău. Se poate să-i vorbesc?

Heimir a privit-o pe Hela, care a încuviinţat, făcându-l şi pe fratele ei să dea din cap destul de ezitant.

Nici prea repede, dar nici prea încet, Cavalerul Leoparzilor a mers spre locul ferit unde se adăpostiseră Gerda şi Berthold şi a îngenuncheat:

— Am rostit vorbe nesăbuite, doamnă. Fiul tău e supărat pe mine şi are dreptate. În afara scuzelor mele n-am ce să-ţi ofer – tot ce-am adus cu mine aparţine acum Cavalerului Dragonului, dar…

— Nu vreau nimic de la tine, l-a liniştit Gerda. Deşi e drăguţ din partea ta să-mi oferi lucrurile tale.

— Stăpânul meu are un castel în sud, i-a zis Cavalerul Leoparzilor, Sandhill se numeşte. Nu e nici prea mare, nici prea bogat, dar e destul de bun. Dacă tu şi soţul tău mergeţi acolo cu mine, veţi primi adăpost, haine şi mâncare oricât de mult timp veţi dori să rămâneţi.

— Nici că se puteau vorbe mai frumoase, a zis Berthold cu un glas gros.

— Vrei să mergem? l-a întrebat Gerda.

— S-ar putea să fim nevoiţi.

— Invitaţia mea nu va fi retrasă niciodată, i-a asigurat

Cavalerul Leoparzilor, şi apoi s-a întors către mine. Îmi vei permite să-mi păstrez pintenii?

— Va trebui să ne gândim la asta, i-am răspuns eu. Ce-i al meu, e şi al tău. M-ai învins în luptă dreaptă.

— Iar eu m-am predat şi ţi-am implorat mila, m-a contrazis Cavalerul Leoparzilor. Sunt deci la mila ta. Îţi cer doar să-mi păstrez pintenii şi să fixezi o răscumpărare pe care familia mea să şi-o poată permite.

— Se apropie asfinţitul. Ne e foame şi mie, şi însoţitorilor mei. Şi animalele noastre sunt hămesite. O să ne dai de mâncare?

— Cu bucurie.

În mintea mea s-au înghesuit viziunile păşunilor din sud, câmpuri întinse cu iarbă deasă, pline de flori sălbatice şi străbătute de pârâiaşe scânteietoare; n-am spus însă nimănui despre ele.

— Atunci vom vorbi despre asta mâine-dimineaţă.

Vântul era rece. Aveam însă un foc vesel, carne, pâine şi vin, dar şi ovăz din belşug pentru animale. Unul câte unul, mesenii au început să se depărteze, adăpostindu-se după ziduri din pânză tare şi învelindu-se în pături, lăsându-se pradă viselor ce umplu mintea oricărui călător într-un ţinut îngheţat. La sfârşit, am rămas doar eu, Hela (care picotea deasupra vinului) şi Cavalerul Leoparzilor.

— Uri? Uri? am strigat eu privind în sus.

N-am primit niciun răspuns, iar Cavalerul Leoparzilor m-a întrebat:

— Îl strigi pe unul dintre servitorii tăi? Mă duc eu să-l aduc.

— Poţi să mergi în Aelfrice?

Cavalerul Leoparzilor a zâmbit şi mi-a făcut semn că da.

— Pot. De altfel, ar fi trebuit să fi ajuns deja acolo. Şi-mi şi doresc s-o fi făcut.

— E o servitoare, l-a informat Hela.

— Ţi-e frică să nu te omor când dormi? l-am întrebat eu pe Cavalerul Leoparzilor. Sau aştepţi momentul potrivit ca să mă ucizi tu pe mine?

— Nu sunt atât de prost, încât să cred că te pot omorî, a

clătinat Cavalerul Leoparzilor din cap.

— Atunci mergi la culcare.

— Am sperat că putem schimba o vorbă în timp ce toţi ceilalţi dorm, a ezitat el.

— Mă culc şi eu după ce termin paharul ăsta, a spus Hela, cu o voce mai groasă decât înainte.

— O să vorbeşti acum, i-am zis, sau n-ai s-o mai faci deloc. Dacă nu vine Uri, va trebui să găsesc un portocal spinos fără ajutorul ei, unul înalt şi drept. Am plantat câţiva într-o vreme de care nu-mi mai amintesc şi vreau să văd dacă ea o să mă ajute să-i găsesc.

— Am auzit de lemnul ăsta, a mărturisit Cavalerul Leoparzilor. Oamenii fac arcuri din el.

— Aşa e arcul meu, pe care mi l-am făcut singur. Dacă mi-ai fi permis să le păstrez pe Norr şi pe Eterne, arcul ar fi fost acum al tău. Poate e mai bine că s-a întâmplat altfel.

— M-ai lăsat intenţionat să te înving, a zis Cavalerul Leoparzilor, iar cuvintele sale au sunat de parcă ar fi fost nişte cuţite. Îmi dau seama acum c-am dreptate. Dar de ce ai făcut-o?

— Nu ţi-am dorit răul.

— El nu este ca tine, a completat Hela cu limba împleticită.

— Adevărul e în vin, aşa ar spune tatăl meu, a zâmbit Cavalerul Leoparzilor. Sunt tânăr, Sir Able, dar trebuie să spun că nu semeni cu nimeni pe care să-l fi cunoscut până acum.

— Eşti tânăr.

— Patru şi douăzeci de primăveri, mi-a răspuns.

— Însă eu sunt numai un băiat, nu mai mare decât Toug. Uneori uit asta şi mi se pare că până şi Valfather, care ştie totul, îmi ignoră vârsta.

— Nu-mi datorezi nicio favoare, a început Cavalerul Leoparzilor, dar te rog să-mi răspunzi la o întrebare. După ce-o s-o faci, probabil o să pot să adorm.

— Iel nu doa’me nişiodat’, a zis Hela, după care a râgâit de parcă ar fi fost un cal.

— Uneori am tot felul de gânduri, asta e tot.

— Dacă vrei, vorbim mâine-dimineaţă.

I-am făcut semn că nu.

— Atunci avem altele de discutat, lucruri pe care le-am trecut deocamdată sub tăcere. Ai vrut să ajungi în Jotunland. Ce motive ai avut, nu e treaba mea să ştiu, dar îţi voi răspunde cu onestitate şi pe larg la întrebarea ta dac-ai să-mi răspunzi mai întâi tu mie. Te prinzi?

— Bineînţeles. Am fost numit cavaler la nouăsprezece ani. Vei spune că e devreme şi chiar s-ar putea să fi fost într-adevăr prea timpuriu, nu ştiu. Devreme sau nu, oricum m-am bucurat peste poate. Simţeam, ba nu! eram convins că până la douăzeci şi cinci de ani voi fi faimos şi că, auzind de peste tot de isprăvile mele, regele Arnthor va trimite după mine. Prin părţile noastre e mereu război. Ba ne invadează nomazii, ba îi atacăm noi pe ei. Nici n-aş putea să-ţi spun la câte asemenea bătălii am participat.

Cavalerul Leoparzilor a ridicat din umeri, a făcut o pauză scurtă şi apoi a continuat.

— Ajung cinci-şase săgeţi ca să-i pui pe fugă. Dacă ai noroc, se poate să încrucişezi sabia cu vreunul, din când în când. Mie mi s-a întâmplat de trei ori şi o singură dată am avut ocazia să-l străpung cu lancea pe unul dintre conducătorii lor, a oftat el. Facem drumuri lungi călare, noaptea, ferindu-ne de ambuscade care nu se întâmplă aproape niciodată. Drumurile mai lungi la lumina zilei sunt chiar mai îngrozitoare. Ne e cald şi sete, transpiraţia face armurile să ruginească pe dinăuntru, iar peste faţă trebuie să-ţi legi o eşarfă ca să te fereşti de praf. Şi câtă faimă crezi c-am adunat după toate astea?

— Deloc, presupun.

— Exact aşa. Mama a primit o scrisoare de la sora ei care este la Curte. O misiune diplomatică condusă de o rudă a noastră destul de îndepărtată urma să plece spre Utgard. Eu am plecat a doua zi.

Încruntat, Cavalerul Leoparzilor a aţâţat puţin focul.

— I-am pierdut la Kingsdoom, nu i-am ajuns nici la Irringsmouth, dar recuperasem din întârziere. Cred că sunt doar cu o zi sau două înaintea mea. Dar acum am avut

păţania asta…

— Sunt cel puţin cu o săptămână înaintea ta.

— Ştii tu asta?

I-am făcut semn că da.

— S-ar putea să mai am totuşi ocazia să-mi mai fac un nume.

— În diplomaţie?

— Nu. Împotriva Fiilor Furiei. Aş putea să-l înving pe campionul lor sau să apăr misiunea diplomatică. În Utgard sunt nelegiuiţi.

— Iar în cazul ăsta n-ar trebui să te aştepţi ca reprezentantul lor să lupte corect.

— Să lupţi corect înseamnă s-o faci cât de bine poţi. Printre alte lucruri… De ce m-ai lăsat să te înving?

— Eşte ’ţălept, l-a anunţat Hela pe Cavalerul Leoparzilor, trăgându-i o palmă pe spate care l-a făcut să-şi cutremure umerii, apoi s-a ridicat şi a plecat împleticindu-se, dar i-au auzit vocea din nou. *Ştasi voi de paz’!*

— O să-ţi explic, dar te previn că n-o să fie nimic prea interesant în vorbele mele.

— Mă îndoiesc.

— O să vedem. Eu o iubesc pe Disiri, regina Aelfilor de Muşchi. Am iubit-o toată viaţa mea sau, cel puţin, aşa mi se pare acum.

Cavalerul Leoparzilor m-a ascultat în tăcere.

— Tu nu crezi în Aelfi. Însă eu am fost în Aelfrice, unde mi s-a alăturat şi ea. O să-mi spui c-ar trebui să încerc să cunosc şi alte femei. N-am putut să le iubesc şi nimic din ce-au făcut ele nu mi-a stins nici cu o scânteie dragostea pentru Disiri.

— Eşti un om norocos, m-a consolat Cavalerul Leoparzilor. Mulţi dintre noi nu ajungem niciodată să cunoaştem o asemenea dragoste.

— Se poate să ai dreptate. O dată a fost cât pe ce s-o uit. Eram foarte departe de ea. Foarte departe.

— Cred că şi-acum eşti…

— Nuuu, acum e aproape. Atunci… eram într-un loc în

care ea n-ar fi putut ajunge niciodată. Credeam că sunt fericit, impresie pe care le-o lăsam şi celorlalţi. Aveam prieteni puternici şi devotaţi, care îşi doreau să fiu fericit şi-ar fi făcut orice pentru asta.

O bufniţă a ţipat şi am auzit-o pe Norr cum tropoteşte pe loc, de parcă ar fi fost gata s-o ia la galop.

— Era ceva ce mă frământa. M-am trezit strigând şi nu mi-am mai putut aminti niciun vis. Aici nu pot nici să dorm. Cel puţin, nu în felul în care o faceţi voi.

— Parcă ai pomenit ceva despre asta.

— Atunci probabil am minţit, dar îţi dau cuvântul meu că acum îţi voi spune adevărul. Un prieten foarte înţelept şi-a dat seama că nu sunt cu adevărat fericit, deşi eu însumi nu conştientizam lucrul ăsta. Şi astfel au început să apară în mintea mea mii de lucruri pe care le uitasem.

— Ai fost pe Insula de Sticlă?

— Am fost, am răspuns eu uimit. De ce mă întrebi?

— O femeie în vârstă care-mi spunea poveşti pe vremuri mi-a zis că oamenii de acolo îşi uită vieţile şi trăiesc fericiţi aşa, în neştiinţa lor.

— Nu ştiam asta, am murmurat eu, dar am fost acolo şi mi-ar plăcea să mă întorc într-o zi. Când mi-am recăpătat amintirile, mi-am dat seama că, de fapt, ceea ce crezusem eu că e fericirea nu era nimic altceva decât uitarea. Nu aveam cum să fiu fericit fără Disiri.

— Eşti un om norocos, Sir Able, aşa cum am mai spus.

— Sunt bucuros că aşa crezi. Însă aici m-am întors sub legământ. N-am de gând să vorbesc despre restricţiile pe care mi le-a impus prietenul meu. În privinţa ta a fost vorba de altceva. Mi-am dat cuvântul ducelui Marder, de fapt i-am jurat că voi veni aici în munţi, voi sta de strajă şi voi opri în trecătoare orice alt cavaler până când portul Forcetti va fi plin de sloiuri de gheaţă.

— Sau îţi vei fi pierdut armele.

— Da. Odată ce-aş fi pierdut coiful, zalele şi scutul, n-aş mai fi putut să fac de strajă. I-am promis că o să lupt, dar nu şi c-o să lupt bine. Tu m-ai doborât de pe cal…

— Iapa e aici, a constatat Cavalerul Leoparzilor. N-am

ştiut că un cal poate avea pasul la fel de uşor ca o căprioară.

Norr s-a apropiat de mine, coborându-şi capul ca să pot s-o mângâi.

— Înţelege ce spunem?

— Mai mult decât un copil, dar mai puţin decât o femeie. Însă pe noi ne înţelege mai bine decât ar putea s-o facă vreodată o femeie, dar mai mult de atât nu-ţi pot spune. Mă gândisem să ţi-o dau ţie. Şi sabia, de asemenea. Este străvechea Eterne.

Cavalerul Leoparzilor a pălit brusc.

— A fost prea târziu când mi-am dat seama că nu pot proceda astfel, că era o cale laşă de a rezolva problema mea, una pe care n-ar apuca-o decât un hoţ. Oare cât mai durează până îngheaţă portul Forcetti?

— Nu există nimeni pe pământul ăsta care să ştie mai puţine decât mine despre gheaţă şi zăpadă, a mărturisit sincer Cavalerul Leoparzilor.

— Trebuie să fie în miezul iernii. Şase săptămâni... două luni cel mult. Până atunci, niciun cavaler n-o să treacă de mine. Apoi voi fi liber s-o găsesc pe regina Disiri.

— Aşa cum ai sperat astăzi.

— Da. Am nevoie de o lance. De una mai bună decât cele pe care le pot căpăta de la tine, îmi cer iertare că spun asta.

— Iar eu îţi voi acorda imediat iertarea dacă-mi spui ce neajuns vezi la ele.

— Sunt de frasin, în cel mai bun caz, şi prea lungi. Îşi câştigă oare cavalerii gloria în luptă atunci când îşi rup lăncile?

— În parte, aşa pare să fie.

— Cu alte cuvinte, lăncile sunt făcute să se rupă. Eu nu vreau glorie. Vreau să câştig. Şi vreau un portocal spinos.

Cavalerul Leoparzilor a adus pătura lui Norr şi şaua mea. În timp ce-i legam cureaua pe burtă, mi-a adus şi căpăstrul, dar i-am făcut semn că n-am nevoie.

M-am aruncat în şa şi am galopat până pe un deal de aer. Când am ajuns în vârful lui, ne-am oprit. Am fluierat,

iar Gylf a venit şi el în sus până la picioarele lui Norr.

Capitolul 10
JURĂMINTE ŞI MIEUNĂTURI BOLNAVE



— O fată dezbrăcată! a zis Ulfa privindu-l pe Toug din cap până-n picioare.

El a dat din cap că da.

— Ţi-am zis că n-ai mai crescut de ultima dată de când te-am văzut? Cred că da. Dar, pe Ymir, ce m-am mai înşelat!

— Nici eu nu m-am aşteptat, a asigurat-o Toug, şi nu-i nevoie să-i faci rost de haine. Se ascunde şi o poate face la nesfârşit. Dar dac-ar avea haine, ar putea să vorbească cu oamenii – e destul de întuneric deja din cauza norilor de zăpadă şi, oricum, curând va asfinţi soarele.

— Zilele de iarnă sunt scurte aici, a mormăit Ulfa gânditoare.

— Deci nu e musai, însă ar ajuta dac-am găsi. Folositoare ar fi şi nişte cizme pentru mine. A, şi mai trebuie să găsesc şi pisica.

— Pisica regelui Gilling.

— A domniţei Idnn. Doar că, de fapt, e a lui Sir Able. Pisicilor nu prea le place să vorbească despre lucrurile astea.

— Adică nu e… Ulfa a părut că-şi caută un cuvânt potrivit. Deschisă? Nu e atât de vorbăreţ pe cât te-ai aştepta să fie un motan ca el.

— A, dar vorbeşte mult.

— O pisică vorbitoare…

— De asta o vrea regele, a lămurit-o Toug. De fapt, şi pentru asta. Noi ar trebui să fim acum în camera noastră, asupra căreia veghează Thiazi, aşa că el s-ar putea să ştie deja c-am plecat. Ai deci şi alte haine în afara celor pe care le porţi?

— Sus, a zis Ulfa indicând cu un gest un şir de scări.

Toug a urmat-o imediat.

— Dar tu văd că ai haine frumoase, a zis ea când au început să urce nişte trepte mult prea înalte pentru ei. Ce s-a întâmplat cu mantia ta călduroasă?

— E la Baki acum, i-a explicat Toug. Mi-a fost dăruită de domniţa Idnn. Mi-a zis că m-am comportat bine în lupta cu giganţii, aşa că mi-a oferit şi un scut cu un grifon alb pe el. Da, aşa a fost, doar că acum e la Sir Svon. Atunci când mi-a adus mantia, mi-a spus că un băiat care vrea să devină cavaler n-ar trebui să tremure de frig niciodată.

— Aici e mereu frig. Cred c-ai observat că sunt îmbrăcată mai mult în zdrenţe.

— Ei, nu-s chiar aşa de rele, a zis Toug cu hotărâre.

— Da, dar sunt tot ce am mai bun. De ce nu-i zici prietenei tale, domniţei Idnn, să-i dea acestei… acestei fete dezbrăcate…

— Baki.

— Da, să-i dea haine lui Baki.

— Ar fi o idee, a răspuns Toug gânditor. Doar că toţi ceilalţi sunt dincolo de ziduri. Când Mani… Mani e pisica.

— Pisica vorbitoare, l-a privit Ulfa în ochi.

— Da. Când Mani o să vorbească cu regele, el va trebui să le permită să intre. Cel puţin aşa cred acum, a completat Toug privind lung spre treptele întunecate. De ce nu sunt făclii?

— N-au decât coşuri de fier împletite din sârmă groasă, în care poţi arde tot felul de lucruri. Dacă n-ar fi fost din piatră castelul, n-am fi putut să le folosim nici pe astea. Şi oricum nu sunt prea multe, fiindcă uriaşii pot vedea în întuneric şi nu le pasă dacă noi ne împiedicăm.

— Înţeleg, a zis Toug.

— Iar asta înseamnă că, de fapt, nu pricepi. Toţi bărbaţii

noştri sunt orbi, aşa încât nu le pasă că nu sunt coşuri pentru flăcări. Va trebui să ne întoarcem până jos ca să-i dăm hainele fetei tale?

— Cred că va urca împreună cu noi.

Ulfa s-a oprit şi-a privit în spate, iar Toug a dat peste ea, în întuneric.

— Îmi cer iertare.

— N-o văd, s-a mirat Ulfa.

Mâna lui Baki s-a strecurat în cea a lui Toug.

— S-ar putea, a informat-o el. Nici pe Mani nu-l vezi dacă nu vrea să fie văzut.

Pe urmă s-au îndreptat toţi trei spre un hol imens, care ar fi fost la fel de întunecat ca şi scara dacă unele dintre uşile din el n-ar fi fost deschise; la capăt, Ulfa a deschis uşa unei camere mai mari decât se aşteptase Toug. În ea a văzut două paturi înguste lipite unul de celălalt astfel încât să formeze unul mai mare. Primul lucru pe care l-a făcut Ulfa a fost să arunce lemne peste jarul din şemineu.

— Nu e chiar aşa de rău, a zis Toug.

— Majoritatea nu sunt atât de frumoase. Însă Pouk poate să lupte.

Toug a mers la fereastră şi-a scos capul afară. Turnul în care fuseseră închişi el şi Mani se vedea undeva departe, mai jos şi la dreapta. Pe acoperiş flutura o flamură maronie în vârful unui catarg.

— O să răceşti, l-a prevenit Ulfa, făcându-l pe Toug să se simtă ca acasă.

— Cred că oricum mă paşte o răceală, i-a răspuns el.

— Uite, a exclamat ea aruncându-i repede o cămaşă din pânză, murdară, dar bună de purtat, un halat cenuşiu cu găuri la subsuori, apoi un cojocel scurt, a cărui blană dispăruse însă în mare măsură. N-am papuci, şi nici ciorapi de care să mă pot lipsi. Ţie s-ar putea să-ţi poată da Pouk o pereche de cizme. Nu ştiu însă dacă o să vrea şi nu cred că pot să-ţi dau din lucrurile lui, chiar dacă eşti fratele meu. Nu sunt sigură nici că el însuşi ar putea să ţi le ofere.

— Apreciez foarte mult ce faci, i-a zis Toug, după care a ridicat halatul, l-a privit atent şi a continuat: Mi-e teamă că

ăsta e cam lung.

— Atunci va trebui să-l scurteze. Fata asta… cred că mi-ai spus că tu şi pisica aţi fost singurii pe care v-au lăsat să intraţi.

Încă privind gânditor la halat, Toug a încuviinţat din cap.

— Şi atunci de unde a apărut fata asta? E una dintre noi?

— Cred că ne-a urmărit. A fost rănită, iar eu am ajutat-o. Sir Able m-a învăţat cum s-o fac.

În minte i-au revenit brusc zilele în care călărise prin zăpadă, înfruntând vântul tăios, aşa c-a continuat:

— Asta era însă mai la sud, abia după ce trecuserăm de munţi.

— Şi acum vrei să te ajut s-o găseşti?

În uşă s-a auzit un ciocănit uşor, iar Toug i-a spus:

— Sunt destul de sigur că ea este.

A deschis uşa şi i-a întins hainele lui Baki.

— O să vină după ce se îmbracă.

Baki a făcut aşa cum spusese Toug după doar câteva clipe, intrând şi dându-i înapoi băiatului mantia verde. Ulfa se zgâia la ea.

— Parcă mi-ai zis că halatul meu o să-i fie prea lung.

— S-a mai înălţat, i-a explicat Toug.

— Mulţumesc că mi-ai împrumutat din hainele tale, a zis Baki cu o plecăciune.

— Este… este…? s-a bâlbâit Ulfa.

— E prietena mea şi atâta tot.

— Se întâmplă o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg, a zis Ulfa strâmbându-şi gura într-o expresie de încăpăţânare, care îi amintea lui Toug de tatăl lor.

— Nici eu nu înţeleg foarte multe lucruri, Ulfa, a consolat-o Baki. Eşti sora lui Toug? El aşa spune, că semănaţi.

— Sunt cu trei ani mai mare.

— Cu atât mai mult nu înţeleg. Dar de ce eşti în Utgard?

— Chiar aşa, erai acasă ultima dată când te-am văzut, a zis şi Toug.

— Vreţi să vă spun toată povestea? i-a întrebat Ulfa. Nu e prea lungă.

— Eu vreau, a anunţat-o Baki.

— Bine! Un cavaler numit Sir Able a venit în casa noastră din Glennidam, a început Ulfa aşezându-se pe un scăunel lângă foc. Ştii câte femei ar ucide doar ca să aibă părul tău roşu?

— Bineînţeles. Îl ştiu şi pe Sir Able. Mult mai bine decât tine. Voiai să te căsătoreşti cu el?

Ulfa a clătinat din cap.

— Ba cum să nu! a zâmbit Baki, uitând pentru o clipă c-ar fi trebuit să-şi ascundă dinţii. Ce alt motiv să fi avut ca să-l urmăreşti?

— Ai vrut s-o îmbrac pe fata asta şi te-am ajutat, s-a răstit Ulfa la Toug. Acum trebuie să am grijă şi de pisica ta?

— Nu prea cred, i-a răspuns Toug gânditor. În primul rând, Mani te caută el pe tine, aşa că lucrul cel mai bun pe care l-ai putea face ar fi să-ţi urmezi programul zilnic, ca să te poată găsi. Dacă îl vezi, spune-i c-o să ne întoarcem curând.

— Să-i spun pisicii…

— N-o să-ţi răspundă, i-a explicat Toug, şi probabil că se va preface că nu te înţelege. Dar o să te-nţeleagă, aşa că să-i vorbeşti de parcă ar fi o persoană.

Baki a chicotit cu un glas care amintea de clopoţeii de aramă.

— În timpul ăsta, voi o să căutaţi motanul.

— Da, aşa vom face, a zis Baki, iar Toug a aprobat din cap.

— Ascultaţi! Ia să-l căutaţi şi pe bărbatul meu! i-a îndemnat Ulfa, făcându-l pe Toug s-o privească uimit.

— Eşti măritată?

— Da. Numele lui e Pouk. Ţi-am zis.

— Servitorul lui Sir Able, i-a explicat Baki.

— Dar nu ştiu cum arată, a protestat Toug.

— Ştiu eu, l-a liniştit Baki, însă Ulfa a părut să n-o ia în seamă.

— Nu e cu mult mai înalt decât mine, are nasul mare şi tatuaje pe dosul ambelor palme.

Pentru o clipă, Ulfa a zâmbit, iar Toug şi-a dat seama că era pentru prima dată de când se revăzuseră când o vedea astfel.

— Ziceaţi că vreţi să-mi auziţi povestea, a continuat ea.

— Da, dar tu nu ne-ai spus-o, a zis Baki.

— Nu, aşa e. Însă o voi spune acum. L-am întâlnit pe Sir Able. Asta a fost când l-a luat cu el pe Toug, a urmat ea, aprobată de fratele său. Eram cu toţii foarte îngrijoraţi pentru el, însă tatăl nostru nu m-a lăsat să merg să-l caut. Nu putea nici el să plece fiindcă în felul ăsta eu şi mama am fi rămas singure. Aşa c-am plecat de capul meu după ce ei au adormit. Aveam bani de la nişte bandiţi pe care îi omorâseră Sir Able şi tatăl nostru. Nu erau prea mulţi, dar mie mi se părea o avere. Am îngropat jumătate în pădure, iar pe restul i-am luat şi am pornit în căutarea lui Toug, înarmată doar cu un băţ ceva mai lung.

— Puteai fi ucisă, i-a spus Toug.

— Se poate, dar aş fi putut muri şi acasă. Până una-alta, a existat un bărbat care a încercat să mă violeze, dar am pus mâna pe sabia lui şi aproape că l-am omorât. Cu excepţia întâmplării ăsteia, n-a fost prea rău.

— Adică vrei să spui că nu erai îndrăgostită, a ridicat Baki o sprânceană.

— Credeam că sunt. N-am spus că nu eram îndrăgostită. Spuneam doar că nu mă aşteptam ca Sir Able să mă ia de nevastă. El era cavaler, iar eu doar o fată de ţăran. Mă rog, asta eram atunci. Am întrebat despre el peste tot pe unde am mers şi a durat câţiva ani până i-am dat de urmă, undeva în nord lângă Drumul Războiului, unde mi s-a spus că fusese văzut împreună cu un scutier, călare pe un cal de război şi aşa mai departe. Câteodată, la unele hanuri la care se opriseră, lumea mai pomenea şi despre un servitor.

Ulfa a tăcut o vreme şi, pentru a o face să continue, Toug a îngăimat:

— Pouk.

— Da. Eram interesată de chestiunea asta pentru că

sperasem ca Sir Able să mă angajeze pe mine. Când rămâneam fără bani, îmi găseam pentru o vreme un post de slujnică sau de chelneriţă. În timpul ăsta mă gândeam că Sir Able mă cunoştea şi eram convinsă că m-ar fi şi plăcut, ca servitoare – o femeie dornică de lucru în timpul zilei şi la fel de dornică noaptea, dacă înţelegeţi ce vreau să spun –, iar în felul ăsta aş fi putut afla ce făcuse cu tine.

Ulfa a zâmbit din nou cu amărăciune, după care a continuat:

— Obişnuiam să mi te imaginez hămesit într-o temniţă. Eşti slab, dar nu pari să fi suferit foarte mult de foame. Chiar aşa, ce-a făcut cu tine?

— Nu cred c-ar trebui să avem discuţia asta acum.

— Cred c-ar fi mai bine, a intervenit şi Baki, să ne spunem unii altora exact ceea ce vrem să ştim mai mult. Ceea ce-şi doreşte fiecare să obţină. Ca regulă, ar trebui ca fiecare dintre noi să numească un singur lucru şi numai unul în legătură cu…

— Şi n-o să-şi dorească fiecare altceva? a întrerupt-o Toug.

— Ajung şi acolo. Înainte să spunem ce vrem, fiecare dintre noi ar trebui să jure că-i va ajuta pe ceilalţi. Eu, pe tine şi pe Toug, Ulfa. Dar tu va trebui să mă ajuţi şi pe mine, nu doar pe Toug. Iar el va trebui să promită c-o să ne ajute pe amândouă.

— Nu prea mă pricep la jurăminte, a zis ezitant Ulfa, dorind să spună însă că nu era sigură dacă ar fi trebuit să jure.

— Mă pricep eu, s-a prefăcut Baki că nu înţelege exact. Fiecare dintre noi va jura pe cei cărora le datorăm credinţă, aşa cum au orânduit zeii. Ridică-ţi mâna, Toug!

Băiatul a ascultat-o şi-a ridicat mâna dreaptă.

— Acum repetă după mine. Eu, Toug, în calitate de scutier şi om de cuvânt, jur pe cei care se află în Cerr…

— Eu, Toug, a început el, însă a simţit imediat că i se pune un nod în gât, dar s-a încăpăţânat să continue, iar vocea i-a sunat din ce în ce mai puternic cu fiecare cuvânt. În calitate de scutier şi om de cuvânt, jur pe cei care se

află în Cerr…

— Pe Valfather şi pe toţi fiii lui, jur, şi pe Doamna al cărei nume nu trebuie rostit…

— Pe Valfather şi pe toţi fiii lui, jur…

Pentru o clipă i s-a părut că îl vede pe Sir Able cu Eterne scoasă din teacă; siluete înalte apăruseră în colţurile camerei aruncând lumini şi umbre, şi toţi ochii lor erau aţintiţi asupra lui.

— Haide! a intervenit Ulfa. Ai de gând să juri sau nu?

— Şi pe Doamna al cărei nume nu trebuie rostit…

În chip miraculos, pe fereastră a pătruns o adiere ce purta un parfum stins, mirosul unor tufe de liliac din depărtare.

— Că voi face tot ceea ce-mi stă în putinţă pentru sora mea, Ulfa, şi pentru supusa mea, Baki, ca ele să-şi împlinească voia sufletului, a încheiat Baki zâmbind.

Toug i-a văzut dinţii la fel de limpede ca pe cei ai lui Mani şi s-a mirat de strălucirea galbenă din ochii fetei Aelfe.

— Că voi face tot ceea ce-mi stă în putinţă pentru sora mea, Ulfa…

Ulfa zâmbea şi ea, iar surâsul ei l-a încălzit mai mult decât focul din şemineu, pe care tot ea îl aţâţase; spectatorii fantomatici dispăruseră.

— Şi pentru supusa mea, Baki, ca ele să-şi împlinească voia sufletului.

— Pentru supusa mea, Baki? a întrebat Ulfa.

— Fiindcă am vindecat-o! i-a explicat Toug.

— Acum e rândul tău, Ulfa. Trebuie să zic şi pentru tine?

Sora lui Toug i-a făcut din cap că nu.

— Eu, Ulfa, care sunt de drept din familie de ţărani liberi din Glennidam, jur pe cei care se află în Cerr…

— Şi pe Doamna acum, a zis repede Baki. Pe Doamna al cărei nume nu trebuie rostit.

— Şi pe Valfather…

— Şi de asemenea pe Valfather şi pe fiii lui, să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru fratele meu, Toug, şi pentru supusa lui…

— Trebuie să spui „supusa mea”, i-a şoptit din nou Baki.

— Dar eu nu te-am vindecat!

— Începe din nou, a îndemnat-o Baki oftând.

Ulfa s-a uitat la Toug care i-a făcut semn să o asculte.

— Dacă aşa trebuie… a bombănit ea. Eu, Ulfa, care sunt de drept din familie de ţărani liberi din Glennidam, jur pe cei care se află în Cerr şi de asemenea pe Valfather şi pe fiii lui, să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru fratele meu, Toug, şi pentru supusa mea, Baki, ca ei să-şi împlinească voia sufletului. Aşa e bine?

— Da, e bine. Eu, Baki, care sunt de drept un Aelf de Foc…

Ulfa a icnit.

— …jur pe cei din Mythgarthr, pe Toug şi pe Ulfa şi, iertată-mi fie impertinenţa, pe însuşi Sir Able, că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca aceste spirite sublime din Mythgarthr, Toug şi Ulfa, să-şi împlinească voia sufletului. Aşa jur eu, Baki, şi prin acest legământ mă lepăd de zeul fals şi înşelător Setr pentru totdeauna.

— Cine e Setr? a întrebat Toug sub privirile uimite ale Ulfei.

— Despre asta o să vorbim imediat. Mai întâi va trebui să numim lucrul pe care ni-l dorim cel mai mult. Tu ai jurat primul, aşa că tu ar trebui să vorbeşti mai întâi. Eu aşa cred. Ai ceva împotrivă?

— Ei bine, aveam de gând să-l căutăm pe Mani… a început Toug.

— Şi pe soţul ei, l-a întrerupt Baki. Pe Pouk. Însă găsirea celor doi n-are cum să fie lucrul pe care ţi-l doreşti cel mai mult. Inima ta e mai mare de atât.

— Am nevoie de timp de gândire.

— Şi chiar eşti o fecioară din Aelfrice? s-a mirat Ulfa.

— Sunt o Aelfă de Foc, nu vezi?

Ulfa şi-a dat capul pe spate, apoi a căzut în genunchi privind în sus la Baki.

— Ce-ai păţit? a întrebat Toug.

— E foarte greşit ceea ce faci, i-a reproşat Baki, grăbindu-se s-o ridice pe Ulfa. Sunt foarte onorată, dar

onorurile pe care nu le meriţi sunt tot nelegiuiri, indiferent cum le numeşti. În mintea mea eu îngenunchez în faţa ta.

— Eu… eu…

— Nu trebuie să spui nimic, că doar nu erai tu prima. Erai? Sau e pregătit fratele tău?

— Nu sunt, a mărturisit Toug.

— N-am ştiut, a suspinat Ulfa. Vechiul meu halat, care nici măcar nu-i venea…

— Dar pe care îl port cu mândrie, a consolat-o Baki. Şi cred că ne vom înţelege din ce în ce mai bine.

Ulfa a suspinat din nou, plecându-şi capul.

— Acum trebuie să ne spui voia sufletului tău. Te rog. Spune-o! Toug şi cu mine ţi-am jurat că vom face tot ce ne stă în putinţă ca să te ajutăm.

— Aş vrea pur şi simplu să plecăm de-aici, a zis Ulfa atât de încet, încât Toug abia a auzit-o. Pouk şi cu mine. Am vrea să mergem înapoi în Glennidam. Sau oriunde altundeva. Ajutaţi-ne pe amândoi să plecăm!

— Aşa o să facem, i-a zis Baki. Toug? Dorinţa ta?

— Nu e asta, a rostit Toug încercând să-şi ascundă tremurul din glas. Mai întâi trebuie să mărturisesc un lucru.

— Păi, hai!

— Eu vreau să fiu cavaler. Însă nu unul obişnuit. Ar fi extraordinar să devin un cavaler ca mulţi alţii, ca Sir Svon sau ca Sir Garvaon. Dar ceea ce-mi doresc eu cu adevărat – şi n-am ajuns la voia sufletului meu – este să fiu ca Sir Able. Mi-ar plăcea să devin acel cavaler capabil să sară pe spatele unui dragon.

Niciuna dintre femei nu a vorbit, deşi Ulfa şi-a ridicat ochii şi l-a privit lung.

— Deocamdată sunt scutier, a spus Toug bombându-şi pieptul. Asta sunt, Ulfa, şi probabil voi deveni cavaler mai devreme sau mai târziu, dacă nu voi muri în bătălie. Aşa că trebuie să învăţ repede. Ştiu că dacă am să aştept până devin cavaler ca să fiu ca Sir Able, n-o să reuşesc, aşa că trebuie să încep dinainte.

Vocea lui Baki s-a auzit aproape în şoaptă.

— Chiar şi-aşa, lucrurile se pot complica, stăpâne!

— Ştiu, dar dacă nu încep acum, nu voi reuşi niciodată. Ei bine, lordul Beel şi Sir Svon vor de la mine să-l conving pe regele Gilling să le permită să intre în castel, în Utgard. Pentru ca misiunea lor diplomatică să dea rezultate, aşa cum doreşte suveranul nostru. Aşa că asta e voia sufletului meu. Vreau să-mi fac datoria.

— Bravo! a exclamat o altă voce.

Mani era aşezat pe pervazul de piatră cenuşie, la fel de negru şi de strălucitor precum cel mai bine îngrijit ceainic, profilat pe cerul sur, de iarnă, şi cu blana zbârlită de vântul tăios şi rece.

— Bravo! a repetat Mani, după care s-a ridicat de pe pervaz şi, după un salt care ar fi făcut cinste şi unui linx, a aterizat pe umărul lui Toug. Am veşti bune, a continuat el privind spre cele două femei cu ochii săi verzi, strălucitori. O să vi le dau curând, dar mai întâi aş vrea să aud ce mai aveţi de zis.

— Da, a intervenit Toug care îşi ridicase o mână pentru a-l mângâia. Care e voia sufletului tău, Baki? Dorinţele noastre le ştii.

— Chiar vrei s-o auzi, stăpâne? Sper că-ţi aduci aminte că mi-ai jurat c-o să mă ajuţi.

Toug a aşteptat să zică şi Ulfa ceva, dar văzând că sora lui rămâne tăcută, a răspuns:

— Nu putem să te ajutăm decât dacă ştim ce vrei.

— Nu în mod conştient, probabil. Politica din Aelfrice e complexă, dar trebuie să vă vorbesc puţin despre ea ca să înţelegeţi voia sufletului meu. Rasa mea, pe care unii dintre voi o adoră, a fost adusă la viaţă de cea pe care o numim Kulili. Ea ne-a creat ca s-o iubim, dar noi am sfârşit prin a o urî şi ne-am răzvrătit împotriva ei. Până la urmă am alungat-o în mare. Sunt multe clanuri, după cum probabil ştiţi.

— Eu ştiu, a aprobat-o Mani.

— Eu sunt din neamul Aelfilor de Foc, iar noi am urât-o cel mai mult pe Kulili. Conduceam toate atacurile şi eram ultimii care ne retrăgeam. Când a dispărut în peşterile din

mare, noi am fost cei care i-am tăiat şi ultimul tentacul, deşi Aelfii de Apă ar fi trebuit să fie mai îndemânatici. Am făcut-o, cu toate că nu-i mai vedeam trupul, iar pământul nostru nu mai vorbea cu vocea ei.

Toug, care nu-şi putea imagina o fiinţă creată din fire şi tentacule, a deschis gura ca să pună o întrebare, dar a închis-o fără să vorbească.

— Împreună cu alţii, am urmărit-o în mare şi ne-am luptat cu ea acolo, fiindcă o încolţiserăm. Eu sunt femeie, nu bărbat. Vă vine să credeţi că până şi eu am luat parte la bătălie?

Mani a zis: „Da”, iar Ulfa: „Dacă zici tu”.

— Da, am luptat! „Lăncile fecioarelor!” urlam în timp ce ne năpusteam în îmbulzeala luptei. „Lăncile fecioarelor de Foc! Moarte lui Kulili!” Pot să vă spun ce strigam, dar nu pot să vă descriu cât de slabe, tremurătoare şi chiar singuratice sunau vorbele astea în apele întunecate. I-am atacat rechinii, aşa cum stabiliserăm. Şi după o clipă sau două, cele care supravieţuiserăm, puţine la număr, ne-am retras urlând. Şi tu, stăpâne, ai fi fugit la fel ca mine.

Toug n-a zis nimic.

— Ai fi murit!

— Continuă, a îndemnat-o Mani, care, ca niciodată, părea fascinat de poveste.

— În zilele care au urmat bătăliei aceleia teribile, regele nostru a încercat să ne adune din nou. Multe dintre noi n-au venit, de teamă să nu fim trimise iarăşi la luptă. A durat un an până când adunarea a fost completă, dar chiar şi atunci asta s-a întâmplat numai fiindcă ne-a chemat pe uscat. Multe dintre noi, printre care şi eu, simţeam c-am fi cedat moral dacă ni s-ar fi cerut să ne aventurăm din nou în mare. Regele nostru a vorbit întâi despre cei care au murit, aducând un omagiu gărzilor sale de corp, din care pieriseră trei cincimi, apoi clanului nostru în general. Fusese unul dintre cele mai numeroase, iar acum devenise cel mai mic. „Nu ne putem lupta din nou cu ea” ne-a anunţat el, iar noi am răsuflat uşuraţi. Câţiva chiar au aplaudat. Pe urmă ne-a dezvăluit planul său, unul prin

care, credea el, era posibil să triumfăm. Nu ne-am mai închinat acestei lumi, Mythgarthr, cea în care locuiţi voi. Simţeam că sunteţi plictisitori, somnoroşi şi proşti, zei nedemni care nu ne-au mai respectat, nici măcar când le-am ieşit în cale. Nu aveam cum să primim ajutor de la voi, aşa ne-a zis. Şi mă îndoiesc c-a fost cineva în adunarea aceea care să fi crezut altfel.

Ulfa s-a uitat la Toug cu ochii plini de întrebări.

Mani şi-a netezit mustăţile cu o labă îndemânatică şi a completat:

— Pentru ei, noi suntem numene[2], înţelegeţi? Eu sunt un fel de sfânt în formă animală, un totem. Icoanele mele binecuvântează cu libertate şi cu ceea ce e întotdeauna esenţial pentru ea, invizibilitatea.

— Au fost însă şi alţii care s-au oferit bucuroşi să ne ajute, a continuat Baki. Regele i-a chemat la el, iar printre ei era şi Setr. O vreme, regele nostru a continuat să domnească bazându-se pe poruncile lui Setr. Conduşi în felul ăsta, am atacat din nou ascunzătoarea lui Kulili şi am fost înfrânţi, la fel ca prima dată. Unele clanuri nu au luptat însă deloc, iar altele abia dacă au trimis câţiva soldaţi. Aşa au procedat cei din Bodachan, de pildă. Setr a susţinut apoi că acesta a fost motivul înfrângerii noastre şi l-am crezut. Ne-a promis că nu ne vom mai lupta atâta vreme cât va exista chiar şi un singur clan care nu e pregătit pentru asta.

Baki a făcut o pauză, îndeajuns ca Mani să-şi dea cu presupusul.

— I-a constrâns?

— Exact! A făcut în aşa fel încât a devenit conducător suprem, apoi a construit Turnul de Sticlă, atât de masiv, încât vârful lui e o insulă în Mythgarthr. „A construit” e un fel de a spune, pentru că noi am muncit, mânaţi ca nişte sclavi. Nu m-aţi crede nici dacă v-aş spune jumătate din ceea ce-au făcut mâinile astea, a zis Baki întinzându-şi braţele spre ei.

— Ba eu te-aş crede, a spus Ulfa.

---

[2] Lucru în sine, care poate fi cunoscut numai prin raţiune (n. tr.).

— Regele nostru nu mai era, murise zdrobit de fălcile unui monstru din adâncul mării. Aşa ne-a spus Setr. Nu ne-a permis să numim alt rege, apoi a susţinut că, de fapt, aleseserăm deja, şi anume pe el. După ce am terminat de construit Turnul, ne-a preschimbat în Khimere, ca să-l păzim. A văzut vreodată vreunul dintre voi o asemenea arătare?

— Eu nu! s-a grăbit Mani să răspundă. Dar mi-aş dori.

Imediat, halatul cenuşiu a zburat în lături, rămânând ca o baltă de apă murdară pe duşumea, iar Baki s-a învăluit în fum. Carnea i s-a înnegrit de parcă ar fi fost arsă, întărindu-se şi crăpând; urechile i s-au lungit, gura i-a crescut şi dinţii odată cu ea, devenind colţi hidoşi. Picioarele şi mâinile i s-au transformat în gheare şi pe spate i s-au desfăcut două aripi fără pene.

Mani s-a ridicat pe umărul lui Toug cu blana zbârlită, sâsâind mai tare decât doi şerpi deodată.

Khimera a sâsâit şi ea; sunetul era ca şi cum ai fi frecat două blocuri de gheaţă unul de altul, dându-le fiori de moarte.

— Asssa eram sssi asssa am rămasss. Nu-mi plăcea forma asssta, dar nu-mi doream sss-o ssschimb. Asssa mă ssstăpânea Sssetr.

La fel de brusc ca mai înainte, ochii au început să îi fumege, învăluindu-i apoi toată silueta, pentru ca după doar câteva clipe să se destrame, lăsând să apară din nou forma arămie şi longilină a Aelfei de Foc. Baki şi-a înşfăcat repede halatul gri. După ce l-a îmbrăcat, părea iarăşi umană, o tânără cu părul de foc, deosebit de frumoasă.

— Sir Able m-a făcut să mă lepăd de jurământul faţă de Setr, a continuat ea, şi m-a silit să revin la forma pe care o vedeţi acum. Cu toate astea, jurământul are încă putere asupra mea. În primul rând, pentru că l-am rupt fiind forţată. Mai important este însă că-mi era frică de el. L-am slujit pe Sir Able şi spuneam despre mine că sunt sclava lui. Aşa zic şi acum.

Toug a aprobat-o în tăcere.

— Şi a ta, din recunoştinţă şi din dragoste. De Setr mi-e

frică, însă pot înfrunta lucrurile care mă înspăimântă. Dacă vrei să fii cavaler, învaţă asta de la mine.

— O să încerc, a zis Toug.

— Iar acum o să vă spun voia sufletului meu.

De undeva de jos s-a auzit tropotitul unor cai, aşa că Mani a sărit înapoi pe pervaz ca să privească afară.

— E simplu de zis, a continuat Baki, dar nu prea uşor de îndeplinit. Cel puţin aşa cred. Vreau să-l duc pe Sir Able în Aelfrice şi să-l conving să ne conducă în lupta împotriva lui Setr.

Mani s-a întors ca să se uite la ea, mărindu-şi ochii verzi.

— Iar tu şi sora ta o să mă ajutaţi, a încheiat Baki.

Toug s-a uitat la Ulfa, simţind că s-a năruit cerul peste el. La fel a făcut şi sora lui, însă niciunul dintre ei n-a rostit niciun cuvânt.

— Motănel, ai vrut să vezi o Khimeră. Ai văzut-o! Eşti mulţumit?

— Khimera m-a văzut pe *mine,* a contrazis-o Mani. Asta mi-am dorit şi asta am obţinut. Ştiam că nu eşti o fată obişnuită. Acum ştii şi tu că nici eu nu sunt un motan oarecare.

Baki a schiţat o plecăciune în batjocură.

— Nu mai am veşti bune, a continuat Mani, iar soarta potrivnică a făcut să fie înlocuite de unele rele. Ce vreţi să auziţi mai întâi?

— Dar eu n-am nicio influenţă asupra lui Sir Able, a zis Ulfa.

— Atunci va trebui să încerci s-o capeţi, i-a răspuns Baki.

— Nici mie nu-mi datorează nimic, a completat Toug.

— Se vede pe el însuşi în tine şi asta s-ar putea să fie de ajuns. Pisică, tu n-ai jurat şi cunosc neamul vostru mult prea bine pentru a presupune c-ai face vreodată un asemenea legământ. Cu toate astea, o să ne ajuţi?

— Mi-am încordat deja toţi muşchii, i-a răspuns Mani cu tristeţe. Şi nu e niciun Overcin în Cerr care să poată spune de ce. Dar nu vreţi să ascultaţi veştile mele? Mie îmi plac de obicei cele bune şi sunt convins că nici vouă nu vă place să vă ajungă la urechi veşti proaste.

— Ai zis că veştile bune nu mai sunt valabile.

Ulfa a bombănit ceva, ridicându-se de pe scaunul ei.

— Nu chiar. Am vrut să spun că nu mai sunt veşti. Ideea era că regele Gilling a consimţit cu graţie să accepte delegaţia lordului Beel. El, stăpâna mea şi suita lor – stăpânul tău, Toug, şi aşa mai departe – au intrat în castel. Dacă vreunul dintre voi a fost atent, le-a putut auzi zgomotul paşilor. O să vedeţi caravana dacă vă uitaţi pe fereastra asta.

Toug s-a dus până acolo, însoţit de Ulfa.

— E foarte impresionantă, a şoptit ea.

— Ar fi trebuit s-o vezi înainte să fim jefuiţi, i-a spus Mani cu satisfacţie, adresându-i-se Ulfei direct pentru prima dată.

Ulfa s-a uitat la el, apoi la Toug, iar expresia feţei sale striga un singur lucru: „Pisicile nu pot vorbi”.

— Unele pot, şi-a dres Toug glasul. Depinde. Vreau să spun că Mani e singurul motan pe care îl cunosc, dar el vorbeşte.

— Şi-şi va folosi puterea asta, a continuat Mani referindu-se la el însuşi, ca să te facă să-ţi dai seama că ţi-am îndeplinit voia sufletului. Misiunea noastră era s-o convingem pe Majestatea Sa să ne primească, iar noi am îndeplinit-o.

Pe faţa lui Toug s-a lăţit încetişor un zâmbet.

— Bine, te-am inclus şi pe tine în izbânda mea, fiindcă m-ai însoţit şi am o natură generoasă şi o inimă largă. Cât am hoinărit, mi-am permis să risc puţin cu regele şi cu vrăjitorul ăla nătâng.

— Thiazi.

— Exact! Eu am vorbit, iar ei s-au minunat, mai ales regele. Crezi că m-ai auzit vorbind? Te asigur că nu! Ar fi trebuit să mă auzi cum i-am convins. Am fost elocvent, diplomat şi persuasiv. Însă mai presus de toate, am fost puternic, concis, succint. Gylf îmi spune mereu că am vocea piţigăiată. Râde de mine din cauza asta. Ţi-l aduci aminte pe Gylf…

Toug a dat din cap.

— El ar fi trebuit să mă audă când i-am vorbit regelui. Nu cred că există în Thortower un orator mai bun decât am fost eu în momentul acela. I-am explicat că regele Arnthor nu ne-a trimis ca duşmani, ci ca prieteni, să-l ajutăm să guverneze…

— Toug… Ulfa l-a prins de braţ. Eu… pisica asta chiar vorbeşte, nu-i aşa? N-am înnebunit, nu?

— Sigur că vorbeşte şi n-ar fi făcut-o în prezenţa ta dacă nu te-ar fi plăcut. Nu-ţi bate capul.

— Am văzut un… un lucru, a continuat Ulfa, arătând cu degetul. Chiar acum. Pentru o clipă. Toţi cei de jos descălecau de pe caii lor, iar chestia aia era acolo, lângă zid, aproape la fel de mare cât giganţii, doar că… altfel. Era îngrozitor, de aceeaşi culoare cu peretele. S-a mişcat puţin, apoi a dispărut.

— Îl cheamă Org, a fost tot ceea ce-a reuşit Toug să îngaime.

— O să te apăr eu de el, i-a zis Mani Ulfei. Nu trebuie să-ţi fie frică de Org cât sunt eu prin preajmă. E o făptură destul de simplă şi recunosc că nici mie nu mi se pare foarte simpatic. E o făptură simplă şi bună, asta dacă reuşeşti să faci abstracţie de apetitul lui pentru carne de om.

— L-ai convins pe rege să accepte misiunea lordului Beel în Utgard, i-a zis Baki lui Mani. Astea sunt veştile tale bune, bune fiindcă asta era dorinţa lui Toug. Dar ai zis c-ai şi veşti proaste. Care sunt?

— Proaste pentru tine, i-a răspuns Mani. Dar şi pentru Toug şi sora lui, şi asta nu numai fiindcă au promis să te ajute. Cu voia ta, aş vrea să zic însă altceva mai întâi, ceva vesel, care le va umple inimile de fericire.

Baki l-a aprobat, aşa încât Mani s-a adresat Ulfei:

— Tu şi soţul tău sunteţi sclavii regelui? Îi aparţineţi lui?

Ea a dat din cap că da.

— Cineva care l-a convins deja pe rege într-o chestiune importantă ar putea să-l înduplece şi într-o problemă mai simplă, nu-i aşa? Când o să mi se ivească ocazia, îi voi sugera regelui Gilling ca tu şi soţul tău – împreună cu nişte

cai şi alte cele – aţi fi un cadou minor, însă foarte binevenit pentru Sir Able. Nu ţi s-ar împlini astfel voia sufletului?

— Ai… ai face tu asta pentru noi?

— Mani, a zis motanul cu glas ferm. Numele meu e Mani.

— Ai face tu asta pentru noi, Mani? Pentru Pouk şi pentru mine? Ţi-am rămâne îndatoraţi pe vecie.

— Ştiu. Aş face-o. O s-o fac atunci când se va ivi momentul potrivit, a continuat motanul după care i-a privit pe cei doi oameni şi pe fecioara Aelfă cu ochii mijiţi. Iar asta mă aduce la veştile proaste, pe care e bine să le auziţi. Regele Gilling se gândeşte să adune o armată de oameni îndrăzneţi – oameni, nu Fii ai Furiei ca supuşii lui – care să aibă grijă de interesele sale dincolo de munţii de la sud. Dincolo de graniţele actuale, mai bine zis. Bărbaţii ăştia, care vor fi de fapt nişte mercenari, dacă îi pot caracteriza aşa, n-o să fie sclavi. Nici pe departe. Vor fi răsplătiţi cu solde şi încărcaţi de onoruri dacă vor ieşi învingători. Cu timpul, comandanţii lor, cei care îşi vor dovedi loialitatea pentru Majestatea Sa, ar putea primi chiar şi domenii la sud de munţi.

Mani a aşteptat comentarii, însă nu a venit niciunul.

— Pe scurt, ei vor cuceri Celidonul pentru regele Gilling. Va deveni un regat vasal şi va plăti tribut anual în bogăţii şi în sclavi. Majestatea Sa speră să-l convingă pe Sir Able să organizeze şi să conducă această armată.

Capitolul 11
AL DOILEA CAVALER



— Nu-i nimenea cu el, a raportat Uns cu mâinile pâlnie în jurul gurii. Nimenea, numai calu' lui, dom'le.

— Dar e cavaler? a întrebat Cavalerul Leoparzilor.

S-a uitat la mine aşteptându-se să arăt mai mult interes; eu însă încercam să potrivesc un pumnal mai vechi ca vârf al lăncii scurte pe care o cioplisem, aşa că nu mi-am ridicat privirea.

— Armură de aur, dom'le, a strigat din nou Uns, punându-şi mâna streaşină la ochi ca să privească mai bine în lungul trecătorii. Are un soare galben pă scut, dom'le.

— Trebuie să văd şi eu, a murmurat Cavalerul Leoparzilor începând să escaladeze pietrele pe care se cocoţase Uns.

— Nu prea mă placi, mi-a zis Heimir după ce s-a aşezat lângă mine.

— Te înşeli, am clătinat eu din cap.

— Sunt prea mare.

— Cum poate un bărbat să fie prea mare? Prea mare pentru un scop anume, poate. Prea mare ca să se strecoare printr-o uşă îngustă. Sau prea mare ca să călărească un măgar. Nimeni nu poate fi însă prea mare sau prea mic în general. E ca şi cum ai spune că un munte e prea înalt sau prea scund.

— Îţi place mai mult de noul meu tată, m-a provocat el.

— Îl iubesc pe Berthold Viteazul şi o iubesc şi pe mama

ta, fiindcă el o iubeşte. Însă iubirea e altceva. Ţie îţi place de mine, Heimir?

— Da.

— Iar mie îmi place de tine. De ce să ne certăm?

I-am întins mâna; Heimir a apucat-o şi, deşi a lui era de două ori mai mare decât a mea, n-a încercat să-mi zdrobească degetele.

— O să mă lupt cu el în locul tău, m-a anunţat Heimir.

— Nu poţi.

— Nu ştiu să vorbesc prea bine, a continuat Heimir dând aprobator din cap la propria afirmaţie. Aşa spune Hela. Dar sunt priceput în luptă.

— E singur, Heimir. S-ar putea să vină o vreme când voi avea nevoie să lupţi alături de mine, dar acum nu e cazul. E momentul meu, cel pe care l-am aşteptat.

Heimir a rămas tăcut o vreme, apoi, ca şi cum n-ar fi fost sigur ce să zică, a murmurat:

— Atunci o să-ţi aduc calul.

— Norr vine singură, i-am zis.

Undeva mult deasupra noastră, Uns s-a aşezat în genunchi şi l-a prins de mână pe Cavalerul Leoparzilor, ajutându-l să urce. Gâfâind din greu, acesta i-a mulţumit.

— Pen' ni'ca, a răspuns Uns. Acolo-i, dom'le. Nu mai aleargă ca la început.

— Nu vrea să-şi obosească armăsarul, a murmurat Cavalerul Leoparzilor. Asta ar putea să însemne că ştie de Sir Able sau că se aşteaptă să fie cineva aici. Dar ce să caute un călăreţ singuratic în…?

Vorbele i-au fost luate de vânt.

— De un' să ştie, dom'le? a întrebat Uns privindu-l fix pe străin, de parcă ar fi încercat să afle răspunsul de pe flamura care flutura la capătul lăncii cavalerului.

— Noi îl putem vedea, aşa că sigur ne vede şi el. Şi-a pus şi coiful.

— Da, dom'le. Ca să fie mai greu de recunoscut.

— Nu la asta mă refeream. L-ai văzut când şi l-a pus, Uns?

— Păi ce, nu şi-l pune ca toţ'? s-a mirat Uns sugându-şi o

măsea.

— Ba sunt convins că da, a bombănit Cavalerul Leoparzilor. Dar i-ai văzut cumva faţa?

— Nu, dom’le, ’l-avea de la-nceput, a clătinat Uns din cap.

— Şi Sir Able are coif.

— Da, dom’le, are, dom’le, a spus Uns care nu înţelegea nimic.

— Probabil c-ai apucat să pui mâna pe el, să-l cureţi sau să-l cari când îşi scotea şaua de pe cal. Era greu?

— Da, dom’le, ’proape că l-am scăpat de greu ce îi.

Cavalerul Leoparzilor a dat gânditor din cap.

— Aşa e şi al meu, a zis apoi. De-aia un cavaler n-are cum să-şi poarte coiful tot timpul. Atunci când pericolul este constant, purtăm o cască mai mică. În general, e făcută dintr-o găoace de metal şi nişte zale care apără gâtul. Se poartă fiindcă e mult mai uşoară, dar ne asigură într-o bună măsură protecţia. Coiful, care cântăreşte de trei sau patru ori mai mult, se pune doar înainte de bătălie. Numai atunci. Tu zici că el era echipat aşa dinainte să-l poţi vedea?

— Da, dom’le, să mor io dacă nu-l purta, dom’le.

— Şi crezi că-l poartă pentru că nu vrea să-i vedem chipul? Ăsta ar fi singurul motiv la care mă pot gândi, dar cine ar putea să fie? Şi de ce încearcă să-şi ascundă identitatea?

— Păi, dom’le, asta-i altă ciudăţenie la el, nu? Pe lângă că-i singur.

— Ba nu e singur. Uită-te acolo jos, abia acum a intrat în raza noastră vizuală. Nu-i un alt călăreţ?

Uns a privit cu atenţie.

— Ş’are ş’o lance! Să mă ia naiba! Poa’ să fie un nenorocit de scutier, dom’le? Ca Valt a’ tău. Poa’ că’s mai mulţi.

— O să fie interesant, a murmurat Cavalerul Leoparzilor, apoi a început să coboare dealul mai repede decât ar fi fost prudent.

— Spre înştiinţarea voastră! a proclamat stegarul,

trecătoarea asta e ţinută de doi cavaleri de drept. Aceştia sunt Sir Leort de Sandhill, care mi-e stăpân, şi Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Stătea în mijlocul Drumului Războiului cu trâmbiţa aşezată în aşa fel încât să se vadă cei şapte leoparzi de pe flamura legată de ea; iar dacă acest cavaler al Soarelui Galben sau calul lui de luptă imens îl impresionau în vreun fel, asta nu se vedea absolut deloc.

— Pot să-l aleg pe cel cu care urmează să mă lupt? a întrebat cavalerul aplecându-se puţin în şa.

Coiful auriu făcea ca vocea să-i sune cumva abisal.

— Ăsta e dreptul dumneavoastră, domnule…

— Îl aleg pe Sir Able, a declarat Cavalerul Soarelui aşezându-se mai bine în şa, ca să fie pregătit.

Am încălecat mai repede decât a putut Cavalerul Soarelui să ajungă la punctul de start. Cavalerul Leoparzilor a prins-o pe Norr de dârlogi.

— Ştii cumva cine este?

— Nu, dar tu?

Cavalerul Leoparzilor a clătinat din cap.

— Poate c-ar fi bine să refuzi lupta atâta vreme cât nu ştii cine este.

— Şi dacă el refuză refuzul meu şi atacă?

— Îl vom înfrunta împreună.

— Şi asta ne va aduce foarte multă onoare, l-am certat eu, după care am strigat stegarului. Vezi că aşteaptă semnalul tău. La fel ca mine.

S-au auzit notele înalte ale goarnei. Am prins bine lancea mea cea nouă şi mi-am pregătit scutul, lucruri pe care le făcusem de mii de ori în Cerr. În momentul, în fracţiunea aceea de secundă, dinainte ca vârful lăncii inamicului meu să-mi lovească scutul, m-am întrebat dacă mă priveşte Valfather. Am fi aflat însă oricum în doar o oră.

Lancea mea a lovit soarele auriu, iar şocul a părut o adevărată explozie. Norr s-a cutremurat din cauza impactului, iar cavalerul cu care mă duelam a căzut cu tot cu cal.

Am întors-o pe Norr, am coborât din şa şi mi-am scos coiful.

Stegarul se aplecase deja asupra Cavalerului Soarelui.

— Vă predaţi, domnule cavaler?

— Nu, a răspuns el încercând să-şi elibereze piciorul de sub greutatea calului prăbuşit. Cer dreptul la revanşă. Lăsaţi-mă să mă ridic şi să-mi iau armele.

— Vi se va acorda, i-a zis stegarul.

Armăsarul prăbuşit s-a ridicat şi el şi s-a îndepărtat şchiopătând.

Cavalerul şi-a potrivit mai bine coiful pe cap. Apoi s-a ridicat şi i-am putut vedea cu toţii statura impresionantă, în timp ce el părea că-şi caută lancea; stegarul a făcut un semn către Hela, lângă care căzuse arma; ea a ridicat-o ca pe un pai şi i-a înapoiat-o Cavalerului Soarelui.

— Frumoasă domniţă, îţi mulţumesc. A fost un gest de bunătate din partea ta, a zis el făcând o plecăciune.

Hela a roşit, însă a rămas tăcută.

Armăsarul a venit la fluierul stăpânului său, care a urcat în şa folosindu-se de lance ca să se sprijine.

Eu mă întorsesem în punctul de unde îmi pornisem atacul.

— Odată, într-o bătălie, şi eu am avut un cal rănit, i-am zis eu, dar atunci nu aveam de ales.

— Nici eu nu am acum, mi-a răspuns Cavalerul Soarelui.

— Scutierul tău pare să se apropie. O să fie aici curând, m-am mirat eu arătând cu lancea. Mi se pare că mai aduce un armăsar cu el.

— Da, e adevărat, mai aduce un cal, aşa cum spui.

Vocea spartă care răsuna din coif era plată, fără nicio inflexiune.

— Eu n-am însă altă variantă decât să-l călăresc pe acesta, a adăugat el.

Ni s-a alăturat şi Cavalerul Leoparzilor.

— L-ai provocat deja pe Sir Able. Dacă nu te predai, trebuie să mă înfrunţi pe mine.

— L-am provocat pe Sir Able, i-a răspuns Cavalerul Soarelui. Când se va preda el, o să te înfrunt şi pe tine.

Stegarul a apucat de dârlogi calul Cavalerului Leoparzilor şi l-a dus ceva mai departe. După o clipă de ezitare, stăpânul lui a ridicat din umeri şi a dat din cap într-un gest aprobator.

Am privit stegarul în timp ce îi pregătea lancea şi scutul. Armăsarul şchiop avea să fie mai încet; la fel şi călăreţul. Dacă lancea mea îi nimerea pieptul, ar fi murit.

S-a auzit din nou sunetul trâmbiţei care a stârnit ecouri printre stânci, iar Norr a pornit ca vântul.

Ciocnirea noastră a fost ca aceea dintre un trăsnet şi un turn de cetate. Lancea aurie s-a rupt de scutul meu. Vârful lăncii mele a trecut peste umărul drept al Cavalerului Soarelui, iar mânerul l-a doborât din şa.

S-a ridicat cu ajutorul Helei şi am văzut că era aproape la fel de înalt ca ea.

— Te predai? a pus stegarul întrebarea regulamentară.

— Eu nu! a exclamat cavalerul, apoi a fluierat după cal.

Stegarul s-a uitat la mine, eu am încuviinţat din cap cu un gest scurt, după care a spus:

— Ţi se acordă revanşa. Sir Able va aştepta până când ajunge aici scutierul cu celălalt cal şi o lance nouă.

— Îi mulţumesc lui Sir Able, a răspuns Cavalerul Soarelui. Este un cavaler adevărat şi nobil, al cărui curaj este mai presus de orice îndoială. Scutierul meu nu va veni însă. Voi înfrunta lancea lui Sir Able cu spada.

Stegarul s-a uitat la mine din nou, iar eu i-am făcut un semn. Jumătate de minut mai târziu era călare şi galopa spre sud pe Drumul Războiului.

— I-am poruncit scutierului meu să nu se apropie mai mult, a zis Cavalerul Soarelui.

— Dar se apropie, i-am zis eu, cu un cal sănătos şi cu o lance.

Cavalerul Leoparzilor ni s-a alăturat din nou, urmat la doar un pas de Valt şi de Uns.

— Dacă înţelegi ce se întâmplă, mi-a şoptit Cavalerul Leoparzilor, spune-mi şi mie.

— Aş face-o, dacă aş înţelege cu adevărat. De fapt, ştiu doar cu puţin mai mult decât tine.

— Scutierul lui îţi va asculta porunca?

Am încuviinţat.

— Dar oare n-ar fi fost mai înţelept să-l pui pe stegarul meu să-i aducă un cal şi o lance?

— O să vină, i-am zis.

Uns s-a uitat la Valt, Valt la Uns, dar niciunul n-a rostit vreun cuvânt. Însă Cavalerul Leoparzilor a insistat:

— Îl cunoşti pe cavalerul ăsta! Aşa reiese din ceea ce ne-a spus.

— Da, deşi ultima dată când l-am văzut nu avea atâta aur pe el.

Cavalerul Leoparzilor a făcut o pauză, după care m-a întrebat:

— Oare se teme să nu-l ucizi dacă afli cine este?

Am scuturat din cap şi nu i-am mai răspuns la întrebări. Surescitat, Uns s-a căţărat în vârful unui bolovan imens şi s-a ridicat în picioare, încercând să stea pe cât de drept putea.

— Vin, dom'le! El şi cu el, şi cu ceilanţi! Mamă, ce privelişte!

Gerda m-a tras uşurel de pelerină.

— Nu te-ai supărat pe Hela pentru ce-a făcut, nu-i aşa, domnule? N-a vrut să facă rău nimănui.

— E un bărbat tare înalt, nu-i aşa? am zâmbit eu.

Nu ştiu dacă surâsul sau vorbele mele au liniştit-o pe Gerda; ştiu însă că mi-a zâmbit şi ea.

Uns avusese dreptate: era o privelişte pe cinste. Doi stegari călăreau în faţă, fiecare purtând câte o trâmbiţă de argint. Cel din stânga avea brodat un soare arzător pe tunica lui albastră, iar cel din dreapta avea leoparzii din Sandhill. În spatele lor venea scutierul Cavalerului Soarelui, un tânăr cu ochi limpezi, cu plete până pe umeri, cu o vestă de piele neagră împodobită cu ţinte de aur; ducea două lănci aurii, iar de fiecare dintre ele atârna câte o flamură cu blazonul soarelui auriu.

Şi mai în spate se zăreau vreo zece soldaţi, în şir indian, cu un aer ameninţător îmbrăcaţi în pieptarele lor de piele împletită şi cu caschete de oţel; unii purtau săbii şi arcuri,

alţii suliţe, scuturi şi spade. Erau urmaţi de servitori şi, la capătul coloanei, se găseau grăjdarii care mânau asinii.

L-am privit pe Cavalerul Soarelui cum vorbeşte cu scutierul său. A acceptat o lance nouă, a descălecat de pe calul şchiop şi a încălecat pe altul. Pe urmă, aşa cum sperasem, şi-a scos coiful.

— Mă cunoşti! a strigat el cu putere, ca să-l pot auzi, fiindcă eram la o jumătate de bătaie de săgeată depărtare.

— Salutare, Sir Woddet, am strigat la rândul meu, dar fiindcă n-a răspuns, am adăugat: E o plăcere să te revăd împreună cu scutierul Yond şi e foarte bine c-aţi bătut atâta cale doar ca să mă puneţi la încercare.

— Nu pentru asta am venit, m-a contrazis Woddet, ci ca să te înving.

După ce-a zis vorbele acestea, şi-a pus din nou coiful.

Caii noştri s-au ciocnit cutremurând pământul; au căzut amândoi. Mi-am pierdut coiful şi am fost prins sub greutatea lui Norr. Woddet fusese aruncat din şa la o oarecare distanţă, aşa că s-a ridicat primul cu sabia în mână.

— Predă-te! mi-a strigat venind spre mine cu sabia ridicată.

— Acum îţi cer eu o revanşă, i-am zis. Sunt la pământ, îţi cer să-mi permiţi să mă ridic şi să mă înarmez din nou.

— Refuz! Predă-te sau mori!

În timp ce Woddet îmi striga aceste cuvinte, Norr a sărit în picioare şi l-a doborât la pământ cu copitele din faţă, deşi ar fi putut la fel de bine să-l şi omoare.

M-am ridicat şi i-am întins mâna.

— Iar acum o să ceri din nou dreptul la revanşă. Ştiu asta. Iar eu ţi-l voi acorda. Hela, fii bună şi înapoiază-i sabia.

Woddet mi-a prins mâna:

— Pe onoarea mea! Nu vreau să te omor, dar trebuie să te predai. Trebuie să am lancea, calul şi sabia ta.

Hela s-a lăsat într-un genunchi. În felul acesta, capul său era mai jos de al lui Woddet. Din poziţia aceea i-a întins sabia, pe care el a luat-o de mâner.

— Te rog, a insistat el pe un ton şoptit. Yond şi cu mine te-am salvat de la moarte şi ţi-am fost prieten pe vremea când nu aveai niciunul. Trebuie să mi te predai, acum!

— Nu pot, i-am răspuns. Am jurat să păzesc trecătoarea până când portul Forcetti va fi plin de sloiuri de gheaţă. Am de gând să mă ţin de jurământ.

— Sir Able…

Am clătinat din cap şi am făcut un pas în spate.

— Ascultă-mă! am auzit o voce aproape disperată din coiful auriu. Nimic nu mi s-a părut mai greu în toată viaţa mea decât să-ţi refuz acum dreptul la revanşă. Mă rog ca în următoarea înfruntarea să cad răpus de tine.

— Marele zeu nu împlineşte toate rugăciunile, nici măcar celor care îi văd faţa, i-am zis.

Am scos-o pe Eterne din teacă şi lângă mine au apărut cei opt cavaleri-fantomă, patru în stânga mea şi patru în dreapta; vântul a adus zvon de tunet de copite şi de flamuri fluturate de vânt.

Woddet şi-a scos coiful şi l-a pus pe şa.

— I-ai spus lui Agr c-ai fost numit cavaler de regina Aelfă. Te cred. Mă vor ataca şi tovarăşii tăi acum?

— Nu, i-am zis, dar la fel ca Sir Leort şi oamenii săi, o să vegheze ca lupta noastră să fie dreaptă.

Ne-am înfruntat cu săbiile şi cu scuturile; prima lovitură a lui Eterne a crăpat în două scutul albastru, iar următoarea i-a aruncat cavalerului sabia din mână. La a treia a căzut. Hela s-a aruncat protector deasupra lui, cu măciuca ridicată şi privindu-mă ucigaş. Am şters-o pe Eterne cu o cârpă pe care mi-a adus-o Uns şi pe urmă am băgat-o în teacă.



— N-o să moară, ne-a anunţat Cavalerul Leoparzilor când luna se ridicase deja binişor pe cer, iar noi stăteam unii lângă alţii în jurul focului.

— S-ar putea să moară, i-am zis eu, iar Gylf, care mă cunoştea mai bine decât mă ştiam eu însumi, a gemut şi şi-a aşezat capul în poala mea.

— Ai făcut o tăietură tare urâtă, a continuat Cavalerul

Leoparzilor, iar el a pierdut o mulţime de sânge. Dar dacă asta ar fi fost să-l omoare, n-ar mai trebui să fie în viaţă. În plus, probabil că uriaşa ne-ar fi ucis deja pe amândoi, sau măcar ar fi încercat.

Spre surprinderea Cavalerului Leoparzilor, am zâmbit gândindu-mă la asta.

— O să te lupţi cu ea? m-a întrebat. Ce e onorabil în lupta cu o femeie, chiar şi cu una atât de mare cum e ea?

— Mama ei e om, i-am zis.

— Bătrâna? Ştiu.

— Fiii Furiei nu sunt prea iubiţi. N-au suflet.

— Şi noi avem? a ridicat din umeri Cavalerul Leoparzilor. Da, cred că da. Le-am văzut.

— Când am scos-o pe Eterne din teacă?

— Când am scos-o eu din teacă. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

A trecut ceva timp, în care am ascultat vântul cum fluieră printre stânci. Într-un târziu, i-am zis:

— Nu pot să-l vindec pe Sir Woddet, dar îi pot implora să-l vindece pe cei care au rămas în Cerr. Mă ajuţi să construiesc un altar?

Am muncit până târziu în noapte clădind un morman de pietre. Uns, Hela, doi servitori care îi aparţineau Cavalerului Leoparzilor, Yond şi câţiva soldaţi ai lui Woddet ne-au ajutat şi ei. Heimir, trezit de sora lui, s-a dus în munţi, a rupt nişte pini şi ne-a adus lemnul.

Pe urmă am cântat un imn de slavă pentru Valfather şi un altul pentru Doamna (al cărei nume poate fi cântat cu toate că nu poate fi rostit); când s-a terminat şi ultimul cântec, am tăiat gâtul armăsarului şchiop, care îi aparţinuse lui Woddet, i-am separat capul de gât, apoi i-am măcelărit tot corpul, în timp ce umbrele cavalerilor-fantomă ne priveau întristate. Am aruncat totul în flăcări.

Odată înfăptuit acest ritual, toată lumea a mers la culcare. Doar eu am rămas lângă Woddet ca să văd dacă se vindecă şi am auzit icnetele unui om pe moarte, suspinele pe care le scotea Hela şi şuieratul vântului de iarnă.

Pe urmă am adormit. A fost primul somn adevărat de

când mă întorsesem din Cerr şi într-un vis mi-a părut că sunt încă acolo şi că Doamna zâmbeşte asupra mea. După care s-a făcut că eram pe armăsarul lui Alvit, urcând un munte de nori; am simţit buzele lui Alvit peste ale mele şi am aflat că moartea e deopotrivă dulce şi amară.

Am ajuns apoi pe spatele grifonului de unde am căzut. Degetele mi-au alunecat şi m-am prăbuşit în mare.

Garsecg a înotat cu mine, iar Setr era în gura lui Garsecg. Ştiam că se apropie bătălia, ştiam că şi Setr ştia asta; dar nu era momentul să mă gândesc la bătălie; ne-am desfătat în legănatul valurilor, sub mângâierea mareei, şi ne-am bucurat de puterea mării.

Eram doar un băiat într-o grădină care se întindea până departe, căutând o fată care se ascunsese. M-am uitat după copaci şi în grote, între tufişuri şi în apa a sute de fântâni. Într-un târziu, m-am întors şi am văzut-o chiar în spatele meu, era mică şi verde, şi dulce, cu ochii de foc scânteietor.

M-am trezit din sărutarea ei şi l-am văzut pe Woddet aşezat lângă mine.

— Eşti mai bine, i-am zis.

— Nu-s chiar cel de dinainte, a zâmbit el trist, dar cred că am să-mi revin într-o lună şi ceva.

M-am ridicat (fiindcă observasem deja că soarele era sus pe cer) şi m-am frecat la ochi, spunându-le tuturor că am dormit mult şi am avut o mulţime de vise. În timp ce vorbeam, am auzit un strigăt, iar Uns, Yond, Valt, Heimir, Cavalerul Leoparzilor şi mulţi alţii, urmaţi la sfârşit de Gerda şi Berthold, s-au năpustit spre mine ţinându-se de mână. A urmat o hărmălaie de nedescris.

— Ce e? am întrebat. Ce s-a-ntâmplat? De ce nu m-aţi trezit?

— Nu i-am lăsat eu, a tunat Berthold.

— Lăsaţi-l să doarmă, le-am zis şi eu, l-a aprobat Gerda.

— Şi prietenul tău a zis la fel, a continuat Berthold, celălalt cavaler…

— Sir Leort?

— Eu, mi-a zis Woddet.

— Ai dormit trei zile, m-a anunţat Gerda, făcându-mă să casc ochii la ea.

A urmat multă vorbăraie, însă eu m-am strecurat printre ei, m-am dus la pârâu şi am făcut baie în apa îngheţată.

Când am ieşit, vânăt şi tremurând tot, l-am găsit pe Gylf aşteptându-mă pe mal.

— Speriat! mi-a zis el, lingându-mi apoi mâna în felul acela în care o fac câinii, iar ăsta a fost cel mai bun lucru dintre toate.



— Am eşuat! mi-a zis Woddet în timp ce călăream împreună după ce le spusesem celorlalţi că mergem la vânătoare. Ţi s-a-ntâmplat vreodată?

— Ai venit să mă omori?

— Nu! Să te înfrâng şi să te aduc înapoi la Sheerwall, dar tu n-ai vrut să te predai.

— Îmi aduc aminte.

Trecătoarea îngustă prin care ne conduceam caii a devenit şi mai îngustă, aşa că a trebuit să ne întoarcem.

— Îmi aduc aminte de tine şi de felul în care ai ridicat sabia asupra mea.

— Ar fi trebuit să te lovesc, mi-a zis Woddet, după care şi-a întors capul şi a scuipat.

— Eu aş prefera să fim prieteni.

— Şi eu la fel.

— E cale lungă de la Sheerwall până în munţii ăştia, am zâmbit eu.

— E chiar mai lungă dacă o iei prin Munţii Soarelui, a completat Woddet, dar am străbătut-o ca să mă lupt cu Osterlingii.

— Şi ai câştigat o mulţime de aur.

— Aşa e, m-a aprobat Woddet. Am jefuit oraşul Khazneh. Vrei să auzi povestea?

— Dacă mi-o zici…

Woddet a lăsat hăţurile să cadă pe gâtul calului său şi a privit întâi stâncile de deasupra noastră, apoi cerul de un albastru oţelit.

— S-a întâmplat la doar o zi sau două după ce-ai plecat.

Regele l-a rugat pe ducele Marder să-i dea cinci cavaleri şi cincizeci de soldaţi ca să-l ajute să-i înfrângă pe Osterlingi. Avea nevoie de ei pentru doi ani sau până la victorie. Toţi erau înnebuniţi să plece. Ştii cum e.

— Îmi pot imagina.

— Aşa că Înălţimea Sa ne-a adunat şi ne-a zis că ştie că toţi ne dorim să plecăm, dar fiecare dintre cavalerii care urmau să plece ar vrea ca ceilalţi patru să fie oameni în care să se poată încrede. Urma să ne aleagă în Camera Soarelui. O ştii?

— Aşa cred, i-am răspuns eu răscolindu-mi amintirile.

— E luminată de la răsărit şi pe un perete e o tapiserie cu Soarele pe ea. Noi trebuia să rămânem unde ne adunaserăm şi să vorbim între noi. Fiecare trebuia să se hotărască asupra unui tovarăş pe care şi-l dorea, apoi să meargă în Camera Soarelui şi să-i spună ducelui. Regula era că nu aveam voie să spunem şi altcuiva pe cine alesesem.

— Atunci n-am să te întreb nici eu, i-am zis.

— Oricum, m-am hotărât, a urmat Woddet dregându-şi glasul. Eu am fost unul dintre ultimii, al nouălea sau al zecelea, pe acolo. Înălţimea Sa era aşezat la masă cu un pergament în faţă. Desenase simboluri pentru fiecare dintre noi. Al meu era un menhir străpuns de o suliţă. Poate-ţi aminteşti.

I-am făcut semn că da.

— Sir Swit avea ca simbol un ogar aşezat, însă cu botul în vânt, Sir Nopel, nişte pantere şi aşa mai departe pentru toţi cei care ar fi putut să plece. Înălţimea Sa avea şi o ceaşcă de orz. Când am intrat, mi-a spus că n-are importanţă unde pune grăunţa mea şi mi-a arătat pergamentul. Pe menhirul meu erau deja patru grăunţe. Nimeni nu avea mai mult de două, iar unii nu aveau niciuna, a încheiat el destul de stânjenit.

— Dacă aş fi fost acolo, şi eu te-aş fi ales tot pe tine. Ai toate motivele să fii mândru.

— În orice caz, am numit cavalerul asupra căruia mă hotărâsem, ducele Marder a pus grăunţa pe simbolul lui şi

am constatat că era abia a doua. Pe urmă, Înălţimea Sa i-a ales pe cavalerii care aveau cele mai multe grăunţe. Regele ceruse cincizeci de soldaţi, dar noi am luat şaptezeci, cu tot cu arcaşi. Până am ajuns noi la Thortower, regele plecase deja, însă ne-am grăbit să-l ajungem din urmă şi am sosit tocmai la timp ca să participăm la Bătălia celor Cinci Destine. Am ieşit învingători.

Lumina care cuprinsese ochii lui Woddet era pentru mine mai grăitoare decât orice descriere pe care ar fi putut s-o facă.

— Călăreţii lor erau ca viespile, dar arcaşii noştri doborau câţiva la fiecare şarjă a lor. Arcurile lor mici nu băteau atât de departe ca arcurile noastre lungi. I-am împins pe Caan şi elefanţii lui între două canale şi l-am atacat pe fâşia aceea îngustă de uscat. Elefanţii din faţă au ucis destul de mulţi dintre ai noştri şi au încasat multe lovituri de lance înainte să cadă. Eu mi-am pierdut sabia şi a trebuit să-mi folosesc măciuca înainte să pot încăleca din nou...

— Oamenii pe care i-ai omorât n-ar fi ezitat la rândul lor să te ucidă, i-am zis eu.

— Ştiu.

Apoi am călărit în linişte până când l-am întrebat:

— Ai dureri din cauza rănii?

— Doar dacă-mi mişc braţul.

— Poţi mânui sabia cu mâna stângă?

— Nu împotriva ta, mi-a zâmbit amar Woddet. Dar de ce mă-ntrebi?

— Dar împotriva unuia ca Heimir? împotriva unui Fiu al Furiei... Suntem în Munţii Şoarecilor şi mulţi dintre bărbaţii de-aici sunt la fel de mari ca ei. Iar eu tocmai am văzut unul.

Mi-am scos arcul din cutie în timp ce îi vorbeam lui Woddet şi am ales o săgeată.

— Ţi-am spus că mi-am folosit măciuca.

— Da.

— Mă antrenez încă de când eram doar un băieţandru.

Foloseam un buştean de lemn moale. Cu sabia, cu măciuca, cu toporul sau cu ciocanul de război. Cred că toţi am făcut la fel.

— Nu-i simplu pentru un băiat să devină bărbat.

— Eu cred că am devenit mult timp după asta.

Nu i-am spus nimic, scrutând piscurile de deasupra noastră.

— Era un fel de practică. Lovitură după lovitură, după lovitură. Cap, umăr, cap. De două ori dacă mânuiam sabia. Măciuca mea avea peceţi, unele mici, cât capătul degetului mare. N-o mai am, a încheiat el ridicându-se în scări.

— N-o să te las aici singur.

— Poţi s-o faci dacă vrei, m-a anunţat Woddet. Sunt capabil să-mi port de grijă.

Eu am continuat să mă uit la piscuri şi, fiindcă n-am spus nimic, Woddet a continuat.

— Asta se întâmplă când înţelegi ce înseamnă antrenamentul. Atunci îţi dai seama c-ai crescut şi nu te mai poţi întoarce la copilărie.

Mi s-a părut că aud râsul lui Disiri care se rostogoleşte stârnind ecouri printre stânci.

Capitolul 12
PRIN LUPTĂ



— Aici, domnule Crol? a întrebat Toug.

Crol i-a făcut semn că da.

— E cu Înălţimea Sa şi cu domniţa Idnn, şi cu Sir Garvaon. Nu pot să-ţi spun despre ce vorbesc, dar nu văd niciun motiv pentru care n-ai putea să baţi la uşă. Dacă n-au chef de veştile tale, o să te anunţe.

— Pe Sir Able îl vreau, a zis Pouk.

Părea că se adresează unei fiinţe invizibile de pe umărul lui Crol.

— Sir Able, a remarcat acesta în timp ce Toug, ciocănea, este cel pe care-l vrem toţi. Unde e pisica?

De undeva din spate, Idnn a întrebat şi ea:

— Unde e Mani?

— L-a luat regele, a informat-o Toug păşind în cameră, după care a adăugat: Pe aici, Pouk.

— 'nţeles, pr'etene!

Beel stătea în capul unei mese uriaşe, cu picioarele atârnând de pe un scaun de câteva ori prea mare pentru el.

— Îmi pare bine să te văd, scutierule! Cel pe care l-ai adus cu tine e unul dintre sclavii regelui?

— Sunt Pouk, domnule, a zis acesta fără să aştepte, atingându-şi bereta şi privind în stânga lui Beel. Sunt sclav, domnule, e adevărat. Doar c-am fost servitorul lui Sir Able şi mi-ar plăcea să fiu din nou, iar omul ăsta zice c-

ar putea aranja pentru mine şi pentru Ulfa.

— E orb, Înălţimea Ta, i-a explicat Toug. Le scot ochii sclavilor, dar numai bărbaţilor.

A închis uşa în urma lui. A văzut cum Sir Svon se urcă agil pe unul dintre scaunele enorme, iar apoi se apleacă şi întinde o mână ca s-o ajute şi pe domniţa Idnn să urce pe scaun.

— Astea sunt piese de mobilier pentru Fiii Furiei, a remarcat Beel fără prea multă plăcere. Probabil că vor să ne facă să ne simţim mici. Pe de altă parte, noi suntem hotărâţi să le demonstrăm că suntem la fel de mari ca ei, în spirit.

După ce s-a aşezat Idnn, Svon a urcat pe braţul scaunului şi de acolo a trecut pe cel al scaunului vecin.

— Nu cred că au şi alte piese de mobilier, Înălţimea Voastră, a intervenit Toug. Vreau să spun… mese şi scaune, şi lucruri pentru noi. Mie şi lui Mani ne-au dat o cameră în care se găsea tot mobilă din asta. Am să-i spun regelui c-ar trebui să aibă şi lucruri mai mici, pentru noi, şi s-ar putea să facă rost. Îl place pe Mani.

— E în siguranţă? a întrebat Idnn.

— Nu cred că regele îi va face vreun rău, iar celorlalţi le-ar fi frică să-l rănească atâta vreme cât e preferatul stăpânului lor.

— Stai şi tu pe un scaun, scutierule! l-a îndemnat Beel.

Scaunul ajungea la nivelul bărbiei lui Toug, dar el a sărit şi s-a ridicat cu uşurinţă. Pouk a urcat mai agil decât o maimuţă.

— În seara asta vom fi prezentaţi la Curte. Deşi nu prea ne-au rămas straie frumoase, va trebui să purtăm ce avem. Mă bucur să observ că tu eşti mai bine îmbrăcat decât atunci când te-am văzut ultima oară.

Toug le-a explicat.

— Thiazi e prim-ministrul regelui?

— Aşa cred, Înălţimea Voastră. El aşa susţine.

— Vezi în ce situaţie am ajuns? a întrebat-o Beel pe Idnn şi a oftat. Trebuie să cerem informaţii de soiul ăsta de la scutierul lui Sir Svon.

— Vei şti sute de lucruri de felul ăsta peste o săptămână, tată, l-a încurajat Idnn clătinând din cap.
— Bine ar fi.
— Tu şi Wistan va trebui să vă spălaţi şi să purtaţi cele mai bune haine, a zis Garvaon.
— Aşa vom face, Sir Garvaon, i-a răspuns Toug.
— Stăpânul tău şi cu mine ne vom prezenta cu armurile complete. Despre asta discutam înainte să veniţi voi.
— O să curăţ şi o să lustruiesc totul, a promis Toug.
Pouk s-a oferit şi el să ajute.
— Scutierii îşi vor face datoria, sunt convins, a continuat Garvaon dregându-şi glasul, dar de când poartă cavalerii armuri la Curte?
— La noi acasă lucrurile nu se întâmplă aşa, Toug, i-a explicat Idnn. La Curte, un cavaler poartă haine obişnuite. Pe cele mai bune pe care şi le poate permite, bineînţeles. Şi mai poartă şi sabie. Dar niciodată armură, care e pentru război sau pentru turnir.
— S-ar putea ca asta să fie din cauza a ceea ce i-am spus regelui, doamnă, a mărturisit Toug privind spre cavaleri. N-am vrut să fac rău.
— Sunt sigur că nici n-ai făcut. Dar ce i-ai zis? a întrebat Svon.
— Cât sunteţi de curajos şi ce cavaler priceput sunteţi, la fel ca Sir Garvaon. A fost şi Ulfa de faţă…
— E a doua oară când aud numele ăsta. Cine e? l-a întrerupt Beel.
— Nevasta mea, conaşule, a spus Pouk de parcă şi-ar fi cerut scuze. E nevasta mea şi o femeie tare bună.
— Şi mai e şi sora mea. Era împreună cu Pouk când au fost prinşi şi aduşi aici. Apoi s-au căsătorit.
— Nu trebuie să-ţi fie ruşine de sora şi de cumnatul tău, scutierule! a intervenit Idnn cu blândeţe. Destinul te ridică şi te coboară, iar cei mai buni dintre oameni sunt adesea loviţi cel mai necruţător.
— Nu mi-e ruşine!
— Mă bucur să aud asta, a zâmbit ea. Sunt însă şi mai mulţumită c-ai vorbit cu regele. Era şi Mani cu tine?

— O, da, doamnă! a exclamat Toug întrebându-se cum să ascundă că motanul nu numai că se întâlnise cu regele, dar îi şi vorbise.

— Va trebui să vorbim mai multe despre asta, mult mai multe. Dar mai întâi aş vrea să ştiu de ce l-ai adus pe cumnatul tău.

— Ca să vă servesc, coniţă, a sărit Pouk atingându-şi din nou bereta. Nu prea ştiţi rosturile pe-aici! Parcă tatăl matale a zis aşa.

— Da, a zis Idnn zâmbind din nou.

— Păi, uitaţi, coniţă, eu le ştiu. Şi le ştie şi nevasta mea, da' mai mult femeieşte, aşa, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Găteşte şi apoi îi serveşte pe toţi la masă. Eu frec podelele, car lucruri şi fac treburile grele. Da' ei nu ne bagă în seamă nici cât pe o muscă, coniţă. Aşa că noi auzim şi aflăm lucruri şi ştim despre toate şi vă putem duce oriunde.

— Înţeleg.

— Şi nevastă-mea e la fel, a zis Pouk vesel. Sper să vă faceţi treaba. Şi domnii de-aici la fel.

— Ai fi un prieten folositor, e limpede, a spus Beel. Dar ce putem face noi pentru tine?

— Să ne scoateţi de-aici, conaşule, pe mine şi pe Ulfa, a urmat Pouk pe un ton şoptit. Băiatu' o să 'cerce şi sperăm c-o să 'cerci şi matale, conaşule. Poa' că regele o să fie în toane bune şi vă face o favoare. Ne-aţi putea cere pe noi, conaşule, spunându-i c-aveţ' nevoie de ajutor. Când veţi pleca, o să pară corect să ne luaţi şi pe noi.

— Cu siguranţă o să mă gândesc la asta, i-a zis Beel încet.

— Sper s-o faceţ', conaşule.

— Dar ce i-a spus scutierul meu regelui? Erai cu el? a întrebat Svon întinzându-se peste mânerul scaunului său ca să atingă braţul lui Pouk.

— Nu, conaşule, nu eram.

— N-a fost decât Mani cu mine, a minţit Toug, şi regele, şi Thiazi. Regele vrea ca Sir Able să lupte pentru el. Dar eu ştiu că el are o prietenă, de fapt e şi prietena mea, care l-

ar vrea în cu totul altă parte şi…

— Unde? a vrut să ştie Beel.

— Nu pot să spun, Înălţimea Voastră, a urmat Toug cu glasul tăiat. Îmi pare rău, dar chiar nu pot.

— Ai jurat să ţii secretul? a ridicat Beel dintr-o sprânceană.

Incapabil să-l privească pe Beel, Toug şi-a lăsat privirea să hoinărească pe pereţi.

— Nu pot să spun, Înălţimea Voastră. Cel puţin nu acum. Dacă… dacă aţi putea s-o întâlniţi, ar fi altceva…

Vocea lui Idnn a sunat mai blând ca niciodată:

— E aici?

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră. Chiar nu ştiu.

— S-ar putea să fie aici în Utgard chiar acum, dar s-ar putea şi să nu fie. E corect?

— Da. Aşa e, Înălţimea Voastră.

— A fost aici? Ai văzut-o aici?

Toug îşi simţea gura uscată, iar în gât i se pusese un nod.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Asta a fost astăzi, de vreme ce şi tu tot azi ai trecut de poartă. O iubeşti, scutier Toug?

— O, nu, Înălţimea Voastră. Îmi place de ea. Îmi place mult şi…

— Îi datorezi o mare favoare, a intervenit Beel.

— Nu, Înălţimea Voastră, dar…

— Ea îi datorează… a murmurat Idnn, iar el e la fel de tânăr ca mine şi găseşte că gratitudinea ei e dulce. Să nu mai insistăm pe asta, tată, dacă îmi accepţi sfatul.

— Aşa să fie! a declarat Beel, însă mai am o singură întrebare. Această prietenă vrea să-l folosească pe Sir Able împotriva regelui Arnthor?

— O, nu! Nimic de felul ăsta.

— Atunci n-o să te mai necăjim, a încheiat Beel după care a privit spre Garvaon şi spre Svon şi a adăugat: S-a înţeles?

Garvaon a făcut un semn din cap, iar Svon a spus repede:

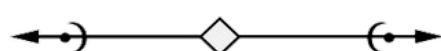
— Da, Înălţimea Voastră.

— Să înţeleg deci că, în speranţa că regele Gilling nu-l va despărţi pe Sir Able de prietena ta, mi-ai lăudat cavalerii. E corect?

Toug a auzit ceva cum se mişcă în colţul camerei, undeva în spatele său, însă era prea înspăimântat ca să se uite.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Cred c-ai procedat bine, l-a lăudat Beel. Vom afla mai multe astă-seară.



— *Lordul Beel!* a răsunat vocea lui Thiazi ca o tobă imensă. *Fiica lui, domniţa Idnn!*

Toiagul său aurit a lovit înfundat podeaua, iar Crol a suflat în goarna ei în momentul în care Beel şi Idnn au intrat braţ la braţ în sala de bal, atât de mare, încât ar fi încăput în ea întreg satul Glennidam, cu jumătate din grădini, lanurile de orz şi păşunile.

S-a auzit un hohot reţinut de râs în momentul în care Fiii Furiei, aşezaţi la mese lungi la stânga şi la dreapta, i-au văzut cum păşesc. Gilling, care stătea pe tronul cocoţat pe două piedestale, aflat în partea cea mai îndepărtată a sălii, părea un colos învăluit în fumul subţire ce se ridica din flăcările făcliilor.

Beel i s-a adresat cu îndrăzneală:

— Majestate! Fiica mea şi cu mine am venit în semn de prietenie. Dar e mai mult decât o prietenie obişnuită, fiindcă am străbătut cale lungă prin păduri, munţi şi câmpii ca să transmitem prietenia stăpânului nostru, regele Arnthor. El vă salută, vă recunoaşte ca monarh şi vă urează o domnie îndelungată şi binecuvântată cu pace şi cu izbânzi măreţe.

Vocea lui Gilling s-a auzit ca o avalanşă în depărtare.

— Îi mulţumim regelui Arnthor şi vă urăm bun venit la Utgard.

Vocea catifelată a lui Idnn a cuprins sala aşa cum privighetorile umplu cerul cu cântecul lor.

— Regele nostru ne-a încredinţat cu daruri pentru

Majestatea Voastră, multe şi bogate. Noi ne-am dovedit însă a fi nişte servitori nedemni. Am fost jefuiţi şi am reuşit să salvăm doar o mică parte a preţioasei noastre încărcături.

Acesta a fost semnalul. Garvaon şi Svon au intrat unul lângă celălalt, cu coifurile şi pieptarele puse, mânând asinii de povară. În spatele lor, Wistan şi Toug aduceau încă doi, iar după ei, Crol, Egr şi Papounce îi conduceau pe al cincilea, al şaselea şi al şaptelea.

Vocea de pe tron a tunat din nou umplând imaginaţia lui Toug cu imaginea unor bolovani care se rostogolesc cu salturi de cerb şi arbori despicaţi în surcele.

— Apropiaţi-vă. Aceştia sunt cavalerii vrednici despre care am auzit atât de multe până acum? Dar cine e insul ăla mic cu un copac pictat pe scut?

— Acela e căpetenia cavalerilor noştri, Sir Garvaon, Majestate, i-a răspuns Beel.

— Şi celălalt? Cel cu lebăda?

— Sir Svon, Majestate.

Mani a apărut rânjind pe genunchiul cât un butoi al lui Gilling.

— Şi animalele ăstea mici, poneii sau cum le mai ziceţi, cară cumva pietre?

— Înţelepciunea Majestăţii Voastre ne copleşeşte, a răspuns Idnn. Multe dintre lucrurile acelea sunt într-adevăr bătute cu pietre preţioase.

— Serios? a întrebat Gilling aplecându-se înainte şi întinzându-şi pe faţa transpirată un zâmbet care l-a făcut pe Toug să-l găsească mai dezgustător ca niciodată. Diamante, perle, chestii din astea?

— Da, Majestatea Voastră.

Idnn a zâmbit la rândul ei, iar Toug i-a văzut pe Svon şi pe Garvaon înţepenind precum câinii care adulmecă prada pentru prima dată.

— Nu numai diamante şi perle, Înălţimea Voastră, ci şi rubine, tot felul de opale, safire, jad, smaralde, chihlimbar, ochi-de-pisică, topaze, turcoaze şi altele.

Zâmbetul lui Gilling s-a lărgit şi mai mult.

— Ne-ai dat deja doi ochi de pisică, domniţă. Mărturisim că ne place aproape la fel de mult pe cât te place ea pe tine. Deşi, dacă stăm să ne gândim mai bine, nu ni te-a descris prea exact. Eşti la fel de demnă de încredere pe cât eşti de frumoasă?

Idnn a făcut o reverenţă ca răspuns la compliment.

— Noi, femeile, nu suntem renumite pentru asta, însă eu mă străduiesc.

— Dacă-mi permiteţi şi mie să mă refer la felul de a fi al fiicei mele, a intervenit Beel, Majestate, trebuie să vă spun că onestitatea ei rivalizează cu cea a unei preotese, iar înţelepciunea cu cea a Doamnei. Iertată fie lipsa de modestie a unui tată…

Toiagul aurit al lui Thiazi a lovit din nou podeaua.

— Nici curva aia netrebnică şi nici soră-sa nu sunt apreciate printre Fiii Furiei, sudistule! Ia seama unde te afli.

Chipul lui Beel a devenit livid.

— Majestate, nu mi-am dat seama. Ucide-mă!

— Crezi că avem nevoie de permisiunea ta pentru asta, mititelule? a chicotit Gilling.

Toată sala s-a cutremurat la hohotele de râs ale celor prezenţi, iar Toug, căruia i-ar fi plăcut să se creadă mai viteaz, a început să tremure.

— Să ne întoarcem la chestiuni ceva mai inofensive, a tunat Gilling după ce hohotele s-au stins. Şi la un vorbitor ceva mai sigur. Unul care nu este atât de plin de sine. Eşti pregătită să susţii reputaţia de onestitate pe care a descris-o tatăl tău, domniţă Idnn?

— Sunt bucuroasă că Majestatea Voastră nu cere înţelepciune din partea mea, fiindcă din asta nu prea am.

Idnn, care zâmbise în tot acest timp, îşi păstra chipul destins.

— Onestitate însă am destulă, din belşug şi chiar mai mult, aşa că oricând Majestatea Voastră are nevoie de ea…

Degetul lui Gilling, la fel de lat ca mâna lui Idnn, a mângâiat uşor capul lui Mani.

— Mai întâi va trebui să punem la încercare ceea ce

spui. Diamante şi perle. Jad. Ia să vedem ce-aţi adus!

Idnn s-a apropiat de asinul lui Svon, iar acesta s-a grăbit să o ajute să deschidă desaga din spinarea animalului.

— Un inel, Majestatea Voastră!

Idnn l-a ridicat cât a putut; piatra sa scânteietoare era de dimensiunile unei cireşe, iar montura aproape că-i putea fi brăţară.

— Este împletit din fire trase din aur alb, de la sud, cu numele Majestăţii Voastre scris în limba noastră cu litere de aur roşu, un giuvaier făcut cu atâta iscusinţă, încât se va potrivi pe oricare dintre degetele Majestăţii Voastre.

— Foarte frumos. Dar ce e piatra aia roz?

— Rodonit. Turcoaz roz, după cum îi spun cei mai mulţi. Nicio femeie nu poate rezista prea mult unui bărbat care îl poartă.

Idnn avansase spre podium în timp ce vorbea. Gilling a întins mâna, iar ea i l-a potrivit pe deget.

— Eşti femeie, domniţă Idnn, aşa că spune-ne: e adevărat?

— Nu ştiu exact.

Câţiva dintre Fiii Furiei au izbucnit în râs.

— N-am întâlnit un bărbat care să poarte o asemenea nestemată înaintea Majestăţii Voastre.

Gilling îşi ridicase mâna ca să admire mai bine piatra.

— E totuşi mai întunecată decât mă aşteptam.

— Reflectă puterea celui care o poartă, Înălţimea Voastră. E roşie pentru un bărbat puternic, căruia îi clocoteşte sângele-n vene, şi cenuşie, aproape albă, pentru unul rece.

Gilling a chicotit din nou.

— Ar trebui să i-o dăm lui Thiazi. Ăsta ar fi un test bun, a încheiat regele în hohotele de râs ale celorlalţi.

Idnn a continuat să expună cadourile, fiind ajutată de tatăl său şi de cavaleri; un platou imens de cositor, aurit pe margini; un vas de aur; o lingură de argint de dimensiuni colosale, cu mânerul încrustat cu nestemate

— De ajuns! a exclamat el imediat, ridicând mâna pe care îi fusese pus inelul. Aducem mulţumirile noastre

regelui Arnthor, care a fost la fel de binevoitor cu mine pe cât a fost ţara sa cu poporul meu.

Veselia Fiilor Furiei a făcut să se cutremure tot tavanul.

— Vom vedea însă restul acestor lucruri minunate cu o altă ocazie, când noi, la rândul nostru, vom face daruri către cei pe care îi voi considera demni. Ar fi mai bine să avem o distracţie ceva mai adevărată. Cavalerii voştri au fost descrişi drept maeştri în artele războiului. Asta ne-a făcut să oftăm de uimire, fiindcă noi credeam că asemenea soldaţi iscusiţi sunt doar aici, printre Fiii Furiei.

Asistenţa a izbucnit în urale şi a început să lovească mesele cu pumnii, cu o forţă care l-a făcut pe Toug să se teamă că le vor rupe.

— Aşa că în seara asta vom avea un turnir. Am auzit că şi regele vostru organizează adesea asemenea întreceri, punându-şi cavalerii să lupte unul împotriva celuilalt. Este adevărat?

— Aşa-i, Majestatea Voastră, a răspuns Idnn curajoasă. Cavalerii noştri iau parte la turniruri şi se întrec în lupta cu lancea.

Gilling a zâmbit blând, mângâindu-l pe Mani pe cap.

— Dumneata, domniţă Idnn, ai văzut asemenea turniruri? Dar tatăl domniei tale?

— Am văzut, Majestatea Voastră, a răspuns Beel pentru amândoi, şi vă putem spune multe despre ele.

— Dar n-o s-o faci, a zâmbit din nou Gilling. Noi o să-ţi spunem ţie, fiindcă noi suntem regi aici. Primul nostru gând a fost să-i punem pe cavalerii voştri minunaţi să se lupte cu doi dintre cei mai buni de-ai noştri. Schildstarr…

Un Fiu al Furiei cu adevărat colosal a sărit în picioare cu atâta forţă, încât şi-a aruncat scaunul imens departe, pe podea.

— Schildstarr e pregătit.

— Şi Glummnir…

Alt Fiu al Furiei a ţâşnit în picioare, provocând un zgomot ca de tunet, însă fără să spună niciun cuvânt.

— Ne-am dat curând seama că lupta n-ar fi fost tocmai dreaptă. Sper că eşti de acord, domniţă Idnn.

— Desigur, Majestatea Voastră, a răspuns ea, dar pentru prima dată i se putea simţi un tremur în voce.

— Şi eu, tot aşa! Dar asta ar fi fost valabil dacă regele Arnthor ne-ar fi trimis el însuşi doi cavaleri. Atunci i-am fi putut desemna şi noi pe Schildstar şi pe Glummnir, şi nimeni n-ar fi putut spune că e un aranjament nedrept. Eşti de acord, pisicuţo?

Gilling a privit în jos spre Mani, însă motanul n-a dat niciun semn că l-ar fi auzit.

— Situaţia noastră e puţin diferită. Avem de a face cu cavaleri pe care nu i-a ales regele Arnthor, ci norocul. Trebuie deci să le opunem şi noi luptători pe care îi alegem într-un joc de noroc. Suntem convinşi că nu ştiţi prea multe despre Fiii Furiei, nu-i aşa, domniţă Idnn?

— Nu, nu prea ştiu, Majestatea Voastră.

— Aşa ne gândeam şi noi, a rostit Gilling ridicându-se cu chiu, cu vai în timp ce l-a pus pe Mani pe umărul său, care ar fi putut la fel de bine să susţină şi o panteră. Pisicii noastre magice, pentru care vă mai mulţumim o dată, îi place să fie purtată pe umeri. Precum vezi. Poate că a stat şi pe umerii tăi.

— A stat, a rostit Idnn după ce a scos un icnet. Aveţi dreptate, Majestatea Voastră.

— Exact ce-am crezut şi noi. Dar tu, domniţă, ai stat vreodată pe umărul unui Fiu al Furiei? După cum vezi, e loc destul.

— Nu, Majestatea Voastră, eu… eu aş prefera să nu…

Privirea pe care i-a aruncat-o Beel era de-a dreptul sălbatică.

— Prostii! O să-ţi placă! a zâmbit Gilling. Mai mult, priveliştea pe care o s-o ai asupra turnirului va fi la fel de bună ca a noastră. Dar mai întâi trebuie să lăsăm norocul să ne aleagă campionii.

A privit peste întreaga suflare a Fiilor Furiei.

— Sorţii vor alege doar dintre cei prezenţi. Oricine se teme să-i înfrunte pe aceşti cavaleri poate să plece chiar acum.

Nimeni nu a schiţat vreun gest. Gilling s-a îndreptat spre

asinii încărcaţi, iar bietul Toug abia a rezistat să nu se dea înapoi.

— Creatura asta mititică se chinuieşte să-şi ducă povara, a zis Gilling care pusese mâna pe asinul înspăimântat. S-o eliberăm!

Degetele groase ale regelui au rupt frânghiile ca pe nişte fire de aţă, apoi au început să caute în desagi.

— Ce avem noi aici? Un stilet de dimensiuni utilizabile, cu mânerul de aur. Am dreptate, lord Beel?

— Majestatea Voastră are întotdeauna dreptate, a răspuns Beel cu o plecăciune.

— Şi uite, e o piatră purpurie strălucitoare pe capătul lui, a continuat regele ridicând arma. Şi are tot felul de alte nestemate prinse pe teacă. Agate, sau cel puţin aşa ni se par nouă, turmaline şi numai Vafthrudnir ştie câte altele.

— Jasp roşu, Majestatea Voastră, a intervenit Thiazi.

— Aşa să fie, a aprobat Gilling, şi câte şi mai câte, toate frumoase, şi cumva valoroase. Cel care va prinde acest stilet îi va înfrunta pe cavalerii de la sud.

Aruncarea regelui a dus arma atât de sus, încât a lovit tavanul, din care a ricoşat, căzând ca o cometă. Toţi Fiii Furiei s-au năpustit după el, o sută de mâini imense căutând să-l prindă (pentru o clipă, Toug a simţit că toate mâinile acelea aparţineau unui singur monstru, unei bestii cu mai multe capete, o mulţime de braţe şi ochi scânteietori).

A urmat o îmbulzeală nebună, în urma căreia a părut o clipă că delegaţia lui Beel avea să fie strivită. Idnn a vrut să fugă, însă Gilling a prins-o ca pe o păpuşă şi a aşezat-o pe umărul său.

— Mai bine le înşeuăm caii, a zis Wistan, apucându-l de braţ pe Toug.

— Iată şi o broşă care va prinde orice fel de straie doriţi, a anunţat Gilling în timp ce scutierii se grăbeau să-şi facă treaba. E în forma unui urs mare şi urât, totul lucrat în aur. Cine o va prinde…

Lucrând împreună, cei doi scutieri au reuşit să găsească

grajdurile, i-au mustrat pe sclavii orbi de acolo pentru felul în care se îngrijiseră de cai şi i-au pregătit pe Răsărit de Lună şi pe armăsarul lui Garvaon. Însă în momentul în care au încercat să-i conducă spre curtea interioară, au fost opriţi de Thrym.

— Fără cai! Se luptă pe jos! Asta e porunca regelui, s-a răstit uriaşul, după care, văzând arcul şi tolba de săgeţi pe care le purta Toug, a continuat: Şi fără arcuri!

Wistan a încercat să-l contrazică, dar Thrym a urlat la el.

— Luaţi iepurii ăştia de-aici sau îi ucid! Şi pe ei, şi pe voi.

— Eu sunt căpetenia scutierilor, i-a spus Wistan lui Toug. Du caii înapoi. Spune-le orbilor să le scoată şeile şi întoarce-te cât de repede poţi.

Toug l-a ascultat. Curtea interioară (în care a ajuns după ce s-a strecurat printre picioarele groase ale Fiilor Furiei) era luminată de câteva torţe prinse în suporturi pe pereţi, care păreau foarte luminoase după întunericul din grajd; în pofida lor, nu era destulă lumină în comparaţie cu sala de bal în care Gilling îl primise pe Beel, iar cele câteva stele care luceau timid printre norii călători, cernuţi printre turnurile din Utgard, nu ajutau nici ele prea mult.

Regele Gilling stătea în centru, cu Idnn pe umăr şi cu Mani aşezat pe umărul ei.

— …grănicerii noştri. I-am cunoscut, iar ei ne-au servit. Şi voi i-aţi cunoscut, mulţi dintre voi. Acum sunt morţi, sfârtecaţi de aceşti doi cavaleri şi de prietenii lor.

Fiii Furiei au început să mârâie, iar Toug s-a simţit din nou la fel ca în sala mare, de parcă s-ar fi aflat în prezenţa unei singure bestii cu adevărat imense.

— Sunt luptători buni, a urmat regele. Nu vă lăsaţi păcăliţi de dimensiunea lor. În timp ce ne îndreptam spre curtea asta, Skoel şi Bitergarm ne-au promis că au să-i spintece ca pe somoni. Dacă vor reuşi, vom scăpa de ei. Dacă nu, va trebui să-i acceptăm în serviciul nostru.

S-au auzit proteste zgomotoase, dar Gilling a urlat, cerând linişte.

— Avem nevoie de luptători capabili, mai ales din ăştia

mici. Câţi dintre voi vor să ne servească în tărâmurile de sud?

Nu s-a auzit niciun sunet.

— Aşa ne-am gândit şi noi, a continuat regele, arătând spre Beel. Sunt gata cavalerii pe care ni i-ai adus?

Crol a păşit înainte. Purta pieptarul pe care erau brodate însemnele lui Beel, pe faţă şi pe spate, şi avea goarna de argint sub braţ. Chiar şi la lumina torţelor, faţa îi părea albă.

— Majestatea Voastră, a zis el cu o plecăciune. Sir Garvaon şi Sir Svon doresc să denunţe regulile acestei lupte.

În tot timpul în care Gilling l-a privit cu dispreţ pe Crol, Toug a fremătat pe loc. Cu toate acestea, stegarul nu a dat înapoi. De pe umărul lui Gilling, Idnn, al cărei cap era mai sus decât al regelui, a început să-i şoptească frenetic în ureche. El a clătinat însă puternic din cap.

— Cer să li se permită…

— Linişte! a strigat Gilling ridicându-şi braţul. Ne acuzaţi de înşelătorie!

— Nici nu ne-a trecut prin minte un asemenea gând, Majestatea Voastră, a răspuns Crol cu o voce al cărei tremur era slab, dar perceptibil.

— N-o să permitem aşa ceva. Cine face o asemenea acuzaţie? Tu? Piticania asta pe care a trimis-o regele Arnthor?

— Nimeni, Majestatea Voastră. Chiar nimeni n-o face.

— Înseamnă că toţi… a zâmbit Gilling. Să ne explicăm. I-am fi putut aduce pe cei mai buni dintre ai noştri împotriva cavalerilor voştri. N-ar fi fost drept, aşa că n-am făcut-o. Aţi fost martori când mi-am ales reprezentanţii. Dintre toţi, cu aceleaşi şanse. Asta ar fi trebuit să fie cinstit pentru toată lumea. Bărbat împotriva altui bărbat şi spadă contra spadă. Se pare că unii dintre voi nu cred că noi suntem bărbaţi.

„Da, unii dintre noi chiar cred asta, iar eu sunt unul dintre ei”, a gândit Toug.

— Aşa c-am îngăduit cavalerilor voştri să-şi pună

armurile, ca să-şi compenseze statura şi forţa penibilă. Acum vreţi mai mult. Ei bine, n-o să aveţi parte! Thiazi!

Uriaşul s-a grăbit să ajungă lângă regele său.

— Stai aici! Când îţi ridici toiagul, ambele părţi trebuie să se pregătească. Când îl cobori, începe bătălia. E limpede?

Crol a păşit curajos înainte.

— Avem nevoie de asigurarea Majestăţii Voastre că niciunul dintre spectatori nu va interveni.

Pumnul lui Gilling, la fel de mare pe cât capul unui bărbat, s-a coborât asupra lui Crol. Pentru câteva secunde, a tremurat; pe urmă trupul său masiv, de bărbat între două vârste, a rămas nemişcat, contorsionat în moarte, izvor de moroi, iar flăcările comorilor păreau că-i ies din spinare.

— Ascultaţi aici! a urlat Thiazi ridicându-şi toiagul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Bătălia va începe când lovesc pământul.

— V-am adus coiful, Sir Svon, a şoptit Toug întinzându-i-l cavalerului. Nu aveţi nevoie de el?

Svon a clătinat din cap. Îşi scosese spada, iar lama ei scânteia la lumina torţelor.

— O să învingeţi! i-a şoptit Toug. Simt că aşa va fi.

Svon nu i-a răspuns. Ochii îi erau pironiţi pe trupul lui Crol.

Vocea lui Gilling a răsunat şi a stârnit ecouri pe pereţii îngheţaţi, stingându-se în vântul şuierător.

— Sunteţi gata cu toţii? Spuneţi acum, fiindcă toiagul lui Thiazi va coborî curând.

— Să omori un stegar înseamnă să nesocoteşti toată onoarea unui război, a zis Svon, spre surpriza lui Toug.

Toţi Fiii Furiei care priveau au izbucnit în râs, la fel ca Gilling, iar toiagul lui Thiazi a lovit pietrele care pavau curtea interioară.

Skoel şi Bitergarm s-au năpustit înainte, primul agitându-şi arma imensă cu o singură mână, iar celălalt ţinând-o cu amândouă. Umăr la umăr, Garvaon şi Svon au înaintat ca să-i înfrunte. Un moment mai târziu, scutul lui Svon a blocat o lovitură care l-a îngenuncheat.

De sus, a venit spada imensă a lui Skoel. A coborât, iar lovitura ei ar fi despicat în două un armăsar de război.

Însă nu l-a lovit pe Svon, care a ţâşnit înainte, iar când s-a retras, de pe jumătate din lama lui picura sânge.

Sărind pe umărul lui Toug, Mani a şoptit:

— Cei slabi trebuie să se apropie cât de mult posibil, în timp ce aceia mai puternici trebuie să încerce să-i ţină la distanţă. E o bătălie ciudată, nu-i aşa?

— Sunt ca nişte tauri care se luptă cu muştele, a zis Toug, surprins de propriile vorbe.

— Sir Garvaon a atins deja mâinile adversarului său. Asta e bine! Oricum, el e un luptător dibaci.

În pofida faptului că botul lui Mani era la urechea sa, Fiii Furiei făceau o hărmălaie atât de mare, încât Toug abia dacă-l putea auzi. A încercat şi el să vorbească mai încet:

— N-ar trebui să fii cu regele?

— Domniţa Idnn tot dădea din braţe şi m-a aruncat jos. O să mă întorc de îndată ce se va termina duelul. Uite, Garvaon a căzut.

Aşa era, şi pentru un moment care l-a lăsat fără suflare, Toug a fost sigur că Bitergarm era pe cale să-l taie în două. În loc s-o facă, s-a întors să-l ajute pe Skoel, iar mişcarea lui avea cumva agerimea unei pietre de moară.

Spadele Fiilor Furiei loveau necontenit, ridicându-se şi căzând ca lamele unui joagăr. Sabia scânteietoare a lui Svon – pe care Toug o lustruise şi o unsese de dimineaţă – lucea şi lovea la rândul ei.

Bombănind şi înjurând, uriaşii care urmărea lupta se înghesuiau unii într-alţii… Toug şi Mani au trebuit să se urce pe nişte căpiţe de fân clădite pe o căruţă.

— Ăla, urâtul, încearcă să-l atace pe la spate, a remarcat Mani.

— Amândoi sunt urâţi! a sunat glasul lui Toug cu convingere.

— Mă refer la cel mai urât.

Era vorba de Bitergarm, care continua să înainteze, destul de dezordonat către stânga, forţându-l pe Svon să se retragă în aceeaşi direcţie în timp ce se lupta cu Skoel.

Toug a văzut oripilat cum Svon a ajuns lângă un spectator care i-a dat un brânci ce l-a făcut să se împiedice în direcţia lui Skoel. Lama acestuia a muşcat din scutul lui Svon, l-a dărâmat de pe picioare şi l-a aruncat cât colo. Spectatorii au încercat să se ferească, dar nu au fost îndeajuns de rapizi, aşa că Svon s-a lovit de picioarele a doi dintre ei, de unde a fost aruncat din nou, de data asta sub căruţă.

Cu Idnn plângând pe umărul său, Gilling s-a năpustit încă o dată în centrul curţii întunecate. Şi-a ridicat ambele mâini cerând linişte, iar râsetele, încurajările şi înjurăturile uriaşilor din jur s-au stins. Wistan stătea îngenuncheat lângă Garvaon. În clipa aceea, Toug şi-a dat seama că locul lui e lângă stăpânul său, care ar mai fi putut fi încă în viaţă. A sărit jos.

O mână mai mare decât a unui om l-a apucat dintre baloţii de fân şi l-a ridicat mai sus decât ajunsese vreodată.

— Iată-l, Majestatea Voastră. Era la servitorul lui.

Vocea îi aparţinea lui Thiazi.

— Îl... îl păstram pentru Majestatea Voastră, a icnit Toug, întrebându-se dacă regele avea să-l creadă, dar şi dacă asta ar fi avut vreo importanţă. Alerga în toate părţile şi mi-a fost frică să nu-l calce careva.

Idnn, care şedea încă pe umărul lui Gilling, a întins mâna:

— Dă-mi-l mie, scutierule! O să am eu grijă de el.

Faţa îi era brăzdată de lacrimi şi vocea suna cumva stins, deşi nu-i tremura deloc.

— Nu vreau să-l arunc.

Idnn a gesticulat, apoi i s-a adresat lui Thiazi:

— Thiazi? Ăsta e numele tău? Adu-i aici.

Acesta s-a supus, iar Idnn l-a prins pe Mani, care a mieunat jalnic.

— Acum pune-l jos pe Toug, a zis Idnn.

Thiazi l-a coborât, însă ţinându-l strâns. Vocea lui Gilling a umplut din nou curtea.

— În regulă! Hai că ne-am distrat! Bitergarm! Skoel! Veniţi aici!

S-au dus, primul lingându-şi o rană deschisă de pe mână, iar al doilea sângerând abundent.

— V-aţi comportat ca nişte eroi, le-a zis Gilling, ceea ce şi sunteţi. Şi acum, voi, Fii ai Furiei, ce le spunem acestora doi? Hai, vreau să vă aud!

Uriaşii au urlat până au răguşit. Când strigătele lor s-au mai stins, unul dintre suporturile de fier care ţineau o torţă a căzut într-o avalanşă de bucăţi de mortar; Toug, care a văzut şi a auzit ce se întâmplă, a observat de asemenea că torţa din suport se stinsese, deşi nu a acordat acestui amănunt mai multă atenţie decât Fiii Furiei.

— Linişte acum! a cerut Gilling ridicându-şi din nou mâinile. Pentru a sărbători victoria noastră…

— N-aţi obţinut încă victoria! s-a auzit vocea lui Garvaon.

Îşi pierduse coiful, iar capul îi era înfăşurat într-o cârpă murdară de sânge. În timp ce a spus asta, şi-a aruncat scutul sfărâmat, iar cu mâna stângă a scos un pumnal lung cu garda mare.

Toug, care se bălăngănea încă în mâna lui Thiazi, a scos un chiot de bucurie. Pentru un răstimp destul de scurt, care lui i s-a părut însă lung, vocea sa a răsunat singuratic, strigătul de încurajare al unui băieţandru scutier care se legăna lângă genunchii unui uriaş. I s-a alăturat însă Wistan; a urmat Idnn, încă aşezată pe umărul lui Gilling, unde îl ţinea pe Mani în braţe, iar vocea ei a răsunat ca ţipătul aproape isteric al unei femei fericite. Svon ieşise şi el de sub căruţă şi îşi reluase locul lângă Garvaon. Avea obrazul drept vânăt şi însângerat, şi nu-şi putea ţine ochiul deschis din cauza umflăturii, dar sabia lui era îndreptată cu hotărâre spre adversar.

Curtea s-a întunecat şi mai tare, fiindcă s-a stins şi torţa din spatele lui Thiazi.

Beel s-a alăturat şi el strigătelor de încurajare, iar arcaşii şi soldaţii lui Garvaon, care făcuseră atâta drum şi se luptaseră atât de mult, servitorii care deveniseră la rândul lor arcaşi şi soldaţi, fiindcă nu le mai rămăsese nimic de făcut decât să lupte, au început şi ei să strige.

Papounce, în tunica lui elegantă cu dungi albastre şi violet, pe care o adusese special ca să o poarte la Curte, era aplecat asupra lui Crol şi ţipa cu faţa congestionată; chiar şi Egr, de obicei atât de tăcut şi de rezervat, sărea şi urla ca un copil.

Uralele lor au fost întrecute însă imediat de şuierăturile şi zgomotul oţelului lovit de oţel care venea dinspre uriaşi. O voce necunoscută a şoptit:

— Stăpâne Thiazi!

Era aspră, dar evident feminină. Toug şi-a întins gâtul şi a văzut o femeie mai înaltă decât oricare alta pe care-o văzuse vreodată stând la dreapta lui Thiazi. Ca mai toţi semenii ei, era aproape dezbrăcată; părul roşcat o îmbrăca mai bine decât zdrenţele pe care le purta. Spre deosebire însă de uriaşi (ale căror membre erau mai groase chiar şi decât ar fi părut să ceară statura lor impunătoare) picioarele ei erau ca de bâtlan, atât de subţiri, încât părea că stă pe două beţe. Umerii nu erau nici ei cu mult mai largi decât genunchii lui Toug.

— Stăpâne Thiazi, nu-i nici timpul, nici locul potrivit.

— Tu? s-a uitat el pe furiş la ea, după care şi-a îndreptat repede privirea în altă parte. Nu eşti o adevărată Fiică a Furiei.

Râsul ei a sunat ca un pumn de monede agitate într-o cupă de aur.

— Nu sunt decât o proastă care a crezut că se poate preface. Deşi le-am văzut în Jotunhome, bietele de ele – femei precum caii de povară cu feţe ca aluatul. Mulţumesc.

Thiazi l-a lăsat pe Toug jos şi şi-a scos mantia lungă pe care o purta. Femeia incredibil de înaltă a acceptat-o şi şi-a prins-o pe umeri.

— O să fii violată dacă te vede cineva, a şoptit Thiazi.

— O să creadă că sunt o sclavă?

Dar Svon era la un pas de moarte, aşa că Toug n-a mai stat să asculte. I s-a părut că-i trebuie o oră să scoată Sfărâmătorul de Săbii din teacă şi încă una pentru ca picioarele sale (neîndemânatice din cauza cizmelor prea mari pe care i le găsise Pouk) să-l ducă în mijlocul bătăliei.

Şi-a apucat arma cu ambele mâini şi a izbit genunchiul care se afla la înălţimea bărbiei sale. A văzut o strălucire de oţel, apoi a simţit şuvoiul cald al propriului sânge.

S-a făcut întuneric, zăpada a început să i se aştearnă pe faţă şi s-au auzit mai multe săbii, nu doar cele ale lui Skoel şi Bitergarm, sau ale lui Garvaon şi Svon, şi durerea lui teribilă o simţea cumva departe. La un moment dat, a văzut o siluetă întunecată cum stinge una dintre ultimele torţe. Apoi a zărit o spadă lungă cât o lance cum coboară asupra sa, iar el a ridicat Sfărâmătorul de Săbii ca să se apere, deşi ştia că nu avea nicio şansă împotriva tăişului care se năpustea spre el cu forţa unui buştean.

Ceva întunecat, dar care părea transparent (din câte şi-a dat seama ar fi putut fi încheietura unui uriaş) a prins mâna ce ţinea spada imensă, iar altceva a înconjurat gâtul gigantului, făcându-l să pară învăluit în ceaţă. În ciuda strigătelor şi a clănţănitului aspru al metalului lovit de metal a auzit zgomotul înfiorător al unor oase care se frâng.

Un uriaş a căzut lângă el, aproape zdrobindu-l; întâi a crezut că era Bitergarm, dar apoi a văzut o coroană rostogolindu-se.



— Se pare c-a fost un alt uriaş, i-a spus Toug lui Pouk apoi, vorbind cu greu prin bandaje şi din cauza durerii, în vreme ce toţi supravieţuitorii se baricadaseră în turnul cel mare al castelului. Un uriaş pe care ceilalţi nu-l puteau vedea mai bine decât noi şi care lupta de partea noastră. A fost Org?

— Uite că te-ai prins! a râs Pouk. Ce nevoie mai ai de mine, camarade?

— În momentul ăla nu mi-am dat seama, a mărturisit Toug. Nu ne-am gândit la el decât mult mai târziu, după ce Sir Svon m-a pus s-o caut pe domniţa Idnn. Bănuiesc că Org a călătorit tot timpul alături de noi, dar eu n-am reuşit să-l văd.

— Nu-i uşor de banghit, camarade! a chicotit Pouk. Nici chiar pen’ mine, care ştiu cum îl poartă vântul.

— Oh, pe Thunor! a exclamat Toug simţind c-ar fi fost mai bine să-şi muşte limba. N-am vrut să… să-mi bat joc de tine.

— Crez’ că-s orb? Mi se pare că aşa te-am auzit că zici.

— Nu eşti!

— Nu prea, camarade. Trebuia să mă prefac, n-aveam ce face. Am un ochi chior. Vezi?

Toug a încuviinţat din cap, însă nefiind convins încă de cât anume putea să vadă Pouk, l-a lămurit şi din cuvinte:

— Da, da! Văd! E… E alb.

— Îhî, ca laptele. Aşa zice Ulfa. Mi se spune Pouk Ochi Mort. Şi celălalt e buclucaş. Ia uită-te mai bine!

Toug i-a respectat îndemnul.

— Şi ăsta e alb, dar e un ochi adevărat, vreau să spun unul cu care poţi vedea.

— Şi totuşi ai crezut că-s chior, nu-i aşa? Uite, o să-l deschid cu degetele.

Ochiul lui Pouk, alb şi orb, deodată, a devenit viu şi căprui.

— Ţi l-ai dat peste cap!

— Ei, vezi că te-ai prins, camarade? Erau mai mulţi de-ai noştri, iar ăla de ne orbea se plângea c-are prea mult dă muncă, că unora li sî otrăjeşte sângele şi crapă… aşa că i-am zis, nu-ţ’ face griji pen’ mine, camarade, şi i-am arătat cum ţ’-am arătat şi ţie. Îs chior deja! i-am zis şi el a trecut mai departe. Ce bucurie! N-am fost mai bucuros niciodată, a exclamat Pouk, iar hohotele sale răsunau precum croncănitul unei ciori. Băutură! De ce n-avem nimic de băut?

— Şi eu sunt fericit, i-a zis Toug. Chiar acum sunt fericit.

— Ai un braţ bun, ţapăn, camarade, şi poa’ c-o să ţi-l arăt şi pe Org odată.

— O să încerce să-mi facă rău?

— Nu cât sunt eu pe-aici, i-a spus Pouk după o uşoară ezitare. Cât nu-s, ei, bine, nu ştiu. Ar fi bine să fii atent.

— Mani a încercat să-i spună domniţei Idnn despre el la un moment dat…

— Ne reunim în sala mare, l-a întrerupt Svon pe Toug.

Cu toţii, mai puţin cei care stau de pază. Pe acolo.

În lipsa numeroşilor Fii ai Furiei, sala aceea imensă părea aproape prietenoasă. Peste tot era mâncare şi băutură şi, deşi bucatele erau pe jumătate muşcate, iar vinul şi berea erau vărsate, Pouk şi Toug s-au servit din belşug înainte să meargă spre şemineul imens unde se adunaseră o mulţime de oameni şi de uriaşi în jurul siluetei dominatoare a lui Thiazi.

— Voi sunteţi ultimii? a întrebat Beel.

— Cre' că, domnule, a răspuns Pouk. Poa' să mai fie unul sau doi.

Beel şi-a dres glasul.

— Lordul Thiazi şi cu mine am ajuns la un acord. Sir Svon, numai pe ăştia i-ai mai putut găsi?

— Da, domnule. E posibil ca Sir Garvaon să mai aducă şi alţii. Nu ştiu.

Svon a căutat din ochi un scaun şi, negăsind niciunul, s-a aşezat pe marginea şemineului. Faţa şi braţele îi erau pline de bandaje, iar Toug îl simţea istovit de moarte.

Beel a observat şi el că Svon suferea cumplit.

— Sir Svon, probabil ai dureri din cauza rănilor.

— Nu prea mari, domnule.

— Dacă vrei să mergi în altă parte, undeva unde să te poţi odihni…

— Mă odihnesc chiar acum, domnule. Scutierul lui Sir Garvaon şi… şi alţii mi-au spălat rănile şi mi le-au bandajat.

— Cum doreşti, a continuat Beel privind spre uriaşii din jurul său. Vorbesc primul doar fiindcă noi suntem mai numeroşi. E singurul motiv.

Toug a simţit o bătaie uşoară pe umăr. S-a întors şi a văzut o fată cu părul de foc ţinând în mâini o cupă în care privea cu atenţie.

— Bea! a şoptit ea.

Bănuitor, Toug i-a ridicat bărbia; ochii îi erau ca de foc galben şi îl invitau să îi citească pe buze: „Sângele meu este în vin, stăpâne. Te va vindeca”. Toug a dat din cap că a înţeles, a luat cupa şi i-a dus-o lui Svon, căruia i-a dat-o

după ce a îngenuncheat.

— Statutul nostru aici nu s-a schimbat, a zis Beel. Sunt în continuare solul regelui nostru.

Svon a golit cupa, a mulţumit înclinându-şi capul, apoi a pus-o lângă el.

— Lordul Thiazi e prim-ministrul regelui. Ţinuturile noastre nu sunt în război.

Beel a privit spre Thiazi care a încuviinţat din cap.

— Regele Gilling zace în odaia sa, a continuat Beel, şi mă rog zeilor să se odihnească şi să-şi revină cât mai repede. Domniţa Idnn îl îngrijeşte cu ajutorul a două dintre servitoarele ei şi împreună cu cinci femei… Beel s-a oprit o clipă în căutarea cuvintelor potrivite. Care aparţin de acest castel.

— Nevastă-mea-i acolo, a şoptit Pouk.

— În aceste circumstanţe grave, dorinţele lordului Thiazi şi dorinţele noastre sunt identice. Vom încerca să salvăm viaţa regelui, să-i păstrăm tronul şi să-l găsim pe trădătorul care l-a înjunghiat. Lord Thiazi…

Prim-ministrul a păşit în faţă (văzându-i aşa împreună, Toug s-a decis că Thiazi e de trei ori cât Beel în înălţime). Când a început să vorbească uriaşul, vocea sa groasă a stârnit ecouri în toată sala.

— Eu sunt ministrul de încredere al Maiestăţii Sale. Fiii Furiei prezenţi aici ştiu asta deja, iar voi, creaturi din sud, aţi aflat acum. În absenţa Maiestăţii Sale, eu voi acţiona în numele lui. Când nu e disponibil, aşa cum e cazul acum, puterea e în mâinile mele. Contestă cineva?

Thiazi le-a aruncat celorlalţi uriaşi o privire ucigătoare care a durat cam cât i-a trebuit lui Toug să tragă aer în piept; fiindcă nu a vorbit nimeni, şi-a întors apoi privirea spre suita lui Beel.

Garvaon a intrat şi el în sală şi, după un moment de ezitare, s-a aşezat lângă Svon.

— În timpul bătăliei, mi s-a înfăţişat o femeie Aelf, a zis Thiazi. Ea m-a prevenit că Majestatea Sa e în pericol şi m-a rugat să-l duc de-aici. Am prieteni printre Aelfi, a continuat Thiazi, apoi a făcut o pauză de parcă s-ar fi aşteptat ca din

asistenţa pe care o studia cu atenţie să-l contrazică cineva. Dar niciunul dintre ei nu mi-e prieten mai bun ca ea. Când am ajuns însă la Majestatea Sa, regele nostru căzuse. Înjunghiat de o mână nevăzută. Am reuşit totuşi să-l ducem înăuntru, în patul său.

Buzele lui Thiazi au schiţat un zâmbet îngheţat.

— M-am consultat cu lordul Beel cu privire la această tentativă de asasinat. El se teme că trădătorul ar putea fi una dintre creaturile sudice.

— Un trădător şi faţă de regele Arnthor, a completat Beel, care n-ar aproba niciodată un asemenea atac mişelesc.

Thiazi l-a aprobat.

— Eu, pe de altă parte, mă tem că trădătorul e unul dintre ai noştri. În Jotunland a avut loc o răscoală nu cu multă vreme în urmă. S-ar putea să izbucnească din nou. De-aia am baricadat uşile. Sperăm că poporul nostru nu ştie că regele a fost rănit. Asasinul l-ar putea crede mort. Dacă e aşa, se va arăta într-o zi sau două. În orice caz, păstrarea secretului e în favoarea noastră. Cu ajutorul vostru, îl voi păstra cât de mult posibil.

— Pot vorbi, domnule? a intervenit Svon dregându-şi glasul.

Thiazi i-a făcut un semn afirmativ din cap, iar el s-a ridicat.

— Suspectaţi pe vreunul dintre noi…

— Nu, i-a zis Thiazi. Conducătorul vostru vă suspectează. Sunt de acord c-ar putea avea dreptate, dar eu cred altceva.

— Acesta e un motiv în plus ca să vă spun, jurând pe onoarea mea de cavaler, că nu eu l-am rănit pe regele vostru. Sunteţi un practicant al magiei, domnule, aşa mi s-a zis.

— Sunt un adept… Aşa se spune.

— Şi n-ar putea ca această artă să ne indice asasinul?

— Am încercat fără succes, s-a încruntat Thiazi. În câteva momente, voi încerca din nou.

— Vorbesc despre magie, un lucru despre care nu ştiu

prea multe, a ezitat Svon. Eu am fost scutierul lui Sir Able, care m-a ridicat el însuşi la rang de cavaler.

— Nu ştiam asta, dar sunt bucuros să aflu.

— Înainte să pătrundem în sala asta ca să-i oferim regelui vostru darurile, am aflat că el fusese sfătuit cu ajutorul magiei să-l ia pe Sir Able în serviciul său, a zis Svon, uitându-se spre Garvaon în căutarea unei confirmări care a venit imediat.

— Cred că ne-a ales adversarii pe care ni i-a ales fiindcă dorea să vadă dacă l-am putea înlocui pe Sir Able. Dacă ăsta era testul, cred că l-am trecut.

— O să vorbesc deschis, a intervenit Thiazi care s-a dus spre lada cu lemne de unde a ales un buştean de două ori mai mare decât un om, pe care l-a aruncat în foc de unde s-a ridicat un nor de scântei şi de cenuşă. Spiritul cu care am vorbit eu nu te-a indicat nici pe tine, nici pe tovarăşul tău.

— Sir Garvaon…

— N-a avut nimic de zis despre niciunul dintre voi. Nu critic în niciun fel valoarea sau îndemânarea voastră. Ele sunt cu siguranţă măreţe. Şi nici nu vă acuz că l-aţi înjunghiat pe Majestatea Sa. Spun doar că, în opinia mea, nu-l puteţi înlocui pe Sir Able. Asta i-am zis şi Maiestăţii Sale când a propus neinspirata bătălie la care aţi luat parte.

— Sunt de acord, l-a aprobat Svon, şi vreau să sugerez să trimiteţi pe cineva să-l aducă aici pe Sir Able. Asta v-a indicat magia să faceţi şi cred că e cel mai nimerit lucru. Eu mă ofer voluntar să plec.

— Dacă testul ne arată că e nevinovat…? i s-a adresat Thiazi lui Beel.

— Nu, a răspuns el. Cel puţin nu până la nuntă.

Capitolul 13
AL TREILEA CAVALER



Norii pluteau pe deasupra mea în fuioare de forme fantastice, dar nu erau ca aceia din tărâmurile Cerrului. Cu toate astea, mi-au prevăzut soarta pe cât de bine au putut.

Mi-am închis ochii şi mi-am dorit să privesc din nou norii aceia profetici şi cerul prietenos, dar n-am văzut decât întuneric. Era doar imaginaţia mea: castelul zburător al lui Valfather. Când am deschis ochii, am văzut stelele. Dacă norii erau munţii şi poienile Overcinilor din Cerr, oare nu erau stelele astea tărâmul oamenilor înaripaţi? Aşa ca Michael? Nu, fiindcă stelele erau flori pe câmpiile Doamnei…

— *Stăpâne…*

Eram destul de adormit încât să cred, pentru o jumătate de minut sau pentru zece, că strigarea aceea îi era adresată altcuiva.

— Stăpâne?

O siluetă înaripată s-a aplecat asupra mea, acoperind stelele. Aripile i s-au micşorat, iar botul i s-a transformat într-un chip.

— O Khimeră? Ce-am eu de-a face cu aşa ceva?

— Sunt Uri, stăpâne. Se complotează împotriva ta şi am zburat până aici ca să te previn.

M-am ridicat şi l-am văzut pe Gylf care era deja în picioare. Nu mârâia, dar nici nu mai avea mult.

— Dac-ai să mă asculţi, stăpâne, şi n-ai să pui întrebări decât după ce voi termina ce-am de povestit, o să meargă mai repede.

Am aprobat-o.

— Îl ştii pe Garsecg. Te-a învăţat tot felul de lucruri. Crezi că te-a minţit atunci când a pretins că e un Aelf de Apă. Dar nu se prefăcea, deşi sălăşluieşte în Muspel. Aelfii de Apă l-au primit în rândul lor şi l-au pus chiar mai presus decât regele lor, spunându-i Tată. Şi atunci de ce ar fi nepotrivit pentru el să împrumute forma lor?

— Dacă eu nu trebuie să-ţi pun întrebări, i-am zis, poate c-ar fi mai bine ca nici tu să n-o faci.

— Cum porunceşti, stăpâne. Sunt sclava ta umilă, a îngenuncheat Uri. Aşa cum sunt şi a lui Garsecg. Într-adevăr, îmi servesc stăpânul pentru că aşa a vrut Garsecg. Stăpânul îşi aduce aminte că atunci când Baki şi cu mine eram bolnave pe Insula de Sticlă, ne-a lăsat în grija lui Garsecg. Când era Setr, ne-a pus să te slujim pe tine, spunându-ne că noi, care fuseserăm sclavele lui, vom fi acum ale tale. Nu aveam voie să-ţi spunem de darul ăsta al său pentru că Garsecg ţine secrete lucrurile bune pe care le face.

— Mi-ai cerut să nu-ţi pun nicio întrebare, am intervenit eu, şi n-am de gând să-ţi pun vreuna, dar am un comentariu: nu l-ai ascultat.

— Dacă mă va pedepsi, o să îndur, o să încerc… Dacă tu mă vei pedepsi, voi face la fel. Nu i-am dat ascultare pentru că problema e de viaţă şi de moarte, una pe care nici Garsecg însuşi, deşi e cel mai înţelept dintre oameni, n-ar fi putut să o prevadă. Nu voi întreba dacă ţi-a fost prieten, fiindcă ştii bine răspunsul la întrebarea asta. Şi nici nu voi cere să aflu dacă ai jurat să te lupţi cu Kulili în numele său. Te-ai luptat şi, deşi n-o ştiu la fel de bine ca tine, stăpâne, cred că te-ai luptat cu iscusinţă.

Am bâjbâit după Eterne şi am găsit-o imediat.

— Mă cheamă.

— Nu, stăpâne, nu te cheamă. Nu ţi-am vorbit despre un complot? E pus la cale de sora mea.

— Zi mai repede, a mârâit Gylf.

— Eu nu slujesc niciun câine, i-a zis Uri, nici măcar pe tine.

— Rău.

A oftat şi în suspinul ei era mai multă disperare decât ar fi putut exprima prin vorbe.

— Acum ştim ce crede despre mine câinele tău, stăpâne. Poţi să-i dai dreptate, deşi sper că-nţelegi că-mi trădez sora.

Mi-am înfăşurat mai bine pătura în jurul meu fiindcă vântul era rece.

— Baki plănuieşte să te trimită să-l înfrunţi pe Garsecg. De-aia l-a înjunghiat pe regele Gilling, care e pe patul de moarte. Tot din acelaşi motiv i-a recrutat pe Toug şi pe sora lui. Îi ajută şi pisica vrăjitoarei, cred că din răutate. Acum, că povestea mea s-a sfârşit, stăpâne, îmi dai cuvântul că n-o să-l ucizi niciodată pe Garsecg? Sau că măcar o să încerci să nu-l ucizi?

— Nu, i-am zis eu, aşezându-mă la loc şi privind stelele.

— Dar n-am zis că ţi-ai dat cuvântul lui Garsecg? C-o să duci război împotriva lui Kulili? Chiar şi de unul singur? Cuvântul de onoare…

— Ba da. M-a chemat?

— Nu, stăpâne, a răspuns Uri cu o voce care a sunat stinsă şi îndepărtată. Se teme prea mult de tine pentru asta, stăpâne.



Eram prea mulţi pentru un singur foc; Woddet, Yond, Cavalerul Leoparzilor şi Valt veniseră să mănânce lângă focul meu, pe care îl aprinseseră Hela, Heimir, Gerda, Berthold Viteazul şi Uns. Cu o bucată de mistreţ în blidul din faţa mea şi cu vin în pocal, le-am zis:

— Am veşti. S-ar putea să însemne mare lucru pentru noi, nu ştiu, sau s-ar putea să nu însemne nimic. Şi nici nu ştiu dacă sunt adevărate. Aşa mi-au fost prezentate şi nu mi s-a cerut să le ţin ascunse. Dar s-ar putea să greşesc dacă nu vi le spun. Puteţi să le credeţi sau nu, după cum vă place.

— Când ai primit veştile astea? m-a întrebat Cavalerul Leoparzilor.

— Aseară, i-am răspuns eu în timp ce am luat o bucată de carne şi am înfulecat-o.

— Trebuie să ne întărim paza. Oamenii mei au stat de gardă.

— N-am spus c-au adormit, l-am lămurit eu.

— Şi atunci cine a adus veştile? a întrebat nedumerit Woddet privind de la unul la altul.

— Chiar vrei să ştii? Nu are absolut nicio importanţă în privinţa a ceea ce vreau să vă spun.

— Atunci nu are nicio importanţă nici pentru mine, a declarat Woddet.

— El nu prea are încredere în cel care le-a adus. Dar tu, dragule cavaler, te încrezi în mine? a întrebat Hela băgându-şi în gură o halcă imensă de carne.

— Da, a roşit Woddet. Deşi n-ai sânge nobil, ştiu că eşti o domniţă adevărată.

— Cât despre sânge, eu l-am văzut pe al tău. Crezi că neamul meu e decăzut. Dar oare Sir Able, un cavaler mai înţelept, crede şi el acelaşi lucru? Eu sunt din sângele lui Ymir, Sir Able, fiindcă străbuna mea a fost tot Furia. Nu mi-ai spus odată că sângele ăla ţi-a năclăit până la cot braţul în care ţineai sabia? Sângele ăla decăzut.

Am dat din cap că da, fiindcă într-adevăr îi povestisem câteva lucruri care se întâmplaseră în Cerr.

— Mai degrabă sânge căzut.

— Eşti drăguţ, mi-a zis Hela întorcându-se spre Woddet. Dragule cavaler, fiindcă sunt domnişoara ta de încredere, te sfătuiesc să nu întrebi nimic şi să rămâi pregătit să îmbrăţişezi orice răspuns. Sânge căzut? Poate săbii căzute. Pe care dintre cavaleri îl vezi căzut?

— Pe niciunul, a zâmbit Woddet trist. Ce noutăţi ai, Sir Able, dacă nu e cu supărare?

Am sorbit din pocal, l-am pus jos, apoi l-am ridicat din nou.

— Am fost de acord că, dacă Fiii Furiei pornesc spre sud, îi vom înfrunta împreună, deşi tu şi Sir Leort sunteţi

prizonierii mei.

Woddet şi Cavalerul Leoparzilor au fost de acord.

— Veştile s-ar putea să aibă legătură cu asta dacă sunt adevărate. De fapt, s-ar putea să aibă şi dacă sunt false, în măsura în care alegem să le credem. Problema e că regele Gilling a fost înjunghiat şi e pe patul de moarte.

— Cine l-a înjunghiat? a întrebat Berthold Viteazul, fără să-şi ridice ochii, dar cu o voce caldă.

— Sora celei care mi-a dat veştile. Aşa pretinde.

— O sclavă? m-a întrebat Gerda.

— Da, dar care nu aparţine regelui Gilling sau vreunui alt uriaş.

— O cunoşti, domnule cavaler, a intervenit Hela. Lucrul ăsta e mai limpede în vocea ta decât dacă l-ai rosti în cuvinte.

I-am dat dreptate.

— N-am nicio soră şi lucrul ăsta mă bucură. Surorile sunt întotdeauna bârfitoare. Pe asta o cunoşti şi eşti prietenul ei. Dar ce crezi? Ar face vărsare de sânge? Ar înjunghia un rege?

— Ar putea, am zis încetişor, dacă ar fi provocată sau disperată, ar putea. Uite, tu, de exemplu, dacă un anumit tânăr ar fi ameninţat…

— Mai am o singură întrebare, a rânjit Hela, arătându-şi dinţii încălecaţi în gura ei de dimensiunile unei găleţi. Îţi mulţumesc c-ai avut răbdare cu mine şi m-ai acceptat atunci când m-am aruncat să-l salvez pe Sir Woddet! Dar întrebarea e de ce s-a grăbit sora ei să-ţi aducă veştile astea? Ştii?

— Văd că trebuie să vă spun mai multe decât aş fi vrut. Am să aflu în schimb părerea Helei sau, în orice caz, aşa sper. Dacă sfatul ei va fi la fel de iscusit ca întrebările de adineauri, o să merite.

Uns s-a tras mai aproape ca să audă mai bine.

— Există un bărbat numit Garsecg. Nu e om. Ne putem cu toţii imagina că strămoşul Helei n-a fost om?

— Dar eu sunt, a protestat Heimir. Sunt la fel de om ca şi tine.

— Iar eu n-am negat asta, am răspuns încercând să-mi îmblânzesc vocea pe cât posibil. Dar Hymir n-a fost om, indiferent cât de bun, curajos sau generos era. Nici acest Garsecg nu e om.

Am aşteptat să mă contrazică cineva, dar n-a făcut-o nimeni.

— S-a împrietenit cu mine. Îi datorez multe. Cred că s-a comportat astfel ca să mă convingă să mă alătur luptei împotriva unui duşman cu care nu m-aş fi confruntat dacă aş fi avut de ales.

Cavalerul Leoparzilor m-a întrebat ce mă nelinişteşte.

— Ştiţi povestea femeii pe care o iubesc. E în acelaşi loc în care se găseşte Garsecg şi aş vrea să fiu cu ea acum.

— Du-te la ea! a exclamat Cavalerul Leoparzilor. Tu eşti cumva singurul om din Mythgarthr care nu ştie povestea cavalerului şi a teleguţei?

— Am jurat să stau aici până la mijlocul iernii. Sunt de asemenea şi sub legământul pe care l-am făcut faţă de cel mai mare şi mai bun dintre oameni. Numai prin bunăvoinţa sa sunt atât de aproape de cea pe care o iubesc.

— Şi ce vrei să spui, domnule cavaler, că-ţi pasă mai mult de onoare decât de doamna ta? a întrebat Hela cu un zâmbet în care se citea mila. Gândeşte-te bine înainte să-mi răspunzi.

— Pentru un singur zâmbet al ei mi-aş arunca toată onoarea într-un şanţ, am recunoscut. Da, mi-aş călca onoarea în picioare. Dar apoi nu i-aş putea cere să ia de soţ un cavaler dezonorat.

Încercând să mă înţeleagă, Cavalerul Leoparzilor mi-a spus:

— Pui mai presus onoarea ei decât pe a ta. Ai muri ca s-o păstrezi pe a ei.

— Păi, vedeţi voi, cum poate această…?

— Vom vorbi despre asta la timpul potrivit. Lăsaţi-mă să termin. Persoana pe care o iubesc e împreună cu Garsecg. Cea care a venit aseară mi-a spus că sora ei vrea să mă determine să mă lupt cu el. Însă mi-a cerut să jur că n-o s-o fac.

— Adânc. Din ce în ce mai adânc, a bombănit Hela. Dacă şi cupa asta ar fi măcar pe jumătate atât de adâncă, a zis femeia uriaşă, întinzând recipientul către Woddet, care s-a grăbit să-i mai toarne vin.

— Şi-ai jurat, domnule? m-a întrebat Gerda.

— Nu. Am făcut deja destule legăminte. Îmi doresc să fiu cu femeia pe care o iubesc, am oftat. Dacă mă lupt cu el, e posibil ca ea să încerce să mă ucidă. Aş primi cu bucurie.

— Dar noi, nu! a tunat Berthold.

— Aşa rănit cum sunt, a intervenit şi Woddet, s-ar putea să-l dau vântului de legământ şi să te ucid eu însumi dacă nu ajungi odată la subiect. Regele din Jotunland e grav rănit, nu aşa ne-ai spus? Însă ce legătură are asta cu noi?

— Crezi c-ar putea să-l acuze pe vărul meu de crimă? a întrebat Cavalerul Leoparzilor.

— Am avut întâlniri cu Fii ai Furiei cât să-i numeri pe degetele de la două mâini, am explicat. Să fi fost cel mult douăzeci, deşi de cele mai multe ori erau mai puţin de-o duzină. Cu asemenea raiduri, vărul tău a sperat să-l convingă pe regele Gilling să se oprească. Berthold, tu ai fost capturat de Fiii Furiei. Cam câţi erau?

— Opt, atâţia am văzut când bandiţii m-au vândut şi m-au dat pe mâna lor, mi-a răspuns Berthold Viteazul pieptănându-şi barba cu degetele.

— Dar tu, Gerda? Voi câţi aţi ucis?

— Oh, domnule, nu pot să spun, a fost tare demult.

— Douăzeci?

— Nu. Nici măcar jumătate. Să fi fost cinci. Sau şase. Unii au fost ucişi, domnule, fiindcă s-au luptat bărbaţii noştri. Uriaşi care au venit sau care au plecat, domnule? Că de venit trebuie să fi fost vreo zece.

Am dat din cap, apoi m-am adresat lui Woddet.

— Hai să presupunem că regele Gilling moare. Oare succesorul său – ştim destul de puţine chiar şi despre rege, darămite despre cel care-i va urma – trimite o sută? Berthold, Gerda, dar cinci sute? Credeţi că e imposibil?

Berthold Viteazul a clătinat din cap, însă nu mi-a fost limpede dacă voia să nege sau se mira. A vorbit în schimb

Gerda:

— Ei bine, domnule, n-am văzut niciodată atâţia la un loc, dar dacă stau să mă gândesc mai bine la cei pe care i-am zărit în diverse ocazii, probabil că sunt sute. Ba chiar mai mulţi.

— Hela? Probabil c-ar fi trebuit să te întreb întâi pe tine.

— Despre cât sunt de numeroşi? Cinci sute? Nu cred că e un număr prea mare. Cât am tot stat pe drumul ăsta, fratele meu şi cu mine am văzut cincizeci într-o zi şi douăzeci în următoarea. Uitaţi-vă în sus, cavaleri viteji! Ce zboară deasupra noastră?

— Gâşte, i-a răspuns Cavalerul Leoparzilor, dar sunt prea sus pentru săgeţile mele.

— Câte să fie?

— Treizeci, cam aşa.

— Patruzeci, a plusat Woddet.

— Patruzeci şi trei şi conducătorul lor. Patruzeci şi patru în total. Atâtea vedem noi acum, deşi Sir Able nu vrea să se uite. Dar câte gâşte presupuneţi că se află în total pe lume, cavalerilor? Sute?

Nimeni n-a spus nimic în timp ce Hela a gâlgâit jumătate din vin, s-a înecat, dar nu s-a lăsat până n-a băut şi restul. Eu am rupt tăcerea.

— Hai să spunem că nu trimit mai mult de o sută. Am putea să le facem faţă? Noi trei, Gylf şi soldaţii de sub semnele leopardului şi ai soarelui. Şi Hela, Heimir şi Uns. Am putea?

Tăcerea s-a lăsat grea şi apăsat până când a spulberat-o Cavalerul Leoparzilor.

— Dar ai vrea, Sir Able? O să ne conduci? Răspunde cinstit.

— Am jurat să păzesc trecătoarea, i-am răspuns.



— Un călăreţ pe un cal ostenit, Sir Leort!

Cavalerul Leoparzilor şi-a dus mâinile pâlnie la gură şi a întrebat:

— Doar unul?

A urmat o pauză lungă, timp suficient ca Woddet, Valt şi

Yond să se apropie.
— Numai unul, domnule.
— Şi vine din nord? a întrebat Valt în numele tuturor şi al nimănui. Uriaşii călăresc?
— Sunt prea mari, a scuturat Yond din cap.
Cavalerul Leoparzilor i-a redus la tăcere cu un gest.
— De unde ştii că e călare pe un cal ostenit?
— Încearcă fără succes să-l ţină la galop, domnule.
Cavalerul Leoparzilor şi-a deschis gura, pe urmă a închis-o la loc, zgâindu-se la Woddet în timp ce acesta i-a întors privirea, cu o expresie de confuzie întipărită pe chipul său sincer.
— O femeie, a murmurat Valt.
— Aduceţi-mi calul! a strigat Cavalerul Leoparzilor.
La nordul trecătorii, Drumul Războiului începea să coboare, şerpuind în jos pe coasta muntelui într-un şir de curbe strânse. Cavalerul Leoparzilor le-a parcurs pe toate la galop şi în multe dintre ele copitele calului său desprindea pietre pe care le arunca în hău.
A dat de călăreaţă după ce a trecut şi de ultima cotitură. Când s-a întâmplat asta, necunoscuta, care era aşezată pe o şa pentru femei, îmbibată de sudoarea calului, s-a dovedit a fi atât de aproape, încât era să o dărâme. A strigat, iar când a văzut scutul pe care îl purta Cavalerul Leoparzilor a izbucnit într-un şuvoi de lacrimi.
El a descălecat şi a ridicat-o din şa, ţinând-o aşa cum o făcuse când fusese de vârsta lui Valt, iar ea era un copil frumos cu ochii scânteietori şi cu bucle ca pana corbului.



Tunica stegarului care a venit să mă anunţe de provocarea Cavalerului Negru era de un alb imaculat, iar blazonul de pe ea era o zibelină.
— Stăpânul meu, l-a anunţat el pe stegarul nostru, vrea să treacă la nord. Are treburi urgente, a mai zis el înainte să facă o pauză şi să zâmbească. Iar punga îi este garnisită, a adăugat apoi. Ia de-aici douăzeci de piese de aur şi spune-i stăpânului tău să se dea din drum.
— Vorbesc în numele lui Sir Able de Inimă Înflăcărată, i-

a răspuns apăsat stegarul nostru. Stăpânul meu, Sir Leort de Sandhill, i s-a alăturat până când îi va fi plătită răscumpărarea.

Stegarul Cavalerului Negru a ridicat o sprânceană groasă ca un şomoiog de trifoi.

— Păi şi n-ar trebui să alergi spre sud ca să te îngrijeşti de asta?

— A fost însărcinat altcineva. Dar tu te vei duce după răscumpărarea stăpânului tău? Fratele nostru ne-a părăsit cu câteva zile în urmă. Mi-e teamă că e prea târziu să-l rog să vă ajute.

— Nu va fi nevoie, i-a tăiat-o stegarul Cavalerului Negru, ridicând în aer punga despre care vorbise mai devreme şi scuturând-o pentru ca zornăitul aurului să poată fi auzit îndeajuns de bine. Stăpânul meu îşi plăteşte răscumpărarea în avans.

Stegarul Cavalerului Leoparzilor a clătinat din cap.

— Nu vrei să te uiţi la bani? Ca să-i poţi spune mai exact lui Sir Able ăsta de care vorbeşti?

— Ţi-am zis numele stăpânului meu – Sir Leort de Sandhill. Am declarat că-l reprezint pe cel care l-a învins, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Înainte să continuăm, va trebui să aflu numele stăpânului tău şi pe cel al castelului de unde vine fiindcă, de vreme ce are atâta aur, e limpede că are şi-un domeniu.

Au continuat însă, încercând cu iscusinţă, unul să afle, iar celălalt să ascundă blazonul şi castelul de obârşie al străinului. Într-un târziu, stegarul Cavalerului Leoparzilor s-a întors la mine:

— Stăpânul lui se ascunde sub numele de Cavalerul Negru, mi-a explicat el, şi nu vrea să spună cum îl cheamă. N-am aflat nici ce treabă are la nord şi nici nu mi-a spus cum se numeşte castelul lui.

Mi-am lovit uşurel bărbia cu degetul.

— Cred că are un castel, deşi eu am spus *conac,* în ciuda flamurii late de la goarna celuilalt. Am încercat să-l trag de limbă, dar n-am reuşit.

— O fi un baronet!

— Sau poate chiar mai mult. Vă oferă douăzeci de piese de aur, a îngăimat stegarul. M-am uitat la bani şi el a insistat să vi-i aduc.

Am împins punga într-o parte.

— Nu poate să treacă. Spune-i stegarului…

— Ce anume, domnule?

— Spune-i că dacă stăpânul lui vrea să se îndrepte spre nord, trebuie să mă provoace pe mine sau să meargă pe alt drum, am zis şi-am făcut o pauză. Mă gândeam la stegarul lui Sir Woddet. Cum îl chema?

— Herewor, domnule.

— A plecat acum patru zile. Au spus dacă l-au întâlnit pe drum?

— Nu l-au văzut. Se poate să fi păţit vreo nenorocire, domnule. Să sperăm însă că pur şi simplu a luat-o pe alt drum.

— Va trebui să-i întrebăm după ce se termină lupta. Stăpânul tău nu s-a întors?

— Nu, domnule. Să trimit pe cineva după el?

— Nu cred că e necesar, am spus eu după care mi-am pus mâinile pâlnie la gură aşa cum făcuse şi Cavalerul Leoparzilor mai devreme: Santinelă! La nord!

— La post, Sir Able! a răspuns soldatul gesticulând, iar lumina soarelui a strălucit pe zalele de pe braţul lui.

— Îl vezi pe stăpânul tău?

— Călăreşte încet alături de călător.

Am dat mulţumit din cap şi i-am făcut din mână.

— Spune-i Cavalerului Negru că sunt gata să-l înfrunt.

Stegarul era în mod evident nefericit.

— Însă înainte de asta, Sir Able, trebuie să vă spun că aurul…

— Nu-l vreau.

— Douăzeci de piese de aur de la miazăzi, grele şi adevărate, fiecare dintre ele. Am încercat două, domnule, cu dinţii, şi erau moi ca pielea. Pe fiecare dintre ele era chipul unuia.

— Sir Woddet îl cunoaşte? El sau oricare altul din suita sa?

— Nu ştiu, domnule. Să întreb?

L-am îndemnat s-o facă. Uns, care venise până sus în timp ce vorbeam, mi-a zis:

— Mă duc io, dom'le. Acuşica.

— O să merg şi eu cu el, domnule, mi-a zis stegarul. S-ar putea ca Sir Woddet să nu agreeze să vorbească unui asemenea specimen. Dar mai întâi, trebuie să vă previn că acest Cavaler Negru luptă până la moarte şi numai până la moarte. Nu acordă dreptul la revanşă şi deci…

Stegarul a tras adânc aer în piept şi şi-a luat inima în dinţi.

— …nu sunteţi obligat să vă luptaţi cu el. Asemenea luptă se duce în război şi nicidecum în turniruri.

— Şi Sir Woddet îşi dorea acelaşi lucru, am zâmbit eu. Nu pare ciudat?

Celălalt a dat să spună ceva, dar şi-a dat seama că e mai înţelept din partea lui să plece.

Norr a venit trei paşi mai în faţă şi m-am văzut pe mine însumi atacând, aplecat asupra lăncii.

— Nu, am şoptit. N-am să te obosesc silindu-te să mă porţi în spinare.

Am descălecat şi, unul lângă altul, Norr şi cu mine am înaintat până când stegarul Cavalerului Negru ni s-a înfăţişat înaintea ochilor. L-am văzut şi pe stăpânul lui aşteptând ceva mai departe lângă armăsarul lui întunecat.

— Pe coif are un craniu de om în loc de panaş, i-am explicat lui Norr.

Gylf, care ne urmărise, a mârâit supărat:

— Mândrie pisicească.

— E o copilărie, am fost eu de acord. O să ne înţelegem bine.

— Vrea să te sperie.

— Desigur, doar că nu reuşeşte. Îţi aduci aminte cum ţi-am spus să nu te bagi când m-am luptat cu Sir Woddet? Nici acum n-ai voie s-o faci. Vrei să-l pun pe Uns să te lege în lanţ? am întrebat eu, după care am şoptit către Norr: N-ai voie să-l tratezi pe acest cavaler ca pe Sir Woddet.

În mintea mea, Norr era fără călăreţ, cu capul în jos.

Stegarul Cavalerului Negru a făcut un gest larg cu mâinile.

— Sir Able! Stăpânul meu e gata de înfruntare. Tu eşti?

— Curând, sper.

Uns şi stegarul nostru se întorceau. Privindu-i, i-am zărit pe Idnn şi pe Cavalerul Leoparzilor. Le-am făcut semn cu mâna şi mi-au răspuns, ea fluturând o eşarfă albă.

— Or vorbit toţ’, m-a anunţat Uns, care a ajuns primul, cu răsuflarea tăiată. Numa’ cî ăla n-a vrut să mă privească în ochi.

— Înţeleg, am zis eu, cu o mână pe mânerul sabiei şi cu piciorul pe scară. Dar ceilalţi ce-au spus?

— Nica, dom’le, cică nu-l ştiu.

— N-au cunoştinţă de niciun Cavaler Negru, domnule, m-a anunţat stegarul nostru. Aşa spun, iar eu le dau crezare. Dar Sir Woddet ştie sigur cine e adversarul dumneavoastră, dar nu mi-a spus nici mie mai multe decât lui Uns.

Am încălecat.

— O să mă duc spre stânca aceea care îngustează drumul. Când o să mă vedeţi ridicându-mi lancea, sunt pregătit.

În timp ce aşteptam semnalul, mi-am răscolit amintirile. Cavalerul Negru îi era cunoscut lui Woddet; asta era sigur. Făcuse cale lungă ca să mă învingă înainte să-l pot înfrunta eu. Woddet îmi era prieten, dar cine era omul de care se temea c-o să mă omoare? Am încercat să-mi amintesc cavalerii de la Sheerwall. Însă nu-mi veneau în minte decât cei care mă însoţiseră la curtea Doamnei, cei ai lui Valfather. Sir Galaad, Sir Gamuret…

Nu. Woddet fusese gata să mă omoare doar ca să nu îl înfrunt pe acest Cavaler Negru.

Cele două trâmbiţe au sunat, iar tonurile lor limpezi şi ascuţite au stârnit ecouri peste piscurile acoperite de zăpadă. Am adus sub braţ lancea pe care o cioplisem din portocalul spinos şi am auzit tunetul copitelor lui Norr şi şuieratul vântului prin capul de dragon care îmi împodobea coiful.

Vârful lăncii Cavalerului Negru, aţintit întâi către viziera coifului meu, a coborât în ultimul moment, lovindu-mi scutul cu destul de multă forţă ca să o zdruncine pe Norr. Al meu a nimerit în mânerul şeii, iar armăsarul negru s-a răsturnat în drum.

M-am ridicat în scări, am descălecat şi i-am dat lui Uns lancea. Cavalerul Negru zăcea nemişcat şi am observat (în felul acela în care îţi atrage atenţia un iepure prins între două armate ce se năpustesc una spre cealaltă) că osul orbitei craniului pe care îl purta pe coif se spărsese, pierzându-şi o parte.

Stegarul nostru îngenunchease lângă Cavalerul Negru şi îl întreba necontenit dacă se predă.

Armăsarul lui s-a ridicat cu greu; chiar şi aşa, cu mânerul pe jumătate rupt, şaua de război îl ţinea încă pe cavaler, deşi acesta se clătina atât de tare, încât îmi era limpede c-o să cadă. L-am bătut pe stegar pe umăr.

— Gata! Ajunge! E rănit sau mort? Hai să-l ajutăm dacă putem.

Woddet şi Hela ajunseseră deja lângă mine. Cavalerul avea ochii în lacrimi. L-am ridicat toţi trei din şa şi l-am aşezat pe pietrele îngheţate ale drumului. Deşi abia mai putea vorbi, Woddet a reuşit să îngaime:

— Vrei să-i scoţi tu coiful, Sir Able? Sau ar trebui s-o fac eu?

Am clătinat din cap şi am privit spre Hela.

— Vrei s-o faci tu? Ne-ai face o favoare amândurora.

Mi-a dat ascultare şi i-a scos coiful.

— Nu-i mort, viteji cavaleri. Vedeţi cum i se zbat pleoapele? Mai au viaţă în ele.

Faţa Cavalerului Negru era palidă, ca de mort, şi avea părul şi barba albe: Woddet şi cu mine ne-am lăsat să cădem în genunchi lângă el. Berthold împungea corpul cavalerului căzut cu bastonul.

— E la fel de bătrân ca tine, tată, şi are o faţă nobilă, i-a spus Hela.

— Aflaţi că stăpânul meu e nimeni altul decât… a început stegarul celui căzut.

Cavalerul Negru a completat fraza cu o voce mai puternică decât s-ar fi aşteptat cineva:

— Ducele Marder de Sheerwall.

— Înălţimea Ta, am făcut eu o plecăciune. Nu ştiam.

— Şi nici nu trebuia să ştii, Sir Able. Eşti încă lipsit de pământuri şi de bani?

— Da, Înălţimea Ta.

— N-ar trebui… Sir Woddet, ce faci aici?

— S-a grăbit să vină înaintea Înălţimii Voastre, i-am explicat, fiindcă i-a fost frică să nu vă ucid.

— Dar l-ai învins, a zis Marder încercând să se ridice şi reuşind doar cu ajutorul Helei. Am vrut să te pun la încercare, Sir Able, să văd dacă rezişti tentaţiei. Ai trecut ambele teste, a tuşit el. Din păcate, eu nu l-am trecut pe al doilea.

— Lancea Înălţimii Voastre a ochit să-mi despice coiful, i-am zis. Aţi aplecat vârful în ultimul moment.

— Desigur, desigur, doream să te testez, nu să te orbesc, mi-a zis Marder, care l-a văzut abia atunci pe Berthold şi s-a ruşinat. Îmi cer iertare, domnule cavaler, n-am avut intenţia de-a jigni pe nimeni.

— Sunt doar un om sărman, domnule.

— Dar toţi oamenii ăştia… a făcut Marder privind nedumerit în jur. Această… această domniţă prea trupeşă şi acolo, cel mai mare bărbat pe care l-am văzut vreodată…

— E fratele meu, Înălţimea Ta. Iar alături vă stă un bărbat adevărat, deşi nu prea meşter la vorbe. E Yonder, Înălţimea Ta. Şi lângă el Sir Leort de Sandhill.

Uns i-a şoptit ceva la ureche femeii uriaşe.

— Acest servitor de încredere a numit-o pe domniţa pe care o însoţeşte şi crede că numele ei vă este cunoscut, duce Marder. E fiica lordului Beel, pe nume Idnn.

Cea al cărei nume a fost rostit a înaintat, zâmbind şi oferindu-i mâna lui Marder.

— Ne întâlnim în condiţii vitrege, Înălţimea Voastră. Haideţi să n-o facem şi într-un mod nepotrivit. Noi suntem Idnn, regină în Jotunland.

Capitolul 14
UTGARD ŞI CÂMPIA JOTUNLAND



Era imediat după răsărit.

— Acolo e destul de strâmt, aşa că n-o să încapă decât pe rând, Sir Svon, a zis sergentul care mergea în pas alert, iar eu am trei arcaşi la post şi două săbii.

Svon, care şchiopăta în urma lui, l-a aprobat din cap. Toug venea după ei.

Soldaţii aveau săbiile scoase din teacă, iar arcaşii îşi ţineau săgeţile pregătite. Cu toţii au părut uşuraţi de apariţia lui Svon. Când sergentul a deschis larg uşa de fier, Toug a înţeles. Cadrul ei permitea trecerea a câte doi cavaleri umăr la umăr sau a unuia singur, călare, fără să-şi aplece capul, însă Fiii Furiei din holul îngheţat de dincolo de uşă trebuia să se înghesuie, şi oricum păreau prea mari ca să treacă pragul. Faţa imensă, acoperită de o barbă deasă, semăna cu pielea unei tobe de război, doar că era brăzdată de cicatrice, ciupită de vărsat şi punctată de negi; avusese nasul spart, iar ochii îi ardeau în cap. La vederea lui, Toug a scos Sfărâmătorul de Săbii.

— Cine e regele vostru? a vrut să ştie Svon.

— *Gilling,* s-a auzit răspunsul, care ar fi putut fi la fel de bine şi bubuitul unei tobe de război. Regele de drept al lui Gilling, sânge din spiţa regească al lui Bergelmir.

Deşi Toug privea deopotrivă fascinat şi terifiat în ochii uriaşului, nu şi-a dat seama dacă acesta minţise.

— Aşa credem şi noi, i-a răspuns Svon. Intră, prietene.

— Şi restul?
— Spune-le să se întoarcă diseară.
— Eu sunt Schildstarr. Spune-i regelui.
— Majestatea Sa doarme, l-a informat Svon pe un ton răstit. Vrei să intri, dar singur, sau rămâi afară?
— O să le spun, a făcut Schildstarr un pas înapoi. Dar aţi face mai bine să baricadaţi la loc.
Uşa s-a izbit cu un clinchet metalic, iar doi dintre arcaşi au potrivit drugul la locul lui.
— Regele lor chiar s-a căsătorit de curând cu domniţa Idnn? a întrebat sergentul atât de încet, încât Schildstarr n-ar fi auzit nici măcar dacă şi-ar fi plecat urechea la gura lui.
Svon l-a aprobat, iar faţa îi era ca o mască.
— Pe Thunor!
— Are grijă de el, a intervenit şi Toug, cu nişte sclave de aici şi cu domnişoarele ei. Probabil e destul de greu să fii răspunzător de cineva atât de mare. Mie îmi pare rău pentru ea… tuturor ne pare rău.
— Adu-l pe Thiazi, i-a poruncit Svon, iar Toug a aprins o torţă pe care a găsit-o în camera de gardă şi s-a grăbit să-i îndeplinească ordinul.
Treptele până la genunchi ale scării întunecate, care ducea (era destulă piatră acolo chiar şi pentru un munte) la nivelurile superioare, păreau nesfârşite; zvâcnetul pe care îl simţea în rană şi bătăturile pe care i le făcuseră cizmele se împleteau cu oboseala.
După o sută de paşi sau chiar mai mult, a auzit zgomotul altor paşi, al unora care nu-i aparţineau, şi, deşi şi-a zis că probabil e vorba de un ecou şi-a dat seama curând că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Cineva sau ceva cobora, sărind cu sprinteneală din treaptă în treaptă.
Aerul a devenit şi mai rece şi, chiar dacă şi-a potrivit mai bine în jurul trupului mantia pe care i-o dăduse Idnn, aceasta îşi pierduse căldura. Văzând ochii de smarald ai lui Mani pe treapta de deasupra, şi-a dat seama imediat la ce privea motanul.
— E ea, nu-i aşa? E vrăjitoarea.

— Iubita mea stăpână, a rostit Mani cu solemnitate.

— Aşa îi spui şi doamnei Idnn.

— Şi regina Idnn este iubita mea stăpână, a explicat Mani. Loialitatea mea pentru amândouă este neţărmurită.

— Ai vrea s-o vezi? a întrebat o voce din întuneric.

S-ar fi putut să fie glasul vântului de afară dacă acesta ar fi reuşit să se facă auzit până pe scări.

— Da.

Toug s-a sprijinit de zid, dorindu-şi să poată sta jos.

— Dacă trebuie să vorbim din nou, ar fi mai bine s-o văd.

O Idnn care nu era Idnn a coborât scările, ceva mai vizibilă decât ar fi fost normal în semiîntunericul acela.

— Regele Gilling e un monstru, a vorbit pretinsa Idnn cu glas îngheţat. Nu trebuie să mă aibă, asta am venit să-ţi spun. O să-l aduc pe Sir Able ca să mă salveze.

— Şi Sir Svon poate s-o facă, i-a zis Toug.

— Dar şi tu o poţi face. Te-ai culcat vreodată cu o femeie?

— Nu încă, a mărturisit Toug clătinând din cap.

— Spui adevărul. Mani, putem avea încredere în el?

— O, da.

— Dar am văzut, a continuat Toug. Aş… aş şti ce să fac.

— Dar nu l-ai văzut pe regele Gilling când îşi ia o mireasă. Se-ntinde pe spate, cu membrul erect.

Toug a dat din cap, neştiind ce să creadă.

— Dezbrăcată, va trebui să-l iubesc, de parcă ar fi un pitic. Voi desena pe el o gură şi nişte ochi pătrunzători. Îl voi unge cu uleiuri scumpe, îl voi îmbrăţişa şi-l voi săruta, îi voi cerşi iubire. Gilling îmi va răspunde, ca şi când ar vorbi în numele piticului pe care îl sărut. Când va erupe, mă va scălda în sămânţa lui, iar eu va trebui să-l laud şi să-l sărut şi mai mult, spunându-i cât de fericită m-a făcut şi rugându-l să nu mă părăsească.

— Doamna Idnn n-ar face niciodată lucrurile astea, a vorbit Toug mai încrezător decât fusese vreodată în viaţa lui.

— Dacă mă voi împotrivi sau mă voi arăta dezgustată de vreun cuvânt sau de vreun gest al lui, o să mor, i-a

mărturisit pretinsa Idnn. N-aş fi prima care să-şi găsească pierzania în felul ăsta, crede-mă. O fi oare cu putinţă ca ea să-i dăruiască un copil?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a reuşit Toug să spună cu glas tremurător.

— Sământa lui vă pătrunde în ea. Iar când copilul va începe să-i crească în pântec, eşti conştient cât de mare se va face?

Pretinsa Idnn a început să se umfle. Toug şi-a închis ochii, numai pentru a descoperi că putea să o vadă în continuare, cu trupul monstruos deformat şi dominat de un chip care plânge. Mâini nevăzute i-au sfâşiat hainele şi au dezgolit-o de la piept până la şolduri. Şi-a apăsat degetele pe ochi ca să alunge febra roşie care i se strecurase în minte: dar ea a pătruns dincolo de pleoapele lui, tremurând, şi a rămas nemişcată.

Când şi-a revenit, a descoperit că era aşezat, aşa cum îşi dorise, pe piatra rece şi murdară a unei trepte, plângând şi suspinând.

— Nu s-a întâmplat încă, i-a zis Mani, iar vocea lui, care de obicei nu era deloc prietenoasă, suna acum mai dulce decât o auzise vreodată Toug. S-ar putea nici să nu se întâmple vreodată.

— Aşa va fi! a strigat Toug printre lacrimi. N-o să permit! Îl omor! Nu-mi pasă dacă o să fac o crimă, o să-i iau viaţa.

— Nu va fi crimă. Acum ia torţa aia şi aţâţ-o înainte să se stingă, l-a îndemnat Mani, sărind pe treapta pe care era şi Toug.

Spre marea surpriză a băiatului, motanul şi-a frecat blana moale de piciorul lui.

— E crimă dacă ucizi o pisică, dar nu şi în luptă. Ar fi crimă dacă l-ai ucide pe… să zicem, Sir Garvaon sau pe lordul Beel, în afara unei lupte. Dar regele Gilling nu e mai asemănător cu tine decât e Org.

— E şi el pe-aici? a întrebat Toug brusc înspăimântat.

— Org? Din câte ştiu eu, nu.

— Dar asta s-a întâmplat, nu-i aşa? Când Sir Svon şi Sir

Garvaon s-au luptat cu uriaşii. Org era şi el acolo şi a stins pe rând toate torţele ca să nu poată fi văzut.

— Cu siguranţă, a căscat Mani, acoperindu-şi politicos botul cu o labă neagră.

— Păi şi... i-a ţinut cumva din spate? Sau ceva de genul ăsta? Aşa au câştigat cavalerii noştri?

— Habar n-am. S-au luptat pe întuneric.

— Trebuie să merg la Thiazi. L-a chemat Sir Svon, a urmat Toug, sărind pe treapta de pe care tocmai coborâse Mani.

— Înseamnă că trebuie să-l anunţi negreşit. Pot să mă urc pe umărul tău?

— Haide! l-a îndemnat Toug întinzându-şi braţul liber.

După ce au mai urcat un rând de trepte, Toug a întrebat:

— Org l-a înjunghiat pe rege?

— Habar n-am cine l-a înjunghiat, i-a mărturisit Mani lui Toug. N-am văzut când s-a întâmplat, deşi tare mi-aş fi dorit. Dar mă îndoiesc că el a făcut-o. De obicei, Org frânge gâturi, asta am văzut până acum. Desigur, e greu de crezut că poate exista o fiinţă îndeajuns de puternică pentru a le frânge gâtul uriaşilor, dar el poate.

— Regele a fost înjunghiat. O rană adâncă, făcută de lama unei săbii sau a unui pumnal mare.

— Gilling l-a ucis pe jupânul Crol, a zis Mani gânditor.

— Ştiu, l-a aprobat Toug, ajungând cu greu pe următoarea treaptă. Mi-ar fi mai uşor să urc dacă aş avea ceva de care să mă ţin.

— O să le spun să pună o balustradă.

— Org trebuie să facă tot ceea ce îi spune Sir Svon. Mi-a zis cineva lucrul ăsta, dar nu mai ştiu cine. Se poate s-o fi făcut chiar tu.

— Se poate.

— Uciderea jupânului Crol n-a fost dreaptă. Deloc. Aşa că de ce să nu-i fi spus Sir Svon lui Org să-l ucidă pe rege?

— Nu mă pot gândi la niciun motiv, a recunoscut Mani. Cu toate astea, nu e cazul. Eu trăgeam cu urechea când Sir Svon i-a spus lui Org ce să facă. Regele n-a fost pomenit în niciun fel.

— Nu-i frumos să asculţi discuţiile altora.

— Deşi o fac fără tragere de inimă, trebuie să te contrazic. Adeseori cred că e plăcut să asculţi, iar de multe ori, chiar educativ. O pisică atentă află foarte multe lucruri.

Toug a continuat să urce; se apropia deja de etajul spre care se îndrepta şi ştia că discuţia lui cu Mani avea să se încheie curând. S-a oprit şi-a agitat torţa ca să-i aţâţe flacăra.

— Cred c-ar trebui să-mi spui tot. Am nevoie să ştiu mult mai multe lucruri.

— Despre ceea ce i-a spus Sir Svon lui Org? a întrebat Mani sărind de pe umărul lui şi începând să se întindă. Păi, s-a întâmplat în timp ce Sir Svon…

— Despre ce faci tu şi vrăjitoarea ta. Vrea să-l ucid pe rege. Dacă o fac, vom avea mult mai multe belele decât avem deja.

— Vrea s-o salveze pe regina Idnn, a obiectat Mani. Asta e cu totul altceva.

— Dar îl vrea înapoi pe Sir Able. Aşa i-a spus lui Thiazi.

— Pe care trebuie să-l chemăm. Nu aşa am auzit? Presupun că Sir Svon are nevoie de el, de vreme ce te-a trimis să-l aduci.

Toug nu s-a lăsat abătut de la şirul gândurilor sale.

— Ea i-a spus regelui c-ar trebui să-l ia în slujba lui dacă vrea să rămână pe tron, iar asta mă face să cred că e de partea lui Gilling.

— Mă îndoiesc, a răspuns Mani netezindu-şi mustăţile.

— Păi nu-ţi spune lucrurile astea?

— Îmi face confidenţe din când în când, a răspuns Mani băţos. Însă în privinţa lui Sir Able nu mi-a spus nimic. Eu doar trebuia să călătoresc alături de Sir Able şi de câinele ăla îngrozitor. Trebuia să-l slujesc pe cavaler cât mai bine cu putinţă şi am făcut-o. El m-a dat însă reginei Idnn, iar eu mi-am schimbat loialitatea fără să zic nici „pâs”. Iar ea m-a oferit soţului ei, regele, ceea ce-a fost pentru mine încă un pas în sus pe scara socială. Eşti de acord?

— Aparţii însă vrăjitoarei, a concluzionat Toug cu

amărăciune.

— Bineînţeles, l-a aprobat Mani sărind pe treapta următoare. Ah, acum înţeleg! Ţi-e teamă să nu-i spun regelui Gilling că vrei să-l omori.

Toug, care nu se gândise la asta, a înghiţit în sec.

— Evident că n-o s-o fac. Ceea ce nu reuşeşti să înţelegi este că eu sunt un prieten credincios. Dacă va încerca cineva să-l ucidă în prezenţa mea, s-ar putea să intervin. Depinde însă foarte mult de împrejurări.



— A fost un moment de maximă confuzie, ne spusese Idnn în seara precedentă. Nu veţi putea înţelege ce s-a întâmplat dacă nu acceptaţi lucrul ăsta. Torţele s-au stins sau cel puţin marea lor majoritate. Sir Svon şi Sir Garvaon se luptau cu uriaşii desemnaţi de Majestatea Sa, dar şi cu ceilalţi, fiindcă se aruncaseră cu toţii în bătălie. Unii dintre uriaşi se băteau între ei, certându-se la beţie sau încercând să regleze conturi mai vechi. Majestatea Sa s-a îndreptat însă brusc de spate, şi-a azvârlit capul în sus şi a început să tremure. Atunci ne-am dat seama că s-a întâmplat ceva îngrozitor. S-a îndoit de şale, iar noi am căzut de pe umărul lui. În clipa următoare, era întins la picioarele noastre. A venit sfetnicul său, iar noi am presupus că-l aduseseră acolo strigătele noastre de durere, însă el ne-a informat după aceea că fusese prevenit de o Aelfă că soţul nostru e în pericol.

Idnn s-a oprit, căutând cu privirea chipul meu şi pe al lui Marder.

— Pe vremea aceea nu era soţul nostru, a adăugat apoi. V-am explicat asta?

— Nu, a zis Cavalerul Leoparzilor, fiindcă oricum nu putea să mai păstreze tăcerea multă vreme.

— Continuaţi, vă rog, Majestate, am îndemnat-o eu pe Idnn.

— A fost oribil. Thiazi ne-a poruncit să avem grijă de el, apoi a dispărut. Se dusese să aducă ajutoare ca să-l putem căra în castel, dar noi n-am ştiut asta. Am rămas lângă el plângând şi strigând, urlând la ceilalţi ca să nu-l calce în

picioare. A venit şi tatăl nostru şi apoi şi Thiazi cu o lectică şi cu sclavi care să o care. Erau orbi, bărbaţi chiorâţi, obicei pe care noi am vrut să-l interzicem. Însă pentru ei era deja prea târziu, deja erau nevăzători, şi oricum era întuneric şi toată lumea urla şi se lupta în jurul nostru. Cu ajutorul lui Thiazi l-au rostogolit în lectică, iar noi am încercat să-i ghidăm, deşi credeam c-a murit.

— N-aţi mâncat nimic, i-a zis Gerda cu blândeţe. Regină Idnn, căprioara asta e nespus de gustoasă şi avem şi ceapă. E o adevărată delicatesă pe aici, a continuat ea.

Idnn a ciugulit ascultătoare din mâncarea care i se pusese în faţă.

Privind-o în clipa aceea, mi-am dorit să fiu în stare să pictez. Pe stâncile din spatele ei se stingea lumina asfinţitului, iar ea, cu diadema de diamante pe catifeaua neagră, în contrast cu chipul îmbătrânit al ducelui Marder care stătea la dreapta ei şi alături de Cavalerul Leoparzilor, îmbrăcat cu mantia sa de blană, era tot ce putea visa un pictor în căutarea inspiraţiei.

— Mergem şi noi acolo? m-a întrebat Woddet în şoaptă.

— Eu cred că mă duc, i-am răspuns. Dar asta n-are nicio legătură cu tine.

— Dacă te duci, merg şi eu.

— Şi eu! a exclamat Cavalerul Leoparzilor.

Marder şi-a ridicat privirile din farfurie.

— Cred că va trebui să pricep mai întâi situaţia de faţă. Înţelegi, Sir Able?

I-am făcut semn că da, aşa că Marder i s-a adresat lui Idnn:

— Ştiţi cine l-a rănit pe rege?

— Nu, a răspuns ea, punând deoparte pumnalul pe care îl scosese când ne aşezaserăm la masă şi care păstra o fărâmă de carne undeva, sus, pe vârf. Noi eram pe umărul său. Unii dintre… dintre ai noştri se luptau, iar el le striga să se oprească, în momentul în care a fost înjunghiat din spate. Era întuneric, foarte întuneric, deşi câteva torţe erau încă aprinse.

— Aici e problema, a zis Marder. Dacă vă vom ajuta,

Majestate, iar eu voi face tot ce stă în puterea mea ca să vă fim de folos, va trebui să înţelegem. Întrebările noastre ar putea părea impertinente, dar va trebui să le adresăm. Mă veţi ierta?

— Cu siguranţă, a răspuns Idnn, mişcându-şi necontrolat degetele în poală.

— Trebuie să ştim, şi vă rog să mă consideraţi prieten indiferent de răspunsul la întrebarea dacă l-aţi înjunghiat dumneavoastră.

Idnn a privit în sus şi şi-a întins mâinile de parcă ar fi vrut să cuprindă norii aurii şi purpurii ai asfinţitului.

— Doamnă din Cerr, fii martora nevinovăţiei noastre! Dacă am făcut aşa ceva, ia-ţi mâna de pe soarta noastră.

După ce a rostit aceste cuvinte, şi-a coborât încet braţele, apoi şi-a privit lung palmele pe care le-a întins spre Marder.

— N-o să vă întrebăm dacă aţi fi în stare să tăiaţi mâinile unei femei, Înălţimea Voastră. Suntem siguri că nu. Dar dacă sângele soţului nostru pătează aceste mâini, sunteţi binevenit să le tăiaţi chiar dumneavoastră sau călăul din slujba dumneavoastră.

— Înţeleg, Majestate, a oprit-o Marder. Trebuia să întreb, deşi nu mă aşteptam la un altfel de răspuns. Urmează însă o întrebare mai ticăloasă decât prima. Cine credeţi c-ar putea fi trădătorul? Înţeleg că n-aţi văzut lovitura şi n-aveţi nicio dovadă. Dar nici nu bănuiţi pe nimeni?

— Nu, Înălţimea Voastră.

Din cealaltă parte a focului, Hela m-a privit cu înţeles, apoi a intervenit.

— Domnule cavaler…

— Da, i-am răspuns eu cu un glas gâjâit. Majestate, trebuie să vorbesc. Hela ştie ce vreau să vă spun. Sir Woddet şi Sir Leort ştiu şi ei o parte, la fel ca şi cei care au salvat-o pe Înălţimea Voastră care nu ştie însă la ce mă refer. Aveţi îngăduinţa de-a mă asculta?

— Bucuroasă, mi-a zis Idnn, dacă vorbele tale vor face lumină în privinţa nenorocirii care s-a abătut asupra

soţului nostru.

— S-ar putea să aducă mai degrabă şi mai multe îndoieli, i-am zis. Mi-e teamă că aşa va fi. Sfetnicul ăsta e de încredere?

— O fi cineva de încredere? a bombănit Hela.

— Fiica mea vitregă spune prea multe adevăruri, a tunat Berthold Viteazul. Sir Able, te poţi încrede în mine, aşa cum niciun Fiu al Furiei nu poate spera c-o să-i spună adevărul.

— Aşa e, a acceptat Idnn. Soţul nostru are încredere în Thiazi, iar noi credem că e îndreptăţit să aibă. El nu l-ar trăda. E însă un Fiu al Furiei, iar eu doar o femeie.

— Ţi-a spus că unul dintre Aelfi l-a prevenit că regele Gilling e în pericol?

— Da.

— Atunci cred că-i voi da crezare în privinţa asta, cel puţin. O Aelfă a venit să-mi spună că sora ei l-a înjunghiat pe rege. I-am informat despre asta pe Sir Woddet, Sir Leort şi pe alţii, deşi nu le-am zis că avertismentul venise din partea unei Aelfe de Foc. Numele ei e Uri şi o cunosc destul de bine. Pe sora ei o cheamă Baki. Şi pe ea o ştiu.

— Astea cu siguranţă sunt informaţii noi, a rostit Idnn cu ochi scânteietori.

— Dacă aşa a zis, nu prea o cred.

Marder a clătinat gânditor din cap.

— Atâta vreme cât a spus-o un Aelf… nici eu nu prea cred, a exclamat el, după care s-a întors spre Idnn. Mai am o întrebare, Majestate. Regele poate vorbi?

— Când am plecat noi, nu putea.

— Atunci nu ştim cine crede el că l-a lovit, deşi asta ar fi o informaţie foarte folositoare. Dar ce e cu acest Thiazi? El ce spune?

— E unul dintre ai noştri, dintre Fiii Furiei. Când soţul nostru regal a urcat pe tron, mai erau cel puţin o duzină de pretendenţi. Cea mai mare parte a domniei sale a însemnat supunerea lor. Thiazi crede că un asemenea rebel a încercat să câştige prin vicleşug ceea ce nu a putut să obţină în bătălii.

— Dar dumneavoastră? Dumneavoastră ce credeţi? a întrebat Cavalerul Leoparzilor.

— Va trebui să spun mai întâi, a mărturisit Idnn oftând, că Thiazi e adept al magiei. Abilităţile sale îi confirmă părerile, ceea ce este destul de important.

— Zei falşi, a murmurat Marder.

Cavalerul Leoparzilor ar fi vrut să spună ceva, dar a fost redus la tăcere de braţul ridicat al lui Idnn.

— În al doilea rând, ar trebui să-ţi zicem, Sir Able, că şi noi am fost vizitaţi de un mesager. O să vorbim despre asta între patru ochi. În al treilea rând, vă voi informa pe toţi că tatăl nostru e convins că regele a fost rănit de o persoană din suita noastră. Îi vine greu s-o spună cu voce tare, dar e tatăl nostru şi ştim că asta crede. E bolnav de îngrijorare şi trebuie să dăm greutate părerii sale. În plus, e un om înţelept, cu multă experienţă.

Idnn s-a oprit ca să-mi zâmbească.

— În ultimul rând, trebuie să ne gândim şi la ceea ce ne-a zis Sir Able. Am lua şi alte lucruri în considerare dacă ne-ar împărtăşi mai multe.

— În ceea ce mă priveşte, a intervenit Marder, e mai importantă opinia dumneavoastră. Să recapitulăm, ce avem? Aelfii, Fiii Furiei şi suita lordului Beel. În care vă încredeţi mai mult?

— În niciunii, a oftat Idnn. Tocmai de-aia… de-aia am fugit.

— Vă vom da o escortă până la castelul tatălui vostru sau până la curtea regelui Arnthor, indiferent unde vreţi să mergeţi.

— Credeţi că ne vom abandona soţul rănit? Niciodată! a strigat Idnn cu ochi scânteietori. Am venit să căutăm ajutor, cavaleri îndeajuns de curajoşi să pornească spre Utgard. O să vii cu noi, Sir Able? Dacă o vei face, regele va trăi şi noi vom triumfa, ştim bine asta.

— Nu pot să vă urmez până când nu îngheaţă golful din Forcetti, i-am zis eu. Până atunci, trebuie să fac de strajă în această trecătoare. Îmi pare rău.

— Şi dacă te eliberez de legământul ăsta? m-a întrebat

Marder căutându-mi privirea cu ochii săi albaştri.

— M-aş duce, bineînţeles, Înălţimea Voastră. Dar o să mă eliberaţi?

— Aşa intenţionam în momentul în care am venit aici, mi-a zis Marder. Era unul dintre motivele mele. Acum însă trebuie să ştiu mai multe.

— Întrebaţi, l-a îndemnat Idnn. Aveţi idee cât de greu ne-a fost să călărim spre voi în ultimele zile? Sau de pericolele prin care am trecut? Dacă ar fi să ne asculte doar Sir Able, am vorbi o noapte întreagă.

— Da, dar nu l-am lăsa singur, i-a zis Sir Woddet.

— I-am jurat credinţă lui Sir Able, a intervenit Cavalerul Leoparzilor. Dacă mă eliberează, merg cu el de bunăvoie. Dacă n-o face, sunt nevoit să-l urmez.

Hela a zis şi ea încetişor:

— Stăpânul meu nu are soldaţi, în afară de fratele meu, şi nici măcar un singur arcaş. Cei pe care i-a adus Cavalerul Negru sunt mult mai numeroşi decât cei aduşi de Sir Woddet şi Sir Leort laolaltă. Ce zice despre asta Cavalerul Negru?

— Asta rămâne de văzut, a intervenit Idnn, mestecând frenetic, apoi înghiţindu-şi dumicatul. Ne-am dat brusc seama cât de hămesiţi suntem. Cere-ne orice, dar lasă-ne să ne ospătăm.

— Majestate, nu era în intenţia mea…

— După aia o să dormim, fiindcă ne-am odihnit doar în şa în ultimele trei nopţi, dacă ăsta se poate numi somn. Când va răsări soarele, vom porni din nou spre nord. Chiar şi singuri dacă trebuie.

— Va trebui să ne consultăm în privinţa asta, a spus Marder sorbind din vin. Sir Woddet şi Sir Leort îşi vor respecta cuvântul. Pe de altă parte, eu n-am promis nimic, Sir Able, iar tu nu m-ai forţat să fac vreun legământ. Cu toate astea, te informez că voi rămâne prizonierul tău până când va fi plătită o răscumpărare pentru mine, pe care o poţi stabili în felul în care doreşti. E suficient?

— Da, Înălţimea Voastră, l-am aprobat eu. Şi dacă mă veţi elibera de jurământ, n-am nevoie de altă

răscumpărarare.

— Nu vreau să ştiu nimic mai mult în chestiunea asta, a dat din cap Marder. Deocamdată am rămas la întrebarea lui Sir Leort şi trebuie să vă spun că mai am şi eu câteva. Majestate, cum se face că v-aţi căsătorit cu regele Gilling? Ce v-a făcut să vă avântaţi pe o cale atât de periculoasă?

Lama pumnalului lui Idnn s-a oprit la jumătatea drumului spre gura ei.

— Viteazule Sir Leort, vă cerem iertare. Am uitat.

— Îmi retrag întrebarea, a zis repede Cavalerul Leoparzilor, şi regret din suflet durerea pe care v-a provocat-o.

— Dar va trebui să avem un răspuns, a insistat Marder. Majestate, mi-aţi zis că-mi acceptaţi toate întrebările, aşa că mai am una. Nu puteţi spune cine e asasinul. Cu toate astea, e atât de greu chiar şi să faceţi o presupunere? De ce?

— Pentru c-ar putea muri foarte mulţi oameni nevinovaţi, a răspuns Idnn punându-şi jos pumnalul. N-aţi fost niciodată în Utgard, nu-i aşa, Înălţimea Voastră?

— Nu, niciodată, a clătinat Marder din cap.

— Neamul nostru ia sclavi din regatele de la sud, a zis Idnn cu glas blând. Cuplul ăsta de bătrâni pe care îl vedem… femeia are urme de lanţuri la picioare. Au fost sclavi în Jotunland?

— Nu grăiesc îndeajuns de bine pentru urechile unei regine, a tunat Berthold, dar ai dreptate când spui asta.

Gerda s-a grăbit să-i şoptească ceva la ureche.

— Majestatea Voastră mă înţelege, nu-i aşa?

— Te-au orbit, omule blând!

— Mi-au scos ochii. Aşa au făcut.

— Avem sute ca el în Utgard, i-a spus Idnn lui Marder, deşi toţi sunt mai tineri, chiar mult mai tineri decât el. Era întuneric, aşa cum ţi-am zis, dar ce e întunericul pentru un orb? Şi cine ar fi avut un motiv mai întemeiat să-l urască pe soţul nostru?

— N-ar fi trebuit să te silesc să ne dai un răspuns, a mărturisit Marder. Să nu mai vorbim despre asta. Dacă Fiii

Furiei vor ajunge să creadă acelaşi lucru, îi vor măcelări pe toţi sclavii bărbaţi. Sper că mă înţeleg toţi cei care au auzit-o vorbind pe regina Idnn.

— Nu vom spune nimic, l-a asigurat Woddet, iar ceilalţi au făcut semn că vor păstra şi ei tăcerea.

— S-ar putea să ne înşelăm, a şoptit Idnn. Sperăm să ne fi înşelat. O, cum sperăm! a exclamat ea, după care a făcut o pauză ca să-şi tragă sufletul. Am căzut de pe umărul Maiestăţii Sale, după cum v-am spus. Ar fi trebuit să-l fi avut pe Mani cu noi, aşa cum ştiţi, dar probabil că l-am scăpat. L-am dus pe Majestatea Sa în turn, unde nu erau prea multe lumini, aşa c-a fost nevoie să le aducă nişte sclave. Nu aveam de unde şti cât de grav era rănit. De fapt, nici nu eram convinşi că era încă în viaţă, fiindcă împroşca sânge în toate părţile.

— Unde e rănit? am întrebat eu.

— În spate.

Idnn a lăsat să-i cadă mantia de pe umeri şi s-a ridicat, iar eu i-am urmat exemplul; uitasem cât e de mică şi m-a trecut un fior când mi-am imaginat-o în mijlocul unei mulţimi de uriaşi care se luptă unii cu alţii.

— Ai vrea… Hela, aşa te numeşti?

— Sunt servitoarea Majestăţii Voastre. Poate c-ar fi mai simplu dacă aş îngenunchea.

— Nu, rămâi în picioare şi întoarce-te cu spatele la ei.

Hela a asculta-o. Ridicându-se pe vârfuri, Idnn a dat deoparte tunica zdrenţuită de piele pe care o purta fata uriaşă. Pe urmă ne-a arătat unde e rana regelui.

— În dreapta, am zis eu, sub omoplat.

— Da, aşa este. Exact aşa.

— A fost lovit din spate de un inamic dreptaci. Dacă ucigaşul ar fi fost dintre ai noştri, trebuie să fie un om foarte înalt.

— Un om foarte înalt, cu un pumnal, am adăugat eu. Nu l-am văzut niciodată pe regele Gilling, dar m-am întâlnit cu Fiii Furiei şi am înjunghiat câţiva. Sunt mult mai mari decât Hela.

— Poate că stătea pe ceva, a presupus Woddet.

— Puţin probabil, a clătinat Marder din cap.

— Şi totuşi, am insistat eu, lordul Beel care a fost acolo se teme c-ar fi putut fi unul dintre ai lui. V-a asistat, Majestate, când îl păzeaţi pe regele căzut?

Idnn mi-a făcut semn că da.

— Şi-a fost cu Domnia Voastră când l-aţi cărat înăuntru pe rege?

— Desigur. În momentul acela, soţul nostru putea să vorbească. Până atunci reuşise doar să îngaime nişte lucruri. L-a întrebat pe tatăl nostru şi pe Thiazi cine l-a rănit. Tatăl nostru a spus că nu ştie, iar Thiazi a presupus că fusese înjunghiat de un rebel. După asta l-am dus sus, de fapt sclavii l-au dus, dar noi am mers cu ei. Scuipa sânge şi de fiecare dată când tuşea credeam că o să moară. A fost oribil. Mergeam în urma lecticii sale şi vedeam cheaguri imense de sânge…

Idnn s-a lăsat să cadă din picioare, iar Marder, Woddet, Cavalerul Leoparzilor, Berthold Viteazul şi Gerda, Hela şi Heimir, Uns şi cu mine ne-am reluat locurile, fiindcă regina ne permisese.

— Am vrut să vă spunem că părea încă în viaţă, a reluat Idnn încetişor, dar lucrurile n-au stat chiar aşa. Regele era pe moarte. Era ca… o meduză. V-am spus că l-am pansat? V-am zis, dar nu mai curgea prea mult sânge din rană. Continua în schimb să tuşească. Mereu şi mereu.

— O rană prin care aspiră aer, a zis Marder, iar eu l-am aprobat.

— L-am pus în pat, eu, sclavele şi Thiazi. Ne-a spus să baricadăm uşile castelului, înţelegeţi? Se temea ca nu cumva cel care îl înjunghiase să intre şi să… termine treaba. Aşa ne-a zis: „să termine”. Thiazi a mers să vadă dacă intrările erau blocate; cavalerii l-au urmat pe tatăl nostru. Sir S… Svon şi Sir Garvaon l-au ucis pe Skoel, înainte ca regele să fie rănit, iar după aceea au încercat pur şi simplu să-şi salveze vieţile. Erau împreună cu el, cu meşterul Papounce şi cu ceilalţi din delegaţia tatălui meu. Unii erau răniţi, dar i-am pansat.

Mi-am terminat vinul şi am aruncat ceea ce se depusese

pe fundul pocalului pe care l-am pus apoi deoparte.

— Vrei să mergem în Utgard cu tine. Eu o s-o fac, dacă o să pot, dar poate c-ar fi mai bine să ne lămureşti acum: ce rol voi avea acolo?

— Tata a vorbit cu soţul nostru, a început Idnn, în timp ce Thiazi lipsea. Noi însă am fost şi am auzit, deşi n-am luat parte la discuţie. A început prin a-l întreba pe soţul nostru în cine se poate încrede, iar el i-a spus că singurul demn de încredere e Thiazi. Tata i-a spus că se poate încrede şi în noi, fiindcă veniserăm cu o misiune de prietenie din partea regelui Arnthor şi că n-aveam să-l trădăm niciodată. Soţul nostru a fost recunoscător. Era slăbit, e limpede. Foarte slăbit, dar cu toate astea i-a mulţumit tatei de mai multe ori. Pe urmă, i-a amintit că magia lui Thiazi ne ajutase să aflăm că domnia sa va fi asigurată dacă te va lua în serviciul lui.

S-a uitat spre Marder, apoi spre Woddet şi spre Cavalerul Leoparzilor.

— Nu credeam că ştiţi despre ce vorbesc, dar aşa este. Thiazi a rostit incantaţii şi a privit în globul lui de cristal, iar un spirit de acolo i-a spus că regele trebuie să îl ia pe Sir Able în slujba sa sau altfel îşi va pierde tronul. El şi Thiazi îi spuseseră asta tatei, iar el n-a uitat.

Marder a întrebat dacă regele fusese de acord.

— O, da, i-a răspuns Idnn, strângându-şi mantia de catifea neagră mai aproape de trup; soarele dispăruse în spatele munţilor de la miazănoapte, iar vântul promitea zăpadă. A cerut ca tata să trimită după tine, iar el i-a promis că aşa va face.

— Dar n-a venit nimeni! a constatat Woddet.

— Am venit noi. Ne-am căsătorit cu Majestatea Sa a doua zi. Ni s-a părut, mă refer la soţul nostru, la tata şi la noi, că cel mai nimerit era ca la ceremonie să asiste Thiazi, Thrym şi alţi Fii ai Furiei. Am adus ofrande Overcinilor noştri şi uriaşilor din Cerr. Au fost sacrificii puţin importante, trei găini şi doi iepuri, însă era tot ce aveam. Soţul nostru…

— Da… a încurajat-o Marder.

— A vrut să ofere douăzeci de sclavi ca ofrandă. Am reuşit să-l facem să se răzgândească, spunându-i că regele Arnthor nu ne-ar sări niciodată în ajutor dacă ar şti că facem sacrificii umane.

— Aţi sperat la ajutor din partea Curţii de la Thortower? a întrebat Marder.

— Da, bineînţeles că am sperat. Şi încă sperăm. Ne încredem în faptul că, atunci când va afla că noi, un vlăstar nobil din regatul lui, am devenit regină în Jotunland, regele Arnthor ne va ajuta şi ne va trimite sprijin.

— În sfârşit înţeleg şi eu ceva! a zis Cavalerul Leoparzilor.

— Însă ar trebui să înţelegi şi că tăcerea e adeseori cea mai indicată dintre atitudini, l-a dojenit Marder.

— Tatăl Vostru i-a promis regelui Gilling că va trimite pe cineva după ajutor, am intervenit eu. Nu cred că se referea la Domnia Ta.

— E nebun de îngrijorare, m-a aprobat Idnn, dar probabil îl va convinge pe Thiazi foarte curând să ne urmărească în globul său de cristal sau să i ne arate într-un bazin… O să ne vadă vorbind cu tine şi o să se încredinţeze că suntem în siguranţă. Sir Garvaon şi Sir Svon s-au oferit să vină ei înşişi, dar erau grav răniţi. Mi-a fost foarte teamă ca tatăl nostru să nu-l trimită pe Sir Svon. Era la fel de suferind ca Sir Garvaon, dar e mult mai tânăr. Şi-a revenit cu adevărat spectaculos. Scutierii lor s-au oferit şi ei să meargă, singuri sau împreună, însă unul era rănit, iar celălalt, doar un băieţandru. Aşa c-am pornit noi.

— Şi aţi ajuns în siguranţă, am remarcat eu.

— Cu ajutorul Doamnei! Ne-am rugat, niciodată n-am făcut-o atât de fierbinte, să ne ţină în viaţă până când se va consuma căsătoria noastră, iar ea ne-a dat motive să sperăm că ne-a ascultat rugăciunea. Aţi fost cu toţii răbdători. Dar pot să vă pun răbdarea încă un pic la încercare? Sir Able, Înălţimea Sa, ducele Marder, îţi datorează supunere.

— Cred că da, dar îl eliberez oricând de povara asta, i-

am răspuns. N-am nevoie de niciun fel de recompensă.

— Atunci eliberează-l, iar noi îl vom ruga să meargă la regele Arnthor ca să-i spună cât de multă nevoie avem de ajutorul lui în Utgard, mi-a zis Idnn, după care s-a întors spre Marder şi i-a luat mâna. O să vă duceţi, nu-i aşa, Înălţimea Voastră? Pacea… O pace cu Jotunland, una de durată, se poate înfăptui prin acţiunea voastră, iar noi vă vom binecuvânta cât vom trăi.

— Sunteţi o regină excepţională, Majestatea Voastră, a zis Marder scuturându-şi umerii aşa cum s-ar fi scuturat Gylf după ce ar fi ieşit dintr-un râu. Sunteţi atât de bună, de frumoasă şi de curajoasă, încât îmi vine să vă ofer orice îmi cereţi, indiferent cât ar fi de nesăbuit. Probabil că acum zece ani chiar aş fi făcut-o, a zis el, cotrobăindu-se în buzunarul pieptarului. Hai să ne îngrijim întâi de lucruri mai puţin importante. Sir Able, am nişte bani pe care trebuie să ţi-i dau ca răscumpărare. M-ai eliberat, nu-i aşa? Din momentul ăsta, trebuie să te supui poruncilor mele. Ia de aici şi nu mai comenta. Va trebui să pornim mâine, încă de dimineaţă.

Punga cu aur pe care o refuzasem mai devreme a aterizat în poala mea.

— Ca să-ţi amintească de răscumpărarea mea, vei avea favoarea mea atâta vreme cât voi trăi şi un loc în consiliul meu, a continuat el, tuşind ca să-şi dreagă glasul. Acum va trebui să mă asculţi. Monedele astea străine îţi sunt de ajuns?

— Înălţimea Voastră… am început eu.

— Îţi mulţumesc pentru acceptul politicos, mi-a tăiat vorbele Marder. În schimb, te eliberez de legământ. Ai ţinut trecătoarea şi-ai făcut-o îndeajuns de mult timp.

Uns a început să bată din palme, dar i-am făcut semn să înceteze.

— Voi porni mâine, la prima geană de lumină, spre nord, în serviciul reginei din Jotunland, a continuat Marder. Mă aştept ca tu, vasalul meu credincios, să mergi alături de mine.

— Încântat, Înălţimea Voastră.

— Iar eu îl voi însoţi pe Sir Able dacă va fi de acord, a exclamat Woddet, ceea ce l-a făcut pe Cavalerul Leoparzilor să strige şi el:

— Merg şi eu!

Marder le-a mulţumit amândurora.

— În ceea ce priveşte datoria pe care o avem faţă de regele Arnthor, stegarul meu se poate descurca mai bine decât mine, a urmat el. Îl voi trimite mâine-dimineaţă spre sud, în timp ce noi ceilalţi vom merge spre nord. Vă previn însă că ajutorul trimis de regele nostru va ajunge probabil prea târziu. E nevoie ca soldaţii să fie întâi recrutaţi şi apoi trimişi. Aţi parcurs deja drumul din capitală până în punctul ăsta al frontierei de nord, aşa că ştiţi…

Idnn l-a aprobat fără cuvinte.

— Şi cât v-a trebuit, Majestate?

— Două luni, a răspuns Idnn, cu o voce atât de pierită, încât Berthold Viteazul a trebuit să-şi pună mâna pâlnie la ureche ca s-o audă.

— Şi asta a fost înainte să vină iarna.

Ea l-a aprobat.

— Stegarul meu va trebui mai întâi să ajungă la regele Arnthor. Pregătirile nu vor începe oricum înainte să-l vadă, a urmat Marder trecându-şi degetele prin barbă. I-am spus mai demult lui Sir Able că va trebui să facă de pază în trecătoarea asta până când gheaţa va acoperi golful Forcetti. Din păcate, se va fi topit înainte să sperăm că vom putea primi ajutor de la regele Arnthor. Va trebui să ne bazăm doar pe noi înşine şi vom avea nevoie de fiecare sabie de aici.



A doua zi devreme, într-o dimineaţă întunecată, în timp ce Norr înghiţea leghe după leghe din câmpia Jotunlandului, cu un pas sprinten care grăbea toate celelalte animale din coloană, iar Heimir şi Hela mă însoţeau de-a stânga şi de-a dreapta, precum lupii lui Valfather, am simţit privirea lui Thiazi. Am atins-o cu pintenii pe Norr şi am scos-o din teacă pe Eterne. Aşa s-a făcut că Thiazi, privind în cristalul lui, a putut să le spună

lui Beel (dar şi lui Toug, şi lui Mani care tocmai intraseră în cadru) că Idnn şi cu mine veneam spre nord în fruntea unei armate.

Capitolul 15
SÂNGELE URIAŞULUI



Toug se aşezase pe podeaua de piatră a camerei de gardă şi îi asculta pe Thiazi, Garvaon şi Svon, care se certau cu Schildstarr. Cu excepţia lui Wistan, nimeni nu era atent la el, iar dacă ar fi fost, ar fi crezut probabil că-i zboară gândurile aiurea. Deşi auzea şi se gândea la tot ceea ce se spunea, ochii îi rămâneau ficşi, aţintiţi asupra celui mai întunecat colţ din cameră.

— Nu va rezista, a repetat încăpăţânat Schildstarr.

— Pentru totdeauna? l-a întrebat Thiazi îndulcindu-şi vocea de bas. Ai dreptate. Dar trebuie să reziste doar până când îşi revine Majestatea Sa.

— Şi de unde ştim că nu e deja rece? a replicat Schildstarr, aplecându-se înainte în timp ce vorbea şi făcând să scârţâie scaunul, care trebuia să susţină două tone de muşchi şi de oase.

— Am mai vorbit despre asta, i-a răspuns Thiazi. Ştii deja răspunsul. Eu sunt prim-ministrul. Dacă ar fi murit, aş fi declarat un an de doliu în onoarea regelui nostru căzut şi aş fi desemnat un succesor. Când va muri, voi face exact lucrurile astea. Dar e încă în viaţă şi – slavă lui Geror! – se poate vindeca. Pretinzi că îi eşti un supus credincios. Asta e foarte bine, fiindcă are nevoie de tine. Demonstrează-ţi loialitatea!

— Lasă-mă să-l văd şi o voi face, a cerut Schildstarr pe un ton intransigent.

— Doarme, a intervenit şi Garvaon. Nicio rană nu se vindecă dacă rănitul nu doarme. Ar trebui să ştii bine asta… Văd că ai o mulţime de cicatrice.

— Şi nu-s nici jumate din ele, a răspuns Schildstarr cu un hohot de râs care a părut să zdruncine pereţii.

Mani se aşezase încolăcit în colţul întunecos spre care privea Toug, clipind din când în când din ochii săi verzi, strălucitori; silueta fantomatică din spatele său era uneori Idnn, alteori o babă scofâlcită. Locul părea să fie deopotrivă ocupat, dar şi gol. În ciuda faptului că focul din şemineul imens aproape că se stinsese, redus la fum şi cenuşă, iar încăperea aceea fără ferestre părea să fie în pragul îngheţului, Toug transpira din abundenţă. Dincolo de frică, sau poate în acelaşi timp, îl chinuia şi întrebarea dacă Wistan putea şi el s-o vadă pe vrăjitoare. Într-un târziu, a decis că nu.

— Şi eu am câteva întrebări, l-a luat la rost Svon pe Schildstarr. Noi am răspuns la ale tale. Când regele se va trezi, te vom duce la el, dacă va dori să te vadă. O să-ţi mai răspund la o întrebare, una pe care nu ai pus-o, deşi ar fi trebuit. Cred că e foarte probabil să te cheme. Sunteţi de acord, Înălţimea Voastră, Sir Garvaon?

— Da, a zis Thiazi, secondat imediat de Garvaon.

— În cazul ăsta, ai două variante, a continuat Svon. Poţi aştepta aici ca un supus îngrijorat sau poţi părăsi castelul ca să te întorci diseară cu ceilalţi. Nu eşti prizonier.

Schildstarr a pufnit.

— Nu crezi că te-am putea reţine şi fără îndoială c-ai dreptate. Dar cum n-avem de gând s-o facem, asta nu are nicio importanţă.

Lăsându-se pe spate în scaunul mult prea mare pe care stătea picior peste picior, Svon şi-a unit vârfurile degetelor de la mâini.

— Eşti supusul credincios al regelui. Loialitatea ta se extinde şi asupra reginei?

— Regele Gilling nu e însurat.

— Te înşeli, dar nu voi încerca să-ţi aduc dovezi. Probabil n-ai accepta argumentele mele. Nu am însă

nevoie să o fac pentru că Majestatea Sa îţi va comunica el însuşi lucrul ăsta când se va trezi. Dar când vei auzi din gura lui – şi asta se va întâmpla cu siguranţă – că s-a căsătorit, loialitatea ta se va răsfrânge şi asupra reginei? E o femeie din neamul nostru, al oamenilor.

— Una dintre sudistele voastre mici, a murmurat Schildstarr frecându-şi cu mâna bărbia imensă.

— Da, l-a aprobat Svon, e regina ta, indiferent dacă eşti gata sau nu să crezi asta. Când te vei convinge, când vei avea o dovadă, o vei asculta?

— Depinde ce vrea ea, eu aşa zic.

Garvaon a mârâit şi probabil că şi-ar fi dărâmat scaunul şi-ar fi aruncat masa dacă acestea ar fi fost mai mici.

— Îţi vei asculta regina doar dacă-ţi convine. Ai vorbit ca un adevărat Fiu al Furiei.

— Voi vă legaţi singuri în lanţuri, s-a răstit Schildstarr plin de ură. Neamul meu nu suportă lanţurile. Noi nu suntem din ăştia.

— Aşa spuneam şi eu. Nu sunteţi ca noi.

— De ajuns! a strigat Thiazi ridicând un braţ imens.

— Aşa e, l-a aprobat repede Svon. Trebuie să fim prieteni noi cei de-aici. Avem deja o mulţime de duşmani. N-am vrut să te insult, Schildstarr, şi nu vreau să demonstrez nimic. Ştii cumva cine l-a rănit pe rege?

Uriaşul a clătinat din cap încetişor:

— Eram acolo, foarte aproape, dar n-am văzut. Am auzit însă nişte bârfe… unul, altul, se mai laudă pare-mi-se. Poate zic adevărul, poate nu, nu ştiu.

— Se pregăteşte cineva să atace castelul?

— Aşa se aude, a răspuns Schildstarr privind viclean. Probabil mâine. De-aia am venit.

— Optsprezece Fii ai Furiei?

— Nouăş’pe cu mine. Suntem toţi buni luptători. Tu câţi cavaleri ai?

— Nu sunt ai noştri, ci ai regelui tău.

— Avem Fii ai Furiei, cavaleri, soldaţi şi arcaşi într-un număr suficient ca să apărăm casa Maiestăţii Sale de un asalt, fie el şi unul hotărât, l-a anunţat Thiazi pe

Schildstarr. Şi avem de gând să ne apărăm. Mi-e frică însă de unii mai tineri, manevraţi cu iscusinţă de alţii lipsiţi de onoare, care vor ataca fără să se gândească prea mult. Asta ar putea aprinde o nouă răscoală.

Schildstarr s-a ridicat, ceea ce-a durat destul de mult timp.

— Voi ne-aţi atacat pe noi.

— Asta nu-i adevărat, l-a contrazis Thiazi.

— Şi nici nu ne-aţi dat să mâncăm. Aveţi bucate? a întrebat Schildstarr privind în jur.

— Am putea găsi câte ceva.

— Stăpâne Thiazi, Sir Garvaon, Sir Svon, a intervenit o femeie slăbuţă îmbrăcată ca o sclavă, care a apărut în pragul uşii. Toug a recunoscut-o imediat. Majestatea Sa şi-a recăpătat cunoştinţa. Doreşte s-o vadă pe regină.

Colţul spre care tot privise Toug era acum pustiu. Mani a privit şi el în spate şi a rânjit.

Baki s-a ferit cu îndemânare din calea lui Schildstarr şi a lui Thiazi, care s-au repezit în sus pe scări, şi a făcut o reverenţă când Svon, Garvaon şi Wistan au trecut pe lângă ea. Toug a rămas mai în spate.

— E un vicleşug?

Baki i-a făcut şi lui o mică plecăciune.

— Nu, domnule, eu sunt doar o fată oarecare.

— Chiar s-a trezit?

— Da. Cred că asta e bine pentru tine.

— Ar fi fost mai bine să fi murit, a răspuns Toug bolnav de frică. Vreau să-l ucid şi, de vreme ce sunt cel care sunt, va trebui s-o fac într-o luptă corectă.

Cuvintele păreau să îi iasă din gură ca şi când ar fi avut voinţă proprie, iar băieţandrul speriat din sufletul lui, care tremura şi plângea într-un colţ, era ţinut în lanţuri.

— O să fie o luptă după ce se însănătoşeşte, una în care să aibă şansa să se apere. Nu-s prea nerăbdător să dau ochii cu el.

— Stăpâne Toug, i-a zis Baki îngenunchind la picioarele lui.

— Nu face asta, i-a cerut Toug. Dacă ne vede cineva?

— Eu v-am văzut, a zis Mani printre căscaturi. Dar mă întreb dacă vă vedeţi voi înşivă.

— Ridică-te, te rog, a insistat Toug luând-o de mână pe Baki. Ai vrut să-l aduci aici pe Sir Able ca să meargă cu tine în Aelfrice fiindcă nu te poţi lupta cu…

Toug uitase numele şi încerca disperat să-şi aducă aminte.

— Garsecg, stăpâne, Setr. Putem să ne luptăm cu el, dar şi cu cei care-i dau încă ascultare. Însă nu putem câştiga o asemenea luptă fără cineva ca Sir Able. Sau ca tine.

Mani a intervenit ca să-l salveze pe Toug.

— Ce-o să spună Sir Svon când n-o să te vadă prin preajmă?

— Ai dreptate, a icnit Toug, aprobându-l. S-au dus să-l vadă pe rege. Aş face bine să mă grăbesc.

L-a găsit pe Wistan aşteptând la capătul scărilor.

— Ai avut ceva personal de vorbit cu sclava aceea, i-a zis el. Am stat deoparte ca să nu vă aud.

— Mulţumesc.

— Ăsta e un loc ciudat, nu-i aşa? a remarcat el, iar Toug i-a dat dreptate. S-au întâmplat două lucruri mai înainte, a continuat Wistan dregându-şi glasul.

— Te referi la discuţia pe care au avut-o Sir Garvaon şi Sir Svon cu uriaşul? Ca să fiu sincer, mi-a plăcut mai mult când ne luptam cu ei.

— Şi mie, a comentat Wistan părând că se gândeşte cum să schimbe subiectul. Ai încredere în el?

— Nu, niciodată! Mai degrabă m-aş încrede în Seaxneat.

— Cine e ăsta? a întrebat Wistan oprindu-se.

— Unul pe care îl cunosc eu. Un hoţ.

— Aha.

— Şi un laş. Pe vremea când m-am întâlnit cu el nu credeam asta, fiindcă din vorbe părea foarte viteaz. Acum ştiu că încerca să se convingă în primul rând pe el însuşi şi mai puţin pe mine. Eram însă mult mai mic.

— Înţeleg, a spus Wistan, după care i-a întins o mână lui Toug ca să-l ajute să urce.

— De fapt n-a fost chiar cu multă vreme în urmă, s-a mai

gândit Toug. Doar pare să fi trecut mult timp. S-au întâmplat atât de multe!

Au urcat în tăcere mai bine de un minut, după care Wistan a vorbit din nou.

— N-arată rău, nu-i aşa?

— Regina Idnn?

— Nu, fata roşcată, a rânjit Wistan.

— A, Baki.

— Atât de multe fete au părul negru! Nu-i nimic rău în asta, dar părul roşu sau cel galben sunt o schimbare tare plăcută.

Toug a preferat să tacă.

— Bun, sunt desigur şi pistruii. Multora nu le plac, dar eu îi întreb pe toţi: ce e urât la pistrui? Şi-a ţinut privirea în jos, ai observat? Poate nu neapărat când a fost doar cu tine, ci când eram şi eu şi stăpânii noştri, şi uriaşii de faţă.

— Nu, a admis Toug. În preajma mea n-a privit în jos.

— Când nu te privesc în ochi, nu vor să afli ce gândesc.

— Nu ştiam asta...

— Da, ai putea să le afli gândurile. Însă voiam să-ţi spun că n-am de gând să-ţi culeg florile, a zâmbit Wistan urcând repede două trepte.

— Chiar ar fi bine să nu încerci s-o culegi pe aia! l-a prevenit Toug.

— Nu! Suntem prieteni, nu-i aşa? Ar fi bine să fim, fiindcă numai noi suntem scutieri pe-aici.

De data asta, Toug a acceptat mâna pe care i-a întins-o Wistan.

— Dar mai sunt nişte lucruri despre care aş vrea să întreb. Cum ar fi vocile care s-au auzit după ce-a plecat toată lumea, adică uriaşii, stăpânii noştri şi cu mine. Nu mai rămăseserăţi decât tu şi sclava.

Toug părea că se concentrează doar asupra pasului următor.

— N-am înţeles ce-ai zis, dar am auzit vocile – erau trei. Una era a ta, alta a fetei. Dar s-a mai auzit cineva cu un glas subţire, însă aspru.

— Ce crezi c-o să ne spună regele? l-a întrebat Toug,

oprindu-se ca să-şi tragă răsuflarea. Despre Schildstarr şi cei optsprezece tovarăşi ai săi.

— Mai e un lucru, a ridicat din umeri Wistan. Şi cred că ăsta te va deranja puţin.

— Nu-s deloc deranjat, i-a declarat Toug.

— Era ceva în colţ. Ai văzut şi tu?

— Pisica regelui.

— E a regelui? Nu ştiam. E bine că mi-ai spus, fiindcă o s-o las în pace. Dar mă refeream la altceva, care se ascundea acolo în umbră.

— Sunt multe lucruri care se ascund în întuneric.

— Aha, deci ai văzut şi tu. Era vocea pe care am auzit-o apoi?

— Da, a răspuns Toug. Era vocea a ceea ce-ai văzut în colţ.

Wistan a rămas iarăşi tăcut pentru o vreme, în timp ce Toug încerca să urce pe cât de repede putea, sperând să-l lase în urmă.

— Ai fost pajul lui Sir Able, aşa am auzit. Pe urmă, când Sir Able l-a făcut cavaler pe Sir Svon, te-a numit pe tine scutier. Sir Able nu e la fel ca ceilalţi.

Toug l-a aprobat din cap.

— Şi tu semeni cumva cu el.

Valul de mândrie care l-a năpădit pe neaşteptate aproape că l-a făcut pe Toug să-şi piardă capul.

— Eu îţi sunt superior. Dacă nu accepţi asta, putem să ne întrecem chiar acum.

— Eşti scutier de mai multă vreme decât mine, a fost de acord Toug.

— Ca scutier senior îţi poruncesc să-mi spui cui aparţinea cea de-a treia voce.

— Păi ţi-am zis deja, a ridicat Toug din umeri.

— Chestia aia din colţ. Uneori arăta ca o femeie. Ce era mai exact?

— Cred că o fantomă.

— Şi cum o cheamă?

— Nu ştiu.

— Noi, oamenii simpli, ne luptăm cu săbiile, a zis Wistan

cu o voce rece. Lăsăm întotdeauna celorlalţi şansa de a-şi scoate lama din teacă. Hai, sabia în mână.

— Nu vreau să mă lupt, a protestat Toug, şi, cu siguranţă, n-am niciun chef să te omor.

— Laşule! a strigat Wistan cu ambele mâini pe teacă.

Toug a făcut un pas în spate şi s-a lipit cu spinarea de piatra rece.

— Mă predau!

— Mă voi lupta cu tine, l-a ignorat Wistan vorbind cu furie, şi-am să te bat.

— De acord, i-a zis Toug. Tocmai de-aia mă predau.

— Dar cu Fiii Furiei te-ai luptat.

— Da, la fel ca tine, a fost de acord Toug.

— Dar cu mine n-ai vrea să te lupţi!

— Nu, a clătinat Toug din cap. S-ar putea ca amândoi să trebuiască să ne luptăm curând cu uriaşii. Pot să-mi păstrez armele? Jur că nu le voi folosi niciodată în chip necinstit.

— Ba o să mi le dai mie, l-a contrazis Wistan rânjind triumfător.

Toug a dat din cap şi şi-a desfăcut centura de care atârna sabia. Wistan a întins mâna, iar rânjetul i s-a lăţit şi mai mult.

— Nu e o sabie, i-a zis Toug. E un buzdugan. Se numeşte Sfărâmătorul de Săbii, a continuat el mângâindu-i teaca. O să ţi-l dau, dar trebuie să-ţi spun ceva. Când Sir Able şi cu mine eram doar nişte băieţandri, cineva a încercat să-l jefuiască. Ne-a bătut şi ne-a luat armele.

— Minţi! Sir Able e mult mai mare decât tine.

— Acum da, a acceptat Toug, iar când ne-am întâlnit a doua oară nu şi-a adus aminte de mine. Sau poate c-a vrut doar să nu spună nimic despre asta.

Wistan l-a privit fix.

— Sfărâmătorul de Săbii a fost al lui, a adăugat Toug în timp ce-i întindea arma. Mi l-a dat mie şi i-am spus că nu-l merit, dar nu i-am mărturisit de ce. Poate tocmai de-aia îl pierd acum în felul ăsta.

Wistan examina cu atenţie arma.

— Sper să ai mare grijă de el, chiar a fost al lui Sir Able.

— În pivniţă e o cisternă mare de apă, i-a zis Wistan. Se zice că e atât de adâncă, încât n-a fost niciodată plină. Cu prima ocazie, o să-l arunc acolo.

Toug s-a uitat la Wistan cum dispare în sus pe scări.



Lui Toug nu i s-a permis la început să intre în dormitorul regelui, dar s-a certat atât de insistent cu uriaşul de la uşă, încât l-a auzit Svon, care l-a chemat înăuntru. Nu şi-ar fi putut imagina niciodată o asemenea privelişte: era o cameră mai mare decât oricare hambar din Glennidam, plină de bogăţii: patul cu baldachin imens era mai sus decât capul lui Toug, iar pe el zăcea regele, palid precum cearşafurile; era sprijinit pe perne de mătase de dimensiunile unor saltele pentru oameni; perdelele legate cu lanţuri groase de aur de baldachin erau brodate cu fir de aur şi făcute din catifea stacojie (era cea mai mare şi mai bogată ţesătură pe care o văzuse Toug vreodată); Schildstarr (rău ca un lup, murdar ca o javră şi de trei ori mai mare decât ar fi trebuit să fie cineva) era aplecat deasupra patului şi privea atent, de parcă ar fi fost o infirmieră; Thiazi, rezervat, dar atent, avea chipul muncit de secrete; cavalerii se trăseseră într-o parte, iar sclavii care mişunau de colo-colo se chinuiau să vadă şi să audă totul.

Un sclav l-a tras deoparte pe Toug.

— Zice că regina a fo’ cu el în pat, da’ n-o fo’ fiin’că fetili ălea zic că n-or văzut-o. Ş-ar fi tre’it s-o vadă, nu? a întrebat necunoscutul strângându-l de braţ pe Toug.

— Păi, ar fi trebuit s-o auzi şi tu, nu-i aşa? Dac-ar fi intrat regina, sunt convins că i-ar fi spus bună dimineaţa sau ceva de genul ăsta, aşa c-ar fi trebuit s-o auziţi şi voi, bărbaţii, ca să ştiţi să îngenuncheaţi.

— Aşa-i, aşa-i, l-a auzit Toug pe Pouk şoptindu-i în ureche. Glasul sunase foarte încet, deşi buzele celuilalt erau aproape lipite de urechea lui. Sub patul ăsta mare, camarade.

Toug a dat din cap că a înţeles şi s-a apropiat de cadrul

imens al patului, pândind un moment în care sclavele nu se uitau la el.

— Eşti un prieten adevărat, l-a auzit el pe rege vorbind cu o voce care suna precum vântul trist şi firav care troieneşte frunzele moarte peste trupurile celor căzuţi, prevestind o ploaie rece. Ne vom aminti, s-a tânguit vântul. Aminti, aminti…

— Majestate, nu trebuie să vă obosiţi, a intervenit Thiazi, care se aplecase peste pat, la fel ca Schildstarr.

— Problema este cine comandă, Majestatea Voastră, s-a auzit vocea hotărâtă a lui Garvaon. Noi vă suntem credincioşi, suntem oamenii Majestăţii Voastre, iar soldaţii noştri ne ascultă orbeşte. Noi dăm ascultare acum lordului Thiazi, fiindcă aşa ne-a ordonat Majestatea Voastră. Dar dacă Schildstarr şi Fiii Furiei, pe care zice că-i va aduce el, vor urma doar poruncile voastre…

Garvaon a lăsat cuvintele să plutească în aer, însă regele nu i-a dat niciun răspuns. Schildstarr a chicotit într-un fel care l-a înfiorat pe Toug. În rest, nimeni n-a spus nimic.

— Acum haide, a şoptit Pouk.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra regelui. Toug a făcut un semn din cap, s-a aplecat puţin şi a intrat sub pat unde a simţit că buzele cuiva se lipesc de ale lui.

— Stăpâne, a exclamat Baki care a îngenuncheat lângă el după ce s-a desprins din sărut.

— În locul tău m-aş abţine, l-a povăţuit Mani pe un ton care se dorea cunoscător şi înţelept. Femelele fac întotdeauna prea mult zgomot, chiar dacă tu reuşeşti să fii discret. Cu siguranţă se va uita cineva sub pat.

Toug, care nu era foarte sigur despre ce vorbea Mani, s-a aşezat pe covorul atât de gros şi de moale, încât i se părea că se scufundă în el.

— Pouk mi-a zis că vrei să mă vezi.

— Da, stăpâne. Stăpâne, băiatul ăla, Wistan, are sabia care nu e o sabie. Ţi-a furat-o cumva?

— A câştigat-o, a mărturisit Toug. A vrut să ne luptăm fiindcă am refuzat să-i spun despre Mani şi despre vrăjitoare. E convins c-ar trebui să-l ascult de parcă ar fi

deja cavaler, iar eu aş fi scutierul lui. Dar el nu este cavaler şi nici eu nu-i sunt scutier. N-am vrut însă să-mi încalc promisiunea făcută lui Mani, iar despre vrăjitoare nu i-aş fi spus niciodată adevărul. M-am gândit că apoi, în timp ce-l servesc, aş putea să-l fac să creadă altceva. Dar până una-alta, el e convins acum că a treia voce pe care a auzit-o era a ei, şi nu a lui Mani.

— Într-un fel, e cam acelaşi lucru, a zis motanul.

Ochii lui Baki scânteiau ca două opaiţe.

— Şi nu i-ai spus despre mine?

— Nu, n-am făcut-o. Nu i-am mai zis nimic, cu excepţia faptului că Sfărâmătorul de Săbii i-a aparţinut lui Sir Able.

— La fel ca mine! l-a completat Mani.

— A insistat şi-a insistat… a continuat Toug dându-şi seama că îşi explică mai degrabă lui însuşi decât lui Baki. Zicea că ori îi devin sclav, ori ne luptăm. Dacă ne-am fi luptat, ar fi fost rănit sau chiar omorât. S-ar fi putut ca şi eu să am aceeaşi soartă. El era însă convins că m-ar fi putut înfrânge şi se poate să fi avut dreptate.

— Eu nu prea cred, a zis Baki.

— Mulţumesc, dar el… el n-a pierdut niciodată o luptă. Cel puţin aşa cred. Insista atât de tare tocmai fiindcă n-a fost niciodată învins. Şi eu obişnuiam să fiu aşa. Adevărul e însă că nimeni nu devine un luptător bun decât după ce-a pierdut măcar o dată o bătălie.

— Păi, se pare că pe asta ai pierdut-o, a intervenit Mani.

— Am pierdut Sfărâmătorul de Săbii, a clătinat Toug din cap, şi-mi pare tare rău. Dar n-am fost învins în luptă, fiindcă n-a avut loc nicio luptă. Ce prost! Am crezut că dacă mă predau, mă va lăsa să-mi păstrez armele şi niciunul dintre noi nu va fi rănit. Data viitoare o să ştiu mai bine.

— Am să i-o fur ca să ţi-o înapoiez, l-a anunţat Baki. Şi pe Sir Able l-am ajutat în felul ăsta.

— N-ar fi un gest de onoare, a ezitat Toug. Wistan mi-a zis că are de gând s-o arunce în cisternă, dar a luat-o în sus pe scări. Am crezut că a decis să o azvârle în şanţul cu apă din jurul castelului, însă noi nu avem acces pe zid, ci

doar aici, în turnul ăsta. Poţi să-l împiedici să facă asta? Adică să arunce Sfărâmătorul de Săbii în cisternă?

— Ar fi cel mai bine să se întâmple aşa, stăpâne, fiindcă ţi-aş putea aduce arma înapoi fără s-o fur. Oricine poate lua ceva aruncat de altul. Să vedem ce-o să facă.

Toug i-a mulţumit din tot sufletul.

— Baki trebuie să-ţi spună nişte lucruri, a intervenit Mani. La fel şi eu.

— Doar unul, stăpâne. Ţi-am pomenit de sora mea, Uri.

— E cea care nu voia să te vindec?

Baki a încuviinţat din cap.

— Ştii voia sufletului meu, ca Sir Able să ne conducă în lupta contra lui Setr. Mi-ai promis c-o să mă ajuţi, aşa cum eu ţi-am jurat să te ajut să-ţi împlineşti datoria.

— Şi amândoi le-am promis Ulfei şi lui Pouk că vom face în aşa fel încât să scape de aici, i-a adus aminte Toug. Mani a zis şi el că ne ajută.

— Turnul e înconjurat, a remarcat sec Mani. Eu aş putea ieşi, la fel şi Baki, dar voi nu.

— Nu ştiam. Suntem asediaţi de rebeli?

— Sunt doar preocupaţi de soarta regelui lor şi curioşi, m-a informat Baki. Mani, lasă-mă acum să le dau veştile mele.

— Nici prin cap nu-mi trece să te împiedic.

— Sora mea, Uri, a vorbit cu Beel, care ştie că Sir Able vine aici ca să te ajute. Mani spune că şi tu ştii asta, stăpâne.

— Da, Thiazi l-a văzut în globul său de cristal şi ne-a zis şi nouă.

— Se pare că i-a zis şi lordului Beel. E încântat la culme. Speră acum că toate se vor sfârşi cu bine, că eforturile lui vor stabiliza tronul şi vor aduce pacea între Fiii Furiei şi poporul regelui Arnthor.

— Nu văd nimic rău în asta, a ridicat Toug din umeri.

— Doar că, stăpâne, sora mea i-a zis c-am de gând să i-l iau pe Sir Able şi să-l trimit în Aelfrice. Ştii că şi cea mai scurtă călătorie pe tărâmul nostru va însemna o perioadă lungă aici.

Toug i-a făcut semn că da.

— Aşa că lordul Beel e hotărât să se împotrivească. Dacă află că tu şi sora ta aţi promis să mă ajutaţi, nu-ţi va fi prea bine, a încheiat Baki punând pe braţul lui Toug o mână caldă şi uşoară ca bătaia unor aripi de fluture. Nu cred că te va ucide sau îl va determina pe rege să te execute. Sir Able şi regina Idnn ar afla despre asta. Dar va încerca să te ţină departe de Sir Able şi să te trimită acolo unde e pericolul mai mare.

— E foarte bine, a comentat Toug.

— Deşi ai pierdut arma pe care ţi-a dat-o Sir Able, tot te dai mare. Poate somnul o să te vindece. Eu te-am prevenit.

— Da, i-a zis Toug, şi ca să fiu sincer cred că veştile astea sunt minunate. Am nevoie de o bătălie şi mă voi mulţumi să lupt alături de Lăncile Fecioarelor până se va ivi una mai bună.

— Îţi baţi joc de mine.

— Niciodată. Niciodată! Oh, Baki…

Mani a tuşit în cel mai pisicesc fel cu putinţă.

— Pardon, aveam un ghemotoc de păr. Hai acum să vă spun şi eu noutăţile mele, fiindcă am de gând ca apoi să vă las singuri. Stăpâna mea a luat înfăţişarea celeilalte stăpâne atunci când ţi-a vorbit pe scări, îţi aduci aminte? Se pare c-a început să-i placă şi se foloseşte de chipul domniţei Idnn atât de bine, încât regele Gilling crede că regina lui e aici. Iar asta…

Ceva întunecat, rotund şi umed a căzut cu un pleoscăit pe capul lui Mani, făcându-l să sară înapoi cu un miorlăit şi zbârlindu-şi fiecare fir de blană.

— Sânge! Sânge de uriaş.

O a doua picătură, mare cât o cireaşă, a căzut în locul unde stătuse Mani. Aplecat până aproape de mijloc, Toug s-a năpustit către catifeaua care le mascase adunarea şi a dat-o la o parte.

Capitolul 16
ÎN MIJLOCUL PERICOLULUI



— Ah, iată-te! l-a prins Svon pe Toug de umăr. Pentru numele Doamnei! Ce făceai acolo dedesubt?

— Regele sângerează, a icnit Toug. A udat salteaua şi acum curge sub pat.

Ulfa l-a auzit şi a strigat:

— S-au deschis rănile din nou!

În clipa următoare, Pouk şi alţi şase sclavi s-au urcat pe pat ca să dea la o parte păturile de lână, mai groase decât covoarele.

— O să aibă grijă de el, a zis Svon trăgându-l pe Toug deoparte. Noi ar trebui să mergem pe metereze. Thiazi şi Sir Garvaon au urcat acolo împreună cu Schildstarr.

În timp ce ieşeau în fugă, Svon a adăugat:

— Presupun că nu ştii unde e scutierul lui Sir Garvaon… Se pare c-a dispărut, iar el îl caută.

— O să mă uit şi eu după el, a ezitat Toug, aducându-şi aminte de discuţia de pe scări. Mi-ar plăcea să-l găsesc eu însumi.

— Mai târziu, a zis Sir Svon şi au început să urce un alt rând de trepte croit pentru Fiii Furiei. Thiazi vrea ca Schildstarr să se arate uriaşilor de afară. N-au văzut prea mulţi de-ai lor pe-aici de când a fost atacat regele Gilling, iar unii dintre ei cred că noi îl ţinem prizonier.

Toug l-a aprobat mut, fiindcă nu putea să facă altceva decât să gâfâie, iar faţa întreagă îi pulsa dureros sub

bandajele murdare de sânge.

— Schildstarr vrea să le spună tovarăşilor săi să vină la uşile mari, pe unde îi vom primi. Asta înseamnă că noi va trebui să adunăm destui oameni încât să reuşim să respingem câteva sute de Fii ai Furiei care s-ar putea năpusti înăuntru.

— Dar n-ar fi mai bine ca uriaşii lui Schildstarr să vină la poarta mică?

— De o mie de ori, dar Schildstarr nu e de acord. Asta îi va conferi mult prestigiu. Vrea să tragă toate foloasele cu putinţă, iar regele i-a permis să procedeze după capul lui.

— Şi ce-o să ne facem dacă intră cu toţii?

— Vom face tot ce ne stă în putinţă ca să salvăm viaţa ginerelui meu, scutierule, s-a auzit din spate vocea lui Beel. Dacă vor vedea cât de grav e rănit, s-ar putea ca doar lucrul ăsta să-l condamne la moarte, fiindcă se poate stârni o nouă răscoală. Mai mult, e posibil să-l omoare pe loc. Un sfert, dacă nu cumva jumătate dintre ei, ar fi încântaţi să-l ştie dispărut şi nu e nevoie de prea mult curaj ca să asasinezi pe cineva care e deja foarte grav rănit.

De pe metereze, Schildstarr vorbea mulţimii – probabil vreo trei mii, s-a gândit Toug, poate mai mult – adunate pe treptele scării enorme care ducea spre uşile colosale ale castelului Utgard, la baza ei şi în jurul curţii.

— Thiazi vă spune adevărul, a urlat Schildstarr, iar glasul lui suna precum zgomotul unor bolovani ce se rostogolesc pe o coastă de munte. Regele a fost rănit grav, dar ne are pe mine şi pe ai mei lângă el zi şi noapte. Ei stau la uşă, numai ai noştri, niciunul dintre ai lor.

Discursul a continuat multă vreme după aceea, dar Toug a descoperit că asprimea şi resentimentele din vorbele uriaşului erau mult prea obositoare, aşa încât a hotărât să le ignore. Marea de chipuri sălbatice de dedesubt şi abisul ameţitor al aerului îngheţat îl umpleau de un dispreţ care-i făcea rău, aşa că a sărit de pe crenelul pe care se urcase ca să vadă mai bine.

Apoi n-a mai avut mare lucru de făcut decât să-şi

înfăşoare mai bine mantia în jurul trupului şi să-şi dorească din toată inima să nu mai stea în vânt, ci într-o cameră, lângă foc; încăperea din vârful turnului, unde dormise cu Mani, părea un ideal de confort faţă de locul în care se afla acum.

— L-ai văzut pe Wistan? l-a întrebat Garvaon.

— În ultima vreme, nu, domnule, a clătinat Toug din cap şi, în acelaşi timp, şi-a dat seama că celălalt scutier ascundea probabil Sfărâmătorul de Săbii şi fosta mea centură într-un loc în care să nu poată fi descoperite din întâmplare, sau poate le ducea la cisternă. Vreţi să-l caut, Sir Garvaon?

— Nu, în lipsa lui va trebui să-mi fii tu mesager. O să-l previn pe Sir Svon, nu-ţi face griji pentru asta. Du-te în camera de gardă şi spune-i sergentului că trebuie să scoată din post toate santinelele. Fiecare om în parte! Ai înţeles?

— Da, Sir Garvaon. Fiecare soldat şi fiecare arcaş. Toată garda.

— Exact. Să se adune în sala mare şi să aştepte. Hai, du-te!

Toug a pornit, dar Beel l-a oprit pe scări.

— Te muncim cam mult, scutierule!

— Îmi place să am activitate, Înălţimea Voastră, mai ales una ca asta care mă fereşte de vânt.

— Nu e puţin lucru, sunt de acord. În seara asta însă vei avea câteva treburi de rezolvat pentru Sir Svon. Să-i lustruieşti armura şi tot aşa. Am dreptate?

Întrebându-se unde bătea Beel, Toug i-a făcut semn că da.

— Da, Înălţimea Voastră, lucruri pe care le fac în fiecare seară.

— Ştii unde ne-au cazat? Locul în care ne-au dus pe mine şi pe regina Idnn înainte ca ea să devină regină?

— Cu un etaj mai sus de sala mare, Înălţimea Voastră. La capătul scărilor, pe stânga. E cumva a doua uşă?

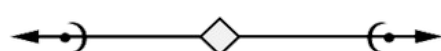
— Exact, a încuviinţat Beel. Va trebui să-ţi vorbesc în seara asta după ce-ţi termini treburile. Ciocăne şi vei fi

primit înăuntru.

— Aşa o să fac, Înălţimea Voastră, a zis Toug, după care a dat să plece.

— Stai! Nu-ţi ordon să-l minţi pe Sir Svon. Dar nici nu văd vreun motiv pentru care i-ai spune despre discuţia noastră atâta vreme cât nu te întreabă.

Toug i-a dat dreptate, însă îşi dorea să nu fi fost nevoit să părăsească parapetul.



Marder decisese că pavilionul pe care îl adusese pentru el, cel mai mare cort dintre toate, trebuia să fie al reginei Idnn; lipsa servitoarelor era însă o problemă nu prea simplu de rezolvat. Idnn a acceptat repede să fie servită de Gerda şi de Berthold Viteazul, dar i-a refuzat categoric pe Hela şi pe Heimir.

— Ne temem de ei, mi-a zis ea. Poţi să crezi că suntem laşi, ştiu că tu nu te temi de nimic.

— Te cunosc mult prea bine ca să te consider laşă, Majestate, am contrazis-o eu.

— Ne e teamă de isteţimea ei şi de prostia lui. E curajos ca Thunor, cum spuneţi voi, bărbaţii, şi viclean ca un Fiu al Furiei. Nu sunt cu toţii atât de înşelători. Dar unii sunt alunecoşi ca nişte ţipari, iar Hela asta a ta e fiica tatălui ei. În plus, şi-ar vinde virtutea pe doi bani dacă i s-ar oferi chiar şi cea mai mică şansă.

Am aşteptat să încheie.

— Gerda ne poate ajuta cu hainele, iar soţul ei e mai folositor decât un bărbat care poate vedea – nu trebuie să ne îngrijorăm că se uită când ne îmbrăcăm şi e mult prea bătrân ca să ne violeze. Nu credem însă că va putea să ridice pavilionul de unul singur sau să-l demonteze. În seara asta, au făcut-o oamenii ducelui Marder, dar n-am dori să cerem ajutor în fiecare zi. Oricum, voi, bărbaţii, spuneţi că femeile vă cer mereu ajutorul. Se poate să nu fie complet adevărat, dar nu e nici complet fals. Crezi că nouă ne place?

Am dat din cap că nu.

— Corect! Cu toate astea vă cerem ajutorul, aşa cum am

făcut atunci când te-am rugat să vii la Utgard.

Ochii ei negri, care străluciseră până atunci ca nişte pietre preţioase, şi-au îndulcit privirea.

— Cu tine e uşor să pretinzi, a adăugat ea apoi. Ai ceva aparte în tine care ne face să simţim că nici măcar o regină nu trebuie să se ruşineze să-ţi ceară ajutorul.

— Asta e bine.

— Aşa că, împrumută-ni-l pe Uns! Te rugăm! Ţi-o cerem ca pe o mare favoare şi numai până ajungem la Utgard. Tu oricum îi ai pe Hela şi pe Heimir… sau pe ea i-ai împrumutat-o deja lui Sir Woddet? Îl ai însă pe Heimir. Şi pe Uns, în momentele în care nu avem nevoie de el.

— Sunt onorat, îl puteţi avea pe Uns, bineînţeles. Păstraţi-l oricâtă vreme vreţi să vă servească. Nu-mi pot stăpâni însă curiozitatea. Înălţimea Sa, ducele Marder, a adus opt servitori bărbaţi. V-ar împrumuta şapte dintre ei numai dacă aţi face o aluzie la asta. De ce Uns?

— Fiindcă e al tău, a oftat Idnn, şi mai apropiat de tine decât oricine altcineva.

— Îl puteţi avea, Majestate, dar vă înşelaţi când îl credeţi cel mai apropiat de mine. Viteazul Berthold şi Gylf îmi sunt mult mai aproape, i-am zis eu punând mâna pe capul câinelui.

— Pe Berthold îl avem deja, a zâmbit Idnn, iar câinii nu-s atât de uşor de împrumutat. O să-l anunţi tu pe Uns? O să fie doar până când ajungem la Utgard aşa cum am spus.

— Desigur, Majestate, am zis eu, după care m-am retras cu un pas fiindcă mă aşteptam să mi se permită să plec.

— Aşteaptă! Stai jos! Te rog, Sir Able, ascultă-ne! Uşa e deschisă şi nu ne vom compromite dacă vom discuta o oră, a urmat Idnn cu voce pierită. Trebuie să-ţi spunem.

— Sunt la ordinele Majestăţii Voastre, am zis eu, după care m-am aşezat pe covorul din faţa scaunului pliant pe care şedea Idnn.

— Ţi-am spus ieri că am avut un musafir.

— Un Aelf?

— Nu, unul dintre ai noştri. Un Fiu al Furiei. N-ai fost pentru multă vreme în Jotunland, Sir Able, dar cred că ai

apucat să vezi câte ceva. Nu ţi s-a părut nimic straniu?

— O mulţime de lucruri, am ridicat eu din umeri.

— Nu te vom pune la încercare cerându-ţi să le numeşti. I-ai văzut însă pe ai noştri, pe uriaşi şi pe sclavii lor?

— Da, Majestate, bineînţeles.

— Dar vreo uriaşă?

Am încercat să-mi aduc aminte; pentru mine, trecuse foarte mult timp.

— Am intrat în casa lui Bymir, dar el nu avea soţie şi nici copii.

— Nici Majestatea Sa nu are copii, a urmat Idnn. Şi nici vreo altă soţie în afară de noi. Nevestele şi copiii celorlalţi sunt ascunşi. Fetele rămân departe de lume toată viaţa lor, iar băieţii până când ajung la vârsta la care înţeleg că sunt ascunşi şi apoi se lămuresc unde şi de ce. Abia apoi li se dă drumul.

— Dacă ar fi să întreb unde…

— Nu ţi-am putea răspunde. Există o ţară a femeilor. Noi îi spunem Jotunhome; savanţii îi zic Vollerland, Ţinutul Femeilor Înţelepte. Fiindcă suntem soţia Maiestăţii Sale, noi conducem Jotunhome. Nu suntem doar regină, ci şi monarh. Ele au venit în noaptea nunţii noastre în timp ce soţul nostru suspina şi sângera în pat.

— Înţeleg, am zis eu.

— Ba nu. Nici măcar tu nu crezi asta, eşti prea înţelept. Dacă am fi ordonat unei companii de femei să vină cu noi, alergând pe lângă calul nostru aşa cum Hela şi Heimir fug pe lângă al tău, aş fi avut pe cineva să mă slujească. Am fi fost însă atacate şi n-am fi ajuns aici, a oftat Idnn. Se zice că ştiu să lupte, iar noi, după ce-am aflat cum trăiesc ele, ştim că aşa trebuie să stea lucrurile.

În seara aceea, după ce a terminat toate treburile pe care i le dăduse Idnn şi toată lumea adormise, Uns a venit lângă focul meu. Heimir sforăia, cu corpul său imens acoperit doar pe jumătate cu o blană. Uns m-a văzut cum am pus şaua pe Norr, l-am chemat cu un fluierat pe Gylf, apoi am pornit în galop spre nord pe cerul nopţii. Toate astea Uns mi le-a zis mai târziu.



— Aşază-te! i-a zis Beel lui Toug. Nu trebuie să păstrăm eticheta cât suntem între noi.

— Dacă Înălţimea Voastră îmi permite, aş prefera să rămân în picioare, a mărturisit Toug. Mi-ar fi ruşine să stau jos în prezenţa dumneavoastră.

— Cum doreşti. Cred însă că eşti obosit. Scările castelului ăsta ar istovi pe oricine.

Toug nu a răspuns.

— Însărcinarea mea e periculoasă, dar n-ar trebui să-ţi ia mult timp. Îl ajuţi pe Sir Svon atunci când este comandant al gărzii, nu-i aşa?

— Da, Înălţimea Voastră.

— Deci santinelele sunt obişnuite să te asculte. Ştii că ne temem de un atac împotriva castelului. Nu mă refer la o mulţime care bate la uşi şi urlă că vrea să-l vadă pe rege. Cu asta ne-am obişnuit deja. Mă refer la un asalt serios, al rebelilor.

— Înţeleg, Înălţimea Voastră, a dat Toug gânditor din cap.

— Ai văzut vreodată un asediu, scutier Toug? Unul adevărat. Vreau să zic, unul condus de un rege sau de un lord, cu meşteri care înţeleg şi sabotează fortificaţiile?

— Nu. Înălţimea Voastră. N-am văzut.

— Aşa credeam şi eu. Se pot folosi tot felul de maşinării. Catapultele, de exemplu. Turnuri de lemn puse pe roţi, o „cârtiţă” şi tot aşa. Eu am luat parte la un asemenea asediu, a continuat Beel împletindu-şi degetele. Noi nu trebuie să ne temem de aşa ceva. Majestatea Sa, mă refer acum la ginerele meu, îşi va fi revenit cu mult înainte ca asemenea dispozitive să învingă acest turn. Trebuie să ne temem însă de un asalt prin surprindere. De aici şi importanţa santinelelor. De aici şi încântarea mea că îl avem pe Schildstarr cu tovarăşii lui, în ciuda tuturor problemelor pe care ni le face.

Deşi şi-ar fi dorit ca Schildstarr şi ai lui să fie undeva în Muspel, Toug l-a aprobat energic din cap.

— Deşi suntem slabi, niciun asalt nu poate avea succes

fără berbeci şi scări de asediu, unele lungi care se pot sprijini de ziduri pentru a permite atacatorilor să ajungă la metereze sau la ferestrele de sus. De vreme ce aceşti atacatori ar trebui să fie Fii ai Furiei, scările lor vor fi pe măsură.

Simţind că se aşteaptă de la el să dea din nou supus din cap, Toug a făcut-o.

— Sunt foarte mari şi voinici. Ai cumva vreun băţ, scutierule?

— Un băţ, Înălţimea Voastră? Nu, Înălţimea Voastră.

— Fă rost de unul. Să fie cam atâta de lung, da? a zis Beel indicând cu mâinile lungimea unei săgeţi de război. Dacă te vede cineva, te prefaci că eşti orb. Un sclav fără vedere care hoinăreşte în oraşul de dincolo de ziduri n-ar trebui să trezească nicio suspiciune.

— Înălţimea Voastră vrea să merg în noaptea asta şi să caut scări lungi?

— O s-o faci, scutierule? a zâmbit Beel.

— Când doreşte Înălţimea Voastră să plec? Eu sunt gata şi acum.

— Nu chiar aşa de repede, l-a domolit Beel ridicând o mână. Nu vreau să descopăr doar dacă există asemenea scări şi dacă unii Fii ai Furiei, rău intenţionaţi, se pregătesc să atace cu ajutorul lor, ci vreau să aflu şi cine sunt cei care complotează.

Toug a făcut semn că înţelege.

— O să-mi dau toată silinţa, Înălţimea Voastră.

Pentru un moment, Beel a părut în încurcătură.

— Eşti ostenit, nu are cum să fie altfel. Oboseala ne face să fim neatenţi, iar dacă nu te vei concentra în seara asta, s-ar putea să te prindă şi să te omoare.

Toug a făcut un pas înapoi.

— Regina Idnn a plecat singură, călare. Nu avea pe unde s-o ia decât prin oraş şi ştim că a ajuns la Sir Able. Nu cred că pericolul e chiar atât de mare.

— S-ar putea ca ei să fi fost mai puţin organizaţi în momentul acela.

Beel a aşteptat ca Toug să zică şi el ceva; secundele au

trecut în tăcere, aşa c-a fost nevoit să-l îndemne:

— Mergi atunci, noroc!

Toug i-a mulţumit şi a plecat, dar s-a oprit brusc în momentul în care l-a văzut pe Wistan pe coridor.

— Tu pleci, i-a zis celălalt, iar eu vin. De ce? a urmat Wistan privind cum Toug închide uşa din spatele său.

— El m-a chemat.

Wistan a căscat şi s-a întins.

— Acum dă-te din calea mea.

Pumnul lui Toug a lovit într-o parte a gâtului lui Wistan. În clipa următoare, l-a prins de zale cu ambele mâini, iar fruntea sa a pocnit nasul lui Wistan cu toată puterea. A ridicat apoi genunchiul stâng, lovindu-l în pântec, iar când adversarul s-a încovoiat, l-a izbit în ceafă cu muchia palmei.

— Acum ar trebui să te iau la şuturi, a bombănit el privind la Wistan care zăcea în faţa lui, dar te iert. Data viitoare, te calc în picioare.

În timp ce cobora pe scara întunecată construită pentru uriaşi, i se părea că e ceva mai luminată şi mai puţin înfiorătoare. Ajuns la nivelul camerei de gardă a constatat că santinela postată cel mai aproape de trepte era un arcaş pe care îl cunoştea. L-a salutat cu voioşie.

— Încă nu te-ai culcat, scutier Toug? E târziu.

— O, noaptea abia a început, a rânjit Toug, apoi, aducându-şi aminte de Wistan, a căscat şi s-a întins. Presupun c-o să resimt oboseala mâine-dimineaţă, dar când am spus că vreau să dorm, Nott a înţeles că „mă duc la un domn”. De când ai intrat în post, Arn?

— Abia am venit.

— Asta e bine, fiindcă eu am un comision de făcut acum. Când o să mă întorc, o să ciocănesc de trei ori, apoi de două ori. Uite aşa, a urmat Toug după care i-a arătat cum va face lovind uşa de fier cu pumnul închis. Când auzi semnul meu, să mă laşi să intru!

— Da, domnule, l-a aprobat arcaşul, abţinându-se să pună şi alte întrebări.

— S-ar putea să dureze o vreme, aşa că anunţă-l şi pe

înlocuitorul tău, a încheiat Toug, după care a ridicat drugul care baricada imensa uşă de fier.

Pasajul, care ar fi fost destul de îngust pentru un Fiu al Furiei, i s-a părut destul de spaţios, însă doar până a închis uşa. În întuneric, nu era nici larg, nici strâmt, ci doar neprietenos. Cu o mână se ţinea de piatra aspră a peretelui, iar cu cealaltă pipăia aerul din faţa lui, întrebându-se dacă ochii săi se vor obişnui vreodată cu un întuneric atât de profund. După o vreme, a hotărât că nicio privire omenească nu s-ar fi putut acomoda vreodată în asemenea condiţii şi a început să regrete că nu făcuse rost de un băţ, aşa cum îi sugerase Beel.

— Dacă aş fi avut un baston, şi-a zis Toug, sau un arc ca al lui Sir Able, l-aş fi putut bate pe Wistan cu el.

N-ar fi fost prea onorabil, probabil, dar a descoperit că nu prea îi păsa de onoare în ceea ce-l privea pe Wistan, care oricum era înarmat cu o sabie. Era ceva dezonorant în a folosi un baston împotriva unei săbii? Lui Toug i-au trebuit doar doi paşi ca să cântărească răspunsul la această întrebare, iar concluzia a fost că nu era nimic greşit în lucrul ăsta.

Zidul exterior colosal al castelului părea strălucitor din cauza luminii stelelor, care cădea pe zăpada proaspăt depusă. Iniţial, s-a gândit să pândească în întunericul pasajului până când i s-ar fi ivit o şansă să se strecoare nevăzut. N-a fost nevoie. Zăpada, care rămăsese pe alocuri neatinsă, fusese murdărită şi turtită de picioarele imense ale uriaşilor, dar cei care făcuseră urmele acelea se retrăseseră în paturile lor, lăsând omătul doar pentru el. Cizmele lui noi, însă prea largi, făceau să scârţâie zăpada sub tălpile lor într-un asemenea hal încât s-a temut ca nu cumva una dintre santinelele uriaşilor să dea alarma. Văzuse patru la uşile duble de bronz de la capătul scării de intrare – un soldat, un arcaş şi doi servitori înarmaţi. Lor li se alăturaseră doi dintre Fiii Furiei credincioşi lui Schildstarr; niciunul dintre ei nu l-a auzit însă, iar de văzut nu aveau cum s-o facă de dincolo de uşile baricadate. Urmărit doar de aburul fantomatic al propriei respiraţii, s-

a grăbit spre poarta din depărtare.

Străjerii care-l salutaseră pe Thrym când îl adusese în Utgard nu mai erau acolo. Poarta, prin care ar fi putut pătrunde deodată doi cavaleri călare mergând umăr la umăr, era acum larg deschisă. Dincolo de arcul lung şi întunecat pe care îl desena podul pe deasupra şanţului cu apă se vedeau casele construite stângaci şi mult prea mari (aproape fără ferestre). Erau întunecate.

Gâfâind, Toug s-a oprit pentru a privi o clipă muntele fioros care era turnul central din Utgard. Undeva, aproape de vârf, o strălucire stacojie arăta că un sclav aţâţa din când în când focul dintr-un dormitor. Pentru un moment, a rămas nemişcat privind fix la luminiţa aceea, o fantă strălucitoare, la fel de depărtată ca o stea. Deodată s-a stins. A făcut semn cu mâinile şi, într-un târziu, s-a întors convins că sora lui îl văzuse, că îi fluturase şi ea din mână, deşi nu-i putuse vedea faţa.

Casele din Utgard erau de trei ori mai întinse decât cele mai mari hambare omeneşti, construite din buşteni suprapuşi şi fixaţi cu scoabe şi cu piroane negre cu capul pătrat; Toug a aflat asta trecându-şi mâinile pe pereţi, deşi stângăcia constructorilor era evidentă chiar şi la lumina palidă a stelelor. Chiar dacă mai mari decât multe conace, păreau că se învălmăşesc spre podul imens şi că nu sunt nimic altceva decât neînsemnate colibe de cerşetor.

Fără să vadă pe nimeni şi nevăzut la rândul său, a trecut de la o casă la alta. Nişte scări îndeajuns de mari şi de puternice ca să susţină greutatea unui uriaş ar fi avut nevoie de buşteni imenşi. Scările de asalt, destul de lungi ca să permită Fiilor Furiei să ajungă la parapet, ar fi trebuit să aibă lungimea unei bătăi de săgeată. Deşi erau imense, niciuna dintre case nu ar fi putut ascunde aşa ceva; era din ce în ce mai încrezător, trecând de la o casă la alta şi gândindu-se că s-ar fi putut întoarce în turn după numai o oră, cu onoarea intactă ca să-i spună lui Beel a doua zi dimineaţă că nu găsise nimic, deşi căutase cu grijă.

I s-a părut că vede o umbră, care a ţâşnit de la o casă la alta. A fost doar pentru o clipită, dar era sigur că o zărise.

Ceva mai precaut, a mers până la următoarea casă, apoi la alta, după care s-a oprit, ridicându-şi gluga pe cap.

Umbra s-a mişcat din nou, era o siluetă mult mai mică decât un uriaş, ba chiar şi decât el însuşi. S-a lipit de un zid, iar scoabele cu care erau prinşi buştenii îl împungeau în spinare, dându-i o senzaţie ciudat de reconfortantă. Umbra nu a dispărut cu totul: o putea vedea, un petic de negru mai intens în întunericul din dosul unei case.

S-a mişcat în acelaşi timp cu altă siluetă, una mult mai mare, dar şi mai puţin conturată. Un braţ, o mână imensă şi diformă…

— Nu, a strigat Toug. Nu, Org! Nu!

Umbra mai mică a îngheţat, iar el a sprintat în direcţia ei. Curând, a zărit o pereche de ochi înfricoşaţi pe un chip palid. A înşfăcat posesorul ochilor fără prea mare efort, însă a auzit un zgomot venit din casa pe lângă care trecuse, aşa că a cotit pe altă stradă, una atât de îngustă, încât părea puţin probabil ca un Fiu al Furiei să treacă pe acolo; pe urmă, a ales o altă uliţă la întâmplare şi abia apoi s-a oprit să-şi pună povara jos.

— Ce-a fost *ăla?* a auzit Toug glasul unei fete.

— Org, a răspuns el, respirând cu lăcomie aerul rece. Este un… nu ştiu. Cred că e un fel de animal de companie al lui Sir Svon. Eu… noi… cine eşti?

— Sunt eu, Etela (creştetul ei ajungea aproape de bărbia tânărului). Ai ochi!

— O să te duc acasă. Ar fi mai bine să intri undeva înainte să te întâlneşti din nou cu Org… S-ar putea să nu ţină minte ce i-am zis.

— Vii din castel?

Toug i-a făcut semn că da.

— Fiindcă tu ai ochi, iar bărbaţii noştri n-au, asta dacă nu cumva abia au venit aici. Dar mulţi dintre ei sunt nevăzători de la început, a continuat fata, după care a făcut o pauză. Dacă eşti unul dintre cei care îl au în grijă pe rege, atunci pot să-ţi spun.

— Ce să-mi spui?

— Păi, despre lopeţile şi târnăcoapele pe care le fac. Au

o mulţime, vor fi câteva sute, poate mii.

— Şi din cauza asta ai ieşit în toiul nopţii?

— Îhî! Mama a zis că trebuie să-ţi spun. Eşti cavaler?

— Nu, dar stăpânul meu este. Unde locuieşti, Etela?

— În casa stăpânului, îţi arăt imediat, i-a răspuns fata, plecând de lângă el. Acum nu-mi mai e frică, fiindcă eşti tu cu mine. Vezi ce curajoasă sunt?

— Ai vrut să ne previi despre lopeţi.

— Îhî! Mama zice c-o să sape şi o să arunce pământ peste castel până o să-l îngroape.

— Nimeni nu poate face aşa ceva, a obiectat Toug.

— Mama aşa spune. Doar că totul trebuie să rămână un mare secret. Mie mi-e frică de ei, dar acum sunt mai înspăimântată de Org ăla care a încercat să mă prindă.

Dinţii fetei clănţăneau din cauza tremurului. Toug a luat-o din nou în braţe şi şi-a înfăşurat mantia în jurul ei.

— O să te duc eu o vreme şi ne va fi mai cald la amândoi. Cum îl cheamă pe stăpânul tău?

— Logi. Nu-s grea?

— Abia dacă-ţi pot simţi povara. Câţi ani ai?

— Destui ca să mă mărit.

Toug a râs încetişor.

— Aşa zice mama, din cauza părului şi a pieptului care mi se măreşte. E drum lung până unde locuiesc eu. Ai de gând să mă duci în braţe până acolo?

— Poate. Ai ajuns până aici într-o singură noapte?

Etela a dat din cap că da, iar el a simţit doar o mişcare pe braţ.

— Atunci cred că te pot duce înapoi în braţe. O să vedem. Ne-ar putea căra Org pe amândoi. Ar fi mai rapid, a continuat el, dar a simţit imediat trupul fetei cum începe să tremure din nou. Glumeam! a încredinţat-o apoi. Oricum nu cred că Org ar face aşa ceva. Poate pentru Sir Able sau pentru Sir Svon, dar nu pentru mine.

— Avea de gând să mă omoare?

— Desigur. Şi apoi să te mănânce. Eu şi Sir Svon trebuie să-l hrănim, dar n-am reuşit s-o facem în ultima vreme. Nu prea avem cu ce şi, oricum, am fost ocupaţi. Sir Svon i-a

spus să nu mănânce sclavi, dar trebuie să se hrănească. Aşa cred. Uite, asta e o grijă în plus. Ar trebui să facem rost rapid de foarte multă mâncare. Habar n-am cum putem face asta.

— Voi nu mâncaţi oameni?

— În niciun caz pe unii atât de murdari ca tine, a rânjit Toug.

— N-ar trebui să mă păcăleşti. Eşti răutăcios!

— Bine.

— Trebuie să coteşti aici, la colţ.

— În ce direcţie?

— N-ai decât una. Cum te cheamă?

— Toug, scutierul Toug, ca să mă prezint mai formal, dar tu nu trebuie să te porţi formal cu mine.

Strada întortocheată şi desfundată pe care o urmaseră până atunci s-a terminat, aşa că s-au văzut nevoiţi s-o ia la stânga.

— Trebuie să vorbeşti formal doar când i te adresezi lui Sir Svon sau lui Sir Garvaon. Sau lordului Beel. Vreau să spun c-ar trebui să te porţi astfel dacă ajungi vreodată în castel.

— Ai să te căsătoreşti cu mine?

Toug s-a oprit în mijlocul unui pas.

— Nu prea cred.

— Eu cred. Când o să fiu mai mare.

— E puţin probabil, Etela, a adăugat Toug pornind din nou. Nici măcar nu sunt sigur dacă mă voi căsători vreodată.

— O s-o faci! Pentru că, atunci când mama m-a pus să-mi imaginez cu cine mă voi mărita, nu mi-a venit în minte niciun chip. Cu toate astea, iată-te! Însă va trebui să mă peţeşti. Să-mi cânţi sub fereastră, aşa zice mama.

— Când o să fii mai mare, a zâmbit el.

— Îhî, fiindcă deocamdată în casa în care stau nu avem ferestre, l-a anunţat ea după care a scos un braţ tulburător de subţire din mantie şi i-a indicat cu degetul. O vezi? E ultima casă. Chiar aici. Treci de movila aia şi-o să ajungi în locul în care stau eu.

— Aici sunt ascunse şi uneltele? Târnăcoapele şi lopeţile?

— O să-ţi arăt. Forja noastră e lipită de casă, ceea ce-i bine, fiindcă e foarte fierbinte, aşa că e un loc bun. Doar că nu prea avem de mâncare. Ţi-e foame?

Toug a dat din cap că nu.

— Mie-mi este! Sunt hămesită! M-am gândit că poate vrei să-ţi dea ceva mama de mâncare. Doar că ea probabil nu va vorbi cu tine şi oricum n-o să-ţi dea nimic.

— Ţi-e frig, a murmurat Toug simţind-o cum tremură.

— Păi, e mereu frig afară.

Toug luase o hotărâre, aşa că a anunţat-o pe fată:

— După ce-mi arăţi uneltele, o să te iau cu mine în castel. Nu avem noi prea multă mâncare, dar ţi-o pot da pe a mea mâine-dimineaţă şi o să-ţi găsim şi nişte haine mai ca lumea.

— Chiar speram să intru în castel, a zis Etela visătoare.

— Cu siguranţă Pouk va putea să-ţi facă rost de haine. E cumnatul meu şi el mi-a dat cizmele astea. Dacă regina Idnn ar fi fost aici, ea… Cine e ăla?

— Păi, e Vil, a şoptit Etela. Cred că ne-a auzit.

Capitolul 17
UNELTE



— Simt chemarea Cerrului de fiecare dată când facem asta, am murmurat. Dar tu, Gylf? Simţi şi tu?

Câinele a privit în sus.

— Mda.

— Dar n-ai fost acolo. Cel puţin, nu de când erai mic.

Nu mi-a răspuns.

— Ai fi putut să vii după mine. Cred însă că nu ştiai unde m-am dus. Ai bănuit că sunt mort.

— Mda.

— Acum m-am întors, nu mai aproape de Disiri, dar mai aproape de Cerr decât am fost vreodată pe când eram cu ea. Vreau doar să călăresc din ce în ce mai sus, mai aproape şi mai aproape până văd castelul. Vreau să scot şaua de pe Norr când ajung acolo şi să-i umplu ieslea până dau pe-afară grăunţele. Apoi aş vrea să intru în sala mare, să mă laud cu tine, să beau ceva şi să spun nişte minciuni straşnice despre ce-am făcut pe-aici.

— Mergem?

— Nu. Dar ţie ţi-ar plăcea în Cerr. Ai fi încântat, de fapt. E plin cu câmpii şi dealuri sălbatice, mereu schimbătoare. Uite, i-am arătat eu mişcându-mă în şa. Acolo e Utgard. Silueta aia neagră profilată pe fundalul cerului înstelat. O vezi?

— Nu foarte bine.

— Cu siguranţă. Dar, pe Thir şi pe Tir, uită-te cât e de

mare! Dacă m-aş fi îndoit vreodată că Fiii Furiei sunt sânge din sângele lui Bergelmir, acum m-aş fi convins.

Condusă de gândurile mele, Norr şi-a început coborârea.

— Am jurat că n-o să-mi folosesc puterea dobândită acolo odată coborât, dar…

— Nu?

— Crezi că o folosesc chiar acum, nu-i aşa? De fiecare dată când călătorim în felul ăsta. Nu e cazul. Asta e o însuşire a lui Norr, una dintre multe altele. Dacă aş descăleca, aş cădea.

— Eu nu cad, a gâfâit Gylf.

— Nu, dar tu nici nu poţi călări, am constatat eu ridicându-mă în scări. Uite acolo, lumina aia roşie. E o forjă la care să fiu al naibii dacă nu se lucrează încă. Dar de ce nu auzim baroasele?

— Aflu eu, a zis Gylf pornind în jos.

Stins şi depărtat, zgomotul vântului a ajuns până la mine; zăpada s-a învolburat la picioarele unui grup aflat între Gylf şi strălucirea stacojie a cărbunilor din vatră.

— Un bărbat şi o fată, m-a informat el când s-a întors.

— La forjă?

— Mda.

— Iar bărbaţii s-au oprit din muncă doar ca să le vorbească? Probabil că-i spun tinerei să meargă la culcare. Copiii n-ar trebui să stea treji aşa târziu.



— Nu eşti cine ştie ce luptător, a hotărât sclavul numit Vil după ce a pipăit braţele lui Toug. Şi unde ţi-e bastonul?

— Nu-l mai am, i-a explicat Toug. Nu puteam s-o car şi pe Etela şi băţul ăla.

Sclavul a mârâit. Avea faţa osoasă, însă braţele lui erau pline de muşchi. Mâinile care ciupeau şi strângeau i s-au părut lui Toug a fi de fier.

— Trebuie să mă întorc la stăpânul meu, a zis Toug.

— O să te duci la culcare ca o fată cuminte? a întrebat-o pe Etela un alt sclav fără să-şi îndrepte capul spre ea.

— Îhî.

— Mă-ta doarme, fiindcă altfel ar fi venit să ne întrebe

de tine.

— Aşa sper şi eu, a răspuns Etela pe un ton şovăielnic.

— Trebuie să facem mai multe, a zis Vil.

— Chiar mă întrebam, a intervenit Toug dregându-şi glasul. Ce faceţi voi aici? Potcoave?

— Acum sape facem. Vrei să-ţi arătăm şi ţie una?

— Da, mi-ar plăcea să văd cum arată.

Toug simţea că pe măsură ce se dovedea mai dispus să rămână şi să vorbească despre munca lor, sclavii lui Logi deveneau mai dornici să-l vadă plecând.

— Haide atunci, i-a zis Vil, punându-i o mână ca de fier pe braţ, deci fără să-i dea de ales.

Forja era la fel de înaltă precum casa de care era lipită, cu pământ pe jos şi deschisă total pe partea opusă, probabil pentru a permite cailor să intre. Nu exista nicio lumină, cu excepţia strălucirii roşiatice a cărbunilor, dar oricum locul nu ar fi putut fi luminat nici măcar de o sută de lumânări.

— Uite-aici, a zis sclavul. Îţi plac? Cum crezi că te-ai simţi să munceşti cu una ca asta o zi întreagă?

Era imensă. Toug şi-a retras mâna cu repeziciune.

— Încă frige!

— Nu mai e chiar aşa fierbinte, l-a contrazis sclavul, care a apucat apoi fără efort bucata de metal, îndemnându-l: întinde mâna!

— Nu, s-a împotrivit Toug.

Toţi trei au râs.

— Cum vrei să ştii cât e de grea dacă n-o iei în mână ca s-o simţi?

— Mâinile tale sunt mai puternice decât ale mele, a zis Toug. Dacă îmi spui că e grea, te cred pe cuvânt.

— Aşteaptă, o să-ţi aduc una rece.

Cu paşi înceţi, dar încrezători, Vil a mers în spatele forjei şi s-a întors, aducând cu el o sapă a cărei lamă era înaltă cât Etela şi al cărei mâner fusese nu cu multă vreme în urmă un copac mărişor. Toug a apucat-o, dar capătul ei s-a izbit foarte repede de pământ.

— Crezi c-ai putea lucra cu asta?

— Să ştii că e foarte puternic, Vil, a intervenit Etela cu loialitate.

— Ba nu sunt, i-a zis Toug. Nu-s nici măcar pe-aproape la fel de puternic ca prietenii tăi de-aici. Mi-aş dori să fiu.

— Atunci vino să munceşti cu noi, l-a îndemnat Vil.

— Mă bucur că nu-s obligat s-o fac. Mama Etelei e pe aproape? Aş vrea să-i vorbesc.

— Înăuntru. O să te conduc eu.

Sclavul i-a dus pe Toug şi pe Etela prin spatele forjei, pe lângă movile de târnăcoape şi lopeţi imense, după care a deschis o uşă îndeajuns de mare chiar şi pentru cel mai masiv dintre uriaşi. În timp ce mergeau, Toug a zis:

— Munciţi până târziu.

— N-avem ce face, a ridicat sclavul din umeri, închizând uşa în urma lor. Vil mă cheamă, a întins el mâna.

— Toug, s-a prezentat scutierul apucând mâna întinsă şi gândindu-se că oricât de intensă ar fi fost durerea pe care o anticipa în urma strânsorii celuilalt era una meritată, de vreme ce orice cavaler ar fi trebuit să fie cel puţin la fel de puternic ca un fierar.

— Eşti zdravăn. Cred c-ai putea mânui deja un baros.

Toug i-a mulţumit.

— Ai ochi, nu-i aşa? l-a întrebat brusc Vil pe un ton şoptit.

— Da, a recunoscut Toug, gândindu-se c-a venit vremea să spună adevărul. Fiii Furiei nu m-au înrobit. Pot vedea.

— Ai încercat să ne păcăleşti…

— Da, a repetat Toug. N-ar fi trebuit s-o fac.

— E din castel, a precizat Etela.

— Unul dintre oamenii regelui Arnthor?

— Nu l-am văzut niciodată pe Majestatea Sa, dar da, sunt omul lui, a mărturisit Toug.

— Aşa am fost şi noi. Cu toţii.

Orbitele goale ale lui Vil păreau că privesc la ceva aflat în stânga feţei lui Toug, puţin mai jos, dar mâna lui a găsit umărul scutierului.

— Eu m-am născut în Glennidam, i-a zis Toug.

— N-am auzit de locul ăsta…

— E un sat mai mic decât altele, a zis Toug. Noi îi adăposteam pe cei din Companiile Libere, le dădeam mâncare, bere şi orice altceva doreau, fiindcă promiseseră să ne apere. Uneori însă le luau pur şi simplu.

— Şi vă închinaţi la noi, a intervenit o voce străină, fiindcă Disiri a fost bună cu voi, oferind adăpost pentru copii în vremea în care au atacat Fiii Furiei.

— Baki?

Dintr-un colţ întunecat a apărut o siluetă, o femeie cu părul atât de roşu, încât părea să strălucească în lumina difuză, şi care flutura din când în când ca o flacără.

— Asta e… e o prietenă a mea, Etela, a icnit Toug, după care a tras adânc aer în piept şi a continuat. Sunt sigur că va fi şi prietena ta. Baki, fata asta e Etela, iar eu am adus-o înapoi acasă. Aş vrea s-o iau şi în castel ca s-o hrănesc dacă-mi va permite mama ei. Iar el e Vil. Lucrează aici şi sunt convins că e un fierar tare priceput. Ţie nu-ţi plac fierarii?

— Dar de ce nu are haine? a întrebat Etela.

— Eu sunt sora lui Baki şi mie îmi plac fierarii, a zis ea trecându-şi degetele peste braţul lui Vil. Fierarii sunt la fel de duri precum nicovalele lor. Construieşti săbii, Vil?

— Nu… a început sclavul cu voce spartă. Nu unele prea bune.

— Eu te pot învăţa să faci o lamă care să despice dintr-o lovitură capul unui ciocan.

Toug a tras-o pe Etela deoparte.

— Unde e mama ta?

— Cred că e în camera de alături şi ne ascultă.

— Serios? Ce te face să crezi asta?

— Aşa, pur şi simplu.

— Hai să aflăm! a îndemnat-o Toug.

Lăsând-o pe Uri în îmbrăţişarea lui Vil, cei doi s-au grăbit prin bucătărie. În camera de alături se afla un şemineu, unul mic, de-a dreptul insignifiant faţă de cele din castelul pe care Toug abia îl părăsise, dar care era totuşi potrivit pentru un om. În el străluceau tăciunii unui foc aproape stins, iar două sclave stăteau întinse în faţa

lui, dormind la căldură.

O a treia femeie, cu faţa albă şi părul negru, îmbrăcată într-o rochie neagră zdrenţuită, stătea cu spatele drept pe un scăunel înalt. În lumina focului, ochii ei mari păreau la fel de negri ca tăciunii.

— Ea e mama, l-a anunţat Etela.

— Mă bucur să vă întâlnesc, doamnă, a vorbit el cu glas ezitant. Sunt scutierul Toug.

Femeia nu s-a mişcat de pe scaunul ei şi nici nu a zis vreo vorbă.

— Am găsit-o pe Etela în Utgard, vreau să spun în oraş. Era singură. I s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

Neştiind dacă femeia îl poate auzi, s-a oprit din vorbă; ea continua să tacă.

— Păi, aproape că mi s-a întâmplat ceva, a intervenit Etela.

Toug a aprobat-o din cap.

— Aşa că am adus-o înapoi. Dar era înfrigurată şi-i e şi foame. Şi dacă o să-mi permiteţi, vreau s-o iau cu mine în castel ca s-o hrănesc.

Lui Toug i s-a părut că bărbia femeii de pe scaun s-a mişcat imperceptibil.

— La regele vostru, a insistat Toug. La regele Gilling. Poate o să găsesc mâncare şi nişte haine ceva mai călduroase.

Mâna femeii a fluturat ca pana unui porumbel mort purtată de vânt, iar Etela s-a grăbit să meargă lângă mama ei. Aceasta a început să şoptească repede, iar vorbele ei erau punctate de „aşa o să fac” şi de „da, mamă”. Pe urmă, Etela s-a întors la Toug.

— Spune că ne dă voie, dar c-ar trebui să plecăm acum şi să ne grăbim.

Toug a fost de acord. A încercat să-şi ferească privirile de cuplul pasional din bucătărie, grăbind-o pe Etela. În spatele lor se trezise ceva mare; bârnele casei cât un hambar pârâiau şi scârţâiau.

În fierărie, doi sclavi modelau o sapă, unul ţinând fierul înroşit cu cleştii, timp în care celălalt lovea cu barosul,

verificând forma metalului (aşa i s-a părut lui Toug) cu capătul îngustat al uneltei. Toug şi Etela s-au năpustit pe lângă ei, iar dacă cei doi sclavi care trudeau la nicovală i-au auzit, nu au lăsat să se vadă asta în niciun fel.

— Ce ţi-a zis mama ta? a întrebat Toug în timp ce înaintau pe stradă.

— Să ne mişcăm repede!

— Ştiu, dar altceva?

— S-a trezit stăpânul, a gâfâit Etela. Dacă te-ar fi auzit…

Restul vorbelor fetei s-a pierdut într-un urlet care a cutremurat pământul, venit de undeva din spate. Toug şi-a întors capul îndeajuns pentru a zări un uriaş lat în umeri cam cât era el de înalt, cu trei braţe. Înşfăcând-o pe Etela ca pe un căţeluş, Toug a rupt-o la fugă pe cât de repede putea, dar s-a împiedicat în mantie. Pentru un moment care a părut o eternitate, s-a luptat să-şi scoată braţele din faldurile ei, rugându-se ca pelerina să se rupă şi să-l elibereze. A simţit două mâini în jurul taliei.

Uriaşul a zis ceva. (Sau poate doar aşa i s-a părut lui Toug.) Tot ce a auzit scutierul a fost glasul unei bestii, un mârâit care l-ar fi făcut să se retragă înfricoşat şi pe cel mai mare urs care a păşit vreodată pe pământ. A ţipat şi nu a mai putut repeta niciodată după aceea ce îi promisese lui Org sau oricărui Overcin care l-ar fi trimis pe Org, aşa cum nu putea repeta ce-i spusese lui Logi.

Indiferent ce a zis, a fost însă eficient. O formă neagră a ieşit din umbră şi l-a apucat pe Logi din spate.

Toug a fost scăpat, aruncat sau poate ambele şi a căzut pe pământul acoperit cu zăpadă destul de rău încât să rămână o clipă împietrit. Când şi-a revenit îndeajuns ca să se poată ridica, Org şi Logi se luptau, uriaşul cu un pumnal lung ca o spadă, iar căpcăunul cu o mână solzoasă fixată pe încheietura lui Logi. Toug nu văzuse niciodată până atunci cu claritate faţa lui Org; dacă n-ar fi ştiut că aparţine celui care îi apără, chipul căpcăunului l-ar fi făcut să fugă îngrozit.

— Haide! l-a tras Etela de braţ.

A clătinat din cap, văzând vârful pumnalului cum se

apropie de gâtul lui Org.

— Haide, trebuie să fugim!

— *Eu sunt cavaler. Nu pot fugi.*

A împins-o pe Etela deoparte şi s-a aruncat asupra lui Logi, luptându-se cu un picior al uriaşului şi lovind în glezna lui, ca un om care doreşte să dezrădăcineze un copac.

Org se lupta şi el, iar mâna sa liberă sfâşia spatele lui Logi, producând o adevărată ploaie de sânge şi de carne. Uriaşul a mai rezistat doar un moment. El şi Org s-au rostogolit prin zăpadă şi, deşi mâinile uriaşului se încleştaseră în jurul gâtului lui Org, căpcăunul avea o ceafă atât de puternică, încât nu părea afectat deloc de strângerea uriaşului.

Asta până când Toug a înfipt pumnalul lung ca o spadă, pe care îl adunase de jos, în ochiul stâng al lui Logi.



Aş fi putut ajunge împreună cu Norr până în vârful unuia dintre turnurile din Utgard. Gândul ăsta m-a amuzat pentru o clipă şi chiar m-am gândit serios să o facem. Norr ar fi fost în siguranţă acolo, dar cu greu îmi puteam imagina un loc mai puţin confortabil pentru ea.

Ne-am fi putut lăsa pe pământ în afara oraşului, dar mi-am dat seama că a-l străbate în toiul nopţii putea fi destul de periculos; am fost tentat să o fac şi pe asta. Cel mai sigur pentru noi ar fi fost probabil să venim pe pământ chiar pe marginea şanţului cu apă şi să pătrundem prin poarta deschisă, să trecem prin curte şi să ne îndreptăm spre grajdurile pe care le zărisem în dosul turnului cel mare. N-am procedat însă nici în felul acesta, aşa că am plutit pe deasupra zidului şi am mers direct în curte.

Tropăitul copitelor lui Norr a trezit un grăjdar nu prea politicos. Am descălecat şi am mers să caut o boxă curată. La auzul paşilor mei, un cal alb a nechezat. M-am uitat şi am văzut armăsarul pe care-l primisem eu însumi într-o vreme care mi se părea acum tare îndepărtată.

Îngrijitorii, sclavi orbi, dormeau înghesuiţi în spatele unui zid. I-am trezit cu latul sabiei, umplând grajdul cu

fantome pe care le simţeau, însă nu le puteau vedea. După ce s-au strâns într-un colţ, le-am zis:

— Niciunul dintre caii din grajdul ăsta nu are apă şi nici grăunţe, cu excepţia unuia. Acela, care aparţine unui prieten vechi, se bucură de ele doar fiindcă am avut eu grijă să-l adăp şi să-l hrănesc. Când am văzut cum l-aţi tratat, primul meu gând a fost să vă omor. Încă mă gândesc la asta.

Sclavii au gemut.

— Regele vostru e baricadat în turn, nu-i aşa?

— D… da.

— Iar voi v-aţi luat libertatea să faceţi ce vreţi, adică să neglijaţi animalele. Ieslele sunt goale, iar boxele sunt mizerabile. Caii, asinii şi boii sunt pe jumătate morţi de sete. În mod normal, mi-ar părea rău de voi, dar mi-aţi demonstrat că vă meritaţi soarta. Ba poate una chiar mai rea. Eu acum mă duc în turn. O să găsiţi afară calul şi câinele meu. O să-mi deşeuaţi iapa şi o să aveţi grijă de ea. Să-mi hrăniţi şi câinele şi să nu uitaţi să-i daţi şi apă. Aţi înţeles?

Sclavii au bălmăjit ceva, aprobându-mă.

— Pe urmă, să curăţaţi fiecare boxă, să hrăniţi şi să adăpaţi toate animalele. Nu pot să vă spun cât va dura să rezolv problemele pe care le am cu regele Gilling. Poate o oră, poate două. Oricum, nu va dura mai mult de o jumătate de noapte, iar când mă voi întoarce, voi verifica peste tot ca să văd dacă mi-aţi îndeplinit poruncile.

Am ieşit din grajd şi am pornit pe drumul lung care ocolea Utgardul, către intrarea principală; văzând însă arcada largă a unui pasaj creat pentru uriaşi, am intrat în întunericul de acolo şi am bătut în uşa de fier.

Arcaşul care mi-a deschis m-a privit surprins.

— Sir Able! Eu îl aşteptam pe scutierul Toug.



— Chiar vrei să auzi ce-a spus mama? a întrebat Etela, în timp ce se grăbeau pe uliţele oraşului.

— Da, i-a zis Toug. Şi vreau să te întreb şi despre ea… De ce n-a vorbit cu mine şi alte câteva lucruri.

— Asta e bine, fiindcă şi eu am atâtea întrebări să-ţi pun, despre tine şi despre castel. O să-mi răspunzi, nu-i aşa?

— O să încerc, a promis Toug, care luase pumnalul lui Logi cu tot cu teacă şi-l ducea pe umăr.

— Şi despre Org! O să-mi spui şi despre el?

— Dacă o să cunosc răspunsurile.

— Bun, dar după ce-a murit stăpânul, tu ai vorbit cu Org. Eu am fost prea înspăimântată ca să mă apropii. Ce i-ai spus?

— Voia să ştie dacă era în regulă să se hrănească din trupul stăpânului tău, i-a explicat Toug. I-am zis că da, dar că va trebui să fie atent la ceilalţi uriaşi, fiindcă îl vor ucide dacă îl vor vedea. Mi-a promis c-o să ducă trupul undeva ca să-l ascundă pentru a putea să se-ntoarcă după o vreme să mănânce din nou. I-am zis că e un plan bun.

— Şi nu mai e cu noi acum?

— Nu văd cum ar putea fi, i-a răspuns Toug ridicând din umeri.

— Şi dacă vrea cineva să ne facă rău?

— O să mă străduiesc în măsura puterilor mele. Am asta acum! a arătat el spre pumnalul lui Logi. Aşa că suntem mai bine decât eram înainte. Am mai mânuit aşa ceva. Nu era la fel de fain ca ăsta, dar când am ajuns într-un final în Utgard, l-am pus sub pat şi am uitat de el. Pe ăsta nu-l voi pierde niciodată.

— Dar e îngrozitor de mare, a zis Etela cu simţ practic.

— E prea lung ca să-l ţin drept, a recunoscut Toug, dar cred că mânerul e din os, poate de la un uriaş sau doar de la un animal mai mare. În orice caz, ar trebui să pot să-l tai şi să-l lustruiesc. O să fie mult de lucru, dar merită! Acum spune-mi ce-ai vorbit cu mama ta.

— Tot? E foarte mult…

— Da, tot, a îndemnat-o Toug.

— Păi, mi-a zis să merg în castel cu tine, dar să nu mă mai întorc niciodată. Să fac tot ce se poate ca să rămân cu tine pentru că tu eşti la fel ca mine şi cu cât o să trăiesc mai mult printre asemenea oameni, cu atât îmi va fi mai bine. Mi-a spus să mă spăl şi să fac rost de haine drăguţe,

dacă pot, şi să mă port frumos cu tine, fiindcă aşa poate mă vei lăsa să rămân. Iar dacă mi-ai spune să plec, să n-o fac, ci să mă ascund până uiţi că mi-ai zis.

— Nu te voi sili să te întorci, a declarat Toug.

— Păi, nu se referea numai la tine, ci la toţi ceilalţi.

Toug a mai făcut câţiva paşi, apoi a întrebat din nou.

— Dar ea? N-ar trebui să încercăm s-o luăm şi pe ea dacă putem?

— Mi-a spus să nu ne întoarcem pentru ea fiindcă oricum e ca şi moartă, a răspuns Etela cu glas deznădăjduit. Aşa vorbeşte ea, bine… când o face, pentru că uneori preferă să tacă. Nu-mi spune nici mie nimic. Vil va avea grijă de ea. Mereu o face, la fel şi Gif, şi Alea.

— Vil e tatăl tău?

— Tăticu' a murit, a clătinat fata din cap. Lui Vil pur şi simplu îi place de mama şi de mine şi are grijă de noi pe cât poate.

— Şi Logi a murit, a rostit Toug gânditor.

— Îhî.

— Mă întrebam ce se va întâmpla acum cu mama ta şi cu ceilalţi sclavi pe care îi avea.

— Păi, nu ştiu.

Toug a meditat la această chestiune un minut sau două, după care a arătat cu degetul.

— Uite, e podul de peste şanţ. Îl vezi?

— O să fim în siguranţă acolo?

— Ceva mai mult decât suntem aici. Dar ce-a mai zis mama ta? spuneai c-a zis multe.

— Păi, am uitat. Să fiu drăguţă cu tine, să-i fac pe ceilalţi să mă placă, să merg în ţinuturile din sud, acolo de unde vin oamenii ca noi şi să le spun despre manticore şi vâzdoage.

— Despre ce?

— Despre manticore şi vâzdoage, doar că nu ştiu ce sunt astea.

— Dar ea ce spunea despre ele?

— Nu ştiu.

— Ce sunt?

— Nu ştiu!
— Trebuie să-ţi aminteşti *ceva,* a insistat Toug. Ce-a spus?
— Că sunt pe rochii, cred, şi pe o eşarfă. Spunea însă doar cuvintele astea: manticore şi vâzdoage, manticore şi vâzdoage. Tu nu ştii ce sunt?
— Vâzdoagele sunt un fel de flori, a zis încet Toug, galbene şi foarte frumoase. Nu ştiu însă ce sunt manticorele.
Fără să-i întrebe nimeni nimic, au trecut prin zăpadă, traversând podul, apoi au intrat pe poartă. Etela s-a oprit pentru o clipă ca să se uite la Utgard, mare cât un munte, o umbră neagră profilată pe stelele îngheţate ale cerului de iarnă.
— Ştiam că e mare, foarte mare, dar nu mă aşteptam la aşa ceva.
— E uşor să te pierzi înăuntru, i-a zis Toug. Trebuie să ai grijă până înveţi să te descurci pe-aici.
— Îhî.
— Sora mea are o cameră undeva sus. Poate o să te primească să dormi cu ea. O s-o întreb.
— Cu tine! a exclamat Etela cu hotărâre. Mama aşa a zis.
— O să vedem. Probabil ai putea să mă ajuţi să am grijă de Mani. Trebuie s-o fac şi pe-asta, dar uneori trebuie să lipsesc. Aşa, ca acum. Cineva trebuie să se îngrijească de el şi n-o prea face nimeni. Asta dacă nu cumva se ocupă vrăjitoarea.
— O vrăjitoare?
— O cheamă Huld, i-a confirmat Toug, şi mai e şi fantomă, nu numai vrăjitoare. Nu ştiu însă dacă fantomele se pot îngriji de cineva.
— Exista o fantomă şi în locul în care a locuit mama, i-a zis Etela. Doar că era foarte înfricoşătoare şi avea grijă de casă, nu şi de oameni. Mama spunea că nu plăcea pe nimeni, iar pe cei mai mulţi îi ura. Oricum, nu vreau să aud de vrăjitoarea asta pentru că şi aşa voi visa urât la noapte.
În timp ce o conducea prin pasajul pe unde plecase din

Utgard, Toug se gândea că fusese mereu înfricoşat, adeseori tare rău, de când Able îl obligase să-l însoţească în pădure. Îi fusese frică mereu, cu excepţia a una sau două împrejurări când fusese prea obosit ca să mai bage de seamă asemenea lucruri.

— N-are niciun sens, i-a zis el Etelei.

— Ce anume?

— Să-ţi fie frică mereu. Teama ar trebui să fie un lucru special. Ar trebui să fii înfricoşat doar din când în când. Sau poate niciodată. Uite, tu, de pildă, obişnuiai să dormi în casa uriaşului împreună cu mama ta…

— Îhî, în fiecare noapte.

— Pe mine, asta m-ar fi speriat. Ţie nu ţi-a fost frică?

— Îhî, dar asta era situaţia. Acolo locuiam.

— Eu m-am hotărât să încetez să-mi mai fie frică, sau măcar să încerc. Dacă o să mă omoare cineva, asta este, totul se va sfârşi. Însă nu le voi mai permite să mă facă să-mi fie mereu frică.

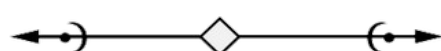
Vocea Etelei s-a auzit din întunericul absolut al intrării în pasaj.

— Nu ţi-a fost frică atunci când l-ai omorât pe stăpânul meu?

— Ba da, dar după aia, fiindcă în timpul luptei încercam să fac totul mult prea repede – să-i iau pumnalul, să mă feresc să nu cadă peste mine.

Toug a bătut în uşa de fier cu capătul mânerului de la pumnalul pe care îl luase de la Logi. Trei lovituri, apoi încă două. A urmat zgomotul făcut de zăvorul imens şi un icnet înfundat scos de arcaşul care se chinuia să mişte o greutate pe care orice uriaş ar fi dat-o la o parte fără nicio dificultate. Uşa s-a dat de perete, iar Arn a zis:

— Bine c-ai venit, scutierule. Sir Able vrea să-ţi vorbească imediat.



Ulfa a deschis uşa de la încăperea în care era regele şi, pentru un moment, am rămas uitându-ne unul la altul. Într-un târziu, i-am zis:

— Eu te cunosc pe tine şi tu mă cunoşti pe mine.

Ea a clătinat din cap.

— Cum vă numiţi, domnule? Aş vrea să vă aud pe dumneavoastră c-o spuneţi.

— Mă numesc Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Femeia a făcut o reverenţă.

— Eu sunt servitoarea dumneavoastră, Ulfa. Iar servitoarea dumneavoastră e soţia servitorului dumneavoastră, Pouk.

— Odată mi-ai cusut o cămaşă.

— Şi nişte pantaloni, apoi v-am urmărit în timp ce, împreună cu câinele şi cu Toug, tatăl meu, aţi nimicit o Companie Liberă.

— Trebuie să vorbesc cu tine şi cu Pouk când voi avea mai mult timp. E pe-aici?

— Îl aduc imediat, mi-a zis ea, strecurându-se apoi pe lângă mine.

Dormitorul regelui părea la fel de mare ca Grota Grifonului, întunecoasă, cu tavanul (pictat cu scene de război şi de ospăţ) pierzându-se undeva deasupra, cu birourile şi cuferele, mesele şi scaunele arătând ca nişte colibe. În centru, pe un covor stacojiu decorat cu motive negre, mare cât o poiană, era patul sub care Toug se sfătuise cu Baki şi cu Mani. Baldachinul părea mic la prima vedere, dar impresia se schimba când era comparat cu înălţimea sclavelor care aşteptau acolo, femei ale căror capete erau sub nivelul patului, aşa încât erau silite să se urce pe scări ca să-l servească pe rege şi să păşească pe păturile ce-l acopereau şi care erau îndeajuns de mari ca să fie folosite drept pânze pe corabia *Neguţătorul din Miazănoapte.*

Lângă pat, Beel era aşezat pe un leagăn tapiţat, atârnat de unul dintre lanţurile de aur ale baldachinului şi vorbea cu Gilling. Regele stătea aproape drept, sprijinit între nişte perne imense. Beel şi-a întors privirile către mine, a părut surprins, iar eu m-am oprit şi am făcut o plecăciune.

— Înălţimea Voastră…

— E aici, i-a spus Beel lui Gilling. Nu ştiu cum a fost posibil, dar iată-l!

Surescitat, regele a ridicat o mână.
— Sir Able, apropie-te!
I-am dat ascultare, urcându-mă pe un lanţ care atârna de scaun şi de acolo pe unul de lângă cel pe care stătea Beel.
— Ce buni sunt strămoşii noştri cu noi, a murmurat Gilling. Îşi ocrotesc fiul netrebnic. Întâi a venit Schildstarr, apoi tu. Regina… O cunoşti pe regina noastră?
— Am avut această onoare, Majestate. Chiar regina Idnn m-a trimis la dumneavoastră.
— Era aici cu doar o clipă în urmă. Ce fată încântătoare!
Am presupus că Gilling visase.
— O femeie frumoasă, într-adevăr, Înălţimea Voastră. Aveţi de ce să fiţi invidiat.
— A citit în stele, a oftat Gilling. Ea crede în ele şi în cărţi, şi în zborul păsărilor pentru că e deopotrivă înţeleaptă şi frumoasă. Sir Able ne va salva. Sir Able va veni în seara asta, aşa ne-a zis. Tu eşti Sir Able?
— Da, sunt, Înălţimea Voastră.
— Şi nu e nimeni altcineva cu numele ăsta?
— Nimeni pe care să-l cunosc, Înălţimea Voastră.
— Nici eu nu ştiu pe altcineva, a zis Beel.
— Tu i-ai măcelărit pe grănicerii noştri?
— Dacă aş fi ştiut că ascultă poruncile regelui, Înălţimea Voastră…
Mâna imensă, dar palidă a lui Gilling a fluturat de parcă ar fi vrut să alunge vorbele mele.
— Eşti iertat. Scuzat. Suntem asediaţi de rebeli.
— Aşa am auzit şi eu, Înălţimea Voastră. Aşa spunem şi noi…
Gilling a rămas tăcut. Ochii i s-au închis şi pentru un răstimp care a părut teribil de lung în camera aceea imensă nu s-a auzit alt sunet în afară de şoaptele sclavelor, un zvon dulce, cum foşnesc sălciile în vântul verii.
— Beel…
— Sunt aici, Majestatea Voastră.
— Ai spus că e departe. La fel a susţinut şi Thiazi.
— Da, Majestatea Voastră, aşa am crezut. Sunt convins

că şi lordul Thiazi a crezut că-i adevărat.

— El e Sir Able? Chiar e aici?

— El e, Majestatea Voastră. Stă lângă mine.

— Vino, Sir Able. Apropie-te! Ţi-e frică de atingerea noastră?

— Nu, Înălţimea Voastră.

M-am lăsat să cad din scaun şi am păşit pe patul care mi s-a părut mai tare decât mă aşteptam. Mâna lui Gilling m-a găsit imediat, iar ochii săi s-au deschis.

— Coif, zale şi sabie. Ai şi un scut, Sir Able?

— Da, Înălţimea Voastră, şi o lance, un arc, o tolbă cu săgeţi. Pot să vi le-aduc dacă Înălţimea Voastră doreşte să le vadă.

Beel a confirmat.

— Are un scut verde-închis, Înălţimea Voastră, cu un dragon negru pictat pe el.

— Mi-au zis că eşti departe, Sir Able. Chiar în după-amiaza asta toată lumea credea că eşti la mare depărtare.

— Am fost, Majestatea Voastră.

— Şi cum de-ai venit atât de repede, Sir Able?

— Am un cal bun, Majestatea Voastră!

— Regina ne-a spus că vei veni. E mai înţeleaptă decât Beel, deşi el e un prieten bun. E mai deşteaptă chiar şi decât Thiazi. A aflat de venirea ta citind în stele.

— La cererea ei am venit, am zis eu cu grijă. Vine şi ducele Marder cu doi cavaleri puternici, Sir Woddet şi Sir Leort, împreună cu-o sută de soldaţi.

— Ne vei servi, Sir Able?

— Vă voi ajuta pe cât pot, Majestatea Voastră. De dragul ei şi al lordului Beel.

Beel m-a făcut atent atingându-mi braţul.

— Majestatea Voastră, mai e cineva aici cu care ar trebui să vorbim înainte ca noi trei să ne sfătuim în continuare. Dacă starea nu vă permite, Sir Able şi cu mine îi putem pune întrebări şi apoi să vă spunem ce-am aflat.

— Puteţi să vorbiţi cu el, i-a zis Gilling. Dar am vrea să-l auzim şi noi. Cine e?

— Scutierul lui Sir Svon, Majestatea Voastră. M-am

gândit că Sir Able e încă foarte departe, aşa că l-am trimis să spioneze în oraş.

— Toug? m-am uitat eu spre uşă şi l-am văzut aşteptând acolo împreună cu o fată în zdrenţe care stătea între Pouk şi Ulfa.

— Vino, scutierule! Trebuie să te prezint, a zis Beel cu voce tare.

Cu paşi ezitanţi, Toug a avansat; fata a dat să-l urmeze, dar Ulfa a tras-o înapoi. I-am întins mâna, iar el a urcat pe scaun şi s-a aşezat lângă Beel.

— Majestatea Voastră, acest tânăr este scutierul Toug. E în slujba lui Sir Svon care, la rândul său, e cel mai tânăr dintre cavalerii care m-au însoţit.

Beel i-a şoptit lui Toug să îngenuncheze, iar el a sărit din scaun şi i-a dat ascultare.

— Ai părăsit castelul ca să-mi spionezi duşmanii, tinere? a întrebat Gilling cu o voce aproape blândă.

— Am mers să caut scări de asediu, Majestatea Voastră, sau berbeci de asalt. Orice de genul ăsta. Aşa mi-a zis lordul Beel să fac şi să aflu cui aparţin.

— Într-adevăr, astea au fost instrucţiunile mele, a întărit Beel. Şi ce-ai găsit, Toug?

— Nimic de genul ăsta, Înălţimea Voastră, a răspuns el şi, la un gest discret al lui Beel, Toug s-a ridicat în picioare. Dar fabricau sape şi hârleţe, târnăcoape şi lopeţi. Unelte pentru săpat. Aveau deja o mulţime şi, din câte-am auzit, aveau de gând să facă multe altele.

Oftatul lui Gilling a sunat foarte asemănător cu un geamăt.

— Unelte obişnuite pentru sclavi, necesare la munca câmpului. N-ai descoperit nimic.

— Nu sunt prea sigur, am zis eu întorcându-mă spre Toug. Ai zis că aveau deja o mulţime. Ce înseamnă asta? O duzină? Douăzeci?

— Aş zice şaizeci sau şaptezeci de lopeţi şi treizeci sau patruzeci de târnăcoape, a răspuns Toug, după ce s-a gândit o clipă. Când am ajuns eu, se apucaseră de făcut sape. Astea sunt ca nişte târnăcoape, doar că au o lamă

mai lată.

— Ştim ce sunt, i-a zis Beel.

— Aveau opt sau zece din astea şi mai făceau una în momentul în care am ajuns. Şi… Şi… Majestatea Voastră…

Ochii lui Gilling s-au deschis părând foarte mari în pofida frunţii sale enorme şi palide şi a nasului colosal.

— Ce?

— Nu erau pentru sclavi. Erau mult prea mari.

— Au de gând să sape pe sub zid! a exclamat Beel.

Capul lui Gilling s-a clătinat dintr-o parte într-alta.

— Îi vor ajuta sclavii. Ei vor căra pământul şi pietrele, a zis regele, închizându-şi din nou ochii. Aşa am procedat cu Insula lui Aegri.

Adunându-şi toată îndrăzneala de care era în stare, Toug a urmat:

— Am putea să mergem să le luăm noi, Majestatea Voastră. Nu le păzeşte nimeni.

Gilling nu i-a răspuns, aşa că scutierul s-a întors spre mine.

— Le putem aduce aici sau le putem incendia.

Am clătinat din cap.

— Înălţimea Voastră, trebuie să ne sfătuim. Îmi dau seama cât este de târziu, dar trebuie să vorbim şi apoi trebuie să plec. Dacă aş avea mai mult timp, m-aş vedea cu fiecare în parte, cu Toug, cu servitorii mei, Pouk şi Ulfa, cu acest Schildstarr, cu lordul Thiazi şi cu tine. Dar n-avem vreme. Hai să-i adunăm, dacă vor vrea să vină. Pe urmă, va trebui să plec.

— Am să mă ocup de asta, m-a încredinţat Beel.

— Ulfa şi Pouk sunt deja aici, mi-a zis Toug. La fel şi Etela, probabil c-ar trebui să vorbiţi şi cu ea.

— E fata de-acolo?

— Înseamnă că suntem deja cu toţii aici, cu excepţia lui Schildstarr şi a lordului Thiazi. Vezi dacă sunt dispuşi să se ridice din paturile lor, scutier Toug.

Capitolul 18
NOAPTE



La sugestia uriaşului mai puţin trupeş, numit Thiazi, ne-am întâlnit într-o cameră în care regele îşi întreţinea prietenii. O încăpere ceva mai mare decât sala de bal din palatul lui Valfather. Era de asemenea mai bogat ornamentată, dar şi mult mai rece, plină nu cu trofee de vânătoare şi cu scuturi de cavaleri viteji, ci cu mobilă cioplită neîndemânatic şi care trebuie să le fi părut imensă chiar şi uriaşilor. Mai erau şi o mulţime de piese de argintărie lustruite, platouri şi pocale de cositor, lucruri drăguţe, dar mult prea mari, la fel ca rafturile care abia reuşeau să le susţină, aşa înghesuite cum erau.

— Va trebui să îl aşteptăm pe Schildstarr, mi-a şoptit Ulfa; nici nu-mi dădusem seama că e acolo până când nu mi-a vorbit. Câtă vreme n-ai nevoie de mine, mă duc să aduc ceva pentru fată. Toug mi-a zis că n-a mai mâncat de ieri.

Am dat încurajator din cap.

— Ai vrea să-ţi aduc şi ţie ceva?

— Nu, mulţumesc. Să te grăbeşti însă înapoi.

— Voiai să-mi spui ceva, dom’le? a apărut şi Pouk lângă mine. Acum ar fi momentul.

— Mi-e teamă că va fi singurul. Caii noştri, armăsarul ăla negru pe care ni l-a dat Agr… unde sunt?

— Caii îs în grajd, dom’le. Grăjdarii… a zis Pouk şi s-a oprit în mijlocul frazei, iar faţa sa arăta de parcă ar fi vrut

să scuipe.
— Nu i-am recunoscut. Grajdul era întunecat, iar eu mă grăbeam. Cu toate astea, ar fi trebuit să-i văd.
— Mai ies şi eu pe-afară când pot, dom'le, şi fac ce pot. Doar că nu merg la fel de des pe cât mi-ar plăcea şi nici nu apuc să fac mare lucru. La început m-am certat cu ei, dar s-au comportat chiar mai urât ca să ne demonstreze că nu prea te poţi lupta cu cineva care fuge.
L-am aprobat cu un bombănit, gândindu-mă că Pouk, care avea un ochi rău şi unul abia mijit, păruse dintotdeauna orb, iar acum ajunsese să fie cu adevărat.
— Cred că n-ai mai reuşit să ieşi după ce regele a fost înjunghiat.
— O, mă strecor când vreau, dom'le, a chicotit Pouk. Am făcut-o deja dă două ori.
— Bun.
— Doar că ălălalt s-o dus, dom'le.
— Înţeleg, am zis eu luând o decizie. Vreau să vă scot de-aici, pe tine şi pe Ulfa. Pe ea am s-o iau cu mine în seara asta şi… dacă…
— Să fiţi sănătos, dom'le.
— Dacă pot. Am de gând să vă las aici deocamdată ca să aveţi grijă de caii mei şi să-mi adunaţi lucrurile dacă aveţi cum. Măcar să le găsiţi, dacă nu le puteţi muta. Mă voi întoarce curând împreună cu ducele şi cu ceilalţi şi data viitoare când voi pleca, veţi veni cu mine.
Ulfa s-a întors cu o felie groasă de pâine neagră, o bucată de brânză mirositoare şi o halbă mică de lemn, în care era probabil bere. I le-a dat pe toate fetei în zdrenţe.
M-am aplecat spre stânga ca să vorbesc cu Toug.
— Asta e o altă rudă a Ulfei?
— Nu, Sir Able. Am găsit-o pe când spionam. E complicat…
— Ar trebui să auzim… a zis Beel.
În timp ce spunea aceste vorbe, în cameră a intrat un uriaş atât de urât, încât pentru un moment am crezut că ar putea fi unul dintre Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi, urmat de alţi patru Fii ai Furiei, doar un pic mai puţin hidoşi.

— Doar tu, i-a zis Thiazi lui Schildstarr cu fermitate. Tovarăşii tăi nu sunt bine primiţi aici.

Uriaşul s-a aşezat pe un scaun şi le-a făcut semn celorlalţi patru să-i urmeze exemplul.

— Nu putem accepta asta, a protestat Beel pe un ton gâtuit.

— Atunci va trebui să treci peste mine.

— Îţi închipui că nu te putem sili să pleci. Dar te înşeli, pentru că putem şi, la nevoie, o vom face.

— Alungă-ţi sudiştii ăia mititei şi-o să plece şi ai mei! a exclamat Schildstarr în protestele tovarăşilor săi. Văd că aţi venit şi cu femeile, a continuat el, întorcându-se către Beel. Ia număraţi-vă!

A făcut-o el, ridicând câte un deget gros pentru fiecare femeie şi bărbat pe care îi indica:

— Beel, Toug, Ulfa, Etela, Pouk şi cu mine. Şase inşi, a concluzionat el, iar de-ai noştri? Doar doi, Thiazi şi cu mine.

— E un punct de vedere, a acceptat Beel.

— Regele *nostru* zace în pat şi pământul *nostru* e în pericol.

— Tu eşti Schildstarr? l-am întrebat. Eu am convocat întâlnirea asta şi n-am prea mult timp.

M-am urcat pe scaun şi am întins mâna.

— Parcă n-ai fi sudist! a exclamat Schildstarr când palmele noastre s-au despărţit. Nu l-am simţit pe niciunul aşa.

— Sunt, totuşi, unul dintre ei, i-am zis. Ai pretins că vei pleca dacă lordul Beel va aduce forţe suplimentare. Eu sunt aici, aşa că are toate forţele care îi trebuie. Dacă te retragi fără luptă, voi veni cu tine. Oricum trebuie să plec curând.

— Noi rămânem.

— Îi vreau aici pe Sir Garvaon, a zis Beel, şi pe Sir Svon. Dacă mă refuzaţi, n-o să mă mai vedeţi niciodată. Dacă e musai să fim în număr egal, îţi mai poţi chema doi prieteni.

Schildstarr a clătinat din cap, iar Toug s-a dus să-i anunţe.

— Scutierul a fost în oraş în noaptea asta, i-am spus lui Svon când a venit. Mie mi s-a părut că e prea periculos, dar el spune că n-a fost nici pe departe pe cât de primejdios şi-ar fi imaginat, fiindcă duşmanii regelui Gilling nu erau atenţi la castel. Asta pot s-o confirm şi eu. N-am văzut pe nimeni pe drum încoace.

— Ai sugerat să furăm sau să incendiem uneltele pe care le-ai descoperit, i-am zis eu lui Toug. Nu erau păzite?

— Doar de fierar.

— Cum îl cheamă? a întrebat tăios Beel. Ai aflat?

— Da, Înălţimea Voastră. (Am simţit că Toug era mult mai obosit decât Beel.) Logi, Înălţimea Voastră.

— Îl cunoaşteţi, domnul meu? l-a întrebat Beel pe Thiazi aproape la fel de răstit cum îl întrebase pe Toug.

— I-am auzit numele, a ridicat Thiazi din umeri.

— Şi nu vă aşteptaţi să fie căpetenia unei rebeliuni?

— Un fierar? a clătinat Thiazi din cap. Cu greu…

— Poate o să vorbească, a tunat Schildstarr.

— Dacă l-am aduce aici… a zis Beel. Sunt de acord c-am putea găsi metode de a-l convinge să vorbească, dar nu e cu noi şi nici nu văd vreun mijloc de a-l face să vină aici.

— Poate vine, a urmat Schildstarr, dacă-l conving.

— E mort! a explodat Toug. Ne-a urmărit, pe Etela şi pe mine, iar eu l-am omorât.

Hohotul de râs al lui Schildstarr a zguduit toată încăperea.

— Şi cum ai reuşit să-l omori? a întrebat şi Svon zâmbind.

— S-a împiedicat şi a căzut în propriul pumnal, iar eu l-am mai înjunghiat o dată înainte să se poată ridica, a răspuns Toug, după care mi s-a adresat mie. Va trebui să vorbim despre asta când suntem singuri.

— Scutierule, a exclamat Beel, eşti un tânăr remarcabil.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră, a spus Toug înghiţindu-şi un nod din gât. Doar că nu e chiar aşa. Sunt un tip neobişnuit de tânăr, nu-i aşa, Ulfa?

Sora lui a zâmbit cu căldură.

— Credeţi c-am putea să mergem dincolo de ziduri şi să

luăm uneltele alea? Aşa cum am zis eu…

— Mă îndoiesc. Câte hârleţe erau? Şaizeci?

— Da, Sir Able. Cam atâtea.

— Şi zici că mai erau şi târnăcoape?

— Cam pe jumătate cât hârleţele, m-a informat Toug.

— Înţeleg, am zis eu, după care m-am oprit să privesc la faţa lui serioasă, dar copilăroasă. Ai pus mâna pe vreunul din ele?

— Doar pe o sapă.

— Şi-ai fi putut s-o cari până în castel?

Scutierul a cugetat câteva momente, după care a aprobat din nou din cap.

— Era destul de grea, dar cred c-aş fi reuşit. Nu prea repede însă.

— Nu, nu repede. Un uriaş ar putea căra însă mai multe. Să zicem că un Fiu al Furiei s-ar descurca să ducă vreo patru.

M-am oprit ca să socotesc şi apoi m-am întors spre Schildstarr.

— De vreme ce lordul Beel ţi-a sugerat să mai aduci doi semeni de-ai tăi la întâlnire, bănuiesc că sunteţi mai mulţi. Câţi?

— Io şi încă optşpe…

— Să zicem deci că sunt şaizeci de hârleţe, treizeci de târnăcoape şi zece sape – o sută în total. Schildstarr şi cu ai lui pot duce şaptezeci şi şase, ceea ce înseamnă că avem nevoie de douăzeci şi patru dintre ai noştri ca să care fiecare câte o unealtă.

— Nu avem destui oameni nici măcar să apărăm turnul ăsta în momentul de faţă, a protestat Beel.

— Aveţi dreptate. Nici dacă am lăsa turnul pustiu n-am fi atâţia. Dacă vom întâlni o rezistenţă serioasă, ceea ce se va întâmpla cu siguranţă, nu avem nici pe departe îndeajuns de multe forţe.

— Aş putea să cărăm eu şi tovarăşii mei, a intervenit Pouk. Suntem mai mult de o sută pe-aici.

— Sau am putea folosi caii din grajd. Sunt şi boi acolo, deci probabil că vom găsi şi căruţe. Schildstarr, clătină din

cap.

— Eşti un flăcău curajos, da' n-ai minte. Ai începe o luptă pe care n-ai câştiga-o, a zis uriaşul îndreptând apoi un deget imens către Garvaon. Ai putea să faci faţă unei divizii de-ale noastre? În câmp deschis, nu!

— Ne-am da toată silinţa.

— Şi aţi muri.

— Dar dacă vom ataca noi primii, oare nu ni se vor alia şi alţi supuşi credincioşi ai regelui? a vrut să ştie Svon.

— Dac-aş fi doar io ş-ai mei, poate! Da' cu voi alături de noi, nu-i cazu'.

— Dar noi nu vrem de fapt uneltele astea, a zis Toug. Probabil că le-am putea arde.

— Am putea să ardem cozile, i-am zis eu, dac-am reuşi să punem mâna pe ele. Capetele sunt însă din fier, nu-i aşa?

Toug a dat din cap.

— N-ar fi afectate de foc şi li s-ar putea pune cu uşurinţă alte cozi.

Fata de lângă Toug l-a tras pe scutier de mânecă, iar el s-a aplecat puţin ca ea să-i poată şopti la ureche. Când s-a îndreptat de spate, Toug ne-a anunţat:

— Etela şi cu mine avem altă idee. Pot să-i pun o întrebare lui Schildstarr?

— Da!

— Locul în care se făceau sapele şi celelalte unelte îi aparţinea lui Logi. Aşa spune Etela, fiindcă şi ea era proprietatea lui. Mama ei e sclavă acolo, doar că acum, că stăpânul a murit, ce-o să se întâmple cu ea şi cu restul? O să fie vânduţi?

— Probabil, l-a aprobat Schildstarr.

— Se zice că regele are o mulţime de bani, a intervenit Etela.

— Aşa e, iar Logi nu mai poate face hârleţe, lopeţi, târnăcoape şi alte unelte, deci vor trebui să muncească doar sclavii. N-ar putea însă s-o facă dacă tu i-ai cumpăra şi i-ai aduce aici.

Schildstarr a ridicat din sprâncene, împingându-şi

înainte buza de dimensiunile unei fripturi zdravene.

— Ai putea să-i cumperi toţi sclavii, a repetat Toug. Şi pe mama Etelei.

— S-ar putea să fie posibil să cumpărăm şi uneltele care au fost terminate, a gândit Beel cu voce tare.

— V-am adunat aici, am intervenit eu, ca să mă asigur că nu veţi face nimic pripit înainte de sosirea ducelui Marder, să fiu convins că sunteţi conştienţi de limitele voastre. Văd însă că nu trebuia să-mi fi făcut griji, iar acum trebuie să mă duc.

— Asta ar trebui să facem cu toţii, a exclamat Thiazi căscând imens. Să mergem la culcare. Ar trebui să lăsăm somnul să ne sfătuiască şi să reluăm discuţia dimineaţă.

— Trebuie să schimb o vorbă cu Toug şi o alta cu sora lui, am zis eu. Îmi permiteţi?

Mani s-a urcat pe scaunul scutierului.

— Cred că da, dacă e de acord şi lordul Beel, a căscat din nou Thiazi. Toug îi aparţine atâta vreme cât are grijă de pisica regelui. Dar cine e sora lui?

— Eu sunt, Înălţimea Voastră, i-a zis Ulfa.

— Prea bine, a rostit Thiazi ridicându-se în picioare. Tinere, ţi-ar plăcea să fii stăpânul surorii tale?

Toug nu a fost în stare să spună nimic, ci doar s-a zgâit la uriaşul din faţa lui, ceea ce l-a făcut pe Beel să-i şoptească amuzat la ureche: „Da, Înălţimea Voastră”.

— Da, Înălţimea Voastră. Da, mi-ar plăcea.

— Eu hotărăsc în numele Maiestăţii Sale în aceste momente de indispoziţie nefericită, a continuat Thiazi ridicându-şi sceptrul de aur pe care îl pusese pe masă atunci când se aşezase. În această calitate, cred că trebuie să fii recompensat pentru ceea ce-ai făcut în folosul Maiestăţii Sale în această seară. Ca recunoaştere a acestor servicii, îţi ofer această sclavă sănătoasă. O să-l pun pe unul dintre funcţionarii mei să facă actele în zori.

Pe urmă a întrebat-o pe Ulfa cum se numeşte, iar ea i-a răspuns cu plecăciune.

— Pe această sclavă Ulfa. De fapt, n-ai nevoie de niciun act, fiindcă Schildstarr şi prietenii lui pot depune mărturie

dacă se iveşte vreo problemă. Ceea ce nu va fi cazul. Încercăm însă să facem ca lucrurile să fie mai ordonate decât în trecut.

— Spune „Mulţumesc, Înălţimea Voastră”, a şoptit din nou Beel. Spune-i că-i mulţumeşti foarte mult.



M-am oprit la uşa de la capătul pasajului, separată de o mare de piatră de încăperea în care vorbiserăm până atunci.

— Îmi cer iertare, Sir Garvaon, şi mai ales ţie, Sir Svon. Trebuie să vorbesc însă cu Toug între patru ochi. Vreţi să m-aşteptaţi aici? Tu, Pouk, şi soţia ta va trebui să faceţi la fel. Mă voi întoarce cât de repede pot. Sir Svon ar putea avea grijă de pisica reginei Idnn în timpul ăsta.

— Eu o să am grijă, a zis Ulfa după care a luat motanul de la Toug.

Straja a deschis uşa imensă de fier cu un icnet adânc, iar eu şi cu Toug ne-am strecurat afară.

— A fost Org, m-a informat Toug imediat după ce s-a închis uşa. Nu le-am zis asta, fiindcă ştiu că Sir Svon nu vrea să afle nimeni de existenţa lui.

— Aşa deci. Org l-a ucis de fapt pe fierar.

— Nu, am fost eu! Dar Org a văzut că el ne urmărea pe noi şi l-a atacat. A fost adevărat când le-am zis că uriaşul a căzut şi şi-a scăpat pumnalul, ceea ce mi-a permis să-l înjunghii. Nu le-am spus însă că s-a prăbuşit fiindcă se lupta cu Org.

Am pornit spre grajduri şi i-am făcut lui Toug semn să mă urmeze.

— Poate sunteţi îngrijorat că Etela doarme deocamdată în patul meu. Aşa face însă şi Ulfa şi e un pat cu adevărat mare.

— Nu prea m-am gândit la asta, am recunoscut. Eu vorbeam cu Sir Svon şi Sir Garvaon când tu şi sora ta aţi dus-o la culcare.

— Atunci nu ştiu ce avem de vorbit, deşi ar mai fi un lucru pe care ar trebui să vi-l spun, însă doar în şoaptă.

M-am oprit la uşa grajdului.

— Zi!

— Pouk nu e orb cu adevărat. Vreau să spun că nu are ambii ochi afectaţi, dar e aşa de ceva vreme.

— Am observat şi eu asta, i-am zis, simţind brusc că eram la fel de obosit ca oricare dintre ei, însă am încercat să-mi reamintesc că nu-mi puteam permite oboseala şi că aveam de făcut un drum lung.

— Chiar aşa?

Gylf a venit în fugă lângă noi înainte să pot răspunde.

— Te-am găsit!

— În sfârşit. E totul în ordine?

— L-am muşcat pe unul, a căscat Gylf.

— O să-şi revină, sunt sigur.

M-am întors apoi spre Toug şi l-am întrebat de unde avea rana de pe obraz. Îmi povestea pe larg totul despre bătălia din curte în care se petrecuse tentativa de asasinat asupra regelui Gilling şi, mai mult sau mai puţin, a reginei Idnn, când a fost întrerupt de zgomotul unor potcoave de oţel pe podeaua de scânduri a grajdului. Norr venise să mă întâmpine şi ne-am îmbrăţişat pentru o secundă sau două. Eu am cuprins-o cu braţele de după grumaz, iar ea m-a strâns între bărbie şi gât. Toug a bătut-o şi el uşor pe şold.

— E un cal atât de frumos! Sunt sigur c-aţi fost îngrijorat pentru ea.

— Am fost, dar mi-ar fi putut spune oricând dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Nu vorbim cu adevărat, dar fiecare ştie ce spune celălalt. Ţi-am zis vreodată asta?

— Într-un fel.

— Hai cu mine! l-am îndemnat eu, apoi am intrat în grajd, urmat de Gylf şi de Norr.

Zgomotul picioarelor lor era amestecat cu cel al lopeţilor care curăţau.

— Aici e camera unde dorm grăjdarii.

Am luat un lemn din foc şi l-am agitat până când a început să lumineze strălucitor.

— Avem nevoie de lumină şi cred c-ar trebui să fie lumânări şi felinare pe undeva pe-aici, chiar dacă grăjdarii nu le folosesc.

— Uite, Sir Able!

Toug deschisese un dulap în care am văzut un felinar imens de aramă în care se afla o lumânare la fel de mare. Am aprins-o.

— Mulţumesc! Presupun că o folosesc atunci când trebuie să lumineze calea stăpânilor lor aşa că vom proceda şi noi la fel, am zis eu aruncând lemnul înapoi în foc.

— Cred că ştiu ce vreţi să-mi arătaţi.

— Dacă aş fi fost învăţător, aş fi lăsat boxa aia aşa cum am găsit-o, i-am zis eu. Sunt însă cavaler şi n-am voie să tratez aşa un cal bun. Am luat felinarul ca să vezi că boxa e curată – ar fi bine să fie aşa! – şi că înăuntru animalele au de mâncat şi de băut.

Am găsit armăsarul alb care fusese al meu, iar Toug s-a uitat la el un minut sau poate mai mult, ţinând felinarul ridicat.

— E murdar, a rostit Toug cu un glas gâtuit.

— Şi slab.

— Da, Sir Able…

— Ascult.

— Noi… totul era baricadat. Există un complot împotriva regelui. Nimeni nu avea voie să iasă. Aşa a poruncit lordul Beel.

I-am luat felinarul şi l-am agăţat de un cui dintr-o grindă.

— Lordul Beel nu e cavaler.

— Cred că nu.

— Şi nici tu nu eşti. Mă aşteptam să spui asta.

— Aţi spus-o dumneavoastră, Sir Able. Ştiu că-i adevărat, dar eu n-am s-o spun niciodată, a mărturisit Toug ştergându-şi mâinile de mantie. Ar trebui să găsesc cele necesare buşumării cailor pe aici pe undeva. Bureţi sau cârpe. Apă. Mă duc să aduc.

— Tu eşti scutier, l-am oprit eu cu un gest, iar pe-aici sunt o mulţime de oameni care şi-au neglijat datoria. Spune-le ce vrei să facă şi ai grijă să te asculte.

— I-aţi făcut să aducă astea aici, nu-i aşa? a zis Toug

aplecându-se şi luând o mână de paie curate. Mă întreb cum era înainte.

— Nu vrei să ştii. Acum trebuie să plec. Sir Garvaon şi Sir Svon mă aşteaptă deja de prea multă vreme. La fel, sora ta şi soţul ei.

— O să am grijă de Laemphalt, m-a asigurat Toug.

— Vreau să-ţi mai spun ceva înainte să ne despărţim. Are legătură cu faptul c-ai părăsit castelul în seara asta.

— Aşa mi-a poruncit lordul Beel.

— Dar ţi-ai riscat viaţa şi ai luptat ca un erou.

— Org…

— Ştiu despre el. Oricine dintre noi care omoară un uriaş e un erou. Mulţi bărbaţi s-ar fi dat deoparte şi l-ar fi lăsat pe Org să lupte. Dar nu tu. Nu te-ai gândit însă deloc la calul tău. Deşi ar fi trebuit s-o faci.

Toug m-a aprobat mut.

— Pouk a mai venit din când în când pe aici să vadă de cai, de cei pe care îi avusese înainte să fie capturat de uriaşi. Dacă n-ar fi fost aşa, lucrurile s-ar fi prezentat cu mult mai grav. Dar Sir Svon a avut vreodată grijă el însuşi de calul său?

— Nu ştiu.

— Înseamnă că n-a făcut-o, am oftat eu. Dac-ar fi avut grijă, ai fi ştiut. A fost scutierul meu şi al lui Sir Ravd. Niciunul dintre noi nu l-a pregătit aşa cum ar fi trebuit. Dar ce poţi să-mi spui despre Sir Garvaon şi scutierul lui? Nu-mi aduc aminte numele…

— Wistan, domnule. Dar nu ştiu nici despre ei, nu cred că s-au îngrijit de cai.

— Aşa mă gândeam şi eu, i-am zis, după care am plecat.

O duceam pe Norr de dârlogi pe drum înapoi când m-am întâlnit cu cavalerii, cu Pouk şi cu Ulfa, în umbra castelului Utgard scăldat în lumina rece a lunii.

— Ne-am gândit c-ar fi bine să venim să te căutăm, mi-a explicat Garvaon. Mi-a fost frică să nu ţi se fi întâmplat ceva.

— Sunt în regulă, dar obosit, am zâmbit eu. Cred că toţi suntem obosiţi, mai ales Toug.

— Am să am asta în vedere, m-a asigurat Svon.

Ulfa m-a atins pe braţ.

— Dar unde e?

— În grajd, îşi îngrijeşte calul. Curând îşi va da seama că va trebui să facă la fel şi cu armăsarul lui Sir Svon. Poate că s-a şi apucat. Însă tu îi aparţii acum. Crezi c-ai nevoie de permisiunea lui ca să pleci de-aici?

— Adică… adică… a rămas ea cu gura căscată.

— Vreau să te duc undeva unde să fii liberă. Pouk, ai fost de acord. Te-ai răzgândit cumva?

— Nu, domnule!

Ulfa l-a pus jos pe Mani, după care l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe Pouk.

— O să vă întâlniţi foarte curând, le-am promis eu. Cel puţin aşa sper.

— Eu am venit fiindcă vreau să merg cu tine, mi-a zis Svon. Ştiu că mi-ai spus că n-ai întâmpinat nicio rezistenţă, dar s-ar putea să trebuiască să ne croim drum cu săbiile, iar tu eşti împovărat de femeia asta.

— Nu poţi călări acolo unde mergem noi, i-am zis eu.

Am ridicat-o pe Ulfa pe spinarea lui Norr şi m-am aruncat pe şa în spatele ei. Călare, ochii mei nu erau la înălţimea celor ai lui Schildstarr sau Thiazi, dar simţeam că privesc în jos la Svon, Garvaon şi Pouk de la mare înălţime – că Norr stătea pe un turn invizibil, însă foarte real. L-am fluierat pe Gylf şi l-am privit cum sare prin aer, alergând spre palisada de buşteni care încununa zidul de piatră; iar de acolo (dincolo de palisadă) am mers spre un pâlc de nori trişti, de iarnă, luminat de razele lunii.

Ulfa i-a trimis un sărut lui Pouk, iar el a înaintat, prinzându-i mâna şi sărutându-i degetele.

Pe urmă, am îmboldit-o pe Norr şi m-am imaginat împreună cu Ulfa călare pe spatele ei în timp ce galopa în Cerr. Iar asta s-a întâmplat de îndată; fanionul de la capătul lăncii mele, cel verde pe care îl cususe soţia căpitanului bătrân, flutura în vântul rece care însoţea paşii lui Norr.

Ulfa a gemut şi şi-a închis ochii, prinzându-se cu toată

forţa de care era în stare de mânerul de oţel al şeii de război. Mi-am înfăşurat mantia în jurul ei şi m-am întors să mă uit la Utgardul care devenea din ce în ce mai mic şi se pierdea în noapte, devenind doar un câmp de luminiţe răspândite haotic, câteva stele în întunericul profund din Mythgarthr.



Toug plecase din grajd în momentul în care Pouk a sărutat mâna Ulfei. Ştia că sora lui nu se uită la el, dar a simţit că era de datoria lui să-i facă cu mâna. Avea ochii scăldaţi în lacrimi. În copilărie, Ulfa era cea autoritară. O contestase, adesea şi foarte zgomotos, şi o recunoscuse doar atunci când avusese ceva de câştigat. Când se mai mărise puţin, ajunseseră chiar şi la lovituri.

Acum ştia că era posibil să n-o mai vadă niciodată; trecutul îşi reintrase în drepturi, iar vocea ei dispăruse din nou. Aşa că i-a făcut cu mâna ştiind că ea nu se gândea la el şi că lacrimile îi udau bandajul. Îi era ruşine, dar a continuat să plângă şi să-şi agite braţele.

Am fluierat, iar Gylf a alergat în susul unui deal de aer. Câteva secunde mai târziu, Ulfa şi cu mine l-am urmat călare pe calul nostru cu picioare lungi, sur ca norii de furtună şi iute ca vântul. Toţi patru, împreună, ne-am ridicat ca lebedele care pleacă atunci când îngheaţă mlaştinile, păsări mari şi solide, ce par incapabile de zbor, dar se văd ca nişte petice albe pe Cerr, petice care se îndepărtează, devin foarte mici, apoi dispar.

— Cum… cum a făcut asta? a întrebat Garvaon pe toţi şi pe nimeni.

N-a primit niciun răspuns, iar Toug s-a întrebat dacă Pouk va continua să pretindă că e orb sau va mărturisi că şi el a văzut-o pe Norr dispărând pe cer.

Un vaiet ascuţit şi straniu a umplut curtea, venind parcă de peste tot, un sunet mai singuratic şi mai puţin uman decât cel al unui câine care urlă lângă mormântul stăpânului său.

— Ce e asta, domnule? a întrebat Pouk, strângându-l de braţ pe Toug.

— Org, a răspuns acesta fără să vrea.

— Şi cine e Org? a întrebat Garvaon.

— Nu e nimeni, s-a grăbit să zică Toug, deşi simţea privirea sfredelitoare a lui Svon. Am scos şi eu un ţipăt fiindcă Pouk mă strângea prea tare.

— Suntem cu toţii obosiţi, a intervenit Svon. Să mergem la culcare.

— Dar aţi văzut şi voi, a insistat Garvaon. Tu şi Toug. Aţi văzut ce-am văzut şi eu.

— Cu lance de cuvânt sfânt, Călare pe un cal de vânt, a început Svon să cânte. *La turnir ne-adună, Tocmai dincolo de Lună…*

Garvaon s-a cutremurat, lucru care i-a făcut să zornăie cămaşa de zale.

— Cavalerul din cântecul ăla e nebun. Ăsta e înţelesul. Sir Able nu e nebun.

— Nu, dar noi vom deveni, a zis Sir Svon încetişor, dacă vom continua să vorbim despre asta.

Garvaon a insistat însă, apucându-l pe Pouk de umăr.

— Tu n-ai văzut nimic, ştiu, dar ne-ai auzit vorbind.

— Da, dom’le. Doar că nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Ştiu că Sir Able a plecat ş’a luat-o cu el pe Ulfa mea, aşa cum a promis, dar nu-mi amintesc să fi auzit tropăitul calului.

— Ar fi bine pentru tine să-ţi ţii gura cu privire la asta. Îţi spun ca prieten.

— O, aşa voi face, Sir Svon, dom’le. O să mă întrebe ce s-a ales de Ulfa. Ştiu c-o vor face. Po’ să spun c-a luat-o Sir Able? Ei ştiu că el a fost aici.

— Bineînţeles, a zis Svon, dându-i drumul lui Pouk şi întorcându-se spre Toug. Tu n-ai fost întotdeauna pe cât de discret mi-aş fi dorit.

— Ştiu, Sir Svon, dar nu voi spune niciun cuvânt despre ce s-a întâmplat acum.

— Aşa să faci!

— L-aţi văzut pe Mani, Sir Svon? Pisica domniţei Idnn. A reginei, vreau să spun.

— E motanul regelui acum. Tu l-ai adus aici. Dar ce-ai

făcut cu el?

— Nimic, Sir Svon. A avut grijă sora mea. Doar că nu mai era la ea când a plecat cu Sir Able.

— Ai face bine să te duci să-l cauţi înainte să mergi la culcare, i-a spus Svon lui Toug.

După ce acesta din urmă a plecat să caute motanul în întunericul din jurul turnului, Svon a bombănit:

— Eu mă duc să dorm cu sau fără pisică. Noapte bună, Sir Garvaon. Pouk, tu şi cu mine am fost duşmani. Eu acum sunt cavaler, iar tu eşti orb. Dacă mai păstrezi ură faţă de mine…

— Nu, dom'le, eu nu.

— Nu te învinovăţesc. Şi nici nu voi căuta să mă răzbun vreodată. Îţi ofer o strângere de mână, a continuat Svon întinzându-i mâna. Să sperăm că vom pleca amândoi vii din Jotunland.

Pouk a bâjbâit după mâna lui Svon, a găsit-o şi a strâns-o cu putere.

— Ai fost scutierul lui Sir Able, a continuat să insiste Sir Garvaon. Cu siguranţă ştii mai multe despre el decât noi ceilalţi.

Toug l-a văzut pe Svon clătinând din cap şi l-a auzit spunând:

— N-am aflat nicio zecime din ce m-ar fi putut învăţa. Aş fi vrut să fie altfel.

Cei trei au dispărut în întunericul adânc de dincolo de arcada de la capătul pasajului. Toug a scuipat, şi-a încleştat degetele mari în pumni încercând să le încălzească şi s-a lăsat pentru un moment pradă plăcerii de a sta sprijinit de pietrele aspre ale turnului.

— Aş putea să mă aşez chiar aici, a murmurat el, să mă întind, să mă înfăşor în mantie şi să dorm. Aş îngheţa însă până dimineaţă, dar chiar şi aşa aş putea s-o fac.

A căscat şi trupul i-a tremurat aşa cum se cutremurase şi Sir Garvaon, apoi a pornit spre grajduri. Mani era cu siguranţă capabil să se întoarcă în Utgard fără să aibă nevoie de ajutor, iar Toug a hotărât că motanul probabil era deja în camera lor din vârful turnului chiar în

momentele acelea, ghemuit la căldură lângă trupul adormit al Etelei.

În grajd, sclavii pe care Sir Able îi trezise şi-i pusese la treabă tocmai mergeau şi ei la culcare. Toug le-a strigat pe cât de tare a putut:

— Ascultaţi-mă! O să mă întorc aici mâine-dimineaţă, ca să văd cum arată locul ăsta la lumina zilei şi nu mă voi interesa doar de propriul meu cal. Toate animalele din grajd trebuie să aibă mâncare şi apă, să fie curate şi să aibă aşternut proaspăt de paie. Să nu spuneţi că n-aţi fost avertizaţi.

Câţiva au bombănit că se vor îngriji de toate.

— Între timp, să ştiţi că sunt în căutarea unui pisici. Un motan… Toug şi-a adus aminte prea târziu că sclavii erau orbi, dar a continuat… mare şi blănos. Este al regelui. Ţineţi-l la voi dacă-l găsiţi, trataţi-l cu atenţie şi spuneţi-mi mâine despre soarta lui.

Au jurat cu toţii că-i vor da ascultare, iar el s-a întors în turn mai obosit decât oricând. A bătut îndelung la uşa de fier până i s-a deschis.

— Am crezut că s-a întors toată lumea, s-a scuzat Arn, iar Toug i-a explicat că el rămăsese ultimul şi i-a povestit despre Mani.

Arn a promis şi el să se uite după motan. Imediat ce a început să urce scările mult prea înalte, sărind şi căţărându-se din greu, Toug şi-a dat seama că nu mai ştia drumul. Partea aceea din turn era practic cioplită în stâncă. O singură piatră cu câteva pasaje care o străbăteau. Câteva camere înghesuite precum cea de gardă şi scările către turnuri fuseseră săpate ca minele în stratul de rocă. Simţea întreaga greutate a castelului Utgard în jurul lui, gata să-l strivească, o ameninţare pe care o ignorase până atunci, dar care, probabil din cauza oboselii, începuse să-l chinuie acum.

— Dacă apare vrăjitoarea, nici n-am să vorbesc cu ea, şi-a promis el cu voce tare. O să mă întind la pământ şi o să-mi acopăr capul cu mantia. Dacă vrea să mă omoare, n-are decât…

Huld nu a apărut însă, iar scara, care i se păruse întotdeauna nesfârşită, şi în seara aceea chiar mai nesfârşită, s-a terminat la un moment dat. Focul din camera de sus ardea voios; deşi Mani nu părea să fie acolo, Sfărâmătorul de Săbii era aşezat pe patul uriaş lângă Etela, care dormea. Alături se afla pumnalul potrivit pentru un om pe care îl cumpărasem în Irringsmouth.



— A fost o călătorie lungă şi destul de friguroasă, am zis eu, dar aproape că s-a terminat.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi de două ori mai lungă, atâta vreme cât mă duce spre casă, a zis Ulfa cu dinţii încleştaţi, după care m-a întrebat: O să-l aduci şi pe Pouk? Înapoi la mine?

— Ai fost o nevastă la care Pouk şi-ar dori să se întoarcă?

— Aşa cred. Am încercat să fiu…

— Atunci Pouk va veni şi singur dacă va fi nevoie.

Dedesubt se vedeau doar coroanele întunecate ale copacilor. Norr cobora o pantă uşoară, iar Gylf, care hoinărise încercând să vâneze gâşte sălbatice, rămăsese undeva în urmă şi aproape că nu-l mai puteam vedea. L-am fluierat.

— Ştii, a zis Ulfa, am auzit uneori şuieratul ăsta noaptea, dar am crezut că e vântul.

— Se prea poate să fi fost. Vezi cum bate acum? Şuieră mai tare decât aş putea s-o fac eu.

— Nu mai e însă aşa de rece.

— Aici e încă toamnă. Se iscă o furtună.

— Ăla e Glennidam? Casele? Şi câmpurile alea micuţe cultivate în pădure?

— Aşa cred, deşi e posibil să mă fi rătăcit.

— Pune-ţi braţul în jurul meu şi ţine-mă strâns.

I-am dat ascultare, prinzând-o la fel ca atunci când Norr urcase prima dată pe cer.

— Nu-ţi fie frică.

— Nu-mi este, a oftat Ulfa. Când am plecat… pare să fi trecut atât de multă vreme.

— Chiar a trecut.

— E chiar Glennidam! a exclamat ea arătând cu degetul. Uite, casa noastră!

Am încuviinţat din cap şi am încetinit-o pe Norr.

— Pe vremuri credeam că tu şi cu mine ne vom căsători şi că ne vom întoarce aici, un cavaler şi doamna lui, călărind împreună pe un singur cal. În timp ce mă ascundeam în tufişurile de pe marginea drumurilor, întinsă la pământ, cu faţa acoperită de frunze şi crenguţe, mă gândeam la asta ca să nu-mi mai fie frică. N-o să se mai întâmple.

— Nu, am asigurat-o eu.

— Nici n-aş vrea, adică nu mai vreau. Îl iubesc pe Pouk şi el mă iubeşte pe mine. Acum, noi doi suntem însă aproape unul de celălalt. Mai aproape decât vom fi vreodată. O s-avem copii. Ni-i dorim. Amândoi. Când o să fie destul de mari ca să înţeleagă, le voi povesti despre Utgard şi cum am plecat de acolo călărind cu tine pe calul tău sur printre norii ca nişte piscuri şi cu luna atât de aproape, încât o puteam atinge. O să creadă că inventez.

Norr a trecut printr-o pală de vânt care i-a făcut coama să fluture ca o flamură.

— O să creadă că inventez, a repetat Ulfa, şi după o vreme probabil că şi eu voi fi convinsă de asta. Ţine-mă mai strâns.

I-am dat ascultare.

— Ăsta e cel mai important moment al vieţii mele, răstimpul de aur.

Niciunul dintre noi n-a mai rostit vreun cuvânt până când copitele lui Norr n-au atins pământul. Am descălecat şi am lăsat hăţurile, iar pe urmă am ridicat-o pe Ulfa din şa.

— Mulţumesc, mi-a zis ea. Nu-ţi voi putea fi niciodată îndeajuns de recunoscătoare. Nici măcar n-o să încerc, dar voi vorbi despre tine tot restul vieţii mele.

— Ţi-am mulţumit vreodată pentru hainele pe care mi le-ai cusut? Sau mi-am cerut iertare fiindcă l-am luat pe fratele tău?

— Da, dar oricum asta nu mai contează.

M-am întors să plec, însă ea m-a prins de braţ.

— Nu vrei să intri? Probabil că avem mâncare, iar eu îţi voi găti ce voi găsi prin casă.

— Nu vreau s-o las pe Norr afară aici.

— Doar un moment. Te rog! Încălzeşte-ţi mâinile la foc înainte de-a pleca.

Am ezitat, însă am urmat-o, fiindcă mi-a dat seama cât e de important pentru ea.

Intrarea era blocată. M-a condus prin spate la uşa prin care părăsisem casa cu multă vreme în urmă şi a dat deoparte zăvorul cu ajutorul unui băţ. Bucătăria în care robotise mama ei era întunecată, deşi în vatră continua să ardă focul. Ulfa a aruncat repede câteva lemne în vatră şi a îngenuncheat ca să sufle în flăcări.

— E aproape stins.

Vântul de toamnă gemea afară în timp ce ea a deschis o uşă şi a descoperit doi porci fără cap şi măruntaie, atârnaţi de picioarele din spate.

— Tatăl meu s-a apucat deja de măcelărit. Pot să-ţi prăjesc nişte bucăţi de carne pe o frigare doar cât te aşezi un pic.

În timp ce-mi încălzeam mâinile, aşa cum îmi sugerase, am scuturat din cap.

— Stai jos oricum, trebuie să fii obosit. O să tai nişte pâine.

Gylf, care ne urmase în casă, a zis:

— Eu aş vrea nişte carne.

Ulfa l-a privit surprinsă.

— Tu ai vorbit?

Am clătinat din cap că nu.

— Ştiu că motanul vorbeşte, l-am auzit.

Vântul a gemut din nou prin horn, spulberând cenuşa.

— Carnea crudă de porc nu e bună pentru câini. De fapt, nu e bună pentru nimeni, a zis Ulfa deschizând larg uşile unui dulap înalt unde erau câteva oase de pe care nu fusese curăţată toată carnea. Sunt sigură că mama le păstra pentru supă, dar o să le dau câinelui tău.

Nu i-am răspuns. Eram deja afară şi, pentru un moment, în bucătărie nu s-a auzit alt sunet decât scârţâitul balamalelor uşii, care s-a zbătut o clipă înainte şi înapoi şi s-a închis imediat trântită de o pală de vânt.

Într-o după-amiază însorită alergasem pe câmpul acela urmând aceeaşi chemare. Era cultivat cu orz atunci. Acum trecuse vremea secerişului şi alergam pe mirişte, cu mâna stângă încleştată pe mânerul sabiei Eterne ca să o împiedic să mă lovească peste picioare.

— *Disiri? Disiri?*

Nu am auzit niciun răspuns, dar am simţit unul. Frunzele vorbiseră în locul ei spunând „uite-mă!”

— *Disiri!*

„Nu mă poţi găsi.”

M-am oprit ascultând cu atenţie, însă frunzele nu mi-au mai vorbit.

— Nu pot, am admis eu. Te voi căuta în toate cele şapte lumi şi voi răscoli Mythgarthr şi Aelfrice, le voi întoarce pe dos ca pe nişte saci. Ştiu că nu te pot găsi decât dacă vrei şi tu asta.

„Te dai bătut.”

— Da, mă dau bătut, am zis eu ridicând ambele braţe.

— Uite-mă!

A păşit din umbra întunecată a celui mai mare copac; deşi abia puteam zări câte ceva, am văzut-o şi am ştiut că era ea pentru că era înaltă cum doar puţine femei sunt şi mai subţire decât orice femeie umană, prea frumoasă ca să înţeleg vreodată cu exactitate cât e de frumoasă.

Am prins-o într-o îmbrăţişare şi ne-am sărutat. Buzele ei erau mai dulci decât mierea şi ardeau de viaţă. Şi niciun rău nu mai conta fiindcă împreună puteam să trecem peste orice; şi era dragoste până la moarte, şi doar dragostea conta, fiindcă aşa contează dintotdeauna.

Ne-am despărţit şi, cu toate că mie mi s-a părut că ne-am sărutat timp de veacuri întregi, nici măcar ele n-ar fi fost de ajuns.

— Ai sabia Eterne, a zis ea cu o voce în care i se simţea zâmbetul.

— O vrei tu? Ţi-o dau, am îngăimat eu abia trăgându-mi răsuflarea.

— O am deja, mi-a zis ea, fiindcă o mânuieşti tu. Ştii de ce i se spune Eterne?

— Fiindcă e aproape la fel de frumoasă ca tine, iar frumuseţea este eternă.

Ne-am sărutat din nou.

— Eşti mai bătrân, mi-a zis ea după ce ne-am dezlipit buzele. Părul îţi albeşte pe la tâmple.

— Şi mai gras. Îţi pot ierta orice.

A râs, iar hohotele ei erau ca un clinchet încântător de clopoţei.

— Chiar şi un iubit mai tânăr?

— Orice, am repetat.

— Atunci o să-mi iau un iubit mai tânăr şi tu vei fi acela.

Vântul sălbatic s-a învălătucit în jurul nostru, iar eu am înfăşurat-o pe Disiri în mantia mea aşa cum făcusem şi cu Ulfa.

— Aş putea să devin mai tânăr, însă aş face-o cu puterile pe care le am din Cerr.

— Serios? m-a întrebat ea cu un glas în care se adunase veselia tuturor fecioarelor de pretutindeni.

— Însă ar trebui să merg înapoi, să-mi ţin legământul.

— Şi cu toate astea călăreşti printre nori.

— Norr mă duce acolo. Nu eu pe ea.

Buzele noastre s-au întâlnit din nou. Când s-au despărţit, eram aşezaţi pe un petic de muşchi.

— Jocul e aproape de sfârşit, mi-a şoptit ea. Asta am venit să-ţi spun. Credeai c-o să dureze la infinit?



Când m-a găsit Gylf, stăteam singur, înfăşurat în mantie şi plângeam.

— Am mâncat, mi-a zis el. Trebuie să mergem.

Am încuviinţat din cap şi m-am ridicat.

Norr aştepta pe uliţa din sat, cu coama în vânt. Călare, m-am ridicat mai sus şi mai sus până când am ajuns deasupra furtunii; însă chiar şi aşa vântul bătea destul de tare şi mi-era foarte frig. Când am ajuns într-un târziu în

tabăra din Jotunland, am descoperit că abia puteam să descalec şi aproape am căzut.

— N-o să mai călăresc noaptea, am promis eu, iar Norr m-a aprobat cu bucurie şi mi-a umplut mintea cu gânduri despre munţi de nori mângâiaţi de soare, piscuri care se schimbă mereu fiindcă sunt mereu altele.

— Vrei f’o pătură, dom’le? am auzit vocea lui Uns. Am păstrat focu’.

I-am făcut semn că da, iar adevărul era că îmi doream o pătură şi căldura unui foc mai mult decât orice; cu toate astea i-am zis:

— Tu ar trebui să ai grijă de regină, Uns, nu de mine.

— Regina doarme, dom’le. Nu mă vrea. Şi io am dormit ma’ mereu. M-am trezât s-arunc un lemn în foc.

— Mulţumesc, i-am zis eu în timp ce mi-am scos coiful şi am început să-mi scarpin pielea capului cu degetele înţepenite de frig. Totuşi, trebuie să te culci. Mai e puţin până la răsăritul soarelui.

— Îndat’ ce v-ajut cu cizmele, dom’le.

Deşi ştiam că ar fi trebuit să mi le scot singur, l-am lăsat pe Uns să mi le tragă din picioare; în timp ce el a început să le lustruiască, eu mă chinuiam să-mi dau jos zalele.

— Am nevoie de haine curate, i-am zis pe jumătate adormit. Cred c-o să pot face rost în Utgard.

— Dă-le jos ş’o să le spăl la râu eu pen’ tine, mi-a spus Uns. Le usc’ la foc răpigior.

Tentaţia era mult prea mare.

— Uns?

— Da, dom’le.

— O femeie mi-a zis că mi-a albit părul. Mai ales pe la tâmple.

— Da, dom’le. E adevărat.

Gol puşcă, m-am întins pe păturile pe care Uns le potrivise lângă foc, apoi m-am învelit bine.

— Da, dom’le, a repetat Uns. Da’ n-arată rău.

— Dar purtam coiful, aşa că părul meu nu arăta în niciun fel.

Văzând că Uns nu m-a înţeles, am adăugat:

— Era întuneric. N-avea cum să-mi vadă părul.

— Poa’ c-a văzut altă dată, dom’le, a presupus Uns în timp ce aduna hainele murdare pe care le aruncasem pe jos.

— Probabil că aşa a fost şi chiar nu m-a văzut de când m-am întors din Cerr. Acolo nu îmbătrâneşte nimeni, Uns.

— Da, dom’le.

— Nimeni. Am stat acolo douăzeci de ani şi, când am plecat, nu păream deloc mai bătrân decât atunci când am ajuns. Acum pare c-am recuperat toţi anii ăştia. Nu c-ar avea vreo importanţă.

— N-are, dom’le.

— Ceea ce contează este că mă urmăreşte. Ştiam că Baki şi Uri mă privesc din Aelfrice, aşa cum ne uităm şi noi la Overcini.

— Io n-am văz’t niciunu’, dom’le.

— Cei care vor să-i vadă, îi văd. Vedem doar ceea ce vrem.

— În regulă, dom’le.

— Ai să te duci acum să-mi speli hainele?

— Da, dom’le.

— Aş vrea să-mi mai faci un serviciu înainte să pleci. Ai deşeuat-o pe Norr, nu-i aşa?

— Nu, dom’le, nu încă. S-o fac, dom’le?

— Te rog! Şi ai grijă şi de celelalte nevoi ale ei. În timpul ăsta să scoţi cutia cu arcul şi tolba cu săgeţi de la şa. Aş vrea să deschizi cutia şi să scoţi coarda arcului.

— Da, dom’le.

— Să mi-o aduci. Dacă am adormit, pune-mi-o în mână.

Fără îndoială că Uns a spus „Da, dom’le.”; deşi necioplit, era un servitor bun. Dacă a zis, eu n-am mai auzit nimic.

Capitolul 19
FAVOAREA LUI TOUG



Mani a auzit respiraţia lui Uns în timp ce servitorul desfăcea chinga de la şaua lui Norr murmurând cuvinte liniştitoare, şi s-a afundat mai tare în coburul meu din dreapta. Şi-a amintit că urma să fie scos şi aruncat pe jos, pe undeva. Avea să sufere un şoc (s-a pregătit pentru asta), dar s-ar fi simţit doar inconfortabil, nu şi în pericol.

Scârţâiturile de lângă urechea lui erau provocate de arcul meu, de pe care se scotea coarda. Avea de gând Uns (bombănelile pe care le auzise îi aparţineau cu siguranţă cocoşatului) să tragă într-o pisică?

Nu, fiindcă sunetul nou îi semnala că arcul ajunsese la loc în cutia lui fără urmă de îndoială. Bufnitura aceea nu putea fi produsă decât de capătul lemnului care lovea cutia de piele. Asta dacă nu cumva era cu totul şi cu totul altceva. Uns nu ştiuse ce era în cutie şi o scosese ca să vadă dacă nu era bună de mâncare sau ca să se joace cu ea. Descoperindu-i inutilitatea, o pusese la loc.

Acest gând i-a adus aminte lui Mani de numeroase ocazii în care nici el nu pusese lucrurile la loc. Şi... Uns ridică coburii chiar acum. Fiţi gata!

Căzătura n-a venit. Coburii au ajuns în alt loc unde, nu se simţeau paşii uşori pe care îi făcea Norr păscând, ci un legănat uşor. Mani şi-a închis ochii strâns şi a numărat până când a pierdut socoteala undeva între douăzeci şi numărul următor şi abia apoi a riscat să tragă cu ochiul,

ridicând clapa de piele care închidea coburul.

Uns plecase. Eu stăteam sub o pătură lângă foc. Era greu de crezut că va avea o ocazie mai bună.

Să dezlege şiretul care ţinea coburul închis fusese cea mai grea parte a evadării. Dar Mani (care nu era chiar lipsit de experienţă în asemenea privinţe) se descurcase folosindu-şi colţii şi labele. Odată ajuns înăuntru, trecuse şiretul prin găici, lăsându-l mai larg. Acum nu era nici măcar necesar să-l scoată. Când a ridicat clapeta, a căzut de la sine. Jumătate în cobur şi jumătate afară, a aruncat o privire în jur.

Coburii atârnau de o creangă, destul de aproape de pământ. Pe una mai mare, de alături, se aflau şaua şi restul harnaşamentului. Norr se rostogolea pe spate aşa cum fac pisicile. Mani s-a gândit că iapa era un animal cu totul deosebit şi ar fi putut avea o picătură de sânge pisicesc printre strămoşii ei.

A sărit la pământ şi s-a lipit de el, aşteptând orice semn că ar fi fost zărit. Totul era însă scufundat în tăcere, cu excepţia unor plescăituri care se auzeau din depărtare. Foarte posibil că săreau peştii din apă. Peştii mari, dar chiar şi plevuşcă, erau foarte buni. Mani s-a lins pe bot.

De partea cealaltă a copacului erau mai multe focuri şi corturi. Într-unul dintre ele părea să doarmă o femeie de trei ori mai mare decât una obişnuită, iar răsuflarea ei grea mirosea a vin. Lângă ea sforăia un bărbat cu mustaţă blondă. La intrarea altui cort era un scut ornamentat cu gust cu imaginea unor pisici tărcate; înăuntru dormeau vreo doisprezece soldaţi. Unul s-a mişcat, aşa că Mani s-a grăbit să plece. Negrul era cu siguranţă cea mai bună culoare. Mai ales pentru pisici. Oare ce fac motanii albi? s-a întrebat el. Cum supravieţuiesc? Şi mai ales cum îşi pot face datoria dacă sunt atât de vizibili noaptea?

Numai un pavilion somptuos mai rămăsese nevizitat, despre care Mani a simţit imediat că trebuia să fie al lui Idnn. A intrat cu hotărâre şi a găsit-o dormind (la picioarele ei trăgea la aghioase şi o servitoare bătrână) şi întinzându-se cu delicateţe pe sânii ei, i-a oferit

tradiţionalul gest pisicesc de dragoste şi respect până când regina s-a trezit.

— O mie de scuze, Majestatea Voastră, a zis el plecându-şi ochii, însă doar formal. Ştiu că abuzez de afecţiunea voastră.

— Mani! Ce faci aici?

— Am venit să raportez, Majestatea Voastră. Când aţi plecat, m-aţi însărcinat să observ totul şi m-aţi atenţionat că trebuie să vă povestesc tot ce-am auzit atunci când vă veţi întoarce. Am aflat o mulţime de lucruri şi, dată fiind oportunitatea unui raport intermediar, m-am hotărât să profit de ea. Sunt multe lucruri pe care ar trebui să le ştiţi.

— Dar cum ai ajuns aici? N-aveai cum să mergi pe jos atâta cale…

— Şi nici n-am făcut-o, Majestatea Voastră.

Mani a analizat repede aspectele etice ale situaţiei. Asemenea lucruri îl preocupau doar rareori, dar simţea că aceasta era una dintre puţinele ocazii în care trebuiau cântărite. Şi-a dres vocea:

— Fostul meu stăpân, cavalerul galant pentru care am încă atât de multă afecţiune, m-a purtat în coburul său, Majestatea Voastră.

— Sir Able?

Mani spera deja de ceva vreme că Idnn îl va lua în braţe şi va începe să-l mângâie, iar ea chiar aşa a făcut.

— Mani, Sir Able e aici. În munţi, cu noi, nu în Utgard. Am vorbit cu el chiar în seara asta.

— E aproape dimineaţă, Majestatea Voastră.

— În regulă, am vorbit cu el seara trecută. Vrei să-mi spui c-a mers până la Utgard şi înapoi într-o noapte?

— Nu, Majestatea Voastră, nu vreau să spun asta fiindcă nu ştiu.

Servitoarea cea bătrână s-a trezit, iar Idnn i-a şoptit:

— Culcă-te la loc, Gerda. Nu-i nimic.

— Majestatea Voastră se îndoieşte adesea de sinceritatea mea, a urmat Mani pe un ton ţâfnos. Majestatea Voastră e înclinată să-mi desconsidere inteligenţa. Eu sunt însă…

— Nu vrem să te insultăm, l-a întrerupt Idnn. Şi nu despre tine am spus că eşti un nimic. Ci doar am încercat s-o facem pe Gerda să se culce la loc. Dar Sir Able… pur şi simplu nu avea cum să meargă până în Utgard şi să se întoarcă aici atât de repede.

— Fără îndoială, Majestatea Voastră are dreptate, a zis Mani pe un ton mai puţin revoltat. Nici n-am spus c-a făcut-o, ci doar c-am călătorit din Utgard în coburul lui. Aşa a fost, Majestatea Voastră. Pe această cale am ajuns nu demult şi de când sunt aici vă caut. Înfometat şi extenuat de o călătorie despre care şi dumneavoastră spuneţi că e lungă, v-am căutat ca să vă dau raportul şi n-am vrut să-mi sporesc propriul confort.

— Nu avem prea multă mâncare aici, dar voi avea grijă să capeţi orice doreşti.

— În acest caz, s-ar putea să fiu capabil să ofer Majestăţii Voastre o potârniche sau o prepeliţă. Şi aş considera o mare onoare ca Majestatea Voastră să accepte un asemenea dar, pe care l-aş putea oferi. Ar trebui totuşi s-o previn pe Majestatea Voastră că Sir Able n-a ştiut de prezenţa mea în coburul său. S-ar putea să fie mai bine să nu pomenim despre asta.

Idnn nu-l mai asculta.

— Cum e soţul nostru?

— Nu sunt doctor…

— Dar eşti un observator atent al oricărei chestiuni care ajunge în faţa ta.

Considerând că l-a mângâiat îndeajuns de mult pe cap, Idnn a început să-l scarpine sub bărbie.

— Cum se simte? l-a întrebat apoi.

— Îngrijorarea Majestăţii Voastră vă face cinste. Şi eu îmi fac griji. De obicei regele m-a tratat foarte civilizat.

— Nu-l iubim, Mani, a oftat Idnn. Nu putem. Dar suntem soţia lui. A fi nobil înseamnă să-ţi faci datoria…

— Într-adevăr, Majestatea Voastră.

— Iar a fi regină înseamnă chiar mai mult. Cavalerii îşi servesc lorzii, iar aceştia îl servesc pe rege. Însă regele trebuie să fie în slujba poporului său şi a coroanei sale,

fiindcă altfel nu-i altceva decât un tiran.

— O regină… Majestatea Voastră…

— E femeie, iar noi, fiindcă avem jumătate din puterea unui bărbat, trebuie să purtăm o povară de două ori mai mare. Cum se simte?

— Slăbit, Majestatea Voastră, dar ceva mai puternic decât l-aţi lăsat. A pierdut foarte mult sânge.

— Şi-a îndurat dureri foarte mari. Ştiu. Mănâncă?

— Supă, cred, Majestatea Voastră. Zeamă.

— Vorbeşte despre noi?

— Cu cea mai mare afecţiune, Majestatea Voastră. Fostul meu stăpân i-a explicat că dumneavoastră l-aţi trimis la Majestatea Sa, iar el v-a ridicat în slăvi, dacă-mi este permisă o asemenea exprimare fantezistă.

— Înseamnă că e conştient şi vorbeşte.

— Cu bucurie, Majestatea Voastră, a zis Mani, după care a tuşit cu delicateţe. A vorbit despre înţelepciunea Majestăţii Voastre. Dar nu numai despre ea, fiindcă v-a apreciat şi frumuseţea. Despre inteligenţă însă a vorbit cu multă pasiune. El… aici cred că voi fi nevoit să fiu indiscret, Majestatea Voastră, dar cred că e o chestiune importantă.

Idnn l-a încurajat cu un semn din cap, iar gestul ei a fost abia vizibil în lumina cenuşie care se strecura pe la uşa cortului.

— A comparat viziunea Majestăţii Voastre cu cea a prim-ministrului său, lordul Thiazi, a sforăit Mani. A hotărât că a dumneavoastră e superioară.

— Va trebui să-i mulţumim Maiestăţii Sale cât de curând posibil. Ne-a făcut un compliment foarte măgulitor.

— Într-adevăr, Majestatea Voastră. El a mai vorbit şi despre agerimea de care daţi dovadă, pe care a comparat-o cu cea a nobilului vostru tată şi a hotărât din nou că sunteţi superioară. Lucrul acesta, Majestatea Voastră, are o însemnătate deosebită în privinţa misiunii mele.

Mâinile lui Idnn s-au ridicat de pe Mani.

— Sper că nu eşti pe cale să ne spui ceva care să ne discrediteze tatăl.

— Asta va judeca Majestatea Voastră. Nobilul vostru tată îţi doreşte ca Sir Able să intre în serviciul soţului vostru.

— Ştiu.

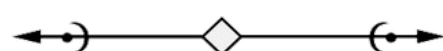
— O profeţie tulburătoare l-a făcut să creadă că tronul vostru va fi stabil atâta vreme cât Sir Able este vasalul consoartei voastre regale. Şi soţul vostru îşi doreşte acelaşi lucru, din aceleaşi motive.

— Ştim toate astea, s-a răstit Idnn. Treci la subiect, Mani!

Motanul a schiţat un fel de plecăciune, fără să se ridice.

— Depun toate eforturile să mă conformez, Majestatea Voastră. Am considerat însă necesare aceste precizări preliminare. Fără îndoială, sunteţi de asemenea informată că nobilul vostru tată plănuieşte uciderea scutierului lui Sir Svon.

Auzind aceste cuvinte, Uns, care ascultase lângă pavilion în ultimele câteva minute, s-a tras ceva mai aproape.



Svon l-a trezit pe Toug scuturându-l de umăr.

— Mi-aş dori să te mai las să dormi, dar lordul Beel vrea să ne vorbească amândurora.

— Şi mie, s-a ridicat Etela din pat. Vin şi eu.

— Tu trebuie să faci o baie, i-a spus Svon.

— E doar praf de cărbune de la fierărie, a protestat fata încercând să-şi frece braţul cu degetul arătător. Fum şi alte alea.

— Chiar ai nevoie de o baie, a confirmat Toug. Şi de haine curate. Sora mea…

— A plecat cu Sir Able, l-a întrerupt Svon.

Toug l-a aprobat în tăcere.

— Mi-aş dori să fie şi ea aici. Mi-aş dori ca şi Sir Able să fie aici. Dar el nu se va întoarce până când nu-l va convinge şi pe duce să vină şi el. Aşa mi-a zis.

— Iar sora mea nu se va mai întoarce deloc, a zis Toug, după care a sărit din pat, a găsit Sfărâmătorul de Săbii şi a privit în jur. Unde e Mani?

— Dacă nu ştii tu, eu cu siguranţă n-am habar.

— Mai pune nişte lemne pe foc, l-a îndemnat Etela, iar Toug a ascultat-o.

— Ar fi mai bine să faceţi economie, l-a sfătuit Svon. Nu avem decât ceea ce se vede până când vom putea să mergem în afara castelului ca să mai aducem.

— Până când? s-a mirat Toug care încă îl căuta din priviri pe Mani.

— Cred că despre asta va fi discuţia noastră cu Înălţimea Sa. Dar nu vom şti până nu-l auzim şi nu-l vom auzi până nu te îmbraci.

Toug a încuviinţat şi s-a întors spre Etela.

— Sora mea a plecat, dar Baki ar trebui să fie prin preajmă. Sau cel puţin aşa cred. Dacă nu, îl vom chema pe Pouk, iar el cunoaşte toate femeile. Găseşte pe cineva căruia să-i spui că eu am poruncit să ţi se facă o baie şi să-ţi dea un loc în care să-ţi speli hainele.

— Dar eu vreau…

— Micul dejun. Ştiu. Ai să-mi spui că ţi-am promis c-o să te hrănesc…

— …să merg cu tine!

Toug a tras adânc aer în piept.

— Când vei fi curată şi vei purta o rochie civilizată, după ce vei fi mâncat, vei putea merge cu mine oriunde mă duc.

Svon şi Toug au plecat. În timp ce se chinuiau pe scara mult prea mare pentru ei, Svon l-a întrebat:

— Cred că n-ai de gând chiar s-o iei cu tine peste tot. O expediţie în afara castelului e foarte periculoasă.

— S-ar putea să nu mergem nicăieri, iar dacă mergem, poate…

Vorbele lui Toug au fost întrerupte de bufnetul înfundat al unor paşi care veneau în sus. S-a oprit împreună cu Sir Svon şi s-au tras într-o parte.

— ’Neaţa bună! Vreţi să vă car eu?

— Bună dimineaţa, Schildstarr, a zâmbit Svon. Ştiu că eşti bine intenţionat, dar treptele astea nu sunt o problemă chiar atât de mare pentru mine şi scutierul meu.

— Cum vreţi. Eu merg în camera lordului. Voi?

— Dacă te referi la lordul Beel, şi noi mergem acolo.

— Urcaţi, atunci, n-o să mă întorc să vă iau. Schildstarr a făcut o pauză, după care a chicotit. Voi, ăştia mici, ne cam puneţi la treabă. La noi, în nord, nici nu aducem şi nici nu cărăm nimic.

Continuând să râdă, uriaşul i-a depăşit, iar ei au pornit în susul scării pe cât de repede puteau.



— Uitaţi ce dilemă avem, i-a abordat Thiazi pe Svon şi pe Toug. După cum ştiţi deja, îi trimitem pe Schildstarr şi pe oamenii lui să cumpere fierăria şi uneltele. Vor încerca să mai găsească şi alţi slujitori credincioşi Maiestăţii Sale. Lordul Beel, a continuat sfetnicul făcând o plecăciune în direcţia celui pomenit, crede că nu ne putem baza pe el. Poate că n-ar fi trebuit să vă spun asta, ca să nu vă influenţez judecata. Ştiu însă că voi aveţi propriile bănuieli în această chestiune.

Svon l-a aprobat tăcut, iar Beel a intervenit:

— Aveţi însă dreptul la propriile opinii, amândoi, iar noi am vrea să le aflăm. Se poate, Sir Svon?

— Eu nu m-aş încrede în el, Înălţimea Voastră. În niciun caz mai mult decât e strict necesar.

— Scutier Toug? l-a îndemnat Beel.

— Eu nu cred că se va răzvrăti împotriva regelui, a răspuns băiatul cumpănindu-şi vorbele. Doar că noi nu suntem regele.

— Acţionăm în numele lui, a protestat Thiazi.

— Dar Schildstarr nu e convins de buna noastră credinţă. Mie aşa mi se pare, Înălţimea Voastră.

— Ai nimerit-o! a exclamat Beel aşezând pe masă o pungă de piele. Aveţi aici aur, mult aur. Vreau ca voi doi, fără Schildstarr, să mergeţi în oraş. Fără soldaţi şi fără arcaşi. Doar voi doi. Vă duceţi?

— Bineînţeles, Înălţimea Voastră, a acceptat Svon imediat.

— Scutier?

Toug a inspirat adânc.

— Dacă merge Sir Svon, îl voi însoţi.

— Bine. Ne-am tot ascuns aici. S-ar putea zice că e un

cuvânt aspru, dar ăsta e adevărul. Ne-am ascuns în speranţa că Majestatea Sa îşi va reveni şi ne va salva. Apoi, Majestatea Sa, fiica mea… Beel a făcut o pauză, frecându-şi fruntea cu mâna… ea a plecat, s-a dus să-l aducă pe Sir Able. Asta a înrăutăţit lucrurile. Cel puţin, în cazul meu.

— Ca să fiu sincer, a intervenit Svon, eu speram că se va ajunge în punctul ăsta.

Thiazi şi-a dres glasul. Gâtul lui părea la fel de lung ca antebraţul lui Toug şi din el s-a auzit un zgomot ca acela pe care îl fac butoaiele când sunt rostogolite pe caldarâm.

— Nu ne mai putem ascunde, aşa cum spune lordul Beel, prea multă vreme. Nu avem destulă mâncare. I-am spus lui Schildstarr să-i anunţe pe toţi cei cu care se întâlneşte că Majestatea Sa îşi revine.

— Ştiu deja, a murmurat Beel.

— Bineînţeles. Am repetat doar ca să subliniez. I-am mai poruncit să cumpere şi mâncare, dacă are de unde.

Svon a rămas tăcut. La fel şi Toug.

— Acum vă spun şi vouă aceleaşi lucruri. Dacă vorbiţi cu vreun Fiu al Furiei, să-i spuneţi că Majestatea Sa se va însănătoşi curând. Şi sclavilor să le ziceţi la fel, fiindcă e mai probabil să vă întâlniţi cu ei.

— Aşa o să facem, l-a aprobat Svon.

— Cumpăraţi şi mâncare dacă puteţi. Căruţe pline. Dacă Schildstarr aduce mai mulţi Fii ai Furiei, vom avea nevoie de multe tone. De fapt, ducem lipsă de foarte multă mâncare pentru Thrym şi ai lui, dar şi pentru noi. Asta ca să nu mai spunem de sclavi.

— O să aducem cât de mult putem, a spus Svon pe un ton hotărât.

— Cred că şi Schildstarr va face rost. La urma urmei, e pentru oamenii săi.

— Până acum, a continuat Beel, v-am rugat să faceţi aceleaşi lucruri ca şi Schildstarr. Mai este însă ceva. Nu mă îndoiesc că v-aţi dat seama.

Svon l-a aprobat.

— Întâi, va trebui să încercaţi marea cu degetul. Dacă l-

am trimite pe Sir Garvaon cu soldaţii lui împreună cu voi, Fiii Furiei s-ar simţi ameninţaţi. Sunt convins că v-ar ataca.

— Sunt de acord, i-a informat Thiazi.

— Dar un singur cavaler şi un scutier… că veni vorba, vreau să-ţi laşi lancea aici.

— Aşa voi face, Înălţimea Voastră.

— E clar că nu reprezintă nicio ameninţare. Au avut destul timp să se obişnuiască cu ideea că sunt şi oameni în Utgard, prieteni ai regelui lor, care nu sunt nici sclavi, nici inamici. Dacă am dreptate, o să vă lase în pace. Sunt convins că nu mă înşel.

Thiazi le-a aruncat însă celor doi un rânjet sinistru.

— Dacă lordul Beel se înşală, vă veţi trezi în mijlocul unei lupte care vă va face faimoşi chiar şi dacă o s-o pierdeţi. Ceea ce se va şi întâmpla. Mai sunteţi dispuşi să plecaţi?

— Bineînţeles, Înălţimea Voastră.

— Ţi-am zis eu! a exclamat Beel spre Thiazi.

— Da, mi-ai zis, iar eu nu te-am crezut.

Svon s-a ridicat, lăsându-se să alunece de pe şezutul scaunului până pe podea.

— Asta e tot, Înălţimea Voastră?

— Te grăbeşti să pleci.

— Da, Înălţimea Voastră, aşa este.

— Ar mai fi o chestiune, a continuat Beel privind de la Svon la Toug şi înapoi la cavaler. Lordul Thiazi îmi spune că legile din Jotunland îi permit regelui să rechiziţioneze sclavii supuşilor săi dacă are nevoie de ei. Cei ai fierarului ăsta… Logi?

— Da, Înălţimea Voastră, a răspuns Toug.

— Îl ajutau să facă uneltele pe care le-a văzut Toug. Va trebui să-i sechestrezi cumva, dacă poţi, în numele regelui, şi să-i aduci aici.

— Sau să-i omori, dacă nu se poate altfel, a completat Thiazi.

Toug a dat să spună ceva, dar s-a oprit şi a închis gura aşteptându-l pe Svon, care a zis doar:

— Aşa vom face, Înălţimea Voastră.

— Eu aş vrea o favoare, a îndrăznit Toug cu glasul gâtuit.

Thiazi a zâmbit la fel de înfiorător ca mai devreme.

— Despre care eşti convins că ţi se cuvine, sunt sigur.

— Da, da, cred. Ştiu că tocmai mi-aţi mai acordat unul, pe sora mea. Asta a fost cu adevărat foarte drăguţ şi n-am uitat.

— Dar cu toate astea eşti încredinţat că-ţi mai datorăm unul.

— O să ţi-l ofer eu, scutierule, dacă pot, a intervenit Beel.

— Nu puteţi, Înălţimea Voastră. Sau cel puţin nu cred că puteţi.

Thiazi s-a aplecat înainte, punându-şi ambele mâini imense pe tăblia neagră şi lustruită a mesei.

— Începe să devină interesant. Spune-mi de ce crezi că meriţi această favoare şi s-ar putea să ţi-l ofer.

Toug şi-a umplut plămânii cu aer.

— Mi-aţi dat-o pe sora mea, Înălţimea Voastră, şi nu voi uita asta niciodată, pentru că am ieşit singur din castel noaptea şi am descoperit fierăria lui Logi pe care l-am şi omorât. Acum trebuie să plec din nou, doar că la lumina zilei. Probabil că vom fi ucişi. Toată lumea de aici e conştientă de asta.

— Trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi, i-a spus Svon.

— Aşa că mi-aş dori să primesc întâi recompensa, şi asta oricum ar uşura mult ceea ce avem de făcut. Mă refer la rechiziţionarea sclavilor lui Logi şi la aducerea lor aici.

— Continuă, l-a îndemnat Thiazi.

— Ceea ce-mi doresc este să ne promiteţi că, dacă vom avea succes, o să-i eliberaţi. Pe toţi cei care vin aici şi-l ajută pe rege. Dacă ne faceţi promisiunea asta, vom putea la rândul nostru să le spunem că vor fi eliberaţi, iar ei se vor strădui din răsputeri să ne ajute.

— Bravo! a murmurat Beel, apoi a repetat ceva mai tare. *Bravo!*

— Nu-i un plan rău, scutierule, a zis Thiazi care s-a relaxat brusc şi a zâmbit amuzat spre Beel. Aş fi dispus să

le redau libertatea, dacă aş putea. Din păcate, legile noastre interzic sub orice motiv eliberarea sclavilor.

— Ai încercat, i-a şoptit Svon lui Toug.

— Cu toate astea, îţi pot oferi altă favoare. Unul care îţi va plăcea la fel de mult sau chiar mai tare. Sclavii pe care îi veţi aduce vor fi împărţiţi între Sir Svon şi tine. El va face prima alegere, tu pe a doua, Sir Svon pe a treia şi tot aşa. Veţi primi deci acelaşi număr dacă totalul e par sau Sir Svon va avea unul în plus, dacă e impar.

— Asta nu-i va determina să ne ajute, a bombănit Toug. Nu-şi doresc să ne aparţină nouă.

— O, ba da. Cu timpul, tu şi Sir Svon vă veţi întoarce în Celidon, iar ei vor fi liberi, l-a contrazis Thiazi pe a cărui faţă apăruse din nou zâmbetul acela malefic. Asta dacă nu cumva nu-i veţi vinde înainte să plecaţi. Însă ar fi bine să nu le spuneţi asta.



M-am ridicat; văzându-l pe Uns aplecat asupra focului ca să-mi întindă mai bine cămaşa la căldura flăcărilor, i-am zis:

— Am avut un vis tare ciudat.

— Tre’ să vă zic ceva, dom’le.

— Un moment, Uns. Trebuie să povestesc cuiva înainte să uit. În Cerr nu visam niciodată. Ţi-am zis asta?

Uns a clătinat din cap.

— Nu, nu visam. Şi asta nu mi se părea deloc ciudat. Cel puţin eu n-am considerat drept stranie absenţa viselor.

Am găsit coarda pe care mi-o dăduse Parka printre pături şi i-am arătat-o.

— Înainte să adorm, o ascultam… Se poate ca visul să fi avut o legătură cu asta.

— Da’ de ce nu visaţi în Cerr, dom’le?

— Nu ştiu de ce nu visam acolo. Poate că ceilalţi o făceau, deşi n-am auzit pe nimeni să-şi povestească visele. Sărutul Valkyriilor aduce o uitare atât de adâncă, încât nici măcar la Disiri nu m-am mai gândit. Pare imposibil, dar aşa a fost.

— Da, dom’le.

— Eram conştient de ceva rău, înţelegi? am continuat eu, după care am rămas o vreme pe gânduri. Exact aşa cum eram conştient de ceva rău în visul meu. Au trecut ani întregi până mi-am dat seama ce anume, până mi-am amintit faţa ei. Asta s-a întâmplat când am mers la Valfather.

— Aşa cum am venit io la tine, dom’le.

— Valkyria mea a fost Alvit, Uns. O prinţesă care a murit neprihănită, înfruntându-şi moartea cu mare curaj. Ar fi trebuit s-o îndrăgesc mai mult decât pe Disiri. Mi-am dorit, dar n-am putut.

— Da, dom’le, mi-ar plăcea şi mie să văd una, dom’le.

— Poate c-o să vezi. Nu-i prea probabil, dar nici imposibil. Despre ce vorbeam?

— Despre coarda de la arc, dom’le, ş-un vis.

— Ai dreptate, i-am zis eu, după care m-am întins din nou şi mi-am aşezat coarda pe piept. Vezi tu firul ăsta, Uns? E tors din vieţi curmate.

— Pe bune, dom’le?

— Da. Din vieţi care s-au sfârşit sau au fost sfârşite. Cred că multe vieţi se termină înainte de vremea potrivită.

— Şi eu cred, dom’le.

— Cam atât putem face, Uns. Cu vieţile scurtate dintr-un motiv sau altul. Poate e doar din cauză că o femeie le-a retezat cu dinţii şi mi-a dat mie coarda. Se poate ca ea să fi curmat în acest fel prea devreme vieţile alea. Nu-mi amintesc numele ei.

— Nu contează, dom’le.

— Sunt sigur c-o să-mi aduc aminte. Ceea ce voiam să spun, este că de fiecare dată când eliberez o săgeată din arc, le aud în zbârnâitul corzii – vocile lor, aşa cum vorbeau când erau în viaţă. Când o scot pe Eterne, apar cavalerii ăia care au dus vieţi nedemne.

— Da, dom’le, i-am văz’t şi io, dom’le.

— Nu-mi dau seama dacă vor să-i sperie pe duşmanii mei sau să mă încurajeze pe mine. Uneori mi se alătură în luptă. Alteori, considerând probabil că n-am nevoie de ajutorul lor, rămân deoparte. Disiri a făcut în aşa fel încât

s-o câştig pe Eterne. Mi-a dat o şansă s-o câştig…

— Da, dom’le.

Uns se îngrijea din nou de rufe, întorcându-mi pantalonii pe o parte şi pe alta în timp ce erau agăţaţi pe un tufiş şi punând găteje şi iarbă uscată în focul care îi zvânta.

— A vrut s-o câştig pe Eterne fiindcă mă iubeşte.

— Da, dom’le.

M-am ridicat în picioare din nou şi mi-am trecut degetele în lungul firului pe care mi-l dăduse Parka.

— Ai auzit asta, Uns? Dar tu, Gylf?

M-au aprobat amândoi din cap. Gylf cu mai multă circumspecţie.

— Chiar aţi auzit?

Uns mi-a făcut din nou semn că da.

— Acum po’ să vă spun noutăţile, dom’le? N-o să vă reţin mai mult de-un minut.

— Şi-ai să crapi dacă n-o faci, înţeleg. Bine, o să te ascult. Dar apoi va trebui să răspunzi la o întrebare sau măcar să încerci. A murit regele? Regele Gilling?

— Nu, dom’le. Se face bine, aşa a zis el.

— Regele Gilling a zis că se face bine?

— Nu, dom’le, mă refer… probabil c-aşa e, doa’ că nu pe el l-am auzit. Era motănoiu’, dom’le. Pisica ta. Doa’ că dacă e a ta, de ce nu-i aici să-ţi zică ea?

— E aici! a exclamat Mani, care avea o slăbiciune pentru intrările dramatice, apoi cu capul şi coada sus, a ieşit din umbră şi a făcut o plecăciune. Sluga voastră, nobile cavaler.

— Mai degrabă prietenul meu, am zis eu deschizându-mi larg braţele şi ignorând un mârâit sugestiv al lui Gylf.

Mani mi-a sărit în poală.

— Mojicul ăla de servitor m-a spionat, Sir Able, şi n-am nicio îndoială că i-ai tăia gâtul dacă ţi-aş cere-o. Cu siguranţă stăpâna mea, regina, l-ar arunca în lanţuri, dacă ar fi şi să ridic o singură labă, a continuat motanul ilustrându-şi vorbele cu o labă ridicată şi cu ghearele scoase. Ai prefera să-l iert?

— Aşa îmi doresc, i-am zis.

— Bine. În cazul ăsta, e iertat, a decretat Mani, retrăgându-şi ghearele. Băiete, ai primit iertarea noastră.

— Mulţam, dom’le.

— Nu te uimeşte o pisică vorbitoare? l-am întrebat eu pe Uns.

— Cre’ că e o mâţă magică.

— Iar tu ai văzut şi o sabie magică. Poate şi alte lucruri.

— Aşa e, dom’le, iar mâţa o venit să zică doamnei regină pen’ care lucru io cum ta-su vrea să-l omoare pe Toug, dom’le. Io îs preten cu Toug şi sper ca tu să-l opreşti.

— M-am adresat Maiestăţii Sale mai întâi pentru că acum sunt al ei, a explicat Mani. Am simţit c-ai fi de acord cu asta. Ea are o mare influenţă asupra tatălui ei şi ar fi mai bine ca el să decidă de bunăvoie să-l cruţe pe Toug. Dacă se ajunge la folosirea forţei, ei bine, dragă stăpâne, e solul regelui Arnthor. N-ai cum să ignori asta.

— Încearcă să-l omoare pe Toug? am întrebat eu scărpinându-mi falca. Sau să pună pe cineva să-l omoare?

Mani decisese între timp că una dintre labele lui trebuia curăţată, aşa că se lingea de zor.

— Nu cred. Ştiu că părerea ta despre capacitatea mea de analiză e una foarte bună. Ne cunoaştem de ceva vreme.

— Aşa-i.

— Aşa stând lucrurile, cred că vei acorda importanţă părerii mele, care este că lordul Beel nu-şi va păta onoarea ucigându-l el însuşi pe Toug sau poruncind cuiva s-o facă. Îl va pune însă pe scutier în situaţii periculoase. Stratagema asta nu-i chiar nouă.

— Dar de ce? am întrebat eu întinzându-mă iar.

— Te vrea pe tine în serviciul ginerelui său pentru că-i convins că acesta îşi va păstra coroana dacă o păzeşti tu.

Mani a aşteptat să spun ceva, dar eu am tăcut.

— E convins de asta pentru că stăpâna mea, şi mă refer aici la prima mea stăpână, i-a zis că aşa va fi. Ca să fiu mai exact, ea l-a informat întâi pe individul ăla înalt, Thiazi. Sunt sigur că-ţi aduci aminte de el.

— Da. Şi de ce-a zis un asemenea lucru?

— Nu-mi mai face mărturisiri ca pe vremuri, mi-a răspuns Mani gânditor. Nu că ne-am înstrăinat, dar când cineva e mort…

— Înţeleg.

Mani i s-a adresat lui Uns pe un ton condescendent.

— Şi eu am murit de câteva ori. Ni se permit nouă decese, al nouălea fiind permanent. Cu siguranţă ştii asta.

— Nu, dom'le, nu ştiu. De-acu însă o să ştiu, stăpânule mâţă.

— Mi te poţi adresa cu *stăpâne Mani,* băiete. Deşi sunt pisică, nu mă cheamă *mâţă.*

Mani şi-a îndreptat din nou privirea către mine.

— M-ai întrebat de ce-a făcut profeţia asta. Pot să lansez o presupunere?

— Pentru că e adevărat?

— Cu siguranţă nu. Presupun că s-a temut ca nu cumva stăpânul meu, iar acum mă refer la Majestatea Sa regală Gilling din Jotunland, căruia i-am fost oferit de stăpâna mea regală, regina Idnn, soţia lui, ar fi putut trece la violenţă. Însă după ce-a auzit profeţia, a devenit preocupat de soarta ta.

— Probabil mai mult decât mine însumi, am zis eu închizându-mi ochii. Tu poţi să auzi coarda arcului meu, Mani?

A fost unul din rarele momente în care motanul a tăcut.

— Eu pot şi mai aud o voce care strigă la mine mereu şi mereu. Încă de când am căpătat coarda asta, am încercat s-o ignor. Ca să fiu sincer, am încercat să mă prefac că nu le aud pe niciuna dintre ele. Acum însă am ascultat, mai ales pe aceea. O aud acum şi înţeleg câteva cuvinte rostite printre suspine.

— Poa' că e regina aia de-ţi place, dom'le. S-ar putea să… fi trecut dincolo?

— Disiri? Nu. Disiri n-a murit.

Ceva mai bine de un minut a fost linişte, cu excepţia pocnetelor pe care le scotea focul întreţinut şi aţâţat de Uns; într-un târziu a vorbit Mani.

— În Utgard există o încăpere, Camera Iubirii Pierdute.

Mi-am deschis ochii şi am sărit în picioare.

— Ai fost înăuntru?

— Abia dacă i-am zărit uşa, mi-a spus Mani clătinând din cap.

— Dar ştii unde este?

— Lordul Thiazi are un birou. Foarte mare, bine plasat, în care se ocupă cu arta. Din el se deschid alte camere. Am trecut prin toate uşile, cu excepţia uneia singure, fiindcă e încuiată. Am încercat şi pe afară: m-am căţărat pe iederă, dar încăperea nu are nicio fereastră.

— Şi ţi-ar plăcea să intri?

— Se poate, a rostit Mani, iar ochii săi de smarald care fuseseră până atunci pe jumătate închişi s-au mărit brusc. *Cu siguranţă* mi-ar plăcea să văd ce e înăuntru.

— Ai şi tu vreo iubire pierdută, Mani?

A sărit din braţele mele şi a dispărut în noapte.

— Dar tu, Uns?

— N-am niciuna, dom’le. Da-mi place de scutierul Toug.

— Şi mie îmi place, l-am asigurat eu întinzându-mi membrele. Nu vreau să fie ucis sau rănit mai mult decât vrei tu.

— Ş-atunci ai să-i opreşti, dom’le? Poate mâne?

— Nu. Mani i-a zis Maiestăţii Sale cum stau lucrurile în timp ce tu trăgeai cu urechea. E adevărat?

— N-am zis că-i adevărat, dom’le.

— Bineînţeles, dar de tras cu urechea tot ai tras. Ea o să-l oprească pe lordul Beel. Sau nu. Cu siguranţă va încerca. Eu… am căscat. Toug vrea să devină cavaler.

Cântecul corzii începuse din nou şi, deşi Gylf şi-a aşezat laba pe mâna mea, n-am mai spus nimic.



Svon s-a îndreptat spre Toug, care a închis uşa de la camera lui Thiazi în spatele lor. Holul imens, care era întotdeauna întunecat, părea acum mai negru ca niciodată. Mult deasupra lor se auzea zgomotul pe care îl făceau liliecii atârnaţi de tavan.

— E un om rău! a exclamat Toug cu răsuflarea tăiată.

— Păi nici nu-i om, i-a zis Svon. Dacă n-ai înţeles asta

până acum, poate că e momentul s-o faci.

— Înţeleg.

— Atunci comportă-te şi vorbeşte ca atare. Toată rasa lor e malefică, deşi unii sunt ceva mai buni decât alţii. Iar cei mai răi dintre ei sunt adevăraţi monştri.

— Logi avea trei braţe, a zis Toug gânditor. N-am zis nimănui despre asta, dar aşa era.

— A fost odată un cavaler pe nume Sir Ravd, a zis Svon. Începuse să meargă atât de repede, încât Toug a trebuit s-o ia la fugă ca să se ţină după el. El a fost trimis să-i suprime pe banditţii din pădurea de la nordul locului în care locuiai tu, la sud de munţi.

— Îmi aduc aminte, a spus Toug.

— A fost ucis. Cred că ducele Marder s-a gândit că banditţii – companiile libere, aşa cum îşi spun ei – nu vor ataca un cavaler măreţ şi faimos, în ciuda faptului că nu era însoţit de niciun tovarăş, cu excepţia scutierului său. Dacă aşa a crezut, ei bine ducele Marder s-a înşelat.

— N-o să spun nimănui c-aţi zis asta, s-a grăbit să declare Toug.

— Eu i-aş spune-o în faţă. De altfel, am şi făcut-o.

Svon a făcut o duzină de paşi repezi până a vorbit din nou.

— Sir Ravd a murit, iar scutierul lui a supravieţuit, cu toate c-a fost considerat mort pe câmpul de luptă. S-a întors la Sheerwall, dornic să spună tuturor cum stăpânul său înfruntase un număr atât de mare de inamici, încât nici nu puteau fi număraţi, cum luptase cu hotărâre şi îndemânare împotriva lor şi cum trupul său neînsufleţit rămăsese să fie devorat de lupi. Cum el, scutierul lui Sir Ravd, singur şi rănit, îl îngropase pe cavaler la lumina lunii, săpând mormântul cu un topor rupt şi acoperindu-l cu armele celor căzuţi.

Fără a şti prea bine ce-ar fi trebuit să zică, Toug a spus doar un: „Da, domnule”. Pe urmă s-a uitat peste umăr pentru că simţea în ceafă privirea unor ochi nevăzuţi.

— Oamenii din Sheerwall l-au ascultat, a continuat Svon, şi l-au batjocorit. Nu în faţă, fiindcă nu erau la fel de

curajoşi ca banditţii care îi înfruntaseră fără să clipească pe Sir Ravd şi pe scutierul lui. Dar acest scutier a descoperit că avea un duşman pe care nu-l putea atinge nicio sabie, bârfele care îl urmăreau la tot pasul.

Deodată, Svon s-a oprit şi şi-a întors faţa spre Toug.

— Am încercat să te învăţ în puţinul timp în care am fost împreună.

— Da, Sir Svon, ştiu c-aţi încercat, iar eu am aflat foarte multe lucruri. De la dumneavoastră şi de la Sir Able.

— Asta e cea mai importantă lecţie. Mie mi-a luat ani întregi s-o învăţ, dar ţie ţi-o ofer deodată.

— Da, Sir Svon, a repetat Toug.

— O să fim în pericol. Ai luptat deja cu un uriaş şi ai învins. S-ar putea să ne luptăm cu mai mulţi în curând, înainte de amiază. S-ar putea ca tu să trăieşti şi eu să mor.

— Sper să nu se întâmple aşa, Sir Svon.

— Nici eu nu-mi doresc să fiu ucis. Deloc. Dacă ne vom arunca în luptă, sper să câştigăm. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să ieşim victorioşi. Tu ai buzduganul acela.

— Da, Sir Svon, Sfărâmătorul de Săbii, a zis Toug ridicându-şi arma.

— Dar unde e pumnalul pe care i l-ai luat uriaşului fierar? Mi l-ai arătat, era de dimensiunile unei spade de război. Îl mai ai?

— E undeva în camera mea, dacă nu cumva l-a luat cineva.

— Du-te şi-l adu. O să luăm amândouă armele.

— Aşa o să fac, Sir Svon.

— Dacă eu voi muri, iar tu vei trăi, Toug, va trebui să înfrunţi un duşman mai teribil decât Fiii Furiei, unul mai subtil: şoapte, zâmbete prefăcute, căutături curioase. Înţelegi ce-ţi spun?

— Cred că da, Sir Svon.

— Va trebui să te lupţi cu ele şi n-o vei putea face decât găsind o bătălie în care ai putea muri, dar din care să scapi cu viaţă. Va trebui să faci asta de multe ori, Toug.

— Da, Sir Svon.

— Eşti copil de ţăran? La fel ca Sir Able?

— Nu suntem chiar aşa de răi precum credeţi, Sir Svon.

— Nu cred nimic.

Svon a oftat, iar lui Toug i s-a părut că sunetul acela sugera o singurătate cu care nu se mai întâlnise niciodată. Un suspin ca al unei fantome, un zvon care va bântui sălile întunecate din Utgard mai multă vreme decât liliecii.

— Eu am fost crescut de servitorii tatălui meu, Toug. În special de Nolaa şi de soţul ei. Ei erau mândri de mine. De la ei am învăţat şi eu să fiu mândru de mine. M-a ajutat şi multă vreme a fost singurul lucru pe care m-am putut baza. De tine a fost cineva vreodată mândru, în afară de mine?

Toug a înghiţit în sec.

— N-aş fi putut să-l omor pe Logi dacă n-ar fi fost Org, Sir Svon. Mai întâi s-a luptat el cu uriaşul, ca să ne apere, şi a făcut mai mult decât mine. Mi-aţi zis însă că nu trebuie să spun nimănui asta.

Svon a zâmbit; chiar şi aşa, lipsit de căldură, zâmbetul l-a făcut să fie mai frumos.

— Eu oricum sunt mândru de tine. Ai spus adevărul când tentaţia de a minţi trebuie să fi fost imensă. Am minţit adesea şi ştiu bine cum e. Şi mai e cineva mândru de tine?

— Sora mea, Sir Svon, Ulfa, când a aflat că sunt scutier şi că într-o zi s-ar putea să devin cavaler.

— Asta e bine. Ulfa şi cu mine s-ar putea să fim de ajuns. Sir Ravd n-a fost niciodată mândru de mine, iar eu nu m-am mândrit cu el pe cât ar fi trebuit s-o fac. În momentul ăsta, simt c-ar trebui să-ţi poruncesc să-ţi aminteşti de el, dar ştiu că n-ai cum s-o faci, fiindcă nu l-ai cunoscut.

— L-am văzut, Sir Svon, când a venit în satul nostru să vorbească cu ţăranii.

— Atunci să-ţi aduci aminte imaginea asta, dar şi ceea ce ţi-am spus despre el.

S-au despărţit; în loc să meargă în camera pe care o împărţea cu Mani şi Etela, Toug a rămas pe loc şi l-a privit pe Svon din spate în timp ce se îndepărta în lungul unui hol imens, lipsit de orice podoabă sau confort, destul de întunecat, deşi lumina zilei pătrundea în el prin ferestrele

mici aflate undeva sus.

I s-a părut lui Toug că la capătul holului vede un cavaler cu un leu de aur pe coif şi cu altul pe scut, unul pe care Svon nu l-a observat, cu toate că era cu mult mai aproape. Toug s-a întors şi a plecat în partea opusă bombănind.

— Turnul ăsta e bântuit peste tot.

Mai târziu, în timp ce o luase în sus pe unul dintre nesfârşitele şiruri de scări, şi-a zis:

— Ei bine, eu sper că nu va trebui să ne luptăm deloc. Că vom lua doar sclavii şi asta va fi tot. După o pauză a adăugat: îmi doresc să fi fost şi Mani aici.

Capitolul 20

ACESTA A FOST REGELE GILLING



Vară în mijlocul iernii. Idnn era aşezată pe o bancă de marmură albă, încântător de răcoroasă, sub un arbust de glicină; deşi era prea întuneric ca să vadă faţa tânărului de lângă ea, ştia că acesta era Svon. Cânta o privighetoare. S-au sărutat şi sărutul lor a ţinut o viaţă întreagă de iubire înflăcărată şi parfumată cu mosc.

A rezistat timp de eoni, dar s-a încheiat mult prea repede. S-a trezit şi a ţinut ochii strâns închişi, simţind că ar fi renunţat oricând la tot ce avea pentru încă o oră din visul acela; şi-a strâns pătura pe lângă ea, simţind căldura febrilă a propriului pântec, acolo unde plângea ceva la fel de vechi precum Femeia.

Gerda a murmurat câteva cuvinte prin somn, s-a întors şi a rămas nemişcată.

— Majestatea Voastră.

Vocea fusese reală şi nu era a lui Mani, Gerda, Berthold şi cu siguranţă nu-i aparţinea lui Uns. Idnn s-a ridicat.

Lângă patul ei îngenunchease o fată dezbrăcată cu părul plutind în unduiri uşoare.

— Majestatea Voastră, sunt Uri, servitoarea voastră. V-a plăcut visul pe care vi l-am trimis?

Idnn abia îşi trăgea răsuflarea.

— Am sperat că v-ar putea încânta, Majestatea Voastră. Servitoarea voastră Uri este un pribeag din Aelfrice. Unul care caută să vă intre în voie în orice fel cu putinţă şi nu

cere altceva decât un zâmbet. Un singur cuvânt bun pe an, dar asta numai dacă Majestatea Voastră va considera că-l merită.

Idnn nu se simţea capabilă să se indigneze, aşa că a zis primul lucru care i-a venit în minte.

— Chiar şi aici trebuie să punem un paznic la uşă?

— Ar cam trebui, Majestatea Voastră, a răspuns Uri arătând cu degetul şi a râs. Uite-l cum doarme lângă măciuca lui. Am trecut peste el.

Idnn şi-a pus picioarele pe marginea patului care fusese al lui Marder.

— Ridică-te! Dorim să te vedem mai bine.

Uri i-a dat ascultare arătându-şi trupul ca o nuia, nu mai înalt decât cel al lui Idnn.

— S-aprind o lumânare? Înfăţişarea mea vă face plăcere?

— A răsărit soarele.

Undeva în străfundurile minţii ei, Idnn s-a întrebat ce se întâmplase cu cămaşa ei de noapte, dar şi-a amintit că nu adusese niciuna.

— O să te vedem destul de bine într-un minut sau două, a zis regina apoi.

— La lumina zilei? Majestatea Voastră m-ar putea vedea doar cu greu.

Fitilul unei lumânări s-a aprins brusc.

— Pretinzi că eşti Aelf?

Uri a făcut o plecăciune, întinzându-şi mâinile în lateral şi înclinându-şi capul.

— Părul tău… e foarte frumos, dar trebuie să admitem că nu arată omenesc. Putem să-l atingem?

— Puteţi să faceţi mai mult, Majestatea Voastră.

— Nu are deloc greutate, a constatat Idnn.

— Foarte puţină, Majestatea Voastră, aşa că flutură chiar şi la cea mai mică adiere. Şi eu sunt la fel.

— Şi ochii tăi au ceva neobişnuit. Nu-ţi place să te uiţi la noi.

— Majestatea Voastră e regină.

Idnn a ridicat bărbia lui Uri cu un gest delicat.

— Regina îţi porunceşte s-o priveşti în ochi. N-o să fii pedepsită.

Uri şi-a ridicat capul, iar Idnn a descoperit o pereche de ochi ca nişte flăcări galbene.

— Eşti ceea ce spui că eşti.

Simţindu-se uşor ameţită, Idnn s-a aşezat din nou pe pat.

— Aţi dori să-mi vedeţi adevărata înfăţişare, Majestatea Voastră? Am luat-o pe asta ca să nu vă înspăimânt.

— Nu ne-ar fi fost teamă, a zis Idnn hotărâtă. Dar s-ar putea trezi servitorii mei. E mai bine să rămâi aşa cum eşti.

— Nu se vor trezi, Majestatea Voastră, decât dacă vă doriţi asta.

— Rămâi cum eşti! Ce vrei de la noi?

— Un zâmbet.

— În regulă, s-a încruntat Idnn. O să-l primeşti când îl vei fi câştigat. Ce zici?

— Visul meu… a început Uri.

— N-am avut niciun vis. Altceva?

— Servitoarea voastră Uri a adus de asemenea un vis şi lui Sir Able. Era despre Sticlă, o insulă pe care o cunosc bine. Dacă el va vrea să meargă din nou acolo, şi cred că vrea, va trebui să rămână în Mythgarthr. Sper deci să-l conving să intre în serviciul soţului vostru şi să rămână aici. Asta nu vă face plăcere?

— Ba da. Dacă e adevărat.

— Mulţumesc, Majestatea Voastră. Uri, servitoarea voastră, vrea de asemenea să vă prevină asupra unei persoane rău-intenţionate, care doreşte să ia viaţa soţului vostru regal. Majestatea Sa a fost înjunghiat. Aţi fost prezentă la evenimentul acela nefericit.

— Vrei să spui că noi l-am rănit? Minţi!

Uri s-a ghemuit, cu mâinile ridicate de parcă ar fi vrut să evite o lovitură.

— Servitoarea voastră vă afirmă nevinovăţia! Am venit să vă spun numele…

Ceva (după aceea Idnn a încercat îndelung să-şi dea seama ce anume fusese) i-a atras atenţia reginei către uşa

pavilionului ei; era deschisă, deşi ar fi trebuit să fie legată strâns cu cinci cordoane aurite – o discrepanţă care în momentul acela nu a interesat-o prea mult. Prin ea, profilat pe soarele care răsărea, a văzut un om înalt cu un toiag. Purta o mantie gri şi o pălărie cu boruri largi şi înainta spre ea.

Privirile li s-au întâlnit, iar ea s-a ridicat din pat, aşa dezbrăcată cum era, şi a rămas tremurând până când bărbatul necunoscut s-a apropiat de ea. Goală, a îngenuncheat şi şi-a pus fruntea pe covorul gros şi aspru de pe podea.

— Ridică-te, fiica mea, i-a zis el.

Regina i-a dat ascultare cu gesturi încete, ezitante.

— Deschide-ţi ochii!

— Mi-e frică, Tată!

— Crezi că trebuie să mori ca să-mi poţi vedea chipul? Eu nu sunt Preaînaltul Zeu. Uită-te la mine!

A fost cel mai greu lucru pe care l-a avut Idnn de făcut în toată viaţa ei.

— Îmi recunoşti vocea?

— E zvonul vântului, Tată. Nu ştiam că e glasul tău, însă l-am auzit de multe ori.

— Uită-te în ochiul meu. L-ai mai văzut?

— Da, Tată. Este sălaşul soarelui.

— Iar eu sunt…

— …Hoinarul, a continuat ea, iar genunchii au început să-i tremure atât de tare, încât părea gata să se prăbuşească. Eşti regele Overcinilor.

— Şi trebuie să te temi atât de tare de mine?

— Da, Tată.

A început să râdă, iar vocea lui era un torent, râsul lui era ca un potop.

Bărbatul şi-a pus mâna pe umărul ei, iar puterea s-a scurs din el, umplând-o pe Idnn.

— Chiar crezi, regină, că cei care mă supără mă pot vedea în acest fel?

— Nu, Tată, ştiu că nu.

— Atunci ce motiv ai să te temi? E cumva din cauza

faptului că soţul tău e din stirpea lui Ymir?

— Da, Tată, din acest motiv şi din multe altele.

— Şi dintre ai mei s-au căsătorit cu Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi, regină Idnn. Iar ei cu cei din neamul nostru chiar de mai multe ori. Dacă te binecuvântez, o să mă serveşti? Binecuvântarea mea îţi va aduce noroc toată viaţa.

Regina a îngenuncheat, deşi nu în felul în care o făcuse Uri, ci cu chipul radiant ridicat spre el.

— Îţi voi îndeplini orice poruncă voi putea, Tată, acum şi întotdeauna. Cu sau fără binecuvântarea ta.

Iar el a binecuvântat-o, dându-i harul Cerrului şi făgăduiala de a o primi la masa lui, ridicându-şi mâna ca să o atingă pe cap şi apoi atingându-i umărul drept şi pe cel stâng cu toiagul.

— Ridică-te, regină Idnn. Vei avea mereu un loc alături de mine.

În picioare, regina a început să plângă atât de tare, încât nu mai putea vorbi.

— Am un prieten. Nu-l voi numi, fiindcă numele pe care îl are aici nu e cel cu care îl cunoaştem noi, Drakoritter. Are un dragon pe coif şi o spirală pe scut.

Fără să se poată opri din plâns, Idnn a încuviinţat din cap.

— L-am lăsat să se întoarcă pentru a-şi recâştiga singura iubire adevărată. Ajută-l, regină Idnn.

Şi-a strâns pleoapele în timp ce din ochi continuau să-i curgă lacrimile şi a reuşit cu greu să rostească limpede:

— Tată. Sunt sclava ta.

După ce şi-a deschis ochii, a descoperit că era singură în pavilionul care îi aparţinuse lui Marder. Gerda continua să doarmă la picioarele patului pliant. Nu mai rămăsese nici urmă de Hoinar. Iar Uri, Aelfa de Foc, era de negăsit. Însă lăsase în urmă lumânarea care ardea cu o flacără lungă şi fumegândă.

Învelindu-se într-o pătură, Idnn s-a apropiat de uşă. Era închisă şi legată cu cinci cordoane aurii. A desfăcut nodurile şi a dat deoparte catifeaua colorată. Uns dormea

în prag înarmat cu o bâtă zdravănă. La câteva zeci de metri mai jos, pe o pantă acoperită de iarbă uscată şi petice de zăpadă, dincolo de focurile stinse şi de cei care dormeau ghemuiţi în orice le putuse aduce un pic de căldură peste noapte, un pâlc de molizi tineri şi de mesteceni albi se unduia în vântul răsăritului care a repetat – numai o dată – binecuvântarea pe care o primise.

Întorcându-se lângă pat, a smuls pătura de pe servitoarea ei.

— Trezeşte-te, Gerda. A răsărit soarele. Ajută-ne să ne îmbrăcăm înainte să intre Uns şi Berthold în cort.

Vântul dimineţii a pătruns în pavilion şi a stins lumânarea.



Etela – curată, dar încă udă – se usca la focul din camera aflată în vârful turnului.

— Unde te duci?

— Înapoi în oraş, a informat-o Toug reuşind doar cu greu să zâmbească.

— De ce?

— Ca să cumpăr nişte lucruri. Lordul Thiazi ne-a dat câţiva bani, lui Sir Svon şi mie. Nu prea mai e nimic prin castel.

— Vin şi eu.

— Ba n-ai să vii!

— Ba da! Eu ştiu unde se găsesc toate, toată piaţa.

— Pune-ţi hainele, a îndemnat-o Toug în timp ce-şi potrivea cingătoarea de care era atârnat Sfărâmătorul de Săbii. Ce-o să zică cineva dacă intră şi te vede dezgolită în felul ăsta?

— Nu intră. E chestia aia pe uşă.

— Zăvorul, a zis Toug ridicând pumnalul, care îi aparţinuse fierarului uriaş, şi privindu-l cu neplăcere. Cum putea el să ducă o spadă la fel de lungă ca oiştea unui car? N-o să mai fie la locul lui multă vreme, fiindcă eu plec şi e prea greu ca să-l poţi mânui tu.

— Aşteaptă-mă. Am să fiu gata foarte repede.

— *Nu* vii! Lordul Thiazi şi lordul Beel au fost foarte clari:

doar Sir Svon şi cu mine.

— Vrei să-ţi arăt cum poţi căra cuţitul mare al stăpânului?

— Cum să ştii tu una ca asta? a întrebat Toug, care luase arma de la locul ei şi o sprijinise de pat.

— Fiindcă sunt deşteaptă. Uite!

Înainte ca el să o poată opri, fata i-a luat pumnalul şi s-a băgat sub unul dintre scaunele imense.

— Ce faci acolo? Să nu tai aia.

— Prea târziu. Ce ascuţit e!

— Ştiu. Eu m-am îngrijit de asta. Fii atentă!

— Chestia asta e destul de uzată, aşa mi se pare. E destul de moale.

Etela a ieşit de sub scaun fluturând o fâşie îngustă de piele groasă.

— Acum aşază-te pe podea ca să lucrez.

— Ce să lucrezi?

— Să-ţi prind spada. O să vezi. Aşază-te!

Toug i-a dat ascultare fără prea mult entuziasm.

— Nu prea am timp. Sir Svon probabil că mă aşteaptă deja.

— Păi dacă pierdem atâta vreme vorbind.

Băiatul a simţit că fata umblă la catarama curelei care-i trecea peste umăr.

— Vezi? Ai asta ca să poţi s-o faci mai scurtă sau mai lungă, iar spada are un inel aici, pe care stăpânul îl folosea ca să şi-o lege de propria centură. Tu ai tăiat şiretul, îţi aduci aminte?

— Desigur, a aprobat-o Toug.

— Ei bine, scaunele astea au curele mari dedesubt care ţin pernele. Aşa c-am tăiat o bucată de la margine şi acum îţi leg spada de cataramă.

— Şi ştii să faci noduri trainice, Etela?

— Pot *croşeta!* a exclamat Etela, după care a strâns nodul parcă special ca să se răzbune. Acum ridică-te!

El a ascultat-o, iar mâinile ei mici au făcut ultimele ajustări.

— Vezi, am fixat-o chiar pe spatele tău în aşa fel încât

mânerul să nu-ţi stea în dreptul gâtului. Ridică mâna!

Toug a găsit imediat mânerul lung de os pe care avusese de gând să-l micşoreze. A tras de el, iar lama i-a ieşit din spate cu tot cu teacă până când aceasta din urmă a căzut pe podea.

— E grea, nu-i aşa?

Jumătate de oră mai târziu, în timp ce el şi Svon înşeuau caii, şi-a adus aminte de întrebarea Etelei şi de răspunsul pe care îl dăduse şi care, de fapt, fusese o minciună.

— Sir Svon.

— Ce e? a răspuns cavalerul privind spre el.

— Mă întrebam cât a durat până v-aţi obişnuit să purtaţi zale.

— Nu m-am obişnuit, a zis scurt Svon sărind în şa de parcă sabia, coiful şi zalele n-ar fi cântărit nimic.

— Nu?

— Nu încă. O simt mereu pe mine şi mă bucur când pot s-o dau jos. Întreabă-l pe Sir Garvaon, a continuat Svon după care a făcut o pauză. Sunt bucuros şi când o pun. Ţi-e teamă că nu vei putea încăleca cu spada aia de război de pe spatele tău? Atârn-o de mânerul şeii, ca pe scut. Mulţi fac aşa.

Piciorul stâng a lui Toug era deja în scară; cu mâinile prinse bine de şa, a reuşit să încalece cu tot ceea ce avea pe el.

— Greutatea n-a fost chiar atât de mare, nu-i aşa?

Toug l-a aprobat din cap. Svon şi-a ridicat hăţurile, iar Răsărit de Lună a tropăit pe pietrele curţii pustii, dornic să plece.

— Ştii ce e cu mult mai greu?

— Coiful? a întrebat Toug grăbindu-se să-şi ajungă stăpânul din urmă.

— Nu. Punga asta cu bani. Baierele ei erau legate de centură; Svon a scuturat-o şi din ea a răzbătut un clinchet melodios. Dacă îmi pierd coiful sau scutul, pot să continui şi fără ele. Dar dacă dispare asta, nimeni nu va mai avea vreodată încredere în mine.

— Eu voi avea.

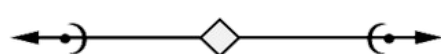
— Bine zis. Ca să-ţi spun adevărul, oricum nu sunt prea mulţi nici acum care să se încreadă în mine. Svon a râs şi pentru câteva minute a călărit în linişte. Vine ducele Marder, aşa a zis Sir Able.

— Nu-l cunosc.

— Eu da. Şi el crede că mă ştie pe mine. Mi-a fost suveran, dar n-a avut niciodată încredere în mine.

Au ieşit umăr la umăr pe poarta măreţului Utgard şi şi-au continuat drumul pe podul pe care Toug îl traversase pe jos cu o noapte înainte, apoi încă o dată cu o spadă de război pe umăr şi cu Etela şontâcăind după el.

— Devenim mai puternici după ce cărăm zalele şi spadele, iar condiţiile grele ne fac să fim curajoşi. Nu există altă cale.



— Trebuie să-ţi vorbesc, Mani.

Motanul a dat din cap şi mi-a sărit în braţe.

— Vreau să-mi recapăt locul din coburul tău. Mă serveşti?

— Bineînţeles, am zis şi, ca să-i dovedesc, l-am pus chiar eu acolo.

— Acum vorbeşte, dragă stăpâne. Sau vrei s-o fac eu?

— Aş vrea să-mi spui despre Camera Iubirii Pierdute pe care ai pomenit-o. Să-mi zici tot ce ştii.

— N-am intrat în ea, a şovăit Mani privind în depărtare cu ochii săi de smarald. Cred că ţi-am zis asta.

— Aş vrea să ştiu tot ce-ai auzit despre ea.

— Probabil că Ulfa ştie mai multe, a zis încetişor Mani. Poate şi Pouk. Ei au stat mai multă vreme în Utgard.

Gylf a mârâit uşor.

— Ei nu sunt aici, i-am zis eu, însă tu eşti. Cum ai aflat despre ea?

— La început? De la Huld. Fiii Furiei nu iubesc. Presupun că toată lumea ştie asta. E principala diferenţă dintre neamul lor şi al vostru. Cu toţii sunteţi foarte mari. Ei sunt mai mari, dar voi sunteţi deopotrivă mătăhăloşi şi zgomotoşi. Niciunii dintre voi nu gândiţi prea mult, însă puteţi vorbi. Ceea ce trebuie să admit că e un lucru bun.

— Spune-mi despre cameră.

Ultimul dintre asinii de povară era încărcat. Marder şi Woddet încălecaseră deja, iar Uns şi-a unit mâinile într-o scară pentru a o ajuta pe Idnn să urce pe cal.

— Iubirile pierdute trebuie să meargă şi ele undeva, a zis Mani cu glas mai încet ca niciodată, mai degrabă lui însuşi decât mie. Voi, oamenii, vă comportaţi de parcă lucrurile pierdute dispar. Noi, pisicile, nu facem aşa. Eu am avut o casă care îmi plăcea, un locşor frumos în pădure şi unul bun de vânat şoareci de câmp şi iepuri. A trebuit să plec, obligat de stăpâna mea. Şi acum mă gândesc rar la astea. Dar ele sunt încă acolo.

Gylf s-a uitat în sus la mine, aşteptând probabil să spun ceva, însă eu am tăcut.

— Casa n-a dispărut, a continuat Mani, asta dacă nu cumva a luat foc. Eu sunt cel care a plecat.

— Nu sunt sigur că înţeleg, i-am spus.

— Eu sunt ca iubirea, mi-a explicat Mani. În orice pisică e foarte multă dragoste. Nu toată lumea crede asta, dar e adevărat. Dependenţa şi linguşeala nu sunt iubire.

— Eu îl iubesc pe Berthold Viteazul, i-am zis.

— Aşa! Vezi? Acum să presupunem c-ai înceta s-o mai faci. Ai simţi un fel de gol pe dinăuntru, nu-i aşa?

— Presupun că da.

— Cu siguranţă asta ai simţi dacă-l iubeşti cu adevărat pe Berthold. Acela ar fi spaţiul pe care îl ocupase până atunci dragostea. E ca atunci când pierzi un dinte. Dacă îţi cade, îl arunci. E foarte probabil să nu-l mai vezi niciodată. Dar există pe undeva. S-ar putea să fie descoperit de un ţăran care sapă pe câmp sau de o stăncuţă care îl duce în cuibul ei.

Am ridicat din umeri, gânditor.

— Gylf, vrei să-mi aduci lancea?

— Şi cu dragostea e la fel, doar că are tendinţa de a merge acolo unde e mai multă nevoie de ea. O pisică pierdută se îndreaptă spre apă, dacă poate.

— Nu ştiam asta.

Norr, care ascultase până atunci, mi-a umplut mintea cu

imaginea unui ponei cu pete albe şi maro, care urca deal după deal până ajungea la poalele munţilor.

— Aşa că iubirile pierdute vin în Jotunland, acolo unde nu există dragoste sau, mă rog, e foarte puţină, cum ar fi cea a unei biete sclave a cărei pisică e singura ei prietenă. Oricum, ăsta e doar unul dintre locurile unde se duc iubirile pierdute.

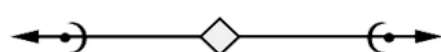
Am luat lancea din gura lui Gylf şi am încălecat, ridicându-mi ceva mai mult piciorul drept, ca să nu-l lovesc pe Mani.

— Rămân la păstrare în Camera Iubirii Pierdute din Utgard. Cei care au pierdut... mă rog, aşa se zice. După cum ţi-am povestit, eu n-am putut intra, dar cei care au pierdut o iubire s-ar putea s-o găsească acolo.

Mani a oftat şi şi-a afundat capul negru în coburul meu.

— Eu n-am pierdut nicio iubire. Sau dacă am făcut-o, nu-mi mai amintesc de ea. Probabil că de-aia n-am reuşit să intru.

Călărind singur, destul de departe în faţa celorlalţi, înconjurat de câmpuri pustii şi de păduri din toate părţile, mă întrebam dacă uşa aceea se va deschide pentru mine.



— Acolo, a zis Toug indicând cu mâna. Acela e locul unde făceau târnăcoape, lopeţi şi alte unelte.

În timp ce vorbea, a auzit vocile groase şi aspre ale uriaşilor. Un moment mai târziu, unul dintre ei a apărut de după colţul casei. Ducea cu el o sapă, dar avea şi o spadă lungă ca acelea cu care luptaseră Skoel şi Bitergarm. Svon şi Toug şi-au îndemnat caii în direcţia aceea, dar uriaşul le-a barat calea cu sapa.

— STOP!

— Suntem aici din porunca regelui, a exclamat Svon. Ne opreşti pe propriul risc.

— Regele a murit.

— Asta e o minciună.

Uriaşul şi-a ridicat sapa.

Svon şi-a înfipt pintenii în pântecul calului său şi a trecut pe lângă uriaş, galopând spre forjă. Toug a izbucnit în râs.

— Şi tu? Cine eşti tu?

Toug şi-a luat scutul de la şa şi i-a arătat grifonul alb pictat pe el.

— Eşti unul dintre cavalerii ăia străini.

— De vreme ce aşa crezi, o să fiu cavaler pentru tine. Mă ataci?

— Acu' o lună am omorât vreo zece mai buni decât tine.

— Atunci ne luptăm aşa cum suntem şi unde stăm. Doar eu cu tine, a zis Toug şi, ridicându-se în scări, a strigat cât a putut de tare. Lăsaţi arcul, Sir Svon.

Uriaşul s-a întors ca să se uite. Toug şi-a îndemnat calul, la fel ca Svon. Spada de război, scoasă cu o singură mână, dar mânuită cu amândouă, l-a lovit pe uriaş sub coaste. Purtată de forţa lui Toug şi de avântul lui Laemphalt, lama s-a înfipt până la gardă şi s-a smuls din mâinile scutierului.

Toug l-a lăsat pe Laemphalt să-şi domolească paşii. Sabia celuilalt zăcea pe drum, iar uriaşul care o mânuise îngenunchease, încovoiat deasupra unei bălţi de sânge. Toug a încercat să înţeleagă dacă Fiul Furiei încerca să scoată lama care îl spintecase sau pur şi simplu încerca să-şi aline durerea.

Uriaşul a căzut, iar Toug l-a dus pe Laemphalt până când sângele de pe drum a ajuns să-i scalde copitele, a descălecat şi, păşind prin balta de sânge care-i ajungea până la glezne, şi-a eliberat spada de război şi a şters-o tacticos cu o bucată de pânză sfâşiată din cămaşa gigantului.

De cealaltă parte a forjei se desfăşura o licitaţie la care participau vreo douăzeci de uriaşi, unii dintre ei cunoscuţi lui Toug. A privit timp de cinci minute ofertele care se succedau, apoi, observând o uşă deschisă şi nişte chipuri uscăţive în umbrele de dincolo de ea, s-a îndreptat cu Laemphalt în direcţia aceea. A trecut printre doi uriaşi şi a intrat în casă.

— Un cal, a zis unul dintre sclavii orbi de la forjă. E un cal aici.

— Eu îl călăresc, i-a zis Toug. Vă e frică să nu vă murdărim podeaua?

— O să curăţ eu, a intervenit o femeie în vârstă, care a venit lângă Laemphalt şi l-a prins de cureaua şeii. Cine sunteţi?

Toug i-a explicat şi, curând, cei trei bărbaţi musculoşi şi orbi şi cele două femei se adunaseră în jurul lui. Şi-a dres glasul, după care a întrebat:

— Vrea careva să meargă înapoi în Celidon?

— Hai, las-o baltă!

— Să nu mai fim sclavi?

— Ce vrei să zici?

— Da!

— E o capcană.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite de unul dintre fierarii orbi, aşa că Toug i s-a adresat lui.

— Nu e nicio capcană, Vil, dar s-ar putea să fie destul de greu. Ca să fiu sincer, chiar cred că n-o să fie simplu. Dar probabil că se poate face. O să încercăm, dacă ne ajutaţi.

— Trebuie să ne vândă şi pe noi, după ce se termină totul, a intervenit unul dintre ceilalţi bărbaţi. Stăpânul a murit.

— Eu l-am ucis, a recunoscut Toug. Am fost nevoit s-o fac pentru că voia să ne ucidă pe Etela şi pe mine.

— Tu ai luat-o? a întrebat Vil.

— Mama ei crede că Etela e acum în castel, a zis una dintre femei.

— Aşa e. Eu am luat-o aseară, iar stăpânul vostru a încercat să ne oprească, a răspuns Toug şi a tras adânc aer în piept. Ascultaţi-mă bine, fiindcă n-o să facem nimic împotriva voinţei voastre. Regele, regele Gilling, poate să ia sclavi oricând doreşte. Asta e legea. El…

— Aici erai! s-a auzit vocea lui Svon care a venit din altă încăpere, cu scutul pe umăr şi cu spada scoasă din teacă.

— Am crezut că sunteţi la licitaţia de afară, a zis Toug.

— Schildstarr are grijă de ea. Noi trebuia doar să-l supraveghem, nu-ţi mai aminteşti?

Toug îşi amintea.

— L-am urmărit şi îşi joacă rolul pe cât de bine se poate cumpărând o mulţime de unelte şi utilajele cu ajutorul

cărora sunt produse. Am venit aici ca să te ajut pe tine…

— Cred că-i în regulă, a rostit Toug încetişor. Le-am spus că eu l-am omorât pe stăpânul lor.

— Dar astăzi… te-a ajutat o anumită persoană? Mai înainte, vreau să spun…

Toug a clătinat din cap.

— Te voi învăţa să lupţi cu lancea şi o să te facem cavaler cât de repede se poate. S-ar putea s-o facă însuşi regele.

Împietrit, Toug nu a reuşit să spună nimic.

— Am crezut c-o să mă urmărească. Am sperat s-o facă. Când am constatat că a rămas pe loc, m-am întors ca să-l surprind. Am părăsit drumul ca să nu mă întâlnesc cu vreun altul.

— Desigur, l-a aprobat Toug.

— Când m-am întors însă… ştii foarte bine ce-am găsit. Iar tu nu mai erai acolo. Svon s-a îndreptat de spate mai mult ca niciodată şi şi-a înţepenit umerii. Ştiu că lucrul pe care urmează să-l spun e jignitor şi dacă vei hotărî să mă provoci la duel după ce vei deveni cavaler, voi accepta, dar trebuie să-ţi spun c-am crezut că te-ai întors în Utgard.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, a protestat Toug. Poate c-aş fi fugit dacă m-aş fi gândit la asta, nu ştiu. Însă nu reuşeam să mă gândesc decât la faptul că trebuie să vă găsesc şi mi-am zis că trebuie să fiţi pe aici pe undeva.

De undeva din umbră a apărut o femeie sfrijită îmbrăcată în zdrenţe negre, condusă de o fată mai mică, cu păr plutitor, care a zis:

— Nu uita, stăpâne.

— Baki? a exclamat Toug fără să încerce să-ţi ascundă surpriza. Ea e mama Etelei?

— Într-adevăr, stăpâne.

— Nu ştiam că e atât de înaltă.

— Vino aici, i s-a adresat Svon lui Baki. Eşti sclavă? Straiele tale asta par să spună.

— Într-adevăr, sunt, domnule cavaler.

— Fără îndoială că ăsta-i motivul pentru care îi spui „stăpâne” scutierului meu. E un om liber şi probabil că toţi

cei ca el îţi par stăpâni.

— Sunt sclava lui, domnule cavaler. De-aia îi spun „stăpâne”.

— Am văzut o mulţime de sclavi de când am venit aici, femeile fiind cele mai multe. Uneori, Utgardul pare locuit doar de ele. Niciuna nu este însă la fel de frumoasă ca tine.

— Ai grijă, domnule cavaler.

Mama Etelei îi apucase mâna lui Toug, care putea citi o întrebare în ochii ei întunecaţi.

— E la castel, a şoptit Toug. A fost foarte cuminte, iar eu n-am atins-o. Nimeni n-a rănit-o.

— Aţi zis c-am putea fi eliberaţi, a intervenit unul dintre bărbaţi.

— Ascultaţi-mă cu toţii, şi-a ridicat Svon vocea. Vorbesc în numele regelui. Din momentul ăsta, aparţineţi Maiestăţii Sale, regele Gilling, cu toţii, în afară de fata asta, care este a scutierului meu. Vă luăm de aici şi mergem către piaţă.

Imediat s-au auzit voci care protestau.

— Nu ca să vă vindem! Trebuie să cumpărăm mâncare ca să avem cu ce vă hrăni după ce vă ducem în Utgard, iar eu am banii necesari. Trebuie să iau saci de porumb şi coşuri de legume – napi sau orice altceva se vinde acolo. O să cumpărăm şi carne şi probabil animale vii pe care să le mânăm. Voi veţi căra proviziile şi ne veţi ajuta cu animalele. Ceea ce vreau să spun este că acum aveţi un alt stăpân, regele, pe care îl reprezint eu. Dacă sunteţi ascultători şi loiali, o să avem grijă de voi. În caz contrar, n-am de gând să vă bat sau să vă asupresc. Regele Gilling vrea sclavi buni şi sunt o mulţime pe-aici prin preajmă. Urmaţi-mă!

— Soarele e puternic, a şoptit Baki trăgându-l pe Toug de mânecă.

— Înţeleg, a asigurat-o el.

— Mi-e teamă că se va rătăci.

— O să am eu grijă de ea, a zis una dintre femei.

— N-ar fi oare mai bine să călărească în spatele tău, stăpâne? E foarte slabă. Nu cântăreşte cine ştie ce.

— Lasă-mă să mă sprijin de braţul tău, a intervenit şi

mama Etelei.

— Nu cred că sunt îndeajuns de puternică, a clătinat Baki din cap după care a îndemnat-o pe una dintre sclave: Pune un genunchi jos şi las-o să păşească pe celălalt.

A fost mai simplu decât se aştepta Toug; mama Etelei a ajuns imediat în spatele lui, cu fusta ridicată până aproape de şolduri şi cu mâinile îngrozitor de slabe fixate în jurul taliei lui.

— Restul o să iasă printr-o fereastră din partea cealaltă a casei, stăpâne. Aşa a intrat cavalerul, iar calul său e legat acolo.

— Venim şi noi, i-a zis Toug, apoi i-a dat pinteni lui Laemphalt în semn că sunt gata de plecare.

— E o fecioară Aelfă, i-a şoptit mama Etelei lui Toug în ureche în timp ce treceau împreună de cadrul uşii.

— Ştiu. Dar tu cum ţi-ai dat seama?

Nu s-a auzit niciun răspuns.

Au fost opriţi o singură dată în timp ce mergeau prin oraş, dar Svon a strigat cu putere că sunt în slujba regelui Gilling, iar uriaşii care le blocaseră calea s-au dat deoparte mormăind.

În momentul în care au găsit-o, piaţa s-a dovedit mai mare şi mai săracă decât se aşteptase Toug, tarabele şi ţarcurile fiind populate aproape doar cu oameni. După câteva cercetări şi multă tocmeală, au cumpărat o căruţă imensă, foarte trainică şi aproape nouă, împreună cu patru boi. Pe urmă, Svon a început să cumpere tot felul de alimente pe care sclavii le încărcau în car.

O mână mică s-a cuibărit în cea a lui Toug.

— Plăteşte mult prea mult.

— Ce cauţi aici? a întrebat scutierul după o clipă de mirare.

— Ţi-am zis că vin şi eu. Mi-a fost frică să nu daţi de belea şi s-aveţi nevoie de ajutor. M-am prins c-o să fiţi aici, fiindcă mi-ai zis despre mâncare, aşa c-am venit şi eu.

Clătinând din cap, Toug a ridicat-o pe Etela şi a pus-o pe un butoi.

— Ştii că n-ar fi trebuit să pleci din castel. Ţi-am zis! Ai

fost rea!

— Dacă sunt rea atunci când te ajut, ei bine, asta e situaţia. Nu sunt chiar atât de mică precum crezi. Dă-mi mâna.

Toug a ascultat-o, iar ea i-a pus-o pe sânul ei.

— Simţi? Mama zice că se va mări foarte curând.

În pofida bunelor sale intenţii, ceva se agita groaznic în interiorul lui Toug.

— Am dormit împreună şi nu m-ai atins, deşi eu îmi doream s-o faci. Voiam să mă ţii în braţe şi poate să ne sărutăm.

— Cred c-ar trebui să aşteptăm până… Toug s-a oprit cu glasul gâtuit.

Cineva, un uriaş cu colţi, arăta spre el şi-l striga pe Svon. S-a întors şi a început să meargă către ei cu mâinile depărtate.

Pe urmă a căzut. Spada lui Svon lovise prea repede pentru ca Toug să poată vedea mişcarea, dar jumătate din lamă era murdară de sânge.

Uriaşii au început să se vânzolească prin noroiul gros din piaţă urlând, împingându-se unii pe alţii şi arătând spre Toug.

— Plecăm! a strigat Svon. Sclavii să se urce în căruţă, cu toţii. Femeilor, una dintre voi să ia hăţurile!

Etela nu mai era la locul ei. Toug şi-a tras spada de război şi a retezat două degete ale unei mâini imense care căuta să-l apuce. A ajuns în şaua lui Laemphalt fără să se gândească. Un bici lung a pocnit, scoţând un sunet ca o lance care se rupe şi le-a văzut pe Etela şi pe mama ei pe capra căruţei. Un uriaş cu sabia trasă s-a aşezat în faţa boilor, apucându-l pe unul de coarne. Biciul i-a trecut peste faţă, iar el s-a tras înapoi împleticindu-se. Toug s-a năpustit spre el şi spada de război şi-a făcut iarăşi teacă din carnea de uriaş.

Apoi a urmat un haos total: o mulţime de giganţi au ieşit din casele din jurul pieţei; Svon şi-a croit drum folosindu-se de calul şi de spada sa, dar şi de un curaj nebunesc; tarabele au început să se răstoarne, coşurile au dat pe-

afară împrăştiind pe pământ tot felul de rădăcini. Unii sclavi au luat-o la fugă înfricoşaţi în timp ce alţii s-au urcat în căruţă.

— *Vâzdoage şi manticore! Vâzdoage şi manticore!*

Căruţa părea să fie mânată de un demon al cărui bici şuierător a muşcat de atâtea ori din carnea boilor, încât le-a transmis şi lor nebunia cu care striga, aşa încât animalele nu mai trăgeau căruţa, ci atacau cu coarnele în pământ şi sforăind, fiind gata-gata să-l dărâme şi pe Svon.

Poarta mare a castelului se vedea deja în momentul în care căruţa şi-a pierdut o roată. Schildstarr şi tovarăşii săi i-au salvat pentru o vreme, respingându-i pe semenii lor cu strigăte şi cu suliţe, dar imediat a apărut Garvaon, care a trecut peste podul arcuit însoţit de un grup de arcaşi şi de soldaţi, cu chipurile albite de frică.

Această privelişte i-a înfuriat şi mai tare pe uriaşi. Toug, care credea că se luptase de multe ori şi din greu, a constatat că nu avea habar ce înseamnă să iei parte la o bătălie, să tai şi să înjunghii, şi să-ţi moară armăsarul iubit sub tine; să lupţi pe jos, în timp ce braţul care ar fi trebuit să-ţi poarte scutul atârna neputincios şi să rămâi fără voce, secătuit de puteri şi incapabil să te gândeşti la altceva decât la faptul că Etela era şi ea pe undeva în nebunia aceea.

Genunchiul din faţa lui era mai sus decât propria talie. A lovit cu Sfărâmătorul de Săbii cât de tare a putut şi, văzând că uriaşul nu cade, şi-a apucat buzduganul cu ambele mâini şi a mai izbit o dată, deşi durerea şi zăngănitul propriilor oase sfărâmate aproape că-l orbeau de durere.

— La castel!

Svon îl apucase de braţ; durerea devenise insuportabilă.

— Haide!

— Etela! a strigat Toug, dar Svon nu-l asculta, iar cuvintele scutierului au fost de neînţeles chiar şi pentru stăpânul lui.

S-a auzit şuieratul unei săgeţi, urmat de multe altele. Deasupra strigătelor şi a clinchetelor armelor încrucişate

s-a auzit o voce limpede:

— Suntem regina voastră. Ascultaţi-ne cu toţii! Opriţi-vă! Vă ordonăm! Noi, regina Idnn.

— *O curvă!*

Insulta a adus un alt şuierat de săgeată, care a produs un urlet atât de puternic, încât a părut că vine din zidul castelului, de parcă toate pietrele şi-ar fi unit glasul.

S-a instalat tăcerea, una întreruptă doar de câteva şoapte. Privind în sus, Toug a văzut un cal sur deasupra marii porţi din Utgard. O iapă care frământa aerul şi ale cărei hăţuri erau ţinute de un cavaler ce mânuia un arc. În spatele lui stătea o femeie care purta o fustă de călărie; deşi se profilau pe soarele puternic, Toug i-a recunoscut.

— Din autoritatea regelui Gilling vă ordon să vă opriţi! Îl văd acolo pe servitorul de încredere al regelui meu, viteazul Schildstarr?

— Da, a urlat uriaşul.

— Fă din nou ordine, Schildstarr! Ascultaţi-ne, Fii ai Furiei! Cel care-l loveşte pe Schildstarr se ridică împotriva noastră, şi cel care ni se opune nouă îl atacă pe rege.

Când Toug şi Svon, cu Etela între ei, au trecut grăbiţi prin Poarta Mare, au văzut corpul enorm al unui uriaş întins pe noroiul din curtea interioară. Toug nu s-a oprit ca să se uite, deşi era oarecum surprins. Fără coroană, îmbrăcat doar în nişte bandaje pătate de sânge, lipsit de orice însemn, nu i-a atras în mod deosebit atenţia până când n-a auzit şoapta respectuoasă a lui Svon.

— *Acesta a fost regele Gilling.*

Capitolul 21
UN TÂRG CU THIAZI



— Eşti tânăr şi sănătos, am zis eu, după care am făcut o pauză ca să examinez faţa rănită întoarsă spre podea, cu falca înţepenită. O să se vindece. Osul se va suda. Într-un an, sau poate în trei, va fi mai uşor de uitat decât cicatricea urâtă de pe obraz.

Mani stătea nemişcat, cu excepţia cozii care-i tremura, se arcuia şi se îndrepta din nou. Am simţit că şi motanul îl aştepta pe Toug să vorbească, dar scutierul se încăpăţâna să rămână tăcut.

— Oasele sfărâmate n-au ieşit prin piele, am observat eu. Uneori, aşa se întâmplă şi e tare rău. Din păcate, adesea e fatal. Când nu ies, fractura se vindecă aproape întotdeauna.

Am trecut un alt bandaj pe după umărul lui Toug, trăgându-l puternic şi înnodându-l foarte strâns.

— Nu poate să moară. Nu muri, Toug! s-a tânguit Etela.

— Ne auzi?

Încetişor, Toug ne-a făcut semn că da.

— Bun. Trebuie să înţelegi sensul tuturor bandajelor ăstora. De ce te bandajez, atâta vreme cât nu sângerezi.

— Înţelege! a strigat Etela.

Am clătinat din cap. Am decis că era o copilă în pragul feminităţii şi m-am întrebat dacă Toug ştia asta sau dacă măcar înţelegea ceea ce povesteşte.

— Sângerarea nu e nici severă şi nici prea serioasă, a

intervenit Mani. Sunt doar ulceraţii ale pielii şi câteva sfâşieri ale rănilor vechi, fiindcă bandajele au fost smulse.

— Pisicile nu pot vorbi! a strigat Etela.

— De fapt vorbeşte cavalerul, a zis Mani încetişor. El poate să-şi împrumute vocea.

— Nu te cred, a sărit Etela în picioare.

— Va trebui s-o faci, i-a zis Mani. Pisicile nu pot vorbi.

Am privit buzele lui Toug în speranţa că voi zări un surâs.

— Mani are dreptate, am zis. Alifia n-ar fi de ajuns nici dacă rana sângerândă ar fi singura problemă. Probabil ne-ar trebui şi un tampon ca să oprim sângele. Toate bandajele astea, dar şi atelele, sunt menite să ţină capetele osului frânt într-un singur loc. Dacă se mişcă, nu se vor vindeca, sau nu se vor prinde corect. Hai să le lăsăm aşa cum sunt şi să nu presupunem că sunt vindecate doar pentru că durerea nu mai e la fel de puternică. Cum e luna, Mani?

— Aproape a apus.

— Să mergem, Toug, am decis eu. S-o lăsăm să se întoarcă şi să plece încă o dată. Pe urmă vom vedea.

În ochii femeii stranii, căreia Etela îi spunea „mămica”, vedeam lumina lunii; m-am întrebat dacă irisurile ei vor fi la fel când luna va fi plină şi m-am trezit sperând că n-o să-i văd niciodată la lumina lunii.

— Nu poate să lupte, nu-i aşa? a întrebat Etela. O să vină aici după noi, dar Toug nu se poate lupta cu ei.

— Ba poate, am zis eu cu grijă. Nu se poate apăra cu braţul stâng. Nici nu poate ridica un scut sau să atace cu spada aia mare pe care a folosit-o azi. E deja cavaler, doar că n-a fost încă învestit cu rangul ăsta, dar chiar şi aşa cei ca el luptă în pofida rănilor pe care le-au căpătat. Toug ar putea s-o facă.

Aproape imperceptibil, scutierul lui Svon m-a aprobat din cap.

— De pildă, dacă tu şi mămica ta aţi fi ameninţate. S-ar putea să creadă că nu-i în stare. Dar când spadele vor ieşi din teacă, va fi cu totul altceva.

Spre surprinderea mea, Gylf a lins mâna lui Toug.

— Se ştie că regele a murit, a continuat Etela deznădăjduită, şi se vor năpusti spre noi, prea mulţi ca să ne putem lupta cu ei. Prea mulţi pur şi simplu. Iar noi vom striga şi vom fugi ca să ne ascundem. Doar că ne vor găsi şi ne vor ucide unul câte unul.

— Prea mulţi pentru mine, Sir Svon şi Sir Garvaon, Etela, a zis stins Toug ridicându-şi capul. Poate prea mulţi şi pentru Schildstarr. Dar nu îndeajuns de mulţi pentru Sir Able. Vei vedea.

— Bine zis! a exclamat Mani.

— Îmi doresc însă ca Baki să fi fost aici, a urmat Toug, apoi vocea i s-a stins brusc. Aş vrea să-i spun ceva, a şoptit el.

— Mai bine că nu e, m-am dat eu în spate. Ar fi mai nimerit să te gândeşti la ceea ce vrei să-i spui înainte de-a o face.

— Nu, ştiu sigur ce vreau să spun. E simplu. Vreau să te rog să rămâi aici, cu noi. Baki vrea să pleci undeva şi să te lupţi cu cineva.

— Aelfrice, i-am sugerat eu cuvintele. Garsecg.

— Dar eşti aici şi avem cu toţii nevoie de tine. Dacă pleci, vom muri.

— N-aveţi niciunul dreptate, am zis aşezându-mă pe marginea unui scaun. Eşti prea pesimist, la fel şi fata asta.

— Etela, domnule!

Am clătinat din cap zâmbindu-i.

— Etela… Nu vă învinuiesc pe niciunul, dar să ştiţi că nu aveţi dreptate.

În momentul acela, femeia stranie care asistase tăcută la dialogul nostru a intervenit pentru prima dată.

— Eu nu voi fugi şi nici nu mă voi ascunde.

— Corect, am aprobat-o. Aţi fost sclavi aici. De ce n-aţi fi sclavi încă o dată? Fiii Furiei ne vor omorî pe Sir Garvaon, Sir Svon şi pe mine… dacă vor putea. E posibil să ne omoare soldaţii şi arcaşii sau, cel puţin, pe majoritatea lor. S-ar putea să-l sfârşească şi pe Toug, pe scutierul lui Sir Garvaon, pe lorzii Thiazi şi Beel. Dar de ce să omoare

sclavi? Ei sunt pradă, nu duşmani.

— Nici eu nu sunt duşman, a remarcat Mani, sau cel puţin sunt convins că nu vor crede asta. Presupui c-o vor ucide pe regina Idnn?

Am clătinat negativ din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu, a presupus Mani înclinându-şi capul într-o parte. Voi face ce voi putea pentru ea şi mă voi asigura că şi ea mă va ajuta pe cât posibil. O să ne descurcăm. Ea va dori să-l salveze şi pe tatăl ei şi poate că, împreună, vom reuşi.

Le-am zâmbit motanului şi Etelei.

— Aşa că vezi tu, Toug, Gylf şi cu mine suntem singurii de faţă care ne aflăm într-un pericol adevărat, aşa că doar noi trebuie să ne facem griji.

Mârâitul câinelui a răsunat gros şi foarte puternic.

— Zice că *ei* sunt în pericol din cauza *lui,* am tradus eu, şi fără îndoială că are dreptate.

— Pot să-l mângâi? m-a întrebat Etela.

— Doar dacă nu-şi mişcă botul.

Gylf n-a făcut-o.

— Să trecem acum la celelalte lucruri pe care le-aţi spus tu şi Toug. El vrea s-o anunţe pe Baki că nu se va mai ţine de promisiunea de-a mă convinge pe mine să merg în Aelfrice. E sigur că e nevoie de mine aici ca să vă apăr pe tine şi pe mămica ta.

— Şi pe mine, a şoptit Toug.

L-am ignorat.

— N-are dreptate, fiindcă n-are niciun motiv să creadă că nu va putea să îşi onoreze promisiunile. Nu mă voi duce în Aelfrice sau oriunde altundeva atâta vreme cât aveţi nevoie de mine. Vă dau cuvântul meu.

Etela mi-a zâmbit şi mi-a mulţumit, dar nici mama ei şi nici Toug nu mi-au dat vreun semn că mă auziseră.

— Eu vreau să merg în Aelfrice şi…

Uşa de stejar (una dintre cele cinci construite din soiuri diferite de lemn) s-a deschis, iar Thiazi a intrat în camera mea.

— Îmi cer iertare, Înălţimea Voastră, i-am zis eu

ridicându-mă. Camera asta nu era încuiată şi ne-am gândit că e un loc nimerit să vă aşteptăm.

— Probabil crezi c-am lăsat-o deschisă pentru ca oaspeţii mei să mă aştepte confortabil, a zâmbit Thiazi, aşezându-se apoi pe cel mai mare dintre scaune.

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva, Înălţimea Voastră, am scuturat eu din cap. Doar că, atâta vreme cât uşa de la camera dumneavoastră era închisă, m-am gândit că nu veţi avea nimic împotrivă să-l bandajez pe Toug aici, mai ales că n-am făcut nicio stricăciune.

— O ţin descuiată din trufie. Încrederea mea că nimeni din Utgard nu va fi atât de îndrăzneţ, încât să intre aici neinvitat m-a făcut să n-o încui. Sclavele astea două, a urmat Thiazi arătând spre Etela şi spre mama ei, probabil că nu ştiu nimic despre mine. Dar chiar şi aşa, n-ar fi avut de unde să afle că apartamentul ăsta e al meu dacă nu le-aţi fi spus voi. Aşa e?

— Nu, Înălţimea Voastră. Dacă aş fi făcut-o, ar fi trebuit să explic Înălţimii Voastre de ce le-am vrut alături de mine când am vorbit, dar de fapt îmi doream să-l pansez pe Toug. Asta era cu mult mai urgent.

— Da, dar acum ai terminat, a subliniat Thiazi.

— Aşa e, Înălţimea Voastră. Fata asta e Etela, am zis eu întorcându-mă spre Toug. Aşa este?

— Da, domnule, a strigat Etela.

— Iar femeia asta e mama ei. Cred că-i ştiu numele, dar ar fi mai bine să se prezinte ea însăşi.

Mama Etelei părea că nu m-a auzit.

— Nu prea vorbeşte. Uneori vorbeşte cu mine, dar nu întotdeauna, a intervenit Etela.

Thiazi a unit între ele vârfurile degetelor de la cele două mâini şi a zâmbit de deasupra lor.

— O femeie exemplară.

— E mult spus, am intervenit eu. Arta domniei voastre e faimoasă. Regele Gilling era foarte aproape de moarte, dar cu toate astea aţi fost cât pe ce să-l salvaţi.

Privirea lui Thiazi s-a întunecat.

— N-am putut discerne identitatea asasinului, asta

recunosc.

— Dar nu vorbeam despre asta.

— E apărat de o vrajă. Nu poate exista altă explicaţie. L-am protejat pe regele nostru, dar şi-a părăsit patul…

Turnul format de degete a dispărut, iar mâinile imense s-au încleştat una de alta.

— A auzit-o pe femeia aia şi s-a grăbit să se ridice din pat.

— Toug crede că situaţia noastră e gravă, nu-i aşa?

Scutierul şi-a ridicat capul.

— Cred că da. Ei ne urăsc. Nu ştiu exact ce-am făcut, dar asta e situaţia.

— Fiii Furiei sunt descendenţii Giganţilor Iernii şi ai Nopţii Lungi, care au părăsit Cerrul, i-am zis eu. Cei care i-au forţat să plece sunt Overcinii.

— Mythgarthr a fost făcut din trupul şi sângele lui Ymir, m-a completat Thiazi. E al nostru de drept.

Mani a ridicat laba, semnalizând că vrea să spună ceva important.

— Domnilor, domnilor! Sper că vă daţi seama că gâlceava asta nu e în interesul niciuneia dintre părţi.

— Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi, am zis eu pe un ton egal, iau tot ceea ce pot prin forţă şi încearcă să păstreze. Fiii Furiei se comportă exact la fel.

— Vrei să te cerţi cu mine, a bombănit Thiazi.

— Ba deloc, am zâmbit eu. Toug ne-a amintit de vrajba noastră străveche. Suntem de acord s-o trecem cu vederea? Măcar pentru moment?

Thiazi a început să vorbească, însă eu am tăcut.

— Toug crede că mii de Fii ai Furiei se vor năpusti în Utgard, îi vor măcelări pe toţi cei dinăuntru şi vor da foc castelului.

— Dar e din piatră, m-a atenţionat Etela, trăgându-mă de mânecă.

— Aşa-i. Probabil că nu se va întâmpla asta. Cei care îşi doresc un alt rege i-au atacat pe Sir Svon şi pe Toug, deşi forţa lor militară consta doar din şapte sclavi, dintre care trei femei şi un copil, şi ei înşişi. Toţi au luptat bărbăteşte,

din ce-am văzut. Schildstarr şi câţiva tovarăşi li s-au alăturat, iar gloata nu i-a putut birui. Erau sute împotriva unui singur cavaler, a unui scutier şi a câtorva sclavi. Mai erau doisprezece sau paisprezece dintre ai lor. Sir Garvaon a intervenit cu câţiva soldaţi, dar erau prea puţini împotriva sutelor de uriaşi care voiau să-l detroneze pe regele Gilling.

— Mai puţin de cincizeci, m-a contrazis mama Etelei.

— Bine, dar chiar şi aşa nu-i puteam împiedica pe cei cincizeci să ajungă la poartă. Regina Idnn a cerut pace, după care s-au arătat şi ei dornici să ajungem la o înţelegere. Oricine crede însă că mâine ei vor merge la muncă nu ştie nimic despre război.

— Eu nici n-am zis c-aş şti, a declarat Toug încetişor.

— Ai luptat până la epuizare, i-am zis eu, şi ai fost rănit. Chestiunile astea te-au făcut să gândeşti într-un anumit fel. Trebuie să-ţi dai seama de asta.

— Regina Idnn te-a convins să te întorci?

— Indirect, eu am făcut-o, a intervenit Mani cu o voce mieroasă. Eu am motivat-o pe stăpâna mea, iar ea, pe Sir Able.

— Cred că înţeleg, a bombănit Toug.

— Înseamnă că nu trebuie să mai vorbim despre asta, am completat eu.

— Nu voi încerca să vă trădez taina, s-a încruntat Thiazi. Aş putea s-o fac foarte uşor, oricând aş considera că-mi este de folos. Sunt de acord că ne-ai spus ceea ce nu se va întâmpla. Dar ce se va întâmpla de fapt?

— Vei pretinde tronul pentru tine?

Thiazi a zâmbit amar.

— Mă veţi susţine dacă o voi face?

— Asta depinde.

— N-am asemenea ambiţii. E o postură destul de periculoasă, iar eu nu sunt prea popular.

— Cineva îl va pretinde totuşi, popular sau nu, măcar eligibil. Probabil nu va fi unul dintre cei care au plănuit atacul.

— Primul a fost omorât, a zis Toug.

— Atunci am dreptate! am exclamat eu întinzându-mi mâinile. E altcineva. Dacă avem noroc, nu se va afişa înainte să vină Înălţimea Sa ducele Marder. Dacă nu avem, postura noastră va fi mai dificilă. În orice caz, îi vom oferi prietenia noastră şi a regelui nostru şi-i vom cere să ne permită să părăsim Jotunland în pace. De vreme ce va avea doar de câştigat şi nimic de pierdut, cred că aşa se va întâmpla.

— Şi de mine ce se va alege? a întrebat Thiazi.

— Îl vei servi pe noul rege cu loialitate şi pricepere, la fel cum l-ai servit şi pe regele Gilling.

— S-ar putea să aibă de reglat unele lucruri…

— Dacă are, n-o să le regleze, deşi s-ar putea să creadă c-o face. Orice rege are nevoie de un vrăjitor, de cineva care să poarte responsabilitatea deciziilor nepopulare. Tu eşti persoana ideală. Se va întreba de ce să nu te folosească, cel puţin pentru o vreme, şi probabil se va felicita pentru inteligenţa lui.

— Iar eu te felicit pentru isteţimea ta, Sir Able. Speculaţiile pe care le faci sună extrem de plauzibil.

— Asta pentru că şi sunt. Am câştigat cumva o favoare?

— Mai multe, dacă le vrei, a încuviinţat Thiazi.

— Grozav. Am nevoie de trei. În primul rând, sclavii…

— Vrei să-i ceri pentru tine? Sau pentru regina ta? Va trebui să vorbeşti cu Sir Svon, de-acum…

— I-aţi împărţit deja în grupuri? a întrebat Toug.

— Erai rănit şi prezenţa ta nu ni s-a părut necesară, l-a informat Thiazi. Te-am reprezentat eu.

Scutierul a dat să spună ceva, dar uriaşul l-a redus la tăcere cu un gest.

— Mai întâi ar trebui să ştii că n-au mai fost decât şase de împărţit, fiindcă unul a murit în luptă. Altul are un braţ rupt. Sir Svon a ales primul, cred că-ţi aminteşti că aşa era învoiala.

Toug a făcut semn că da şi a rămas tăcut.

— L-a ales pe cel sănătos, normal. Eu, acţionând în numele tău, l-am luat pe celălalt bărbat. Îl cheamă Vil, a continuat el ignorând oftatul Etelei. E puternic şi iscusit,

din câte am înţeles. Când i se va vindeca braţul, va fi valoros. Sir Svon a ales-o apoi pe una dintre femei, nu pe asta. Ştiind că ţi-e dragă copila asta, am ales-o eu pe ea.

— Dar eram deja a lui! a exclamat Etela.

— Nu, nu erai, a clătinat din cap Thiazi, dar acum eşti. Sir Svon a luat-o pe cealaltă sclavă, ceea ce e de înţeles, iar mie mi-a rămas doar mama ta pentru scutier. Deci, tu şi mama ta îi aparţineţi lui, împreună cu fierarul Vil.

— E bine, a îngăimat Toug. Eu… eu nu prea te-am plăcut la început. Îmi dau seama că am greşit.

— N-ai reuşit să mă înţelegi, l-a consolat Thiazi, la fel cum nici acum nu mă poţi cunoaşte. Eu îmi fac întotdeauna datoria, după cum cred mai potrivit. Vrei să-i dai un sclav lui Sir Able? Dacă o faci, Sir Svon cu siguranţă îi va oferi reginei unul de-ai lui. Sau poate pe toţi, asta va trebui să vedem.

— Nu vreau niciunul, am declarat eu. În schimb îmi doresc favoruri. Femeia asta. Cum se numeşte, Toug?

— Habar n-am! Etela?

— Lynnet. Eu îi spun *mămica.* Dar de fapt o cheamă Lynnet.

— Vâzdoage şi manticore, a şoptit femeia ciudată.

— Asta e o expresie a ei, a explicat Etela. I-am zis lui Toug, iar el crede că vâzdoagele sunt nişte flori.

— Care simbolizează bogăţia soarelui, a completat-o Thiazi, iar Etela i-a mulţumit recunoscătoare.

— Manticorele sunt fiare de mărimea lui Gylf, le-am explicat eu. Au cap de bărbat sau de femeie, dar au colţi şi gheare de leu. Cozile sunt ca ale scorpionilor, deşi mult mai mari, iar înţepătura lor e fatală.

— Dar de ce spune mereu asta? a întrebat Toug.

— Nu ştiu. Tu de ce crezi? a răspuns Etela.

Thiazi a pufnit zgomotos.

— Am o întrebare mai bună. Care e a doua favoare pe care ţi-o doreşti, Sir Able? O să ţi-l acord, dacă pot.

— Poţi s-o vindeci pe femeia asta? Pe sclava lui Toug?

În timp ce vorbeam, Gylf s-a întors spre mine şi din privirea lui mi-am dat seama că el ştia că aş fi putut-o face

bine eu însumi, dar un asemenea gest ar fi fost împotriva jurământului meu. Iar asta îl făcea să creadă că nu fusesem tocmai înţelept când mă prinsesem în legământul acela.

— Aş putea încerca, a confirmat Thiazi, şi probabil voi reuşi. Asta depinde însă de răspunsurile pe care mi le vei da la câteva întrebări. Poţi să-mi spui cine l-a înjunghiat pe Majestatea Sa în noaptea luptei şi apoi cine i-a luat viaţa? Pe urmă va trebui să-mi zici şi care e a treia favoare pe care mi-o ceri.

— Pot să iau loc, lordul meu? am oftat eu.

Thiazi mi-a permis, iar eu m-am aşezat pe o treaptă.

— La prima întrebare nu pot răspunde. Dacă vrei părerea mea, trebuie să spun că eu cred că asasinul a fost acelaşi în ambele dăţi, deşi nu sunt foarte sigur. Asta înseamnă că ultima mea favoare, fiindcă pe prima nu am primit-o încă, n-o să-mi mai fie acordată?

— S-ar putea să mă răzgândesc şi în privinţa celui de-al doilea.

Thiazi s-a ridicat şi a început să se plimbe prin încăpere, părând la fel de înalt ca un turn. Vocea sa tunătoare stârnea ecouri din pereţii de piatră.

— Nu pot să cred că un om ca tine, cu o asemenea înţelegere asupra lucrurilor, nu poate să aibă o părere fermă.

— Aş putea face o presupunere, aş putea ghici, am început eu, după care m-am oprit pentru a pune ordine în furtuna de gânduri ce mi se învârtejea în minte. Sunt însă cavaler şi nu am dreptul să întinez onoarea celorlalţi. Să presupunem că eu, Sir Able de Inimă Înflăcărată, aş rosti numele unui alt cavaler, fără să fiu sigur. Acuzaţia se va răspândi aşa cum se întâmplă cu asemenea lucruri şi reputaţia mea va fi întinată pentru totdeauna. Chiar şi dacă vinovatul va mărturisi, lumea va spune că vorbele mele au făcut ca acuzaţia să pară plauzibilă.

— N-ai fost prezent la niciunul dintre atacuri, a zis Thiazi pe un ton sec, oprindu-se în loc.

— Aşa este. Tocmai de-aia îmi şi fac probleme.

Schildstarr are un prieten cu două capete. Nu-i ştiu numele.

— Orgalmir este cel stâng, iar Borgalmir, cel drept.

— Mulţumesc. Nu afirm asta, dar să presupunem că l-aş acuza pe Orgalmir că l-a rănit pe rege şi pe Borgalmir că l-a ucis.

— Absurd.

— La fel ar fi şi multe alte presupuneri. Ai vrut să ghicesc. Uite! Am ghicit!

— Îţi rişti favorurile. Pe amândouă.

Etela a intervenit cu voce stinsă.

— Mămica nu e… nu e întotdeauna cum mi-ar plăcea mie să fie.

— A fost răpită din casa ei, am urmat eu cu voce caldă, şi făcută sclavă aici. E o femeie atrăgătoare şi s-ar putea să fi fost obişnuită cu un stil de viaţă pe care voi nu-l înţelegeţi. Şocul i-a tulburat minţile. Curând ne vom întoarce în Celidon, mama ta şi cu tine, Toug, Gylf, Mani şi chiar şi acest Vil. Mama ta se va întoarce acasă şi, deşi schimbările s-ar putea să fie dificile, cred că vei vedea că se va face bine.

Thiazi, care se dusese lângă fereastră, s-a întors către noi.

— N-am spus că n-am s-o tratez. Unul dintre voi… tu, femeia bolnavă, mai pune nişte lemne pe foc.

Etela s-a grăbit să îndeplinească ea porunca uriaşului.

— Toug spune că nu prea mai avem lemne şi că n-ar trebui să risipim.

— Lordul Thiazi crede că lucrurile se vor întoarce la normal foarte curând, i-am explicat. La fel şi eu.

— Favorurile tale… a început Thiazi cu o voce care a umplut camera. Ele depind de răspunsul la trei întrebări pe care ţi le voi pune aici şi acum. Răspunde şi vei fi răsplătit. Refuză, aşa cum ai făcut până acum, şi nu-ţi voi oferi nicio favoare.

— Vrei să vorbesc, i-am zis eu. Bine, dar înainte să aud celelalte întrebări o să-ţi spun trei lucruri. Primul este că n-am refuzat să răspund, ci doar că nu ştiu răspunsul la

întrebare, ceea ce te-am şi informat. În ceea ce priveşte presupunerea mea, dacă aş face una, s-ar putea să fie la fel de adevărată precum cea a fetei ăsteia. Dar ar fi oare la fel de valoroasă ca bănuiala ta? Ştiu că nu. Tu ai fost aici în ambele împrejurări şi opinia ta trebuie luată în considerare.

— Mă acuzi?

— Bineînţeles că nu. Nu acuz pe nimeni, tocmai de-asta te-ai şi supărat. Vreau doar să spun că tu ştii mai multe decât mine. Acum, care sunt cele trei întrebări?

— Înainte de toate, îţi cer să-mi spui al doilea şi al treilea lucru de care ai pomenit.

— Bine. Unul dintre ele este că te-ai legat să-mi îndeplineşti ambele favoruri, deşi nu-l cunoşti pe ultimul.

— Dacă îmi vei răspunde la întrebări în mod clar şi fără să baţi câmpii despre onoarea ta de cavaler, ţi-l voi oferi. Presupunând că pot. Pentru câteva momente, Thiazi şi-a frecat mâinile, de parcă s-ar fi spălat. Indiferent care va fi această favoare.

— Am eu o idee, a intervenit Toug.

— Chiar aveam nevoie, ia să auzim! l-a încurajat Thiazi.

— Aşa cum a zis şi el, Sir Able nu era acolo când regele a fost înjunghiat prima dată. Era tocmai hăt, la sud, în munţi, luptându-se cu cei care încercau să străbată trecătoarea. Azi-dimineaţă, când regele a fost ucis, era destul de aproape călărind pe vânt cu regina Idnn. Noi însă credeam că era la mare depărtare. S-ar putea deci ca ucigaşului să-i fie frică de el şi să nu fi acţionat decât atunci când era încredinţat că lipseşte.

— Posibil, dar puţin probabil.

Thiazi a început din nou să se plimbe prin cameră, lăsând impresia unei eminenţe austere, iar paşii săi produceau bufnituri înfundate în ciuda covorului gros până la gleznă.

— Până astăzi, n-a venit aici decât pentru o oră sau două. Sir Able, care e a treia remarcă?

— Aceea că eu s-ar putea să-mi pierd favorurile, dar tu vei pierde mult mai mult. Duşmanii, ba chiar şi prietenii

tăi, te vor acuza de lipsă de recunoştinţă.

— Prietenii nu-mi reproşează nimic, fiindcă n-am niciun prieten.

— O să-ţi fim noi prieteni dacă ne laşi! a exclamat Etela.

— Duşmanii îmi reproşează deja lipsa de recunoştinţă, la fel ca multe alte lucruri mai rele. Am să-ţi pun însă acum prima întrebare. Te previn că va trebui să răspunzi la toate trei.

— Înţeleg, am zis eu dând din cap.

— I-a poruncit cumva regele Arnthor lordului Beel să-l ucidă pe regele Gilling?

— Nu.

Thiazi şi-a oprit plimbarea prin cameră şi m-a privit pătrunzător.

— Un „da” sau un „nu” nu vor fi de ajuns. Explică-te!

— Desigur, lordul meu. Nu sunt consilier al regelui Arnthor şi nici n-am fost vreodată. Are însă reputaţia unui om aspru, dar onorabil.

Thiazi a pufnit, însă a continuat.

— A doua mea întrebare: în ce fel va beneficia regele Arnthor de moartea regelui Gilling?

— În niciun fel, lordul meu. Teoretic, regele din Utgard ar putea interzice raidurile voastre în nordul regatului nostru. Dar niciun rege n-o va face. În plus, regele Gilling lua pentru el o parte din pradă, ceea ce descuraja cumva raidurile. Acum, că nu mai există niciun rege, semenii voştri ne pot jefui păstrând tot ceea ce capturează, iar asta îi va face să ne calce mai des pământurile.

— Dacă ne luptăm între noi, nu vom avea nici puterea, nici timpul necesare unor raiduri spre sud.

— Lordul meu e mai înţelept decât mine, l-am aprobat eu, şi se poate ca mulţi dintre ai voştri să prefere profitul adus de uciderea propriilor rude.

— Ultima mea întrebare. Va trebui să-ţi imaginezi că eu sunt regele Arnthor. Ţi-am explicat motivele pentru care mi-l doresc mort pe regele Gilling şi, deşi ele s-ar putea să nu fie de ajuns pentru tine, pe mine mă satisfac. Îţi mărturisesc apoi că l-am desemnat pe lordul Beel să

acţioneze în numele meu. Ai fi de acord cu alegerea mea?

— Absolut, lordul meu. Când eşecul este preferabil succesului, calea adevăratei înţelepciuni este să-l alegi pe omul despre care ştii că e cel mai probabil să eşueze. Pot vorbi deschis?

— Desigur. De fapt, asta îmi şi doresc.

— După cum v-am zis, nu l-am cunoscut personal pe regele Arnthor, nici măcar nu l-am văzut. Am călătorit însă cu lordul Beel prin Celidon şi peste Munţii Şoarecilor, ba chiar şi în Câmpia Jotunland. Simt că-l cunosc bine. E foarte nimerit pentru diplomaţie, fiindcă e echilibrat, curtenitor, plin de tact, fără prea multe mândrii în afara celor care ţin de familia sa şi de iubirea de înţeles a unui tată pentru fiica lui. Dacă aş fi fost un rege care să vrea pace cu vecinul, aş căuta pe cineva exact ca el. Dar dacă mi-aş dori un asasinat… am clătinat din cap.

— Dar lordul Beel nu ştie şi el magie? a întrebat Etela. Mie aşa mi-a zis Toug. Dacă ar şti şi ar vrea să ucidă pe cineva, s-ar folosi de vrăji.

Thiazi s-a aşezat şi a privit-o pe Etela, care i-a susţinut curajos căutătura aspră. Într-un târziu, a vorbit.

— Aş fi oare nesăbuit dacă aş trata cu seriozitate sfatul unui copil?

— Asta e a patra întrebare, lordul meu? am zâmbit eu.

— Să presupunem.

Mani şi-a dres glasul, scoţând un sunet moale care a sunat aproape ca o scuză.

— V-aţi limitat la început la trei întrebări, Înălţimea Voastră, daţi-mi mie voie să răspund la ultima, iar onoarea vă va rămâne neatinsă. Înţelepciunea e înţelepciune şi ea nu devine prostie în funcţie de gura care o rosteşte. Sfatul unui copil ar trebui urmat dacă e înţelept. Şi ar trebui ignorat dacă e o prostie.

— Şi asta nu e valabil şi în cazul pisicilor?

— Ar fi nevoie de un om foarte înţelept, Înălţimea Voastră Thiazi, pentru a identifica prostia în sfatul unei pisici.

— Chiar şi aşa, a urmat Thiazi aplecându-se spre Etela.

Copila mea, nu ştim că nu s-a folosit magia. Ea ar putea fi utilizată, de pildă, pentru a-l face invizibil pe asasin.

— Nu mi-am dat seama de asta, a mărturisit Etela.

— E normal. Ai o inteligenţă vie, dar nu ştii prea multe despre lume şi nici n-ai şcoală. Va trebui să mai munceşti şi la una, şi la alta.

— Da, domnule, adică… Înălţimea Voastră!

— Ai să râzi dacă am să-ţi spun că în turnul ăsta a fost *văzută* o creatură invizibilă?

— Nu, domnule. Doar că n-o să înţeleg, de vreme ce aţi zis *invizibilă.*

— Invizibilitatea nu-i niciodată completă, i-a explicat Thiazi, aşa cum stă scris în fiecare grimoar care se referă la asta. Fiinţele care devin nevăzute prin magie sunt parţial sau pe deplin vizibile în anumite circumstanţe, care depind de felul de vrajă folosit. Ploaia, dar şi lumina puternică a soarelui sunt cele mai cunoscute dintre aceste circumstanţe.

— Oooooh… a rămas Etela fără cuvinte.

— Entităţile invizibile au uneori umbre, mai mult sau mai puţin distincte, după care poate fi detectată prezenţa lor. De asemenea, ele lasă urme în noroi sau pe zăpadă, deşi asta nu e tocmai o lipsă a invizibilităţii.

— Pisicile nevăzute, a adăugat Mani, sunt complet invizibile doar noaptea.

— Nu ştiam asta, a comentat Thiazi, şi sunt bucuros c-am aflat. Repet, ai fi surprinsă să afli că o fiinţă invizibilă a fost zărită în turnul ăsta?

După ce a privit o clipă la Lynnet, Etela a făcut semn că da.

— Ei bine, a fost văzută încă de când a sosit lordul Beel. Aş suspecta-o pe fiinţa asta că l-a înjunghiat pe regele nostru, dacă n-ar fi fost şi ceilalţi, cărora li s-au fracturat vertebrele cervicale. Din motive evidente, fiinţele invizibile nu prea poartă arme. E adevărat însă că, atunci când regele nostru a fost înjunghiat, alţi cinci dintre ai noştri au fost găsiţi cu gâtul rupt. Am pierdut asta din vedere din cauza agitaţiei produse de rănirea Maiestăţii Sale. Acum

însă mi-am adus aminte.

— Şi acest amănunt ar trebui să-l implice pe lordul Beel? am întrebat eu. Mie mi se pare că, din contră, îl face să pară mai puţin vinovat ca oricând. Dacă fiinţa asta ar fi a lui, dar eu nu cred că e aşa, şi ar fi vrut să-i facă rău regelui Gilling, nu s-ar fi folosit de ea? Iar dacă nici nu-i a lui şi nici nu l-a înjunghiat pe rege, de ce mai vorbim despre fiinţa asta invizibilă?

— Bine punctat! a exclamat Mani cu laba ridicată. Aş vrea să mai spun şi că, în opinia mea, ai răspuns tuturor întrebărilor lordului Thiazi.

— O să primeşti favoarea pe care mi-ai cerut-o, m-a asigurat uriaşul. O să fac tot ceea ce-mi stă în putinţă pentru sclava asta, deşi nu pot promite îmbunătăţiri spectaculoase. Şi acum, care e ultima ta dorinţă?

A trebuit să-mi cântăresc bine cuvintele fiindcă eram conştient că e ultima mea ocazie de a mă răzgândi. Când mi-am ridicat privirea, i-am zis:

— Iubesc o anumită doamnă. Nu are nicio importanţă cine este, e adevărată şi nu pot fi fericit fără ea. M-am întors aici în Jotunland dintr-un ţinut îndepărtat de dragul ei.

Thiazi a încuviinţat din cap, încurajându-mă să continui.

— Mi s-a spus că Fiii Furiei nu iubesc niciodată. Dacă e adevărat, de ce s-a ridicat regele Gilling din pat şi s-a grăbit să-şi înfrunte moartea atunci când a auzit vocea reginei Idnn?

— Ai fost dezinformat, m-a întrerupt Thiazi ale cărui cuvinte au sunat ca geamătul vântului care trece printr-un craniu. Iubim. Pot să-ţi spun şi amănuntul care l-a păcălit pe cel ce ţi-a spus asta?

— Dacă îţi face plăcere, lordul meu.

— Nu suntem iubiţi niciodată.

— Nici măcar unul dintre ai noştri nu v-ar putea iubi?

— Nu. Aştept ultima favoare.

— Toată viaţa mea am simţit o… un gol imens în mine. A fost o vreme când am căpătat un scut nou, iar servitorul meu, care-mi este şi prieten, mi-a sugerat să pictez pe el o

inimă, am zis şi m-am oprit o clipă ezitând. Sunt cunoscut sub numele de Sir Able de Inimă Înflăcărată…

— Am aflat lucrul ăsta…

— N-am ştiut însă niciodată de ce. Prietenul meu mi-a propus să-mi pictez o inimă pe scut. Am fost foarte mândru… de scut, vreau să zic.

Toug mi-a evitat privirea.

— Mi-am dat seama atunci că, dacă voi desena o inimă, ar trebui să fie una goală, două linii roşii şi subţiri care se despart, se arcuiesc, apoi se unesc din nou undeva mai jos. Mi-am zis însă că mă înşel. Credeam că inima e plină de dragostea pentru doamna a cărei iubire m-a adus aici. Chiar şi aşa, inima de pe scutul meu ar fi trebuit să fie goală şi ştiam asta. Aveţi aici o încăpere, una faimoasă, de care am auzit cu multă vreme în urmă, deasupra căreia stă scris: „Camera iubirilor pierdute”. E adevărat?

Thiazi m-a aprobat încetişor.

— Judecând după ce mi-ai zis deja, înţeleg de ce o aveţi şi de ce o preţuiţi. Nu poate fi dincolo de una dintre uşile astea, fiindcă deasupra niciuneia nu stă scris ceva. E cumva o altă intrare din apartamentul ăsta?

Uriaşul a rămas tăcut.

— Aş putea, o singură dată, şi conştient că e o mare favoare, să intru în cameră? E a treia favoare pe care o cer.

— Însă va trebui să şi ieşi de acolo, mi-a zis Thiazi lăsându-mi impresia că fiecare cuvânt avea două înţelesuri.

— Nu m-am gândit niciodată c-aş putea rămâne înăuntru.

— Îţi voi acorda ambele favoruri.

Pentru un moment, a părut că Thiazi se va ridica de pe scaun; dar el a rămas aşezat, cu faţa lividă, în timp ce mâinile sale imense strângeau mânerele scaunului.

— Dar va trebui să faci şi tu ceva pentru mine. Ia-o pe sclava asta cu tine.

— Pe Lynnet? Unde e uşa?

Thiazi mi-a indicat una dintre cele cinci uşi, arătând cu capul în direcţia celei mai înguste, făcută dintr-un lemn

atât de deschis la culoare, încât părea aproape alb.

— Pe acolo? am zis eu ridicându-mă şi apucând-o pe Lynnet de mână. Haideţi cu mine, doamna mea.

— Vâzdoage şi manticore!

Femeia s-a ridicat fără să fie şleampătă, dar nici graţioasă, nici prea repede, nici prea încet.

— E somnambulă, am constatat eu.

— Arde în ea o furie teribilă, a observat Thiazi.

— Sunt doar un copil, un băieţandru chiar, în multe privinţe, i-am zis eu uriaşului.

— Eşti invidiat pentru norocul tău.

— Dar ea e furioasă? În momentul ăsta?

— Mămica nu se enervează niciodată, a intervenit Etela.

— Nu te-aş sfătui să priveşti în ochii ei.

— V-am spus câte ceva despre bătălie, Sir Able, s-a băgat şi Toug în vorbă. S-a luptat şi ea, a folosit biciul pe care l-am cumpărat odată cu căruţa. Cred că n-am apucat să vă spun că Fiii Furiei erau speriaţi de ea, dar aşa a fost. Îi orbea pe uriaşi cu şfichiul.

— N-am ştiut, m-am mirat eu.

— Nu v-am zis nici că şi mie mi-era teamă de ea. Lupta de partea noastră, dar tot mă înspăimânta.

— Cu toate astea ai continuat să lupţi.

— Pe urmă a venit Sir Garvaon cu soldaţii, care erau şi ei speriaţi că trebuia să se lupte, a ridicat Toug din umeri. Am văzut limpede asta şi mi-am zis că, deşi sunt bărbaţi care au trecut prin multe, n-au apucat să vadă nici jumătate din primejdiile luptei ăleia.

— Mama noastră a fost Furia, Sir Able, a intervenit Thiazi. Cu toţii ne tragem din ea. Este deci limpede că ştim un lucru sau două despre furie. Îţi spun că femeia asta va trebui să se controleze sau va distruge totul în calea ei. Ţi se pare că e o fiinţă de ceară, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva, da.

— Vei vedea cum se comportă o lumânare aruncată în foc. Ţine minte asta.

— O să încerc. Haide, doamnă! O să-ţi deschid uşa.

Ne-au trebuit treizeci de paşi ca să ajungem la uşa pe

care ne-o indicase Thiazi şi deşi era cea mai îngustă dintre toate, pentru noi era largă şi înaltă; a trebuit să ridic mâna deasupra capului ca să ajung la zăvor. Când l-am atins, am văzut că pe lemnul palid era inscripţionat cu litere aelfe:

AICI TRĂIESC IUBIRILE PIERDUTE

Uşa a părut să nu aibă greutate, dar se poate să fi fost doar o impresie şi să fi trecut direct prin ea.

Capitolul 22
IUBIRI PIERDUTE



Am fost învăluiţi de o beznă mai adâncă decât întunericul celei mai înfricoşătoare seri de furtună. Am auzit vuietul apelor, la fel ca atunci când îmbrăţişam valurile negre şi necunoscute ale oceanului împreună cu Garsecg. Se auzeau lovituri ritmice, rapide şi înfundate. Am încercat să-mi imaginez ce fel de creatură ar putea scoate un asemenea sunet şi singura imagine care mi-a venit în minte a fost cea a lui Org, verde ca frunzele şi maroniu ca scoarţa copacului, singur într-un luminiş de pădure, bătând cu o ramură în trunchiul unui copac căzut, mâncat şi gol pe dinăuntru.

— Ce-i asta? am murmurat eu cu răsuflarea tăiată.

Lynnet m-a auzit şi mi-a răspuns:

— E inima mea.

Imediat ce i-am auzit cuvintele, am ştiut că are dreptate şi se înşală deopotrivă, fiindcă eu îmi auzeam propria inimă, nu pe a ei. O bună bucată de vreme am mers prin întunericul acela, măsurându-mi paşii şi mişcarea cu bătăile inimii.

De parcă i-ar fi poruncit Preaînaltul Zeu, întunericul a dispărut. Acolo unde fusese beznă era acum o ceaţă de culoarea perlei prin care am zărit iarbă la picioarele noastre, din aceea grasă care le place cailor; pâcla o înstela cu rouă.

— Ăsta e un loc mai bun, mi-a zis Lynnet.

Probabil că n-am vorbit, dar am fost de acord cu ea. Razele soarelui săgetau ceaţa, făcând roua să strălucească şi lăsând să se întrevadă în depărtare un codru de stejar care semăna cu un templu. A început să alerge.

— Câmpia de Aur!

S-a întors către mine în timp ce striga, iar eu, pe onoarea mea, mărturisesc că n-am văzut niciodată mai multă bucurie decât pe faţa aceea descompusă.

Pe lângă Sheerwall, castelul ar fi putut părea o operă în miniatură. Era înconjurat de un zid cenuşiu, înalt cam cât să îi permită unui băiat voinic să arunce o piatră pe deasupra lui. Dincolo de el, era un turn rotunjit, construit drăguţ, şi o casă, înaltă de patru etaje, cu mansardă. Pe scurt, era genul de castel pe care un cavaler şi o duzină de soldaţi hotărâţi l-ar fi putut apăra împotriva a cincizeci sau o sută de bandiţi. Nimic mai mult.

Cu toate astea, era un loc de care te îndrăgosteai foarte repede şi m-a făcut să mă gândesc la vremea pe care o petrecusem în Cerr, la castelul Doamnei. Desigur că acela era cu mult mai mare, ca un copac înflorit în comparaţie cu o singură violetă. Însă cele două păreau să se asemene cumva.

Pe porţile castelului erau pictate manticore care ţineau în colţi vâzdoage aşa cum vacile ţin câteodată flori de câmp; erau vâzdoage şi la picioarele lor, la stânga şi la dreapta, dar nu pictate, ci adevărate pentru că şanţul era la fel de uscat ca acela al Utgardului şi în el fuseseră plantate florile, aşa, ca în grădină. De o parte şi de alta a porţilor stăteau manticore de piatră.

Deodată au apărut servitoare, dar şi fete tinere, femei frumoase care s-ar fi putut căsători oricând şi cu oricine ar fi dorit. Toate erau uimite că Lynnet, pe care nu crezuseră că o vor mai vedea vreodată, se întorsese pe neaşteptate; în spatele lor era un nobil bătrân şi serios, având o mustaţă albă şi cu obrazul brăzdat de cicatricele multor bătălii, împreună cu o doamnă veselă cu părul alb care-şi agita hainele, părând un porumbel sălbatic.

— Ea e Kirsten, mi-a spus Lynnet. Draga, draga de

Kirsten, care a murit când aveam paisprezece ani, iar ea e iubita mea soră Leesha, care s-a prăpădit în timp ce năştea. Tată, pot să ţi-l prezint pe Sir Able de Inimă Înflăcărată? Sir Able, acesta e tatăl meu, lordul Leyfr.

— Ucis de Fiii Furiei care au atacat Câmpia de Aur, mi-a spus bătrânul zâmbindu-mi şi întinzându-mi mâna.

— Mama, doamna Lis.

Femeia mi-a cuprins mâna în ale ei, iar dragostea pe care am simţit-o în atingerea tremurată şi pe care am citit-o pe faţa mică şi timidă m-ar fi cucerit pe dată chiar şi dacă aş fi fost supărat pe ea şi pe soţul ei.

— Fie să rămâi la noi un timp foarte îndelungat, Sir Able, şi fiecare moment al şederii tale să fie fericit.

Curând a început o petrecere. Afară era noapte şi ningea, iar după ce am mâncat şi am băut pe săturate, am cântat cântece vechi şi ne-am jucat, am intrat într-o grădină luminată, plină de flori de vară.

— Asta e peştera mamei, mi-a explicat Lynnet, un fel de cavernă drăguţă construită de grădinarii noştri. Pe vremea când s-au căsătorit părinţii mei, moda la Curte era să ai o asemenea grotă, un loc în care iubiţii să se poată săruta şi îmbrăţişa nevăzuţi de nimeni şi feriţi de soare în zilele de vară. Tatăl meu a construit-o ca să-i facă pe plac mamei, înainte s-o aducă aici.

Mie îmi amintea de peştera în care mă întinsesem pe patul de muşchi împreună cu Disiri, însă n-am spus nimic despre asta.

— Doar că mie mi-e frică de ea, aşa cum am descoperit acum, când am început să ţi-o descriu. Asta e, probabil, fiindcă surorile mele şi cu mine nu aveam voie aici când eram copii. Aşa că eu n-am să intru, dar tu poţi s-o faci, dacă vrei să vezi mai bine.

S-a oprit pur şi simplu aşteptând să intru eu, aşa că i-am dat ascultare. Nu fiindcă mi-am imaginat că aş putea să o găsesc pe Disiri acolo, ştiam că nu aveam cum. Amintirile pe care mi le trezea însă peştera erau puternice şi dulci; am sperat că dacă intru, ele vor fi şi mai intense. Îmbătat de speranţa asta, am coborât pe scara îngustă de piatră,

am păşit peste un pârâiaş şi am intrat în peşteră. Nu avea cum să fie vreun dragon acolo şi nici vreo fântână care să mă ducă în marea din Aelfrice. Nu m-am înşelat în privinţa asta.

În locul lor am găsit un strat curat de nisip şi un tunel rudimentar care părea să adăpostească secretele colinei de deasupra. Am auzit şi un mieunat familiar.

— Sir Able? Sir Able? Ştiu că eşti tu. Pot simţi mirosul câinelui de pe hainele tale. Ăsta e drumul spre ieşire?

— Mani? m-am oprit eu şi l-am simţit imediat frecându-se de picioarele mele. Nu ştiam că eşti şi tu aici. E un loc ciudat.

— Ştiu, mi-a zis el după care a adăugat repede: Ia-mă în braţe!

— Unele dintre persoanele astea sunt moarte, dar nu pare să aibă vreo importanţă.

Motanul s-a mulţumit doar să miaune. După ce l-am ridicat şi l-am strâns în braţe, am descoperit că tremura.

Nu voi vorbi despre timpul pe care l-am petrecut în peşteră. Timpul din Cerr nu e acelaşi cu cel din Mythgarthr şi nici cu cel din Aelfrice. Cel din Camera Iubirii Pierdute e şi el diferit şi probabil că nici nu există, ci e doar reflecţia timpului. Etela avea să ne spună că niciunul dintre noi nu stătuse prea mult în cameră.

Mani şi-a ridicat capul şi a strănutat. Din cauza asta (era încolăcit în braţele mele) am strănutat şi eu.

— Simt mirosul mării.

— Asta e? Eu n-am văzut niciodată marea. Câinele tău mai vorbeşte despre ea din când în când. Nu cred că i-a plăcut prea mult.

— A fost înlănţuit în peştera lui Garsecg sub apă, i-am explicat eu. Sunt sigur că n-a fost prea fericit.

— Asta nu-i o problemă, mi-a zis Mani. Numai dacă legi pisicile e greşit, a continuat el, apoi mi-a sărit din braţe; după câteva momente l-am auzit vorbind undeva în faţă. În direcţia asta e lumină şi aud zgomotul apei.

Curând am putut zări şi eu geana de lumină şi am auzit cum se sparg valurile de ţărm. Am simţit că mă întorc

acasă.

De o parte şi de alta, mi-au apărut pereţii cenuşii ai peşterii, iar eu, aducându-mi aminte de gura ei şi de pârâiaşul peste care păşisem, m-am întors să mă uit în spate fiindcă mi s-a părut că mă dezorientasem şi mă întorsesem cumva pe drumul pe care venisem. Nu foarte clar conturată şi depărtată, deşi nici pe departe atât cât ar fi trebuit să fie, am văzut gura peşterii. Mersesem mai bine de o jumătate de leghe, dar cu toate astea puteam vedea intrarea rotundă şi zăream încă stâncile şi ferigile de dincolo de ea.

— E o femeie aici! a strigat Mani.

Mi-am dat seama imediat şi, ridicând-o pe Eterne, am rupt-o la fugă.

Parka stătea şi torcea la fel ca atunci când o văzusem prima dată. Ochii i s-au desprins de pe firul de lână şi s-au îndreptat asupra mea.

— Sir Able de Inimă Înflăcărată, a zis ea.

Mi-am dat seama că nu ştiusem niciodată ce însemna fraza aceea până când n-am auzit-o din gura ei; am îngenuncheat, mi-am plecat capul şi am murmurat:

— Întotdeauna servitorul vostru, Doamnă.

— Ai nevoie de o coardă nouă?

— Nu, i-am răspuns. Cea pe care mi-ai dat-o m-a servit bine, deşi îmi tulbură somnul şi-mi colorează visele.

— Trebuie să te îndepărtezi de ea când dormi, Sir Able.

— Nu poţi să-i tratez în felul ăsta, Doamnă. Ei îmi povestesc despre vieţile pe care le-au avut şi istorisirile lor mă fac să-mi iubesc mai mult propria viaţă.

— De ce-ai venit? m-a întrebat.

I-am explicat pe cât de bine am putut, fără să fiu ajutat deloc de Mani, care m-a întrerupt şi a comentat mai des decât mi-ar fi plăcut. După ce-am terminat, Parka a arătat undeva deasupra valurilor.

— Acolo e? Ceea ce caut…

Mi-a făcut semn că da.

— Eu pot să înot, i-am zis lui Mani, dar nu te pot lua şi pe tine. La fel, trebuie să las aici sabia şi hainele.

— Zalele alea te vor îneca într-un minut, mi-a zis.

I-am dat dreptate, deşi nu era tocmai aşa.

— Vrei să rămâi împreună cu Parka şi să-mi păzeşti lucrurile până mă întorc?

— Posesiunile tale nu sunt aici, mi-a zis Parka.

În pofida cuvintelor ei, m-am dezbrăcat şi mi-am aranjat zalele, vesta de piele, pantalonii şi toate celelalte pe o piatră netedă, lângă care mi-am pus şi cizmele. Parka a continuat să învârtă fusul, torcând vieţi pe care noi credem că ni le alcătuim singuri.

Ce bine era să înot în mare! Pe vremea aceea ştiam că bună parte din puterea mării mă părăsise, iar acum simţeam cum se întoarce; şi deşi ştiam că Garsecg e un demon, mi-am dorit să înoate lângă mine aşa cum o făcuse în timpuri imemoriabile. Cred că e folositor să învăţăm să deosebim răul de bine, dar ştiinţa asta are preţul ei, la fel ca orice altceva în viaţă. Ne despărţim de prietenul rău.

Nu ştiu cât am înotat. Fiindcă nu vedeam nimic înainte, m-am cufundat şi am înotat o vreme pe sub apă, pe urmă am ieşit la suprafaţă şi am continuat să plutesc, fără să văd nimic. Oasele lui Grengarm zac în apele astea şi tot pe undeva pe aici se ascunde Kulili, fiindcă fundul mării din Mythgarthr (iar eu simţeam că mă aflu încă acolo) este în Aelfrice. M-am hotărât să mă scufund încă o dată, înainte să mă întorc şi să ajung la un ţărm din Aelfrice, ca să o caut acolo pe Disiri. Pe vremea aceea nu ştiam însă că în Camera Iubirii Pierdute nu poţi găsi decât iubiri cu adevărat pierdute, iar dragostea mea pentru ea, la fel de clocotitoare ca sângele Fiilor Furiei, şi totuşi pură, nu avea cum să piară nici în sărutul Valkiriei şi nici cu miedul lui Valfather.

Când am ieşit la suprafaţă, am văzut Insula de Sticlă. M-am întrebat ce iubire am pierdut eu aici. Cu siguranţă niciuna.

O vreme m-am gândit la Garsecg, la Uri şi la Baki. Mi-am dat seama până la urmă că, de vreme ce mi-am putut aminti de dragostea asta, ea nu avea cum să fie pierdută. Lynnet, cu minţile ei rătăcite, îşi uitase părinţii, surorile şi

casa, amintindu-şi doar de vâzdoage şi de manticore, şi de tradiţia de luptători a familiei, care era sădită în fiinţa ei, şi nu în mintea-i rănită. Aşa se făcuse că, deşi gândurile nu-i mai erau limpezi, mâna i s-a întins după sabie, găsind pe urmă biciul.

Bătăliile nu sunt câştigate însă de arme. Nici măcar de Eterne.

Plajele Insulei de Sticlă sunt neasemuite. Nisipul pare că e făcut din nestemate măcinate foarte fin. Cu siguranţă, aşa pare, şi nici stâncile nu sunt la fel cu altele. Iarba de acolo e subţire, moale şi scurtă şi de un verde pe care nu-l poţi descrie în cuvinte; chiar cred că Gylf, care nu poate deosebi culorile, a reuşit şi el să vadă verdele acela. N-am mai văzut nici copaci la fel ca aceia de la marginea plajelor; frunzele lor sunt de un verde atât de întunecat, încât pare aproape negru, dar sunt argintii pe dedesubt, aşa că suflarea vântului le poate transforma imediat în străluciri albe. Scoarţa lor pare să fie un lemn golaş, însă nu e aşa.

Când mă gândesc acum la momentele în care am ajuns la mal, mi se pare că n-aş fi avut cum să-mi iau răgazul necesar ca să contemplu plaja, iarba sau copacii; atunci mi s-a părut însă o veşnicie. Soarele era undeva fix, pe jumătate acoperit de un nor, iar eu, având o eternitate la dispoziţie, mă minunam de iarbă.

— Oh, fiule.

Era o femeie de la ţară. Deşi era frumuşică, văzusem altele mai drăguţe.

— Tu eşti fiul meu.

Ştiam că nu avea dreptate, dar mi-am dat seama că dacă m-aş fi întins pe pământ, iar ea s-ar fi aplecat asupra mea, aş fi putut-o vedea aşa cum mi-o aminteam. Atunci am înţeles că era cea mai frumoasă dintre femei.

— Tu şi Berthold aţi supt la sânii ăştia, Able.

I-am spus că el nu era cu mine şi am încercat să-i explic că nu o uitase fiindcă era destul de mare ca să vorbească şi să meargă atunci când ea dispăruse.

— Citeşte asta, mi-a zis ea întinzându-mi un tub de sticlă

verde.

Ruşinat, am recunoscut că nu puteam citi runele din Mythgarthr, ci doar scrisul din Aelfrice.

— Aici nu suntem în Mythgarthr, mi-a zis ea, ci în ţinutul inimii.

Am desfăcut manuscrisul şi l-am citit. Am să ţi-l transcriu aici, aşa cum mi-l amintesc. Te vei întreba, Ben, la fel ca mine, dacă nu cumva ea era mama noastră, dar şi cea a lui Berthold şi a fratelui său. Eu cred că era.

„Aici mă numesc Mag şi am fost soţia lui Berthold cel Negru. Soţul meu era căpetenia satului. Aelfii au aruncat vrăji asupra noastră. Vacile au început să nască cerbi. Grădinile ni s-au uscat într-o noapte. Ceaţa nu a vrut să se mai ridice, iar Griffinsford a fost blestemat. A venit un bătrân. Era demon. Acum ştiu, dar pe vremea aceea nu ne-am dat seama. Eram însărcinată când a venit.

Ne-a spus că Overcinii noştri nu ne vor ajuta şi, ca să ridice blestemul, trebuie să ne închinăm zeilor Aelfi. Snari i-a dat de mâncare. Berthold i-a zis că n-o vom face, că noi ne închinăm Overcinilor noştri rânduiţi. El a construit un altar din pietre şi turbă, ajutat doar de băiatul nostru mai mic. Pe el a sacrificat vaca noastră şi a cântat Overcinilor din Cerr, alături de Cli şi Wer.

O ţestoasă cu două capete s-a târât afară din râu şi i-a muşcat pe Deif şi pe Grumma, pe drum au început să apară tot felul de străini, iar sub ferestrele noastre se auzeau urlete. Bătrânul ne-a zis că trebuie să oferim şapte soţii zeilor din Aelfrice, dar Berthold nici n-a vrut să audă.

Mi-a spus apoi că n-o să nasc până când n-o să-mi dea voie zeii din Aelfrice. M-am muncit două zile îngrijită doar de Berthold. Apoi m-am rugat la Doamna din Cerr să-mi ia viaţa ca s-o cruţe pe a copilului. Am putut să-l port în pântec şi de aceea l-am numit Able[3].

Bătrânul a venit la uşa noastră. Mi-a spus că Grengarm ne cere şapte fecioare frumoase. Noi nu aveam în

[3] Joc de cuvinte: sintagma *able to bear him* înseamnă *„am putut să-l port în pântec”* (n. tr.).

Griffinsford şapte fecioare frumoase, aşa că a cerut doar femei frumoase, virgine sau nu, dar şi copii, pe care să-i mănânce. Nu ştiu dacă spunea adevărul, dar eu l-am crezut. Mi-a zis că mă va duce într-un loc unde Grengarm nu mă va găsi niciodată, iar eu am fost de acord să merg dacă mă lasă să-mi iau şi copiii.

— L-aş putea lua pe Able, mi-a zis.

Berthold era probabil prea mare, aşa că s-a oferit să-mi arate locul despre care vorbea ca să judec singură dacă e potrivit pentru copii. Chipurile nu era departe şi aveam să ne întoarcem cu mult înainte să se trezească vreunul dintre copii. Să mă ierte Doamna şi toate doamnele! Am plecat, gândindu-mă că Berthold îl va legăna pe Able dacă se trezeşte.

Am mers până la marginea lanului de orz şi acolo bătrânul mi-a spus să nu-mi fie frică şi să mă urc în spatele lui. Pe urmă s-a aşezat în patru labe, ca un animal. L-am încălecat, iar el şi-a luat zborul. Atunci l-am văzut aşa cum era de fapt, o şopârlă îngrozitoare. Faţa lui binevoitoare fusese doar o mască. Am crezut că e Grengarm şi că mă va mânca.

M-a adus până pe insula asta unde m-a dezbrăcat. Am rămas aici ca să-i ademenesc pe corăbieri şi să-i hrănesc astfel pe Setr şi pe Khimerele lui. Mai sunt şi alte femei aici, tot răpite şi ele.

Îi păcălim pe corăbieri ca să nu ne mănânce Khimerele. Dar ne ascundem când bătrânul iese din valuri şi nu ne închinăm lui, aşa cum o fac Khimerele. Groa a sculptat pentru noi chipul Doamnei, dar cineva a venit noaptea şi a spart statuia, lăsându-şi propria imagine lângă iaz, o femeie mai frumoasă decât oricare alta.

Groa ştie să scrie. M-a învăţat şi pe mine s-o fac, aşa cum procedăm noi aici, trasând litere pe nisip. Am găsit această vază la epavă, laolaltă cu hârtia şi tot restul. O, Doamnă a Overcinilor, Doamnă din Cerr, mi-ai cruţat viaţa. Fă ca aceste rânduri ale mele să ajungă sub ochii fiilor mei!

Anii au trecut, iar eu nu mai sunt frumoasă şi curând

Khimerele mă vor mânca. Am strâns otrava lui Setr într-o cupă. Scriu cu ea şi cu ajutorul penei unei păsări mari. Când voi termina de scris, voi pune acest sul de hârtie în vază, îi voi pune dop şi voi bea din cupă. *De frică,* nimeni nu-mi va atinge carnea otrăvită.”

Am întrebat-o dacă pot să iau manuscrisul ca să i-l citesc fratelui meu. Mi-a răspuns că nu am cum să iau nimic din locul acela, după care l-a aruncat în valuri.

Am stat o vreme lungiţi pe plajă, dezbrăcaţi, împreună, şi am vorbit despre vieţile pe care le-am avut, despre ce înseamnă să trăieşti şi să mori.

— Pe mine m-au luat Aelfii ca să fiu tovarăşul de joacă al reginei lor, fiindcă ei continuă să trăiască, dar au foarte puţini copii aşa încât toţi fiii şi fiicele lor sunt regi şi regine şi sunt trataţi de parcă fiecare membru al clanului le-ar fi mamă sau tată.

— Şi tu ai fost rege pentru mine, mi-a zis ea, şi pentru tatăl tău. La fel şi fratele tău.

— Am jucat jocuri într-o grădină mai mare decât însăşi lumea, iar eu am asistat la lecţiile ei şi am vorbit despre iubire, magie şi o mie de alte lucruri, fiindcă ea era foarte deşteaptă, iar sfetnicii ei extrem de înţelepţi. Într-un târziu, m-au trimis în Mythgarthr. Toate amintirile despre Disiri şi despre grădina ei m-au părăsit. Acum însă au revenit.

— Ţi-a plăcut.

I-am făcut semn că da.

— Mamă, tu eşti înţeleaptă. Ştiu că n-o voi găsi aici pe Disiri, fiindcă dragostea mea pentru ea nu s-a pierdut. Acestea însă chiar sunt pierdute, la fel ca manuscrisul tău.

— Dar el nu e pierdut, rămâne pe insulă şi aici l-ai găsit tu.

A ridicat vaza de sticlă verde în timp ce vorbea şi i-a scos dopul.

— Vrei să-l mai vezi o dată? Uite-l.

Vaza ca un tub verde era însă goală. Mi s-a părut că rămăsese ceva la fund, probabil o bucăţică de hârtie, o

pietricică sau o scoică. Am încercat să ajung la ea. Deşi mi s-a părut că nu-mi vor încăpea decât două degete, am descoperit că-mi intră toată mâna şi apoi, de parcă l-ar fi aspirat ceva, tot braţul.

M-am trezit absorbit într-un tunel cu pereţi de sticlă verde. Imediat, m-am întors şi am început să alerg spre locul prin care intrasem, încurcat (până când am prins-o de mâner) de Eterne, a cărei teacă grea mă lovea peste picior. Curând, am descoperit o uşă alburie. Am deschis-o şi am trecut prin ea, urmat îndeaproape de Lynnet şi de Mani.

— M-am gândit eu c-o să stai o vreme acolo, mămico, a zis Etela, iar Lynnet s-a mulţumit să zâmbească şi s-o mângâie pe păr.

— Nu cer niciunuia dintre voi să-mi spună ce-a văzut acolo, ne-a informat Thiazi. Însă dacă veţi dori s-o faceţi, voi fi un ascultător atent.

Niciunul dintre noi nu a vorbit. Până la urmă a vorbit Toug:

— Toţi aţi pus întrebări înainte să pătrundeţi în camera aia. Sau, mă rog, aşa mi s-a părut mie. Acum aş vrea să pun şi eu una la care aş vrea să-mi răspundeţi. Şi nu e nimeni de faţă care să nu-mi datoreze o favoare.

Lynnet l-a aprobat mut şi, spre uimirea Etelei, i-a luat mâna.

— A funcţionat? Aţi găsit acolo dragostea pe care aţi pierdut-o?

Eu i-am spus că da, că o întâlnisem acolo pe mama, pe care o uitasem. Iar mie însumi mi-am zis că oasele ei sunt răspândite pe plaja Insulei de Sticlă şi că nu voi avea odihnă până când nu le voi aduna şi voi ridica un monument deasupra lor, aşa cum am şi făcut.

— Dar mama Etelei? a insistat Toug.

Am vrut să îi explic, dar Lynnet m-a întrerupt.

— Şi eu am găsit dragostea, am văzut femei care au murit şi bărbaţi care au căzut când Fiii Furiei au atacat Câmpia de Aur. Am celebrat sărbătorile de iarnă, am dansat dansurile de Sânziene şi am tăiat flori din grădină,

a zis, apoi s-a întors către Thiazi, care stătea pe scaunul său imens. Tu şi ai tăi distrugeţi atât de mult ca să câştigaţi atât de puţin.

Uriaşul a dat din cap, însă nu a spus nimic.

— Dar Mani? a întrebat Toug privind în jurul lui. L-am văzut şi pe el ieşind.

— A plecat pe fereastră, ne-a informat Etela.

— Păcat, a zis Toug. Mi-ar fi plăcut să ştiu dacă şi-a găsit şi el iubirea pierdută.

Vocea lui Thiazi a răsunat la fel de înfundat şi de distant ca bătăile tobelor monstruoase de afară.

— Dacă a pierdut vreo iubire, scutierule, cu siguranţă a găsit-o acolo.

— Bineînţeles că a avut ceva de găsit. Dacă n-ar fi avut, ar fi fost aici să ne-o spună. Eu cred că a plecat pentru că nu e pregătit să vorbească încă despre asta, am zis eu.

Au început să se audă bătăi frenetice în uşă, iar Thiazi a strigat:

— Intră!

Era Pouk şi, deşi nu putea să se dea de gol, am simţit că ochiul său cel bun mă căuta pe mine.

— Lord Thiazi, a început el, fostul meu stăpân, Sir Able, e aici? Mi s-a părut că-l aud.

— Este totodată şi noul tău stăpân, i-a zis Thiazi. I te dau chiar acum.

Pouk a început să se tragă de un cârlionţ de pe frunte.

— Mulţam, domnule, sper să şi rămână stăpânul meu.

— Aici sunt, Pouk, i-am zis. Ce vrei?

— Eu nimic, domnule, doar că am veşti pe care ar trebui să le aflaţi. Schildstarr, ăla, domnule. A luat coroana şi zice că el e regele. Are de gând să meargă în oraş, cu toţi tovarăşii lui, cu Thrym şi cu gărzile.

— Va trebui să-l însoţesc, a zis Thiazi ridicându-se.

— În primul rând, Pouk, nu trebuie să vorbeşti de Majestatea Sa, regele Schildstarr, atât de nepoliticos pe cât ai făcut-o. Dacă eşti lipsit de respect, s-ar putea să nu fiu în stare să te protejez.

— Am înţeles, domnule.

— În al doilea rând, trebuie să te duci în grajd imediat, să pui şaua pe Norr şi s-o aduci la intrare pe cât de repede poţi.

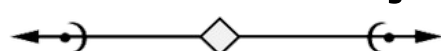
— Io nu prea le am cu caii, domnule, a ezitat Pouk, mai ales cu ăia pe care nu-i cunosc.

— Fă ce-ţi spune iapa, i-am zis, şi o să fie bine.

Apoi l-am trimis pe Toug să-i anunţe pe Svon şi pe Beel, după care m-am înarmat.

N-am să zic prea mult despre parada lui Schildstarr prin oraş. Noi, oamenii, am fost ţinuţi în spatele alaiului, ceea ce a fost fără îndoială un lucru înţelept. Garvaon, Svon şi cu mine am călărit unul lângă altul, Bell şi Idnn în faţa noastră, iar soldaţii şi arcaşii ne-au urmat în spate. Castelul Utgard ar fi putut fi oricând cucerit, fiindcă nu mai era păzit de nimeni, în afară de Toug, de Gylf şi de câţiva sclavi. Nu exista însă niciun motiv să ne temem că va fi atacat, deşi uriaşii care se îmbulzeau în jurul nostru aclamându-l cu bucurie pe noul lor rege ne priveau cu o ostilitate pe care nu doreau să şi-o ascundă.

Când le-am văzut feţele, mi-am dat seama că trebuie să plecăm şi încă foarte repede. I-am spus şi lui Beel asta când ne-am întors la Utgard. A fost de acord, dar mi-a adus aminte că avem nevoie de încuviinţarea regelui.



O siluetă tăcută şi întunecată mă aştepta lângă uşa camerei pe care mi-o pregătise Thiazi.

— Sunt înăuntru…

I-am recunoscut vocea şi m-am înclinat.

— Cine anume, doamnă Lynnet?

— Fiica mea şi încă o fată.

Pentru un moment mi s-a părut că se încruntă de prea multă concentrare, ceea ce era neobişnuit pentru un chip care în cea mai mare parte a timpului era total inexpresiv.

— Pisica. Şi un bărbat. Ei au vrut ca eu…

— Eşti binevenită, i-am zis.

— Ştiu.

Mi s-a părut că vrea să plece; deşi m-am ferit din calea ei, a rămas acolo unde era cu gâtul întins şi mâinile

atârnând pe lângă corp şi cu părul lins şi negru căzându-i până la talie.

— Mă voi întoarce în sud cu tine. Câmpia de Aur va fi a mea.

— Aşa sper şi eu, doamnă.

— O să trebuiască să-mi iau un soţ în momentul ăla? Cineva care să mă ajute să construiesc?

— Sunt absolut convins că vei avea de unde alege.

— Sunt atât de lacomi, pentru un petic de pământ… cinci ferme şi păşunile noastre.

— Mulţi oameni sunt ahtiaţi după bogăţie, mai ales după pământ, i-am zis eu, deşi unii au deja moşiile lor. Alţii tânjesc după dragoste. Dacă te vei mărita din nou, doamnă, ar fi bine să iei un bărbat care te doreşte pe tine.

N-a spus nimic.

— Există multe femei, doamna mea, care cred că un bărbat care le doreşte cu ardoare nu e îndeajuns de bun pentru ele. Vor să-şi demonstreze abilitatea cucerindu-l pe unul care s-ar fi putut însoţi cu o doamnă mai frumoasă sau mai realizată, câştigându-l cu aur sau cu pământuri. Sau păcălindu-l. N-am pretenţia că sunt înţelept, dar, o altă doamnă, al cărei nume nu trebuie rostit, mi-a spus o dată cât de prostesc e obiceiul ăsta şi cât de multă pasiune şi de mult timp a investit în zădărnicirea acestui obicei.

— Tu?

— Nu, doamnă. Dac-aş fi vorbit pentru mine însumi, n-aş fi fost atât de îndrăzneţ.

A trecut pe lângă mine fără să facă vreun gest sau să mă mai privească. I-am urmărit spatele ţeapăn şi paşii înceţi şi uşori până când a dispărut în întunericul de la capătul coridorului. În Utgard existau fantome şi lucruri mult mai rele, ştiam bine asta; însă nu exista nimeni care să se înspăimânte mai greu decât ea şi era posibil ca toate spiritele acelea (la fel ca şi noi) să o fi considerat pe Lynnet una de-ale lor.

Îmi vorbise despre două fete, o pisică – Mani, cu siguranţă – şi de un bărbat. Etela trebuie să fi fost una dintre fete. Cealaltă e posibil să fi fost una dintre sclave,

cineva găsit de Toug ca să aibă grijă de copilă. Bărbatul era însuşi Toug, deşi eu sperasem să fie Garvaon.

Am ridicat din umeri şi am deschis uşa păşind cu hotărâre, doar pentru a constata că avusesem dreptate cu unele dintre presupunerile mele şi că mă înşelasem în alte privinţe. A doua fată era Uri, care nu avea forma ei omenească, ci arăta ca un Aelf de Foc. Bărbatul nu era nici Toug, nici Garvaon, ci un sclav orb musculos şi aproape dezbrăcat, cu un braţ legat cu o faşă.

— Bună seara, domnule cavaler, a zis Etela politicos. Noi am venit să vă vedem pe dumneavoastră. Doar că eu am ajuns prima.

— Stăpâne, m-a întâmpinat şi Uri, ridicându-se de pe pat şi făcându-mi o plecăciune.

Mani a tuşit aşa cum fac motanii.

— Îi este frică să nu vorbesc înaintea ei, aşa cum aş putea-o face cu uşurinţă, dragul meu stăpân. Dar n-o s-o fac. Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi, după ce va fi plecat toată lumea.

Sclavul orb l-a mângâiat pe motan pe spate cu mâna lui musculoasă.

— El este?

— Da, i-a răspuns Mani. E stăpânul meu, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Sclavul a îngenuncheat şi şi-a plecat capul.

— Asta înseamnă că vrea ceva, mi-a explicat Etela. Aşa sunt ei obişnuiţi să ceară.

— Cu toţii vrem câte ceva, i-am zis, iar eu îngenunchez exact la fel când cer. Cum îl cheamă?

— E Vil şi a aparţinut fostului meu stăpân, aşa ca mine. Acum îi aparţinem lui Toug.

— Ridică-te, Vil, l-am îndemnat eu.

Sclavul m-a ascultat, iar Etela m-a întrebat repede:

— Pot să vorbesc eu prima?

— Desigur. E dreptul tău şi oricum am şi eu o întrebare.

— Păi eu am o mulţime. Puteţi întreba primul, dacă vreţi.

— Nu, i-am zis eu, după care mi-am scos coiful şi l-am

pus pe un cuier de care doream să-mi atârn şi zalele. Ai ajuns aici prima, iar eu după tine.

Adevărul este că speram ca după ce-şi pune ea întrebările întrebarea mea să nu mai fie necesară.

— Nu ştiu de unde să încep.

— În cazul ăsta, probabil nici nu contează, am zâmbit eu, apoi mi-am desfăcut cingătoarea cu sabia şi m-am aşezat pe un scăunel pentru picioarele uriaşilor, singurul loc potrivit pentru dimensiunile unui om, ţinând-o pe Eterne pe genunchi.

— N-aveţi de gând să puneţi şi arma deoparte?

— O s-o atârn lângă pat, am clătinat eu din cap. Sper să nu se întâmple nimic peste noapte, dar nu se ştie niciodată.

— Te-am vegheat adesea, stăpâne, a şoptit Uri.

Mi-am adus aminte în momentul acela de corăbierii care erau ademeniţi pe Insula de Sticlă ca să le hrănească pe Khimere, dar nu am spus nimic.

— Noul rege o să ne facă rău? Mie şi mămicii?

— N-am să îngădui asta, dar oricum nu cred că vă vrea răul.

— Toug nu mai doreşte să fie cavaler.

— Ştiu.

— Dar eu vreau să fie şi cred c-ar fi un cavaler foarte bun, nu-i aşa?

Întrebarea îi fusese adresată lui Uri, care s-a grăbit să confirme.

— Şi eu cred la fel.

— Vedeţi? Noi urmează să ne căsătorim, aşa a zis mămica, şi-am dormit şi în acelaşi pat deja şi toate alea.

— Mă cam îndoiesc, stăpâne, a comentat Uri.

— Ba da! Şi-o să dormim din nou la noapte, iar eu acum sunt curată şi gata! Trebuie să fie cavaler.

— Dar este deja, i-am zis eu.

— Păi mi-aţi spus că nu e! s-a văitat Etela.

— Ba nu, n-am zis aşa ceva. Tu m-ai informat că el nu mai vrea să fie cavaler, iar eu ţi-am zis la rândul meu că ştiu. În timp ce-i îngrijeam rana, am făcut tot ce-am putut

ca să-l împiedic să spună ceea ce niciunul dintre noi nu voia să audă. S-ar putea să fi spus de asemenea că e deja cavaler, deşi nimeni nu-i spune Sir Toug. Cred c-am făcut-o, dar dacă nu, o s-o fac acum.

Fata a încercat să vorbească, dar am amuţit-o cu un gest.

— Dacă ducele Marder ar fi aici, şi tare mi-aş dori să fie, el ţi-ar explica faptul că în sabia cu care atinge umerii unui cavaler nu e niciun fel de magie. Regina Disiri, cea care m-a înnobilat pe mine, s-ar putea să-ţi spună altfel, fiindcă ea ştie mai multe despre magie decât lordul Thiazi şi lordul Beel la un loc. Nu există însă o vrajă care să te facă să fii cavaler. Nici chiar Overcinii nu pot face asta. Cavaler devii tu însuţi, e sigura soluţie. Acum vino mai aproape.

A venit, iar eu mi-am pus braţul în jurul umerilor ei mici.

— O mulţime de lume ştie ce ţi-am zis, iar eu am învăţat lucrurile astea de la un cavaler blând şi viteaz când eram doar un băieţandru. Puţini ştiu însă un lucru pe care l-am aflat eu însumi într-un ţinut foarte îndepărtat.

— Erau şi pisici vorbitoare pe acolo? a întrebat Mani.

— Da, şi trăgeau o caleaşcă. Ceea ce-am aflat, Etela, este că un cavaler nu se poate retrograda, nu poate deveni om de rând fiindcă doreşte asta. Nu zic că transformarea asta e imposibilă, doar că e grea şi se face rareori.

Etela nu-şi găsea cuvintele; ochii ei sclipeau de lacrimi.

— Dar un cavaler nu poate renunţa de capul lui la statutul pe care-l are; cu toate astea, dacă Toug va înceta vreodată să fie cavaler, cred că asta s-ar putea întâmpla dacă l-ai retrograda tu. Deşi mai sunt şi alte căi.

— N-aş face asta niciodată.

I-am spus cu sinceritate că asta era şi speranţa mea.

— Dar nu mai vrea să fie cavaler, iar eu n-am ce face!

— Ba ai! Fă ce faci şi acum: fii bună, ai grijă de mama ta şi arată-i lui Toug că îl iubeşti.

— Eu aş vrea să călărească un cal alb, să aibă o spadă, s-a smiorcăit Etela, şi o lance din aia lungă şi un scut...

— Sper ca mâine să părăsim castelul. Îi voi cere acest lucru noului rege şi voi face tot ce pot ca lordul Beel şi

suita lui să se pună în mişcare de dimineaţă. Dacă plecăm, îl vei vedea pe Toug călare şi purtând spadă. Braţul lui nu poate ţine încă un scut, dar cel pe care i l-a dat regina Idnn, salvat de tine în bătălia de la piaţă, va atârna de şaua lui.

— O să ne ajutaţi?

— Voi face tot ce pot, i-am zis.

— Mămica e mai bine.

— Ştiu. S-ar putea să nu se însănătoşească pe deplin niciodată, Etela. Va trebui ca în fiecare zi să încerci să-i fii de ajutor. Şi tu, şi Toug.

— O să încerc.

— Ştiu, e important să-l convingi şi pe Toug să te ajute. Până la urmă, atâta vreme cât suntem aici, ea e sclava lui. Mai ai ceva de întrebat?

— Nu, a oftat Etela ştergându-şi ochii cu o mânecă zdrenţuită. Doar că fata asta vrea să vorbească despre mine. Aşa a zis.

— Atunci mergi, am îndemnat-o pe Etela. Îngrijeşte-te de mama ta şi convinge-l şi pe Toug să te ajute dacă poţi.

Ea ar fi vrut să mai stea, dar la insistenţele mele a plecat.

Imediat după ce s-a închis uşa, Uri mi-a zis:

— Ai putea s-o iei de nevastă, stăpâne. Crezi că regina Disiri ar avea ceva de obiectat?

— Bineînţeles, i-am răspuns eu întorcându-mă la locul meu.

— N-o cunoşti atât de bine precum crezi.

— Serios? m-am încruntat eu.

— Sau te-ai putea căsători cu maică-sa.

Am oftat adânc.

— Şi dacă refuz să mă gândesc şi la asta, ai să-mi sugerezi să le iau pe amândouă de nevastă? Hai, poţi să pleci.

— Pot pleca oricând doresc, stăpâne, dar am să mai rămân puţin. Dacă nu vrei să mă vezi, asta se poate aranja cu uşurinţă.

Vil, sclavul, a mârâit surprins; presupun că a crezut că

Uri ameninţă să mă orbească.

— Când spui prostii, Uri, n-am niciun chef să te ascult. Să te întreb cumva despre dieta Khimerelor?

— Abia asta ar fi o prostie, stăpâne. Pe vremea când eram Khimeră mâncam hrana suratelor mele. S-o lăsăm aşa. Şi tu te-ai înfruptat din nişte lucruri ciudate, odată, când erai grav rănit.

— Mă predau. I-ai spus bietei Etela că vrei să vorbeşti cu mine despre ea. I-ai zis şi ce urmează să-mi spui?

— Nu. N-am prea vorbit despre ea şi despre mama ei, ci mai mult despre tine, stăpâne. Nu ţi-ar plăcea o proprietate drăguţă?

— Pe care s-o capăt prin căsătorie? Nu.

Am aşezat-o pe Eterne pe scăunel şi m-am dus la pervazul ferestrei ca să-l mângâi pe Mani.

— Atunci o coroană? Hoţul ăsta, Schildstarr, a făcut cu uşurinţă rost de una.

— Ca să pot sta pe un jilţ de aur şi să-i trimit pe alţii la moarte? Nici asta nu-mi doresc.

Uri s-a ridicat şi a venit lângă mine.

— Vorbesc în numele tuturor Aelfilor de Foc, stăpâne, nu doar pentru mine. Dac-o ucizi pe Kulili, vom fi cu toţii servitorii tăi. Nu doar Baki şi cu mine, ci toţi ai noştri.

Dacă-ţi doreşti tronul regelui Arnthor, te vom ajuta să-l capeţi.

— Gândul meu acum, i-am zis eu lui Uri, este să-i scot de-aici în siguranţă pe aceşti oameni. Şi mai am şi multe altele de făcut. În Aelfrice, toate astea ar dura doar câteva minute.

— Vrei să mă întorc, stăpâne… Gândeşte-te că într-un an ai putea fi rege în Celidon şi în zece ani, împărat în Mythgarthr.

— Sau aş putea fi mort.

— Eşti deja mort! a exclamat Uri cu ochii ca nişte artificii galbene. Amândoi ştim bine asta.

— Dar Vil nu ştie, am şoptit eu pe cât de încet am putut. Sau cel puţin nu ştia până acum. Ceea ce-mi aduce aminte că voiam s-o întreb pe Etela de ce se teme de el. De ce îi e

frică de tine, Vil? Ce-a făcut-o să tresară când a auzit numele tău?

— Nu-i înspăimântată, domnule, nu chiar.

— Ba da! Înainte de parada Maiestăţii Sale, lordul Thiazi ne-a povestit cum s-a făcut împărţirea sclavilor. Tu ai ajuns la Toug, la fel ca Etela şi mama ei, iar eu am văzut expresia de pe faţa ei când a aflat lucrul ăsta.

— Sunt scamator, Sir Able, sau mai bine zis, am fost. O mai distram din când în când, ştiţi, chestii neînsemnate despre care i-am zis că sunt magice. Se poate ca uneori să mă fi crezut.

Ca să-l pun la încercare, l-am întrebat dacă o păcălise şi pe Uri.

— Asta e fata care vorbeşte, ştiu. Ascult, chiar şi acum când nu pot vedea. De fapt, o fac mai des acuma. Nu, stăpâne, n-am păcălit-o. Am fost atent şi mi se pare că e nebună, dar n-am legătură nici cu asta.

Uri a rânjit ca un lup.

Mi-e teamă că şi eu am zâmbit; i-am spus apoi că nu trebuie să-mi mai spună *stăpâne* fiindcă era proprietatea lui Toug.

— Îmi pare tare rău, Sir Able, mi-a scăpat. Aşa sunt obişnuit. Dar aveţi dreptate, acum îi aparţin stăpânului Toug. Doar că el nu pare să aibă cine ştie ce nevoie de mine.

L-am asigurat că asta se va schimba.

— Se poate, Sir Able. Dar pot să vă întreb cum anume?

— Nu. După ce voi fi terminat cu Uri, poate o să-ţi răspund. Dar înainte să mă întorc la ea, ce scamatorii ai făcut pentru Etela de s-a înspăimântat?

— Nimic, Sir Able. Doar fleacuri. I-am scos o monedă din ureche, iar altă dată un ou. Chestii din astea.

Uri a pufnit.

— Ai putea să-mi scoţi şi mie un ban din ureche?

— Acum nu, Sir Able. Pentru că n-am niciunul. Poate îmi împrumutaţi. Doar pentru o clipă. Cel mai bine ar fi să fie de aur!

Capitolul 23
BĂTĂLIA PENTRU UTGARD



Aveam aur în punga pe care mi-o dăduse ducele Marder, dar am preferat să mă întorc spre Uri.

— Adu-ne o monedă de aur, şi repede! Nu contează în ce fel e bătută, orice găseşti.

— Pentru ăsta? a întrebat ea supărată.

— Eşti sclava mea? Sau ai renunţat la prefăcătoria asta?

— Nu e nicio prefăcătorie, stăpâne, a zis Uri în genunchi.

— Atunci fă ce ţi-am poruncit, şi repede!

Mani a aşteptat să plece, după care a bombănit.

— O s-o fure.

— Bineînţeles că aşa va face.

Vil şi-a dres glasul fără să-şi întoarcă spre mine faţa cu orbitele goale.

— Poate acum? Braţul mi-a fost strivit…

— În lupta din piaţă.

— Da. Probabil m-a lovit cineva. Nu cred c-am făcut mare lucru.

— Un orb luptându-se cu uriaşii.

— Pot auzi şi pot pipăi. Sunt şi puternic. Mereu am fost. Ajută în meseria mea, dar fierăria m-a făcut să am şi mai multă forţă decât aveam când am venit. Am mânuit barosul, vă daţi seama, şi celelalte unelte. Aşa că m-am gândit c-aş putea fi de folos. L-am luat pe unul de un picior şi l-am aruncat cât colo. Doar că următorul m-a lovit sau

mi-a dat vreun picior şi apoi n-am mai putut face mare lucru. Ce s-a întâmplat, Sir Able?…

Uri s-a întors arătându-mi mândră o monedă de aur ce purta efigia regelui Gilling.

— Uite un ban de aur, i l-am dat eu lui Vil. Acum scoate-mi-l din ureche, dacă poţi.

— Nu e prea uşor, Sir Able, să faci scamatorii când nu poţi vedea.

— Eu cred că nici pentru ceilalţi nu e chiar simplu.

— E aur adevărat? a întrebat el, apoi a strâns moneda între dinţi şi a înghiţit-o. Nu-i rău, vreo douăsprezece carate. Îmi dau seama după gust. Vreţi să încerc s-o scot din stomac?

Deşi ştiam că nu vede, am dat din cap că da.

— Dacă poţi…

— O să încerc, m-a asigurat el întinzând mâinile spre mine. Trebuie să vă ating urechile, Sir Able. Îmi pare rău, dar e musai, ca să ştiu unde sunt. Sper să nu fiu prea murdar pe mâini.

L-am încurajat să continue.

— Sunteţi mai înalt decât credeam.

Era cumva tulburător să văd o faţă care purta urmele atâtor bătăi atât de aproape de a mea.

— Mă puteţi auzi, nu-i aşa?

I-am spus că da.

— O să auziţi mai bine într-un minut. Unde-o fi Uri?

Aelfa a rămas tăcută până când i-am spus eu că trebuie să răspundă.

— Vino aici, Uri, eu nu văd, aşa că tu va trebui să ţii locul ochilor mei. Vrei, te rog frumos, să te uiţi în urechea lui? Vezi cumva aur acolo?

— Nu-i aud decât gândurile, a zis Uri, privind totuşi în urechea mea.

— Păi de ce? Eşti chioară ca şi mine? Fii mai atentă! a îndemnat-o el, după care a scos o monedă. De unde am luat-o, Uri? Spune-i lui Sir Able.

— Din urechea ta, stăpâne, s-a strâmbat ea. Aşa mi s-a părut.

— Pot să văd moneda din nou, Vil?

Mi-a întins un ban mai mare, uzat şi lustruit la margini.

— Ăsta e un gologan de aramă din Celidon, i-am zis. Moneda pe care ţi-am dat-o era din aur.

— Nu, nu era, Sir Able. Ştiu c-aşa am zis, dar n-am vrut să vă fac de ruşine în faţa fetei ăsteia şi a băiatului care-şi face motanul să vorbească. Fiindcă, Sir Able…

— Am văzut-o şi era de aur. Scoate-o!

A îngenuncheat din nou, şi-a întors găvanele goale către mine şi şi-a depărtat mâinile.

— Sunt eu omul care să vă mintă? Niciodată! „Credinciosul Vil”, aşa mi se spune. Întrebaţi pe oricine.

— Şi tu, credinciosule Vil, spui că moneda nu era din aur?

— Da, stăpâne. Uitaţi aici! a exclamat el întinzând o mână goală.

— Moneda pe care am adus-o eu era din aur, a protestat Uri.

— Mă uit, aşa cum mi-ai cerut, credinciosule Vil, dar n-ai aur în palmă.

— Nu? a întrebat el cu adevărat surprins.

— Nu. Deloc.

— Eu nu pot vedea, Sir Able, fiindcă sunt orb. Doar că simt chiar acum, îi simt greutatea, a zis el încleştându-şi pumnul. A, uitaţi-o!

Când şi-a depărtat degetele, am văzut în palma lui un ban strălucitor.

— Asta e o carboavă de alamă, lustruită bine, am zis eu uitându-mă la ban.

— Ştiu, Sir Able, asta a fost moneda pe care v-am arătat-o, stăpâne. Una de alamă, doar că am curăţat-o.

— Am mai auzit de scamatori, dar până acum n-am văzut niciunul. Cred că eşti printre cei mai buni.

A făcut o plecăciune şi mi-a mulţumit.

— Acum chiar trebuie să-ţi cer banul de aur. Voi termina discuţia cu Uri în câteva minute şi după aceea ea trebuie să i-l ducă înapoi proprietarului. Ştii cumva unde se află, Uri?

— Trebuie să-i tragi o bătaie, stăpâne, a clătinat ea din cap.

Vil şi-a ridicat mâinile de parcă ar fi vrut să pareze o lovitură nevăzută.

— Sir Able, n-aţi lovi niciodată un om nevăzător.

— Da, ai dreptate, l-am aprobat eu. Însă n-aş ezita să-l spintec ca să văd dacă nu cumva mi-a înghiţit aurul.

După cuvintele astea, mi-am scos pumnalul având grijă ca el să audă zgomotul metalului frecat de teacă.

— Nimeni nu-mi spune credinciosul Able, dar sunt credincios unui principiu: fac ceea ce spun că fac. Scoate banul!

— L-am ascuns sub pisică, Sir Able.

Mani s-a ridicat şi a făcut doi paşi la stânga, lăsând să se vadă moneda de aur din Jotunland adusă de Uri, care era acum pe pervazul ferestrei.

— Vrei s-o examinezi, stăpâne? a întrebat Uri după ce-a înşfăcat banul.

— Dacă tu eşti satisfăcută… am clătinat eu din cap.

— Cam aşa se face, Sir Able, a intervenit Vil. Doar că de obicei le spun că e la mai mare depărtare. Sub căruţa de dincolo de piaţă sau în papucul bărbatului cu părul roşu. Acela fiind, bineînţeles, cel care pare capabil să alerge cel mai repede. Dacă faci totul cu exactitate, atunci când îţi dau crezare şi privesc unde le spui, devin neatenţi şi poţi s-o ştergi. Cel mai bine e să te ascunzi. Eram tare bun la asta. Desigur, acum n-o mai pot face, dar aşa procedam când cineva îmi dădea aur.

— Sunt convinsă c-ai văzut îndeajuns, stăpâne, ca să înţelegi de ce se teme copilul, a început Uri.

— De văzut am văzut, dar ar mai fi nişte lucruri de auzit. O să le aud mai târziu. Vrei să merg chiar acum în Aelfrice?

Mi-a făcut semn că da.

— Ca să mă lupt cu Kulili. Nu cu multă vreme în urmă, Baki voia să mă întorc ca să-l înfrunt pe Garsecg. Dar n-am de gând să ascult de niciuna până când nu-mi termin treburile aici.

— Spui că anii trec altfel aici, stăpâne, dar diferenţa nu e chiar aşa de mare. Ceea ce speri să faci într-un an s-ar putea să-ţi ia zece!

— O să vin când voi fi pregătit! Atunci mă voi lupta cu Kulili, aşa cum am promis. Dacă supravieţuiesc, s-ar putea să vă conduc şi în bătălia împotriva lui Garsecg, dar nu promit. Acum du banul ăsta înapoi!

Imaginea ei a devenit translucidă şi pe urmă a plecat. Mani s-a grăbit să intervină.

— Doar între noi trei, înainte să se întoarcă ca să ne spioneze, chiar crezi că poţi să-l înfrângi pe acest Garsecg?

— L-am ucis pe Grengarm, am ridicat eu din umeri.

— Şi el te-a ucis pe tine, drag stăpân.

— Păi, vezi, nu m-am putut eu opri să zâmbesc, cred că ştii mai multe despre asta decât mine, Mani.

— Habar n-am cine e Kulili.

— Şi nici n-o să afli astăzi de la mine. Ştii în schimb cine e Garsecg?

Mani şi-a luat un aer îngâmfat, aşa cum doar o pisică poate să o facă.

— E un dragon.

— Cine ţi-a spus?

— Chiar tu, drag stăpân. Te-am întrebat dacă l-ai putea înfrânge pe Garsecg, iar tu mi-ai răspuns că l-ai ucis pe Grengarm. Iar ăsta era un dragon – Toug mi-a povestit despre lupta ta cu el. Înseamnă că Garsecg e un alt dragon. E simplu. Ştii şi cine l-a înjunghiat pe regele Gilling, nu-i aşa?

Nu aveam nicio idee.

— Ba sigur că ştii. Am auzit ce i-ai spus lordului Thiazi. Ştii, dar nu poţi dovedi.

— Şi nici nu vreau s-o fac, i-am răspuns eu, după care m-am întors spre Vil. Mani vrea să fie ultimul care îmi vorbeşte, iar ambele fete au plecat. Tu ce voiai să-mi ceri?

— Ajutorul, Sir Able. Atâta tot. Mai întâi vreau să zic că nimic din ce-am auzit nu va părăsi încăperea asta. Nu cred că v-ar plăcea să încep să pălăvrăgesc şi n-am s-o fac.

I-am mulţumit.

— Stăpânul Toug mi-a zis unele lucruri, domnule, cică sunt al lui până când mă va elibera, de îndată ce vom ajunge în sud. E adevărat, Sir Able? El părea convins.

— Din câte ştiu eu, da, dar nu cunosc foarte multe despre ţara noastră. Nu mai multe decât stăpânul tău.

— Păi, Sir Able, sunt orb. Vă întrebaţi de ce m-am luptat cu ei? De ce am făcut-o toţi? Nu pot să-i iert niciodată. Aş vrea să pot, dar nu sunt în stare.

— Am visat cândva să mă întorc aici cu o armată şi să-i alung, i-am mărturisit eu. Mă îndoiesc însă c-o voi face vreodată.

— Aşa că, Sir Able, chestiunea e…

A întins mâna după mine, iar eu i-am dat-o pe a mea.

— …chestiunea e ce-o să mănânc atunci când vom ajunge în sud. Ştiu meşteşugul scamatoriei şi încă mă mai descurc. Ai văzut ce-am făcut cu monedele.

— Nu, i-am zis. Te-am urmărit cu atenţie, dar n-am văzut.

— Doar că nu mai pot trăi din asta. Dacă ar trebui să le iau aurul şi să fug… a râs Vil amar. Cât de departe crezi c-aş ajunge? m-a întrebat el după o pauză.

— Ne-ai spus că te poţi ascunde. Şi aşa e bine. Eu o fac uneori, a intervenit Mani.

— Dar tu ai ochi. Un orb nu se poate feri de vederea celorlalţi. Dac-aş încerca acum, probabil că m-aş face de râs.

Faţa lui Vil nu se întorsese din direcţia mea. A părut că îşi adună gândurile pentru un moment, apoi a continuat.

— Acum am un alt stăpân, Sir Able. Doar că el vrea să fie fermier, ca tatăl lui. Oamenii de felul ăsta abia dacă au ce mânca. De altfel, de-aia am şi plecat din sat. Cum o să se descurce cu un sclav care nu vede?

— Să sperăm că vor fi prea buni la suflet ca să-l alunge, l-am consolat eu.

— Aşa că m-am gândit să-l rog să mă vândă cât este încă aici, a continuat Vil trăgând aer în piept. Ceilalţi, ei bine, sunt ai lui Sir Svon şi cred că el îi va vinde. Pe Rowd, pe Gif şi pe Alca. O să-i lase ieftin, mulţumindu-se cu puţinul

pe care-l va putea aduna. Femeile nu valorează cine ştie ce, dar Rowd ar trebui să-i aducă nişte bani. Doar că mai sunt fata şi mama ei, Sir Able.

— Etela şi doamna Lynnet? Nu cred că trebuie să-ţi faci probleme că Toug le va vinde.

— Când eram la stăpânul Logi, Sir Able, exista o femeie pentru fiecare bărbat. Gil pentru Rowd, ştiţi dumneavoastră, şi Alca pentru Sceef. Aşa că Lynnet îmi rămăsese mie, aşa ar fi trebuit să fie. Doar că ea nu era bine, Sir Able… poate n-ar trebui să spun. Uneori făceam… ştiţi… doar că nu prea des. Şi niciodată nu m-am simţit împăcat. Am încercat în schimb să am grijă de fată. Probabil că nu mă credeţi. Ştiu bine asta şi nu vă învinovăţesc.

— Depinde ce-mi spui, credinciosule Vil.

Obosit de atâta stat pe scăunelul pentru picioarele uriaşilor, care nu avea spătar, m-am căţărat pe scaunul mare din spatele lui, ca să mă sprijin.

— N-am atins-o şi n-am lăsat pe nimeni s-o facă. Înţelegeţi ce zic? A devenit din ce în ce mai greu pe măsură ce creştea. Sunt unii care ar sări şi pe o scroafă. Poate credeţi că glumesc.

— Nu.

— Se nasc monştri din astfel de împerecheri, de felul celor pe care n-ai vrea să-i întâlneşti, şi uneori supravieţuiesc. Îţi dai seama că sunt o mulţime care ar fi încălecat-o pe Etela imediat. Dar eu am avut grijă, am ţinut-o aproape şi am mai şi pocnit-o când mi-a răspuns obraznic sau când a fugit. De-aia e înspăimântată, Sir Able, cum aţi spus. Doar că eu…

— O iubeşti.

Vil a tuşit violent.

— Da, domnule! Şi pe mămica ei. Ea e o femeie foarte, foarte bună. E din nobilime.

— Ai dreptate. E de viţă nobilă, fiica unui baronet.

— Serios, Sir Able? Nu ştiam. Aţi zis c-o iubesc pe Etela şi nu v-aţi înşelat. Doar că…

— Înţeleg. Dar ce vrei de la mine?

— Ajutor, Sir Able, atâta tot. Etela va rămâne cu stăpânul Toug dacă va putea. Dar mămica ei nu poate avea grijă nici măcar de ea însăşi, darămite de fiica ei. Aş vrea să văd eu de ele. Dar… dar…

— Stăpânul meu e un cavaler blând şi foarte nobil, a intervenit Mani pe un ton pe care nu-l mai auzisem niciodată.

— N-aş putea lucra pentru dumneavoastră, Sir Able? După ce ajungem în sud, vreau să zic. N-aş cere plată niciun sfanţ. Doar să le ajutaţi pe Lynnet şi pe Etela.

— Doamna Lynnet s-ar putea să nu vrea ajutorul tău, i-am zis.

— Ştiu, Sir Able, doar că n-ar trebui să spunem că nu are nevoie. Se înşală. De multe ori am avut grijă de ea deşi s-a împotrivit. La fel şi de Etela. Întrebaţi-o şi, dacă o veţi convinge să spună adevărul, veţi afla că aşa este.

— Fără îndoială.

— Doar că o să plângă. O vreme, ştiţi? Până când va trece peste asta. O să mă ajuţi, Sir Able? De acord, sunt orb, dar dumneavoastră nu sunteţi. Vedeţi braţele astea? m-a întrebat el încordându-şi muşchii impresionanţi. O să muncesc din greu, iar dacă o să credeţi că e loc şi de mai mult, o să mă străduiesc mai tare, stăpâne.

— O să munceşti din greu şi o să furi, a bombănit Mani.

— Spuneţi-i băiatului ăluia de a vorbit acum să-şi tacă fleanca. Nu accept aşa ceva de la nimeni.

— În regulă, i-am zis. Te iau în serviciul meu de îndată ce ajungem în sud. Asta dacă nu vei găsi ceva mai bun.

M-a surprins, şi nu pentru ultima dată. Aruncându-se în direcţia vocii mele, mi-a găsit picioarele care atârnau dincolo de muchia scaunului şi le-a sărutat. Înainte să-mi revin, ajunsese la uşă. S-a întors, iar în locul în care văzusem până atunci găvanele goale ale ochilor erau acum doi ochi, de-a dreptul strălucitori şi încântător de albaştri. Pe urmă uşa s-a închis în spatele lui.

— A fost o iluzie, mi-a spus Mani.

— Ştiu, dar mi-aş fi dorit să nu fie aşa.

— Pouk e mai bun, m-a informat Mani sărind de pe

pervaz pe podea, apoi a alergat spre scaunul meu şi, după un salt aproape incredibil, a prins cu ghearele tapiţeria şi s-a tras în sus. El i-a făcut să creadă că e orb, deşi nu era.

— Era deja chior, am zis eu. E aşa de când l-am cunoscut. Dar despre asta voiai să-mi vorbeşti, Mani? Ăsta e secretul atât de important, încât ai vrut să rămâi doar cu mine?

— Nu, a zis el cuibărindu-se în poala mea.

— Dacă n-ai chef să vorbeşti sau ai prefera să aştepţi…

— Te-am ajutat, stăpâne. Oare nu mi-am câştigat câteva minute din timpul tău?

I-am dat dreptate şi l-am mângâiat o vreme. Gylf (care dăduse o raită pe la grajd) a zgrepţănat la intrare; Mani mi-a cerut să nu-l las înăuntru; i-am strigat prin uşă să meargă să vadă ce e cu Toug.

— M-am strecurat împreună cu tine în locul ăla, a început Mani.

— În Camera Iubirii Pierdute? Ştiu.

— Ai intrat împreună cu femeia nebună, dar pe mine nu mă interesa ce iubiri ar fi putut ea să piardă. Eram în căutarea dragostei mele. S-a dovedit a fi o greşeală.

Am continuat să-l mângâi o vreme, iar el a rămas tăcut.

— Pe vremuri eram un spirit liber. Eram o pisică normală, nu una încurcată în minciuni, a şoptit Mani încetişor de parcă ar fi vorbit pentru el însuşi. Prima e cea mai frumoasă dintre existenţe, a doua, cea mai frumoasă dintre vieţi. Eu le-am pierdut pe ambele.

A privit în sus către mine, însă era mult prea multă tristeţe pe chipul său negru ca tăciunele ca să-l găsesc amuzant, cum o făceam de obicei.



Schildstarr şedea pe tronul care fusese al lui Gilling de parcă asta ar fi făcut toată viaţa, iar Thiazi stătea lângă el, cu toiagul lui aurit în mână, ca şi cum înaintea lui l-ar fi servit pe tatăl său. A fost unul dintre momentele în care mi-am dat seama, fără putinţă de tăgadă, că Fiii Furiei ne erau străini. Nu doar nouă, ci şi tuturor celorlalţi; Valfather era diferit, însă nu străin, era al nostru, aşa cum

noi eram ai lui.

— Majestatea Voastră, a zis Beel înclinându-şi fruntea până aproape de pardoseala de piatră. Vă felicit nu doar din partea mea, ci şi a regelui meu pentru accederea la tronul străbunilor voştri.

Am decis că nici Uri, Baki şi ceilalţi Aelfi nu sunt străini aşa cum ne erau Fiii Furiei. Kulili îi făurise după chipul şi asemănarea noastră.

— Trăiască regele Schildstarr!

— Trăiască!

Garvaon, Svon şi cu mine, aşezaţi în spatele lui Beel şi al lui Idnn, am lovit cu capetele lăncilor în lespezile de sub noi.

Nici Michael nu era străin în felul acela. El era, cel puţin aşa cred, ceea ce ar fi vrut să devină Valfather, ceva bun în felul în care e bună o lamă de sabie, dar şi cineva care l-a privit în ochi pe Preaînaltul Zeu.

Vocea încântătoare a lui Idnn a răzbătut chiar şi printre căpriorii înalţi ai acelei săli îngrozitoare.

— Majestatea Voastră, noi, Idnn, regină în Jotunland, vă cerem cu umilinţă o favoare.

Chiar şi dragonii din Muspel îşi au locul în ţara lor. Pentru noi, sunt demoni, dar ei se văd altfel.

— Vorbeşte, regină Idnn!

Ochii aceia imenşi, mai mari decât ai bufniţelor, erau croiţi să străpungă bezna glacială a Nopţii Lungi, care (deşi nu i-am văzut decât marginile) nu are asemănare în cele şapte lumi. Nu e vorba atât că Fiii Furiei par mereu oribili. Te obişnuieşti cu înfăţişarea lor. Problema e că într-adevăr sunt oribili, că a fi îngrozitor e sinonim cu a fi un Fiu al Furiei.

— Regele nostru a murit. Soţul nostru a murit de asemenea, fiindcă erau unul şi acelaşi. Obiceiul poporului nostru, al oamenilor de la sud, Majestatea Voastră, este să ţină doliu un an după un soţ şi zece ani după un rege. De aceea ne vedeţi înveşmântată în negru şi aşa ne vom purta pentru unsprezece ani. Departe în sud, Majestatea Voastră, se află castelul copilăriei noastre. Nu se compară

de fel cu Utgardul vostru, dar ne este drag, pentru că acolo e camera în care am dormit când eram mici. Cu acordul foarte generos şi foarte milostiv al Majestăţii Voastre, am vrea să ne întoarcem în camera aceea, să-i zăvorâm uşa şi să plângem. A fi la Curtea Majestăţii Voastre e un lucru glorios, dar gloria nu poate alina suspinele şi lacrimile unei văduve. Ne permiteţi să plecăm? Şi, cu acordul Majestăţii Voastre, se poate să ne escorteze tatăl nostru şi suita lui?

Beel a mai făcut o plecăciune.

— Inima îmi dă ghes să-mi însoţesc fiica îndurerată, Majestatea Voastră. La fel mi-o cere şi datoria. Regele nostru m-a trimis la Majestatea Sa Gilling. Va trebui să-l informez de moartea fostului suveran şi de răsăritul splendidei voastre domnii. Vă întreb deci şi din partea noastră: putem pleca?

Wistan şi Toug plecaseră să ne pregătească bidiviii pentru o retragere grăbită şi să-i spună lui Egr să aibă grijă de bagaje. În timp ce vorbea Beel, eu mă gândeam cum se descurcă ei.

— Înainte să plecaţi, a zis Schildstarr încetişor, ar trebui să vă dăm daruri pentru regele vostru. Ce părere ai, Thiazi?

Acesta a făcut o plecăciune.

— O să mă îngrijesc de asta, Majestatea Voastră.

— Avem deci permisiunea Majestăţii Voastre să plecăm? a insistat Beel, făcând un pas mic în spate. Recunoştinţa noastră nu poate fi cuprinsă în cuvinte, Majestatea Voastră. Fie ca pacea să împărăţească pe vecie în aceste tărâmuri.

Toiagul lui Thiazi a izbit pardoseala de piatră, semn că întrevederea se încheiase. La o comandă şoptită a lui Garvaon, noi, cavalerii, am luat poziţia de drepţi. Când mergi pe jos cu lancea trebuie să stai drept; altfel, capetele lăncilor riscă să se lovească unul de altul, iar flamurile să se încâlcească. Exersaserăm toată dimineaţa şi ne-am descurcat destul de bine.

În curte, i-am întâlnit pe Wistan, Toug şi Egr, gata de

plecare.

— Trebuie să aşteptăm darurile, le-am zis. Sunt pentru regele Arnthor şi suntem nevoiţi să stăm până când ni le dau. Scoateţi şeile astea de pe cai şi duceţi-i înapoi în grajd.

Wistan a părut consternat, iar Toug, disperat.

— Să nu credeţi că ne-am bătut joc de munca voastră. Ne-aţi găsit toate lucrurile şi le-aţi curăţat. Probabil că vom putea să plecăm mâine, cu o oarecare întârziere, şi asta e bine. Acum veniţi mai aproape. Nu-mi place să ridic vocea.

S-au adunat cu toţii în jurul meu, inclusiv Lynnet.

— Trebuie să rămâneţi alături de cai, le-am zis. Cu toţii! Va trebui să fiţi aici ca să aveţi grijă de daruri. Lordul Thiazi le va da lordului Beel, iar Sir Garvaon şi Sir Svon le vor aduce încoace. Va trebui să le împachetaţi şi să le protejaţi după aceea. În afară de doamna Lynnet şi de fiica ei, niciunul nu aveţi voie să plecaţi fără să vi se permită. A înţeles toată lumea?

Mi-au făcut semn că da.

— Etela, tu şi mama ta veţi dormi în camera lui Toug, împreună cu Mani. Dacă nu sunteţi acolo când plecăm, o să vă lăsăm aici. M-aţi înţeles?

Etela a încuviinţat solemn.

— Dacă mama ta insistă să plece…

— Nu va fi cazul, m-a oprit Lynnet.

— Bine. Mulţumesc, doamnă. Etela, tocmai voiam să-ţi spun că, dacă pleacă, dacă vine cineva s-o ia, trebuie să mă anunţi indiferent cât e de târziu sau de devreme.

— Da, domnule, Sir Able. Aşa voi face.

— Vil! E Vil prin preajmă?

— Chiar aici, Sir Able, a zis el ridicând mâna.

— Bine. Dacă nu mă găseşti pe mine, Etela, să-l anunţi pe scutierul Toug sau pe Vil. E cineva care nu ştie ce are de făcut?

N-a vorbit nimeni.

— Bun. Regina Idnn are o diademă cu diamante, oferită de soţul ei. Darurile regelui Schildstarr către suveranul

nostru vor trebui să fie cel puţin la fel de valoroase, dacă nu mai mult. Pericolul de a fi furate va fi foarte mare. Şi dacă se va întâmpla una ca asta, nu vom fi miloşi cu niciunul dintre voi, şi cu atât mai puţin cu hoţii.

— Plecăm de dimineaţă, Sir Able? a întrebat Egr.

— Va trebui să ne sfătuim în privinţa asta, i-am zis eu trăgându-l într-o parte.



Urmează să scriu despre lucruri pe care nu le-am văzut. Pe cele mai multe le-am aflat de la Woddet şi de la Hela.

Zorii au găsit alaiul ducelui Marder deja pe drum. Drumul Războiului se deschidea larg în faţa lor, aproape drept şi împestriţat cu gheaţă. Mai înainte, la o leghe, urma să treacă printr-o zonă în care bolovanii şi pietrele adunate în grămezi sugerau că fusese nivelat un deal. Dincolo de acest defileu jos, se vedeau turnurile din Utgard, pe care ar fi fost simplu să le crezi mai mici decât erau, dacă vârfurile lor n-ar fi ajuns atât de aproape de Cerr.

— Următoarea masă o vom lua în castel, i-a spus Marder lui Woddet, iar el a răspuns:

— Da, Înălţimea Voastră, cu condiţia ca aceia care sunt deja acolo să nu ne considere pe noi un fel de mâncare.

Hela, care tropăia pe lângă el, a indicat cu suliţa pe care şi-o făcuse dintr-o lance ruptă:

— Când vezi aşa ceva, îţi dai seama că neamul tatălui meu e unul glorios.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, i-a zis Woddet. Deşi nu i-am înfruntat niciodată pe Fiii Furiei, abia aştept s-o fac. Am auzit că nu există oponent mai amarnic decât ei în întregul Mythgarthr.

— Chiar şi aşa rănit cum eşti, dragul meu domn?

— Aşa rănit, a răspuns Woddet cu hotărâre.

— S-ar putea să ţi se împlinească dorinţa asta, a arătat din nou Hela. Vedeţi pietrele alea? Duce Marder? Sir Leort?

Cavalerul Leoparzilor i-a tăiat-o scurt:

— Se văd foarte clar.

— Păi, nu, a rânjit Hela arătându-şi dinţii galbeni, ca nişte pumnale. Nu chiar aşa de clar, domnule cavaler. Acolo nu e nicio piatră. Ştiu asta fiindcă am fost lângă Utgard, mai aproape decât suntem acum. Ăia sunt Fiii Furiei ghemuiţi sau aşezaţi şi acoperiţi cu mantiile. Îi ascunde praful drumului, care s-a cernut pe ei.

Marder s-a ridicat în scări, cu mâna în sus, pentru a-i opri pe cei din urma lui.

— Şi ne aşteaptă pe noi?

— Aşa se pare, Înălţimea Voastră, a răspuns Hela cu o plecăciune.

Cavalerul Leoparzilor a intervenit imediat:

— Voi merge până acolo să văd care e situaţia, Înălţimea Voastră.

— Şi vei muri dacă Hela spune adevărul, a scuturat Marder din cap. Pe cine slujeşti, femeie? Pe Sir Woddet sau pe Sir Able?

— Odinioară, pe Sir Able, a răspuns Hela. Iar acum, pe Sir Woddet fiindcă fostul meu stăpân a plecat.

— Sir Woddet, ai încredere în ea?

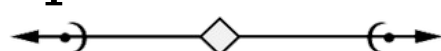
Cavalerul i-a zâmbit şi a zis fără ezitare:

— Mi-aş încredinţa viaţa în mâinile ei.

— Atunci să nu ne îndoim că spune adevărul. De dragul lui Sir Leort.

Întorcându-şi armăsarul, Marder a început să dea ordine; când arcaşii săi au adus pietrele în bătaia săgeţilor, s-au răspândit pe câmpurile din stânga şi din dreapta Drumului Războiului, descălecând şi adăpostindu-se.

Cu urlete de război, Fiii Furiei s-au năpustit spre oamenii ducelui Marder. Iar noi, care eram de fapt prada lor şi părăsiserăm Utgardul înainte de răsăritul soarelui, aşa cum cerusem eu, am auzit zgomotul bătăliei şi ne-am grăbit să îi atacăm din spate.



Nu mă mai luptasem în felul acela de când părăsisem Cerrul. Mă năpusteam în jos pe pale de vânt ca să-mi înfig lancea sau spada în feţele ridicate în sus ale Fiilor Furiei. Loviturile pe care le-am împărţit la ieşirea din Utgard ar

ocupa sute de pagini, dacă le-aş descrie pe toate. Voi spune doar că Eterne a despicat craniul unui uriaş până la bărbie, şi că am încercat zadarnic să tai cu o singură lovitură capetele Orgalmir şi Borgalmir de pe trupul lor mătăhălos, şi că uriaşul a continuat să lupte chiar şi cu o singură ţeastă, în timp ce sângele îi ţâşnea din celălalt gât de parcă ar fi vrut să înroşească întregul Mythgarthr.

Din sângele acela, şi nu numai, se hrăneau fantomele înfricoşătoare eliberate de Eterne, care păreau oameni adevăraţi în bătaia razelor soarelui abia răsărit. Spadele lor de ceaţă produceau răni adevărate, la vederea cărora cavalerii rânjeau vesel, aşa cum o fac craniile descărnate, doar pentru a lovi din nou.

Am scris prea multe despre mine însumi. Vreau să-i descriu acum pe ceilalţi. Întâi, pe Marder. Niciunul dintre cei care îl vedeau n-ar fi putut ghici că sub coiful lui erau plete şi barbă albe. N-am văzut niciodată pe cineva care să-şi îndemne calul şi să mânuiască o lance mai bine decât el.

Şi Beel s-a luptat. Deşi l-am crezut mort, l-am găsit sub cadavrul lui Thrym, iar când am văzut că trage aer în piept şi clipeşte am început să-l lăudăm, să râdem şi să-l aclamăm.

Toug, care jurase că nu se va mai lupta niciodată, a intrat în luptă şi a fost doborât şi cred că în ziua aceea ar fi murit dacă n-ar fi fost Gylf – mai mare decât orice leu şi cu mult mai fioros – care l-a apărat cu trupul lui până când Wistan l-a pus la adăpost.

Ce să zic despre Cavalerul Leoparzilor? Cred că o felină de pe scutul său s-a trezit la viaţă. Cu lancea sfărâmată şi fără coif, a continuat să se lupte; şi n-am văzut niciodată un tăiş de sabie care să se mişte atât de repede şi să spintece atât de adânc.

Rănit chiar mai rău decât Toug, Woddet a continuat să lupte cu Heimir în stânga şi Hela în dreapta. Trei uriaşi s-au năpustit asupra lor, ceea ce ar fi însemnat o luptă de unul la unul. Dar cineva care jură că a văzut ce s-a întâmplat (şi aşa ar fi trebuit să fie, de vreme ce era

adăpostit în coburul unei şei) susţine că unul a fost doborât de Woddet, şi doi de Hela.

Asta e destul de uşor de crezut. Doamna îl apără pe Valfather şi, desigur, nu o pot compara pe Hela cu ea. Gândiţi-vă însă la zeiţa unui neam mai rudimentar, cu membrele groase, înaltă precum copacii, cu gura ca o cavernă şi părul fluturând, ţinând în mână o lance scăldată în sânge. Dacă m-aş fi întâlnit cu Hela pe câmpul de bătălie, se poate să fi dat înapoi.

Marder şi Cavalerul Leoparzilor m-au uimit. Sper că am fost foarte clar în privinţa asta. Şi Idnn m-a surprins, fiindcă s-a folosit cu multă îndemânare de arcul ei, ţintind liniştită acolo unde bătălia era mai înverşunată. Nimic nu m-a mirat mai mult însă în ziua aceea decât Garvaon. Ştiam că era un spadasin iscusit. Îl crezusem un cavaler prudent, grijuliu şi poate un pic fricos. A luptat însă la fel de furios ca Hela, cu şi fără coif, aşa cum o făcuse împreună cu Svon împotriva uriaşilor regelui Gilling. Pe jos, s-a bătut şi mai amarnic, după care a prins un cal rămas fără călăreţ şi s-a năpustit acolo unde bătălia era mai înverşunată pentru a lupta din nou.

Am avut deci o mulţime de luptători furioşi; fără îndoială că şi eu am fost unul. Am avut de asemenea oameni care şi-au făcut datoria. Fiii Furiei ar fi ucis-o pe Idnn şi i-ar fi alungat arcaşii de zece ori dacă soldaţii conduşi de Svon nu le-ar fi ţinut piept. Ca să fiu sincer, mă îndoiesc şi că Toug s-ar fi năpustit în luptă fără exemplul lui Svon.

Pe scurt, a fost una dintre puţinele bătălii în care a luptat aproape toată lumea (deşi Berthold Viteazul şi Gerda nu au participat, la fel ca sclavii orbi, Etela, Lynnet şi femeile sclave) şi în care cu toţii s-au bătut foarte bine. Astea fiind zise, mi s-a părut atunci că fără Garvaon şi Cavalerul Leoparzilor n-am fi putut câştiga şi că ne-am impus doar prin graţia lui Valfather.



După bătălie, am rămas să conduc ariergarda – Cavalerul Leoparzilor şi soldaţii săi, dar şi zece de-ai lui Marder. Nu am avut deci ocazia să vorbesc cu ceilalţi până

când nu ne-am aşezat tabăra. Era târziu, iar noaptea neagră, călăriserăm până hăt, departe, fiindcă ne temuserăm să nu fim urmăriţi. Pouk m-a ajutat să-mi scot armura, apoi a început să cureţe şi să lustruiască tot echipamentul; Uns (pe care Idnn îl adusese înapoi, după cum promisese) s-a apucat de gătit. Convins de Berthold şi de Gerda, eu m-am întins pe jos şi, pe jumătate adormit, am auzit şoaptele din coarda arcului meu: vieţile şi morţile multor bărbaţi, femei şi chiar copii, existenţe chinuite în cea mai mare parte, poveşti despre sărăcie şi foame. Probabil că abia închisesem ochii. La fel de posibil este să-i fi închis cu o oră înainte. În orice caz, m-a trezit valetul lordului Beel, care mi-a scuturat umărul spunând:

— Sir Able! Sir Able, domnule.

M-am trezit şi l-am întrebat ce vrea.

— Înălţimea Sa, Sir Able. Este… Înălţimea Sa vrea să vă vorbească. E departe de a se simţi bine.

Deşi eram încă pe jumătate adormit, am sărit în picioare.

— E pe moarte?

— O, nu, domnule, sper că nu. Dar el… el nu poate să meargă prea departe, Sir Able. Vreau să spun… a încercat, dar nu l-au lăsat. Nu vor. A vrut să vină aici, domnule. Mi-a cerut să-l sprijin, ca să nu cadă. Însă ei nu l-au lăsat. Regina, Sir Able. Şi ducele Marder. Iar eu a trebuit să-i ascult. Aşa că am venit, a zis el, după care a făcut o pauză şi şi-a dres glasul. Dacă v-am ofensat în vreun fel, domnule, greşeala e a mea.

Uns mă tot îmboldea cu un castron de tocană în care era o lingură. Conţinutul mirosea delicios şi, ca să-l potolesc, am luat şi am început să mănânc.

— Dac-aţi vrea să veniţi, Sir Able… Ştiu că nu-mi datoraţi nimic, dar…

— Prostii, prostii! Ai vorbit cu îndrăzneală în apărarea mea, Swert. Crezi c-am uitat asta?

— Vă aduceţi aminte de numele meu, Sir Able? Asta e… e… ei bine, domnule, mărturisesc…

— Ai mâncat?

— Eu? Păi… să vedeţi… nu prea cred, Sir Able. Cel puţin nu după ce-am părăsit castelul ăla oribil. Am avut grijă de Înălţimea Sa şi… n-am avut timp.

I-am dat lingura şi ceea ce mai rămăsese în castron. Ceva mai mult de jumătate, iar eu am început să molfăi o bucată de pâine uscată pe care mi-o dăduse Uns. În felul acesta, mâncând amândoi (pe cât de repede puteam) Swert şi cu mine ne-am croit drum prin hărmălaia şi disconfortul taberei până la pavilionul lui Beel.

Sperasem să-l găsesc adormit, însă era treaz şi stătea sprijinit pe patul lui pliant. Idnn era aşezată pe un scăunel lângă el, iar Marder şedea pe un scaun mâncând terci de ovăz.

— Sir Able, a reuşit Beel să zâmbească, deşi mi-a fost limpede că avea dureri mari. Ia loc, te rog. Cred că eşti obosit. Ca noi toţi…

Am privit spre Idnn, care m-a încurajat cu un gest. Marder mi-a făcut şi el semn să mă aşez. Swert mi-a adus repede un scaun pliant, aşa că i-am ascultat.

— Faptul că vă văd în capul oaselor şi zâmbind valorează ore întregi de odihnă pentru mine, Înălţimea Voastră. Îmi imaginez că Majestatea Sa şi Înălţimea Sa sunt de acord cu mine.

— L-am ucis pe Thrym, căpitanul gărzii regale.

— Aşa am auzit. Vă felicit, domnule!

— Eu nu mă felicit, a mărturisit Beel şi pe urmă a rămas tăcut pentru un moment, aşezându-se mai bine în pat, cu gura contorsionată de durere. N-ai fost de faţă când ne-au oprit la intrarea în Utgard, Sir Able. Şi nici Înălţimea Sa. Dar s-ar putea să fi auzit de momentul acela. Şi regele Gilling a fost informat – deşi nu-mi dau seama cine ar fi putut s-o facă – despre pisica Maiestăţii Sale. Mi se pare că tu i-ai dat-o.

— L-am cerut pe Mani, tată, iar el ni l-a dat, a intervenit Idnn.

— Exact, exact. Regele a vrut să vadă doar motanul, în timp ce pe noi ne-a ţinut la poartă. Am stat acolo, în mijlocul drumului, bătuţi de vânt, şi am vorbit cu Thrym

aproape o oră. Am încercat să-l conving să ne lase să intrăm. Era un monstru, cel mai mare dintre ei. Îmi era groază de el, dar am încercat să n-o arăt.

— Nu s-a citit nimic pe chipul tău, tată, a zis Idnn.

— Însă îmi era frică. Îmi tremurau genunchii, a zâmbit el. Dacă mi-ar fi spus cineva că va trebui să mă lupt cu el, mi-aş fi tăiat venele. Dacă mi s-ar fi spus c-o să şi câştig, aş fi protestat spunând că o asemenea profeţie e apă de ploaie. Mă ştii, Majestatea Ta. Te-am ţinut pe genunchi şi ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea. Sunt eu războinic? Cavaler? Sau măcar pe-aproape?

Idnn a clătinat din cap.

— Iar acum sunt cel care l-a ucis pe căpitanul gărzii lui Schildstarr. Însă nu despre asta voiam să-ţi vorbesc, Sir Able. Totuşi nu m-am putut abţine. L-am ucis şi nu pot să nu pomenesc despre asta. Uciderea unui uriaş, fie el şi căpitanul Gărzii, probabil că nu înseamnă mare lucru pentru tine. Tu câţi ai ucis? Douăzeci?

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră. Nu i-am numărat. Dar nu cred c-au fost atâţia.

— Ai plutit prin aer, a intervenit şi Marder. Auzisem că poţi face asta de la unii dintre oamenii mei, dar nu i-am crezut. Însă am văzut eu însumi. Ai galopat prin aerul care pentru tine părea o înşiruire de dealuri. Iar săgeţile… n-am văzut niciodată un arc atât de puternic. Niciodată.

— De fapt, e coarda, Înălţimea Voastră. O am încă de când eram un băieţandru, dar sper să nu mai am nevoie de ea prea curând. Nimeni nu a spus nimic, aşa că am continuat. Cât despre călăritul prin aer, vă rog să nu vă lăsaţi înşelaţi de ideea că aş putea s-o fac eu însumi. Calul meu e cel care pluteşte. Am o iapă foarte bună.

Mani s-a ghemuit mai bine în poala lui Idnn, iar ea a zâmbit.

— Şi un motan foarte bun.

— Da, un motan minunat, atunci când nu e al Majestăţii Voastre.

Marder a lăsat să-i cadă lingura în castronul gol.

— Trebuie să dorm. La fel şi Sir Able – cu toţii trebuie să

ne odihnim. Primul lucru pe care doream să ţi-l spunem, Sir Able, este că după ceea ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, Celidon şi Jotunland sunt în stare de război. Raidurile de la frontieră pot fi puse pe seama unor supuşi necredincioşi, însă atacul de azi nu.

Am încuviinţat din cap.

— Şi ne-am gândit să te întrebăm de ce crezi că regele Schildstarr a organizat o ambuscadă împotriva Înălţimii Sale, a intervenit Idnn, care apoi mi-a aruncat un zâmbet chinuit, după care a continuat. Cavalerii nu sunt renumiţi pentru înţelepciunea lor. Ar trebui să fiţi luptători şi să lăsaţi chestiunile mai subtile în seama noastră. Pe drum încoace, l-am tachinat pe Sir Svon cu privire la asta.

— Majestatea Voastră este la fel de înţeleaptă pe cât e de frumoasă.

— Mulţumesc, domnule, a răspuns ea schiţând o plecăciune prefăcută şi un sunet venit din afara pavilionului mi-a indicat că fuseserăm auziţi. Suntem suverani în Jotunland, dar o regină fără putere este o regină fără înţelepciune. Atâta cât ne-a mai rămas însă ne face să te întrebăm pe tine: de ce a vrut regele Schildstarr să-l ucidă pe Înălţimea Sa şi pe cavalerii lui?

— Nu cred că asta a intenţionat, Majestatea Voastră, i-am răspuns eu. Ambuscada nu le era destinată lor. Au căzut în ea venind din spate şi au fost îndeajuns de pricepuţi ca să-şi dea seama că era o ambuscadă.

— Ne-a prevenit uriaşa lui Sir Woddet, a lămurit Marder lucrurile. Eu unul aş fi nimerit fix în ea.

— Hela?

Mi-a făcut semn că da, după care a continuat:

— Călătoream fără avangardă. Acum că mă gândesc mai bine, îmi dau seama că a fost o prostie.

Privirea lui Idnn era fixată pe chipul meu.

— Şi dacă ambuscada nu era pentru Înălţimea Sa, pe cine aşteptau uriaşii? Pe noi?

— Nu pot decât să speculez. Dar da, cred că pe noi.

— Dar noi, noi… duceam darurile lui Schildstarr regelui Arnthor. De ce ar fi…?

— În primul rând, ca să le capete înapoi, am zis eu privind spre Marder şi spre Beel. Vă interesează lucrurile astea, domnilor? Pot vorbi şi între patru ochi cu Majestatea Sa, dacă vreţi să vă odihniţi.

— Chiar foarte mult, mi-a răspuns Beel, secondat cu un gest de Marder.

— Cum doriţi. În al doilea rând, nu suntem prea populari în Jotunland. Înainte să-şi asigure coroana, îi eram de folos lui Schildstarr, eram luptători pe care nu-şi permitea să-i piardă. De asta v-a ajutat să-l salvaţi pe Sir Svon şi pe ai lui când au fost atacaţi în piaţă. Însă odată ajuns rege, am devenit un pericol. Poporul lui ne dispreţuieşte, iar el nu-şi mai permitea să fie asociat cu noi.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care am fost atât de dornic să plec, a întărit Beel spusele mele.

— Şi eu am intuit asta şi am sperat că, dacă plecăm cât mai curând posibil, nu vor avea timp să organizeze ceea ce-am văzut astăzi. Evident, m-am înşelat. A aşteptat până când ambuscada era gata şi abia apoi ne-a dat darurile pentru regele Arnthor.

Mani s-a ridicat şi a părut că-i linge urechea lui Idnn.

— N-ar fi fost mai simplu să ne atace imediat, în timp ce eram încă în Utgard? N-am fi avut caii, iar unii dintre noi n-am fi avut nici măcar arme.

— Ar fi fost o violare a legilor ospitalităţii… am început eu.

— Asta la noi. Dar la giganţi?

— Aşa cred, Majestatea Voastră. În timp ce călătoream cu un prieten, nu cu multă vreme în urmă, am fost atacaţi în timp ce ne îndreptam spre un castel cucerit de uriaşi. Ne-am luptat cu ei, am ajuns la castel şi am cerut adăpost. Ne-au primit şi ne-au dat chiar şi de mâncare. Au organizat şi un fel de distracţie. În timpul şederii noastre, a devenit însă limpede că ei ne atacaseră. Am plecat pe furiş şi am evitat astfel un al doilea atac pe care îl plănuiseră.

— Înţelegem, a zis Idnn.

— Un asemenea gest ar fi pătat renumele lui Schildstarr printre ai lui, iar el nu-şi poate permite asta. Trebuia deja

să se ocupe de chestiunea delicată a asocierii cu noi şi nu avea nevoie de asemenea complicaţii.

— Din câte înţeleg, oricum ar fi vrut s-o facă în public, a spus Marder. Să vă ucidă într-un loc în care să o vadă toţi ai lui.

— Desigur, Înălţimea Voastră. Aşteptând însă pregătirea ambuscadei, şi-a dat seama că riscă foarte mult: aţi fi putut sosi, triplând astfel forţa noastră. A riscat şi era cât pe ce să-i reuşească.

— Ca să recupereze câteva zorzoane… a oftat Idnn.

— Nu tocmai, Majestatea Voastră. Dorea să-i umilească pe cei mici care l-au bătut de mai multe ori, pe piticii pe care îi voia fie morţi, fie sclavi. Mai dorea probabil să recapete şi diadema pe care o purtaţi. Se poate ca tingirile de aur, pocalurile şi alte asemenea lucruri să vi se pară „zorzoane” dar sunt mulţi bărbaţi curajoşi şi femei virtuoase care nu deţin nici măcar un obiect pe jumătate la fel de valoros. Nu e însă niciun rege în Mythgarthr care să se gândească la diadema pe care v-a dat-o regele Gilling ca la un lucru lipsit de valoare.

— Are dreptate, a murmurat Beel. Majestatea Voastră trebuie să fie foarte atentă cu diadema.

— Ne-a iubit, nu-i aşa?

Eu m-am mulţumit să fac un semn din cap, iar Marder a consolat-o.

— Cu siguranţă…

— Noi, noi nu l-am iubit. Am încercat să ne facem datoria, a oftat Idnn scoţând o batistă din mânecă pentru a-şi şterge lacrimile. Am vrut să fim un bun conducător al poporului şi pentru cele câteva zile cât a durat, cred că am fost.

— Ştia că n-aveţi cum să-l iubiţi, i-am zis eu. Ceea ce-a primit de la dumneavoastră a fost sentimentul cel mai aproape de dragoste de care se poate bucura un Fiu al Furiei. Cu toate astea, el v-a iubit şi a încercat să v-o arate.

Marder a tuşit încetişor.

— Tu însuţi eşti un bărbat viteaz care nu deţine nimic nici pe jumătate la fel de valoros ca o tingire de aur sau un

colier cu nestemate, Sir Able. Ai un cal bun, aşa cum spui, şi o sabie pe măsură. Aşa aş fi spus şi despre mine dacă nu te-aş fi văzut pe tine în luptă.

— Şi mai are şi coarda arcului, a şoptit Idnn.

— Da, Majestatea Voastră. Coarda, după cum spuneţi, şi arcul – pe care nu m-aş fi gândit că-l va considera cineva valoros, le-am făcut eu însumi şi le preţuiesc. Mai am de asemenea şi regina săbiilor din toate cele şapte lumi şi cel mai bun câine.

Mani a scos un sunet disperat, pe care eu m-am străduit să-l ignor.

— Totuşi nu mai ai scutier, acum că Svon e cavaler. Şi n-ai nici pământuri.

— Nu, Înălţimea Voastră.

— Când te-a chemat lordul Beel, am discutat o vreme dacă e bine să te trezim din somn, ceea ce ne-a făcut şi pe noi să rămânem treji. Ai auzit întrebările Maiestăţii Sale, ale lordului Beel şi ale mele. Niciuna dintre ele nu era foarte urgentă.

— Sunt întotdeauna pregătit să vă servesc, Înălţimea Voastră.

— Da, am observat. Nu-ţi pot oferi un alt scutier. Nu aici şi acum, deoarece n-am adus niciun băiat în expediţia asta, cu excepţia propriului meu scutier. Cât despre pământuri, ei bine, actul e acasă încuiat într-un dulap. Ţi-ai câştigat dreptul de a avea un castel şi ţi-l voi da de îndată ce voi putea. Curteroşie e una dintre cele mai frumoase proprietăţi din ducatul meu. Are câmpuri mănoase şi e situată pe drumul spre Kingsdoom. Înţeleg că ai auzit de ea.

— Este… am reuşit eu să îngaim.

— A fost a lui Sir Ravd şi mi-a revenit mie după moartea lui. Am acolo un locţiitor care are grijă de domeniu. S-ar putea să vrei să-l păstrezi. Sau nu. Depinde de tine.

Nu sunt sigur că am reuşit să schiţez măcar şi un gest din cap.

— O să-i dau de veste că vii, bineînţeles, şi am să-ţi încredinţez o scrisoare pentru el.

Îmboldită probabil de Mani, Idnn a vorbit în numele meu.

— E o răsplată foarte generoasă, Înălţimea Voastră.

— Ba deloc, a protestat Marder, care a părut pentru un moment de-a dreptul stânjenit. Îmi doresc să fi făcut mai mult. Nu. Voi face mai mult. Însă nu aici, nu în sălbăticia asta. Mai târziu. Vei vedea.

Am plecat imediat după aceste cuvinte şi am ieşit din pavilion destul de brusc încât să pot vedea o siluetă înaltă care dispărea în umbră.

A doua zi am hotărât să dăm comanda ariergardei Cavalerului Leoparzilor. Am fost cu toţii de acord că era postul cel mai periculos, iar el, Svon şi Garvaon doreau cu toţii comanda aceea. Garvaon conducea însă avangarda, iar Svon era rănit. În ziua respectivă, şi eu am călărit în faţa cortegiului, cu Sir Woddet lângă mine.

Câmpia din Jotunland este un loc straniu şi neliniştitor, aşa cum le-am spus şi celorlalţi. Ţi se pare că zăreşti fantome, mai ales la răsărit şi la asfinţit. Auzi sunete ciudate şi găseşti lucruri inexplicabile – cărări care duc nicăieri sau cioburi din vase de ceramică odinioară extrem de frumoase.

Hela a descoperit un asemenea vas aproape de amiază şi s-a abătut destul de mult de la Drumul Războiului ca să ni-l aducă. Ni l-a arătat mândră lui Woddet şi mie, după ce s-a întors tropăind. Avea buza ciobită, de unde îi lipsea o bucată de lut aproape la fel de mare cât mâna mea. În rest, era întreg.

— Nu-i aşa că-i drăguţ, bunule Sir Able?

I-am spus că sunt de acord cu ea, însă i-am explicat că nu îndrăznesc să o împovărez pe Norr cu nimic altceva decât strictul necesar.

Heimir a zis că vasul îi aminteşte într-un fel de Idnn, ceea ce m-a uimit.

— E roşu şi… mai e o culoare… albastră.

Woddet l-a luat de la Heimir şi l-a întors în aşa fel încât soarele de iarnă să lumineze decoraţiunile vasului: era azuriu, cumva de culoarea acvamarinului.

— Mi-o imaginez pe Majestatea Sa mai degrabă în nuanţe de alb şi negru…

— Cred că da, i-am zis eu absent. Adevărul este că scrutam drumul dinaintea noastră şi încetasem să mai dau atenţie descoperirii Helei.

— Are buze roşii, de acord, a continuat stângaci Woddet, dar ochii ei sunt negri, nu albaştri.

— E prietena ta? l-a întrebat Hela, iar el a zâmbit încurcat.

— Nu-mi place de ea în felul în care îmi place de tine. Sir Svon e prietenul meu.

— Şi ţii şi la el, dragul meu domn?

Woddet m-a privit de-a dreptul speriat, aşa încât a trebuit să intervin.

— Ţine la el, dar nu în sensul la care te gândeşti.

— Am vrut să spun exact ceea ce-am spus. Nimic mai mult, a replicat Hela punând vasul lângă ea. Îl consideri prieten, dragul meu domn?

— Mai mult decât atât, a răspuns Woddet cu glas gâjâit. E un om căruia i-am greşit, Hela. Aşa cred.

— Şi eu, am completat.

— Au fost nişte zvonuri. Mie nu-mi plăcea de el, aşa că mi-a fost uşor să le cred.

Dacă Hela a înţeles ceva, nimic din expresia feţei ei largi şi aspre nu arăta lucrul acesta.

— Uşor şi un pic prea convenabil. E greşit, un cavaler n-ar trebui să procedeze aşa. Onoarea unui bărbat e sacră, chiar dacă nu e cavaler. Trebuie să crezi tot ce-i mai bun despre oameni până când te convingi de contrariu.

În dimineaţa care a urmat plecării din Utgard, această discuţie a noastră nu a părut să aibă o importanţă mai mare decât ulciorul ciobit găsit de Hela. Cu toate acestea, am reconstituit-o pe cât de bine am putut; recitind-o, acum mi se pare clar c-ar fi trebuit să-mi dau seama că Hela plănuia să le facă lui Idnn şi lui Svon o favoare, una care avea să se dovedească foarte însemnată.

Capitolul 24
CĂLĂTORIE DUPĂ CINĂ



Am mers toată ziua, care s-a dovedit a fi cea mai caldă dintre cele pe care le petrecuserăm până atunci în Jotunland. Nu zărisem vreun semn c-am fi fost urmăriţi, dar am fost de acord că Fiii Furiei se aflau cu siguranţă undeva în spatele nostru, un detaşament de război grupat în jurul supravieţuitorilor bătăliei, cu întăriri din Utgard şi de la fermele singuratice pe lângă care trecuserăm.

Aceşti uriaşi, credeam noi, aveau să ne ia urma ca nişte ogari până când vom fi ajuns la mlaştinile din Jotunland, apoi să ne atace. Dacă am fi fugit, doar cei cu cai foarte buni şi-ar fi găsit scăparea, deşi nici asta nu era sigur. Dacă am fi luptat, poate că ne-am fi impus, dar era mai probabil să pierdem în mod tragic. Dacă ne-am fi despărţit, ne-ar fi vânat unul câte unul, iar cei care ar fi scăpat de Fiii Furiei aveau să cadă cu siguranţă în mâinile celor pe care uriaşii îi numeau Şoareci.

Am hotărât să ne luptăm, bineînţeles, asta în cazul în care ne-ar fi prins; eu însă, de unul singur, am decis să călăresc înapoi spre nord în seara aceea, nu ca să văd dacă uriaşii ne urmăreau, ci ca să încerc să îi opresc.

Ziua devenea din ce în ce mai caldă, părea o zi de iarnă – care vine uneori şi în Celidon – când simţi că primăvara nu poate să mai întârzie mult, deşi ştii că te mai despart luni întregi de ea. Zăpada de pe Drumul Războiului s-a transformat în zloată, iar picioarele cailor erau murdare de

noroi până la genunchi. Gylf gâfâia şi el în timp ce alerga lângă mine.

— Asta o să-i încetinească, bunule cavaler, mi-a zis Hela. Mie îmi îngreunează foarte mult mişcările, a continuat ea întorcându-şi spre mine faţa roşie şi asudată.

— Dacă nu poţi să ţii pasul... a zis Woddet trăgând de hăţuri ca să-şi încetinească bidiviul.

— Pe tot ce am mai drag, Sir Woddet, n-o să te părăsesc niciodată, l-a asigurat Hela pe un ton ferm.

— Nu asta voiam să spun, a răspuns surprins Woddet. Mă gândeam ca tu şi cu mine, împreună cu fratele tău, să mergem ceva mai încet şi să ne alăturăm lui Sir Leort.

— Nu-s obosită! a insistat Hela, deşi era evident că minte.

Am încercat să o consolez, spunându-i că o asemenea vreme nu avea cum să dureze prea mult.

— Nici eu nu mai rezist mult, Sir Able, m-a contrat ea simplu.

Descumpănit, nu am mai avut ce să-i spun.

— Aş vrea să ştiu... a început Hela, care gâfâia cu limba ieşită de-un cot, ceea ce mi-a adus aminte de Gylf. De ce îi numiţi... pe cei din neamul tatălui meu... Giganţii Gheţurilor.

— Bineînţeles, i-am zis. Pentru că raidurile lor încep odată cu primul îngheţ.

— Şi nu le-ar fi mai uşor... să atace... în timpul verii...?

Am încercat să-i explic că noi presupunem că ei nu-şi pot părăsi pământurile atâta vreme cât nu şi-au strâns încă recoltele.

— Mă gândesc... poate vă foloseşte la ceva.

Am oprit-o pe Norr, spunându-i lui Woddet că ne-am apropiat prea mult de Garvaon. Mi-a dat dreptate, deşi probabil îşi dăduse seama că nu era tocmai aşa.

— Năduşesc tare... uriaşii...

O vreme m-am gândit la asta. Noaptea Neagră, întunericul de dincolo de Soare, e ţinutul Giganţilor Iernii şi ai Nopţii Lungi, iar acolo e mereu iarnă, aşa cum spune şi numele. Frigul şi lumina puţină sunt normale pentru ei.

Soarele e doar o altă stea, deşi e mai strălucitoare decât celelalte. Ochii lor imenşi, precum cei ai bufniţelor, le permit să vadă pe întuneric; corpurile lor imense, hirsute şi cu pielea tare, îi apără de frig.

Spunându-i lui Woddet să meargă ceva mai încet, m-am dus să vorbesc cu Marder.

— Nu trebuie să ne temem că ne vor ajunge Fiii Furiei pe o vreme atât de caldă, Înălţimea Voastră. Hela şi Heimir abia dacă pot ţine pasul cu noi, deşi le curge prin vene şi sânge de-al nostru. Cel mai mare pericol acum este să ne obosim caii. I-am folosit din greu ieri.

— Şi eu mă gândeam la asta. Dacă ne atacă atunci când caii noştri sunt obosiţi, ne vor măcelări ca pe iepuri.

— Sunt de acord, Înălţimea Voastră. Perfect de acord.

— Spune-le să ne oprim undeva unde găsim apă şi iarbă, mi-a poruncit.

I-am dat ascultare foarte repede, deşi n-am fi descoperit niciunul locul acela dacă n-ar fi fost Hela, care ştia de existenţa lui. Era destul de departe de Drumul Războiului, ceea ce constituia un alt avantaj – e greu pentru oricine, cu excepţia unui ogar, să urmăreşti pe cineva noaptea, iar duşmanii noştri ar fi putut foarte bine să treacă pe lângă noi. Dacă s-ar fi întâmplat asta, i-am fi atacat din spate în ziua următoare, în timp ce caii ne erau încă odihniţi. Uns şi Pouk s-au ocupat de tabăra noastră, eu am început să o îngrijesc pe Norr, iar Mani s-a oferit să se urce într-un copac – copacii înalţi sunt destul de rari în Jotunland, dar acolo erau câţiva – şi să stea de pază; asta fiindcă pisicile, aşa cum a dorit să sublinieze, văd pe întuneric cel puţin la fel de bine ca Fiii Furiei.

Woddet şi oamenii lui au trebuit să-şi ridice singuri corturile, fiindcă Heimir şi Hela s-au întins asudaţi pe iarba curată şi moale. Ne-am oprit atât de devreme, încât pavilioanele erau montate, cu toate sforile întinse, deşi soarele mai avea însă mai bine de o palmă până când să dispară la orizont.

Uns a mers la Svon ca să ia nişte jăratic. Se părea că Vil era neobişnuit de iscusit la făcutul focului, ceea ce mie mi

s-a părut extraordinar pentru un orb.

— Nu-i nicio şmecherie, dom'le, mi-a explicat Uns. Cauţ' fumu'. Io aşa fac. Vil ăla îl amiroasî, suflî şi sâmţăşte căldura.

A venit Idnn, cu Berthold în urma ei, cărându-i scaunul. Le-am poruncit lui Uns şi lui Pouk să se aşeze într-un genunchi, aşa cum se cuvine să faci în faţa unei regine, şi să-şi plece capetele politicos. Gylf a făcut şi el o plecăciune. Una de-a lui, care nouă ni se pare adesea că e o invitaţie la joacă dar, de fapt, e un fel de politeţe canină.

— Ridicaţi-vă, oameni buni, a zâmbit Idnn către noi toţi. Veţi lua cina cu noi în seara asta, Sir Able? Înălţimea Sa nu va fi acolo, nici Sir Woddet sau Sir Leort. S-ar putea să ne însoţească nobilul nostru tată, deşi vom încerca să-l descurajăm, în măsura în care vom putea.

Îmi făcusem planul să plec imediat după masă, aşa că am bălmăjit ceva stupid despre onoare şi loialitatea mea faţă de ducele Marder.

— Ne-am gândit noi că vei spune asta, aşa că vom cina aici. Ai bucate demne de o regină, Uns? Răspunde-ne cu sinceritate.

Cocoşatul a mai făcut o plecăciune.

— Mă ştii, domniţă, fac şi io ce po', da' acu' n-am prea avut cu ce să mă descurc.

— N-a avut, Majestatea Voastră, am intervenit eu. Niciunul dintre noi nu are.

— Atunci nu e nicio ruşine să oferi unei regine ceea ce ai, Uns. Ce mâncaţi şi voi. Vă asigurăm că ne este atât de foame, încât am mânca şi lilieci din Utgard, a zis Idnn, după care s-a întors spre Berhold. Tu poţi să pleci. Mergi înapoi la pavilionul nostru şi adu-ne de acolo ce merinde găseşti şi încă un scaun.

Bătrânul orb s-a înclinat, apoi s-a întors, găsindu-şi drumul cu ajutorul unui baston.

— Ne va servi Uns, Sir Able?

— Aşa ar fi normal, Majestatea Voastră, dar mi-ar plăcea să-mi acordaţi onoarea de a o face eu însumi.

— Şi asta nu te va împiedica să mănânci? Eşti de trei ori

mai mare decât noi, iar dacă nouă ne e foame, tu trebuie să fii de-a dreptul hămesit.

— Dacă-mi permiteţi să mă servesc şi pe mine, vă promit că voi mânca zdravăn.

— Bun. Vrem însă ca Uns şi Pouk, deşi ştim că sunt de nădejde, să meargă într-un loc de unde să nu ne poată auzi.

Le-am zis să stea de partea cealaltă a focului şi (de vreme ce nu aveau nevoie să se încălzească) să rămână acolo, mai în spate, cu excepţia momentelor în care Uns trebuia să gătească. Apoi am luat două funduri de lemn şi două cupe cu vin, pe care Uns l-a amestecat cu apă.

— O să ne anunţe când e gata carnea?

— Da, Majestatea Voastră, am asigurat-o eu.

— Am vrea nişte pâine. Şi să nu ne spui că e tare – ştim deja asta.

I-am adus o jumătate dintr-o franzelă coaptă de două ori de care făcuse rost Svon înainte să izbucnească lupta din piaţă.

— Ai nevoie de dinţi de uriaş ca să muşti din asta, a spus Idnn tăind cu greutate o felie de pâine cu ajutorul pumnalului ei. Cu toţii au nişte fălci colosale. Ai observat?

I-am zis că da.

— L-am întrebat pe soţul nostru despre asta. Îi spuneam cât e de frumos. Cred că înţelegi… El a spus că lor le plac mai ales oasele. Cică e păcat că noi nu le mâncăm. I-am explicat că uneori mâncăm oasele de ciocârlie sau de sturz, iar el a zâmbit. Ne-a părut atât de rău pentru el. Ar fi trebuit să-l întrebăm dacă şi fălcile Fiicelor Furiei erau la fel de puternice, dar n-am făcut-o la vremea respectivă. Şi poate că nici n-ar fi fost foarte diplomatic. Tu ştii însă, Sir Able? Probabil c-ai văzut câteva, după ce ţi-am zis de ele.

— Nu, dar am văzut soţiile Giganţilor Iernii şi ai Nopţii Lungi, Majestatea Voastră.

— Serios? Şi cum arătau?

— Îşi schimbă destul de repede forma, Majestatea Voastră, la fel ca soţii lor.

— Bărbaţii pe care îi numim Giganţii Iernii şi ai Nopţii

Lungi? Trebuie să fie nişte creaturi fabuloase.

Uns ne-a strigat că era gata supa, iar eu m-am grăbit să o aduc. Oferindu-i lui Idnn porţia ei, i-am confirmat.

— Chiar sunt nişte creaturi fabuloase. Ai zis că le-ai văzut pe gigante.

— I-am văzut şi pe giganţi, Majestatea Voastră, şi am şi omorât câţiva. Dintre femei, Skathi e frumoasă şi bună, deşi e atât de mare, încât pe pântecul ei se pot ţine ospeţe.

— Ţi-ai pus masa acolo? a râs Idnn.

— Mai multe mese, Majestatea Voastră, iar când cântam, ni se alătura şi ea. Când mâncam, îşi deschidea gura ca să-i putem arunca bunătăţi. Alteori părea doar o doamnă ceva mai înaltă, cu braţe puternice şi multe cosiţe blonde împletite. E scutierul soţului ei.

— Te credem nebun, deşi s-ar putea să fie mai multă înţelepciune în spusele tale decât în cele ale oamenilor sănătoşi. Şi ce mai e în rest?

— Angrboda e o Fiică a Furiei, Majestatea Voastră, deşi nu a fost alungată din Cerr ca atâţia dintre semenii ei. Am văzut-o de multe ori, chiar dacă doar de la distanţă.

— Te temi de ea? m-a întrebat Idnn cu un zâmbet.

— Da, fiindcă soţul ei este Lothur, cel mai tânăr şi mai rău dintre Fiii lui Valfather. Dacă m-ar ataca – şi se spune că ea îi atacă pe toţi cei care se apropie – ar trebui să mă apăr sau aş muri.

— Înţelegem.

— E hidoasă şi se zice că sorocul pântecului ei este de o mie de ani. Când se încheie, naşte un monstru, apoi se însoţeşte din nou cu Lothur. Se poate să nu fie adevărat.

— Dar tu crezi că s-ar putea să fie. Ai stat mult în Cerr?

— Douăzeci de ani, Majestatea Voastră, sau cam aşa ceva.

— Şi nu le-ai văzut decât pe-acestea două?

— Şi încă una, Majestatea Voastră, i-am răspuns eu simţindu-mi, la fel ca acum, minţile întunecate. Modgud păzeşte Podul Săbiilor. Dacă acesta ar fi distrus, nicio fantomă nu s-ar mai putea întoarce pe pământ şi de-aia sunt mulţi care vor să-l distrugă. Aşa că Modgud, această

gigantă, îl apără zi şi noapte. În felul ăsta, fantomele pot veni şi pleca de fiecare dată când se deschide Poarta Morţilor.

— Înţelegem că e fioroasă şi bine înarmată, a zis Idnn, gustând din supă.

— Nu ştiu ce arme ar putea avea, Majestatea Voastră. Când am văzut-o eu, nu avea niciuna.

— E foarte mare?

Mi-am dat seama că Idnn mă va iscodi până îi voi spune totul, însă am sperat că, dacă îi voi povesti multe lucruri fără să mă întrebe, aş putea să-i ascund ceva.

— E greu să apreciezi mărimea naturală a Giganţilor Iernii şi ai Nopţii Lungi, i-am zis, dacă-i vezi o singură dată. Când mi s-a înfăţişat, Modgud nu era mai mare decât Fiii Furiei.

— Şi ca formă…

— Era o fată tânără, cu părul blond şi mai zveltă decât oricare Fiu al Furiei pe care l-am văzut vreodată. Avea talia îngustă şi şoldurile nu prea largi, însă femeieşti. Era desculţă şi purta o rochie sărăcăcioasă.

— Cu toate astea, te-a înspăimântat.

— Să zicem că m-a impresionat, Majestatea Voastră. Ca să fiu drept cu ea, trebuie să adaug că nu s-a opus nici când am vrut să intrăm, nici când am vrut să ieşim. Thunor a binecuvântat-o şi a lăudat-o pentru grija pe care o avea de pod, iar ea i-a primit cuvintele cu graţie şi a părut foarte încântată. Thunor era căpetenia noastră. Mulţi cred că Overcinii sunt mereu în război cu giganţii, dar asta nu e adevărat. Uneori e prietenie, alteori vrajbă.

— Ştim, a punctat Idnn cu solemnitate. Dar nu ne spui şi ceea ce vrem să auzim? Lucrul pe care încerci să-l ascunzi?

— Faţa lui Modgud e chipul morţii. E un craniu descărnat, cu excepţia ochilor de copilă. Poate e doar o mască, eu aşa sper.

Idnn a privit o vreme în supa ei, după care a sorbit o lingură plină.

— Suntem bucuroşi că n-am văzut-o noi şi ţi s-a înfăţişat

ţie, Sir Able.

— O s-o vedeţi, Majestatea Voastră, când veţi trece Podul Săbiilor.

— Avem alte speranţe.

Idnn a sorbit din nou din lingură, vărsând puţină supă.

— Nu te-am întrebat toate astea doar ca să treacă timpul.

— Nici nu m-am gândit altfel, Majestatea Voastră.

— Mai suporţi câteva întrebări? Ce crezi despre Hela? A fost servitoarea ta…

— Doar pentru puţină vreme, i-am zis eu constatând că supa mea se răcise şi am gustat din ea în timp ce mă gândeam cum să răspund. E o proscrisă şi ştie că mereu va fi considerată aşa. Şi fratele său e la fel, dar lui nu pare să-i pese. Hela suferă însă şi asta naşte un fel de poezie în sufletul ei, o tristeţe. În intimitate, e tare şleampătă, dar eu cred că-l iubeşte sincer pe Sir Woddet.

Idnn s-a mulţumit să dea din cap, iar ochii ei întunecaţi priveau în tăciunii focului nostru mic sau poate mai departe, la Uns şi Pouk, care stăteau şi mâncau liniştiţi ceva mai încolo.

— Continuă!

— El n-o iubeşte cum o iubesc eu pe regina Disiri. Tandreţea lui e însă sinceră…

— Iar ea profită.

— Într-adevăr, Majestatea Voastră. Ca orice poet, e un mincinos abil, îndeajuns de dibaci ca să ştie că nu trebuie să mintă prea des şi nici prea mult. N-aş avea încredere în ea aşa cum am în Uns sau în Pouk. Totuşi se poate să o judec prea aspru.

— Cred că şi noi facem aceeaşi greşeală. A venit azi, spunându-ne „regină”, şi ne-a întrebat ce ştim despre supuşii noştri.

— Despre Fiii Furiei, Majestatea Voastră?

— Aşa am crezut. I-am spus că nu avem supuşi şi că uriaşii îl urmează acum pe regele Schildstarr şi că, deşi suntem regină, nu domnim. Dar văd că eşti nerăbdător să pleci, să-ţi călăreşti iapa-minune printre stele. În locul tău,

şi noi am simţi la fel.

Vedea prin mine ca printr-o fereastră deschisă. M-am hotărât să nu par surprins şi i-am zis:

— Stelele sunt prea departe pentru Norr şi pentru mine, Majestatea Voastră, şi nici nu mai sunt atât de nerăbdător ca mai înainte.

— O să poţi pleca destul de curând. Unde sunt femeile Fiilor Furiei, Sir Able? Cele care ne-au numit regină când ne-am căsătorit.

— Majestatea Voastră ştie mai bine decât mine.

— Am stat la o fermă în drum spre Utgard, a urmat Idnn. Servitorul nostru Berthold a fost sclav acolo. Suntem siguri că îţi aduci aminte.

— Da, Majestatea Voastră, deşi pare să fi trecut multă vreme.

— Nu e aşa. Erau şi sclave acolo, aşa cum Gerda muncea la o altă fermă. Nu exista însă femeia stăpânului. Nu avea nici soţie, nici soră, nici mamă. Hela susţine că femeile din neamul Fiilor Furiei sunt încă supusele noastre.

M-am întrebat dacă Idnn spera ca eu să pot adăuga ceva la ceea ce ştia deja despre ele; când am văzut că tace o perioadă mai îndelungată, am asigurat-o că nu ştiu mare lucru.

— Mi-a zis că o să aducă pe câteva dintre supusele mele aici şi, cu vorbele astea, a dispărut în noapte. Crezi că suntem în pericol?

— Din partea supuselor voastre? Nu pot spune. Oricum, toţi suntem ameninţaţi de Fiii Furiei.

— Ai dreptate. După ce-a plecat Hela, am chemat-o pe Gerda. Ea a trăit printre uriaşi cea mai mare parte a vieţii şi şi-a păstrat ochii. Am întrebat-o unde erau femeile, soţiile Fiilor Furiei pe care i-am văzut. Nu o să-ţi spunem tot ce ne-a zis – multe amănunte au fost prostii. Susţine însă că le-a văzut de la distanţă şi că au înspăimântat-o. Mai ştie şi că au propriul lor ţinut, undeva departe.

Fără îndoială că am părut destul de reticent.

— Şi Majestatea Voastră a spus acelaşi lucru…

— Ba nu, fiindcă eu n-am ştiut asta până acum. Rasa

noastră ar dispărea dacă femeile ar trăi într-o naţiune şi voi, bărbaţii, într-alta. În plus, nu ştiu nici măcar un animal care să trăiască aşa. Mai mult, dacă femeile erau atât de departe, cum se face că Gerda le-a văzut? Aşa că am luat-o oleacă la scărmănat – cred că ştii la ce mă refer – şi nu i-am dat răgaz până nu mi-a spus totul. Cică le poţi vedea mai ales dimineaţa devreme, înainte să răsară soarele. Sau când apare luna. Gerda a trebuit să se trezească şi să se îmbrace la lumina felinarului mai multă vreme decât am trăit noi deja. Avea de muls patru vaci, pe care trebuia apoi să le ducă la păşune. Ştii ce ne-a înspăimântat când eram în Utgard?

— Cred că locul, ca atare. Şi Fiii Furiei.

— Numai unii dintre ei, cei cu două capete sau patru braţe. Nu ştim de ce erau mai răi decât ceilalţi, dar aşa erau.

Timp de jumătate de minut, poate mai mult, Idnn a fost atentă doar la supa ei. Pe urmă m-a întrebat direct.

— Cine l-a ucis pe soţul nostru, Sir Able?

I-am spus că nu ştiu.

— Noi credem c-a fost unul dintre monştrii ăştia. Era cel cu multe picioare. L-ai văzut? Ca un păianjen. Avea un ochi mare şi doi mai mici, şi-a amintit Idnn înfiorată.

— Mai era şi unul acoperit complet cu păr.

— Pe ăla îl uram, ne referim la înfăţişarea lui. Se poate să fi fost un supus foarte merituos, era unul dintre membrii gărzii soţului nostru. Dar când ai călărit pe deasupra lor pe calul tău minunat şi-ai măcelărit douăzeci…

— Nu chiar atât de mulţi, Majestatea Voastră.

— Ba cel puţin atâţia cu săgeţile! Şi noi trăgeam cu arcul, împreună cu servitoarele – mă rog, cu cele care au avut curajul să o facă – şi speram să-l nimerim pe el. L-am văzut la un moment dat şi am vrut să-i înfigem o săgeată în ochi. N-am reuşit, dar asta am sperat.

— Şi eu m-am întrebat despre lucrurile astea, i-am mărturisit. Fiii Furiei au fost alungaţi din Cerr pentru că erau inferiori. Nu pentru că erau răi – mulţi dintre Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi erau poate mai răi. Nu mai erau

însă potriviţi. Se poate să fi fost din cauză că, spre deosebire de Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi, îşi pierduseră abilitatea de a-şi schimba mărimea şi forma. Poate că de-aia au fost consideraţi nepotriviţi pentru Cerr.

— Tu ai fost acolo.

Dându-mi seama ce urmează, am preferat să nu o aprob.

— Tu puteai, pe vremea când erai în Cerr? Să te preschimbi într-un vultur sau într-un taur? Sau… în ceva mai mic chiar şi decât Mani?

— Care m-ar prinde şi m-ar mânca fără ezitare, am zâmbit eu. Vă daţi seama ce nebunie e asta, Majestatea Voastră?

— Erai un mincinos foarte prost înainte de a merge în Cerr. Nici acum nu excelezi.

I-am explicat că nimic din ceea ce-i spusesem nu fusese o minciună, dar că ar fi fost cu adevărat o prostie să mă preschimb în ceva mai mic decât Mani.

— Dar poţi s-o faci?

— Nu, nu, Majestatea Voastră, am scuturat eu violent din cap. Oare vă mint acum?

Mi-am aşezat castronul cu supă în poală şi mi-am ridicat ambele mâini spre cer.

— Valfather, tu care le vezi pe toate, ştii că nu pot face asemenea lucruri, am zis apoi.

— De acord, nu minţi, totuşi continui să-mi ascunzi ceva.

Am oftat din greu.

— Când m-am întors, Valfather mi-a cerut să-i fac un legământ pe care nu îndrăznesc să-l rup. A trebuit să-i jur că nu voi folosi niciuna dintre abilităţile care mi s-au dat acolo. Am jurat. Credeţi că a fost o cerinţă crudă?

— Ne îndoim că el este vreodată crud, a răspuns Idnn, dar tu probabil că aşa crezi.

— Ba nu. El e mai înţelept decât orice om, chiar şi decât Doamna, cu toate că şi ea este dincolo de puterea noastră de înţelegere. Ştie însă cât de mult rău pot face puterile mele aici. Vi-l aduceţi aminte pe Toug?

— Bineînţeles.

— În satul lui, oamenii îi adorau pe Aelfi. E o credinţă

falsă, care le dăuna atât lor, cât şi vecinilor. Oare Preaînaltul Zeu nu e pe aceeaşi treaptă cu Valfather?

— Noi am crezut întotdeauna că e deasupra…

— Aşa e. Dar există şi unii care spun că e dedesubt, ceea ce e o umilinţă de neconceput pentru Valfather. Dacă ar fi să folosesc puterile pe care mi le-a dat, s-ar putea să apară o credinţă care să rivalizeze cu a lui, iar credincioşii mei să spună despre mine că eu sunt superior. El ar fi terfelit, iar ei ar fi la fel de departe de adevăr pe cât erau oamenii aceia din Glennidam. Aşa că, bunătatea lui a fost, de fapt, dincolo de aşteptările mele. M-a lăsat s-o iau pe Norr.

Mi-am aşezat castronul alături şi m-am ridicat.

— Am vorbit de-ajuns, Majestatea Voastră. Pot pleca acum?

— Mănâncă-ţi carnea şi aşteaptă să terminăm şi noi. Pe urmă, ai binecuvântarea noastră să pleci, dacă ne iei şi pe noi.

Probabil că m-am holbat la ea ca un cretin.

— Chiar aşa de grei să fim? Armele şi armura ta ne întrec cu siguranţă în greutate, iar şaua e destul de mare pentru doi, dacă unul are dimensiunile noastre. În plus, Norr ne-a mai cărat pe amândoi.

Mi-am căutat din greu cuvintele şi am reuşit să vorbesc abia într-un târziu.

— Majestatea Voastră va fi în pericol.

A zâmbit. Idnn a avut mereu un surâs cuceritor care păstra însă o uşoară tentă de ironie.

— Majestatea Noastră e în pericol şi aici, Sir Able. Majestatea Noastră se va afla mai în siguranţă pe spatele calului tău minunat şi sub protecţia ta decât dacă ar rămâne aici în lipsa lui Sir Able şi a calului său minunat.

— Lui Sir Svon s-ar putea să nu-i placă ideea asta.

— Şi nici nu va şti, dacă nu-i spui tu. Serios acum, Sir Able. El e rănit şi nu e destul de nesăbuit să te înfrunte chiar şi dacă ar fi sănătos. Crezi că a vorbit cumva cu Valfather aşa cum o face un cavaler cu suveranul său?

— Sper că da, i-am răspuns. Ar fi trebuit să o facă. Din ignoranţă, i-am neglijat antrenamentul când era scutierul

meu. Nu mi-am dat seama la momentul acela cât de mult am ignorat învăţătura pe care trebuia să i-o dau, dar nu cred că Sir Ravd s-a comportat la fel. Dacă l-a învăţat, Sir Svon a vorbit cu Valfather în calitatea sa de cavaler.

Idnn s-a ridicat şi, în pofida staturii ei micuţe, în momentul acela mi s-a părut că e înaltă.

— Văd că suntem dojeniţi, dar chiar şi aşa, rămânem o regină. Ia-ne cu tine! Cere-ne o favoare.

Am îngenuncheat imediat.

— O favoare care îmi face mult prea multă onoare, Majestatea Voastră. Eu… condescendenţa voastră m-a uimit.

— La fel cum curtoazia ta ne încântă. Poate că ar fi mai bine să încălecăm noi mai întâi şi apoi să ne scoatem piciorul din scară. Iată însă că a venit friptura.



Bineînţeles că n-a fost totul chiar aşa de simplu. A trebuit să o chem pe Norr şi, cu ajutorul lui Pouk, să-i pun şaua şi căpăstrul.

— O să fii obosită, a gândit Idnn cu voce tare, ceea ce m-a făcut să cred că îşi regretă decizia.

— Ea, niciodată, Majestatea Voastră. Poţi să o călăreşti o zi întreagă în bătălie şi tot ar fi îndeajuns de odihnită pentru o călătorie de felul ăsta.

— Putem să o mângâiem?

Am încuviinţat, iar ea şi-a pus mâna uşor pe botul lui Norr, aşa cum fac toţi cei care se pricep la cai.

Uns mi-a adus coburii. I-am spus că îi încredinţez lui, fiindcă ne vom întoarce într-o oră sau două. Probabil că nu cântăreau cât Idnn, dar erau pe aproape, aşa că i-am lăsat în urmă, laolaltă cu lancea.

— Dacă Majestatea Voastră îmi va face onoarea…

Am îngenuncheat cu mâinile înlănţuite ca să o sprijin. Mi-a permis s-o ajut, dar a sărit atât de sprinten, încât mă îndoiesc că a avut nevoie de ajutorul meu.

Fiindcă a încălecat prima, s-a aşezat în faţa mea. Cred că aşa plănuise, poate îşi dorea să călărim în felul ăsta aşa încât parfumul părului ei să-mi inunde nările, iar eu

trebuia să o îmbrăţişez de fiecare dată când Norr urca pe munţii de aer pe care nu-i putea vedea decât ea.

Aş fi putut să o am? Sunt puţini oameni care să cunoască mai vag femeile decât mine. Şi e posibil ca ea să fi vrut doar să simtă c-o doresc. N-a vorbit până când nu am terminat de urcat şi am început să galopăm la acelaşi nivel, cu Gylf fugind în faţă şi cu pădurile şi câmpiile derulându-se sub noi.

— O, e de-a dreptul măreţ! a exclamat apoi şi a respirat adânc din nou, aşa cum am simţit pe braţul drept.

Dintre toate dăţile în care am plutit pe deasupra Mythgarthrului, pe asta mi-o amintesc cel mai bine: căldura neobişnuită a vântului şi strălucirea stinsă a norilor de zăpadă, ca nişte turnuri spre vest. Norişori, cu luna îndărătul lor, umpleau cerul cu o lumină argintie. În faţa mea aveam o regină, iar castelul lui Valfather plutea printre stele. Mantia de catifea neagră a lui Idnn, diadema ei cu diamante şi părul parfumat. Conturul delicat al taliei ei mă făcea să o doresc atât de mult, încât a trebuit să-mi iau mâna de acolo.

— De ce mergi la Utgard, Sir Able?

— N-o să merg decât dacă o să fie necesar, Majestatea Voastră. Urmăm Drumul Războiului ca să-i căutăm pe urmăritorii noştri.

— N-ar fi trebuit să-i vedem de-acum? m-a întrebat ea. Acelea cu siguranţă sunt crenelurile din Utgard.

I-am dat dreptate şi am îmboldit-o pe Norr.

Curând, vântul a devenit rece. Idnn şi-a potrivit mai bine mantia, iar Gylf a încetat să mai gâfâie. Am înconjurat de două ori Utgardul; se mai vedeau câteva luminiţe singuratice, dar noi zburam atât de sus, încât nimeni n-ar fi putut să ne observe. Cădeau câţiva fulgi de zăpadă, iar Idnn a început să tremure şi m-a rugat să o iau din nou în braţe. Am făcut întocmai şi ne-am învelit mai bine cu pelerina mea.

— Ne-am gândit toată ziua că mantia de catifea e prea groasă şi ne-am temut să aşa se va întâmpla şi peste noapte, dar am purtat-o pentru că are culoarea doliului.

Acum… de ce ne părăseşte câinele tău, Sir Able?

Hămăitul gros al lui Gylf a ajuns până la noi, tulburând aerul liniştit.

— A mirosit ceva, i-am explicat, trimiţând-o pe Norr după el.

— Tocmai de-aici, de sus? a întrebat Idnn neîncrezătoare. N-avea cum să adulmece până pe pământ.

— Nu ştiu ce poate şi ce nu poate face, Majestatea Voastră. Aţi fost însă la vânătoare de căprioare. N-aţi văzut niciodată ogarii cum se opresc cu nările în vânt?

— Pe o urmă proaspătă? Da. Adesea.

— Asta se întâmplă pentru că mirosul persistă în aer. Urmele picioarelor unui om nu pot fi adulmecate. Nici cel mai bun câine din Mythgarthr n-ar putea urmări un om care poartă cizme noi. Mirosul vine de sub pântec şi de sub braţe, mai ales. O parte rămâne pe corp, iar alta se duce în aer şi e purtată de vânt. De aceea până şi cei mai buni ogari pun nasul la pământ pe o urmă mai veche.

— E mai jos decât noi, dar nu cu mult.

— Pentru că nu trebuie să coboare mai mult ca să prindă urma. Mă îndoiesc că urmăreşte un om sau chiar doi, trei.

— N-au luat-o pe Drumul Războiului.

— Nu, i-am zis, după care a fost rândul meu să-i arăt ceva. Vedeţi fâşia aia mai deschisă la culoare? Cred că e drumul pe care au apucat-o.

— Înseamnă că n-au legătură cu noi.

M-am încruntat, lucru pe care ea nu avea cum să-l vadă, dar probabil că l-a simţit.

— Nu ne-am făcut tabăra pe Drumul Războiului, Majestatea Voastră.

— Nu. Ci în locul de care ne-a spus Hela.

Idnn a rămas tăcută câteva momente.

— Înţelegem ce zici.

— Uitaţi-i! Priviţi sub copaci.

Cu mult în faţa noastră, Gylf s-a oprit şi mi s-a părut că priveşte spre mine. Am clătinat din cap sperând că mă poate vedea.

— O să ne întoarcem acum?

— De îndată ce mă apropii ca să arunc o privire.

— Ţi-ar plăcea să-i ataci, nu-i aşa? I-ai surprinde în somn, dar nu poţi fiindcă suntem şi noi aici.

Era adevărat, însă am negat.

— Dar noi, noi ne bucurăm că am venit. Nu sunt supuşii noştri cu adevărat. Nu ne vor asculta. Dar au fost ai lui şi noi…

— Sunteţi regina lor, indiferent dacă vă vor da ascultare sau nu.

— Da, mi-a răspuns ea pe un ton recunoscător.

— Am putea să-i trezim pe câţiva şi să le-o spunem, Majestatea Voastră. Va fi periculos, dar o voi face dacă asta doriţi.

— Vor spune că-l servesc doar pe regele Schildstarr, a oftat ea. Nu!

— E o decizie înţeleaptă. Va veni şi vremea luptei, dar acum nu e momentul.

L-am fluierat pe Gylf şi ne-am îndepărtat.

— I-ai numărat?

Mi-am amintit atunci de Sir Ravd şi am clătinat din cap.

— Da! Mai mult de douăzeci. Se poate să mai fi fost şi printre copaci, acolo unde n-am putut vedea.

— Nu ne vom lupta cu ei decât dacă nu avem încotro, am asigurat-o eu.

— Tu, Sir Svon şi Sir Garvaon.

— Da. Dar şi tatăl vostru şi Înălţimea Sa. Sir Woddet şi Sir Leort, arcaşii şi soldaţii, Heimir şi Hela, şi servitorii.

— Împotriva a optzeci de Fii ai Furiei?

— Împotriva tuturor celor care ne vor sta în cale. Îl mai avem şi pe Gylf. El valorează cât o sută de oşteni puternici, Majestatea Voastră.

— Vrem să ne promiţi ceva, Sir Able. Am dori să le vorbim întâi. O să ne dai şansa asta?

— Da, Majestatea Voastră, am răspuns eu fără prea mult entuziasm, deşi ştiam că avea dreptate.

— Te vom ajuta aşa cum ne-ai ajutat şi tu. Nu eşti singurul legat prin legământ de Hoinar. Îţi aduci aminte ce ţi-am zis despre Hela?

— Că îţi va aduce supuşii să te servească? Da, Majestatea Voastră, nu am uitat.

— Femeile alea încă ni se supun nouă. Ceea ce ne-ai spus despre giganţii din Cerr nu ne-a liniştit deloc.

Ştiam că i-aş fi putut spune mult mai multe şi să o înspăimânt mai tare.

— Ar face Hela una ca asta dacă ar şti că ele m-ar putea ataca?

Am zâmbit gândului că se aştepta să înţeleg cum gândeşte o femeie.

— N-am de unde să ştiu. Vă voi sta însă alături dacă vreţi.

— Dacă ele sunt ale noastre, şi noi suntem ai lor şi trebuie să avem încredere, a clătinat ea din cap.

Mi-am dorit atunci să nu fi fost în şa ca să pot îngenunchea în faţa ei.

Capitolul 25
PIERDUŢI



Căldura aceea neobişnuită dispăruse, iar văzduhul era atât de înţesat cu o ceaţă rece, încât nu-mi puteam vedea degetele dacă întindeam mâna. Vil a făcut rost de nişte lemne şi a aprins focul. Pouk m-a întrebat dacă să scoată şaua de pe Norr; i-am spus să aştepte până se ridică ceaţa.

Pe urmă au venit Marder şi Beel. I-am sfătuit acelaşi lucru şi au fost de acord. Beel mi-a zis că a considerat ceaţa un fenomen mai mult decât natural, iar eu m-am mulţumit să tac.

— Nu eşti de acord, Sir Able? Vorbeşte! m-a îndemnat Marder.

— Eu consider ceaţa un fenomen normal.

— Ştii multe despre vrăjitorie… a început Beel.

— Nu, lordul meu.

— Mai multe decât mine, dar nu pot fi de acord. Ceaţa asta e produsă de Thiazi cu ajutorul magiei. Am încercat să-i contracarez vraja. Recunosc că n-am avut niciun succes.

— Nu te ştiu pe cât de bine mi-aş dori, a zis Marder mângâindu-şi barba, dar te cunosc îndeajuns încât să fiu sigur că ai un motiv întemeiat pentru afirmaţia asta. Care e?

— Am călărit până la Utgard noaptea trecută, Înălţimea Voastră.

— Ne-a spus Majestatea Sa, m-a aprobat el.

— Nu era ceaţă, dar am văzut câteva luminiţe în turn şi una ceva mai jos. Mi-a plăcut vremea caldă, am zis eu, dar pe urmă mi-am adus aminte de Hela şi de Heimir, aşa că am adăugat: mă rog, unora dintre noi. Dar căldura, de care ne-am bucurat atât de mult, încât nu ne-am întrebat de unde vine, era lucrătura lui Thiazi. După ce Majestatea Sa şi cu mine ne-am întors, şi-a încetat eforturile şi iarna şi-a încleştat din nou fălcile asupra noastră.

— Iar aerul s-a răcit. Asta ar fi o explicaţie, a gândit Marder cu voce tare.

Beel l-a aprobat cu un gest discret, apoi a zis:

— Nu-i de mirare că nu l-am putut contracara. Nu făcea nimic.

— Nu poţi să faci să bată vântul? a întrebat Marder.

— Ba da, bineînţeles.

— Ar trebui s-o împrăştie, a rostit ducele ridicându-se. O să aşteptăm aici până când se risipeşte, dar trebuie să fim pregătiţi să plecăm de îndată ce vedem pe unde călcăm.

Cei doi bărbaţi au dispărut împreună în cenuşiul care ne înconjura.

— Eu voi rămâne aici pentru totdeauna, dacă e să mă iau după vorbele lor, mi-a şoptit Vil.

L-am întrebat de Toug.

— E mai bine. Crez’ că doamnele alea de le-aduce Hela poa’ s-ajute, stăpâne? Ele ştie buruieni necunoscute pentru bărbaţi.

— Sunt de acord şi poate că o să-l îngrijească. Dar de unde ştii tu de intenţia Helei, Vil? Ţi-a zis ea?

— Nu, domnule. Orbitele sale goale păreau că se zgâiesc în ceaţa mai groasă ca oricând. Nu trăgeam cu urechea, jur!

— Sper că nu vei face niciodată aşa ceva.

— Păi, s-ar putea să trebuiască. Dar acum chiar n-am făcut-o. Mă ocupam să-l îngrijesc pe stăpânul Toug. Se vindecă, după cum am zis, doar că-i e ruşine să vorbească cu dumneavoastră, stăpâne. El vrea să vină pe-aici, doar că e tare ruşinat. Abia vorbeşte şi cu Sir Svon.

Pouk şi-a dres glasul şi a scuipat.

— Şi eu am fost buimăcit, Vil. Cine ar fi rezistat? L-am mai trage noi de limbă, adică Uns şi cu mine, dacă am şti ce are, dar habar n-avem. Nu i-am face niciun rău, ci doar l-am iscodi, nu-i aşa, Uns?

— Nu, dom'le.

— Dacă nu va veni el la noi, am zis, va trebui să merg eu acolo. Mă îndoiesc însă că-i e frică să nu-mi bat joc de el. Ai furat ceva în timp ce-ai fost aici cu noi, credinciosule Vil?

— Nu, domnule! a exclamat sclavul ridicându-şi mâinile în aer. Absolut nimic. N-aş fura de la tine, stăpâne. Niciodată. Puteţi să mă căutaţi sau să vă puneţi oamenii să o facă. Nu contează.

— N-ar fi de mare folos, am zâmbit eu. Dacă ai furat ceva şi te mustră conştiinţa, nu trebuie decât să returnezi ce-ai luat. Nu vei fi pedepsit.

— N-aş fura niciodată de la dumneavoastră, Sir Able. Pe cuvântul meu.

— Atunci du-te, l-am îndemnat.

După ce a plecat Vil, Uns m-a întrebat ce anume furase.

— Nu ştiu, dar l-am văzut pe Gylf privindu-l bănuitor şi mai ştia şi de planurile Helei.

— Ce vrea să facă, stăpâne?

— Merge să aducă nişte doamne, a răspuns Pouk. Aşa a zis Vil.

Le-am spus că vreau să-mi cureţe zalele şi că tot harnaşamentul trebuie spălat cu săpun, ceea ce i-a făcut să-şi întrerupă bârfa. Odată ce au trecut la treabă, l-am tras deoparte pe Gylf şi l-am întrebat ce luase Vil; n-a spus decât „nu ştiu" şi „nu văd", cuvintele din urmă însemnând, cred eu, că lumea lui este cea a mirosurilor şi a sunetelor. Nu mi-a rostit obişnuitul „aud tot", dar părea că vorbele astea sunt cumva implicite.

Svon a venit şi mi-a cerut să-mi vorbească între patru ochi.

— Nu prea e intimitate pe-aici, i-am zis. Ba cred că e mai puţină decât noaptea. Din cauza ceţii, nu putem şti cine ascultă.

— Atunci promite-mi că n-o să repeţi ce-ţi voi spune.

Am refuzat.

— Eşti… părea să-şi găsească vorbele cu mare greutate… Cel mai măreţ cavaler dintre noi.

— Mă îndoiesc, dar ce vrei să spui cu asta?

— Aşa consideră toată lumea: Sir Garvaon şi lordul Beel, Sir Woddet şi Înălţimea Sa ducele. Chiar şi regina Idnn.

— Slavă Overcinilor că Sir Leort e întreg la minte.

— Şi el crede acelaşi lucru. Doar că am uitat să-l menţionez. Am fost scutierul tău. Nu pentru multă vreme, ştiu.

— De ajuns însă pentru a face împreună o călătorie care ni s-a părut destul de lungă.

— Îmi amintesc, a zis el şi pentru o vreme a părut că nu vrea să mai adauge altceva. Nu te-am plăcut. Nici tu pe mine.

I-am dat dreptate.

— Ai spus odată că tu ai fost băiatul care mi-a aruncat sabia în tufişuri. Nu e posibil, dar aşa ai zis.

— Chiar sunt.

— Dar eşti cel mai măreţ cavaler. Într-o lună, piciorul meu se va vindeca. Vrei să ne luptăm atunci? Adică să te provoc. Mi-aş dori să lupţi cu plăcere, să ne înfruntăm ca prieteni.

— O vom face, i-am promis, dar nu aici în Jotunland.

Svon zâmbea rareori, dar chiar atunci pe faţă i-a înflorit un surâs.

— E stabilit atunci. Bun! Îmi dai mâna?

Ne-am strâns mâinile aşa cum trebuie să o facă doi prieteni.

— De ce nu mi-ai promis c-ai să păstrezi secretul discuţiei noastre?

— Fiindcă nu aveam nicio idee despre ce voiai să-mi spui. Să presupunem c-aş fi aflat că vrei să ne trădezi.

— Sau că l-am trădat pe Sir Ravd, lucru pe care oricum îl spune toată lumea, mi-a răspuns Svon, iar surâsul i-a dispărut.

— Asta m-ar fi pus mai puţin în încurcătură. Dar dacă ţi-

aş fi dat cuvântul să ţin un secret, aş fi făcut-o. În cazul în care doreai să ne trădezi Fiilor Furiei, m-aş fi luptat cu tine chiar aici şi aş fi încercat să te ucid. Cu toate astea, nu ţi-aş fi trădat secretul.

— Înţeleg, m-a asigurat Svon. Şi chiar ai crezut c-ar putea fi vorba de aşa ceva?

— M-am temut. Nu vreau să zic că voi vorbi tuturor despre secretele tale la fel de uşor ca atunci când mănânci o friptură. Nu ai cuvântul meu că voi ţine secret ceea ce vorbim şi nici nu vei obţine o asemenea promisiune.

Am văzut cum i se pune un nod în gât.

— O iubesc pe Idnn, pe Majestatea Sa.

— Asta e altă confidenţă? Ştiam deja şi nu pot fi prea mulţi cei care nu şi-au dat seama.

— Eu cred că ea… ea…

— Şi ea te iubeşte, sunt sigur.

— E însă regină, iar eu… tatăl meu era baron…

— Iar tu n-ai niciun titlu, cel puţin nu deocamdată. De asta vrei să mă înfrunţi, nu-i aşa?

— În parte, da.

— Ai vrea să mă las bătut? Să mă predau? După o luptă pe cinste, bineînţeles.

— În niciun caz!

— Şi dacă o să câştig?

Svon s-a înţepenit într-o poziţie băţoasă.

— Voi trăi sau voi muri ca toţi cavalerii care au dispărut. Dacă mor – şi într-un fel sper că aşa va fi – o voi face cu batista Maiestăţii Sale atârnată de coif.

L-am felicitat.

— Deşi îl voi înfrunta pe cel mai mare cavaler din Mythgarthr, tot nu voi fi demn de ea. Voi fi însă ceva mai aproape de a fi demn. Sir Woddet te-a înfruntat. La fel Sir Leort şi Înălţimea Sa.

— Mi-ai spus o parte din motivele care te fac să vrei să te lupţi cu mine, i-am zis. Ai să-mi vorbeşti şi despre restul?

— Fiindcă mi-ai luat sabia. Mi-ai zdrobit demnitatea de bărbat şi ai crezut că sunt laş. Asta dacă într-adevăr tu ai

fost băiatul ăla.

— Am fost.

Faţa lui cu trăsături frumoase şi bine conturate (căreia nasul spart îi adăuga un strop de naturaleţe) era foarte serioasă când mi-a zis:

— Trebuie să-ţi dovedesc că te-ai înşelat.

— Ai făcut-o deja.

A scuturat din cap că nu, după care a părut dornic să vorbim despre altceva.

— Ceaţa asta oare n-o să se ridice niciodată?

I-am pomenit de grijile mele pentru Toug, iar el s-a încruntat.

— Dacă ai vrea să mă îndatorezi cu un mic serviciu şi să-l trimiţi la mine… aş aprecia foarte.

— Desigur. De îndată ce mă întorc. E disperat.

A tăcut în aşteptarea unui comentariu din partea mea, aşa că i-am zis:

— Ştiu.

— Etela îl ajută mai mult decât pot eu.

— E normal.

— Şi mama ei, Lynnet. Vil face şi el ce poate. Îi arată scamatorii, apoi îl pune să descrie ce-a văzut; uneori îi arată şi cum face trucurile. O să-şi revină. Băieţii îşi revin întotdeauna.

Am încuviinţat din cap, deşi nu eram foarte sigur că sunt de acord.

Svon s-a întors să plece.

— M-am tot gândit… s-a oprit el după câţiva paşi. Ar trebui să-ţi spun. Toată viaţa mea i-am ascultat pe unii şi pe alţii spunând cum au fost ajutaţi de cineva. Pe mine nu m-a ajutat nimeni. Sir Ravd a încercat.

— Da. Dar acum chiar a făcut-o cineva. Tu m-ai înălţat la gradul de cavaler. Stau însă şi mă întreb, aveai autoritatea s-o faci? Ţi-a dat-o vreun conducător?

— Da şi da.

— Regina care spui că te-a făcut pe tine cavaler? Regina Aelfilor de Muşchi?

Am clătinat din cap.

— Nu o să te întreb mai multe. Înălţimea Sa a fost surprins să vadă că sunt cavaler. La început a crezut că lordul Beel m-a înălţat în rang. Când i-am spus că tu ai făcut-o, m-am aşteptat să aibă tot felul de obiecţii, dar m-am înşelat. S-a mulţumit să mă felicite. Apoi m-a întrebat dacă ţi-am jurat credinţă. I-am spus că nu şi că loialitatea mea e alături de lordul Beel. Erai şi tu acolo.

L-am aprobat din nou.

— Ceremonia a fost foarte informală. Presupun că o s-o repetăm când ajungem acasă. Dacă ajungem...

I-am spus că ne vom întoarce, dar ceremonia nu va mai avea loc.

— Nu fiindcă lordul Beel va refuza, ci pentru că îi vei cere să te elibereze de legământul de credinţă. Vei servi pe altcineva.

— Pe Idnn, Majestatea Sa.

I-am făcut semn că da.

— M-am gândit şi eu la asta. Eu... ea nu are pe nimeni, nimic, în timp ce eu am pământ de la tatăl ei. Swiftbrook. Nu-i prea mult, desigur, dar aş putea să câştig şi altele.

— Aşa va fi.

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot. M-ai învăţat mai multe lucruri decât îţi dai seama.

S-a întors din nou şi s-a pierdut în ceaţă după doar doi paşi. Odată dispărut din raza mea vizuală, l-am auzit cum spune:

— O să ne înfruntăm când ajungem acasă. Ai fost de acord. Poate că ea o să mă accepte după asta.

După sunetul glasului său, era încă destul de aproape.

Peste o oră sau poate un timp îndeajuns de lung, încât să ni se pară o oră – când nu poţi vedea soarele, e destul de greu să-ţi dai seama –, Mani mi s-a alăturat şi mi-a zis:

— Îţi place?

— Focul? am întrebat eu, deşi ştiam că nu la el se referea. Nu, nu prea mult. Lemnele sunt ude.

— Ceaţa.

— Nu. Şi ea e udă.

— Nici mie, a spus el, apoi mi-a sărit în poală şi s-a

aşezat confortabil. Ştii, dragul meu stăpân, mi-ar fi plăcut să mă iei şi pe mine când ai mers să călăreşti cu regina noastră.

— Presupun că erai într-unul dintre coburi. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— De parcă n-ai fi ştiut. Dar dacă aş fi putut să te aud, te-aş fi povăţuit. Şi să nu-mi spui că Able e un alt cuvânt pentru *abil.* Ştiu asta.

— Nu fac genul ăsta de jocuri de cuvinte.

— O, nu, chiar că nu faci. Glumele tale sunt mult mai bune, dar adesea crezi că nu le înţelege nimeni.

— Nici tu, am zis eu mângâindu-l pe spate.

— N-ai spus nimănui de… de camera aia, cea a lordului Thiazi.

— Despre ceea ce ţi s-a întâmplat acolo vrei să zici? Nu.

— Mulţumesc. Mă gândesc la asta. Destul de mult. De obicei, nu sunt deloc în felul ăla.

— Introspectiv? Nu, nu eşti.

— Oare o să fiu cu adevărat liber după ce moare pisica? Ai spus odată ceva despre asta, tu sau altcineva, iar Huld e de aceeaşi părere. Că o să fiu din nou un spirit liber.

Nu eram sigur că vrea cu adevărat să-i răspund, dar a insistat.

— Nu, i-am zis, n-o să fii.

— Ea susţine că spiritele libere nu sunt cu adevărat în viaţă, ci doar cred că trăiesc, aşa că nu pot să moară.

I-am zis că vrăjitoarea avea dreptate.

— Deci voi fi liber. Ea asta zice.

— Spiritul va fi liber, nemaiavând nicio legătură cu viaţa. Tu nu eşti nici spiritul liber, nici pisica. Eşti suma lor, iar corpul va muri, la fel ca toate celelalte.

— Mi-ar plăcea mai degrabă să cred că sunt… chestia cealaltă, cea care vorbeşte.

— Atunci am să-ţi tai o ureche şi-o să vedem dacă te doare.

— N-ai face niciodată una ca asta, nu-i aşa?

Vocea lui Mani, care era întotdeauna destul de apropiată de mieunatul şi sforăiturile unei pisici obişnuite, a devenit

şi mai puţin umană, dar puteam încă să o înţeleg.

— Nu, i-am zis eu.

Apoi mi-am scos pumnalul, iar el a dispărut în noapte.

Svon îmi promisese că-l va trimite pe Toug, iar eu l-am aşteptat ceva vreme, încălzindu-mi mâinile şi gândindu-mă la Disiri şi la lucrurile pe care le mai aveam de făcut înainte să încep să o caut. Promisesem că o să mă lupt cu Svon – în circumstanţe în care nu prea avusesem de ales – iar el m-ar fi putut răni destul de rău, caz în care căutările mele aveau să fie din nou întârziate. Era posibil şi să-l omor, tocmai ca să evit asta.

Într-un târziu, mi-am dat seama că nu-l trimisese pe Toug sau că acesta nu era disponibil dintr-un motiv sau altul. Mi-am adus aminte că-i spusesem lui Uns că aveam să mergem noi la Toug, în cazul în care el nu va putea veni.

M-am ridicat şi i-am făcut un semn lui Gylf. Ştiam direcţia în care plecase Vil şi mi-am croit drum prin ceaţă aşa cum ar fi făcut-o un orb, mergând adică în direcţia pe care o credeam corectă, sondând pământul din faţa mea cu sabia în teacă şi oprindu-mă din când în când ca să ascult.

Curând, am auzit voci şi un hârşâit gros pe care nu l-am putut identifica. Cineva (eram aproape sigur că Svon) spunea ceva. Pe urmă a intervenit o altă persoană, care se poate să fi fost chiar Toug. Hârşâitul s-a auzit din nou, un sunet ca cel pe care îl scot două pietre grele care se freacă una de alta, zvonul care precede o avalanşă.

Am mai făcut un pas şi am auzit din nou vocea despre care acum ştiam sigur că îi aparţinea lui Toug.

— Dacă zici că l-ai ucis, s-ar putea să fie de ajuns.

N-am fost niciodată mai tentat să trag cu urechea. În schimb, am strigat:

— Toug, tu eşti?

Aproape că m-am înecat cu propriile cuvinte.

— *Stăpâne!*

Era piatră frecată de piatră; am ştiut imediat cui aparţine glasul acela.

— Da, sunt aici, Org.

Nu era cea mai înfricoşătoare fiară pe care am văzut-o, pentru că mă întâlnisem şi cu dragonii. Era însă îngrozitor, mai ales învăluit astfel în ceţurile cenuşii ale dimineţii. M-am abţinut cu greu să nu o scot pe Eterne.

S-a aşezat în genunchi şi şi-a plecat capul repetând „Stăpâne”.

Mi-am pus mâna pe el şi l-am simţit de parcă ar fi avut febră, ca o piatră folosită ca să încălzeşti patul.

— Sir Able? l-am auzit eu pe Svon.

— Da, am strigat cu glas tare, după care l-am întrebat în şoaptă pe monstrul îngenuncheat în faţa mea: Ai fost rău, Org?

— Da, a răspuns el ridicându-şi privirea.

În ochii lui am citit deopotrivă o cruzime indescriptibilă, dar şi suferinţă.

— Tu l-ai ucis pe regele Gilling? Răspunde sincer, nu te voi învinovăţi şi nici nu te voi pedepsi.

— Nu, stăpâne.

— Aşa m-am gândit şi eu, Org.

— Ar fi putut să o facă destul de uşor, a zis Svon ieşind din ceaţă. Nu eşti de acord?

— La fel şi eu, i-am răspuns. Şi tu sau alţi câţiva. Dar n-are nicio importanţă. Org e o creatură malefică. Noi ştim asta, o ştie şi el. Mărturiseşte că l-ai trădat pe Sir Ravd!

— Nu, n-am făcut-o! a strigat Svon făcând repede un pas în spate.

— Vezi? m-am încruntat eu.

— Vrei să spui că şi eu sunt o creatură îngrozitoare?

— Şi eu sunt la fel. Ce alt motiv am avea să ne luptăm dacă nu nevoia de a elibera răul din noi? Ne este frică de moarte, dar ne e şi teamă să trăim, teamă de ceea ce-am putea face. De-aia urlăm şi ne năpustim unii la alţii. Dacă suntem buni…

Wistan se apropiase îndeajuns de mine ca să-l recunosc.

— Unde e Toug? l-am întrebat.

— Am crezut că e cu tine, mi-a răspuns Svon.

— L-ai trimis la mine?

— Da, cu Etela, cu mama ei şi cu Vil. Ea a insistat.

Văzând că nu spun nimic, a adăugat:

— M-am gândit că o să-i trimiţi înapoi fiindcă vrei să vorbeşti doar cu Toug.

Gylf a scheunat, apăsându-şi umărul pe coapsa mea; nu-mi dădusem seama că mă urmase.

— Hai să sperăm c-o să-i găsim când se risipeşte ceaţa. Org te-a servit cu credinţă?

— Ne-ai auzit.

— V-am auzit doar vocile, n-am înţeles nimic din ce-aţi spus.

Wistan a vrut să spună ceva, dar Svon l-a amuţit cu un gest al mâinii.

— Îl vrei înapoi?

— Da, s-a grăbit să spună Org, deşi întrebarea nu-i fusese adresată lui.

— Ar fi trebuit să-ţi mulţumesc pentru el. Atunci când…

— Când te-ai confesat.

— Da, m-a aprobat Svon. Atunci. Dar sunt atât de obişnuit să ascund faptul că Org e în grija mea…

— Cred că e o responsabilitate mare.

— Am încercat să fac tot ce e mai bine pentru el şi pentru noi toţi. L-am apărat de noi, şi pe noi de el. Sau măcar am încercat.

— Sunt sigur c-ai avut succes.

— E vina mea, Sir Able, a intervenit Wistan.

— Ce anume? Eu ghicisem deja, dar m-am gândit că e mai bine să întreb.

— Sir Svon era singur, cu excepţia femeii nebune.

— Doamna Lynnet.

— Ea, dar nu cred că înţelegea ceva. Mi-a zis fiica ei. Am aflat destule, oricum. Le-am zis că sunt un prieten al lui Toug şi m-am gândit că Etela crede că el mi-a vorbit despre Org. L-am văzut o dată sau de două ori când eram în Utgard.

— Presupun că l-au văzut cei mai mulţi dintre noi, a adăugat Svon.

Am dat din cap că sunt de acord, în timp ce Gylf îşi apăsa în continuare umărul în piciorul meu.

— Aşa că m-am gândit că Toug ar avea de câştigat dacă Org ar fi zis – nu la toată lumea, ci doar celor care contează – că el îl omorâse pe rege.

Asta era o perspectivă cu totul nouă. M-am grăbit să-l întreb:

— Crezi că Toug a făcut-o şi acum se simte vinovat? Te asigur că nu el l-a ucis pe rege.

— Nu, nu asta vreau să zic.

— Era cu Wistan prima dată când regele Gilling a fost înjunghiat, a intervenit Svon. E adevărat, Wistan?

Scutierul a făcut semn că da.

— Şi lupta lângă mine când regele a fost ucis, aşa că e imposibil. Dar Wistan crede că alţii sunt convinşi că Toug e vinovat.

— Majestatea Sa.

— Şi lordul Beel, a adăugat Wistan. Tatăl ei. N-o spune cu voce tare, dar aşa crede fiindcă e convins că nu poate pune bază pe cuvintele mele şi ale lui Sir Svon pentru că noi suntem prietenii lui Toug. Eu… eu chiar sunt prietenul lui. Aşa că e adevărat. Dacă aş crede că el a făcut-o, aş minţi ca să-l scot basma curată.

— Eu nu, i-a tăiat-o scurt Svon. De ce tot priveşti împrejur?

— Am simţit o pală de vânt. Asta nu s-a mai întâmplat de când s-a lăsat ceaţa. Gylf a vrut să-mi spună ceva acum un minut şi cred că asta era. Mâna mea era pe capul câinelui, aşa că l-am simţit cum mă aprobă. Dar nu a fost vânt, ci doar o răsuflare, aşa cum se întâmplă pe o navă ce aşteaptă pe marea calmă când o pânză se întinde şi toată lumea se uită în sus şi zâmbeşte. Curând se agită din nou dacă ai noroc. Ceea ce suflă nu e neapărat vântul, ci doar puţin aer care e mişcat de un vânt ce se află la mare depărtare. Eşti însă disperat după vânt, iar când pânza se întinde prima dată, ştii că el va veni curând.

— Să te audă Overcinii, mi-a zis Svon.

Până atunci nu-l crezusem religios şi i-am zis-o.

— Am simţit că ei ne-au trădat pe Sir Ravd şi pe mine. O să mă întrebi dacă m-am aşteptat să lupte alături de mine.

Da, cred că da. Am trecut însă peste asta, aşa sper. S-a întors apoi spre Wistan. M-a ajutat faptul că am devenit cavaler. Asta, şi rănile.

— Încearcă să mă protejeze, Sir Able, a intervenit Wistan. Aşa că e mai bine să vă zic eu. Şi scutierii trebuie să-şi păstreze onoarea.

— Bineînţeles că da.

— Mă uit însă la căpcăunul ăsta. Nu l-aţi putea alunga?

— Te nelinişteşte.

— Da, domnule, aşa e. Îl goniţi?

— Mai degrabă te alung pe tine, Wistan, l-am refuzat eu. Zi ce ai de zis şi pleacă!

— Eu am crezut că Org l-a omorât pe rege, dar el susţine că n-a făcut-o.

Sătul să tot aştept în picioare, m-am sprijinit de sabie ca de un baston.

— Continuă!

— În orice caz, eu aşa credeam, iar Etela mi-a spus că Org îi aparţine lui Sir Svon. Aşa că m-am dus la el şi i-am spus că, dacă ar recunoaşte căpcăunul în faţa reginei Idnn, a tatălui ei şi, desigur, a Înălţimii Sale că l-a omorât pe rege, ei nu-l vor pedepsi, iar Toug nu va mai crede că e bănuit de crimă.

— Ar trebui să spui Majestatea Sa, nu regina Idnn.

— Aşa o să fac, Sir Able. Am uitat pentru o clipă. Ei bine, Sir Svon mi-a spus că el nu crede că regele a fost ucis de căpcăun, dar c-ar fi mai bine să-l găsim şi să-l întrebăm. Aşa că am mers în pădure şi l-am strigat. Apoi…

— A venit.

— Da, domnule, a suspinat Wistan. Sir Able, vreau să zic! Eu nu-l văzusem niciodată de aproape. Dar n-a vrut să spună că el l-a omorât pe rege, nici măcar după ce i-a explicat Sir Svon cum stă treaba. Eu voiam doar să-l fac să spună asta. Acesta a fost momentul în care aţi venit.

— Înţeleg, dar mi-aş fi dorit să fii chiar şi pe jumătate la fel de îngrijorat de siguranţa lui Toug pe cât te îngrijeşti de sentimentele lui. Acum s-a pierdut în ceaţă cu lady Lynnet, Etela şi Vil. Iar toţi patru se pot întâlni cu ceva

mult mai rău decât Org, cu o frumoasă cădere în hăul unei prăpăstii, de pildă.

— Sper să nu se întâmple aşa ceva, Sir Able.

— Sau cu un urs sau cu o mie astfel de lucruri. Ţi-ar plăcea să te întâlneşti cu Org în timp ce rătăceşti prin ceaţa asta?

Wistan a clătinat violent din cap şi a făcut doi paşi în spate.

— Atunci întoarce-te în tabără. Direct şi repede. Sir Svon şi cu mine o să-l alungăm, aşa cum ne-ai cerut.

Wistan s-a întors şi a luat-o la fugă. Svon mi-a oferit un zâmbet subţire.

— Mai e ceva de finisat la el.

— Da, dar e pe drumul cel bun. Se pare însă că Toug trebuie salvat şi în aparenţă nu prea are parte de asta. Mintea mea s-a conectat cu cea a lui Norr, însă ea nu avea nici şa, nici căpăstru. Vrei să-l trimiţi pe Org să-i caute pe Toug şi pe ceilalţi?

Svon mi-a făcut semn că da şi i-a spus lui Org să se ridice. Părea mai mare decât îl văzusem vreodată. Uns îmi spusese că l-a prins pe când era foarte tânăr, dar fusese atât de fioros când mă luptasem prima dată cu el, încât nu m-am gândit că mai avea de crescut.

— Org, a zis Svon. Ştiu că ai ascultat. Nu vreau să-i răneşti pe niciunul dintre ai noştri. Dă din cap dacă m-ai înţeles.

Înţelesese.

— Vreau să cauţi prin pădure şi să-i găseşti pe Toug, Etela, Lynnet şi Vil. Dacă afli unde sunt, vreau să-i aduci aici nevătămaţi. Ai înţeles?

Org a făcut din nou semn că da. Pielea sa fusese întunecată, fără îndoială, fiindcă Svon îi poruncise să devină vizibil, iar în timp ce vorbea stăpânul său, căpcăunul a devenit palid precum ceaţa.

— Pleacă!

Org a dispărut mult mai repede decât o făcuse Wistan.

— N-o să le facă nimic, m-a asigurat Svon, sau cel puţin aşa cred. S-ar putea ca asta să depindă de cât e de

flămând.

I-am adus aminte că-i salvase pe Toug şi pe Etela în oraşul Utgardului.

— Dar acolo s-a hrănit din plin, mi-a zis Svon. Erau o mulţime de leşuri, iar el a ucis de unul singur vreo şase uriaşi când Sir Garvaon şi cu mine ne-am luptat cu cei desemnaţi de regele Gilling. Fiii Furiei şi-au îngropat semenii, dar el a jefuit mormintele. El zice că… vrei să auzi asta?

I-am spus să continue.

— Cică nimic nu e mai gustos decât un cadavru vechi de o săptămână care a stat într-un ţinut friguros. Vrei să ţi-l înapoiez?

Am clătinat din cap.

— E un servitor util, dar…

L-am asigurat că-l înţeleg perfect şi l-am chemat apoi pe Gylf, căruia i-am cerut să încerce să ia urma lui Toug.

— Ar trebui să-i caut şi eu, s-a mobilizat Svon. Câinele ăsta al tău chiar e uimitor. Odinioară mă enerva aproape la fel de mult ca Pouk, dar mi-ar plăcea să-l am. Pe el sau unul ca el.

— Sper să ţi se îndeplinească voia într-o zi, i-am zis.

— Mă cam îndoiesc, dar e un lucru la care mă gândesc cu plăcere.

Zâmbetul subţire a apărut din nou pe faţa tânărului cavaler şi a dispărut repede.

— Înainte să-mi iau calul şi să plec, vrei să-mi mai răspunzi la o întrebare? De dragul timpurilor de odinioară.

I-am spus că neştiinţa m-ar putea împiedica să-i răspund la multe întrebări, după cum ar putea afla de la mine o mulţime de răspunsuri. L-am asigurat însă că în niciun caz nu-l voi minţi.

— Crezi că eu l-am ucis pe regele Gilling?

— Sigur că nu.

— Eu luptam. În ambele împrejurări. De fiecare dată când a fost înjunghiat, eu eram în mijlocul bătăliei. Te-ai gândit la asta?

Am ridicat din umeri.

— Uite, eu am făcut-o, a continuat Svon părând încurcat. M-am gândit adeseori la asta şi chiar am discutat cu Majestatea Sa. Aş fi putut s-o fac atât de uşor!

— Da, i-am confirmat. Cred c-ai fi putut.

— Mai ales prima dată, în noaptea în care ne-am luptat cu campionii lui. Aveam spada în mână, era întuneric, hărmălaie şi un haos de neimaginat. Cred că Idnn ţi-a descris scena.

I-am spus că da şi am adăugat că la fel făcuseră şi Toug, şi alţii. În timp ce vorbeam, l-am auzit pe Gylf; luase urma. Am ascultat câteva momente împreună cu Svon şi i-am spus că, dacă nu ne înşelam din cauza ceţii, câinele era deja destul de departe.

— Mă duc să-mi aduc calul, a zis Svon dispărând repede din câmpul meu vizual. Am sperat din toată inima să nu se piardă şi el.

Timp de o oră am încercat din răsputeri să urmăresc vocea lui Gylf, un lătrat gros atunci când urma era clară, şi nişte scheunături stinse când terenul accidentat făcea urmărirea mai dificilă. Chiar înainte să-l găsesc, am auzit sunetele înalte ale unei trompete, înfundate şi venind de undeva din depărtare, de dincolo de ceaţa care începea să se împrăştie şi să se ridice pe măsură ce vântul bătea mai tare. Era semnalul că oamenii lui Marder trebuie să-şi stingă focurile şi să se pregătească de drum. Am mers lângă Gylf şi l-am prevenit că am putea avea dificultăţi în a ne alătura convoiului, chiar dacă-l găsim pe Toug.

Mai clar decât o făcea de obicei, Gylf mi-a zis:

— Nu singur.

— Toug? Nu, bineînţeles că nu. Lynnet, Etela şi Vil sunt cu el. Sau cel puţin sper că nu s-au despărţit.

— Mai mulţi.

Gylf a adulmecat pământul din nou şi a mârâit. N-aş zice c-a fost frică în sunetul acela; a devenit însă mai mare şi mai întunecat sub ochii mei, iar când a vorbit din nou, repetându-mi că Toug şi ai lui nu erau singuri, capul îi era la fel de mare ca şaua mea de război, iar colţii mai lungi decât mi-e mâna.

— Nici tu nu eşti singur, am auzit o voce din spatele meu.

Capitolul 26
DRAGONII MĂRII



Panta părea să ţină câteva leghe, cel puţin aşa mi s-a părut. Iar dacă nu a fost aşa, dacă mă înşel în vreun fel, asta e fiindcă am subapreciat distanţa pe care am parcurs-o.

Cât de departe e Aelfrice? Nimeni nu pune o asemenea întrebare, pentru că toţi cei care cunosc acest ţinut, chiar şi după renume, ştiu că nu a fost găsită încă unitatea de măsură potrivită pentru distanţa asta. Cât de departe e vara, domnule? La câţi paşi? Cât mai e până la visul pe care l-a avut mama mea?

Copacii au devenit din ce în ce mai mari, până când cei ai pădurii pe care am lăsat-o în urma noastră în Mythgarthr au început să pară tufişuri. Ceaţa, care începuse să se subţieze, şi-a schimbat culoarea, de la alb spre galben. Gylf a adulmecat aerul, şi la fel am făcut şi eu, după care am spus:

— Marea.

— Eşti mulţumit, stăpâne? a rânjit Uri la mine, iar eu mi-am amintit toate focurile pe care le aprinseserăm împreună, oroarea zburătoare care fusese ea şi fecioara Aelfă tânguitoare care tremurase în iarba grasă de lângă copac, roşie ca asfinţitul şi prea slăbită ca să se ridice. M-am surprins zâmbind.

— Ar fi, dacă n-aş avea treabă în Mythgarthr. Câtă vreme a trecut cât am hoinărit pe aici în Aelfrice? Un an?

— N-a fost o oră, stăpâne. Abia dacă ai făcut câţiva paşi.

— Dar voi face mult mai mulţi înainte să-mi găsesc prietenii.

— Ba deloc. Nu-i vezi? Vino cu mine.

Ne-a condus printre copaci, unde nu era nicio potecă, apoi a tăiat-o spre un loc în care se vedea o stâncă golaşă cu fuioare de ceaţă de o parte şi de alta. Am protestat că nu văd nimic, iar Gylf s-a retras ca să se adăpostească printre copaci.

— Vei vedea imediat, stăpâne, când se ridică ceaţa.

Uri şi-a înlănţuit braţul cu al meu, probabil ca să mă asigure că nu trebuie să-mi fie frică de înălţime, iar eu am văzut că nu mai avea înfăţişarea unei Aelfe, ci luase forma unei femei umane, zvelte şi dezbrăcate, cu păr bogat care arăta ca o flacără. O rafală de ploaie ne-a udat bine, apoi s-a oprit.

Ceaţa s-a risipit; am zărit plaja plină de pietre de dedesubt şi valurile cu coame albe care o loveau în acelaşi ritm în care bătea inima mea. Dincolo de ele, acolo unde apa nu mai era nici limpede, nici verde, ci albastru-închis, am văzut capul şi umerii, ghearele şi aripile unui dragon alb imaculat, mai mare decât Grengarm. Nu am cuvinte ca să pot descrie ceea ce am simţit; dacă aş spune că mi s-a oprit inima sau că m-am simţit spintecat ca o căprioară, ce ar însemna asta pentru tine? Şi nici n-ar fi adevărat, fiindcă m-am simţit cu mult mai rău. Faţa mi-a fost năpădită de şuvoaie de transpiraţie rece şi a trebuit să mă sprijin de sabie, de frică să nu mă lase picioarele. Uri mi-a zis ceva, dar nu i-am răspuns. Şi nici nu-mi aduc aminte ce a spus, ci doar că vocea ei era minunată în ciuda faptului că aş fi înţeles la fel de multe din ciripitul unei păsări.

Ceaţa s-a îndesit din nou şi dragonul alb a dispărut.

— Rău! Rău! Rău! a lătrat Gylf de la adăpostul copacilor.

— S-ar putea ca stăpânul tău să nu fie de acord, i-a zis Uri. Este faimos pentru felul în care ucide asemenea creaturi. Gândeşte-te la bucuria din Golden Hall.

M-a prins şi mai tare de mână.

— Nu intenţionasem să o vezi pe Kulili în felul acesta,

stăpâne. Şi atât de repede.

— Ba eşti bucuroasă că am văzut-o, fiindcă ai fost martoră la un moment în care mi-a fost frică şi ruşine.

Am încercat să mă întorc şi să plec, însă m-a smucit de braţ şi n-am vrut să ne luptăm pe marginea aceea atât de îngustă.

— Nu bucuroasă, ci amuzată. Kulili a înfrânt armate întregi.

— M-ai înspăimânta şi mai mult dacă ai putea.

— Eşti stăpânul meu, a zis ea şi s-a întors să mă privească în ochi; frumuseţea ei o întrecea cu mult pe cea a femeilor muritoare, deşi ochii îi rămăseseră două scântei galbene.

— Dacă ţi-e frică de ea, nu te vei lupta. Şi dacă nu te vei lupta, o să trăieşti. Te-am tachinat adesea, stăpâne.

— Prea des, am confirmat eu privind fuioarele de ceaţă cu teama că se vor despărţi iarăşi.

Dacă aş fi văzut din nou dragonul alb, probabil că aş fi aruncat-o pe Uri de pe creastă şi aş fi fugit.

— Cum spui. Dar acum nu te tachinez. O a doua moarte pentru tine aici ar putea însemna dispariţia ta. Te gândeşti să te înalţi deasupra lui Valfather?

I-am făcut semn că nu.

— Şi nici n-ai s-o faci, stăpâne. Dacă mori din nou, aici sau în Mythgarthr, vei dispărea definitiv. Cel pe care îl ţin acum e partea aceea din Able care a supravieţuit.

— Sir Able, i-am zis.

— Eşti prea umil.

Am privit ceaţa în tăcere.

— Garvaon şi Svon sunt cavaleri. *Sir Garvaon* îi spun, şi *Sir Svon.* Iar ei se hrănesc cu strălucirea gloriei tale.

— La fel cum cei care vor veni după ei vor beneficia de gloria noastră.

— Ai de gând să te lupţi cu Kulili oricum, nu-i aşa? Vrei s-o ataci de unul singur şi să dispari din lumea asta.

N-am spus nimic; însă în mintea mea Gawain a îngenuncheat din nou, dezgolindu-şi gâtul.

— I-ai văzut pe Garsecg şi pe ceilalţi?

— Nu, i-am răspuns.

— Insula de Sticlă?

Asta m-a uimit. I-am mărturisit că nu o văzusem, fiindcă privirile îmi căzuseră doar asupra dragonului alb. Nu observasem nimic altceva.

— Atunci trebuie să rămânem. Garsecg şi câţiva Aelfi de Mare aşteaptă pe plajă, dar noi trebuie să mai întârziem până când vezi şi insula, ca să ştii că vorbele lui Garsecg sunt adevărate.

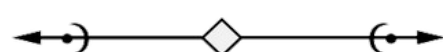
— E un demon din Muspel, i-am zis.

— A fost prietenul tău şi ar vrea să-ţi fie în continuare, dacă o să-i permiţi.

— Baki voia să vin aici şi să-l ucid.

— Iar eu am observat, stăpâne, că n-o s-o faci.

N-am crezut atunci şi nu cred nici acum că Uri avea vreo putere asupra ceţii, care a început să se subţieze pe măsură ce vorbeam. Indiferent dacă poseda sau nu asemenea abilităţi, atmosfera a devenit ceva mai limpede. Dragonul alb dispăruse în valuri. Undeva în depărtare, am zărit Turnul de Sticlă, cu tot cu vârful lui pierdut în nori atunci când mi-l arătase Garsecg prima dată. Acum era evident că se termina, în Mythgarthr. Priveliştea aceea m-a făcut să înţeleg mai limpede ca oricând că pământul pe care mergem acolo, marea pe care plutim sunt de fapt un rai pentru Aelfrice. Am văzut insula, vârfurile câtorva copaci, dar şi plaja, unde aşteptau cinci siluete micuţe. Deşi erau foarte mici, mi-am dat seama că sunt Vil, Toug, Etela, Lynnet şi încă o persoană. Unul dintre ei mi-a făcut semn cu mâna.



Poate că ar trebui să scriu acum despre coborârea de pe stâncă până la plajă. N-o s-o fac, fiindcă nu-mi amintesc mare lucru. Disiri, Gawain şi Berthold mi se tot învârteau prin minte, alături de Valfather şi mulţi alţii, unul dintre ei fiind un băiat care se întinsese odată pe iarbă şi văzuse sute de lucruri stranii între nori, printre care şi un castel zburător.

Garsecg luase forma unui venerabil bătrân Aelf de Mare

şi ne-a salutat politicos. Aşa îl văzusem prima dată şi asta era înfăţişarea în care mi se arătase cel mai adesea. M-a îmbrăţişat ca un tată, iar eu i-am răspuns cu acelaşi gest.

— Ştiu că m-au vorbit de rău şi n-am îndrăznit să vin la tine, mi-a zis el. M-ai fi ucis.

I-am jurat că n-aş fi făcut-o.

— Uri şi Baki ţi-au spus că eu eram Setr, iar tu le-ai crezut.

— Sunt sclavele tale, i-am răspuns, deşi pretind că mă slujesc pe mine. Cum aş fi putut să nu le cred?

Un alt Aelf (mi s-a părut a fi bărbat) s-a apropiat de mine.

— Dacă ar tăgădui, i-ai da crezare?

Ochii îi erau de culoarea nopţii nesfârşite, iar limba semăna cu o flacără.

— Dacă el e Setr, am zis, atunci nu-i aşa cum mi s-a spus.

Garsecg m-a aprobat.

— Eu sunt Setr. Hai să-i lăsăm puţin pe ceilalţi şi să discutăm doar noi doi ca să-ţi explic totul.

Ne-am îndepărtat de ei, am făcut vreo sută de paşi în lungul plajei, iar când ne-am aşezat pe două pietre alăturate, l-am fluierat pe Gylf să vină la mine.

— Ar fi mai bine, mi-a zis Garsecg, să fim doar noi doi.

— Setr n-are cum să se teamă de un câine.

— Setr se teme să nu fie întrerupt, s-a încruntat el, aşa cum se tem toţi cei care trebuie să explice lucruri complexe. Eu te-am învăţat despre puterea mării. Eşti de acord cu asta?

— Da, nu am negat-o niciodată.

— Nici măcar în faţa lui Valfather?

— Cu atât mai puţin în faţa lui.

În momentul acela, mi-am dorit să-mi fi fost alături. Nu pentru că aveam nevoie de lancea lui, ci fiindcă simţeam că înţelepciunea sa, mai mare decât a oricărui om, mi-ar fi fost foarte folositoare.

— Mi-ai spus că-mi eşti prieten, Sir Able, iar eu voi preţui întotdeauna aceste cuvinte, mi-a zis Garsecg, după

care a tăcut privind marea, orizontul unde ceaţa se contopea cu spuma valurilor. Lasă-mă să-ţi dezvălui ce s-a întâmplat aici. Multe lucruri au fost greşite şi eu sunt de vină pentru majoritatea lor. Îmi făcusem planuri. Dar s-au destrămat. Sper că asemenea lucruri nu ţi s-au întâmplat şi ţie.

— Mult prea des, am murmurat eu, uitându-mă în direcţia în care se uita şi privind apoi spre Turnul de Sticlă; mi se părea la mare depărtare şi nu-i mai puteam vedea insula din vârf.

— Eu sunt din Muspel. Aşa era şi Grengarm, pe care l-ai omorât tu.

Am rămas tăcut.

— Tu eşti un bărbat din Mythgarthr, unul vrednic. Toţi oamenii de acolo sunt însă buni? Nu te întreb dacă sunt la fel de vrednici ca tine, ştiu că nu se poate asta. Doar dacă sunt buni.

— Îmi place să cred că un grăunte de bunătate există chiar şi în cel mai rău dintre ei.

— Dar în ansamblu?

M-am gândit la meşterul Thope. Se aruncase în luptă ca să mă salveze atunci când cavalerii ducelui încercaseră să mă omoare. Pentru efortul acela de a proteja onoarea ducelui său fusese înjunghiat în spate.

— În ansamblu, am zis, mulţi dintre cei care se cred buni nu sunt deloc aşa.

— Corect. Tu ai fost în Cerr. Eu nu. Să lăsăm deoparte Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi. Din câte înţeleg, sunt în mare parte răi, iar unii spun că sunt într-adevăr malefici. N-o să vorbim deci despre ei. Dar printre Overcini, oare nu sunt şi unii la care părţile rele prevalează asupra celor bune?

I-am explicat că se spune că există cel puţin unul şi că restul, deşi l-au pedepsit, nu au crezut de cuviinţă să-i ia viaţa. De dragul fraţilor lui.

— Dar cum e aici, în Aelfrice?

— Aelfii sunt mai răi decât noi, asta e sigur.

— La fel şi în Muspel. Sunt mulţi cei care sunt puternici

şi foarte înţelepţi, deşi nu sunt buni. Grengarm nu era nici cel mai puternic, nici cel mai rău. Complotaseră să cucerească lumea asta minunată şi s-o distrugă. Am încercat să-i fac să se răzgândească, fiindcă Aelfii trebuie să fie subiectul adorărilor noastre, aşa cum sunt Overcinii pentru voi. Ţi-am zis că am încercat. N-am reuşit.

A oftat, făcându-mă să mă simt cumva solidar cu el.

— Când am văzut într-un târziu că nu are niciun sens, m-am hotărât să-i supăr. Am venit aici, a exclamat el întinzându-şi mâinile şi schimonosindu-şi faţa cu un surâs strâmb. Umil, i-am prevenit pe Aelfi de pericolul în care se află. Unii m-au crezut, dar cei mai mulţi nu. Sunt împărţiţi în mult prea multe clanuri, după cum ştii. I-am prevenit că dacă nu se vor uni împotriva noastră, vor cădea unul câte unul. Cei care nu m-au crezut n-au vrut să ia în seamă nici sfatul ăsta. Dintre cei care mi-au dat crezare, unii n-au vrut să se alieze cu alte clanuri. Regina ta, Disiri, a procedat aşa. Sper că observi că sunt foarte sincer cu tine.

— Mi-ai fost prieten, când eram rănit şi aveam mare nevoie de ajutor am zis eu. Acum trebuie să te întreb despre alţi prieteni, cei care se află pe Insula de Sticlă. Cum au ajuns acolo?

— Au rătăcit prin Aelfrice, s-a încruntat Garsecg. Aşa cum ai făcut-o şi tu când erai doar un băieţandru, nu cu multă vreme în urmă.

I-am făcut semn să continue.

— Prietenii mei şi cu mine i-am fi trimis acasă, dar dragonul alb – probabil că l-ai văzut – i-a luat de la noi şi i-a dus pe Insula de Sticlă.

— Şi vrei să mă lupt cu creatura aia.

— Sigur că nu. Am zis eu aşa ceva? Te-ar ucide.

L-am privit cu severitate.

— M-ai întrebat cum au ajuns acolo, a urmat Garsecg aşezându-mi o mână pe umăr, o atingere fermă, dar plină de prietenie. Ar trebui să te întrebi cum ai ajuns tu aici. Am trimis-o pe Uri să te aducă fiindcă mi-am dat seama că vei vrea să ştii situaţia grea în care se află. Intenţionez să-mi recuceresc turnul, dacă voi putea. În caz de reuşită, voi

urca în vârful lui şi mă voi îngriji de ei. Evenimentele de aici se petrec însă încet, iar timpul zboară mult mai repede în Mythgarthr.

— Adică acolo unde se află ei.

— Exact. S-ar putea să treacă decenii până reuşesc eu să-mi adun o armată. Eşti influent în Mythgarthr. Ai putea strânge o forţă expediţionară şi să ajungi pe mare ca să-i salvezi. Eu la asta m-am gândit. Dacă vei vrea să ni te alături aici, vom fi însă încântaţi să te avem cu noi.

M-am gândit la chestiunea asta cam cât i-ar trebui unui om să rostească o rugăciune, privind cele mai îndepărtate dintre valuri, aşa încât să nu-i văd ochii lui Garsecg. Mi se părea că întreaga mea viaţă era definită de această alegere: faptul că eram cavaler, Valfather şi Doamna, chiar şi Disiri. Am zis într-un târziu:

— Eşti un dragon din Muspel. Nu aia e forma ta adevărată?

— Ba da, a fost el de acord, deşi seniorul meu a fost rege în Mythgarthr.

— Şi prietenii tăi… nu sunt şi ei dragoni din Muspel?

— Unii da. Alţii sunt Aelfi de Mare, aşa cum le este şi înfăţişarea.

— Şi mai mulţi dragoni nu pot să învingă unul singur?

— O să încercăm, în fruntea unei armate de Aelfi. Tu m-ai văzut însă în formă de dragon. Eram la fel de mare precum cel alb?

— Nici pe departe. Aceea era forma ta adevărată? l-am întrebat eu în timp ce-mi scoteam coiful pe care l-am aşezat apoi pe stâncă.

— Da, era.

Mi-am tras cămaşa de zale peste cap. Avea o lucrătură atât de fină, încât încăpea în întregime în coif şi chiar acolo am pus-o, admirând-o pentru ceea ce ar fi putut fi ultima dată şi întrebându-mă dacă binecuvântările pe care mi le adusese se datoraseră faptului că o purtasem sau că pur şi simplu era a mea. Pe vremuri fusese a lui Grengarm.

— Ai de gând să înoţi acum? m-a întrebat Garsecg.

— Ştii bine că da. Am jurat să mă lupt cu Kulili.

M-am dezbrăcat şi i-am explicat lui Gylf că va trebui să-mi păzească armura şi hainele şi că nu avea voie să se încreadă în nimeni. Nu a vorbit, dar şi-a dezvelit colţii în direcţia lui Garsecg ca să-mi arate că a înţeles.

Cerrul e la fel de diferit de Mythgarthr pe cât e şi Aelfrice. Am încercat să-ţi spun ce diferenţă e între ele; ştiu însă că n-am reuşit. În punctul acesta al poveştii mele, Ben, trebuie să-ţi mărturisesc faptul că nici măcar eu nu ştiam cât de diferite sunt lumile astea, până când nu am scos-o pe Eterne din teacă.

Sunetul pe care l-a făcut lama pe măsură ce se elibera a devenit vânt (n-ai cum să-ţi imaginezi asta). Suflarea aceea a risipit ceaţa rămasă. În Aelfrice, soarele nu se vede niciodată. Este însă lumină şi, în lipsa ceţii, strălucirea s-a înteţit până când toată marea a început să lucească precum o oglindă.

Pe suprafaţa ei pluteau nave din timpuri străvechi, corăbii lungi cu şiruri de vâsle ca nişte aripi şi vele brodate cu roşu, negru, verde şi auriu, cu pupe şi prove înalte, din lemn vopsit. Iar pe ele stăteau cavalerii lui Eterne, la fel de reali pe cât eram şi eu. Armurile lor, lamele săbiilor pe care le ţineau în mână (şi care erau tot Eterne) şi zâmbetele lor străluceau în lumina aceea difuză.

Strângând-o bine în mână, m-am scufundat în mare.



Nu e prea uşor să înoţi în timp ce ţii în mână o sabie grea. Făceam tot ce-mi stătea în putinţă, rămânând mai ales sub apă şi vâslind cu picioarele şi cu braţul stâng. Avantajul pe care îl aveam (şi era unul important) era că apa nu mă îneca, ci mă primea cu graţie. Nu pot spune că o respiram, aşa cum făceam cu aerul de pe plajă – n-am fost niciodată conştient că respir. Probabil că respiram prin piele sau poate că nu aveam nevoie să răsuflu câtă vreme eram acolo.

Rechinii mi s-au alăturat ca nişte umbre iuţi şi tăcute. Unul, apoi doi, trei; acesta din urmă avea dimensiuni monstruoase. Ştiam că, deşi aş putea să-l ucid pe unul, n-aş izbândi împotriva tuturor dacă m-ar ataca. Disperat, l-

am atacat pe cel mai apropiat de mine. Lama ascuţită a lui Eterne a separat capul de trup, creând o furtună de sânge întunecat şi de mizerii din corpul lui. Ceilalţi s-au aruncat asupra lor precum uliii. Eu am înotat spre suprafaţă aşa cum un muribund se ridică spre Cerr.

Corăbiile cavalerilor lui Eterne erau acolo, în jurul meu, una chiar destul de aproape. Nu-i crezusem reali şi nu mă gândisem niciodată că aş putea să mă urc pe un asemenea vas. Dar am făcut-o şi a fost fascinant să stau ud pe puntea unei minunăţii ca aceea, una la care vâsleau nu sclavi, ci războinici cu barbă, îmbrăcaţi în tunici de piele întărite cu piese de bronz, bărbaţi cu braţe puternice, ai căror ochi aveau luciri glaciale.

— Eu sunt Sir Hundbald, mi-a zis cavalerul. Bine ai venit în compania noastră.

Ne-am strâns mâinile şi ne-am îmbrăţişat.

Dragonul alb a ieşit curând la suprafaţă. L-am atacat cu săgeţi şi suliţe, deşi eu însumi nu aveam ce face de la depărtarea aceea. Sub provă, corabia avea un berbece; m-am aşezat pe el, ţinându-mă cu o mână de capul sculptat şi simţind că vâslele din spatele meu se mişcă în ritmul aripilor albe ale grifonului, transformând marea în spumă.

— *Disiri!* am urlat. *Pentru Disiri!*

E foarte probabil ca acest strigăt să-l fi făcut pe dragon să-şi dea seama cine sunt. A prins în fălcile încleştate o navă, iar rămăşiţele ei i-au căzut din gură. Privirile ni s-au întâlnit şi am văzut cum furia luptei se stinge în ei, la fel cum mi se întâmpla şi mie. S-a cufundat în apă şi am ştiut că trebuie să-l urmez.

În Cerr am văzut privelişti mai măreţe decât pot oferi Mythgarthr sau Aelfrice, dar niciuna nu a fost la fel de stranie ca aceea. Dragonul s-a topit sub ochii mei, părând că marea însăşi îl dizolvă. Fusese o creatură imensă şi înfricoşătoare, dar a devenit un nor alb, strălucitor şi mereu schimbător. La sfârşit, am văzut faţa lui Kulili.

— *Ai să mă cruţi?*

Nu puteam vorbi aşa cum o fac oamenii în mod normal, însă am rostit în gând, la fel cum o mai făcusem pe

vremuri, când eram mai tânăr.

— Te voi cruţa, dacă te predai.

— Nu ne-am prins încă în luptă. Mai întâi trebuie să mă urmezi ca să vezi lucrul pe care vreau să ţi-l arăt.

Am fost de acord, iar în abisul întunecat, pe care noi, oamenii, îl ştim a fi fundul mării, am văzut ceva despre care nu voi vorbi, deşi sper să-i povestesc odată cuiva mai puternic chiar şi decât Valfather.



Toug, tânăra Etela, Lynnet şi Vil mă aşteptau în picioare pe plaja de la baza Turnului de Sticlă. Deşi braţul stâng al lui Toug era încă prins într-o faşă, cârpa aceea era roşie, iar pe Sfărâmătorul de Săbii strălucea sângele. Nu l-am întrebat cu cine se luptase când coborâseră prin Turn. Etela lăsa însă să-i scape câte un amănunt din când în când, aşa cum fac femeile. Nu are mare importanţă pentru povestea mea, dar n-am să uit niciodată faţa lui Toug, ochii ieşiţi din orbite şi dinţii încleştaţi.

— Uite-i că vin! a strigat Etela arătând cu degetul. Am face bine să ne ascundem.

Pe cerul luminat zburau şapte dragoni într-o formaţie strânsă: negru, gri, turcoaz, albastru, verde, auriu şi roşu.

Am scuturat din cap şi am chemat la mal cea mai apropiată navă. Când chila a atins nisipul, am ridicat-o pe Etela pe punte, apoi pe Lynnet şi pe Vil. Sir Humbalt şi cu mine l-am luat pe Toug, care părea în transă, aşteptând să se lupte de unul singur cu toţi dragonii. Văzând că vorbele noastre nu au niciun efect, l-am urcat pe umeri şi l-am cărat aşa. Dragonii zburau uneori jos, alteori mai sus, urcând şi coborând, fără să se apropie vreodată de noi. Ne-ar fi omorât pe toţi dacă ar fi putut, cel puţin aşa eram eu convins. Dar ceva îi împiedica să o facă şi nu avea cum să fie doar frica, deşi era un motiv destul de puternic.

— Au vrut să ne omoare şi mai devreme, mi-a explicat Etela, doar că ăla alb i-a alungat. Ţie ţi-e frică de el?

I-am făcut semn că nu.

— Nouă da. Ne-a fost teribil de teamă, iar Toug şi cu mine credem că Vil ar fi fost şi mai înfricoşat, doar că el nu

l-a putut vedea. Dar ne-a luat şi ne-a dus sus, acolo unde ceilalţi nu au putut să ne ajungă. Eu mi-am închis ochii şi apoi a dispărut.

— Şi-a încleştat ghearele în jurul meu, a mormăit Vil, care nu părea să fi păstrat în momentul acela nimic din expresia de artist ce i se întipărea pe chip când făcea scamatorii.

— E orb, nu-i aşa? m-a întrebat Sir Humbalt.

— Da, domnule, sunt, a răspuns Vil în locul meu, şi poate că acum a fost mai bine. Micuţa Etela era aşa de înspăimântată, încât mămica ei şi cu mine am crezut c-o să moară. Jur că a plâns aproape o oră.

— Păi, şi ţie ţi-a fost frică, a protestat Etela, întorcându-se ca să se ţină de mine în timp ce echipajul împingea vasul de pe plajă. Şi încă sunt speriată. Au vrut să ne omoare, dragonii ăia răi de acolo de sus. Şi aproape că l-au ucis pe Toug. Însă cel alb i-a fugărit şi ne-a zis să nu ne speriem…

A ezitat o clipă, dându-mi răgazul să o întreb:

— Dar n-ai înţeles ce-a spus, nu-i aşa, Etela?

— Nu, domnule, dar ea m-a înţeles. Apoi m-a apucat pe mine prima. Ş-a zburat în înaltul cerului, iar eu am crezut c-o să mă scape, şi când am ajuns acolo sus, chiar m-a aruncat, dar n-am căzut prea tare. Apoi Toug ne-a zis că trebuie să coborâm în locul în care eşti tu, ş-am dat peste nişte şerpi mari, pe care Vil nici nu-i putea vedea, ş-un lucru… nu ştiu…

A început din nou să suspine, iar Toug a încercat s-o liniştească.

— Şi dragonul drăguţ a dispărut, în timp ce ceilalţi sunt încă aici, a turuit ea prinzându-se de Toug.

— O s-o duceţi undeva să fie în siguranţă, nu-i aşa, stăpâne? m-a întrebat Vil.

— O să încerc, l-am asigurat.

Nava noastră întorcea, vâslaşii de pe o parte împingeau în timp ce ceilalţi trăgeau apa. Sir Humbalt m-a atins pe braţ şi mi-a arătat ceva. Dragonii de care se temuse Etela atât de mult veniseră pe pământ, iar trei dintre ei îşi

reluaseră forma aelfă.

— O să-i ucid! a zis Toug, iar eu mi-am dat seama că vorbise pentru prima dată şi că mă bucuram să-i aud vocea.

Gylf, care îmi păzea încă hainele şi armura, simţea şi el la fel, fiindcă se ridicase şi dădea frenetic din coadă.

— Dacă vom lupta şi noi lângă tine? Sir Humbalt şi cu mine, şi ceilalţi cavaleri.

— Îmi doresc doar să mai fi avut spada mea cea mare, a scuturat Toug încăpăţânat din cap.

— Şi să ataci de unul singur?

— Nu contează.

Sir Humbalt l-a aprobat cu încântare, însă eu l-am domolit.

— Te vor omorî, Toug. Setr o poate face şi de unul singur.

Toug s-a mulţumit să strângă mai tare mânerul Sfărâmătorului de Săbii, s-a desprins de Etela şi s-a dus la proră, privind peste chipul sculptat.

— E cavaler, mi-a şoptit Sir Humbalt.

L-am informat că Toug nu ştia încă lucrul acesta.

— E tânăr, dar e cavaler, a urmat Sir Humbalt, după care a făcut o pauză şi, când am auzit-o din nou, vocea lui mi s-a părut că suna de parcă ar fi venit din mormânt. Ceea ce ştie un om nu prea contează. Important e ceea ce face.

După ce a rostit vorbele astea, s-a întors şi nu a mai spus nimic.

— E bolnav, nu-i aşa? m-a întrebat Vil şoptit.

— E mort, i-am zis. La fel ca mine.

— Nu sunteţi la fel ca el, domnule.

Etela se prinsese de Lynnet fiindcă Toug nu mai era lângă ea ca să se sprijine de el, iar fata se chinuia să o mângâie şi să o calmeze.

Unul dintre marinari mi-a adus o bucată de velă veche, de culoare verde, pe care cineva brodase ceva ce semăna cu o pană. Mi-am legat-o în jurul taliei.

Pe mal, din pădure au apărut doi cavaleri, unul dintre ei

călare pe un armăsar pe care l-am recunoscut imediat. Gylf a lătrat bucuros.

Garsecg mi-a strigat peste ape:

— Sunt prieteni de-ai tăi?

— Ăla e Sir Svon, nu-i aşa? a exclamat Etela ştergându-şi ochii. Şi Sir Garvaon.

Avea dreptate, iar când am ajuns mai aproape de mal, am sărit de pe punte, i-am salutat şi am aflat că mă căutaseră timp de ore întregi şi că îmi recuperaseră hainele şi armura.

— O să vrei să-ţi iei prietenii înapoi în Mythgarth, mi-a zis Garsecg. Pe urmă, Uri te poate aduce aici din nou. Atunci vom discuta despre coroanele pe care vreau să ţi le dau.

Am scuturat din cap şi m-am adresat lui Svon şi lui Garvaon.

— Aţi venit prea târziu, amândoi, ca să vă pot explica tot ceea ce s-a întâmplat aici. Aţi văzut dragoni?

— Unul, mi-a răspuns Svon. Un dragon albastru, foarte mare. Acum nu mai e prin zonă, nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

— Ba e aici! a răbufnit Etela în timp ce îi urma pe Lynnet, Vil, Toug şi Gylf, care ajunseseră pe plajă. Uite-l!

— Este, le-am spus lui Svon şi lui Garvaon, dar alte lucruri, navele şi cavalerii pe care-i vedeţi, nu există cu adevărat.

În timp ce am spus vorbele acestea, am băgat-o pe Eterne în teacă şi a devenit evident că navele şi cavalerii sunt doar iluzii născute din lumina care se oglindea de la un val la altul.

— Sir Svon!

S-a uitat la mine puţin înspăimântat şi agitat, dar mi-a făcut un semn din cap ca să-mi arate că mă urmăreşte.

— Încerci să-ţi arăţi calităţile. Din cauza asta ţi-am promis, nu cu multă vreme în urmă, că ne vom înfrunta în duel. Regina Idnn nu e aici să privească, dar vrei să-ţi dovedeşti abilităţile de cavaler doar în faţa ei? Sau vrei să ţi le confirmi şi pentru tine?

— A doua variantă, mi-a răspuns Svon, care înţepenise cu spatele drept în timp ce mâna părea să îi tremure, dornică să apuce mânerul spadei.

Garsecg s-a întors către tovarăşii lui.

— Asta n-are nicio legătură cu voi, puteţi pleca.

Unul s-a scufundat în mare, doi şi-au luat zborul, iar restul s-au îndepărtat pe jos bombănind, păstrându-şi forma aelfă.

— Eşti curajos, i-am zis lui Garsecg.

— Şi flămând.

În hăul din ochii lui ar fi putut dispărea lumi întregi. Eu i-am spus lui Svon că rănile sale nu erau pe deplin vindecate, dar el mi-a răspuns că nu contează.

— Cum crezi. Sir Garvaon, ţi-ai înfruntat moartea când am luptat împreună cu Fiii Furiei la porţile Utgardului. Nu trebuie nici să confirmi, nici să infirmi asta. Ştii bine ce-ai făcut, iar eu am fost acolo şi am văzut.

Garvaon nu a spus nimic, dar Etela s-a grăbit să intervină:

— A fost cu adevărat curajos. Aşa a zis Toug.

— Şi Sir Toug a luptat cu bărbăţie. Ajungem şi la el imediat, Etela, am intervenit eu după care m-am adresat din nou lui Garvaon. Într-un fel, am ajuns la el chiar acum. El mi-a zis că, atunci când ţi-ai condus soldaţii în lupta din piaţă, păreau foarte înspăimântaţi. A crezut că asta se datorează faptului că părăsiseră siguranţa de după ziduri ca să se lupte cu Fiii Furiei. Dar sunt oameni viteji. Erau conduşi de un cavaler măreţ şi se mai luptaseră cu uriaşii, ba chiar îi şi învinseseră. Eu cred că teama lor se datora unui lucru pe care-l văzuseră cu doar un moment mai înainte.

Garvaon a rămas în continuare tăcut.

— Nu i-am interogat, am continuat eu. Şi nici n-am s-o fac. Eu nu consider că ceea ce-ai făcut tu ar fi o fărădelege. Nici prima dată, nici a doua oară.

Garvaon nu a rostit niciun cuvânt, dar în ochii lui am putut citi speranţa.

— Când ai plecat de lângă lordul Beel, te-ai oferit să-l

ajuţi pe Sir Svon să-şi caute scutierul şi sclavii?

— Da. Am plecat să-i căutăm, v-am descoperit tabăra şi m-am gândit c-ar fi bine să aduc şi calul tău. În caz că ne vom întâlni. Servitorii tăi îţi împachetau lucrurile şi nu s-au împotrivit.

— Mulţumesc, i-am zis, îţi sunt îndatorat pentru o mulţime de lucruri şi ăsta e unul în plus.

M-am oprit ca să-mi trag răsuflarea fiindcă nu-mi plăcea ceea ce urma să spun.

— Vreau să te informez că omul acesta albastru care vorbeşte acum cu noi se numeşte Garsecg. V-am visat o dată pe el şi pe tine. Se făcea că în visul ăla te ucideam.

— Continuă, m-a îndemnat Garvaon.

— Cum vrei. Dacă Sir Svon se aruncă asupra unui dragon, iar acesta e chiar Garsecg, vei lupta alături de el? Nu veţi avea niciun ajutor din partea mea.

— Mă lupt, a declarat Garvaon.

— Ei nu i-au văzut, a şoptit Etela.

— Ba da, i-am zis. L-au văzut pe Setr în timp ce călăreau şi cu el trebuie să se înfrunte. Dar tu, Toug?

Nu cred că se aştepta să-l întreb şi pe el deoarece a părut surprins.

— Dacă e să ne luăm după lege, tu eşti deocamdată doar scutierul lui Svon. Nu e de datoria ta să lupţi, ci doar să-ţi salvezi stăpânul dacă se prăbuşeşte. Eşti deja rănit, iar osul nu avea cum să se sudeze într-un timp atât de scurt. Vei ataca?

Preţ de o clipă, ochii lui Toug s-au întâlnit cu cei ai lui Garsecg.

— Nu o să lupt, a zis Toug. Aş vrea să n-o mai fac niciodată.

— Cum doreşti, i-am zis eu, după care m-am întors cu spatele la el şi am arătat spre Garsecg.

— Acela e dragonul, Sir Garvaon, Sir Svon. A fost prietenul meu, iar eu nu voi…

Garsecg m-a întrerupt; acum cred că a făcut-o ca să aibă mai mult timp să se preschimbe, deşi nu am cum să fiu sigur.

— Te-ai luptat cu Kulili? Cu dragonul alb? Ai jurat c-ai s-o faci.

— Da.

— Şi ai omorât-o pe Kulili?

Am clătinat din cap.

— N-am jurat să-i iau viaţa şi nici n-aş fi putut, chiar dacaş fi vrut. M-am predat, iar ea m-a cruţat.

În momentul acela, Etela a strigat:

— *Păzea!*

Garsecg începuse să se preschimbe. Capul i se umfla şi i se lungea. S-a lăsat să cadă în patru labe, iar din degete i-au ţâşnit ghearele. A şuierat, lăsând să se vadă focul şi pucioasa din gura lui, iar pe spate i-au crescut două aripi pieloase. L-a lovit atât de repede pe Svon, încât acesta abia dacă a avut timp să-şi ridice scutul. Colţii lui Setr l-au străpuns, iar răsuflarea lui a transformat în cenuşă pielea şi lemnul, lăsând doar bucăţile din fier.

L-am reţinut pe Gylf, împiedicându-l astfel să se arunce în luptă. Ca prin vis, l-am auzit pe Vil cerându-i Etelei să-i spună ce se întâmplă; cu o voce tremurată, fata s-a străduit să-i dea ascultare.

Dacă măcar unul dintre cavaleri ar fi apucat să încalece, poate că lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel. Aşa însă, Setr s-a aruncat asupra lui Svon, care s-a retras, apărându-se doar cu sabia.

În timpul acesta, Garvaon l-a atacat pe Setr din stânga, străduindu-se să-şi ţină scutul undeva între capul său şi cel al dragonului. De două ori, spada a lovit zgomotos solzii lui Setr. O împunsătură a nimerit într-un loc mai moale, din spatele piciorului, iar Garvaon a împlântat lama până la plăsele. Ceea ce s-a scurs din rană putea fi pucioasă topită.

Svon l-a atacat direct pe Setr. Eram mândru de el, deşi ştiam că efortul său era sortit eşecului. Şi-a îndreptat lama către ochii lui Setr în timp ce acesta ataca. Vârful şi-a ratat ţinta cu doar două degete, alunecând apoi pe platoşa osoasă care fusese faţa lui Garsecg, iar Svon s-a prăbuşit.

Garvaon s-a luptat aşa cum puţini bărbaţi ar fi făcut-o. Setr era obligat să-şi ţină piciorul pe Svon, care se zbătea

să scape, înjunghiind cu pumnalul printre solzi. Greutatea lui Setr era insuficientă pentru a-l strivi, iar pieptarul l-a salvat (în mare măsură, deşi nu pe deplin) de ghearele fiarei.

Fălcile dragonului s-au apropiat de Garvaon. Acesta e un moment pe care mi-ar plăcea să îl uit. Într-o clipită, mai viteaz decât cei mai viteji dintre oameni, cavalerul a început să taie şi să înjunghie de două ori mai repede decât a reuşit dragonul să lovească din nou. Curând însă, botul acela teribil l-a ridicat în aer.

A fost de ajuns să se deschidă brusc şi să-i dea drumul.

O siluetă monstruoasă a apărut atunci pe spatele lui Setr. Nu mi-am dat seama de la început ce este, dar curând s-a separat în Etela, care a sărit de pe umerii largi ai lui Vil şi a fugit, şi în sclavul orb, care părea că loveşte cu mii de braţe gâtul lui Setr. Niciun artist n-ar fi putut să picteze scena, dar dacă ar fi încercat, probabil că ar fi reprezentat o vâltoare de braţe şi de mâini, iuţi şi puternice, care au lovit până când gâtul solzos s-a rupt ca un copac lovit de trăsnet.

Setr a urlat în agonie, iar Svon s-a rostogolit de sub piciorul lui. Dragonul a mai tremurat o dată, după care a căzut mort la pământ.

Se sfârşise.

În mine se luptau extazul victoriei şi amarul care urla într-un ungher al sufletului meu unde nu există cuvinte. Au fost însă lacrimi. Nici nu mi-am dat seama că plâng până când n-am văzut că lacrimile mele cad pe chipul lui Garvaon, întors către cer.

— Ai ştiut! Să-i spui c-am iubit-o, mi-a zis el cu ultima suflare.

Şi Toug s-a aplecat asupra lui Garvaon, urmat de Svon şi de Etela. A venit şi Norr, iar ceea ce simţea ea mi-a umplut mintea cu imaginea unui călăreţ nobil şi măreţ care a trecut dincolo, lăsând lumea mai săracă.

Aerul era mai calm ca niciodată. Cu toate acestea, am auzit şuieratul vântului. Garvaon l-a auzit şi el. I-am văzut ochii privind în sus. A zâmbit… el, cavalerul acela bătrân şi

mereu serios. A zâmbit şi a apucat mâna palidă care se întinsese spre a lui şi s-a înălţat, lăsând în urmă un corp care începuse să înţepenească.

Alvit l-a ajutat să încalece, fiindcă nu-l sărutase încă, iar rănile îl chinuiau. Le-am urat drum bun. Alvit a zâmbit şi ea, în timp ce Garvaon ne-a făcut cu mâna. A încălecat în spatele lui, iar armăsarul ei alb a pornit prin aer. Într-o clipită toţi trei au dispărut în ceaţa strălucitoare care era Mythgarthr al nostru.

— A murit, domnule, a zis Vil care îngenunchease lângă corpul inert şi-şi pusese degetele pe încheietura lui.

Etela a început să râdă. Răsuna isteric şi i-am poruncit lui Toug să o liniştească.

— Sir Garvaon a murit, Vil, aşa cum spui. La fel şi dragonul.

Sclavul a rămas tăcut.

— Te-ai aruncat în luptă cu copilul acela pe umeri. Eşti un cavaler mai viteaz decât voi fi eu vreodată. La fel şi Etela. Eu n-aş fi făcut ceea ce-a făcut ea, nu la vârsta ei sau, de fapt, la orice altă vârstă.

— Ea mi-a zis că dragonul era pe cale să vă ucidă, domnule, a zis Vil. Trebuia să facem ceva.

— Fără spadă şi fără armură.

— Am avut ceva mai bun.

Vil a întins mâna către mine. Era goală. Dar când mi-a arătat-o şi pe cealaltă, am văzut că ţinuse în pumn coarda arcului meu.

— Uitaţi-o, Sir Able. Ştiu c-aţi văzut-o. Am şterpelit-o. Ştiţi când. Dacă vreţi să mă pedepsiţi, spuneţi-i stăpânului Toug. Aveţi dreptul să faceţi orice vreţi, şi eu nu mă voi opune.

Am luat coarda şi mi-am trecut-o peste degete simţind vieţile multor, atât de multor oameni care trăiesc în America. Am trecut dincolo de ei, deasupra sau dedesubt, în timp ce arau, programau, făceau negoţ, îşi măturau duşumelele sau îngrijeau de copii. Ne-am luat rămas-bun. Pentru un moment, mâinile mele i-au îmbrăţişat, iar ei le-au îmbrăţişat pe ale mele.

Se poate ca Vil să fi simţit într-un fel neştiut ceea ce am făcut, dar se poate doar să mi se fi părut. În orice caz, mi-a zis:

— Sunt multe şmecherii pe care le poţi face cu o coardă ca aceea, Sir Able, tare multe. Poţi să faci să apară şi să dispară tot felul de lucruri doar cu o mişcare a mâinii. Când foloseşti o asemenea coardă e cu totul altceva.

Deşi aerul era în continuare nemişcat, el tremura.

— Nu, i-am zis. Ridică-ţi mâna, credinciosule Vil!

M-a ascultat şi i-am pus coarda în palmă.

— E un cadou pe care l-am primit la început, de la o doamnă foarte specială. Oamenii o numesc Parka şi trăieşte în lumea noastră.

— Fie cum spuneţi, domnule.

— Dar ea e din lumea de deasupra Cerrului, al doilea regat. Îi este deci superioară lui Valfather, care o slujeşte, înţelegi?

— Sper.

— Păi eu nu-nţeleg nimic! a exclamat Etela, care stătea lângă Toug cu braţul petrecut pe după talia lui.

Văzându-i aşa mi-am dat seama că Etela nu mai era micuţă şi că se poate să nu fi fost niciodată în scurtul răstimp în care am cunoscut-o.

— O să-ţi explice Vil.

Am aşezat trupul lui Garvaon pe şa; Uri (tăcută în continuare şi probabil foarte înspăimântată) ne-a condus înapoi în propria noastră lume.

Capitolul 27
CURTEROŞIE



Nu aveam cum să-l ducem pe Garvaon la Finefield, indiferent cât ne-am fi dorit; un mormânt în Jotunland ni se părea însă un lucru îngrozitor. Ne-am hotărât să-l ducem cât mai la sud ne-ar fi permis vremea rece şi să-l îngropăm cât de aproape de casă urma să ne lase Parka.

Garda din Jotunland păzea trecătoarea, după cum se ştie. Puţini au aflat însă că l-am înhumat pe Garvaon înainte de bătălie, temându-ne că după aceea vom avea mult prea multe cadavre de îngropat. I-am săpat mormântul şi l-am aşezat acolo, aducându-i ofrandele pe care ni le-am putut permite, după care ne-am cântat speranţele pentru el. Auzindu-ne, Fiii Furiei au trimis un emisar cu steag alb.

— Sir Garvaon nu mai este, i-a zis Beel uriaşului care ducea flamura. A fost cel mai curajos şi mai bun dintre cavalerii mei. Cântăm pentru spiritul lui, fiindcă noi nu suntem ca voi. Şi-am înălţat şi tumulul ăsta pentru el.

Fiul Furiei a privit în jur, dar pentru că era mai înalt decât multe dealuri din jur, nu a reuşit să descopere tumultul până când nu i l-a indicat Marder.

— Tu l-ai construit?

— Singur? a clătinat Marder din cap. Nu, n-aş fi putut. Nici eu, nici lordul Beel, nici Sir Able, Sir Leort sau Sir Woddet. L-am construit însă împreună.

Uriaşul s-a sprijinit în spada sa imensă.

— Acum trebuie să vă vorbesc în numele celor care m-au trimis.

L-am aprobat şi i-am spus că înţelegem.

— Avem de gând să vă omorâm şi să dărâmăm tumulul. Când vom termina cu voi, nu va mai rămâne piatră pe piatră.

— Va trebui să ne înfrângeţi mai întâi, i-a răspuns Svon rânjind.

— Mă cunoşti?

— Eşti Bitergarm şi ai fost unul dintre campionii regelui Gilling, a urmat Svon arătând spre mâna bandajată a uriaşului.

— Aşa mă cheamă, a zis Bitergarm către Beel. M-am luptat cu el şi cu Garvaon. Şi tu ai fost acolo.

Beel nu i-a spus nimic, dar a intervenit Idnn.

— Şi eu am fost…

— Mi-aş fi dorit să-l ucid eu însumi, a exclamat Bitergarm cu un fel de muget care ar fi putut la fel de bine să fie glasul unui munte vorbitor. Era cel mai dur dintre voi ăştia veniţi din ţinuturile calde.

Svon şi cu mine i-am dat dreptate.

— Aşa că îmi pare rău c-a murit. Dar asta e problema mea. Noi o să dărâmăm tumulul şi vă vom omorî pe toţi, doar că…

S-a oprit fiindcă a zărit-o pe una dintre supusele lui Idnn. Regina însăşi înaintase fără frică, punându-i o mână pe braţ.

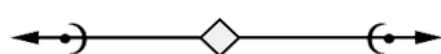
— Sunt regina lor. Şi a ta, Bitergarm.

— Schildstarr e rege.

— Un rege care te pune să mergi la război împotriva reginei tale, a mamei tale, a soţiei şi a surorilor tale. Nu-ţi ordon să lupţi pentru noi împotriva regelui Schildstarr. Dar te întreb, ce fel de rege e acela care obligă mâna dreaptă să schilodească mâna stângă? Pe voi, Fiii Furiei, nu vă iubeşte nimeni niciodată. Nici măcar mamele voastre. O ştiu şi-mi pare rău pentru voi. Dar să fie ăsta tot adevărul? Oare voi înşivă nu iubiţi niciodată?

Uriaşul s-a întors pe călcâie şi a plecat fără să mai

rostească niciun cuvânt.



Au atacat noaptea, aşa cum ne-am temut că o vor face. Aelfii noştri au dat însă alarma cu mult înainte ca ei să ajungă în tabără, iar săgeţile aprinse i-au respins şi au făcut multe victime, fiindcă Aelfii văd pe întuneric la fel de bine ca Mani. L-am trimis apoi pe Org după ei, în timp ce se retrăgeau, şi i-am spus să-i omoare pe cei cu care se întâlnea şi să-i lovească pe la spate când aveau să ne atace din nou.

A doua zi şi-au apărat trecătoarea de noi; erau şase, scut lângă scut, aşezaţi de-a curmezişul Drumului Războiului, şi încă o mie în spate. Era aceeaşi trecătoare pe care o ţinusem eu împotriva Cavalerului Negru, adică împotriva lui Marder, iar Şoarecii pe care uriaşii îi alungaseră au început să arunce cu pietre şi suliţe până când soarele s-a înălţat bine pe cer.

I-am atacat de trei ori cu lancea şi de fiecare dată ne-au respins, adunându-şi apoi morţii. La asfinţit, am îngenuncheat cerând binecuvântarea lui Idnn şi am pornit la atac pe jos, în fruntea propriilor lor femei. Eterne le-a băut sângele şi cavalerii sabiei au făcut la fel, unii urmaţi doar de doi însoţitori, alţii alături de sute de soldaţi.

După o oră a început să ningă, iar semenii lui Baki, cu arcurile şi săgeţile lor aprinse s-au alăturat Şoarecilor. Fiii Furiei au rupt formaţia şi au fugit spre sud în munţi, alegând cărări de pe care cei care nu căzuseră încă în luptă s-au prăbuşit în prăpăstii.

Cât despre noi, le-am tăiat capetele la sute dintre ei şi i-am ridicat în ţepuşe în jurul pietrei funerare a lui Garvaon şi apoi mai sus, până când l-am acoperit în totalitate; pe urmă, Beel şi cu mine, aducându-ne aminte de izbânda sa din tinereţe şi cum trăsese capul cuiva în urma a doi cai, am început să plângem.

În noaptea aceea, Idnn a trimis-o pe Hela după mine. În pavilionul care fusese cândva al lui Marder, am stat alături de ea (fiindcă a avut graţia să mă invite) şi am împărţit puţinul vin pe care îl aveam cu Svon şi cu Hela.

— Eşti un cavaler plin de onoare, mi-a zis ea. Sir Svon, credem noi, e cel mai onorabil pe care l-am cunoscut. Dar când îi spunem lucrul ăsta, insistă că nu e nimic altceva decât imaginea ta.

N-am ştiut ce să-i spun, dar a răspuns Mani pentru mine:

— Pentru Cerr, lumea noastră Mythgarthr, pe care o iubim, este doar asemănare şi vânt, Majestatea Voastră. Dar o asemănare iubită e mult mai mult.

Vocea lui miorlăită suna de parcă şi-ar fi dorit să ademenească o pasăre să zboare din cuibul ei; deşi era înşelătoare, am simţit că Mani credea în tot ceea ce spusese.

— Hela şi fratele ei mi-au fost de mare ajutor, a continuat Idnn.

— Nouă tuturor, Majestatea Voastră.

— La fel şi tu. Niciun bărbat şi nicio femeie nu ne-au fost de mai mare ajutor decât tine.

— Îngenunchează! mi-a şoptit Mani, dar nu l-am ascultat.

— Noi suntem regina, a zis Idnn atingându-şi diadema pe care o purta. I-ai condus pe supuşii noştri împotriva duşmanului.

Am rămas tăcut, dorindu-mi să pot vorbi cu Gylf. Mintea lui Norr a atins-o pe a mea; deşi era plină de dragoste, n-a putut să-mi dea niciun sfat.

— N-ai văzut pământurile peste care domnim, a continuat Idnn. Nici noi nu le-am văzut. Cu toate astea ele există şi ne-au fost descrise.

Svon a intervenit şi el:

— Ne vom duce acolo după ce plecăm de la Curte. Majestatea Sa, lordul Beel şi cu mine.

— În calitate de regină avem căderea să oferim proprietăţi. Mai avem şi puterea de a oferi ranguri, dar asta am fi avut-o şi în lipsa pământurilor. Te vom face conte, Sir Able, dacă accepţi.

— Ia titlul, iar pământurile refuză-le dacă vrei, mi-a murmurat Hela.

— Nu voi accepta nimic, i-am spus lui Idnn. Ştiu că nu

pot refuza fără să vă insult şi mi-e groază să o fac. Dar sunt nevoit.

— Seniorul tău consimte.

— Seniorul din Mythgarthr, vreţi să spuneţi, Majestatea Voastră. E cel mai bun dintre oameni. Dar nu. Vă insult pentru că trebuie. Sir Svon va fi campionul vostru. Am jurat să mă întrec cu el în turnir când vom ajunge la Curte. El o să vă reprezinte.

Idnn a privit la Svon şi a clătinat din cap.

— Dorim să te onorăm, nu să ne certăm cu tine, Sir Able.

— Eu mi-am dorit întotdeauna să vă onorez, Majestatea Voastră.

Pe faţa reginei a înflorit brusc un zâmbet.

— Îţi aduci aminte când ai venit la tatăl meu să împrumuţi un cal? Erai cu Gylf şi cu Mani.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă, i-am zis, şi am uitat… o dată. Nu cred că voi uita din nou.

— A fost în decursul acestui an, mi-a zis Idnn. Nu credem că s-au scurs mai mult de două luni. Cu siguranţă nu sunt trei. Dar vrem să spunem că atunci ni l-ai dat pe Mani, ceva ce n-am visat niciodată că se va întâmpla. În noaptea asta am sperat să-ţi oferim o mare favoare, pentru acest lucru şi pentru toate actele tale de bunătate, pentru că ai fost o întreagă armată pe doar două picioare. În loc de asta, îţi vom cere şi mai multe. Ştii ce au făcut Hela şi Heimir pentru noi toţi. Lasă-l pe Sir Woddet să o aibă pe Hela, fiindcă ea doreşte să rămână cu el. Îl poţi păstra pe fratele ei. Ea aşa zice.

I-am răspuns că nu aş putea să-l păstrez împotriva voinţei lui şi că oricum îl văzusem destul de puţin de când Hela se dusese la Sir Woddet.

— Am vrea s-o răsplătim şi pe Hela, iar favoarea pe care o cere ea este să îl primească pe fratele ei.

— E fratele meu, a intervenit şi Hela, şi-l iubesc, Sir Able. Mi-e frică să nu se piardă fără mine.

— Dacă e de acord să te slujească, poţi să-l ai, i-am zis. Dacă e al tău, va fi şi al lui Sir Woddet. Deşi nu prea se pricepe la vorbe, e un luptător pe cinste.

Mi-a mulţumit; după ce a terminat, Idnn mi-a spus:
— Să înţeleg că nu-ţi abandonezi seniorul. Nici măcar pentru rangul de conte? Ţi-l oferim din nou.
— Iar eu trebuie să-l refuz din nou. Vă implor să nu mi-l mai oferiţi şi a treia oară.
— Foarte bine. Trebuie să-l aducem pe seniorul tău aici. Vrei să faci asta pentru noi, Hela?
— Şi Sir Woddet, Majestatea Voastră? Ştiţi că trebuie să-i spun tot ce aud, iar el mă întreabă. O să mă daţi afară după ce îl aduc pe duce?
— Şi eu sunt cu Hela, Majestatea Voastră, a murmurat Svon.
— Adu-l şi pe Sir Woddet, a fost de acord Idnn. Cât de repede poţi.
După ce a plecat Hela, Idnn mi s-a adresat mie:
— Trebuie să te examinăm puţin. Hela a avut dreptate. Mintea ei e la fel de ascuţită pe cât e de înceţoşată cea a fratelui. Ea e tăişul sabiei, iar el latura neascuţită. I-am dat-o lui Woddet şi pe mama lor, iar el ne-a împrumutat-o nouă.
Am zâmbit şi ea mi-a răspuns la fel, cu graţie.
— Sir Svon mi-a spus despre Aelfrice. Cum a mers acolo împreună cu Sir Garvaon şi te-a găsit în fruntea unei flote care apoi a dispărut. Ne-a spus şi despre scutierul lui, cum Toug a coborât pe o scară dintre lumi într-un turn bântuit, undeva unde femei frumoase erau ţinute prizoniere ca să atragă corăbierii.
— Sir Svon ştie multe despre Aelfrice, am zis eu.
Svon s-a înecat.
— Probabil că te întrebi de unde am aflat.
— De la Toug?
A clătinat încetişor din cap.
— Toug abia dacă mai vorbeşte. Când vine Înălţimea Sa, o să-l consultăm cu privire la chestiunea pe care am discutat-o în pădure. Însă aş putea să-ţi spun şi eu. N-ar fi bine din partea noastră să te surprindem.
I-am spus că am deja o presupunere.
— Am sperat să te interogăm în calitate de vasal, a

intervenit Idnn. Onoarea te-ar fi împiedicat să încerci să eviţi întrebările noastre.

— Aşa ar fi fost, Majestatea Voastră, ar fi trebuit să răspund la întrebările pe care mi le-aţi fi pus.

— Şi eu am întrebări despre Aelfrice, mi-a spus Svon. Mi-ai zis că ai fost investit de o regină Aelfă. Îţi aduci aminte?

— E adevărat, i-am confirmat eu, deşi la Sheerwall şi-au bătut joc de mine.

— Când ne-am făcut tabăra lângă râu?

— Tu ai mers la han. Pouk şi cu mine am înnoptat acolo.

A roşit. Mi-am dat seama că în sufletul lui continua să trăiască un băieţel şi asta m-a făcut să-l plac mai mult.

— Vrei să spui că doamnele şi-au bătut joc de tine? a vrut să ştie Idnn. Dacă e aşa, să ştii că au făcut-o ca să-ţi atragă atenţia. Crede-mă, mă pricep.

— Nu ştiu dacă asta au vrut, am contrazis-o eu, poate că le era milă de mine. Şi bărbaţii şi-au bătut joc, cu excepţia lui Sir Woddet.

— Care e aici cu mine, a intervenit Marder. Şi eu mi-am bătut joc de tine? Dacă aşa au stat lucrurile, să ştii că eram beat. Ne putem înfrunta din nou dacă vrei.

— Nu aţi făcut-o, Înălţimea Voastră.

Svon i-a oferit scaunul, iar Hela s-a grăbit să aducă o băncuţă.

— Înălţimea Voastră, a început Idnn, nu vrea să ne răspundă. Trebuie să-l întrebaţi cine l-a ucis pe soţul nostru. Cu siguranţă ştie.

— Aşa e, Sir Able? s-a încruntat Marder. Da sau nu?

— Da, Înălţimea Voastră.

Ducele a rămas tăcut, aşa că Idnn a exclamat:

— Şi n-o să-l întrebaţi?

— Probabil că nu. Dacă nu vorbeşte, e posibil să aibă un motiv întemeiat. O să-i cer altceva în schimb. Sir Able, deşi te respect, te întreb în calitate de senior. Răspunde ca un cavaler adevărat. De ce preferi să taci în această chestiune?

— Pentru că, dacă vorbesc, nu se va întâmpla nimic bun,

Înălţimea Voastră. Doar durere şi nefericire.

— L-am putea pedepsi, nu-i aşa? a zis Marder într-un târziu. Pe vinovat…

— Nu, Înălţimea Voastră.

— N-am putea?

— Nu, Înălţimea Voastră, n-aţi putea.

Cu o voce atât de scăzută, încât a părut că doreşte să mi se adreseze doar mie, Mani m-a întrebat:

— N-a fost din dragoste?

I-am făcut semn că da. Idnn a scos un sunet, dar nu a vorbit, aşa că Svon a fost cel care a rupt tăcerea.

— Mai e o întrebare pe care doresc să ţi-o pun. Sper să-mi răspunzi. N-am reuşit să aflu prea mult când ţi-am fost scutier, şi sper că o să mă ierţi. Nici cu Sir Ravd n-am vorbit aşa cum s-ar fi cuvenit. Îl uram fiindcă încerca să mă înveţe şi nu mă voi ierta niciodată pentru asta. Mi-ar plăcea să nu mă simt la fel de nenorocit în legătură cu tine pe cât o simt când mă gândesc la el. Ţi-am spus că Toug n-a prea vorbit. Asta a fost înainte să se ridice ceaţa.

I-am amintit că tocmai repetase asta.

— Se poate. E ca atunci când tu ne spui despre regina Aelfă. E adevărat, de ce să n-o spunem, dar… dar nu e adevărat pe de-a-ntregul. A zis că atunci când Sir Garvaon a murit, ai văzut ceva pe care noi ceilalţi nu l-am zărit. El a crezut că, de vreme ce sunt cavaler, s-ar putea să fi văzut şi eu. A zis… a zis…

— Asta îmi aduce aminte, l-a salvat Marder din bâlbâială. Tatăl Maiestăţii Sale e nerăbdător să-ţi vorbească. E o chestiune cu privire la tânărul Wistan, la armura lui Sir Garvaon şi tot aşa. M-a rugat să-ţi transmit asta.

I-am răspuns că voi trece pe la el în noaptea aceea dacă mai era treaz, iar dacă nu, îl voi vedea a doua zi dimineaţă.

Woddet a tuşit.

— Şi eu sunt cavaler. Pe Doamna şi pe toţi Overcinii din Cerr, ce-mi mai doresc să fi fost cu voi!

— Sir Garvaon ar fi supravieţuit, suntem siguri, a rostit Idnn.

— Dar nu cumva doriţi să mă întrebaţi de ce nu m-am luptat cu Setr? Cu toţii? Haideţi!

— Atunci o s-o fac eu, a îndrăznit Hela. Ştiu că n-a fost vorba despre frică.

— Ne-ai spus că a fost prietenul tău, a murmurat Svon.

— A fost, dar motivul e altul. Ştiam că Setr trebuie să moară.

Pe urmă, ca să schimb subiectul, am continuat:

— Când eroii mor, sunt duşi în Cerr ca să-l slujească pe Valfather. Uneori. Asta e ceea ce am văzut, Sir Svon, ceea ce Toug şi-a dat seama că văd. Ştiam că voi nu puteţi vedea. Am văzut-o pe fecioara lui Valfather coborând şi pe Sir Garvaon ridicându-se la Cerr cu ea. Noi, oamenii – cavalerii, indiferent dacă am fost învestiţi sau nu – ajungem uneori în Cerr. Gândiţi-vă ce-ar fi ca unul dintre noi, cel mai bun, să încerce să cucerească acolo coroana.

Nu au înţeles, aşa că am lăsat Cerrul şi coroana lui deoparte.

— Setr trebuia să moară. Ca să se întâmple asta, trebuia să dispară prietenul meu Garsecg, fiindcă acesta era doar un alt nume a lui Setr, care se temea de mine. Ar fi putut veni aici lângă mine oricând, dar el mă formase, ca Disiri, şi ştia că îl pot ucide.

— E vorba de regina Aelfă care te-a învestit? Nu înţeleg despre ce vorbeşti, Sir Able, m-a dojenit Idnn.

Am râs şi i-am spus că nici eu nu sunt sigur că înţeleg. Fantoma unor lucruri care îmi fuseseră şterse din minte se întorsese să mă bântuie.

— Îl pune în încurcătură, a zis Hela.

— Dar cine e regina asta? a insistat Idnn.

— E regina Aelfilor de Muşchi, Majestatea Voastră, iar ea m-a învăţat şi m-a învestit. A făcut-o dintr-un scop nobil, deşi nu ştiu care a fost acela. Garsecg, care era şi Setr, m-a format şi el şi am crezut că şi motivele lui erau bune. Trebuia să mă lupt cu Kulili, ceea ce-am şi făcut, cu puţin înainte să moară.

Hela şi Woddet au vrut să mă întrebe despre ea, dar i-am redus la tăcere.

— Fiindcă mă formase aproape la fel de profund precum Kulili îi zămislise pe Aelfi, ştia că îl voi ucide dacă îl vom înfrunta. Din cauza asta, nu s-ar fi luptat niciodată cu mine. Ar fi fugit şi cred că nici măcar Norr n-ar fi putut să-l prindă din urmă înainte ca el să ajungă în Muspel. Şi Grengarm încerca să se ducă în Aelfrice când Toug şi cu mine l-am ajuns, dar acum n-am avut un grifon cu care să-l urmăresc pe Setr. De aceea am spus că nu mă voi implica în luptă şi i-am lăsat pe Sir Garvaon şi pe Sir Svon să-l atace, sperând că ei vor fi de ajuns.

— N-am fost, a zis Svon.

M-am ridicat în picioare.

— Ar fi trebuit să mă arunc în luptă la timp ca să-l salvez pe Sir Garvaon. Am crezut că e pe cale să te salveze. Dar înainte să-mi pot scoate sabia, el era deja între fălcile dragonului, cel cu care spusesem că n-o să mă lupt. Merit orice vorbă de ocară simţi că vrei să-mi adresezi. O să mă revanşez când voi putea.

M-am adresat apoi lui Idnn.

— Îmi permiteţi să plec, Majestatea Voastră?

— Noi nu te vom învinovăţi niciodată, Sir Able.

— Pot pleca? am întrebat eu din nou cu o reverenţă.



Am părăsit pavilionul şi am hoinărit de unul singur, gândindu-mă la o moarte pe care aş fi putut să o previn şi uitând că trebuia să mă duc la Beel. Într-un târziu, m-am îndreptat către focurile Fiicelor Furiei, presupunând că femeile vor fi la fel de lipsite de conştiinţă şi de violente ca soţii lor. Voiam să le enervez, să le fac pe toate să lupte şi să o las pe Eterne în teaca ei. Mai mari decât bărbaţii lor, ele au preferat să mă necăjească aşa cum o fac fetele şi femeile pretutindeni. Mă auziseră strigând în luptă numele reginei Disiri şi au vrut să ştie dacă o sărutasem şi o mie de alte lucruri. Am mâncat împreună şi am băut din berea lor tare, aromată cu coajă de salcie.

Marder ni s-a alăturat la un moment dat şi a povestit despre războaie purtate înainte să mă nasc eu şi despre cavalerii care-l slujiseră pe tatăl său. După un timp mi s-a

adresat:

— Ei au vrut să te întrebe despre un lucru pe care îl înţelegem amândoi. Eu aş vrea să ştiu o altă chestiune, care are totuşi legătură cu prima. Nu-ţi cer vreun legământ. Ştiu că nu mă vei minţi.

I-am confirmat că n-o s-o fac.

— Îi cunoşti pe Aelfi mai bine decât orice om, asta e limpede. Era prezent vreunul în seara când am vorbit cu doamna aceea frumoasă care le conduce pe femeile acestea minunate?

— S-ar putea să fi fost, Înălţimea Voastră, dar eu n-am observat pe nimeni.

Am stat împreună sorbind din bere şi uitându-ne în foc, unul prea mare pentru un om care ar fi vrut să gătească sau să-şi frigă cina, până când Marder a vorbit din nou:

— Cu privire la celălalt lucru, cineva a şoptit că s-a întâmplat din cauza iubirii. Cred că aceste cuvinte îţi erau adresate. Regina a zis asta?

I-am spus că nu şi l-am rugat să nu mai insiste şi să nu cerceteze mai departe. I-am mai zis şi că orice răspuns i-aş fi dat m-ar fi făcut să trădez un prieten.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu voi mai insista, a spus apoi. O să-ţi mai adresez totuşi o întrebare. Eu n-o cunosc pe persoana care a vorbit în pavilion. Dar Majestatea Sa o ştie?

— Da, Înălţimea Voastră. Vă asigur că da.

În momentul acela, Borda, o femeie hirsută şi la fel de înaltă precum catargul unei caravele, a zis:

— Cavalerul o lasă pe regina noastră să aibă grijă de propriile interese. Ştiu destul de puţine despre duci şi cavaleri, dar mie mi se pare că ultimii sunt mai înţelepţi.

Când m-am întors lângă foc, i-am văzut pe Pouk şi pe Uns dormind; o femeie îşi încălzea mâinile la flacără în timp ce Gylf moţăia lângă ea. Am întrebat cum pot să-i fiu de ajutor şi, când s-a întors, mi s-a părut că e Lynnet.

— Stai cu mine, mi-a zis ea cu o voce pe care mi-am dat seama că nu o cunosc. Nu. Eşti slăbit şi amărât. Întinde-te aici, cu capul în poala mea, iar eu îţi voi vorbi.

Am ascultat-o, iar ea mi-a spus multe lucruri: despre copilăria ei în America, cum l-a cunoscut pe tatăl meu şi cum au ajuns să se căsătorească.



Drumul spre sud a fost lung şi anevoios, iar într-o zi am cerut permisiunea să o iau înainte, spunându-le tuturor că vreau să văd castelul Curteroşie. Am pornit spre miazăzi în lungul Drumului Războiului, spunându-le lui Wistan, Pouk şi Uns să mi se alăture de îndată ce vor putea; iar când Norr şi cu mine n-am mai putut fi văzuţi, am urcat în văzduh, din ce în ce mai sus, până când tot pământul de sub noi a părut o hartă întinsă pe o masă. Drumul Războiului era doar un fir de aţă, iar grupul nostru – suitele lui Beel şi ale lui Marder, împreună cu Fiicele Furiei pe care Idnn le conducea spre sud – părea un vierme care se târăşte pe fir. Glenidamul Ulfei era doar un punct lângă un izvor argintiu, în timp ce la vărsarea Râului Grifonului se putea vedea oraşul Vadul Grifonului. Apoi mai era şi Râul Irring care trecea printre ruinele oraşului Irringsmouth ca să se verse apoi în mare. În spatele nostru se ridicau munţii, un perete imens încununat de zăpadă şi de gheaţă. Eu, Norr şi Gylf eram însă mai sus decât munţii.

Am urcat până când am văzut un castel asemănător unei stele. Valfather stătea în spatele unui crenel, o siluetă mică şi depărtată, dar pe care o vedeam limpede. Îşi ţinea o mână ascunsă sub barbă, iar pe cealaltă încleştată pe suliţă; pe cap, în locul pălăriei cu boruri largi pe care o purta când mergea pe drumeagurile din Mythgarthr, avea acum coiful cu coarne care îi era şi coroană.

Privirile ni s-au întâlnit, iar Norr s-a răsturnat la vederea lui, rămânând cu copitele în Cerr şi cu spatele în lumea noastră, aşa încât castelul lui Valfather părea mult mai jos decât noi.

Dacă ne-ar fi dat de ştire că vrea să coborâm, l-am fi ascultat într-o clipită. Dar n-a fost aşa, iar noi ne-am înălţat, deşi simţeam că el îşi doreşte, că mă invită, să mă întorc la castelul lui. Am urcat mult, Norr s-a răsucit din nou şi, la un moment dat, Mythgarthr era iarăşi la

picioarele noastre.

Sunt tentat să omit cele ce urmează: am confundat Curteroşie cu un alt castel. Greşeala a fost a mea, iar la intrarea sa am ajuns împreună cu Norr şi cu Gylf. Am bătut în poartă folosind inelul imens fixat pe ea şi am insistat fiindcă era târziu. După o vreme, a apărut un servitor. L-am întrebat dacă sunt la Curteroşie (eram pe drum spre Kingsdoom), iar el m-a asigurat că nu sunt, fiindcă acesta era undeva mult mai la sud. Mi-a spus cum arată exact castelul şi poarta sa şi mi-a oferit un pat peste noapte. I-am mulţumit, dar i-am explicat că eram hotărât să dorm la Curteroşie. Chiar şi atunci ştiam că n-o să petrec prea multe nopţi acolo şi că trebuia să mă grăbesc.

Am plecat galopând din greu, cu Gylf alergând înaintea noastră de parcă ar fi prins o urmă, până când, mult după ce orice alt cal ar fi fost epuizat, m-am oprit să întreb din nou, pentru că merseseră cale lungă şi mă temeam că rataserăm Curteroşie din cauza întunericului.

Poarta era dărăpănată, dar casa de dincolo de ea arăta şi mai rău. Eram pe cale să plec fără să bat când mi-am dat seama că silueta de piatră de lângă intrare era o manticoră. Tocmai pentru asta m-am decis să ciocănesc, am strigat şi am lovit în scândurile muşcate de vânt şi de ploaie cu mânerul pumnalului.

A apărut o femeie bătrână, gârbovită şi aproape fără dinţi, cu o lumânare în mână. Ştiind că s-ar fi putut înspăimânta la vederea unui om înarmat în faţa porţii ei la o oră atât de târzie în noapte, m-am grăbit să o asigur că sunt doar un călător rătăcit care nu-i vrea răul.

— Păcat! Sperasem c-ai venit să mă omori.

— Vreau doar să-mi aflu calea, i-am zis, şi aduc veşti bune. Aici e Câmpia de Aur? am întrebat eu, iar ea m-a aprobat în tăcere. Dar Curteroşie unde e?

— La o leghe şi jumătate de aici, mi-a răspuns ea arătând spre sud. Nu are stăpân. Mă îndoiesc că-ţi vor deschide porţile, iar noi aici nu prea avem ce să-ţi oferim.

— Ba acum are stăpân, i-am zis. Eu sunt, dar n-am ajuns încă niciodată acolo.

Auzind cuvintele mele, femeia s-a îndreptat puţin de spate şi, deşi nu a zâmbit, părea că era pe cale să o facă.

— Giganţii Gheţurilor au venit la primul îngheţ cu mulţi ani în urmă.

— Da, i-am zis. Aşa am auzit şi eu.

— Era plecat. Sir Ravd, vreau să zic, a continuat ea sugându-şi gingiile. La război... El ne-ar fi ajutat. Ai de gând să rămâi pe-aici?

— La Curteroşie? Probabil pentru câteva zile.

— Aici...

— Nu, o să dorm în patul meu în noaptea asta, deşi nu l-am văzut niciodată. Ţi-am spus că sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, ştiu. Asta e adevărat, e numele pe care l-am purtat mulţi ani. De acum va trebui să învăţ să spun că sunt şi Sir Able de Curteroşie.

— Sper să te odihneşti, Sir Able, a zis femeia, şi a dat să închidă uşa.

— Aşteaptă! i-am spus. N-ai auzit veştile bune.

— Am crezut că astea sunt. Mai sunt şi altele?

— Stăpâna ta, doamna Lynnet, se întoarce.

M-a privit îndelung şi asta a durat atât de mult, încât am crezut că e cazul să mă retrag. În cele din urmă, m-a întrebat:

— Eşti Aelf?

— Nu. Uneori mi-aş dori să fiu.

— Ai venit să mă chinui!

— N-aş face niciodată aşa ceva. Doamna Lynnet se întoarce la ceea ce este al ei, însoţită de domnişoara Etela. Trebuie să dai cu mătura şi să faci totul cât se poate de prezentabil.

— Aceasta e casa mea, a zis bătrâna, iar eu sunt doamna Lis.

Cu aceste cuvinte a închis poarta, iar eu am auzit-o suspinând de partea cealaltă atâta vreme cât am mai rămas acolo.

Ori Fiii Furiei nu cuceriseră Curteroşie, ori castelul fusese renovat. Coloane de piatră cu statui de lei marcau un drum de intrare, lung de jumătate de leghe, îngust, dar

bine îngrijit. Ducea spre o poartă largă, flancată de turnuri înalte care se continuau cu un zid ce nu le era pe măsură. Poarta era zăvorâtă, dar am suflat puternic în cornul atârnat de ea, ceea ce a adus în faţa mea patru soldaţi somnoroşi. Cel mai bătrân dintre ei mi-a spus:

— Aţi venit la o oră târzie, domnule cavaler. Mai degrabă, e deja devreme. Poarta asta se închide la răsăritul luceafărului de seară. Şi nu se deschide din nou până când un om îşi poate folosi arcul. Întoarceţi-vă atunci.

— Se va deschide când vreau eu, i-am răspuns împingându-l deoparte.

Curtea era din pământ bătătorit, largă şi vegheată de un conac semeţ, care nu s-ar fi ruşinat nici în faţa unui castel. Câinii mastif care-l păzeau erau doar cu puţin mai mici decât Gylf şi aveau cu pieptul lat şi capete imense. Nu pot spune cum de m-au cunoscut, dar au făcut-o şi au venit pe rând să-şi aşeze labele pe umerii mei ca să mă privească în faţă, după care s-au gudurat pe lângă mine.

— Cine eşti? a vrut să ştie cel mai bătrân dintre soldaţi. Ce e pictat pe scutul tău? Trebuie să ne spui cum te numeşti.

M-am întors spre el.

— Ba tu o să-mi spui cum te numeşti. Imediat. Vorbeşte sau scoate-ţi sabia şi mori!

Spre marea mea surpriză, a ales să lupte. Stătea însă prea aproape de mine; i-am sucit braţul, i-am smuls sabia şi l-am aruncat la picioarele mele, ducându-i la gât tăişul propriei arme. Sugrumat, a îngăimat cu greu:

— Qut. Numele meu e Qut.

— Eşti din sud?

— Mama a fost prizonieră. S-a căsătorit aici, unde a şi rămas.

Ceilalţi s-au mulţumit să ne privească în tot timpul ăsta. Le-am spus că trebuie să înveţe să lupte dacă vor să fie soldaţii mei şi m-am oferit să mă lupt cu cel mai bun dintre ei, atunci şi acolo, cu sabia lui Qut. În loc de asta, au preferat să îngenuncheze, ca trei ţărănoi, fără niciun lider printre ei.

Mi-am luat piciorul de pe pieptul lui Qut şi le-am zis:

— Eu sunt noul vostru stăpân, Sir Able de Curteroşie.

Cei trei au dat din cap că înţeleg, iar Qut s-a ridicat şi el într-un genunchi.

— Tu, am arătat eu către unul dintre ei, du-o pe Norr în grajd. Trezeşte-i pe servitori. E ostenită, trebuie să i se scoată şaua şi să fie dusă la păşune. Să le spui că voi şti dacă păţeşte ceva şi orice rană, cât de mică, va fi plătită cu sânge.

A apucat-o de dârlogi şi s-a grăbit să plece.

— E vreun majordom pe-aici? Locţiitorul trimis de rege?

Qut mi-a spus că da şi că se numeşte Halweard.

— Bun! Trezeşte-l! Şi pe bucătari de asemenea.

— Casa e închisă, domnule. Va trebui să trezesc pe cineva…

O privire şi un gest l-au făcut să dispară. Încăierarea noastră, deşi fusese scurtă, îmi alungase dorinţa de a dormi. M-am hotărât să mănânc – avusesem parte doar de raţii reduse şi eram hămesit – şi să rămân treaz urmând ca a doua zi să mă culc devreme.

Zis şi făcut. Am inspectat Curteroşie, i-am găsit hambarele, câmpurile şi cămările în bună rânduială, dar soldaţii şi arcaşii erau neantrenaţi şi şleampeţi.

De dimineaţă, am început concursul de tras cu arcul. Câştigătorului i-am dat o şuncă întreagă (pusesem la bătaie o piesă din aur, de la Marder, pentru orice arcaş care ar fi tras mai departe decât mine; n-am avut cui s-o dau). Cel care a ieşit penultimul a trebuit să-l lovească zdravăn cu arcul peste fund pe ultimul. A dat foarte încet, aşa încât i-am aplicat eu o lovitură zdravănă. I-a sărit praful din pantaloni.

Soldaţii fuseseră spectatori până atunci şi se distraseră. Aducându-mi aminte de Fiii Furiei, m-am decis să mă conving dacă învăţaseră ceva. În arsenalul nostru erau o mulţime de săgeţi şi de arcuri, pe care le-am împărţit soldaţilor. I-am pus să tragă în ţinte aflate la o distanţă medie.

A fost exact acelaşi gen de concurs (la care arcaşii au

râs zdravăn şi au aclamat) cu aceleaşi premii şi cu aceleaşi pedepse.

În seara aceea, Qut mi-a mărturisit că printre cei care nu se comportaseră prea bine se găseau şi nemulţumiţi. Spuneau că sabia este arma lor, deopotrivă cu buzduganul şi halebarda. Aşa deci, în cea de-a treia zi, ne-am făcut săbii de antrenament, din lemn, aşa cum procedasem pe vremuri cu Garvaon, şi i-am antrenat toată dimineaţa, iar la amiază m-am luptat cu ei şi i-am doborât pe toţi.

În cea de-a patra zi ne-am cioplit ciomege. Le-am explicat că acela care ştia să mânuiască ciomagul avea să fie un războinic de temut dacă va folosi halebarda. După ce i-am înfrânt de multe ori, unul m-a lovit cu o putere atât de mare, încât ar fi putut să mă rănească serios dacă n-aş fi purtat coiful. I-am dat aurul promis şi i-am cerut revanşa. În timpul luptei, am simţit din nou cum clocoteşte furtuna în mine, de parcă Garsecg mi-ar fi fost aproape. I-am rupt ciomagul şi l-am doborât în genunchi, de unde a încercat să se apere cu cele două jumătăţi rămase. După aceea, l-am pus pe el să-i înveţe pe ceilalţi. I-am pus să formeze perechi, să lupte unul împotriva celuilalt ca să pot să observ stilul de luptă al fiecăruia.

În seara aceea, am luat cina cu Gylf. Halweard mi-a adus supa, pâinea şi berea şi a rămas lângă mine până când am simţit că ar trebui să-l trimit la treburile lui.

— În noaptea asta vom simţi suflul iernii, Sir Able, mi-a zis. Cred că în nord era frig.

I-am spus că uneori era foarte frig.

— Noi n-am prea avut parte de frig, pe aici. Doar de un friguleţ care a uscat puţin merele. În seara asta va fi rău. Auziţi vântul pe horn?

M-am ridicat imediat şi am sărit în cizme. Am ţâşnit pe poarta pe care o ţineam încuiată, dar nepăzită şi am alergat peste trei poieni. Am găsit-o în pădure, iar îmbrăţişările noastre au fost mai dulci decât orice vin, iar sărutările m-au îmbătat. Mi-a arătat un adăpost pe care gărzile ei îl făcuseră pentru noi şi acolo ne-am întins pe muşchi, ne-am sărutat de o sută de ori, ne-am ţinut cald,

cu mantia mea de blană peste ea şi pelerina ei de frunze peste amândoi; am vorbit despre dragoste, iar cuvintele noastre ar umple o carte mai groasă decât asta. De fapt, nu am spus decât atât: că eu o iubeam pe ea şi ea mă iubea pe mine şi că aşteptaserăm mult prea mult şi nu ne vom mai despărţi niciodată.

Într-un târziu, mi-a zis:

— Am vrut să fii unealta mea şi ţi-am umplut mintea cu vorbele pe care să i le spui lui Arnthor şi tuturor celorlalţi regi ai oamenilor din lumea ta, te-am făcut demn de-a le vorbi regilor şi am crezut că e bine ce fac. Dar totul a fost o prostie, iar acum e doar iubire. În momentul ăsta voi fi soţia ta.

În timp ce vorbea a început să se preschimbe, iar pielea ei verde a devenit albă.

— Nu! i-am zis şi am încercat să mă ridic.

— Voi fi soţia ta prin cununie, sau cel puţin aşa le vom spune, voi trăi în camere întunecate şi-mi voi pieptăna părul la lumina palidă a stelelor şi mă voi parfuma pentru tine.

— Nu, i-am zis din nou. Te voi iubi în orice formă alegi să fii, dar cel mai mult te plac aşa cum eşti aici.

— Promite-mi că nu vei vorbi cu regele!

Am izbucnit în râs.

— Am înfruntat o armată de Fii ai Furiei. Ar putea fi ceva mai rău la Thortower?

— Pentru tine? Da.

M-am gândit o clipă, apoi am zis:

— Dar tu? Ţi-e frică doar pentru mine? Ai să fii în siguranţă aici?

A plâns.



M-am întors la Curteroşie cu zăpadă în păr. Halweard mă aştepta şi mi-a adus un ulcior cu bere caldă, ceea ce a fost foarte drăguţ din partea lui. I-am spus că dimineaţă urmează să plec spre Thortower.

— Cunoaşteţi castelul, domnule?

— Deloc, i-am spus eu aşezându-mă. N-am fost niciodată

acolo.

— Poate că ar fi înţelept să găsiţi un prieten care să vă prezinte, cineva familiar cu obiceiurile de la Curte.

I-am explicat că până când nu ajungea Beel, nu aveam o asemenea cunoştinţă, după care l-am trimis la culcare. Acolo ar fi trebuit să merg şi eu. Însă n-am făcut-o şi am continuat să sorb lichidul care era îndeajuns de fierbinte, încât să trebuiască să suflu în el, holbându-mă în foc şi gândindu-mă la ceea ce-mi spusese Disiri. Nu mă crease în felul în care Kulili croise rasa ei; părinţii mei făcuseră asta. Dar ea mă formase într-un fel, mă învăţase ce să spun când aveam să ajung la Thortower. Am închis ochii şi am auzit strigătele pescăruşilor de la gura peşterii în care stătea Parka, valurile şi bătăile aripilor. Ce-ar fi trebuit să zic?

Nu era un mesaj obişnuit, evident, pentru că ştiam că nu sunt un oarecare. Îmi dorisem cu ardoare să capăt îndemânare cu armele, dar nu ştiusem că toată voinţa asta avea ca scop să-l fac pe rege să mă asculte. Şi Toug o întâlnise pe Disiri, la fel ca mine; dar ea nu avusese niciun mesaj pentru el, care-şi dorea acum doar să-şi cultive câmpurile, aşteptând schimbarea molcomă a anotimpurilor şi trăind viaţa tatălui său, a cărui ambiţie era doar să aibă o vacă în plus.

Aş fi putut trăi ani buni la Curteroşie, antrenându-mi oamenii şi supraveghind câmpurile şi grajdurile. Dacă Marder m-ar fi chemat să-mi fac datoria de cavaler, m-aş fi dus. Dar dacă n-ar fi trimis după mine, aş fi stat acolo, mergând la Forcetti o dată pe lună şi la Sheerwall de trei ori pe an. Disiri ar fi venit şi ea, iar dacă servitoarele mele ar fi văzut o femeie nu tocmai umană pe holurile castelului meu, le-aş fi lăsat să clevetească. Cum mă numise Ulfa? Un cavaler-vrăjitor, deşi Gylf şi Norr erau îndeajuns de magici ca să preschimbe orice om…

În cel mai întunecat colţ al camerei, cel mai depărtat de foc, întunericul s-a intensificat. Am crezut că nu e decât o umbră aruncată de flacără, dar mi-am zis că nu are sens să mai pun lemne pe foc; urma să merg la culcare curând, iar jarul avea să ţină până a doua zi.

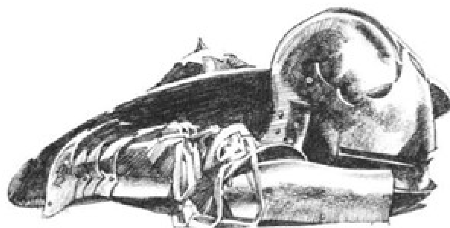
Din ce în ce mai întunecat. Covorul din faţa şemineului, coarnele mândrului cerb de pe perete şi ulciorul în care mai aveam încă bere erau luminate ca mai înainte. Noaptea părea că se cuibărise însă în colţul acela.

Le-am strigat pe Uri şi pe Baki, crezând că e o glumă a lor, şi apoi pe toţi Aelfii. Mai multe clanuri de-ale lor aveau culoarea aceea, aşa îmi spusese Mani, şi-i jucaseră adeseori feste lui Berthold. Dar dacă în întunericul acela se găseau Aelfi, nu mi-a răspuns niciunul.

Într-un târziu, l-am strigat pe Org, deşi îl credeam împreună cu Svon şi cu ceilalţi. A răspuns din spatele scaunului meu.

— O, Doamne! am exclamat, iar cuvintele mele au stârnit râsete în colţ, un hohot care m-a făcut să mă gândesc la gheaţa din peşterile din nord, la ţurţurii care, aşa cum ne povestise Borda mie şi lui Marder, cântau dacă erau atinşi de vârful unei suliţe.

Capitolul 28
MORCAINE. MAI MULTĂ MAGIE



A păşit din întuneric în felul în care se iese dintr-o cameră întunecată într-una bine luminată. Cu doar un moment mai înainte, aş fi spus că în Curteroşie nu există vreo femeie mai înaltă decât mine, exceptându-le pe Hela şi pe Fiicele Furiei.

Femeia mă domina, iar coroana ei de aur o făcea să pară chiar mai înaltă. Era subţire şi se unduia ca o nuia de salcie, avea gâtul şi picioarele lungi. Părul negru ca tăciunele era atât de bine îngrijit şi de strălucitor, încât pentru un moment am crezut că poartă o glugă de catifea pe sub coroană.

— Nu mă cunoşti?

A râs din nou, dar fără să-mi transmită nici cea mai mică undă de bucurie.

— Noi doi ne-am mai întâlnit, dar eram altfel îmbrăcată.

Am făcut o plecăciune.

— N-aş fi putut uita niciodată o asemenea doamnă.

— Precum cea care a păşit din colţul camerei tale? Dar m-ai întâlnit, a zis ea râzând din nou. Tu purtai armură, iar eu nu aveam nimic pe mine. Acum am venit să-ţi îndeplinesc o dorinţă, deşi sunt îmbrăcată. Crezi în Preaînaltul Zeu?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. I-am răspuns însă:

— Păi, desigur, m-am bâlbâit eu ca un băieţandru.

— Da şi nu…

A zâmbit, iar surâsul ei s-a transformat în râs. Era muzică, dar nu una pe care să vrei s-o auzi din nou, aşa cum se întâmplă când râde Disiri. Chiar şi atunci, am considerat-o inferioară oamenilor, iar felul în care râdea era cauza profundă a acestei opinii.

— Nu şi da, a continuat ea ridicându-şi capul ca o pasăre.

Am făcut din nou o plecăciune.

— Chiar aşa, doamna mea. Ne putem gândi doar la fiinţele şi la lucrurile pe care El le-a făcut. Asta e tot ce ştim şi va fi tot ce ştim până îl vom afla pe El. Când ne gândim la El în felul acesta, descoperim că nu putem crede. Nu poate fi o creatură tot aşa cum niciun tâmplar nu poate fi masa pe care o construieşte.

— Înţelepte vorbe, m-a aprobat ea. Uitându-mă la felul în care merge lumea, ştiu că Preaînaltul Zeu nu poate exista. Şi totuşi, ce ironie cruntă! M-ai recunoscut?

— Nu, doamnă.

— Bietul de tine. Dacă-mi dau jos coroana şi hainele, mă vei recunoaşte imediat. Ai vorbit despre o *masă.*

S-a îndreptat spre capătul îndepărtat al mesei lungi pe care rămăsese ulciorul meu cu bere; faţa ei netedă şi ovală nu trăda niciun pic de frică, dar am simţit că nu dorea să se apropie de Org.

— Să presupunem că mă aşez aici, dezbrăcată.

Mâna ei lungă şi albă a mângâiat lemnul.

— Erai ofranda pregătită pentru Grengarm.

— Eram, iar tu m-ai salvat. Ai sperat să te bucuri de mine?

Am clătinat din cap că nu.

— Acolo, în altarul lui sau în vreo poiană frumoasă. Eu nu eram pregătită să-ţi ofer bucurie. Credeam c-o să ne mănânce.

I-am explicat că nu-i găsesc nicio vină, în timp ce Org îmi şoptea despre lucruri ascunse şi grumazuri rupte. Gylf a apărut şi el în pragul uşii şi a rămas acolo, pregătit pentru orice.

— Ştiu cine eşti, Sir Able, îţi cunosc multe taine, cum ar

fi aceea că l-ai înjunghiat pe regele Gilling…

Probabil că şocul de pe faţa mea a fost simplu de descifrat.

— N-ai făcut-o tu? Sau ai tresărit fiindcă mi-am dat seama?

— Nu l-am ucis eu.

— Asta e bine. Aş continua s-o afirm mereu, în locul tău. Regii pun mare preţ pe ei înşişi. Ţi-ai adus aminte numele meu?

I-am făcut semn că nu.

— Ah! Aşa e… să fii faimos. Şi dacă ţi-aş fi spus că regele nostru, fratele meu, pune un preţ mult mai mare pe sângele lui decât pe cel al oamenilor de rând? Atunci m-ai fi recunoscut?

— Mi-am răscolit amintirile, doamnă, dar n-am găsit nimic.

— Ce păcat! Bine… De unde să încep?

Şi-a scos coroana, a râs şi a aşezat-o pe un scaun.

— Vezi? De asta are ţepi. Ca nimeni să nu se aşeze pe ea şi să îndoaie aurul.

— Doamnă…

A râs.

— Să ştii că nu sunt doamna nimănui. Sunt prinţesă. Nu m-ai auzit? Regele Arnthor e fratele meu. Nu te zgâi. Sunt prinţesa Morcaine, singura pe care o are regatul şi singura pe care o va avea atâta vreme cât regina nu-şi deschide picioarele.

Morcaine şi-a scuturat părul, umplând încăperea cu parfum de mosc.

— Vrei să mă eliberezi din veşmântul ăsta? E prea strâns.

— Înălţimea Voastră, iubesc o regină. Nu pe soţia regelui Arnthor şi nici pe Idnn din Jotunland. Alta…

Morcaine a râs din nou.

— Reginele astea sunt la fel de comune ca apa din şanţ.

— Nu e adevărat, Înălţimea Voastră, iar ea nu are asemănare.

— Pentru că pe ea o iubeşti. Nu te-ai întrebat ce am pe

dedesubt? Aş putea jura c-am simţit asta.

Nu ştiam ce să spun, aşa că am tăcut.

— Dacă nu mă laşi să-ţi arăt, o să-ţi spun. Ce am pe dedesubt e invizibil, o pânză de păianjen pe care o port de ani de zile. Încă îşi face treaba... sau cel puţin aşa sper, deşi când lucrurile sunt invizibile, e greu de zis.

— Unde-mi sunt manierele? Servitorii mei dorm...

— În afară de ăştia doi, a râs Morcaine.

— Da, Înălţimea Voastră. Restul dorm, dar pot găsi un pahar de vin bun dacă doreşti. Câteva prăjituri şi fructe uscate...

— O înghiţitură din berea ta. Asta îmi dai?

I-am întins ulciorul pe care mi-l adusese Halweard; l-a golit şi l-a împins într-o parte.

— Acum ţi-ai făcut datoria de senior în Curteroşie. Discutam despre ce port pe dedesubt, nu-i aşa?

A râs, s-a arcuit şi a mai râs o dată.

— N-ai vrea să ştii ce-i ţine pe ăştia în sus? Am cupe de dantelă pentru ei. Îi ţin în sus aşa cum uriaşii de pe hărţi sprijină întreaga lume. Şi ţi-i voi oferi ca pe nişte mere.

A făcut o pauză, cântărind cu mâinile chestiunile despre care vorbea.

— Nu, sunt mai mari. Globuri. Îmi place cuvântul ăsta. Globuri de fildeş. Netezi, fermi, cu un rubin în vârf. Globul regelui e din aur, dar mie îmi plac mai mult globurile mele. Şi ţie o să-ţi placă.

— Nu, Înălţimea Voastră.

— Ba bineînţeles că da. Dacă nu acum, altădată. Pentru dragon. Îţi sunt datoare, a continuat ea, iar faţa i-a devenit brusc serioasă. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Tatăl meu a fost rege în Mytgarthr. Mama, un dragon din Muspel. Doicile mele au fost Aelfe. Îţi vine să crezi toate astea?

— Da, Înălţimea Voastră, i-am zis, ştiu că sunt adevărate.

— Sunt un prieten bun, dar şi un inamic teribil. O să descoperi că şi asta e adevărat. Te-am urmărit ori de câte ori am avut ocazia. Femeile alea sunt la fel de mari precum

par?

— Mai mari, Înălţimea Voastră. Când am aflat că femeile lor trăiesc separat, m-am întrebat de ce îngăduie Fiii Furiei un asemenea lucru. Când le-am întâlnit, am înţeles.

— Dar n-ai tremurat nici măcar o dată în faţa lor.

Am ridicat din umeri.

— Eşti cel mai mare cavaler din Mythgarthr. Nu te-am putut urmări în Cerr, dar ştiu că ai fost acolo. Te-ai şi întors. Vei avea nevoie de un prieten în Thortower. Aşa ai spus şi de asta am venit. E mai adevărat decât îţi poţi imagina.

— După ce am vorbit cu cineva care locuieşte la Curte, sunt sigur că aveţi dreptate, Înălţimea Voastră.

— Ai impresia că mă ofer oricui şi tuturor? N-ai putea să te înşeli mai mult.

M-am străduit să-i explic că nici prin cap nu-mi trecea un asemenea gând şi că vreau doar să-i fiu credincios lui Disiri.

— Dar ea ţi-e credincioasă? Nu trebuie să răspunzi… se citeşte pe faţa ta.

Morcaine a făcut o pauză şi, pentru un moment, şi-a muşcat uşor cu dinţii ei albi buza inferioară.

— Îmi pare rău. N-aş fi crezut niciodată să ajung să spun asta unui bărbat, dar asta e.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră! Sunteţi prea amabilă.

— Am fost acuzată de multe eşecuri, dar niciodată de unul ca ăsta. Şi nu cred că mi se va mai întâmpla.

Simţind că femeia era pe cale să plece, Org a început să se foiască.

— Eşti sigur, Sir Able? Nu trebuie să se întâmple pe masă. M-am gândit doar că ne-ar fi mai simplu să pretindem că suntem pe altar. Putem merge în patul tău.

— Sunt tentat aproape dincolo de puterea mea de a mă stăpâni, dar nu pot s-o fac şi n-o voi face.

A râs probabil pentru a douăzecea oară şi s-a retras, pas cu pas, până când întunericul i-a înconjurat marginile rochiei. Coroana s-a ridicat de parcă ar fi fost din lemn şi ar fi plutit pe apă. I s-a aşezat pe cap cu o mişcare uşoară.

— Văd că asta te-a impresionat, a râs ea din nou. Ca răsplată pentru uimirea ta, te anunţ că ai oaspeţi. Ar fi mai bine să trezeşti un servitor, dacă nu doreşti să răspunzi tu însuţi la uşă.

Inelul de metal de la poartă s-a auzit în acelaşi timp cu ultimul ei cuvânt. Când s-a oprit, i-am zis:

— Dacă e necesar, zgomotul o să-l trezească pe Halweard.

Zâmbind, a făcut încă un pas în spate; lumina focului s-a întors în colţul acela şi am simţit că musafirul parcă îmi scurtase un vis. Curând, am auzit scârţâitul balamalelor, voci şi paşii cuiva încălţat cu cizme grele. I-am spus lui Org că nu are voie să omoare oameni sau animalele din gospodărie fără permisiunea mea, dar că poate vâna pe afară şi l-am trimis din cameră.

Gylf a venit să se aşeze lângă mine; l-am mângâiat pe cap.

— Ai văzut-o, Gylf? I-ai văzut ochii? Disiri are ochi galbeni, de foc, ca toţi Aelfii. Ai ei erau negri, dar cum străluceau!

— Să fii mereu cu urechile ciulite.

— O, da, e periculoasă, îmi dau seama de asta.

Pe coridor l-am auzit pe Halweard spunând:

— Sir Able e în pat, sunt sigur. O să vă găsesc un loc să dormiţi şi…

— Sunt aici! am strigat, iar în cameră au pătruns Halweard, Qut, Wistan, Pouk şi Uns.

Primul m-a întrebat:

— Ăsta e scutierul dumneavoastră, Sir Able? Aşa spune.

— M-am gândit că e mai bine să-i lăsăm înăuntru, domnule, a adăugat Qut. I-am însoţit însă până în sala mare ca să mă asigur că totul e în regulă. Putem să-i omorâm oricând, dacă doriţi.

— Suntem oamenii lui, a început Uns, iar Pouk a continuat:

— Eu nu m-am angajat la nimenea şi nu-i corect să…

I-am redus la tăcere, spunându-le că Wistan e scutierul meu, după care i-am cerut lui să vorbească.

— V-am urmat, Sir Able. Asta e tot, m-a informat el după ce şi-a dres glasul. Ştiu că nu aveaţi cum să faceţi altfel decât să ne lăsaţi în urmă. M-am gândit însă că trebuie să mergem şi noi mai repede şi poate vă vom ajunge. Lordul Beel a vrut să rămânem, dar regina Idnn, vreau să spun Majestatea Sa, i-a spus că ar trebui să mergem, apoi Înălţimea Sa ne-a sfătuit la fel aşa că lordul Beel a fost de acord. *Eu* le-am spus *lor* să rămână, dar n-au vrut, aşa că i-am luat cu mine.

Pouk şi-a bătut fruntea cu degetele.

— Noi are datoria noastră, domnule, le-am zis, doar că Sir Able…

— Trebuie să le spuneţi să mă asculte, l-a întrerupt Wistan.

I-am explicat că va trebui să le câştige singur respectul.

— Data viitoare o să-l câştig eu cu sabia, a bombănit Wistan încruntat. Au insistat să vină şi au mai adus doi asini.

I-am văzut pe amândoi că vor să vorbească şi am clătinat din cap.

— Ne-au încetinit, dar tot i-au cărat după noi. Eu voiam să călăresc în faţă, iar ieri aproape că am făcut-o. M-am gândit însă că s-ar putea să fie bandiţi pe drum şi că nu are cine să-i apere.

Pouk a pufnit.

— Aşa că am rămas cu ei, Sir Able, din cauza asinilor.

— Dar eu nu prea am lucruri. Sunt ale voastre?

— Nu, domnule, foarte puţine. Eu…

Uns l-a întrerupt.

— Tăt ci-aveţ’ pă asini. Pradă, dom’le.

— Lucruri adunate de la armata din Jotunland, domnule, a completat Wistan pe un ton de scuză. Nu se împărţiseră când aţi plecat, dar s-a întâmplat a doua zi dimineaţă, după rânduială.

Nu ştiam rânduiala, aşa că l-am rugat să mi-o explice.

— Cred că pot, domnule. Un sfert e pentru Coroană, din ceea ce rămâne se acordă o parte fiecărei persoane de faţă şi încă una fiecărui nobil care nu e cavaler, a zis el

atingându-şi pieptul. Cinci pentru un cavaler şi încă una pentru fiecare militar sau arcaş pe care l-a adus, doar că ele revin cavalerului. Zece pentru fiecare nobil şi încă cinci pentru fiecare cavaler care-l însoţeşte. Asta a însemnat cincisprezece pentru Înălţimea Sa, domnule, doar că nici n-a vrut s-audă de asta pentru că dumneavoastră sunteţi de fapt cavalerul Înălţimii Sale şi aţi făcut mai mult decât oricine, aşa că l-au obligat să ia douăzeci de părţi. Şi pe urmă…

— Gata, i-am zis. Înţeleg că am cinci părţi, tu ai două pentru tine, iar Pouk şi Uns, câte una.

— Aveţi mai mult de-atât, domnule, mi-a spus Pouk cu mândrie. Când s-a ajuns la împărţeală, Sir Woddet a zis că trebuie s-aveţi mai mult…

— Şi Sir Leort, dom’le. Şi el. Şi regina. Am’doi, l-a întrerupt Uns.

Wistan l-a aprobat energic din cap.

— Înălţimea Sa a spus că oricine doreşte să adauge ceva părţii dumneavoastră trebuie să se aşeze la coadă, iar noi am aşternut o pătură şi toată lumea a trecut pe la ea şi a dat ce-a vrut. Majestatea Sa a fost prima. A aşezat acolo o cupă mare de aur, plină cu monede de aur, şi după aceea toată lumea a oferit o mulţime de lucruri.

— Sper că nu şi tu.

Wistan a părut ruşinat.

— Era prea mult pentru mine, Sir Able. Însă n-am dat absolut nimic în comparaţie cu darul Maiestăţii Sale.

— Înţeleg şi-ţi mulţumesc. E minunat să te revăd, la fel şi pe Uns şi pe Pouk. Mai ales pe Pouk. Ai primit permisiunea de a o lua înainte şi probabil că te-ai străduit din greu să acoperi distanţa pe cât de repede ai făcut-o. La ce oră ai plecat de dimineaţă?

— La cântatul cocoşilor.

— Cred că e aproape miezul nopţii acum, şi trebuie să-ţi dau veşti proaste. Vom pleca spre Thortower mâine sau poimâine. Dacă ar fi fost după mine, aş fi pornit de dimineaţă, dar şi voi, şi caii voştri trebuie să vă odihniţi. Asinii şi încărcătura lor pot rămâne aici.

I-am trimis la culcare cât de repede am putut şi mi-am trezit servitorii. Sacii de pe asini i-am adus în dormitorul meu, unde m-am uitat o vreme la câteva lucruri înainte să mă pregătesc de culcare. Aproape că adormisem când am auzit o şoaptă.

„E magie aici, stăpâne. O simt!”

Dacă aş fi fost treaz pe deplin, aş fi întrebat-o ce vrea să spună şi să-mi povestească despre Morcaine, mai ales despre ea. Aşa însă, i-am spus să plece ca să pot dormi.



Recitind această scrisoare lungă, Ben, constat că nu ţi-am spus o mulţime de lucruri. Unul dintre ele este felul în care am scris-o, însă nu voi povesti prea multe despre asta acum, cu excepţia faptului că am mult timp liber (mai mult decât îmi doresc, fiindcă Disiri e adeseori plecată) şi că uneori mă plimb toată dimineaţa pe malul mării, gândindu-mă la lucrurile pe care urmează să le scriu, la ce am spus eu şi la ce mi-au spus ceilalţi, la vocea lui Mani, un sforăit firav care se transformă brusc într-un mieunat zgomotos, la privirea lui Garsecg, la căldura dulce a urechilor lui Gylf şi la iubirea profundă pe care mi-o oferă Norr. Odată am mângâiat-o după ce i-am scos şaua într-o tabără singuratică şi i-am spus că începe să i se vadă cornul, ceea ce înseamnă că va trebui să găsim o apărătoare cu o gaură în ea aşa încât ceilalţi să creadă că e un ornament. Aşa am făcut când am ajuns la Kingsdoom, dar asta e cu totul altă poveste.

Peste noapte a nins de o palmă, drept care am auzit nişte bombăneli printre soldaţii şi arcaşii mei când i-am scos la antrenament. Le-am zis că noi am dormit afară pe o vreme mult mai îngrozitoare în Jotunland, iar când ni s-a alăturat, Wistan şi-a împărtăşit şi el experienţele. L-am pus apoi să se antreneze cu arcaşii, ştiind că le va povesti despre luptele noastre cu Fiii Furiei.

Eu m-am aventurat să-i învăţ pe soldaţi să lupte cu lancea. Cei mai bătrâni erau, după cum am constatat, destul de îndemânatici, fiind şcoliţi probabil de Sir Ravd. Ceilalţi abia dacă ştiau cum se ţine o lance în mână şi, deşi

erau conştienţi că pieptul şi coiful erau cele mai bune ţinte, ocheau cel mai adesea calul.

Înfruntările între călăreţi au fost abandonate în favoarea antrenamentului cu ţinte mobile; după ce fiecare dintre ei a încercat de două ori să nimerească ţinta (şi toţi au ratat în cele mai multe cazuri) l-am chemat pe Wistan şi, cu consimţământul lui Norr, l-am pus să încalece şi i-am zis să se îndrepte spre ţintă. Norr s-a năpustit mai iute ca vântul, cu Wistan în şaua ei, iar lancea lui a atins ţinta de fiecare dată. L-am aclamat gălăgios.

Lumina zilei începuse să scadă. Am profitat însă la maximum de ea încheind printr-un antrenament cu săbiile pe care l-am oprit doar când săbiile de lemn ni s-au transformat în aşchii. Pe urmă am mâncat, dar nu separat, ci toţi împreună, în sala mare, eu în capul mesei cu Wistan la dreapta. Pouk şi Uns au stat mai în capăt, însă servitorii le-au adus şi lor mâncare la fel ca soldaţilor şi arcaşilor. Am băut bere, am mâncat pâine şi friptură din belşug, brânzeturi, mere şi nuci. În timp ce spărgeam nucile, Wistan m-a întrebat dacă luăm soldaţi cu noi la Thortower. I-am spus că n-o vom face (ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală) pentru că nu avem intenţii ostile, iar drumul, care se dovedise sigur pentru ei trei, nu va fi cu siguranţă o problemă pentru un cavaler, scutierul său şi doi servitori.

Abia după ce m-am pregătit de culcare mi-am adus aminte de şoapta din seara precedentă. Am despachetat lucrurile şi m-am uitat cu atenţie la fiecare obiect. Eterne era un lucru magic, cu siguranţă; cu toate astea, părea doar o armă drăguţă până când o scoteai din teacă.

Erau o mulţime de monede de aur, pe care nu mi-a venit la îndemână să le arunc. Le-am examinat pe fiecare şi, deşi fuseseră bătute în cinci regate, nu am găsit niciuna care să pară îndeajuns de diferită ca să-mi trezească interesul. Le-am pus una câte una în pungă, apoi m-am mai uitat o dată la ele, însă fără niciun rezultat.

Cum m-am mai chinuit cu celelalte obiecte, răsucindu-le în mâini şi dorindu-mi să-l am alături pe Mani ca să mă sfătuiască. Într-un târziu, m-am hotărât, deşi eram plin de

dubii, asupra a trei dintre ele.

Primul era o cupă în care ai fi putut să speli un copil. Era, cu siguranţă, cea pe care Idnn o oferise plină cu aur. M-am gândit că era foarte probabil ca ei să i-o fi dăruit Gilling; şi cum nu era deloc neobişnuită, cu excepţia faptului că era turnată din aur roşu şi era decorată frumos, am presupus că ar putea avea virtuţi secrete, cum ar fi neutralizarea otrăvurilor sau ceva asemănător. Am băut apă din ea, pe urmă puţin vin, dar n-am simţit nimic neobişnuit.

Al doilea lucru a fost un coif, vechi şi nu în cea mai bună stare. Era din fier, ca orice coif, căptuşit cu piele, acum uzată şi crăpată. L-am privit cu suspiciune pentru că nu părea a fi cine ştie ce dar; era însă posibil să fi fost purtat de vreun erou şi să aducă astfel glorie stăpânului său. Nu avea panaş şi nici vreo decoraţiune, cu excepţia semnelor din jurul fantelor pentru ochi. Mi l-am pus şi am privit în jur, m-am zgâit în foc, apoi mi-am aruncat privirea pe fereastră, dar n-am văzut nimic neobişnuit. După aceea l-am lustruit şi l-am uns cu ulei, atât pe exteriorul din fier, cât şi pe pielea din interior.

Ultimul era un cerc din aur în forma unui şarpe. Am presupus că era un inel pierdut de vreun Fiu al Furiei, deşi multe doamne l-ar fi putut folosi ca brăţară. Era prea mare pentru degetele mele şi prea mic pentru braţe. Am privit prin el şi l-am rotit în aer fără niciun rezultat.

După ce m-am chinuit o vreme să le chem pe Uri şi pe Baki, m-am dus trist la culcare, încurcat, şi am visat Turnul de Sticlă. M-am trezit gândindu-mă la femeia pe care o văzusem acolo, împreună cu Lynnet şi Etela. Am făcut focul şi am adormit din nou, visând călăreţi pe care îi înfruntasem cu multă vreme în urmă – le capturaserăm nava care avea în cală ceva ce nu am îndrăznit să înfruntăm.

Mi-am antrenat oamenii şi a doua zi; pe urmă am plecat. Eu, Gylf, Wistan, Pouk şi Uns. Nu l-am văzut pe Org pe drum, dar l-am auzit în pădure, deşi sunetul acela ar fi putut foarte bine să fie trosnetul unei crengi sub stratul de

zăpadă. Am călărit încet, oprindu-ne la hanuri, şi ne-a luat mai mult de o săptămână să ajungem la Kingsdoom, deşi Norr, Gylf şi cu mine am fi putut acoperi distanţa aceea în doar o oră.

Sheerwall nu apără oraşul Forcetti decât într-un loc mai îngust, la o leghe depărtare. Thortower nu e aşa, ci înconjură Kingsdoom din toate părţile, aşa cum oraşul numit Utgard înconjura castelul regelui Gilling, numit şi el Utgard. Dar în timp ce oraşul Utgard părea o înghesuială de case care semănau cu nişte hambare, oraşul Kingsdoom strălucea prin numeroase clădiri impunătoare. Era târziu când am ajuns, aşa că ne-am cazat la un han lângă Thortower şi ne-am petrecut toată seara admirând priveliştea din port şi apoi pe cea a căii principale care ducea de la cheiuri spre castel.

Aici trebuie să revin puţin la obiectele pe care le-am descris. Le luaserăm cu noi. Imediat ce am despachetat la han, i le-am arătat unul câte unul lui Gylf, iar pe urmă i-am chemat pe Wistan, pe Pouk şi pe Uns la mine. Nici ei n-au înţeles mai multe decât înţelesesem eu.

Am chemat-o şi pe Baki după ce au plecat ei şi, când a venit, am îmbrăţişat-o, ceea ce n-ar fi trebuit să fac. A tras adânc aer în piept când i-am dat drumul.

— Stăpâne, venisem să spun că nu ne vom mai vedea. Acum, ce să zic? Mă iubeşti?

I-am spus că da şi că-mi fusese foarte dor de ea.

— Şi eu te iubesc, stăpâne. De fiecare dată când eram departe şi adeseori când ţi-eram alături. Ne-ai eliberat – pe Uri şi pe mine. Nu mai suntem sclavele tale.

— Nici n-aţi fost vreodată. V-am eliberat de mai multe ori.

— Aşa este, dar ne-ai chemat la nevoie şi ne-ai alungat când ţi-a venit mai bine, adeseori fără să ne mulţumeşti. Pot să stau jos?

— Bineînţeles.

Mi-a dat ascultare, aşezându-se în focul meu mic.

— Am fost ale tale fiindcă i-am aparţinut lui Setr. Atâta vreme cât eram legate de el, nu aveam cum să fim cu

adevărat libere.

— Setr a murit, voi sunteţi libere, iar eu n-am avut de-a face cu asta. Vil l-a omorât, deşi n-ar fi reuşit fără Svon şi Sir Garvaon, care i-au ocupat atenţia în timp ce Vil i-a petrecut coarda arcului meu pe după gât. Datoria voastră e acum faţă de ei. Cu toate astea, mă bucur că eşti liberă şi sper că putem fi prieteni.

— Vorbeşti bine, mi-a zis Baki privindu-mă lung. Ar trebui să te descurci la Curte.

— Va trebui să fiu mai bun de-atât, i-am zis. Dacă mi-ai vrut vreodată binele, acum e momentul să acţionezi. Chiar ai venit să-mi spui la revedere?

— Da. Curând… curând voi pleca, stăpân drag, şi n-ai să mă mai vezi niciodată. Şi nici eu pe tine. Ne îndreptăm spre o despărţire, iar ea va fi definitivă.

Vorbea atât de dramatic, încât mi-am dat seama că minţea, dar m-am abţinut să o spun, temându-mă să nu plece cu adevărat.

— Nu te culci cu mine, stăpâne? N-o încălzeşti pe fecioara Aelfă care te-a servit atâta vreme în lumea asta rece? Deşi mi-e frig, o să fim foc şi pară în pat. Vei vedea.

Am clătinat din cap.

— Atunci sărută-mă, mi-a zis şi a ieşit din foc.

Am sărutat-o, am ţinut-o în braţe şi am sărutat-o din nou; când ne-am despărţit, i-am zis:

— Nu voi încerca să te reţin, Baki, dar înainte să pleci te voi întreba ceva şi-ţi voi cere un mic serviciu. Poţi să le faci pe amândouă într-un timp mai scurt decât mi-ar lua mie să-ţi explic.

— Atunci am s-o fac, dar pentru un alt sărut.

— Bun. Cu câteva zile în urmă, cineva mi-a şoptit la ureche că în darurile pe care mi le-a adus Wistan există multă magie. Tu ai fost?

— Nu eu, stăpâne, a clătinat ea din cap.

— Ştii cine a fost?

— Două întrebări, deci câştig două săruturi. Cu siguranţă a fost Uri, stăpâne. E înspăimântată de tine şi face tot ceea ce crede ea că o va feri de mânia ta.

I-am spus că nu doream să-i fac niciun rău.

— Ştiu, stăpâne. Dar se gândeşte doar la trădarea ei. Eu… Ei mi-au rupt spatele. Tu m-ai vindecat. Nu pot uita.

— Nu eu, Baki. Toug…

— N-ar fi făcut-o, stăpâne, dacă nu l-ai fi adus tu, dacă nu i-ai fi spus ce trebuie să facă şi cum anume să procedeze.

Baki s-a aruncat la pământ atât de brusc, încât am făcut un pas în spate.

— Stăpâne, iartă-mă. Te iubesc şi aş fi vrut să te câştig dacă aş fi putut. Te-aş fi acceptat şi dacă ar fi trebuit să te împart cu o mie de Disiri.

M-am grăbit să o ridic de jos.

— N-am nimic să-ţi iert. Sau, dacă aşa crezi, am s-o fac. Baki, vreau să-ţi arăt trei obiecte. Dacă unul e vrăjit, ai să-mi spui?

— Da, stăpâne, dacă reuşesc să-mi dau seama, m-a asigurat ea.

Am scos întâi şarpele de aur. L-a luat, a răsuflat deasupra ochilor săi de rubin, a ridicat din umeri şi mi l-a dat înapoi.

— Nimic? Nicio magie?

— Se poate să fie prea subtilă pentru mine, stăpâne, dar dacă eu n-o simt, nici Uri nu are cum să fie mai bună. Cel puţin, aşa cred.

Am scos apoi coiful vechi şi l-am ridicat.

A rămas cu gura căscată. Pentru un moment, a părut că e o statuie de aramă. Pe urmă a dispărut.

Ştiind că ar fi fost inutil să o chem din nou, am strigat după Uri, apoi după Disiri, pe care am implorat-o să vină. Niciuna dintre ele nu mi-a răspuns şi, într-un târziu, am mers la culcare gândindu-mă la o mulţime de lucruri legate de coiful de fier, de regele Arnthor şi de curtea lui.

Capitolul 29
LORD ESCAN



A doua zi, împreună cu Wistan, ne-am îndreptat călare spre castel. Dacă ar fi să-i descriu pe toţi, ar trebui să le dau mult mai multă atenţie decât intenţionez oamenilor care ne-au oprit şi ne-au luat la întrebări, unii din curiozitate, alţii fiindcă era datoria lor. Au fost cel puţin zece.

Până la urmă, am fost trimişi la o Curte despre care aş fi putut crede că era a regelui Arnthor, dacă nu mi s-ar fi spus altceva. Era Curtea lordului Escan, conte logofăt, nobil cu multe titluri, care stătea pe un tron ceva mai mic decât cel al lui Gilling, aşezat pe un piedestal şi înconjurat de o sută de oameni, cei mai mulţi dintre ei dorind să-i prezinte petiţii, iar restul fiindu-i servitori.

În momentul în care am ajuns, era ocupat cu descâlcirea unei chestiuni în legătură cu grajdurile regale; urma să se împrumute un armăsar de la un duce, dar nu de la Marder, în locul căruia regele avea să-i dea ducelui unul dintre armăsarii lui, iar mânzul uneia dintre iepele regelui urma să fie dat la schimb pe mânzul uneia dintre iepele ducelui. Când am ajuns, se stabilise deja chestiunea armăsarului care urma să fie împrumutat; celelalte aveau să fie dezbătute. Totul a mers bine până când reprezentantul ducelui a avut de obiectat în privinţa culorii. Calul alb era frumos, dar sălbatic; de asemenea, trebuia tratat cu blândeţe, deşi muşca şi lovea din copite. În plus, nu trebuia

să fie folosit în turniruri. Reprezentantul ducelui nu putea garanta pentru stăpânul lui acesta că nu va lua parte la bătălii, nu se gândiseră să discute această problemă. Bun, dar dacă era…

Au continuat aşa preţ de o oră. La început eram nerăbdător, însă am descoperit curând că sunt interesat de întrebările, comentariile, ofertele şi sugestiile contelui-logofăt. Era un negociator formidabil, care dacă n-ar fi fost nobil, ar fi putut foarte bine să-şi câştige traiul din negoţ. Era subtil, răbdător şi ingenios. Era foarte corpolent şi folosea asta în avantajul său. Fălcile imense, ţeasta impunătoare şi pleşuvă, şi ochii, poate cei mai vicleni pe care i-am văzut în viaţa mea, îi erau şi ele de ajutor.

Într-un târziu, s-a lămurit şi problema armăsarului. Pentru o clipă, ochii aceia s-au aţintit asupra mea şi m-am aşteptat să-mi vorbească sau măcar să-l pună pe vreunul dintre nenumăraţii săi slujitori să vină la mine. În loc de asta însă, în faţa lui a fost adusă o bătrână. Văzându-i infirmitatea, a întrebat-o dacă nu vrea să se aşeze. I s-a adus imediat un scaun.

Se părea că primul ei soţ fusese cavaler; asta însemna că lumea i se adresa cândva cu „doamnă”. El murise într-o luptă cu multă vreme în urmă, iar ea se recăsătorise cu un postăvar. Acum, murise şi acesta, iar ea dorea să-şi recapete titlul, dar vecinii ei se împotriveau.

— Nu e nicio îndoială, a proclamat contele-logofăt, că nu ceri decât ceea ce ţi se cuvine prin lege. Numai regele poate să retragă aceste onoruri şi nu-mi aduc aminte s-o fi făcut vreodată în cazul unei doamne. Nu e îndoială că s-a întâmplat, dar trebuie să fi fost înainte să mă fi născut eu, sau tu. Dacă vrei o întărire a dreptului tău, o fac aici, public. Dacă doreşti un document scris, o să-l pregătească un funcţionar, iar eu îl voi semna.

Pe un ton umil, femeia a completat:

— Ei ştiu că-mi fac rău, dar le place.

— Şi tu? a întrebat-o contele-logofăt. Tu îl onorezi pe Sir Owan?

— În sufletul meu, Înălţimea Voastră. În fiecare zi.

— Ahaham! a exclamat contele-logofăt dându-şi ochii peste cap. Pe sufletele care urcă în Cerr, doamnă Eluned! Îmi dau seama după felul în care eşti îmbrăcată că eşti săracă. Blazonul lui Sir Owan este expus pe casa ta?

Bătrâna a răspuns atât de încet, încât contele-logofăt a fost silit să o roage să repete.

— Nu, Înălţimea Voastră.

— Dar pe hainele servitorilor, măcar ale bărbaţilor, dacă nu şi ale femeilor?

Nu s-a auzit niciun răspuns.

— Ceea ce-mi ceri stă de fapt în puterile tale, doamnă Eluned. Eu nu pot face nimic.

Contele-logofăt a făcut un gest prin care a alungat-o şi, imediat, servitorii s-au grăbit să o ridice pe bătrână în picioare şi să-i ia scaunul.

— Acum o să vorbesc cu cavalerul, a zis contele-logofăt arătându-mă pe mine.

Mulţimea s-a dat deoparte, iar eu am înaintat.

— Mi-e cunoscută cămaşa ta de zale sau e doar o imitaţie?

— Vă e cunoscută, i-am răspuns eu.

— Se zice că n-ar trebui să minţi pe lumea asta.

Nu i-am dat niciun răspuns, de vreme ce nu-mi adresase nicio întrebare.

— Şi ai obţinut-o în Mythgarthr?

— Nu, Înălţimea Voastră.

Pentru o clipă, Curtea s-a cufundat în tăcere, una pe care el s-a grăbit să o spargă dregându-şi glasul.

— Ahaham! Hai să ne înţelegem. Care ţi-e numele?

— Sunt Sir Able de Curteroşie.

— Senior îţi este Înălţimea sa ducele Marder, nu-i aşa?

— Da, Înălţimea Voastră.

— Dar cu toate astea nu te-ai dus la Înălţimea Sa pentru dreptate, a zis contele-logofăt ridicând o mână. Linişte! O să desluşim şi chestiunea asta cu timpul. Ai un bidiviu pe cinste, Sir Able. Unul dintre servitorii mei m-a chemat la fereastră să-l văd. Îl voi examina mai atent când voi avea chef.

— Voi fi onorat să v-o arăt pe Norr, Înălţimea Voastră.

Ochii contelui-logofăt s-au deschis ceva mai mult.

— Mi s-a părut mie sau ai spus că e o iapă?

— Este, Înălţimea Voastră. Deşi e confundată adesea cu un armăsar.

— Mi-ar plăcea să văd un armăsar din rasa ei.

— Nu am niciunul ca să vi-l arăt, Înălţimea Voastră.

— A avut mânji?

— Nu, Înălţimea Voastră. E încă tânără, iar împerecherea n-ar fi deloc uşoară.

— Adică nu a atins maturitatea? m-a întrebat el sceptic.

— Nu, Înălţimea Voastră.

Şi-a trecut o mână peste faţă.

— Mi-ar plăcea să o văd crescând. Chiar foarte mult. O să vorbim despre asta mai târziu.

— Sunt la porunca Înălţimii Voastre.

— Eşti unul dintre cavalerii Înălţimii Sale. Te-a pus să păzeşti o trecătoare acum câteva luni. Atunci a fost ultima dată când am auzit de tine, Sir Able. Dacă ţi-a oferit castelul Curteroşie între timp, înseamnă că te preţuieşte. Ai păzit trecătoarea?

— Da, Înălţimea Voastră.

— Împotriva câtor duşmani?

— Trei, Înălţimea Voastră.

A chicotit, după care mi-a zis:

— Probabil că şi duşmanii te respectă, pentru că altfel ar fi venit mai mulţi. I-ai învins pe toţi trei?

— Da, Înălţimea Voastră.

— Admirabil. Cum te putem servi?

— Am nevoie de o audienţă la Majestatea Sa, Înălţimea Voastră.

— Şi nu ai niciun prieten la Curte, înţeleg. Vrei să fii prezentat.

— Trebuie să vorbim, Înălţimea Voastră. Am un mesaj pentru el.

— Înţeleg. De la cine?

— Îi voi ţine numele sub tăcere, Înălţimea Voastră.

— Aha…

Contele a făcut semn către unul dintre funcţionarii săi.
— Du-l pe Sir Able în Camera Roşie.
Wistan s-a grăbit să mi se alăture.
— Nu, mai bine la mine în bibliotecă. Îţi doreşti ca scutierul tău să te însoţească, Sir Able? Găsim noi cum să-l distrăm în altă parte, dacă vrei să fii singur.
— Aş vrea să rămână cu mine, dacă nu e prea mare deranjul.
— Foarte bine. Dacă vrei ceva răcoritor, să-i spui lui Payn.
Biblioteca s-a dovedit a fi o cameră confortabilă, cu şemineu şi cu peste o sută de cărţi aşezate pe rafturi şi pe mese. Payn (tânăr şi chel, cu ochii aproape la fel de vicleni ca ai stăpânului său) ne-a invitat să luăm loc şi ne-a pus în gardă în privinţa cărţilor.
— Toate sunt nepreţuite. Sper că înţelegeţi.
Wistan a spus că da.
Eu am preferat să mă uit mai atent la ele şi am luat una de pe raft.
— Poţi citi, Sir Able?
— Nu, i-am răspuns.
— Nici eu nu o pot citi pe aceea. Este despre Aelfrice, iar literele sunt foarte diferite de ale noastre.
Wistan a întrebat cum obţinuse contele-logofăt o carte din Aelfrice; chestiunea era complicată, iar Payn ne-a explicat-o pe îndelete, încheind cu:
— E o istorie a locului, cu explicaţii despre legile lor.
Eu începusem să citesc încă din timpul povestirii lui.
— Ei n-au legi, şi asta e mai degrabă o cronică a regilor Aelfilor de Piatră. Iar aici, i-am arătat eu un paragraf, este o vrajă care face fantomele să devină vizibile: „Pe Nannan şi Mider, pe Bragi, Boe şi pe Pari, pe toate speranţele de la Podul Săbiilor te conjur să apari”.
Silueta de lângă foc a izbucnit în râs şi mi-am dat seama atunci că fusese acolo încă de la început. Am auzit uşa trântindu-se, dar am crezut că fugise doar Payn.
— Salutări, mamă, i-am zis. N-am vrut să te conjur pe tine. Îmi pare rău de neglijenţa asta.

— Nu-ţi place să mă ai în preajmă, a chicotit ea. Ce-ai făcut cu pisica mea?

Auzind această întrebare, mi-am dat seama cine era şi i-am zis:

— Pe Mani a trebuit să-l las în urmă, mamă, şi mi-e tare dor de el. Cât despre tine, mi-ai oferit ospitalitatea ta atunci când am avut nevoie de ea. Eşti binevenită s-o foloseşti pe-a mea oricând doreşti.

A luat nişte cărbuni din foc, i-a cuprins cu mâinile, apoi i-a aruncat la loc în şemineu. Pentru câteva secunde, s-a aplecat asupra lor, suflând ca să-i facă să strălucească mai tare.

— Ţi-e frică de soră, mi-a zis ea. Teme-te de frate!

— Garsecg? E mort.

A scos un hohot de râs şi a dispărut chiar în momentul în care uşa s-a dat de perete, lăsându-l să treacă pe contele-logofăt, urmat fără tragere de inimă de Wistan.

— Mi s-a spus că e o fantomă aici, a zâmbit contele-logofăt.

— Dacă este, Înălţimea Voastră, noi n-o putem vedea.

— Aşa e, a zis, după care a tras cel mai mare dintre scaune.

— Nu vrei să stai jos, Sir Able? Nu e o audiere formală.

I-am mulţumit, m-am aşezat şi i-am făcut semn şi lui Wistan să facă la fel.

— Payn s-a grăbit la mine împreună cu tânărul ăsta. Mi-au spus că ai invocat un spirit. M-am temut pentru cărţile mele şi am venit.

L-am asigurat că fantoma nu luase cu ea niciun volum.

— Dar ai invocat un spirit, nu-i aşa, Sir Able?

— Fără să vreau, Înălţimea Voastră.

Am închis cartea, m-am ridicat şi am pus-o la loc pe raft.

— Ai putea s-o faci din nou?

— Nu cred că ar fi foarte înţelept, Înălţimea Voastră, i-am răspuns eu întorcându-mă la scaunul meu.

— Probabil că ai dreptate… dacă într-adevăr ai făcut ceea ce spui că ai făcut.

— Aş prefera, Înălţimea Voastră, să credeţi că sunt

mincinos. Ne-ar scuti de o mie de dificultăţi.

— Poţi citi cartea în care te uitai?

— Nu, Înălţimea Voastră.

— Tânărul ăsta, scutierul tău, a urmat contele-logofăt indicându-l pe Wistan cu o înclinare subtilă a capului său imens, a zis c-ai descoperit o vrajă în una dintre cărţile mele.

— Tânărul ăsta nu mai este scutierul meu, Înălţimea Voastră.

— Îţi înţeleg greutăţile, a oftat el. Nu-l voi alunga pe Payn, deşi ar trebui. Ai spus că nu poţi citi cartea aceea.

— Aşa e, Înălţimea Voastră.

— Spui că nu poţi sau că ai citit-o? Se pare că ne-am încâlcit în vorbe.

— Amândouă, Înălţimea Voastră.

— Mă minţi, Sir Able? Mă refer la alte chestiuni decât cea cu fantoma, asupra căreia ne-am pus de acord că nu spui adevărul.

— Nu, Înălţimea Voastră.

— Deci ai citit-o, dar n-o mai poţi face. De ce?

— E închisă, Înălţimea Voastră. Nu pot vedea cuvintele.

— Taci! a exclamat el ridicând o mână mare, umedă de transpiraţie. Înţelegi literele din Aelfrice. Nu trebuie să mi-o spui, o ştiu. Nu e de mirare că Înălţimea Sa te apreciază.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, a intervenit Wistan. Fiindcă nu mai sunt scutierul lui Sir Able, pot să caut acum un alt serviciu fără să mă dezonorez. Mie aşa mi se pare.

— Şi mie, tinere, l-a aprobat contele-logofăt, pe buzele căruia a înflorit un zâmbet fugar.

— Aş vrea să-l caut la dumneavoastră, domnule. Luaţi-mă în serviciul dumneavoastră, dar aveţi în vedere că nu voi trăda confidenţele pe care mi le-a făcut Sir Able. De fapt, nici nu mi-a mărturisit ceva important, dar ştiu despre el mai multe decât alţii. Vă voi sfătui în această privinţă, dacă îmi permiteţi.

Contele-logofăt a chicotit.

— Aveţi nevoie de un sfetnic, domnule. Pentru mulţi ani am fost în slujba unui cavaler obişnuit. A fost valoros şi de

încredere, pe cât poate fi un cavaler. Sir Able vă va confirma. Dar a fost un cavaler obişnuit. Sir Able e altfel.

— Nu am nevoie de tine ca să ştiu asta, tinere. Şi fiindcă veni vorba, cum te cheamă?

— Wistan, domnule.

— Mă poţi sfătui în chestiunea asta, Wistan, dacă vrei.

— Mulţumesc, domnule, sunt onorat.

Contele-logofăt şi-a unit degetele şi pe deasupra lor l-a privit pe Wistan.

— Dacă sfatul tău se va dovedi valoros, te voi lua în serviciul meu, aşa cum îţi doreşti. Dacă nu, o să te refuz. Dacă te iau, va trebui să mă serveşti mai bine decât pe Sir Able. În caz contrar, te voi alunga aşa cum a făcut-o şi el.

S-a întors apoi spre mine.

— E un băiat de caracter, Sir Able?

— Destul de mult, domnule, deşi eu am încercat să mai lucrez la asta.

— Fără îndoială, m-a aprobat contele-logofăt, după care i s-a adresat lui Wistan. Eşti sfetnicul meu în această chestiune. Acest cavaler ne spune că are un mesaj pentru Majestatea Sa, unul important.

— Cred că într-adevăr este important, domnule.

— Nu vrea să ne dezvăluie sursa mesajului. Tu o cunoşti?

— S-o cunosc? a scuturat Wistan din cap. Nu, domnule.

— Dar o poţi ghici?

— Pot încerca, domnule. Eram în nord când ne-a părăsit ca să meargă până la Curteroşie. Eu l-am întâlnit din nou acolo şi i-am adus servitorii, dar şi multe comori. Regina Idnn i-a dat…

Contele-logofăt şi-a mijit ochii.

— Vreau să spun că cea mai mare parte a comorilor erau de la ea, domnule. Şi tot regina Idnn i-a determinat şi pe ceilalţi să ofere atât de mult. Deci, dacă a plecat să ducă un mesaj, cred că trebuie să fie al ei.

Contele-logofăt s-a uitat la mine.

— Suntem cumva în tabere opuse, Sir Able? Sper că nu. Nu-ţi vreau răul.

— Nici eu nu vă vreau răul, domnule.

— Până acum câteva momente, aş fi jurat că nu există un personaj cu rang regal pe o rază de o mie de leghe pe care să nu-l cunosc.

Şi-a împletit degetele şi şi-a aşezat apoi mâinile pe burta voluminoasă.

— Deşi sunt încă tentat să jur. E o regină adevărată cea despre care vorbeşte acest ţânc? Dacă te apreciază, înseamnă că o cunoşti.

— E adevărată, domnule, este regină peste Skjaldmeyjar, Fiicele Furiei.

— Şi prin asta te referi la nevestele Giganţilor de Gheaţă.

— Şi la fiicele lor, domnule.

— Nu le-a văzut niciun bărbat niciodată, Sir Able.

— Ba eu le-am văzut, domnule, l-a contrazis Wistan.

— La fel şi eu, am intervenit. Le-au văzut şi Înălţimea Sa, şi mulţi alţii care erau cu noi.

— Şi această Idnn e regina lor.

— Da, domnule. E o regină bună şi o femeie vitează.

Wistan a dat să spună ceva, dar contele-logofăt l-a amuţit cu un gest, s-a ridicat, a traversat camera, a luat cartea pe care o pusesem eu pe raft, a răsfoit-o, apoi s-a aşezat din nou.

— Vara trecută, Majestatea Sa l-a trimis pe bătrânul meu prieten, lordul Beel, în Jotunland ca ambasador. În pofida sfatului meu, fiindcă mie mi s-a părut că misiunea aceea e prea periculoasă pentru oricine ar fi vrut să o ducă la îndeplinire. Lordul Beel are o fiică tânără şi frumoasă. Braţele astea au legănat-o când era încă un bebeluş. Îţi cer să răspunzi simplu: aceasta este regina Idnn despre care vorbeşti? Da sau nu?

— Ea este, domnule.

— Ai fost cu lordul Beel în Jotunland?

— Amândoi am fost, domnule, s-a băgat în vorbă şi Wistan. Lordul Beel era seniorul lui Sir Garvaon, al cărui scutier am fost.

— Era şi Înălţimea Sa alături de lordul Beel? Tocmai s-a

pomenit adineauri că şi el le-a văzut pe femeile Fiilor Furiei.

— Da, domnule, Sir Able l-a adus, domnule, în timp ce noi eram în Utgard.

— Înainte ca domniţa Idnn să devină regina Fiicelor Furiei?

— După ce-a devenit regină, domnule. Doar că la vremea aceea nu ştiam de existenţa lor. De fapt, am aflat abia după ce le-a adus Hela.

— Pardon?

— Hela este servitoarea lui Sir Woddet, domnule. Înainte era a lui Sir Able, dar el i-a dat pe ea şi pe fratele ei lui Sir Woddet, domnule, pentru că sunt prieteni şi el şi-i dorea. Sir Garvaon mi-a spus să n-am încredere în ei, aşa că am încercat să mă feresc de compania lor. Doar femeile Fiilor Furiei sunt mai îngrozitoare. Sunt mai mari şi nu mi-a plăcut niciodată felul în care mă privesc. Ne-au ajutat însă în bătălie.

— A fost o bătălie…

Vorbele acestea îmi fuseseră adresate mie, aşa că am răspuns.

— Da, domnule. Armata regelui Schildstarr a încercat să ne împiedice să părăsim Jotunlandul.

— Iar când spui *să părăsim,* te referi la Înălţimea Sa, la lordul Beel şi la regina Idnn?

— Da, domnule.

— Care, evident, şi-a chemat supusele. Au luptat cu sculuri de lână şi cu făcăleţe? Cu chestii din astea?

— Nu, domnule. Cu lănci şi săbii.

— Şi sunt de dimensiunile Fiilor Furiei?

— Mai mari, domnule, ceva mai mari.

— Doamna Idnn e regina lor. Dar e şi fiica lordului Beel.

— Da, exact, domnule. Doamna Idnn s-a măritat cu regele Gilling. Iar când eşti regină în Jotunland, înseamnă că domneşti peste Skjaldmeyjar.

— Aţi pomenit de un rege Schildstarr nu cu multă vreme în urmă.

— E succesorul regelui Gilling, domnule.

— Înţeleg. Iar el a căzut în luptă?

— Nu, domnule. A fost asasinat.

— Asta e o veste proastă, a rostit contele-logofăt după care a tăcut o vreme ţinându-şi buzele strânse. L-a ucis vreun prieten al acestui Schildstarr?

— Eu aşa cred, domnule, a mărturisit Wistan. Unii au crezut că Toug l-a ucis, dar eu ştiu că nu e adevărat.

Contele-logofăt a clipit des şi m-a întrebat cine era Toug.

— E scutierul lui Sir Svon, domnule, iar Wistan are dreptate. Toug nu are nimic de-a face cu moartea regelui Gilling.

— Şi Sir Svon e acelaşi Svon pe care-l cunosc eu?

— Aşa cred, domnule.

— S-a luptat cu un dragon în Aelfrice, domnule, s-a băgat din nou în vorbă Wistan. El a supravieţuit, dar Sir Garvaon a căzut. Eu n-am fost de faţă. Vreau să spun că i-am văzut doar corpul. Dragonul l-a sfâşiat practic în două.

Contele-logofăt s-a ridicat în picioare.

— Te-ai oferit să-mi arăţi iapa aceea a ta, Sir Able. Hai să ne uităm la ea.

Am traversat o duzină de coridoare şi am trecut prin patru curţi interioare. Îmi aduc aminte că în momentele acelea mă gândeam că, în pofida tuturor zidurilor acelea multe şi groase, a turnurilor înalte şi a cercurilor de fortificaţii, Thortower avea totuşi nevoie de o armată întreagă pentru a putea fi apărată. Era mult prea mare pentru ca o garnizoană de câteva sute sau chiar de o mie de oameni să poată respinge un atac.

Am ajuns într-un târziu la grajduri şi, sub pretextul că o liniştesc pe Norr pentru a putea fi examinată de contele-logofăt, am reuşit să ascund punctul de fildeş care avea să devină cornul ei. După ce a mângâiat-o pe bot, gest pe care ea l-a tolerat, contele mi-a spus că vrea să o călărească; am fost forţat să-i spun că nu poate fiindcă ea nu o să-i permită.

— Aş putea să o îmblânzesc cu timpul, presupun, mi-a zis.

— Nu, domnule.

— Nimeni în afară de tine, nu?

— Eu am călărit-o, a zis Wistan, dar Sir Able are dreptate. În locul dumneavoastră, n-aş încerca să încalec în pofida dorinţei ei.

— Probabil că are legătură cu greutatea mea… Ei bine, e un animal remarcabil, Sir Able. Nu te voi întreba dacă o vinzi. Ştiu răspunsul. Şi nici nu ar fi drept să te întreb din moment ce-ţi doreşti o audienţă la rege.

— Îmi doresc, domnule, foarte mult, i-am zis. Trebuie să o capăt.

— Înţeleg. Mă rog, unele lucruri… Şi zici că nu ai prieteni la Curte? Pe nimeni? A, faţa ta spune contrariul. Cine e?

— Prinţesa Morcaine, domnule. Sper că e prietena mea, dar n-aş vrea s-o deranjez dacă am şi alte opţiuni.

Contele-logofăt şi-a şters faţa cu mâna şi apoi şi-a trecut palma peste haină.

— Ar fi trebuit să ghicesc asta de la început. Astăzi nu e cea mai bună zi a mea. Cât despre prietenia ei, cine ştie? E ca vântul. Eu… ei bine, sper să nu descoperi că prietenia ei e mai rea decât vrăjmăşia.

Mi s-a părut un moment minunat să nu spun nimic, aşa că am tăcut.

— Te mai întreb o dată. Cine trimite mesajul către rege? Putem să-l trimitem de-aici pe băiatul ăsta, dacă de el te fereşti.

— Consider că e mai bine să nu vorbim despre asta, domnule.

— Cum doreşti, a zis contele-logofăt mângâind-o pe Norr pentru ultima dată. Îmi placi, Sir Able. O să fac tot ceea ce pot pentru tine, dar sunt şi riscuri pe care nu pot să mi le asum.

— Dar v-am spus că nu e un cavaler obişnuit, domnule, a insistat Wistan cu un glas care părea să-l facă mai matur decât era. Sunteţi înţelept când procedaţi cu grijă. Dar aţi fi şi mai înţelept dacă aţi încerca să vi-l faceţi prieten.

Contele-logofăt a părut că aprobă vorbele lui Wistan cu un gest doar pentru el.

— Voi încerca. În primul rând, Sir Able, eu nu pot cere regelui o audienţă în timpul căreia îi vei transmite un mesaj necunoscut mie. Nici măcar nu vrei să-mi spui cine l-a trimis. Îmi zici? E ultima ta ocazie.
— N-o s-o fac, domnule.
Nu-mi era la fel de frig pe cât îmi fusese în Jotunland, dar grajdul nu era încălzit şi avea mai multe deschideri; m-am învăluit în mantie.
— Cât despre conţinutul mesajului… nici asta nu pot să vă spun. Nu e în puterile mele.
— Eşti legat de vreun legământ, nu?
— Nu, domnule, pur şi simplu nu-l cunosc.
— Dar vrei să i-l dai regelui?
— Da, domnule. Îl voi afla atunci când ne vom întâlni.
— Asta înseamnă că nu există decât un singur fel în care să descoperim mesajul, a zis Wistan. Aşa că, dacă vorbele vor fi nepoliticoase, nu veţi putea fi acuzat de nimic, domnule.
— Nu prea eşti umblat prin lume, i-a zis contele-logofăt, întorcându-se apoi către mine. Nu pot să-mi asum riscul de-a cere o audienţă pentru tine, nici dacă mi-aş dori asta. Sper că înţelegi.
— Sunt recunoscător pentru gândurile bune, domnule.
— Îţi ofer două sugestii. Prima depinde de mine, a doua, de tine. Întâi, o să-ţi spun ce voi face eu dacă vrei. Când mi se va părea nimerit, îl voi informa pe rege că, din nord, a venit un cavaler ciudat care aduce veşti şi zice că regele Gilling a fost ucis, că e un nou suveran în Utgard şi multe altele. Nu e imposibil ca regele să ceară să fii adus în faţa lui. Pot să-i spun aşa? Alegerea e a ta.
— Chiar vă rog şi vă voi fi pe veci îndatorat, domnule.
— Şi acum a doua. Eşti un cavaler dârz, care i-a învins pe toţi cei care i s-au pus în cale în nord. Peste trei zile va avea loc un turnir, ca de obicei în perioada asta a anului. Ai putea să te înscrii la probele în care excelezi. Cei care se evidenţiază vor avea parte de o întâlnire cu regele şi regina.
I-am promis că mă voi strădui din răsputeri să fiu printre

învingători, iar el mi-a dat voie să plec.

Capitolul 30
CHEMĂRILE MORCAINEI



După ce am plecat, am mers să-l caut pe servitorul maestrului armurier Nykr, însărcinat cu alcătuirea listelor cavalerilor care urmau să se înfrunte în turnir. Era plecat în oraş; l-am aşteptat până la asfinţit, apoi am călărit înapoi la han. Nu voi nega că eram destul de indispus. I-am repezit pe Pouk şi pe Uns, dar mi-am mai revenit când mi-am dat seama că făcusem progrese în încercarea mea de a mă împrieteni cu contele-logofăt, cel mai influent oficial de la Curte, şi că el avea să-i vorbească regelui despre mine, ceea ce mă făcea să sper că voi obţine până la urmă o audienţă.

Când a venit Wistan, mă pregăteam de culcare. A făcut o plecăciune, s-a scuzat pentru comportamentul lui şi mi-a zis că pot să-l bat dacă vreau. I-am răspuns că, de vreme ce nu mai era scutierul meu, nu aveam de ce să-l mai bat şi că scutierii sunt pedepsiţi astfel ca să devină cavaleri mai buni, dar pe mine nu mă mai interesa acest lucru.

— Vă rog să vă răzgândiţi, Sir Able. M-am comportat prosteşte, o recunosc. Sir Svon mi-a spus că şi el greşea când vă era scutier. Pe el nu l-aţi alungat, ba chiar l-aţi învestit cavaler înainte de a pleca.

— Sir Svon s-a luptat cu dragonul, Wistan, i-am răspuns eu cât de sec am putut.

Privirea lui mi-a arătat însă că nu prea îmi reuşise.

— Înţelepciunea şi onoarea mă împiedică să fac una ca

asta. Ştii că pe scutul meu este pictat un dragon şi cunoşti probabil şi motivul.

— Toug mi-a povestit. E adevărat?

— Din moment ce nu ştiu ce ţi-a spus, nu pot confirma, am răspuns eu şi am căscat. Dar ai venit ca să te bat? N-o s-o fac. Acum pleacă!

— Am venit să mă primiţi înapoi, a scuturat el din cap.

— Nici asta n-am să fac.

— Îmi creaţi mari dificultăţi, Sir Able, s-a plâns el cu glas speriat. Aţi vrea să mă vedeţi spânzurat şi biciuit?

M-am încruntat.

— Asta ar omorî-o pe mama. Ea e mândră de noi toţi – mai am două surori, dar mai ales de mine. O să se spună că regele m-a pedepsit. Nu va fi adevărat, dar aşa va merge vorba şi asta o va omorî.

I-am răspuns că mă îndoiesc că ar putea avea o asemenea soartă.

— Wistan, ţi-e teamă că o să-i spun contelui-logofăt că trebuie să fii biciuit? N-o să-i zic, ai cuvântul meu.

— O să mă primească în serviciul lui, Sir Able, aşa a zis.

— Te felicit.

— Aş… aş avea haine frumoase ca ale lui Payn. Aş trăi foarte confortabil. Mâncare bună şi bani. Un pat cald.

— Atunci acceptă!

— Dar eu vreau să fiu cavaler. Ca Sir Garvaon. Ca dumneavoastră.

Vorbele lui au părut că plutesc în aer undeva între noi în răstimpul care s-a scurs până l-am îmbrăţişat. Când i-am dat drumul, a oftat la fel ca Baki.

— Asta… asta înseamnă că sunt din nou scutier?

— Dacă vrei, da.

— Vreau!

L-am chemat pe Org, iar el a înaintat şi s-a aşezat lângă mine.

— Ar trebui să mă sperii? L-am mai văzut în pădure cu Sir Svon.

— Ştiu, i-am zis. Te-ai înfricoşat la fel de tare.

— Şi acum mi-e frică, m-a aprobat Wistan.

— Şi asta te convinge că poate să-ţi fie teamă şi fără să te năpusteşti afară din cameră.

Mi-a făcut semn că da.

— Acţiunile unui cavaler sunt guvernate de onoarea lui, i-am zis, nu de frică.

— Mi-aţi mai spus ceva asemănător…

— Şi-ţi voi mai spune o dată şi încă o dată, în toate felurile în care o să pot. Nu e de ajuns s-o ştii. Trebuie să devină parte din tine. De ce te-ai temut că o să te biciuiască?

— Acum nu mai e cazul. O să vă spun, dar trebuie să încep cu altceva. I-am povestit contelui-logofăt despre călătoria noastră în Jotunland. Cum am plecat şi cum v-am întâlnit. Cum v-aţi năpustit împreună cu Sir Garvaon să vă luptaţi cu uriaşii din trecătoare şi ce s-a întâmplat la Utgard. I-am spus tot ce ştiam.

— L-ai informat cumva şi cine l-a ucis pe regele Gilling?

— Nu, fiindcă nu ştiu, a negat el din cap. I-am zis că eu cred că a fost Schildstarr sau unul dintre tovarăşii lui. Dar n-am cum să fiu sigur. Cel mai important lucru este însă că i-am spus despre dumneavoastră. I-am povestit cum Toug v-a văzut murind, dar că v-aţi întors totuşi să ne ajutaţi. I-am zis totul, iar el m-a pus să jur în anumite privinţe. Moartea a fost una dintre ele, iar alta a fost existenţa suitei de Fiice ale Furiei care o însoţeşte pe regina Idnn. Mi-am ridicat sabia spre Cerr şi am jurat aşa cum mi-a poruncit, iar el mi-a răspuns că femeile acelea vor fi dovada, că va şti dacă am minţit sau nu în momentul în care le va vedea pe uriaşe. Aşa că ştie toate lucrurile astea. Ştie tot ce ştiu şi eu despre Jotunland.

Am dat din cap.

— I-am povestit şi cum Toug, Etela şi doamna Lynnet s-au pierdut în Aelfrice, cum aţi venit acolo împreună cu Sir Garvaon şi Sir Svon. Ştie deja că puteţi citi din cartea aceea.

— Bineînţeles că ştie. Întrebarea este însă dacă poate şi el să citească.

— Aşa cred. N-ar fi păstrat-o dacă n-ar fi putut s-o

citească.

— Ba da. Cărţile sunt extrem de valoroase. Un copist are nevoie de ani întregi să copieze una, şi cine ştie ce erori va introduce? Fiecare carte e valoroasă, iar exemplarele mai vechi sunt cele mai preţioase. În cazul în care contele-logofăt nu poate să o citească, probabil că o păstrează cu speranţa că va găsi pe cineva s-o facă.

— O să încerc să aflu care e situaţia, m-a asigurat Wistan.

Mi-a sugerat apoi un alt test, aşa că am chemat-o pe Uri. A păşit din foc, zveltă şi aproape dezbrăcată. Wistan a privit-o cu mai mult calm decât m-aş fi aşteptat şi se străduia din răsputeri să-şi ia privirile de pe ea sau, când vorbea, să-i privească doar chipul. Uri, care fusese întotdeauna frumoasă, în seara aceea părea mai încântătoare ca oricând, mlădioasă ca o salcie, graţioasă şi strălucitoare; mi-am dat seama curând că, de vreme ce ştia că pe mine nu mă poate seduce, îşi îndrepta toată atenţia către Wistan. De aceea i-am cerut lui să plece.

A ezitat cu mâna pe clanţa uşii.

— Ar mai fi ceva. O să vă spun când mă întorc, da?

— Voi fi adormit. Spune-mi acum.

— I-am pus să vă înscrie într-o mulţime de întreceri în turnir, Sir Able. Ştiu că asta vă doreaţi, aşa că l-am găsit eu pe funcţionar, i-am spus că sunt scutierul dumneavoastră şi el a făcut întocmai. De-aia v-am zis că mă tem că mă vor biciui în cazul în care nu mă primiţi înapoi.

— Probabil asta ţi-ar fi făcut. Ai procedat însă bine. Ce întreceri?

— Arc, halebardă, lance şi meleu.

— Ai zis că sunt multe. Numai patru?

— La arc sunt de fapt două. Călare şi pe jos.

I-am făcut semn că am înţeles, după care l-am concediat cu un gest.

Imediat după ce s-a închis uşa, Uri s-a aruncat la pământ şi a început să se roage pentru îndurare. Am obligat-o să se ridice, adăugând că nu mă hotărâsem încă dacă urma

să-i cruţ viaţa. Asta a fost o minciună – nu aveam nicio intenţie să o omor –, dar am simţit că i-ar face bine să o ţin puţin în suspans.

— Te-am iubit întotdeauna, stăpâne. Mai mult decât Baki. Mai mult decât... decât oricine.

— Mai mult decât regina Disiri a Aelfilor de Muşchi?

— D-da, stăpâne, mai mult decât ea.

— Zici asta deşi ştii că ea nu m-a trădat niciodată.

— Ea n-a fost sclava lui S-setr, stăpâne, eu am fost.

— Şi Baki a fost sclava lui Setr.

— Da, a răspuns ea evitându-mi privirea.

— Când Baki şi-a rupt spinarea, nu ai adus-o la mine s-o vindec.

S-a îndreptat puţin de spate.

— Altcineva te-a adus, stăpâne, dar nu tu ai vindecat-o, ci băiatul. Nu băiatul ăsta. Celălalt.

— Toug. Am de gând să-ţi cer trei lucruri, Uri. Dacă mă vei asculta, o să-ţi cruţ viaţa. Altfel, nu. Înţelegi? Două sunt doar întrebări uşoare.

— Sunt sclava ta, mi-a răspuns ea cu o plecăciune.

— Întâi. De ce ai venit deşi ştiai că te pot ucide? De ce n-ai rămas în Aelfrice?

— Pentru că nu vei fi întotdeauna aici, stăpâne. M-ai putea vâna în Aelfrice împreună cu câinele tău, a arătat ea spre Gylf. Te-ar ajuta şi regina cu ceata ei. Am sperat să-mi salvez viaţa prin ascultare şi căinţă.

— Vorbeşti cu vitejie, i-am zis, dar îţi tremură buza.

— De frica unei persoane pe care ar vrea mai degrabă s-o sărute, stăpâne.

— O să ne facem că n-ai zis asta, Uri. Ai venit şi apreciez c-ai făcut-o. Fără îndoială, e un punct în favoarea ta.

Org s-a apropiat şi am observat că avea de gând să o prindă pe Uri dacă ar fi încercat să fugă.

— Iată şi a doua întrebare. Contele-logofăt are o carte din Aelfrice.

Mi-am dat seama că am luat-o prin surprindere.

— Vreau să afli dacă poate s-o citească. Şi, în general, care e legătura lui cu Aelfrice.

— O să încerc, stăpâne. Voi afla tot ce pot.

— Bine. Iată şi a treia şi ultima chestiune. Are două părţi. Când eram pe cale să adorm, cineva m-a prevenit că darurile pe care mi le-a adus Wistan sunt impregnate cu magie. Tu ai fost?

Mi-a făcut semn că da.

— Voi căuta întotdeauna să te servesc, stăpâne.

— Atunci de ce n-ai rămas, să-mi spui mai multe?

— Îmi era frică şi asta... asta nu prea s-a schimbat, stăpâne.

— De magie?

— De tine, stăpâne, a clătinat ea din cap.

— Şi toate darurile sunt vrăjite? Sau doar unul singur?

— Întrebi ceea ce ştii deja, stăpâne.

— Atunci răspunsul e simplu, mi-l dai şi-ţi salvezi viaţa.

Gylf şi-a ridicat capul şi s-a uitat întrebător la mine.

— Doar unul, stăpâne. Coiful. Ştii asta.

— Dar nu ştiu cine mi l-a dat. Tu ştii?

— Da, stăpâne. Borda l-a adus. Am văzut cu ochii mei.

— Şi ai vreo idee de ce mi l-a dat?

— Nu, stăpâne.

Am studiat faţa lui Uri, deşi n-am putut să-i desluşesc niciodată expresiile.

— Chiar n-ai nicio idee?

— Nu, stăpâne. Să încerc să descopăr?

— Nu acum. Mi-am pus coiful. Nu s-a întâmplat nimic. Tu îi cunoşti secretul?

— Nu, stăpâne, dar dacă o să-l descopăr, îţi voi spune.

— Te temi de el?

— Da, stăpâne. Ca şi de tine.

Am privit spre Org şi am încercat să-i sugerez din ochi să nu-i facă niciun rău. Când mi s-a părut că a înţeles, am luat coiful vechi şi m-am ridicat în picioare. Uri se zbătea în strânsoarea lui Org. I-am spus să stea liniştită şi mi-am pus coiful.

Org ţinea acum în mâini o siluetă care se zvârcolea, formată din flăcări şi bucăţi de carne, din balegă şi paie aprinse, din ceea ce mai rămâne din leşul unei capre, la o

săptămână după ce a murit. Gylf a mârâit de parcă ar fi văzut-o la fel, iar înfăţişarea lui era cea a unui câine de aur cu ochi de cuarţ roşu.



Au trecut câteva zile între noaptea în care am văzut-o pe Uri zbătându-se în strânsoarea lui Org şi începutul turnirului. Nu au fost prea interesante. Pe Uri am lăsat-o să plece imediat ce mi-am dat jos coiful. Nu mi l-am mai pus în timpul acela, şi nici n-am mai chemat-o. Dacă va trebui să mă refer la vreuna dintre zilele astea, o voi face la momentul potrivit.

Prima zi a fost rezervată competiţiei de lupte cu ciomagul între grăjdari. M-aş fi putut înscrie şi eu, ba chiar am fost tentat. În cazul acesta, participarea mea la proba de lance şi la cea de meleu ar fi fost însă cu siguranţă pusă sub semnul întrebării. Am privit în schimb cu interes, la fel ca şi alţi cavaleri. Obiceiul era ca acela care avea cele mai multe şanse de victorie să se lupte cu cel mai slab, numărul doi în ierarhie (stabilită de funcţionar) cu un începător, şi tot aşa.

Aşa se face că prima rundă, în care toată lumea s-a luptat în acelaşi timp, s-a terminat repede. La asta a contribuit şi faptul că nu era acceptată niciun fel de armură, cu excepţia unei veste din piele şi a unei căşti din acelaşi material. În a doua etapă, fiecare pereche a luptat separat, iar perechile s-au format în funcţie de ordinea în care fiecare participant terminase runda anterioară: cel care câştigase primul a luptat cu cel care câştigase ultimul şi aşa mai departe. Viteza şi agilitatea contează foarte mult la lupta cu ciomagul, aşa că niciuna dintre dispute nu a fost prea lungă; chiar şi aşa, unele au durat mai mult decât mi-ar fi luat să pun şaua pe un cal nărăvaş. În două dintre înfruntări, luptătorii nu se grăbeau să termine. Au fost înconjuraţi cu o frânghie pe care organizatorii o strângeau din ce în ce mai tare, limitându-le arena de luptă, până când unul dintre ei a căzut.

A doua zi a fost rezervată tirului cu arcul din picioare. Dacă aş mai fi avut coarda de la Parka, aş fi câştigat cu

uşurinţă. N-o mai aveam şi, deşi scorul meu a fost bun, câţiva m-au întrecut. Unul a cinat cu regele Arnthor şi regina Gaynor, dar n-am fost eu acela.

În cea de-a treia zi a fost proba de tir cu arcul călare. Trăgeam spre o ţintă împletită din mănunchiuri de paie, care ţinea bine săgeţile, fără să le strice vârfurile. Mănunchiul de paie din centrul ţintei era aurit şi dacă „nimereai aurul” (aşa cum se exprimau ei), aveai cel mai mare scor. Fiecare călăreţ trebuia să pornească în cea mai mare viteză către ţintă şi să tragă atunci când găsea nimerit. Cei care nu îşi îmboldeau bidiviii cu pintenii, primeau o penalizare, dar mulţi cavaleri au ales cai mai înceţi.

Eu o călăream pe Norr şi aş fi nimerit şi o vrabie care ar fi zburat prin curtea interioară unde se desfăşura proba. Deşi am călărit foarte repede, am lovit aurul cu prima săgeată, iar spectatorii m-au ovaţionat. În timp ce mă întorceam către linia de start, am auzit zeci de voci întrebând despre cavalerul cu un dragon pictat pe scut. Le-a răspuns Wistan:

— E Sir Able de Curteroşie, supusul Înălţimii Sale ducele Marder, iar eu sunt scutierul lui.

Pentru a doua lovitură, am călărit la fel de repede ca la prima şi am nimerit iarăşi aurul. Nu s-au mai auzit voci, ci doar o linişte mai asurzitoare decât orice aplauze.

La cea de-a treia eram foarte încrezător. Nimerisem aurul în primele două dăţi. Aveam senzaţia că sunt deja obişnuit şi că Norr ştie şi ea ce are de făcut. Un al treilea aur părea sigur. În seara aceea aveam să cinez cu regele Arnthor, să-i dau mesajul de la Disiri, să ne despărţim (o despărţire lungă cât un an plin de sărutări), şi să merg la Valfather, pe care să-l rog ori de câte ori am ocazia să mă lase să mă întorc la ea, conştient că dacă aş fi lipsit un veac, în Aelfrice ei i s-ar fi părut că am lipsit doar o zi sau două. Am călărit şi… coarda arcului s-a rupt.

Îi dădusem lui Vil coarda pe care o furase de la mine şi cerusem una de la arcaşii Înălţimii Sale. N-am să pomenesc pe larg despre toate reproşurile pe care mi le-

am făcut în ziua aceea. Mi-am repetat de zeci de ori că aş fi putut foarte uşor să fac rost de o altă coardă pentru turnir, că n-ar fi trebuit să mă despart niciodată de cea pe care mi-o dăduse Parka şi multe, multe altele. N-a avut niciun rost. Nimeni nu a nimerit de trei ori aurul, dar trei cavaleri au avut două lovituri în aur şi una în smoală. Au cinat cu regele şi cu regina şi, din nou, eu n-am fost printre ei.

Ziua următoare a fost dedicată întrecerilor de alergare, de urcat pe stâlpi unşi cu grăsime şi de prins porci daţi cu untură. Aproape mort de plictiseală, am privit toate probele. Eu şi Wistan tocmai eram pe cale să plecăm când a trebuit să ne oprim în faţa unui paj care s-a înclinat politicos şi ne-a informat că distinsa contesă de Chaus doreşte să-mi vorbească. I-am spus că sunt la porunca ei şi l-am urmat prin câteva pasaje şi pe câteva şiruri de scări până am ajuns într-o grădină privată micuţă, unde ne aştepta o fată cu părul ca un buchet de trandafiri galbeni într-un chioşc înzăpezit. Am îngenuncheat şi m-a invitat să mă aşez pe o bancă din faţa ei.

Deşi doar de la distanţă, în momentul acela o văzusem deja pe regină; mi s-a părut că femeia aceasta tânără, cu părul blond şi cu aerul ei de îndrăzneală temperată de timiditate, îi semăna. Ca să-ţi spun adevărul, am crezut că îi este soră sau verişoară.

— Tu eşti Sir Able de Inimă Înflăcărată, a gângurit ea.

Ar fi trebuit să găsesc enervant felul în care vorbea, dar mi s-a părut încântător.

— Te-am urmărit ieri. Eşti un arcaş excepţional.

— Sunt un arcaş neglijent, doamnă. M-am încrezut în vechea mea coardă şi am pierdut întrecerea.

— Nu însă şi admiraţia mea, a zâmbit ea. Vrei să-mi porţi eşarfa pe tot restul turnirului?

Mi-a oferit-o în timp ce vorbea, o fâşie albă din mătasea cea mai fină.

— Port pe coif un dragon, i-am zis, şi se ştie că dragonii îşi fac culcuşul pe comori. Al meu şi-l va face pe eşarfa aceasta.

Când mă întorceam împreună cu Wistan, croindu-ne drum prin mulţime, scutierul mi-a şoptit:

— Era regina. N-aţi ştiut?

M-am holbat la el.

— Contesa de Chaus e probabil unul dintre titlurile ei. Obişnuieşte să-l folosească atunci când întâlnirea nu trebuie să fie prea formală.

Îmi venea din nou să-mi dau palme şi clătinam din cap.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi rugat-o să-mi obţină o audienţă la rege.

— N-aţi fi putut. Una dintre regulile jocului este că trebuie să credeţi tot ceea ce vă spune. Trebuie să vă prefaceţi că este cine pretinde ea. Altfel, s-ar fi supărat, iar cavalerii ei v-ar fi ucis.

— Nu ştiam că are cavaleri personali.

— Păi, are. Titlurile şi proprietăţile îi permit.

— Şi câţi sunt? am întrebat eu, încă încercând să mă obişnuiesc cu ideea.

— Zece, douăzeci probabil.

În timp ce traversam podul de peste şanţul de apărare al castelului, am întrebat:

— Şi dacă îşi are propriii cavaleri, n-ar fi trebuit să dea eşarfa unuia dintre ei?

Răspunsul lui Wistan mi-a arătat că nu e străin de viaţa de la Curte.

— Obişnuiesc să ofere această favoare aceluia care cred ele că va izbândi.

Ajuns în cameră m-am sfătuit şi cu Gylf. Mai întâi i-am povestit ce se întâmplase între mine şi regină. După ce a înţeles, i-am zis:

— E o chestiune care mă pune pe gânduri. Ar fi trebuit să îi spun lui Wistan, dar nu cred că el m-ar fi putut ajuta cu vreun sfat. Îţi aduci aminte cum ţi-am povestit că mi s-a adresat regina? A zis „de Inimă Înflăcărată”. Aici în castel, eu m-am prezentat însă ca fiind Sir Able de Curteroşie. Poate că am spus „Inimă Înflăcărată” o dată sau de două ori, dar nu mai mult.

— Listele?

— Wistan m-a înscris. El ar fi scris Curteroşie, cu siguranţă.

— Cine ar fi făcut altfel? m-a întrebat Gylf.

— Ce vrei să spui?

Gylf şi-a repetat pur şi simplu întrebarea, aşa cum făcea adesea când constata că nu înţeleg.

— Wistan a scris numele meu, aşa că nu înţeleg ce importanţă are cine m-a numit Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Gylf a oftat, a închis ochii şi şi-a sprijinit capul imens pe labele din faţă.

În pat, m-am gândit la întrebarea lui Gylf. Nu era prea vorbăreţ, dar puţinele cuvinte pe care le rostea meritau ascultate. Gaynor mă numise Able de Inimă Înflăcărată; vorbise deci cu cineva care mă numise aşa. Era posibil să fi fost Morcaine, deşi ea mă vizitase la Curteroşie. Ducesa, soţia Înălţimii Sale, ar fi putut şi ea să mă menţioneze dacă ar fi auzit de mine. Stătusem o vreme la Sheerwall, dar toată lumea de acolo îmi spunea simplu Sir Able. Deşi nu aveam niciun motiv să cred că Înălţimea Sa ducesa era la Thortower, totuşi ar fi putut trece pe aici în timp ce eu eram în nord.

A doua zi dimineaţă, mi-am dat seama într-un final că regina n-ar fi avut nevoie să vorbească direct cu cineva care mă numea Sir Able de Inimă Înflăcărată şi că ar fi putut afla informaţia asta de la oricine. I-am chemat pe Pouk şi pe Uns şi am aflat că fuseseră luaţi la întrebări de un străin bine îmbrăcat în timp ce asistau la cursele de alergări.

— Ne-a întrebat dacă lucrăm pen’ ăla de ş-o rupt coarda, mi-a explicat Uns, iar noi i-am zis, da, domle’, pen’ Sir Able dă Inimă Înflăcărată.

— Io i-am spus că nu există pe-aici niciun cavaler care să vă egaleze, domnule, a adăugat Pouk. Şi ne-a întrebat: Able dă Inimă Înflăcărată aţi zis? Noi i-am răspuns: *Sir* Able, ş-apoi a plecat.

Le-am spus că în ziua aceea aveam să mă lupt cu halebarda şi i-am întrebat dacă vor să vină să mă vadă. Au

jurat amândoi că nici întregul Muspel nu i-ar putea împiedica; aşa că toţi trei, împreună cu Wistan, ne-am pus în mişcare, iar eu mi-am aşezat coiful verde, de care era legată eşarfa reginei, pe capătul şeii.

Mă aşteptasem să luptăm cu toţii deodată, cel puţin în prima rundă. Fiindcă se înscriseseră însă mult mai puţini cavaleri decât grăjdari pentru lupta cu ciomagul, fiecare pereche a luptat pe rând. Au trecut ore întregi înainte ca maestrul armurier Nykr să strige numele meu. Aşa cum a trebuit să aştept şi eu, scrisoarea asta va face la fel, fiindcă vreau să scriu întâi despre luptele pe care le-am văzut.

Halebardele, aşa se zice, sunt cele mai bune arme pentru apărarea unui castel. Din acest motiv arsenalul oricărei cetăţi are un număr considerabil de halebarde, unele ornate, altele foarte simple, menite pentru ţărani şi servitori. Cu acestea din urmă ne-am luptat, pentru că folosirea lor la turnir necesită ca vârful ascuţit ca de suliţă şi tăişul părţii care seamănă cu un topor să fie tocite. Se poartă coif şi zale; nu se folosesc scuturi pentru că ai nevoie de ambele mâini ca să mânuieşti halebarda.

La fel ca şi ciomagul, halebarda se apucă de la mijloc şi de la jumătatea distanţei care mai rămâne până la fier, deşi poate fi ţinută şi în alte modalităţi, unele preferate de câţiva experţi. Mânerul de lemn este de înălţimea lui Wistan. Întreaga armă, de la vârful ascuţit şi până la capătul mânerului, trebuie să fie puţin mai înaltă decât cel care o mânuieşte. Este propriul ei scut, unul care nu împiedică vederea. Un om puternic şi care ştie cum poate fi parată fiecare lovitură în parte nu poate fi atins dacă este îndeajuns de iute. Dar trebuie să fie cu adevărat puternic şi să pareze în aşa fel încât tăişul să nu-i rupă mânerul, deşi asta nu e prea probabil să se întâmple când lamele au fost tocite.

Multe dintre meciurile dinaintea mea au fost lungi şi nu s-a folosit frânghia. Unii vorbeau cu publicul şi aşteptau răspuns, din când în când, între lovituri. Alţii se aruncau furioşi în luptă. Fiindcă eram nou la Thortower, ca adversar mi-a fost ales Branne de Broadflood, care

câştigase proba la turnirul din anul trecut. Era un cavaler falnic, înalt şi cu pieptul larg, dar lovea mult prea în adâncime. I-am respins vârful ascuţit al armei, am pătruns în garda sa şi l-am lovit peste partea din faţă a coifului cu mânerul halebardei mele, în timp ce cu piciorul stâng i-am pus piedică. A căzut şi mi-am obţinut victoria înainte ca majoritatea spectatorilor să apuce să-şi îndrepte atenţia asupra noastră.

În runda a doua, am nimerit cu unul dintre cavalerii de casă ai reginei, Lamwell de Chaus. Era mai mic decât mine, dar foarte rapid şi am schimbat câteva lovituri bune înainte să-l dobor.

În cel de-al treilea tur au mai rămas opt cavaleri, inclusiv eu. Aveam o iritaţie la subsuoară, iar coiful îmi era ciobit; s-a trezit o furtună în mine şi m-am năpustit spre adversarul meu încercând să-l ucid. L-am doborât înainte să apuce să lovească. Era de sânge nobil, la fel ca Svon.

Mai rămăseseră patru. M-am luptat cu adversarul meu la fel cum o făcusem cu cel de-al treilea şi l-am pus repede la pământ deoarece i-am rupt mânerul din prima lovitură. Era Robert de Greenglory, un cavaler bun şi viteaz care avea să lupte alături de mine în Bătălia de pe Râu.

Şi am mai rămas doar doi. Ne-au adus o carafă cu vin din care am închinat unul în sănătatea celuilalt. Era cel mai mare cavaler pe care îl înfruntasem vreodată; mai corpolent chiar şi decât Woddet. Se numea Gerrune. Nu avea castel şi călătorea din loc în loc, luptând pe bani, aşadar un mercenar. Am crezut că trebuie să mă tem mai ales de dimensiunile sale, fiindcă halebarda lui era cu mult mai lungă decât a mea, iar mânerul, mult mai gros. Am aflat repede că, de fapt, de şiretenia sa trebuia să mă tem mai mult; niciun cavaler din Cerr nu ştia mai multe şiretlicuri cu arma aceea. Lama halebardei sale strălucea şi s-a folosit de lumina soarelui ca să mă dezorienteze. Loviturile sale începeau dintr-o parte şi se terminau într-alta, succedându-se repede şi cu putere; părea că n-o să obosească niciodată fiindcă nu avea nevoie să-şi folosească întreaga forţă.

Mi-a tăiat halebarda în două; iar eu am continuat să lupt ca bărbatul căruia îi rupsesem ciomagul şi am folosit coada ca să parez şi capul metalic ca să lovesc, de parcă ar fi fost un topor. L-am înjunghiat cu vârful ascuţit, care i-a întâlnit genunchiul şi l-a ologit, iar capătul lamei s-a prins de apărătoarea pentru picioare, dându-mi ocazia să-l dezechilibrez.

Am rămas lângă el în timp ce şi-a scos coiful şi a spus cu voce tare că speră să nu ne mai luptăm niciodată. Lumea m-a aclamat.

Când strigătele spectatorilor s-au potolit, a răsunat trompeta, iar câştigător a fost desemnat el, Sir Gerrune.

— I-a mituit! a exclamat Wistan; eu am clătinat însă din cap pentru că observasem surpriza de pe chipul lui.

În noaptea aceea, Pouk a ciocănit la uşa noastră. Wistan l-a lăsat să intre, iar el s-a scărpinat în cap şi mi-a spus:

— Sunt doi inşi jos care vor să vă vadă, domnule. Nu-mi plac hainele lor, dar uitaţi ce mi-au dat, a continuat el arătându-mi o monedă mică din aur. Acum că v-am anunţat, pot s-o păstrez?

— Bineînţeles. Au spus cum se numesc?

— Numa' unu', domnule. Cică e Belos.

— *Ca războiul,* a tradus Wistan, deşi nu sunt deloc sigur că e corect. Ar putea fi asasini, Sir Able.

I-am spus că e foarte posibil să vrea să ne omoare sau să fie negustori dornici să ne vândă pene sau alte flecuşteţe; nu ştiam însă pe nimeni care să mă vrea mort, iar cei doi păreau destul de puţin pentru a face vreun rău unui cavaler şi scutierului său, ca să nu mai pomenesc de Gylf, Org, Uns şi chiar Pouk.

Erau doi bărbaţi supli care purtau mantii cu glugă ce miroseau a mare. Păreau tineri. Niciunul nu şi-a dat gluga pe spate şi nici nu mi-au întâlnit privirea.

— Suntem în slujba unei mari doamne din Thortower, a zis primul. Îţi vom dezvălui identitatea ei cu plăcere dacă îţi vei trimite servitorii de aici.

Wistan s-a enervat şi a trebuit să le explic că, deşi un scutier îşi serveşte cavalerul, el nu e un servitor.

— Doreşte să vă vorbească şi totul e în beneficiul dumneavoastră. Vă vom duce la ea, dar trebuie să veniţi singur.

— O să mă duceţi la ea, i-am răspuns, dar nu voi merge singur. Pe străzi sunt mulţi hoţi şi nu v-aş avea decât pe voi să mă apăraţi.

Au început să se sfătuiască în şoaptă în timp ce Pouk şi Wistan rânjeau. Într-un final, s-au hotărât:

— O să vă protejăm noi şi vom merge pe străzi sigure. Oricum, distanţa nu e mare. Veniţi şi vă vom aduce teafăr înapoi înainte de răsăritul soarelui.

— Trebuie să mai şi dorm înainte de răsărit, le-am zis. Sunt obosit, iar mâine încep probele cu lancea.

Mi-au promis că voi fi înapoi până la răsăritul lunii.

Am arătat spre Gylf.

— Pot să-mi iau măcar câinele? Mă va apăra…

Unul a zis da, celălalt nu. După o scurtă consultare, cel de-al doilea m-a întrebat:

— Dacă poţi să-l iei, vii cu noi?

Am încuviinţat din cap.

— Cu Gylf, cu Wistan şi cu Pouk. Toţi cei din camera asta.

— În cazul acesta, va trebui să ne întoarcem la cea care ne-a trimis şi să-i spunem că refuzaţi să veniţi, a concluzionat primul.

— Trebuie să-i spuneţi că eu am vrut să vin, dar voi nu aţi fost de acord cu condiţiile mele, l-am contrazis eu. Şi trebuie să-i mai spuneţi Înălţimii Sale că am ştiut că sunteţi Aelfi de îndată ce v-am văzut. Amintiţi-i că am fost prietenul fratelui ei şi am refuzat să mă alătur tovarăşilor mei atunci când s-au luptat cu el.

În timp ce vorbeam au început să facă paşi în spate. Eu am adăugat:

— Pentru siguranţa voastră, vă previn că am de gând să-i spun toate astea eu însumi când o voi întâlni şi că v-am cerut să-mi spuneţi cine este.

Au dispărut înainte să termin de vorbit.

— Se vor întoarce chiar astă-seară, i-am zis lui Pouk.

Dacă te trezesc din nou şi-ţi cer să-i aduci la mine, să-i refuzi.

Pouk şi-a atins fruntea cu degetul, iar eu i-am făcut semn să iasă. Wistan m-a întrebat dacă dragonul pe care îl ucisese Vil fusese cu adevărat fratele prinţesei Morcaine; i-am spus că e mult prea deştept şi că urechile lui lungi au să-l bage în belele.

— Dar trebuie să ştiu asemenea lucruri! Doar o să mă luaţi cu dumneavoastră peste tot.

— Asta pentru că e de datoria mea să te învăţ. N-am prea făcut-o până acum.

— Şi m-am plâns cumva?

Am căscat şi l-am asigurat că o făcuse.

— Ba nu! Probabil că mă gândeam şi m-am încruntat sau ceva…

— Bine. Prinţesa este sora dragonului. E om, la fel ca tatăl ei, deşi nu e pe deplin umană, din moment ce mama ei a fost un dragon din Muspel. Dragonii pot lua formă umană mai bine decât Aelfii. Trebuie să-ţi explic şi asta?

— Vă rog! Vă rog, Sir Able!

— În regulă. Întâi de toate, cred că ştii că există şapte lumi. Aceasta e a patra, cea de la mijloc şi e cea mai stabilă. Există pe-aici nişte oameni care o pot schimba mai mult decât mine sau decât tine, dar nici măcar ei nu o pot modifica prea mult. Pe măsură ce te îndepărtezi, e mai puţină stabilitate. Aelfii par umani şi, dacă se străduiesc, pot fi foarte asemănători nouă. Pot lua forma animalelor şi a oamenilor, dar nu-şi pot modifica foarte mult dimensiunea devenind mai mari sau mai mici. Ochii îi dau de gol pentru că-şi pierd strălucirea la lumina soarelui, pe care caută de altfel să o evite.

— Îmi aduc aminte că am observat asta când au luptat pentru noi.

— Aceia erau tovarăşii lui Uri. Tu ai văzut-o pe ea.

A încuviinţat din cap.

— Ei sunt Aelfii de Foc şi fuseseră înrobiţi de Setr. El era dragonul. Mai există un frate – fără îndoială că-ţi dai seama. Dar n-o să vorbim despre el acum.

Capitolul 31
O GUSTARE CU LORDUL ESCAN



Întrecerea cu lancea a diferit de ceea ce făceam la antrenamentele de la Sheerwall, dar mai ales datorită splendorii armurilor şi a harnaşamentelor şi a felului în care erau îmbrăcaţi spectatorii. Lăncile ne erau oferite de organizatori ca să nu existe nicio diferenţă de calitate între ele şi pentru ca piesa din fier de la capătul fiecăreia să fie aceeaşi la toţi concurenţii. Nu am purtat armura grea, de antrenament, dar mulţi au folosit scuturi mai solide decât cele pe care le-ar fi purtat în război.

Călăreţii erau separaţi de un parapet menit să împiedice caii să se ciocnească unul de celălalt. Puteai să loveşti spre coif sau spre umăr, dar lăncile noastre ţinteau cel mai adesea scutul oponentului. Fiecare pereche se lupta până când unul dintre cavaleri era doborât din şa sau îşi arunca lancea în semn de retragere. În prima zi, nu am avut decât un duel, împotriva lui Key, campionul anului precedent. Am încercat să nu ne pierdem vremea rupând lancea adversarului. Fiecare dintre noi a căutat să-l doboare pe celălalt de pe cal. A fost însă nevoie de şase rânduri de lănci înainte ca armăsarul lui Key să se prăbuşească.

Wistan şi cu mine am fi putut sta pe gradenul luminat de soare şi aflat lângă tron; i-am spus însă că ne vom alătura lui Pouk şi lui Uns printre oamenii de rând. S-a dovedit a fi una dintre cele mai inspirate decizii pe care le-am luat.

Au venit la mai puţin de o oră după aceea, nu foarte

fericiţi că fuseseră trimişi la lumina zilei. Doamna despre care vorbeau se răzgândise. Avea să treacă cu vederea refuzul meu din seara precedentă şi consimţea să mă vadă. Le-am mulţumit pentru amabilitatea de a-mi fi adus acest mesaj, după care i-am poruncit lui Wistan să-i găsească pe Pouk şi pe Uns, apoi să mă însoţească. Gylf hoinărea prin Thortower, pentru că luptele cu lancea nu prea îl interesau. A venit lângă noi după o bună bucată de vreme, iar Aelfii de Mare nu au obiectat în niciun fel.

Avea propriul turn, la fel ca soţia Înălţimii Sale la Sheerwall şi ne-a primit în sala mare, o încăpere ornată cu valuri bogate de catifea neagră în care se ridica fum din candele de forme ciudate. Asta nu ne-a plăcut nici mie, nici lui Gylf, care adulmeca prin spatele draperiilor în timp ce noi vorbeam.

— Ne întâlnim din nou, Sir Able, mi-a zis ea întinzându-mi mâna.

I-am răspuns că mă simt de trei ori onorat.

— De ce n-ai vrut să vii singur? m-a întrebat ea pe un ton de reproş.

— Înălţimea Voastră, frumuseţea vă e atât de răpitoare, încât mi-a fost frică să nu fac vreun gest necugetat.

— Mincinosule! Vreau să-ţi fiu prietenă, Sir Able, dacă mă laşi. Ştiu că nu ţi-e frică de magie.

— Asta e departe de a fi adevărat, Înălţimea Voastră.

— Nu te juca cu mine. Ştim amândoi… ceea ce ştim. Morţii pot umbla din nou dacă le poruncesc, dar ce înseamnă asta pentru tine?

— Un lucru important, Înălţimea Voastră. Morţii nu acceptă întotdeauna porunci. Mi-e teamă pentru dumneavoastră.

— Şi mie.

Scaunul pe care stătea semăna cu un tron, iar piedestalul pe care era aşezat întărea această impresie. S-a ridicat, a coborât şi a venit în faţa mea, încercând să mă impresioneze cu statura ei impozantă. Era cu un cap mai înaltă decât mine.

— Crezi că îl servesc pe Zeul Cel Mai de Jos, Sir Able?

— Nu e zeu, Înălţimea Voastră, am clătinat eu din cap, şi nici nu cred că-l serviţi.

— Ai dreptate, deşi m-am gândit la asta. Încerc să-mi pun vrăjitoria în slujba binelui. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Îţi voi dovedi de îndată ce voi avea ocazia. Te-ai plecat în faţa mea.

— Sunteţi de neam regesc, Înălţimea Voastră.

— O merit. Nu fiindcă aparţin familiei regale… a râs ea. Ci fiindcă sunt bună. Doreşti o audienţă la fratele meu.

— Da, Înălţimea Voastră. Puteţi aranja asta?

— Aş putea, dar n-o s-o fac. Lămureşte-mă în privinţa unui lucru: de ce este Sir Gerrune campion în locul tău?

M-am încruntat.

— A fost proclamat, Înălţimea Voastră. N-am de unde să ştiu de ce.

A râs, frumos, dar cumva fără veselie.

— Aşa a poruncit fratele meu. Porţi eşarfa reginei, Sir Able; presupui că regina face astfel de gesturi pentru orice valet de la cămări?

— Bineînţeles că nu, Înălţimea Voastră. Aş omorî pe oricine o defăimează în felul ăsta.

— Atunci va trebui să ucizi destul de mulţi oameni. Asta i se spune fratelui meu. Uneori, chiar lucruri mai rele. Iar el le crede pe jumătate. Ce crezi, îl va primi pe cavalerul care poartă eşarfa soţiei sale?

— Puţin probabil, Înălţimea Voastră, deşi eu voi încerca.

M-a luat de mână.

— Bine zis. Sunt puţini cei care mă iubesc la Curte, Sir Able, şi niciunul care să aibă încredere în mine. Dacă i-aş spune fratelui meu că trebuie să-ţi vorbească, va avea prejudecăţi atunci când vei apărea în faţa lui. În plus, porţi şi eşarfa reginei la turnirul pe care l-a organizat chiar el. O să te ajute Valfather?

— Mă îndoiesc, Înălţimea Voastră. Totuşi sper s-o facă.

— Şi eu la fel, fiindcă ai nevoie. Între timp, te voi ajuta eu dacă voi putea.

Vocea ei s-a redus apoi la o şoaptă.

— Aşa va face şi contele-logofăt, dacă va îndrăzni.

Gândeşte-te la noi ca la nişte agenţi ai Cerrului. Îţi va face bine.

I s-a adresat apoi lui Wistan.

— Educaţia ta înaintează repede.

— Aşa este, înălţimea Voastră, a zis el îngenunchind.

— Cineva poate înjunghia şi cu un pumnal, scutierule, sau îl poate arunca spre tine. Ia să facem o încercare! Morţii umblă atunci când le poruncesc. Aşa i-am spus stăpânului tău şi aşa este. El m-a prevenit asupra pericolului, fiindcă e de datoria cavalerilor să protejeze femeile frumoase.

Şi-a întors capul pentru a-l lăsa pe Wistan să-i examineze profilul.

— Mă consideri frumoasă?

— N-am văzut niciodată o femeie mai frumoasă, Înălţimea Voastră.

— În cazul ăsta, Sir Able mă va proteja! a zis ea râzând.

După aceea s-a întors cu spatele, a murmurat ceva ce nu am putut auzi şi s-a urcat apoi pe podium, aşezându-se din nou.

Din podea s-a auzit zgomotul unei uşi imense care se închide cu putere, ceea ce a făcut-o să zâmbească.

— Probabil că ştii amănunte de la turnirul nostru de anul trecut, scutierule.

— Am fost aici, Înălţimea Voastră. Îl serveam pe Sir Garvaon. A tras cu arcul, s-a luptat cu halebarda şi cu lancea.

— Dar de ce nu şi în meleu? Un cavaler atât de redutabil… Ar fi vrut cu siguranţă să ia parte şi la proba asta.

— A vrut, Înălţimea Voastră, dar n-a putut. Sunt câte patruzeci de fiecare parte şi lista era completă.

— Sir Able e mai norocos.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Ştii de ce?

Vocea lui Wistan s-a redus la un murmur.

— Pentru că eu l-am înscris. De dragul lui, doar că n-aş vrea să moară. Ştiu că asta credeţi, dar nu-i adevărat. În

plus, nu l-aţi văzut luptând.

Morcaine s-a întors către mine.

— Acesta e primul tău turnir?

I-am mărturisit că da.

— La meleu vor fi cavaleri, Sir Able, care sunt conştienţi că n-ar fi avut nicio şansă la probele anterioare. Acest Sir Garvaon era un bun arcaş?

— Unul foarte iscusit, Înălţimea Voastră.

— Mulţi nu sunt, dar nu doresc să fie umiliţi. Ai aflat şi tu câte ceva despre asta când ţi s-a rupt coarda arcului.

— Da, Înălţimea Voastră.

În spatele lui Morcaine, Baki trăgea cu ochiul de după draperia de catifea neagră. Era desfigurată.

— Să presupunem că unii dintre ei nu nimeresc deloc ţinta la tragerea cu arcul. Alţii ştiu că n-ar avea nicio şansă împotriva lui Sir Gerrune cu halebarda şi cu atât mai puţin dacă s-ar înfrunta cu Sir Key cu lancea. Cu toate astea, le este ruşine să vină aici şi să nu participe deloc. Aşa că luptă în proba meleului. E cea mai periculoasă dintre toate, dar norocul are şi el o importanţă deosebită.

— Înţeleg, Înălţimea Voastră.

În timp ce spuneam asta, am auzit un zgomot de paşi, grei şi înceţi, iar Gylf a mârâit.

— Armele sunt boante şi nu se pot folosi buzdugane. Cu toate astea, unul sau doi cavaleri mor în fiecare an. Probabil că nu ştiai asta.

I-am spus că nu, dar că nu prea conta.

— Acum, dacă am planificat discuţia noastră cu corectitudine… A zis ea râzând. Sir Lich a murit în meleu, dar numele său… ah, iată-l!

Din podea s-a ridicat o trapă. Cavalerul aflat pe ea a făcut un pas înainte. Era, fără doar şi poate, mort de o bună bucată de timp, iar corpul său fusese păstrat într-un loc uscat. Avea viermi în carne, dar aceştia nu făcuseră cine ştie ce stricăciuni.

— Te-ai lupta cu el? Ca să-mi aperi onoarea?

— Cu siguranţă, i-am răspuns.

În spatele meu s-a auzit un zgomot stins, iar Wistan m-a

tras de mânecă.

— Ai în vedere că nu poţi să-l omori.

— Dacă e o ameninţare la adresa Înălţimii Voastre, o să fac tot ce pot.

— Nu este. Să-l lăsăm să se odihnească.

Probabil că a murmurat iarăşi ceva ce nu am putut auzi. Cavalerul mort a căzut, iar faţa sa a lovit pardoseala cu atâta putere, încât de pe ea a zburat un vierme.

— Servitorii lui Sir Able au fugit. Dar tu, scutierule? Ai deprins îndeajuns de multe lucruri astăzi?

Vocea lui Wistan tremura, dar a răspuns că într-adevăr învăţase multe lucruri. Băiatul care fugise de fantoma lui Huld reuşise să se stăpânească de data asta.

— Ce părere ai despre mesagerii pe care i-am trimis să te aducă pe tine şi pe stăpânul tău? Ţi-au clănţănit dinţii când i-ai văzut?

— Nu, Înălţimea Voastră. Erau Aelfi. Aelfi de Mare, aşa spune stăpânul. Am mai văzut şi în munţi, Înălţimea Voastră, când ne-au ajutat în lupta cu Fiii Furiei. Erau arcaşi buni, Înălţimea Voastră, a încheiat el cu vitejie în glas.

— Şi nu ţi-a fost frică?

— Păi… la început mi-a fost, Înălţimea Voastră. Puţin.

— Viermele lui Sir Lich te-a înfricoşat. Am văzut că aşa a fost. Când îi vei întâlni data viitoare pe mesagerii mei, adu-ţi aminte că ei au fost făcuţi de viermi. Sir Able, te-am chemat aici ca să ne putem sfătui, conştientă că fratele meu te urăşte fiindcă porţi eşarfa reginei, şi că nu te va plăcea mai mult decât mă place pe mine dacă vei veni la el din partea mea. Când îi vei vorbi lui Valfather, îl vei implora să-l cruţe pe fratele meu?

Schimbarea aceasta a subiectului m-a făcut să mă simt inconfortabil, dar i-am zis c-am s-o fac.

— Implor-o şi pe regină! Ai ocazia să i te adresezi şi ei.

Morcaine se ridicase în picioare; s-a împiedicat şi a căzut la fel de ţeapăn precum cavalerul mort.

— Regina noastră e o adulteră, aşa crede el, iar eu sunt o criminală care şi-ar ucide fratele ca să-i ia tronul. Dar ea

nu-i aşa, Sir Able. Şi nici eu.

— Vă cred, Înălţimea Voastră, am aprobat-o eu din cap.

— Mulţumesc. S-ar putea să mă omoare, pretinzând că-şi apără propria viaţă. S-ar putea să o ucidă pe ea, ca să-şi ia o regină care să-i ofere fii. Noi două nu suntem prietene.

Morcaine s-a ridicat, cu ochii strălucind.

— Fratele meu e fratele meu. Prietenul de joacă al copilăriei mele. Nu iubesc mulţi oameni, pe el însă îl iubesc. Înţelegi?

— Da, Înălţimea Voastră. Mai bine decât v-aţi putea închipui.

— Şi n-ai să-i faci niciun rău?

— Vreau doar să-i transmit mesajul persoanei care m-a trimis, Înălţimea Voastră.

— Şi care e…

— În Aelfrice, Înălţimea Voastră

A rămas tăcută, cu ochii pironiţi pe chipul meu. Într-un târziu m-a întrebat:

— Pot să-l aud şi eu?

— Când Majestatea Sa şi cu mine vom sta faţă în faţă, sunt convins că mesajul se va ivi în mintea mea; îl voi rosti indiferent cine va fi acolo. Nu cred că prezenţa altora, chiar şi a Înălţimii Voastre, va avea vreo importanţă.

— În cazul ăsta va trebui să fiu de faţă. Singurul lucru pe care ţi-l pot oferi, singurul ajutor, este ca, dacă vrei, să cer o favoare.

— Mi-aş dori, Înălţimea Voastră.

A clătinat din cap.

— Nu-i voi cere să apari în faţa lui. Uite, o să-l rog să mă lase să numesc unul dintre oaspeţii de la cină. O să-i cer favoarea asta în prezenţa reginei şi, după cum o ştiu, va cere şi ea să invite pe cineva. Dacă fratele meu îmi va oferi favoarea, va fi nepotrivit ca pe ea s-o refuze. Îi porţi eşarfa în luptă, aşa că te va numi cu siguranţă pe tine. Fratele meu va trebui să te primească şi să-ţi vorbească politicos, deşi nu va fi sincer. Să o fac?

— Vă implor, Înălţimea Voastră. Vă voi fi îndatorat pe vecie.

— Oprobiul va cădea asupra reginei, a râs Morcaine. Sper că-ţi dai seama de asta.

— Voi încerca să-l atrag asupra mea pe cât va fi posibil.



A doua zi am avut trei înfruntări şi le-am câştigat pe toate. Wistan şi cu mine am aşteptat o invitaţie la masa regelui Arnthor după cea de-a treia, dar invitaţia n-a venit. Mult după apusul soarelui, l-am trimis pe Wistan la contele-logofăt ca să-i cer o întrevedere. Mi-a acordat-o şi i-am spus că vorbisem cu Morcaine şi că ea îmi promisese să intervină pentru mine pe lângă rege.

— Ştiu, mi-a răspuns contele-logofăt împreunându-şi degetele. Sper însă că înţelegi că sora lui nu se numără printre favoriţi.

— Da, domnule.

— Când am vorbit prima dată, mi-ai spus că eziţi să presupui că eşti prieten cu Înălţimea Sa. M-am gândit că e o atitudine prudentă, a zis el, după care s-a ciupit de nas şi şi-a dres glasul. Îţi mai doreşti o audienţă?

— Foarte mult, domnule.

— Te-ai evidenţiat în timpul turnirului, după cum te-am sfătuit, dar se pare că n-a fost de ajuns.

— Mă voi strădui să fac mai mult, domnule.

— Iar eu îţi doresc mult succes. Te-am menţionat de două ori înaintea Maiestăţii Sale. Cred că m-am angajat să o fac numai o dată. Mi-am depăşit promisiunea. Nu a cerut să fii adus în faţa lui. Pentru tine a cerut Înălţimea Sa o favoare?

— Cred că e foarte posibil, domnule.

Contele-logofăt a oftat.

— Te ţin în picioare, Sir Able, şi o să oboseşti. Sperasem să terminăm conversaţia asta într-un minut sau două. Stai jos. Vrei un pahar cu vin?

I-am spus că da şi i-am făcut semn şi lui Wistan să se aşeze. Contele-logofăt a sunat dintr-un clopoţel.

— Favoarea a fost refuzată, Sir Able. Ştiai?

Am clătinat din cap simţind că mi se rupe inima.

— Toată Curtea vorbeşte despre asta. Înălţimea Sa, cu

îndrăzneală, dar şi politicos, a cerut o favoare fratelui ei. Am presupus, şi ca mine au făcut probabil toţi cei prezenţi la acest eveniment trist, că era vorba de vreo aprobare oarecare. A fost refuzată şi a părăsit sala. Mă îndoiesc sincer că o să-ţi spună. A fost umilită, sper că înţelegi.

— Da, domnule.

— Şi el s-a făcut de ruşine. Să nu-ţi imaginezi, Sir Able, că nu e conştient de asta. Regina noastră… Că veni vorba. Idnn acum chiar e regină? Aşa mi-ai zis ultima dată.

Am început să-i explic, dar m-a întrerupt Payn.

— Vin, i-a poruncit contele-logofăt. Nu pişoarcă din asta. Vin de-al nostru, de Brighthills. Alb sau roşu, Sir Able?

— Cum preferaţi, domnule.

— Atunci alb. Nişte peşte afumat cald, sturion, şi orice altceva mai găseşti. Pâine prăjită şi unt cu ierburi. Regina ta, Idnn, e prietenă cu Majestatea Sa, Sir Able. Ştiai? Sunt de aceeaşi vârstă. Au locuit la Curte o bună bucată de vreme. Braţele astea au legănat-o pe Majestatea Sa când era în scutece, oricât de mult te-ai îndoi de spusele mele.

Contele-logofăt a continuat apoi pe un ton mai şoptit.

— Cred că e şi unul dintre motivele pentru care a plecat lordul Beel. Regele l-a trimis pentru a o îndepărta pe biata Gaynor de o prietenă. Asta cred eu. E părerea mea, dar tu n-ar trebui să mai zici şi altcuiva. Iar Beel a acceptat misiunea, în parte, ca s-o despartă pe Idnn de Curte. E destul de periculos să fii prieten cu regina noastră zilele astea. Eu ştiu bine, fiindcă îi sunt prieten. Să nu mai spui nimănui toate astea.

I-am jurat că voi rămâne tăcut. La fel şi Wistan.

— Sunt şi prietenul regelui, sper că înţelegi. Mi-ar plăcea să pot să-i aduc iarăşi împreună. Cu timpul, voi reuşi, nu mă îndoiesc.

— V-aţi gândit la ceva, domnule?

A clătinat din cap, ceea ce i-a făcut fălcile să tremure.

— O fantezie, Sir Able. O simplă închipuire.

I s-a adresat lui Wistan.

— Asta e marea problemă a inteligenţei, tinere. Nimeni nu-şi dă seama că prostia este cel puţin la fel de valoroasă.

Inteligenţa ne face adesea să ne dorim prea mult şi ne distrage cu… ahaham… noţiuni fanteziste. Înveţi de la Sir Able cum să mânuieşti sabia?

— Da, domnule. Spune că am chiar şi puţin talent…

— Asta e bine, foarte bine. Străduieşte-te să deprinzi meşteşugul ăsta. Dar încearcă să înveţi şi prostia. Cei mai buni cavaleri sunt spadasini iscusiţi, dar bărbaţi proşti.

— Inclusiv cel de faţă! am exclamat eu, ştiind că, fără să am vreo idee care era acela, contele-logofăt atinsese un punct sensibil.

— Exact, exact. Ai un mesaj, dar nu-l ştii. E un exemplu minunat. Oare de ce regina…?

În momentul acela s-a întors Payn ducând o tavă mare de argint pe care se aflau o carafă, căni, farfurii şi câteva platouri acoperite.

— Foarte bine! Ai tras la un han, Sir Able?

— Da, domnule.

— Mâncare bună?

— Acceptabilă, domnule, a răspuns Wistan în locul meu.

— Sper că putem face ceva în legătură cu asta. Nu chiar acum, dar curând. După turnir.

Payn a aşezat o farfurie, o cană şi un prosop umezit cu apă caldă în faţa fiecăruia dintre noi. În timp ce stăpânul său vorbea, ne-a umplut cănile.

— Ţi-ar plăcea să fii oaspete aici, la castel? Aranjăm noi cumva, deşi ai putea locui la fel de confortabil cu un prieten al meu, în oraş. La fel de confortabil şi mult mai în siguranţă.

I-am răspuns că sper să plec curând după ce voi fi vorbit cu regele.

— Atunci sper şi eu alături de tine. Oricum, e iarnă şi lucrurile se schimbă. Payn, vreau să vorbesc cu Majestatea Sa şi cu Înălţimea Sa după micul dejun, mâine-dimineaţă. Te rog să aranjezi. Înţelegi că vreau să-i întâlnesc separat. Le vei prezenta încă din seara asta cererea mea umilă de a-mi acorda o întrevedere. Vizita mea va fi scurtă, problema e importantă şi asta e tot ce ştii.

— Da, domnule. Pot să plec acum?

Contele-logofăt l-a aprobat din cap.

— Imediat. Întoarce-te după ce ai vorbit cu amândoi. Cât mai curând posibil, dar te rog să nu uiţi să-i abordezi separat. Acum pleacă! Gustă din vinul ăsta, Sir Able. Ce-am avut până acum a fost o abominaţie pentru cerul gurii, deşi Payn crede că nu e chiar atât de rău.

— Excelent, domnule, l-am asigurat eu după ce am sorbit.

— Au vin mai bun în Aelfrice?

— Cred că e imposibil, domnule, i-am răspuns după ce am sorbit din nou.

A început să râdă, ceea ce i-a făcut burta să tremure.

— Nu mă impresionezi chiar aşa uşor! Bine, bine. Mesajul tău e de la o regină, Sir Able? Ah! Am nimerit-o!

— Cred că e mai bine să nu vorbesc despre asta, domnule.

— Da, dar uite că faţa ta a vorbit pentru tine. Ieri, băiatul ăsta a spus că e posibil ca mesajul să fie de la regina Idnn. M-am gândit la asta, înţelegi? Ce mesaj ar fi putut să-i trimită Idnn regelui încât cel care îl aduce n-ar trebui să-l ştie? Mai ales că era evident că emisarul călătorise în Aelfrice şi nu numai o dată, din ceea ce ne-a spus băiatul. Ah, femeile! Întotdeauna trimit mesaje şi creează necazuri. Eşti de acord, sper.

— Păi, nu… domnule.

— O să fii de acord când vei ajunge la vârsta mea. Majestatea Sa e beată majoritatea timpului. Ştiai?

— Nu, domnule, nu ştiam.

— Se pricepe de minune s-o ascundă. Serios acum, ce crezi despre vinul meu?

— Wistan se pricepe mai bine decât mine, domnule.

— Excelent, domnule. N-am băut niciodată ceva mai bun, s-a grăbit să spună scutierul meu.

— Foarte bine. Aici avem pâine prăjită, a spus el descoperind un platou. Şi cred că ăsta e cod, una dintre mâncărurile mele preferate. Pot să vă ofer şi vouă?

— Cu plăcere, domnule, s-a repezit Wistan.

— Stăpânul tău trebuie să fie servit mai întâi, scutierule.

Chiar şi atunci când cel care serveşte e un stâlp al regatului.

Contele-logofăt mi-a umplut farfuria cu patru feluri de peşte afumat lângă care a adăugat felii de pâine care fuseseră înfipte într-o furculiţă şi prăjite în foc, aşa cum era obiceiul în Thortower.

— Acum, a zis el după ce ne-a servit pe amândoi, trebuie să ajungem la o învoială, tu şi cu mine, Sir Able. Când ne-am văzut prima dată, ţi-am oferit un sfat bun, pentru care nu ţi-am cerut nimic. În plus, te-am menţionat de două ori regelui, vorbindu-i despre faptul că ai informaţii cu privire la câteva evenimente recente – unele cu adevărat incredibile –, toate petrecute în nord. Am făcut aceste lucruri fiindcă te plac şi le-am considerat cumva de datoria mea.

Am dat să spun ceva, dar m-a oprit cu un gest al mâinii.

— Crezi că îmi doresc o mită? Ei bine, da. Dar nu în aur. Tu ai Curteroşie, unul dintre cele mai bune conace din nord. Nu e tocmai un castel. Eu am patru conace, cel puţin la fel de mari, şi cavaleri care le deservesc, plus un castel. Nu spun asta ca să mă laud, ci pentru ca tu să afli că nu sunt cu mult mai sărac decât ducele tău, Marder. S-ar putea chiar să fiu mai bogat. Înţelegi?

— Da, domnule, l-am asigurat eu.

— Îmi doresc doar informaţii. Cunoaştere, mi-a zis el aproape în şoaptă. Sunt în slujba Maiestăţii Sale, Sir Able. Nu e un serviciu uşor, dar mă străduiesc să-l fac pe cât de bine pot, an după an. N-aş putea să-ţi rezist într-o înfruntare cu sabia.

Nu l-am contrazis.

— Ba probabil nici măcar scutierului tău aici de faţă, dacă l-ai antrenat bine. Îl servesc însă pe Majestatea Sa cu mintea, cu obişnuinţa mea de a reflecta asupra lucrurilor şi prin cunoaştere, a urmat el sorbind din vin. Tu ai informaţii pe care le invidiez. Iar eu le voi afla de la tine, înţelegi? Asta mă va face să fiu la fel de bogat, iar pe tine nu te va lăsa mai sărac. Mâine îmi propun să fac câţiva paşi importanţi, care să te aducă negreşit în faţa regelui.

Vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări contra favorii speciale pe care ţi-o fac, riscându-mi chiar viaţa? Îmi vei răspunde sincer, pe cuvânt de onoare?

Nu mi-a spus că nu vrea să mă mai ajute dacă l-aş fi refuzat. Am simţit-o însă din context, aşa că i-am răspuns.

— Sunt multe întrebări importante la care pur şi simplu nu ştiu răspunsul, domnule.

— Doar ceea ce ştii. Pe cuvânt de onoare.

— Da, domnule, tot ceea ce ştiu.

— Foarte bine!

S-a rezemat de spătarul scaunului zâmbind şi a mâncat o felie de ştiucă afumată pe o felie de pâine prăjită. Urmându-i exemplul, Wistan şi cu mine am mâncat şi noi. Atât peştele, cât şi pâinea au fost foarte bune.

— Prima întrebare, Sir Able. De câte ori ai fost în Aelfrice?

Am încercat să-mi aduc aminte, numărând călătoriile pe degete.

— De cinci ori, cred, domnule. Nu! De şase!

Ochii i s-au mărit pe măsură ce număram.

— De atâtea ori încât ai uitat numărul?

— Da, domnule.

— Timpul se scurge mai încet acolo.

— Aşa e, domnule.

— Ştii regula?

Văzând că nu îl înţelesesem, a adăugat:

— Să presupunem că am merge în Aelfrice pentru o zi. Bănuiesc că sunt zile acolo.

— Într-adevăr, domnule.

— Dar câte vor fi trecut aici când ne vom fi întors?

— N-aş putea spune, domnule. Nu e o regulă clară. O săptămână, probabil, dar e posibil să treacă şi un an.

— Aha, a zis el mângâindu-şi fălcile. N-aş zice că am înţeles, dar mi-ar plăcea să aflu. Acum, dacă onoarea nu-ţi interzice… sora Maiestăţii Sale e cunoscută acolo?

— N-am informaţii certe, domnule, dar cred că ar trebui să fie.

— N-ai întâlnit-o niciodată acolo?

Mă tem că am ezitat, dar am reuşit să-l asigur:

— Nu, domnule.

— Chiar nu?

— Nu, domnule.

— Dar te-ai apropiat destul de mult, nu-i aşa?

— Sunt încă un băieţandru, domnule. Doar un copil, indiferent ce-aţi crede. Pe de altă parte, dumneavoastră sunteţi un bărbat în toată firea, matur şi înţelept.

— Spune-mi.

I-am povestit atunci de Grengarm, fără să pomenesc de Eterne.

— Şi Aelfii de care vorbeşti, o aduceau din Aelfrice?

— Aşa mi s-a părut, domnule. Nu am niciun motiv să mă îndoiesc.

— Iar tu ai salvat-o? Dragonul ar fi devorat-o.

— Cred că da, domnule.

Contele şi-a dres glasul, apoi şi-a trecut mâna imensă peste faţă, ştergându-se.

— Dacă nu e prietena ta după întâmplarea asta, e cea mai nerecunoscătoare femeie.

— N-am niciun motiv să cred asta, domnule, dar am câteva care mă fac să cred contrariul.

Wistan s-a băgat şi el în vorbă.

— Am vorbit cu ea ieri, domnule, şi a încercat să ne ajute. Ea e… mi-e cam frică. Nu-mi place s-o recunosc, domnule, dar mi-e frică.

— Te cred, a zis contele-logofăt cu un zâmbet pe buze.

— Mi-e teamă chiar dacă e prietena noastră. Adică e prietena lui Sir Able, dar şi a mea, fiindcă el e stăpânul meu. Dacă ne-ar fi duşman, aş fi speriat de moarte.

— Şi nu te-aş putea învinui, scutierule. Dar să nu mai vorbim despre ea, niciunul dintre noi. Regele nostru o iubeşte şi se teme de ea, şi asta ar trebui să ne fie de ajuns.

Contele s-a întors apoi şi mi-a vorbit mie.

— Nu ştii care este mesajul, Sir Able?

— După cum v-am mai spus, domnule.

— Aşa e, şi m-ai asigurat că n-ar fi înţelept să-mi

dezvălui cine e cel care-l trimite. Te întreb acum. După întrebarea asta şi încă două mă voi declara satisfăcut. Ai jurat cuiva să ţii secretul în această privinţă?

— Nu, domnule. Doar că sunt de părere că n-o să mă credeţi. Asta deşi aţi acceptat povestea cu Grengarm, care era bineînţeles adevărată. În totalitate. Se pare că ştiţi câte ceva despre celelalte lumi.

— Mai ştiu una-alta, a zis contele-logofăt schimbându-şi poziţia corpului imens în scaun şi înşfăcând încă o bucată de ştiucă. Nu le-am vizitat niciodată aşa, ca tine. Am vorbit însă cu Aelfii de mai multe ori. Le-am făcut şi am primit de la ei mici favoruri. Te-a trimis regina Disiri?

Capitolul 32
PROBA ARMELOR



Surpriza mea a fost cu siguranţă foarte evidentă.

— Când ne-am văzut prima dată, mi-a explicat contele-logofăt, tânărul ăsta mi-a sugerat că regina Idnn se poate să fi fost cea care a trimis mesajul. Ai tresărit la *regină,* dar te-ai relaxat după aceea. Ştii, reginele nu se întâlnesc pe toate drumurile, aşa ca verzele.

— Da, domnule.

— M-am gândit că e posibil ca mesajul să fie din partea reginei noastre. Dar ea n-ar fi avut nevoie de tine, a rostit el gânditor, după care a luat o bucată de pâine prăjită, a mestecat-o tacticos şi a înghiţit-o. Aelfii au multe clanuri, aproape toate conduse de regi. Dryazii sau Aelfii de Muşchi sunt singura excepţie. Poate tu ştii şi altele.

Am recunoscut că nu, iar el a făcut un gest larg cu braţele.

— În cazul ăsta, mesajul tău e de la regina Disiri. Vezi ce simplu a fost?

Probabil că l-am aprobat din cap, fără prea mult entuziasm.

— Foarte bine. Dacă eşti întrebat, poţi spune cu destulă onestitate că nu mi-ai dezvăluit identitatea celui care trimite mesajul. S-ar putea să nu aibă nicio importanţă, dar s-o lăsăm aşa.

— Apreciez, domnule.

— Atunci să apreciezi şi că… ahaham… nu mi-ai răspuns

la întrebare. Sper să nu faci la fel şi la următoarele două.

— Mă străduiesc, domnule. Care sunt celelalte întrebări?

— Prima. De ce ţi-a dat regina Gaynor eşarfa ei ca să o porţi în timpul probelor?

— Nu ştiu, domnule, i-am răspuns eu sorbind din vin.

— Vrei să spui că nu ţi-a mărturisit. Te-ai înscris la tirul cu arcul. În ambele probe.

— Da, domnule, dar pot să spun că am fost dezamăgit de mine însumi.

— Cred că vei găsi pâinea asta prăjită destul de gustoasă. Nu va mai fi la fel dacă o laşi să se răcească.

— De acord, domnule, am zis eu muşcând dintr-un colţ.

— Parcă ai terminat al patrulea în prima probă. Ai nimerit de două ori aurul la cea de-a doua şi coarda arcului s-a rupt în timp ce te îndreptai spre lovitura finală. Te-am urmărit, la fel ca toată lumea. După aceea, Majestatea Sa ţi-a dat eşarfa.

— Aşa e, domnule, l-am aprobat eu, care mâncasem pâine prăjită în timpul în care el vorbise.

— Nu te-ai întrebat care a fost motivul Maiestăţii Sale. Dar băiatul ăsta trebuie s-o fi făcut. Pe el nu l-aş trece cu vederea. Oare tu ar trebui s-o faci? Probabil că nu, deşi nimeni n-o poate supune la un interogatoriu pe regină.

— Dar n-am întrebat-o nimic, domnule, a protestat Wistan.

Contele-logofăt a ridicat din sprânceană.

— Da, dar ai făcut nişte speculaţii. Un grăjdar ar fi luat lucrurile ca atare. Dar tu nu eşti grăjdar. N-ai fost în Aelfrice cu stăpânul tău?

— Nu, domnule. Mulţumesc, domnule. N-am fost, dar mi-ar plăcea să merg. Toug mi-a povestit cum e acolo. La fel şi Etela.

— O să te întreb mai târziu cine sunt oamenii ăştia. Să ne întoarcem la regina noastră. Sunt sigur c-ai făcut speculaţii. Aş vrea să le aud.

Wistan şi-a dres glasul, scoţând un sunet stins care suna mai degrabă ca o scuză în comparaţie cu bubuitul vocii

contelui.

— Cred că e evident, domnule.

— Nu şi pentru mine, scutierule.

— E frumos, domnule, şi misterios, chiar şi pentru mine, care ştiu totuşi atâtea lucruri despre el. Pe unele vi le-am zis şi dumneavoastră.

Contele-logofăt i-a făcut semn din cap şi a continuat să mestece.

— Pentru ea e misterios şi fiindcă n-a mai fost niciodată la Curte. Aţi menţionat cămaşa lui de zale… Ieri.

— Aşa am făcut, a zâmbit el.

— Nu se poate să fi fost singurul care să fi observat-o. Femeile iubesc misterele, domnule.

— Sunt perfect conştient de asta.

— I s-a rupt coarda, aşa cum aţi spus, dar înainte de asta lovise de două ori aurul. Orice săgeată atinge aurul contează, dar ale lui erau exact în centru. Nimeni n-a mai nimerit două chiar în mijloc.

— N-am observat asta, a zis încet contele-logofăt. N-am fost atent, scutierule. Îmi pare bine că n-a fost şi cazul tău.

— Şi are şi cel mai bun cal, domnule, pe Norr. Ştiţi despre iapă, fiindcă v-am arătat-o. Eu am grijă de ea, domnule, şi chiar am călărit-o, după cum v-am zis. Nu e vorba doar că e cel mai bun cal. Eu… asta o să sune prostesc.

— N-ai o vârstă la care asta să fie o greşeală de neiertat. Să te auzim!

— Dacă toată lumea ar lupta cu beţe, domnule, şi un cavaler ar veni cu o sabie, s-ar spune că a avut cel mai bun băţ.

— Asta nu e deloc o prostie, a zâmbit contele-logofăt.

— Doamnele vor ca acel cavaler căruia îi dau eşarfa să câştige, domnule. Un cal bun e foarte important pentru asta.

— Eşti foarte norocos cu scutierul tău, Sir Able.

— Sir Garvaon l-a ales, domnule. A fost un cavaler a cărui înţelepciune a fost pe măsura curajului său.

— Şi tu eşti un om înţelept, Sir Able…

Am clătinat din cap conştient de faptul că se înşela amarnic.

— Probabil că te-ai gândit la eşarfa reginei chiar mai mult decât scutierul tău. La urma urmei eşti mult mai implicat. Ai ajuns la aceleaşi concluzii?

— N-am ajuns la niciuna. Mie mi s-a părut că Înălţimea Sa trebuie să fi fost cumva la mijloc, de vreme ce ne-am mai întâlnit înainte să vin eu aici. Ba chiar se poate ca ea să mă fi chemat, crezând că va fi în beneficiul meu… sau… sau poate că mi-a pomenit numele în treacăt.

— Nu vrei să spui lucrurilor pe nume, a zis contele-logofăt studiindu-mă cu ochii mijiţi. Am s-o spun eu. Majestatea Sa se poate să fi aflat că Înălţimea Sa a intenţionat să-ţi facă o favoare şi a încercat să i-o ia înainte. Mie mi se pare că asta e cea mai bună explicaţie. Deşi, ca să fiu sincer, trebuie să spun că niciunul dintre raţionamentele scutierului tău nu pot fi ignorate. Se poate să fi jucat şi ele un rol, se poate să fi fost chiar rolul decisiv. Nu te-am întrebat însă din curiozitate, sper că înţelegi asta. Am un plan, deşi nu o să ţi-l destăinui înainte să-l încercăm. Şi nici măcar atunci, dacă va fi sortit eşecului.

— Vă voi fi recunoscător pentru ajutor în ambele cazuri.

— Am speranţe, Sir Able, a zâmbit el. Trebuie să le conving pe doamnele noastre de spiţă regală. Sunt foarte convingător, fiindcă altfel n-aş ocupa poziţia pe care o am. Doamnelor le place ca acei cavaleri care se află în graţiile lor să câştige, aşa cum ne-a spus cea mai tânără minte aflată printre noi, dar până şi doamnelor din familia regală le plac intrigile. Ba nu! Lor le plac cel mai mult. Asta din fericire. Şi acum ultima întrebare: cum pot să ajung în Aelfrice?

Chestiunea asta m-a luat pe nepregătite.

— Chiar vreţi să mergeţi acolo, domnule?

— E visul vieţii mele. Nu mă gândesc să mă stabilesc acolo, deşi uneori… E un tărâm periculos?

— Da, domnule. Frumos şi primejdios. Aşa e.

— Bine zis. Deci cum ajung?

— S-ar putea să fiu capabil să vă ajut eu, domnule.

— După ce îţi vei fi transmis mesajul.

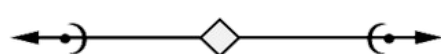
— Da, domnule. E principala mea preocupare. Nu pot face altfel. Nu vreau să vă jignesc.

— Ea e regină, înţeleg. Vei fi aici mâine-dimineaţă ca să continui întrecerea cu lancea?

— O să fim amândoi, domnule, l-am aprobat eu.

— S-ar putea să fie de folos să-ţi aduci singur o lance de încredere.

Deşi am încercat să aflu ce a vrut să spună, n-am reuşit să scot altă informaţie de la el. Am mâncat şi am băut, şi am vorbit, mai ales despre cai, şi într-un târziu m-am întors cu Wistan la hanul nostru unde i-am găsit pe Pouk şi pe Uns toropiţi de somn.



A doua zi ne-a oprit un alt paj, care ne-a spus că regina vrea să mă vadă urgent. L-am urmat împreună cu Wistan şi, în timp ce ne croiam drum printre turnuri şi case fortificate, am auzit strigătele mulţimii. L-am apucat pe paj de umăr şi i-am cerut să-mi spună ce se întâmplă.

— Probabil au primit veşti de la maestrul armurier Nykr, cred.

— Ce veşti?

— Nu ştiu.

I-am dat drumul.

— Şi veştile astea au legătură cu mine?

Mi-a făcut semn că da şi a reuşit cu greu să se abţină să nu-şi şteargă nasul cu mâneca.

— Hai, zi-mi!

— Nu ştiu, Sir Able. Serios! O să vă spună ea.

Wistan s-a oferit să meargă şi să afle. Simţind că aş fi putut scoate mai multe de la paj în lipsa lui, i-am spus să se ducă.

— Am să ţin secret, i-am zis după ce a plecat scutierul, dar e musai să aflu înainte să vorbesc cu regina. Care sunt veştile?

— S-au certat, mi-a şoptit pajul. Regina şi Înălţimea Sa, Morcaine. Toată lumea e înspăimântată de ea. De prinţesă,

vreau să zic.

— Ce noutate!

— O să se lupte. Bine, nu cu adevărat. Cavalerii lor se vor înfrunta pentru ele.

Regina mă aştepta în grădina ei înzăpezită. Am îngenuncheat, spunându-i că speram să n-o fi făcut-o să aştepte prea mult în frig.

— O, sunt îmbrăcată gros, a zâmbit ea arătându-mi mantia de hermelină pe care o purta. Sunt nevoită să vin aici adesea. Majestatea Sa nu-mi permite să primesc un bărbat în apartamentele mele, nici măcar o rudă în vârstă.

Eram pe cale să fac o remarcă de bun simţ despre camere încălzite şi şeminee, dar ea m-a întrerupt întrebându-mă dacă aş vrea să mă dezbrac.

— N-aş vrea să întinez onoarea Majestăţii Voastre niciodată şi niciunde.

— Eşti genul meu de cavaler, a râs ea cu veselie. Sau, cel puţin, sper că vei fi. Ţi-aş putea porunci, dar n-o s-o fac.

— Nici nu trebuie, i-am zis. Lămuriţi-mă ce trebuie să fac şi vă voi da ascultare.

— Cu excepţia dezbrăcatului, mi-a zis ea pe un ton care semăna cu gânguritul unei turturele.

— Într-adevăr. Cu excepţia asta.

— Ştii? Chiar mă simt bine, mi-a zis ea afişând un zâmbet care m-a încălzit. Când i-am spus lordului Escan c-am s-o fac, nu m-am gândit că într-adevăr o să se întâmple. Din păcate pentru mine, asta e realitatea. S-ar putea să fii ucis. Sunt o persoană îngrozitoare.

— Majestatea Voastră, sunteţi singura persoană din Celidon care crede asta. Existenţa voastră e glorioasă.

— Ai să fii al meu, Sir Able. Ştiu sigur. Te vei lupta cu campionul Morcainei pentru mine, nu-i aşa? Ca să-mi aperi onoarea. Ştii că, de fapt, facem asta pentru tine.

— Aş prefera s-o fac pentru dumneavoastră. Dacă Morcaine ar avea o sută de cavaleri, m-aş lupta cu toţi de dragul Majestăţii Voastre.

— Şşşt! Şşşt! a exclamat regina punându-şi un deget pe buze. S-ar putea să asculte. E îngrozitoare în privinţa asta.

— Nu v-am spus nimic ce n-aş putea să-i repet în faţă.

— O, pe toţi Overcinii! Ridică-te, te rog! N-am vrut să te ţin atâta vreme îngenuncheat în zăpadă!

I-am dat ascultare, iar mâna ei moale a găsit-o pe a mea.

— Simt că-mi eşti prieten, prieten adevărat. Am patruzeci de cavaleri, dar printre ei, niciun prieten. Te-a trimis Valfather?

— Da, Majestatea Voastră. Sau, cel puţin, m-a lăsat să vin.

— Vorbeşti serios, s-a holbat ea la mine.

— Pe de-a-ntregul, Majestatea Voastră. Când mă adresez celorlalţi, încerc să ascund asta. Dar nu v-aş putea minţi pe dumneavoastră sau pe rege. N-aş îndrăzni nici măcar să vă spun jumătăţi de adevăr, aşa cum fac mult prea des.

— Tu… nu pot să îngădui aşa ceva. Vei fi ucis.

— Trebuie să-mi îngăduiţi, Majestatea Voastră. V-am purtat eşarfa în timpul probelor. Eu sunt campionul vostru.

— O, Doamnă! Sfântă Doamnă din Cerr! E…

— …menit să fie? am sugerat eu.

Ochii reginei Gaynor au început să strălucească de lacrimi.

— La fel şi pentru mine. Aşa încât regele să vadă că… nu sunt ceea ce crede el. Valfather îi va oferi victoria celui care o merită, nu-i aşa?

— Ştiu că asta cred oamenii. S-ar putea să fie adevărat.

— Şi să ştii că Morcaine mi-a mai spus ceva îngrozitor. Drept în faţă. Că sunt o curvă sau ceva de genul ăsta… Nu ne-am pus de acord în privinţa vorbelor ei. Şi probabil nici nu va trebui s-o facem. Aşa că am provocat-o, lupta e la amiază şi va trebui să mori pentru mine.

A hohotit, iar lacrimile fierbinţi i s-au scurs pe obrajii netezi, înroşiţi de frig.

— Doar că dacă eşti înfrânt, soţul meu va fi convins că are dreptate şi… şi…

— N-o să pierd, Majestatea Voastră. Vă voi apăra onoarea.

— O să încerce să te ucidă.

Regina a privit împrejur nervoasă, de parcă ar fi crezut

că Morcaine s-ar fi ascuns în spatele vreunei tufe de trandafiri acoperite de zăpadă.

— Te place, dar va încerca să te ucidă oricum. N-o cunoşti.

— Cu siguranţă că-şi va alege un campion ale cărui curaj şi îndemânare n-au s-o facă de ruşine, Majestatea Voastră. Nu trebuie să-i cunosc cele mai ascunse gânduri, ca să-mi dau seama de asta. În locul ei, aş face acelaşi lucru. Ne vom lupta până la moarte?

— Nu.

Gaynor a scos din mânecă o batistă la fel de mare ca una bărbătească.

— Niciodată nu se întâmplă aşa.

— Atunci mi se va preda când nu va mai rezista şi n-o să moară nimeni.

— Nu e ca la proba meleului, cu săbii boante şi lănci fără vârf. Nu-nţelegi? Arme adevărate, luptă adevărată.

— Asta e bine. Am avut o coardă de arc proastă, dar am o sabie bună.

S-a ridicat, iar faţa ei a ajuns în dreptul dragonului de pe pieptarul meu.

— Ascultă-mă, Sir Able. Fetele n-ar trebui să fie serioase la vârsta mea. Cel puţin, nu până când n-au un copil. Însă eu s-ar putea să nu am niciodată. Sunt încă fecioară şi-ţi spun asta pe cât de serios pot. Am crezut că-i distractiv şi ţi-am zis asta, atunci. Acum nu mai e fiindcă te plac şi-o să mori.

— Toţi bărbaţii au soarta asta, Majestatea Voastră.

— Şi toate femeile. Ştiu. Dar ascultă-mă! Ea vrea să scape de mine ca el să se poată căsători din nou. Dacă o să câştige, are cale liberă. Ar putea spune că aşa au vrut Overcinii.

Gaynor a tras adânc aer în piept, iar respiraţia ei a răsunat ciudat de tare în liniştea grădinii.

— *Şi mie mi-ar plăcea,* dar am o datorie şi-l iubesc. Şi nu sunt nici stearpă. Problema e că…

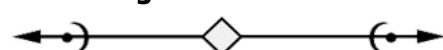
A început să plângă. Am îmbrăţişat-o şi am încercat să o consolez pe cât de bine m-am priceput. Într-un târziu, m-a

întrebat:

— Ai s-o faci? Pentru mine? Să te lupţi pentru onoarea mea în faţa regelui?

— De o sută de ori, Majestatea Voastră.

Era adevărul. De fapt aş fi făcut-o de o mie de ori doar ca să ajung în faţa regelui şi să o cer apoi pe Disiri.



Wistan mă aştepta încă atunci când regina mi-a spus că pot pleca.

— E o încercare a armelor, Sir Able. Prinţesa a insultat-o pe regină, iar ea şi-a cerut revanşa. Nimeni nu ştie care vor fi reprezentanţii lor, campionii, a continuat el aruncându-mi o căutătură lungă. Toţi vor s-o reprezinte pe regină, toţi cavalerii. Mulţi spun că va fi Sir Gerrune.

Aştepta să spun ceva, însă eu am tăcut.

— Dar sunt şi mai mulţi care spun că reprezentantul ei o să fiţi dumneavoastră, din cauza eşarfei. Toată lumea ştie a cui este. Uns se făleşte cu dumneavoastră printre grăjdari şi, împreună cu Pouk, organizează pariuri.

Cred că am rânjit.

— O să fie bogaţi dacă veţi câştiga. Bogaţi pentru nişte slugi, bineînţeles.

— Dar tu, Wistan? N-ai să faci şi tu bani?

— Eu n-am pariat. Îmi permiteţi s-o fac?

— Desigur.

— Atunci abia aştept. Am făcut rost de ceva aur în nord, ca noi toţi. Pouk şi Uns au aranjat pariurile în aşa fel încât oferă cote. E doi la unu că veţi fi campionul reginei, înseamnă că, dacă veţi deveni într-adevăr campion, ceilalţi vor trebui să le dea de două ori cât au pariat ei.



Există momente care îţi rămân vii în minte şi, într-un fel, sfârşesc prin a te însoţi mereu. Dintre toate luptele mele, pe niciuna nu mi-o amintesc mai bine ca pe aceea. Pot închide ochii şi să văd curtea interioară, aşa cum arăta atunci, în strălucirea îngheţată a soarelui de iarnă, cu aerul rece strălucind deasupra zăpezii, cu panaşurile şi flamurile fâlfâind în vânt într-un dans turbat de urşi şi

elefanţi, şoimi, tauri, vasilişti şi cameloparzi, roşii, albaştri, verzi, galbeni, negri şi albi. Aud încă şfichiuirea ca de tunet a marelui steag acvamarin al Celidonului, cu blazonul regal brodat cu fir de aur.

În dreapta mea erau aşezaţi curtenii, regele şi regina stăteau în jilţuri înalte, iar Morcaine se aşezase la stânga regelui, pe un jilţ ceva mai jos. În jurul lor se îmbulzeau vasalii împreună cu soţiile, bărbaţi mândri şi femei graţioase, îmbrăcaţi cu toţii în straie de blană şi catifea. La stânga şi la dreapta curtenilor stăteau cavalerii, înfăşuraţi în mantii groase de sub care se vedea pe ici, pe colo strălucirea oţelului. Pe partea opusă stăteau oamenii de rând, jumătate dintre locuitorii oraşului Kingsdoom veniseră să ne vadă, încântaţi de amiaza aceea de iarnă care avea să le ofere o luptă reală, un eveniment în care unul dintre cavaleri sau poate amândoi urmau să moară.

Pentru un moment ca acesta mă pregătisem zi de zi în sălile aurite şi curţile deschise din castelul lui Valfather. Nu ca să mă lupt cu Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi, nu ca să-i înfrunt pe Fiii Furiei, trimiţând săgeată după săgeată în feţele lor ridicate în sus, pe deasupra cărora Norr tropotea cu graţie.

În sfârşit, eram pus la încercare, ajunsesem la bătălia decisivă spre care mă îndreptasem toată viaţa mea şi simţeam o bucurie al cărei preţ îl plătisem cu sudoare, învăţătură şi lovituri puternice. Eram în slujba lui Valfather şi asta însemna beatitudine şi exaltare. Ţineam în mână lancea de portocal spinos pe care o făcusem eu însumi. O simţeam pe Eterne la şold. De şa atârna un topor cu două tăişuri, pe care îl luasem pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să ne luptăm pe jos şi căruia îi ascuţisem ambele muchii până când ar fi putut despica osul la cea mai mică atingere.

Norr îmi citea gândurile, ca întotdeauna, îşi arcuia gâtul şi tropotea pe loc. Nu eram separaţi de niciun parapet, cum fuseserăm în timpul turnirului. Nu era o înfruntare oarecare, era război.

De partea cealaltă a curţii stătea oponentul ei, un

armăsar mai înalt cu două palme – adversarul ei, nu al meu – care purta o pătură neagră pe care se vedea blazonul Morcainei, şi nu al vreunui cavaler, o reprezentare a mamei ei, a lui Setr şi a regelui.

Maestrul armurier Nykr a înaintat călare spre centru împreună cu un vestitor care îi repeta cuvintele, aşa încât să poată fi auzite de toţi. Tăcerea era însă atât de adâncă, încât nu era cu adevărat nevoie de el. O să transcriu cuvintele maestrului armurier Nykr, fără să-mi bat capul cu repetiţiile.

— *În această zi se întâlnesc într-o judecată prin luptă vitejii campioni ai Maiestăţii Sale regale, regina Gaynor, şi Alteţei Sale regale, prinţesa Morcaine.*

S-a auzit un mic freamăt în mulţime, care s-a liniştit imediat în timp ce vestitorul repeta spusele maestrului armurier Nykr.

— *Majestatea Sa regală, regina Gaynor, este partea ofensată. Campionul ei din teren este Sir Able de Curteroşie, cavaler de Sheerwall.*

Ca şi mai înainte, funcţionarul i-a repetat cuvintele.

— *Alteţa Sa regală prinţesa Morcaine este partea ofensatoare.*

Maestrul armurier Nykr s-a oprit o clipă privind la armăsarul fără călăreţ.

— *Campionul ei din teren – când va veni – va fi Sir Loth de Narrowhouse.*

Din dreapta am auzit un cavaler spunându-i altuia.

— Loth? E mort.

— Ăla era Loth de Northholding.

Atunci mi-am dat seama cine ar putea să-mi fie adversar.

A apărut destul de repede, cu faţa sa de mort acoperită de coif, iar pe scut purta un elan negru pe fond alb. Mi-am pus şi eu coiful, de care încă mai atârna eşarfa reginei.

— *La primul sunet de trâmbiţă, campionii trebuie să se pregătească. La al doilea, toată lumea, în afara campionilor şi a scutierilor acestora, trebuie să plece de pe teren.*

L-am căutat din priviri pe scutierul lui Sir Loth şi am

văzut un puştan puţin mai mare decât Wistan. Se sprijinise cu spatele de un zid şi părea terifiat.

— La a treia goarnă, campionii vor ataca. Nici scutierii, nici vreo altă persoană n-au voie să ia parte la luptă. Dacă un campion se predă, scutierul său îl poate ajuta. Se poate invoca dreptul cavaleresc. Când un campion face apel la acest drept, scutierul său îl poate ajuta să se ridice şi să-şi recapete armele. Nimic mai mult. Campioni, ridicaţi-vă lăncile ca să ne daţi un semn că sunteţi de acord.

L-am ascultat.

— Scutieri, mâinile voastre drepte.

În pofida distanţei destul de mari, am văzut cum îi tremură mâna scutierului lui Sir Loth.

Acelaşi vestitor care repetase cuvintele maestrului armurier Nykr a ridicat o trâmbiţă la gură şi a suflat în ea. M-am aşezat mai bine în şa şi am strâns mai tare lancea. Să ne atacăm pe partea dreaptă? Sau pe stânga (ca în turnir, la proba cu lancea)? Sau să ne năpustim pur şi simplu unul asupra celuilalt? Aceste întrebări, care mi-au umplut mintea, erau ale lui Norr. I-am răspuns că din stânga.

Trâmbiţa a sunat a doua oară. De lângă mine, Wistan a murmurat:

— Thunor să vă binecuvânteze, Sir Able.

Se poate să fi cobit, fiindcă imediat după ce a zis asta un nor negru a acoperit soarele, încât părea că urma să mă lupt cu cavalerul mort pe timp de noapte. Loth a părut că se măreşte din cauza crepusculului. Scutul său alb şi mantia de aceeaşi culoare fluturau spectral deasupra unui bidiviu aproape invizibil.

Trâmbiţa a sunat şi a treia oară; n-a fost nevoie să-i dau pinteni lui Norr.

Lancea lui Loth s-a rupt în scutul meu. A mea l-a lovit în piept şi l-a doborât din şa. Am retras-o când m-am îndepărtat de el şi se poate ca majoritatea celor care se uitau să nu-şi fi dat seama de asta.

Ar fi trebuit să se mişte încet, dar n-a fost cazul. A încălecat din nou în timp ce Norr se întorcea şi şi-a scos

sabia. Vârful lăncii mele a ricoşat din coiful lui, caii ni s-au lovit piept în piept, iar al lui s-a prăbuşit. Am întors iar şi am atacat a treia oară. L-am văzut cum stă ca o fantomă, cu umorile descompunerii picurându-i din rană, şi am încercat să-l străpung din nou, plănuind să-mi las lancea înfiptă între coastele lui ca să îi împiedic mişcările şi să-l pot tăia în două înainte să se elibereze. Era un plan bun, dar n-a funcţionat de nicio culoare. Scutul lui mi-a oprit vârful lăncii. Sabia a făcut ceea ce aş fi putut jura că nicio alta în afară de Eterne n-ar fi putut face, retezându-mi lancea aşa cum un pădurar doboară un copac tânăr.

Pe urmă m-am temut pentru Norr. În turnir, niciun cavaler adevărat nu loveşte calul; în bătălie însă lucrurile sunt diferite şi, văzând felul în care îşi coboară lama, mi-am dat seama ce intenţionează să facă. Norr ar fi vrut să-l doboare şi mi-a arătat asta atât de limpede, încât aproape am fost de acord.

„O să-ţi taie unul dintre picioarele din faţă”, i-am zis, „şi vei fi ca şi moartă”.

Am descălecat rapid şi l-am înfruntat pe jos.

Sabia lui mi-a despicat scutul atât de mult, încât tăişul ei a fost oprit doar de zalele de pe antebraţ. Întorcându-mă pe cât de repede am putut, i-am smuls arma din mâna moartă. Toporul meu i-a lovit coiful, iar el a căzut.

De la pământ s-a tânguit zgomotos. Era un sunet impregnat cu moarte, cu zvonul mormintelor pustii în care cântă vântul iernii, cel care ucide cerşetorii de pe străzile din Kingsdoom, şi urletul lupilor care se pregătesc să sfâşie.

M-am întors şi m-am îndepărtat şi, văzându-i pe maestrul armurier Nykr şi pe vestitorul care îl ajuta, le-am zis că inamicul meu îşi ceruse dreptul cavaleresc, pe care aveam de gând să i-l acord.

Wistan s-a grăbit să vină la mine cu un scut nou, unul pe care îl luasem de la Curteroşie, şi care era acoperit cu o pânză aşa încât să nu poată fi văzut leul auriu care fusese blazonul lui Sir Ravd. L-am luat şi, văzând că scutierul lui Loth nu vrea cu niciun chip să-şi părăsească locul de lângă

zid şi să-i ofere arme cavalerului său, i-am spus lui Wistan că trebuie să-l ridice în picioare şi să-i ofere alte arme.

— Dar n-am nicio armă de dat, Sir Able, cu excepţia sabiei mele.

— Dă-i-o pe-aia, am zis eu; în timp ce alerga să-mi îndeplinească porunca, împreună cu scutierul celălalt am scos sabia lui Loth din scutul meu, deşi se înfipsese adânc în lemnul de salcie.

Wistan l-a ridicat şi l-a înarmat din nou pe Loth. Alb la faţă şi în stare de şoc s-a întors spre mine, iar eu i-am dat sabia lui Loth, una de oţel curat.

— Îţi aparţine, i-am zis. Vezi dacă-ţi încape în teacă.

M-am întors la Loth şi l-am silit să continue lupta. A făcut un pas în spate, a ridicat sabia care fusese a lui Wistan şi a strigat din nou. Cu multă vreme în urmă am auzit pescarii cum strigă de la o barcă la alta şi, deşi sunetul lui Loth era impregnat de tristeţe, iar al pescarilor, nu, am simţit cumva că scopul era acelaşi, că-i saluta pe ceilalţi şi-i chema în ajutor.

Nu m-am gândit prea mult la asta sau, mai bine zis, mi-am propus doar să închei mai repede şi să scap de el înainte să-i vină ajutoarele. Am încercat şi, curând, mi-am dat seama că toporul meu îl lăsase fără un ochi, iar el abia reuşea să se mai apere când îl atacam din dreapta. Cu toate astea, lupta la fel de îndemânatic ca orice om în viaţă, suportând lovituri care ar fi omorât un cavaler viu. Lupta în întuneric, printre fulgii care zburau între noi şi, deşi îşi pierduse braţul cu care mânuia sabia, şi-a aruncat scutul şi şi-a înşfăcat arma de pe jos, din propria mână, care era atât de aproape de glezna mea, încât ar fi putut să mă apuce.

Au venit. Morţii pe care îi chemase. Nu ştiu dacă erau din mormintele sau cavourile din jurul nostru, dar au venit. Unii fuseseră ucişi de curând, alţii muriseră de atâta vreme, încât Morcaine abia dacă reuşea să-i facă să se mişte. Spectatorii au fugit cu toţii, însă asta nu m-a preocupat prea tare.

În momentul acela, am aruncat toporul şi am scos-o pe

Eterne; astfel am chemat şi eu ajutoare, care au venit galopând prin cerul plin de fulgi. Norul s-a risipit, iar soarele a strălucit din nou, făcând zăpada proaspătă să sclipească, în timp ce morţii se înfruntau cu alţi morţi pentru a apăra onoarea unei regine în viaţă. Wistan, Pouk şi Uns luptau şi ei alături de mine, iar Norr îi lovea şi-i călca în picioare pe duşmanii mei şi probabil că i-ar fi şi străpuns cu cornul, doar că acesta era deocamdată mult prea mic. Gylf se năpustise şi el, mai mare şi mai înfricoşător decât orice leu.

Soarele era încă pe cer atunci când s-a terminat lupta. Am şters lama sabiei Eterne cu ce m-am priceput mai bine şi am aruncat cârpa fiindcă puţea a mormânt, după care am băgat-o în sfârşit în teacă. Arnthor rămăsese pe tronul său, ţinând-o în braţe pe Gaynor, care leşinase. Morcaine zâmbea din spatele lui. În faţa lor stăteau cinci cavaleri cu săbiile scoase din teacă, iar eu mi-am dat seama că erau mândria castelului Thortower, aşa cum se remarcaseră în timpul turnirului: Marc, Lamwell, Gerrune, Rober şi Oriel.

— Ai triumfat, Sir Able, a strigat Morcaine. Cumnata mea a izbândit şi ea odată cu tine. Accept acest deznodământ, deopotrivă cu nevinovăţia ei.

Pe buze i-a înflorit un zâmbet, iar în ochi i-am citit o poftă întunecată şi teribilă.

— O să cinezi cu noi în seara asta! Vreau să-ţi vorbesc, mi-a zis Arnthor.

Ochii săi erau la fel de negri precum pielea dragonilor. Am îngenuncheat.

— Bucuros, Majestatea Voastră.

Capitolul 33
SUB THORTOWER



Uns fusese înjunghiat; rana îi rămăsese expusă până când am bandajat-o, iar el părea groaznic de slăbit.

— Îs bine, dom’le. Îs bine.

Asta a fost tot ce a spus înainte să închidă ochii. Nu puteam să-l vindec fără să-l trădez pe Valfather, deoarece jurasem să nu fac aşa ceva. Am fost foarte tentat, m-am aplecat asupra lui şi mi-am pus mâna pe fruntea lui; se poate ca puţină alinare să fi trecut prin palma mea. Sper.

L-am dus înapoi la han şi l-am lăsat pe Pouk să aibă grijă de el, în timp ce Wistan şi cu mine ne-am pregătit să luăm cina cu Arnthor şi Gaynor. Ne-am spălat cu apa pe care am încălzit-o la foc şi ne-am pus cele mai bune haine.

Wistan a petrecut multă vreme examinându-şi noua sabie, a cărei lamă a şters-o fără încetare şi a uns-o; a privit mânerul încrustat cu nestemate, întorcându-l pe toate părţile ca să prindă orice geană de lumină, mai întâi profitând de soarele la asfinţit, apoi de foc şi de lumânări. Când am încălecat, curaţi şi mirosind bine, mi-a zis:

— Când o să ajung cavaler, o să-i spun scutierului meu cum m-am luptat cu morţii în Curtea Mare.

L-am aprobat din cap şi i-am poruncit lui Norr să pornească în galop.

— Şi cum m-am luptat cu Fiii Furiei în Jotunland, împreună cu Aelfii. Şi cum am câştigat o mulţime de bogăţii.

— Dar ai câştigat şi mai multe de pe urma pariurilor, i-am zis. Cei care au fugit astăzi se vor întoarce mâine şi-şi vor plăti datoriile.

A dat din cap absent.

— Presupun că Pouk o să adune şi câştigul lui Uns, de îndată ce se va recupera suficient ca să fie lăsat singur câteva ore.

— O să-i spun despre toate astea, iar el va crede probabil că sunt cel mai mare mincinos, a râs Wistan.

— Curând va deveni mai bătrân şi mai înţelept. Tu câţi ani ai?

— Aproape optsprezece. Curând voi deveni cavaler, sau cel puţin aşa sper.

— Eşti deja cavaler. Atâta doar că nimeni nu-ţi spune aşa, adică Sir Wistan.

— I-aţi spus ceva asemănător şi lui Toug.

— Aşa e. Toug e cavaler, deşi nu vrea să fie. Problema e că nu contează ce vrea el.

Wistan mi-a făcut semn că a înţeles, dar eu nu am mai spus nimic.

— N-am priceput asta când am fost mai tânăr. Am vrut să fiu cavaler şi cavaler am devenit, dar nu fiindcă am ales să fiu unul, ci datorită lucrurilor pe care le-am făcut şi a felului în care am gândit. Binele şi răul se definesc în gând, dar au legătură şi cu alegerile noastre.

— Ca în cazul prinţesei?

Nu mă gândisem la asta.

— Nu, nu chiar aşa, i-am răspuns. Ea a ales binele, dar se pare că răul a ales-o pe ea.

Am mai vorbit o vreme, înainte ca podul să fie coborât pentru noi, dar şi după aceea; singurul lucru notabil a fost însă spus de Gylf, înainte să intrăm în sala tronului.

— Urechi ciulite.

Ca de obicei, a avut dreptate; dacă a existat vreodată un moment în care a trebuit să fiu cel mai atent cu putinţă, cu siguranţă acela a fost; la fel de important a fost şi că a hotărât să vorbească în prezenţa lui Wistan. Nu ştiu dacă asta s-a datorat faptului că l-am numit pe Wistan cavaler

sau fiindcă luptaseră împreună. Se poate să fi fost o combinaţie între acestea două. Poate ceva mai mult. Gylf se pricepea de minune să judece oamenii.

Fusesem şi în sala tronului din Utgard; în comparaţie, cea a lui Arnthor părea mai mică, dar era mai bine mobilată cu scaune şi bănci cu spătar, destinate oaspeţilor, şi nu cu scăunele. Pe pereţi erau atârnate scuturi, cele ale cavalerilor faimoşi aveau blazonul colorat, cele ale cavalerilor mai puţin distinşi în luptă aveau doar blazoane conturate, iar cele ale cavalerilor care încă nu-şi demonstraseră talentul pe deplin erau goale. Luasem şi eu parte la acest obicei când alesesem un scut verde şi fără blazon, deşi la vremea aceea nu-mi dădusem seama.

Arnthor şi Gaynor stăteau la o masă aşezată pe un piedestal. Regina stătea la dreapta regelui, iar eu urma să mă aşez la stânga lui, aşa cum m-a informat pajul care ne-a îndrumat acolo. La stânga mea era Morcaine. Aranjamentul acesta putea fi dedus şi după calitatea scaunelor, al lui Arnthor fiind aurit şi bătut cu pietre preţioase, al lui Gaynor, mai mic şi mai delicat, iar al prinţesei aurit doar pe spătar, deşi sculptat frumos şi cu o pernă de catifea. Al meu era mai simplu decât ale lor, dar era cu siguranţă impunător, lat şi cu blazonul regal sculptat pe spătar. Wistan a fost îndrumat spre o masă aflată mai jos, însă Gylf s-a aşezat lângă scaunul meu.

— Trompetele vor anunţa sosirea Maiestăţii Sale, a murmurat pajul. Toată lumea trebuie să rămână în picioare până când vă oferă el permisiunea să vă aşezaţi. Imediat după aceea, trebuie să luaţi loc.

I-am spus că mi-aş fi dorit să mă sfătuiască şi în timp ce mâncam.

— Aşa va fi. Fiecare persoană de la masa asta va fi ajutată de un paj. Eu voi fi în spatele dumneavoastră. Îndoiţi un deget dacă vreţi să-mi vorbiţi. Vă voi ajuta cu felurile de mâncare sau, dacă doriţi, puteţi trimite mesaje prin intermediul meu.

În timp ce vorbeam, în sală au început să intre şi ceilalţi oaspeţi. Cred că trebuie să fi fost vreo sută în total. Am

întrebat cum trebuie să mă port.

— Nu vorbiţi înainte să vi se adreseze ei – cel puţin în privinţa persoanelor cu rang regal. Majestatea Sa regele va fi servit primul, pe urmă Majestatea Sa regina, apoi Alteţa Sa princiară şi după aceea dumneavoastră. Nu mâncaţi şi nu beţi prea mult. Nu râdeţi decât dacă o face şi Majestatea Sa.

Mi-am dorit atunci să-l am alături pe contele-logofăt; aş fi vrut să-l întreb de ce Morcaine era în spatele reginei, din moment ce ea ar fi putut pretinde tronul dacă regele ar fi murit. Deşi contele-logofăt luase loc la o masă aflată mai jos, eram despărţiţi doar de doi meseni.

Cel mai apropiat dintre ei, crezând că mă uit la el, m-a felicitat pentru victorie.

I-am mulţumit adresându-mă cu „domnule”, la care pajul meu mi-a şoptit agitat „Alteţa Voastră”.

Ducele respectiv l-a ignorat pe paj şi a trecut peste greşeala mea:

— Mi-ar plăcea foarte mult să ştiu, Sir Able, cum a reuşit Majestatea Sa să găsească un cavaler îndeajuns de viteaz ca să înfrunte duşmanii cu care te-ai luptat.

— Trebuie să fie mulţi în Celidon, Alteţa Voastră, i-am răspuns.

— Sunt surprins că n-a putut găsi pe nimeni altcineva. Vom avea nevoie de tine când vom fi atacaţi de Caan.

— Vă aşteptaţi să intrăm în război, Alteţa Voastră? am ridicat eu din sprâncene.

— Da, aşa se obţine reputaţia de profet. Trebuie să pari înţelept şi să prezici războiul, fiindcă întotdeauna vei avea dreptate. Eşti în slujba ducelui Marder?

— Da, Alteţa Voastră. Am această onoare.

— O să-l întreb despre tine când ne vom întâlni. Voi fi…

În momentul acela, au răsunat trompetele. Ne-am ridicat, iar cei care nu erau cu faţa spre intrare s-au întors. Arnthor a intrat primul, înalt şi ţeapăn, în timp ce vestitorul care îl asistase pe maestrul armurier îi anunţa numele şi titlurile.

— *Majestatea Sa regală, regele Arnthor, Apărător al*

Vestului şi tot aşa.

A urmat Gaynor. Era bineînţeles mult mai micuţă, dar încântătoare în veşmântul ei de catifea albă şi purtând o coroană din aur roşu ornat cu diamante. Doi paji îi duceau trena.

— *Alteţa Sa regală, regina Gaynor, ducesă de Daunte, contesă de Chaus, contesă de...* un loc pe care l-am uitat, şi încă vreo duzină de titluri de baroană.

După frumuseţea exuberantă a lui Gaynor, Morcaine părea să semene mai degrabă cu un bărbat, la fel de înaltă ca fratele ei şi îmbrăcată într-o rochie bogată de catifea neagră şi stacojie, cu un singur paj care să-i ducă trena.

— *Înălţimea Sa regală, prinţesa Morcaine, fiica lui Uthor, ducesă de Ringwood...*

Mi-a zâmbit şi a fost singura care a făcut-o; i-am surâs la rândul meu, deşi nu sunt sigur că îmi zâmbise cu intenţii bune.

În tot acest timp, mi-am răscolit mintea în căutarea mesajului care mi se dăduse. Arnthor îmi vorbise în curte, dar asta nu trezise în mine niciun mesaj. Aici, în sala tronului său, mă uitam la faţa lui şi el la a mea, dar nu aveam ce să-i transmit. Am căutat, dar n-am găsit decât gândurile de iubire ale lui Norr, care aştepta răbdătoare în grajd şi care mă asigura că era îngrijită regeşte şi făcea obiectul atenţiei admirative a grăjdarilor regali.

Arnthor s-a dus la tron şi s-a aşezat. Gaynor a venit în dreapta lui; mi s-a părut că era emoţionată şi speriată. În stânga mea, parfumată şi elegantă, Morcaine a venit la masă ca o persoană care nu stăpâneşte doar Thortower, ci întregul Mythgarthr. A rămas o clipă în picioare strălucind şi zâmbind de parcă s-ar fi aşteptat ca oaspeţii fratelui ei să o ovaţioneze. E adevărat că el era rege; dar Morcaine era de spiţă regală. Acest gând a fost urmat curând de un altul, acela că ea, mai mult decât el, purta în vene sângele părintelui lor regal, cel al unui dragon din Muspel.

Garsecg, fratele lor, se comportase regeşte, dar rămăsese doar un dragon. Dacă exista cineva în anturajul lui Arnthor care ar fi putut sufla flăcări, cu siguranţă că

acesta era însuşi regele.

Pentru un minut sau chiar mai mult, am rămas în picioare. Într-un târziu, Arnthor a schiţat un gest plictisit, iar noi ne-am aşezat.

Imediat ne-au adus mâncarea, atât de repede, încât era evident că servitorii aşteptaseră dincolo de uşile laterale. Un bucătar a pus o lebădă mare friptă pe masa noastră şi, la semnalul lui Arnthor, a tăiat-o cu un cuţit nu cu mult mai mic decât o sabie. Odată ce a despicat-o, am văzut că înăuntru fusese potrivită o gâscă, prăjită în acelaşi timp, în care fusese potrivit un fluierar, în care era o raţă şi apoi trei păsări mai mici. Le pregătiseră astfel după ce dezosaseră lebăda.

Bucătarul i-a arătat cele mai mici două păsări (cred că erau o prepeliţă şi un sturz) lui Arnthor, care a încuviinţat. Servitorul a tăiat apoi cu îndemânare puţin din ambele, din care a gustat cu iuţeală. Arnthor l-a aprobat din nou, iar păsările i-au fost servite.

A urmat Gaynor, bucătarul sugerându-i cea de-a treia pasăre cu care fusese umplută raţa. A clătinat din cap şi a primit în schimb pieptul de raţă. Morcaine n-a vrut deloc. Eu am cerut ceea ce refuzase Gaynor, dorindu-mi să văd despre ce era vorba, dar şi să demonstrez că, dacă ea se temea să nu fie otrăvită, eu eram dispus să-mi asum riscul, de dragul ei. Friptura mea s-a dovedit a fi de potârniche, absolut delicioasă şi deloc periculoasă.

După ce a plecat bucătarul, Arnthor a tăiat copanul lebedei cu propriul pumnal şi l-a ridicat.

— Aici avem obiceiul să mâncăm împreună cu câinii, mi s-a adresat el mie. Zic asta mai ales fiindcă văd că l-ai adus pe-al tău.

— Mi s-a zis că pot să-l aduc fără să supăr pe nimeni, Majestatea Voastră, am mărturisit eu. Sper să nu mă fi păcălit cineva.

— Deloc, a zâmbit el. Probabil că mi-ai văzut ogarii.

— I-am văzut, Majestate. Sunt animale nobile.

— Aşa e.

A fluierat şi, imediat, în jurul jilţului său au apărut şase

câini hăitaşi care au început să mârâie la Gylf.

— Nobili nu doar ca înfăţişare, ci şi în comportament. Eu vânez mistreţi, Sir Able, sau chiar vânat mai mare când îl găsesc. Câinii care rămân în urmă sunt înecaţi din porunca mea.

— Vânătoarea este cel mai nobil dintre sporturi, Majestatea Voastră, am zis eu.

— Eu aş fi spus că e războiul, iar mulţi de pe aici preferă meleul. Dar e o chestiune în privinţa căreia fiecare are dreptul la opinie.

Gaynor, care arătase înspăimântată în tot timpul acela, devenise aproape albă la faţă. Mi-ar fi plăcut să ştiu dacă Morcaine mai zâmbea, dar n-am îndrăznit să întorc capul.

— Câinele tău e flămând, Sir Able?

— Cred că da, Majestatea Voastră. E flămând mai mereu, judecând după experienţele mele.

Arnthor a ridicat din nou copanul lebedei.

— N-ai nimic împotrivă să-i ofer bucata asta? Unii oameni nu acceptă ca alţii să le dea de mâncare câinilor lor.

— Ar fi o onoare şi pentru el, şi pentru mine.

— Cum zici.

Zâmbind, Arnthor a aruncat copanul de lebădă spre Gylf, care l-a prins cu îndemânare în bot. Ogarii l-au înconjurat mârâind şi pufnind. El a lăsat carnea jos, şi-a pus laba din faţă pe ea şi a scos un răget care a zguduit întreaga sală. Câinii lui Arnthor şi-au pus coada între picioare şi au fugit. În tăcerea care a urmat nu s-a auzit decât trosnetul oaselor de lebădă.

Mâncasem o jumătate de potârniche când Morcaine a izbucnit în râs.

— Îi cresc să fie duri acolo, în Jotunland, nu-i aşa?

Auzind cuvintele astea, oaspeţii regelui au început din nou să mănânce şi să vorbească.

— Probabil că da, Înălţimea Voastră, i-am răspuns eu.

— De-acolo l-ai luat?

— Nu, Înălţimea Voastră. Din pădurile de-aici din Celidon. A fost un cadou din partea poporului bodachan.

Faţa i s-a transformat în cea a fratelui ei, dar n-aş putea să spun cum a fost posibilă una ca asta. Nu am făcut-o în mod conştient, dar m-am trezit întors spre el, vorbindu-i.

— Vedeţi, am veşti din partea reginei Disiri a Aelfilor de Muşchi, din partea regelui Ycer al Aelfilor de Gheaţă şi din partea regelui Brunman al poporului bodachan. Ăsta e motivul pentru care l-am primit pe tovarăşul meu, ca să mă ajute să-mi duc sarcina la îndeplinire.

— N-am auzit niciun mesaj până acum, mi-a spus Arnthor.

— Şi totuşi am unul, Majestatea Voastră. Unul care mi-a ocupat cea mai mare parte a vieţii, deşi nu mi-am petrecut prea mulţi ani în Mythgarthr. Ar fi trebuit să vi-l transmit personal, nu în sensul că ar trebui să vi-l spun între patru ochi, ci să vă conving prin persoana mea că trebuie să plecaţi urechea. Există şapte lumi, Majestatea Voastră, şi aşa se face că cea mai de sus, acolo unde împărăţeşte Preaînaltul Zeu şi nimic nu este impur, este cea mai mare. Lumea de dedesubt...

— Ce? Ai venit să-mi ţii lecţii de metafizică?

— ...este mai mică, dar mai întinsă decât toate celelalte la un loc. Creaturile înaripate de acolo nu sunt perfect pure, dar se apropie atât de mult de ideal, încât li se permite să-l servească pe Preaînaltul Zeu, aşa cum nobilii din acest regat vă servesc pe dumneavoastră.

— Mai bine, sper.

— Şi mai jos este cea pe care o numim Cerr. Noi, cei din Mythgarthr care credem că acest tărâm e spaţios, ni-l imaginăm incredibil de vast fiindcă întinderea sa e mai mare decât a celor patru lumi de sub el. Conţine multe lucruri şi multe popoare, dar stăpânii lui de drept sunt Overcinii – Valfather şi regina lui, fiii şi fiicele lor, împreună cu familiile. Lor le-am oferit inimile noastre şi lor ne închinăm atunci când ne rugăm cu credinţă.

— Am în minte o întrebare cu privire la victoria ta de azi, mi-a zis Arnthor.

— Sub ei este regatul nostru omenesc. Noi îl locuim de drept. Dedesubt se află tărâmul mai mic pe care îl numim

Aelfrice, ceva mai restrâns decât al nostru, dar destul de frumos. Acolo trăiesc regina Disiri şi regii pe care i-am numit, monarhii al căror mesager sunt eu. În tărâmul lor, Preaînaltul Zeu a pus un popor numeros numit Kulili. Aşa cum noi ne închinăm Overcinilor, Kulili ar fi trebuit să ne venereze pe noi. Astfel s-a şi întâmplat, iar ea la rândul ei a fost adorată de dragonii din Muspel. Kulili şi-a dorit însă altfel de supuşi şi i-a modelat după înfăţişarea noastră, noi fiind cei cărora li se închină, pentru ca aceia pe care îi iubea să aibă forma pe care o venerează. I-a creat şi le-a cerut în schimb recunoştinţă. Ei au refuzat şi au aruncat-o în mare.

În momentul acela, toată sala tronului se cufundase în tăcere ca să asculte. Doar Arnthor părea decis să mă întrerupă.

— În felul ăsta au devenit stăpâni în Aelfrice, lume pe care o conduc şi azi, fiindcă sunt cuceritori. Cei mai înţelepţi dintre ei se închină nouă, ştiind că aceasta este dorinţa Preaînaltului Zeu, cel care a creat cele şapte lumi. Cei mai nesăbuiţi, văzându-ne vanitatea, avariţia şi cruzimea, şi-au întors faţa de la noi şi se închină la dragoni, ceea ce a creat mult rău, fiindcă până şi cei mai buni dintre ei sunt consumaţi de dorinţa de putere.

— Porţi un dragon pe scut, a remarcat Arnthor. Ai uitat cumva că e unul şi în genealogia mea?

— Nu, Majestatea Voastră. Şi nici n-am trecut cu vederea faptul că v-aţi petrecut copilăria printre Aelfii de Mare şi nici că îl aveţi pe Nykr pe blazon ca să-i onoraţi. Nici regii şi reginele de care v-am zis n-au uitat asta, ba chiar au fost nevoiţi să vă vorbească astfel, să vă implore să daţi altă formă poporului nostru. Kulili i-a format, Majestatea Voastră. Ei ştiu că dumneavoastră ne puteţi reforma pe noi, făcându-ne puternici, dar iertători, blânzi, dar drepţi. Pot să vă vorbesc în nume personal, Majestatea Voastră?

— După toată introducerea asta, chiar te rog! m-a îndemnat el.

— Am trăit în pădurile din nord, Majestatea Voastră nu

departe de Irringsmouth. E un oraş în ruine.

Mi-a făcut semn că ştie.

— Pădurile de acolo sunt bântuite de bandiţi care îşi spun Companiile Libere. Sunt la fel de cruzi şi de rapaci ca dragonii; cu toate astea, mulţi îi aclamă fiindcă ei îi jefuiesc pe perceptorii dumneavoastră şi din când în când încearcă să apere poporul de raidurile Fiilor Furiei. Lăsaţi-i pe oamenii ăştia să aibă companii cu adevărat libere, Majestatea Voastră, compuse din altceva decât bandiţi. Învăţaţi-i să se înarmeze şi alegeţi-vă cavalerii dintre ei. Perceptorii nu vin foarte des; când apar însă, iau tot, fiindcă ai noştri sunt puţini şi săraci. Lăsaţi-i să plătească un tribut fix, unul care să nu-i sărăcească. Ajutaţi-i şi protejaţi-i şi peste o vreme îi veţi găsi mai bogaţi şi mai numeroşi, prieteni loiali ai Coroanei. Regina Disiri şi regii care m-au trimis…

— Nu sunt cei cărora le-ai jurat credinţă, a zis Arnthor. Cu mine e altceva. Nu cumva reformele pe care mă încurajezi să le fac sunt acte de trădare şi de subminare?

— Nu, deloc!

Am citit în ochii săi că eşuasem, dar am mai făcut un efort.

— Regele din Cerr împărăţeşte ca un tată, Majestatea Voastră. Şi de asta i se spune Valfather. Datorită acestui lucru e o onoare să-l slujeşti chiar şi atunci când te îndrepţi spre o înfrângere sigură. Acelaşi lucru îl cer Aelfii de la Majestatea Voastră.

Arnthor şi-a întins mâna.

— Scoate-ţi centura cu sabia, Sir Able. Predă toate armele regelui tău.

Am auzit-o pe Gaynor icnind, dar am dat ascultare poruncilor.

— Pintenii poţi să ţi-i păstrezi!

A chemat doi cavaleri şi le-a spus unde să mă ducă. Deşi m-au păzit cu săbiile scoase din teacă, nu era nevoie să o facă.



— Aici nu ne mai vede regele, a zis unul dintre cavalerii

care mă escortau spre temniţă.

Şi-a pus sabia în teacă şi mi-a întins mâna.

— Eu sunt Sir Manasen.

Celălalt mi-a dat şi el mâna.

În timp ce vorbeam, a venit un temnicer, iar Manasen i-a spus că trebuie să mă închidă într-o celulă din porunca regelui, dar nu are voie să se poarte urât cu mine. A adăugat că va trimite personal un servitor cu hrană, pături şi paie curate.

După aceea am fost închis într-o celulă cu pereţi de piatră, urât mirositoare, îngustă şi foarte întunecată; cred că am petrecut în ea opt ore de singurătate. Mi-am ţinut mintea ocupată în tot timpul acela repetând unele părţi din mesajul meu, separându-le pe cele pe care reuşisem să le transmit de cele pe care nu apucasem şi încercând să-mi dau seama cum să vorbesc cu mai multă pricepere.

Din fericire, am fost întrerupt de sosirea servitorului lui Manasen, care mi-a adus mâncare, o grămadă mare de paie curate şi o cană cu vin. După ce mi-a dat lucrurile acestea, a început să se certe cu temnicerul, cerându-i să mi se ofere o celulă cu fereastră. Celălalt l-a refuzat cu înflăcărare, insistând că asemenea celule erau rezervate celor cu sânge nobil.

Nu le-am acordat prea multă atenţie, dar am înţeles că s-ar putea totuşi să obţin cât de curând o asemenea temniţă. Nu mâncasem prea mult la masa regelui, aşa că eram hămesit. Bucatele pe care mi le trimisese Manasen erau simple – friptură de vită, pâine, o bucată de brânză şi un măr – dar erau bune şi din belşug. Le-am devorat până la ultima fărâmă.

Molfăiam cotorul mărului când servitorul a plecat şi-a intrat temnicerul. Era un ins voinic, care purta o cheie nu cu mult mai scurtă decât fluierul piciorului meu, dar ştiam că-l puteam doborî fără probleme dacă mi-aş fi dorit. S-a aşezat fără să fie invitat, şi-a pus cheia şi felinarul pe podea, în faţa lui, şi m-a întrebat dacă nu îi dau şi lui o gură de vin. I-am turnat un pahar plin.

— Se vorbeşte frumos de tine acolo sus.

— Sir Manasen şi Sir Erac s-au comportat cu bunătate.
— E bine să ai prieteni când ajungi aici.
Vorbele astea au sunat cumva pline de importanţă, aşa că l-am aprobat din cap.
— E bine să ai prieteni peste tot. Am avut mulţi în Jotunland şi chiar mai mulţi în Cerr.
A trecut peste faptul că am vorbit despre Cerr fără să clipească.
— Tărâmurile îngheţate? Chiar ai fost acolo?
— În iarna asta. Crede-mă, chiar mă bucur c-am plecat.
— Şi totul e mare? Adică vacile şi… toate?
— Nu, i-am răspuns, doar oamenii şi nici măcar toţi, fiindcă Fiii Furiei au sclavi din rândurile noastre. Iar sub Utgard este o temniţă, n-am fost prizonier acolo, dar am mers să mă uit. Nu ştiu cât de mare e temniţa de aici, dar cred că aceea era mai întinsă, de vreme ce prizonierii erau Fii ai Furiei. Cu siguranţă însă e mai îngrozitoare decât toate temniţele pe care le-am văzut până acum.
— Mi-ar plăcea să văd şi eu temniţa aia, a zis el după ce a luat o duşcă din vinul meu.
— Poate c-ai să ajungi s-o vezi într-o zi. Era un loc îngrozitor, aşa cum ţi-am zis, dar nu prea erau prizonieri. Mi s-a spus că regele Gilling obişnuia să-i execute direct pe cei care i se împotriveau.
— La noi nu-i aşa, a scuturat temnicerul din cap, dar nici aici nu e plin.
— Unele dintre celule voastre au totuşi ferestre. Aş vrea şi eu una.
Am văzut cum spatele i se înţepeneşte brusc.
— Nu pot face asta, domnule. Sunt doar pentru prizonierii cu sânge nobil.
— Sunt cavaler.
— Ştiu, dar nu ajunge.
— Aş fi dispus să plătesc o chirie modestă.
— Chiar voiam să vorbim despre asta imediat ce-aş fi terminat vinul, m-a informat el golindu-şi paharul.
I-am turnat ceea ce mai rămăsese în cana mea.
— Vedeţi dumneavoastră, unii sunt trataţi într-un fel,

alţii pe dos. Înţelegeţi ce vreau să spun… Tu… tu ai prieteni. Când a venit cu paie şi haleală, eu nu m-am opus, cred că aţi observat. M-am comportat cât de bine se poate, nu-i aşa?

— Desigur şi apreciez asta foarte mult.

— Ştiam că o s-o faceţi. Sunteţi cavaler şi gentleman, aşa cum poate vedea oricine. Doar că eu nu eram obligat să mă comport bine. L-aş fi putut ţine afară. I-aş fi putut cere un ordin în scris de la contele-logofăt şi apoi să trag de timp. Stăpânul lui l-ar fi putut obţine într-o zi sau două, dar dacă s-ar fi lăsat în seama lacheului, nu l-am fi avut niciodată.

I-am făcut semn că înţeleg.

— Sunt un om bun, dar sunt şi sărac. Un om sărac, domnule, nu poate să fie bun pe gratis.

Felinarul lui, aşa cum cred că ţi-am spus mai devreme, lumina dincolo de uşa deschisă a celulei, undeva în spatele lui, aruncând o strălucire galbenă pe peretele coridorului. Pentru un moment, ceva mare, întunecat, care se mişca neauzit, a aruncat o umbră, după care a dispărut.

L-am întrebat cam cât costa bunătatea lui.

— Doar un taler pe lună, domnule. Nu-i mult, nu-i aşa? Pentru un taler – de argint, atenţie! – pe care mi-l daţi la fiecare lună plină, o să descoperiţi că sunt bun şi dornic să vă ajut, domnule. Numai că nu vă pot da o celulă cu fereastră. Asta chiar nu se poate, domnule. N-ar îngădui contele-logofăt.

— Ba da. Vine des pe-aici?

— Din două în două săptămâni, domnule. Ca să se asigure că lucrurile sunt în regulă.

— Cred că e suficient. Este lună nouă chiar acum, nu-i aşa? Mi s-a părut că o văd noaptea trecută.

Temnicerul şi-a lins buzele.

— Da, domnule, aşa e.

— Înseamnă că termenul primei plăţi a trecut.

— Da, domnule. Dar pot să socotesc de oricând, de la primul pătrar…

— Înţeleg, l-am aprobat. Sunt douăzeci şi patru de talere

într-o livră, aşa cred.

— Bineînţeles că aşa este, m-a asigurat el lingându-şi din nou buzele.

— Eşti un om de cuvânt, un bărbat cu onoare?

— Da, domnule. Încerc să fiu, domnule.

— Asta e cam tot ce putem spune despre noi. Eu sunt Sir Able, ştii asta. Pot să te întreb cum te numeşti?

— Fiach, domnule. La ordinele dumneavoastră.

Am scos una dintre monedele mari de aur din Jotunland.

— Aici ai mai mult aur decât într-o livră. De vreme ce nu ştiu cât, voi presupune că sunt douăzeci şi patru de talere. Eşti de acord?

— Nu, până când nu văd.

I-am dat moneda. A lustruit-o de mânecă, a ridicat-o şi a făcut-o să strălucească la lumina felinarului, a încercat-o cu dinţii şi mi-a dat-o înapoi.

— Pare în regulă, domnule. O să încerc să o schimb.

— Am de gând să-ţi ofer o învoială, i-am zis eu clătinând uşor din cap. Tu vinzi bunătate de un taler pe lună, deci moneda asta ajunge pentru doi ani. Mai mult, deşi ne-am înţeles pentru doi ani, o să-ţi ofer bani pentru bunătatea ta indiferent cât timp voi sta aici. Trei ani. Sau cinci. Dacă sunt eliberat însă într-o săptămână, nu-mi vei datora nimic. Aurul rămâne al tău şi ne despărţim prieteni.

Mi-a făcut semn că nu.

— De ce nu?

— Pe aici nu procedăm aşa.

— Tu şi ceilalţi temniceri, am oftat eu.

S-a ridicat, apoi şi-a luat cheia şi felinarul.

— Nu-nţelegeţi cum merg lucrurile în rândul nostru. Trebuie să-mi daţi un taler.

— Dar nu am. Am lăsat monedele mai puţin valoroase scutierului meu. O să mi le aducă el dacă-i permiţi să mă viziteze.

A mormăit ceva, a dat să plece, dar s-a întors.

— Daţi-mi moneda şi-o să vă aduc restul, aşa cum am zis.

A fost rândul meu să-i fac semn că nu.

— Credeţi că prietenii o să vă fie alături. Eu ştiu cum merge treaba. Vă vor vizita o vreme. Pe urmă, vizitele se vor rări şi veţi rămâne doar cu mine, iar eu voi căpăta tot ce aveţi acolo, a încheiat el arătând cu cheia la punga mea.

Am fost tentat să-i spun că voi evada înainte să se întâmple asta. Poate că ar fi trebuit s-o fac.

— Aţi face bine să lingeţi blidele alea, domnule, fiindcă asta a fost ultima cină ca lumea pe care o veţi avea timp de ani întregi.

Am rămas tăcut.

— Daţi-mi moneda şi am s-o duc la un aurar. Dacă el spune că e bună, vă aduc douăzeci de taleri. Şi căpătaţi şi bunătatea mea.

A făcut o pauză, dar eu n-am vorbit; într-un final, mi-a zis:

— Oricum va fi a mea mai devreme de un an, aşa că nu-mi mai bat capul cu dumneavoastră.

Uşa din bare de oţel s-a închis cu zgomot în urma lui, iar eu m-am uitat cum răsuceşte cheia aceea mare în lacăt. Eram pe jumătate tentat să-i spun lui Org să-l cruţe şi pe jumătate dispus să-i strig să-l termine; până la urmă, n-am făcut nimic.

L-am auzit pe Fiach îndepărtându-se, şase paşi, poate şapte, iar apoi a răsunat doar trosnetul oaselor sale.

După ce am considerat că Org a terminat de mâncat, l-am pus să deschidă uşa şi să ascundă cheia, după care am pornit să explorez temniţa.

Capitolul 34
NOUA MEA SABIE



În noaptea aceea am dormit în celula mea şi, ca să fiu sincer, îmi doream să fi existat vreo metodă de a o încuia pe dinăuntru. Am visat că eram pe *Neguţătorul de Miazănoapte* (nu era prima dată când se repeta acest vis după ce mă întorsesem din Cerr). Am văzut feţele turbate şi hămesite ale Osterlingilor şi mi-am dat seama că au de gând să debarce pe Insula de Sticlă, acolo unde se afla mama. Am mers la căpitan şi i-am poruncit să se îndrepte într-acolo; nu m-a auzit şi nici nu m-a văzut, iar când i-am dărâmat clepsidra de pe masă, aceasta s-a răsturnat de una singură. M-am trezit tremurând şi m-am regăsit în temniţă. Neavând niciun chef să adorm din nou înainte ca visul să se fi şters de tot, am plecat să caut pături.

La Sheerwall era greu să intri în temniţă fără să treci mai întâi prin curtea interioară. Aici la Thortower era altfel; descoperisem mai devreme o scară care ducea către o uşă de stejar masiv întărită cu bare de oţel. Am urcat din nou treptele acelea, am deschis uşa şi am ajuns în bucătăria castelului unde vreo zece bucătari şi ajutoarele lor dormeau pe baloţi de paie. Era limpede că aici se pregătea mâncarea pentru prizonieri, raţii care după aceea erau duse jos. Am suflat în felinar, l-am aşezat pe o treaptă şi am închis din nou uşa, încercând să fac cât mai puţin zgomot. Un ajutor s-a trezit şi s-a uitat la mine. Mi-am dus degetul la buze şi i-am spus să se culce la loc; a dat din cap

că a înţeles sau, cel puţin, s-a prefăcut. Nu pot să-mi imaginez ce a crezut la vederea unui cavaler care se strecoară noaptea în bucătărie.

Dincolo de bucătărie era un hol, destul de înghesuit, care ducea în sala mare în care stătusem cu Arnthor, Gaynor şi Morcaine. Am fost curios pe unde intraseră, ce uşă folosiseră; am găsit-o acoperită de cea mai mare oglindă pe care am văzut-o în Mythgarthr. Bănuiesc că servea regelui, reginei şi prinţesei ca să-şi verifice încă o dată înfăţişarea, înainte de a-şi face apariţia în sală.

Asta mi-a dat o idee. Am înşfăcat o bucată de săpun tare de la bucătărie şi am cioplit-o sub formă de creion cu care am scris pe oglindă: „Gândurile voastre – vieţile noastre”. Am folosit întâi caracterele din Aelfrice, apoi de sus în jos, pe ambele părţi, runele din Cerr. M-am întors în celula mea cu câteva pături furate şi am adormit din nou; dacă am mai visat ceva, cu siguranţă a fost plăcut.

Fiindcă eram sub pământ, nu aveam cum să-mi dau seama când răsare soarele; am auzit însă un schimb nou de temniceri care au început să-l strige şi să-l caute pe Fiach, iar asta m-a făcut să cred că era deja dimineaţă. M-am ridicat şi i-am cerut unuia apă caldă şi un prosop. A ezitat şi m-a refuzat într-un târziu.

— În cazul ăsta, o să-mi fac singur rost, i-am zis.

A râs şi s-a grăbit să se alăture celor care îl căutau pe Fiach. Când s-a îndepărtat suficient, m-am dus în camera temnicerilor, mi-am luat apă din rezervorul lor, am încălzit-o pe foc, apoi am dus-o într-una dintre celulele rezervate nobililor. Tot în camera temnicerilor am găsit un pieptar curat pe care l-am folosit drept prosop. M-am spălat cu săpunul care-mi servise drept creion, m-am întors în vechea mea celulă, de unde am dus paiele curate în cea nouă.

Fereastra era mică şi se găsea undeva sus. Totuşi, ce diferenţă! Înăuntru pătrundeau aerul curat şi răsăritul de iarnă; era plăcut, deşi era frig. De fapt, toată temniţa era la fel de îngheţată. Înfăşurat în păturile mele, mă simţeam destul de confortabil.

Mai mult, s-a dovedit că puteam privi afară dacă mă urcam pe toaletă. Nu era mare lucru de văzut în afară de noroiul îngheţat acoperit de zăpadă şi uneori câte un porc. Am privit însă la toate astea cu destul de mult interes.

După servitorul lui Manasen, Uri a fost următorul meu vizitator. Am strigat-o şi mi-a răspuns pe loc. Stătea foarte dreaptă şi mi-a întâlnit privirea cu ochi înfricoşaţi.

— Ai putea fi cu regina Disiri, stăpâne. Să te conduc la ea?

— La fel de bine regina Disiri ar putea fi cu mine, m-am încruntat eu.

— Ea e regină, stăpâne.

— Iar eu sunt doar un puşti oarecare din America.

Uri a părut mai înspăimântată ca niciodată.

— Eşti cavaler, stăpâne. Un cavaler din Mythgarthr.

— Ba chiar mai mult. Sunt unul dintre cavalerii lui Valfather.

— Nu ştiu nimic despre asta, stăpâne, dar dacă zici tu…

— M-am gândit că după ce îi voi fi transmis mesajul către regele Arnthor, Disiri va veni să mă ajute. Stau întins în celula mea şi o aştept. Am sperat să o văd în dimineaţa asta. M-am spălat şi m-am îmbrăcat frumos în speranţa că va veni.

— D-da, stăpâne.

— Sunt probleme în Aelfrice care au reţinut-o? A apărut un altul ca Setr?

— Nu ştiu de o asemenea situaţie, stăpâne.

— Am îmbrăţişat-o când ne-am întâlnit la Curteroşie. Nu se poate să fi trecut prea mult timp în Aelfrice. Poate o zi sau două.

— Mai puţin, stăpâne. Vino cu mine în Aelfrice şi vom vedea. Eu mă tem de regină, dar ştiu că tu poţi să mă aperi.

Am clătinat din cap.

— Ne-am jucat împreună pe când eram copii, Uri. Disiri şi cu mine. Acum îmi amintesc.

— Chiar aşa, stăpâne? m-a întrebat ea cu o voce mieroasă.

— Da, i-am răspuns eu perfect conştient că până în momentul acela nu ştiusem că puteam să-mi amintesc. Am crezut că mi-au şters amintirile, Uri, dar n-au făcut altceva decât să le ascundă sub mesajul lor. Ea avea un palat, cu copaci imenşi în loc de turnuri. De jur împrejur avea o grădină, una cu flori sălbatice, cu muşchi, cu izvoare şi pâraie. Eram mai puternic decât ea, însă eram atent să nu profit de asta; obişnuia să mă pedepsească atunci când era indispusă, lovindu-mă cu mâinile ei micuţe, am continuat eu, zâmbind acelei amintiri. Era ca şi cum ai fi fost lovit de un iepuraş, dar dacă râdeam, mă ameninţa cu gărzile ei, Aelfii de Muşchi, care vegheau asupra noastră cu săbiile în teacă. M-ar fi omorât dacă aşa le-ar fi poruncit ea, însă n-a făcut-o niciodată.

— N-ai să-mi ceri să-i duc un mesaj, nu-i aşa, stăpâne? I l-ar putea duce Baki. Ei nu i-ar face nimic.

— Am băut din sângele lui Baki odată.

— Îmi a-aduc aminte, s-stăpâne.

— Mi-a zis că asta mă va vindeca, Uri, şi aşa a fost. Oare ce s-ar fi întâmplat cu viaţa mea dacă n-aş fi băut sângele lui Baki?

— Nu pot spune, stăpâne. Întrebările astea – tu eşti mai înţelept decât mine. Dacă m-ai chemat ca să mă pui în încurcătură cu asemenea întrebări, o să îndur şi chinul ăsta. Dar nu există însă niciun alt fel în care te pot servi?

I-am spus că eram îngrijorat pentru Norr şi pentru Gylf. I-am cerut să-i găsească, să-i elibereze dacă îşi doreau să fie eliberaţi şi să-mi dea de veste după aceea.

Următorul meu musafir a venit atât de repede după ce a dispărut Uri, încât m-am întrebat dacă nu cumva o chemase chiar ea. Era Morcaine, dar nu a apărut din umbră, ca la Curteroşie; a venit ca oricine altcineva, cu excepţia faptului că era însoţită de soldaţi. Nu erau dintre cei morţi, ci oşteni duri, cu zale şi coifuri care se temeau de ea la fel de mult pe cât se temeau temnicerii de ei.

A trimis câte cinci la fiecare capăt al coridorului, aşa încât să nu putem fi auziţi nici de soldaţi, nici de temniceri.

— Eu n-am nicio legătură cu asta, Sir Able. Nu e vreo

răzbunare personală.

I-am spus că n-am presupus asta niciodată.

— M-ai refuzat la Curteroşie. Sunt puţini bărbaţii cărora mi-am oferit dragostea. Doar doi m-au refuzat, a zis ea începând să râdă cu un hohot frumos, dar găunos. Poţi ghici cine a fost celălalt? Răspunde!

— Nu, Înălţimea Voastră.

— Eşti un mincinos teribil de prost. El era mai priceput. Îţi dai seama cum clocotesc şi ard resentimentele în pântecul ăsta frumos? m-a întrebat ea punându-şi mâna pe abdomen.

Judecând după răsuflare şi după obrajii îmbujoraţi, era mai mult decât evident că înăuntrul ei clocotea ceva.

— Înălţimea Voastră e o femeie prea bună pentru asta, am zis eu.

— Habar n-ai! mi-a retezat-o ea, după care a făcut o pauză. M-ai putea birui, viola şi evada apoi, purtând hainele mele. Suntem de aceeaşi înălţime.

— N-aş face niciodată aşa ceva, Înălţimea Voastră.

— Dar ai viola o ţărăncuţă, cu toţii o faceţi. Care-i diferenţa? Asta ţi-ar putea salva viaţa.

— Nu, Înălţimea Voastră.

— E drept că ar trebui să te îmbrac eu, şi chiar aş face-o dacă violul ar fi un succes. Mi s-a spus că mulţi bărbaţi au fantezii privind relaţiile cu parteneri de sânge regal.

— Şi eu am fantezii, Înălţimea Voastră, doar că nu sunteţi femeia la care visez.

— Nici ea nu este, ai să vezi! a râs Morcaine.

Am făcut o plecăciune fiindcă nu doream să o contrazic.

— Cu toate astea, o să te am. Vei vedea. Când voi fi terminat cu tine, te vei târî implorându-mă să te primesc înapoi. Atunci îţi voi aminti de momentul ăsta. Te voi obliga să-mi aduci capul Omului din Lună, iar când o vei face, o să-l refuz şi-mi voi bate joc de tine.

Mi-a luat bărbia în mâna dreaptă.

— Asta dacă nu cumva Aelfii vor încerca să mă dea vreunui alt dragon, fir-ar ei să fie de viermi. Atunci voi striga foarte înduioşător, iar tu îl vei omorî pentru mine şi

vei muri din nou. Ştii că eşti mort, nu-i aşa?

Deşi îmi ţinea încă bărbia cu mâna, am reuşit să fac un gest aprobator din cap.

— Sărutul acela al Walkyriei e de vină. Ştiai asta? E un act de caritate. Nu te iau decât dacă eşti prea rănit ca să supravieţuieşti. Iar acum…

Deodată m-a sărutat învăluindu-mă cu braţele ei lungi; şi-a strecurat limba în gura mea, apoi în jos, până la jumătatea gâtului. Am căzut pe paie, iar ea a exclamat:

— Acum ştii cum ne simţim noi.

Abia am reuşit să spun că nu mă credeam capabil să fac vreo femeie să simtă ceea ce simţisem eu.

— Ridică-te! mi-a poruncit ea cu un gest. Am de gând să-i cer fratelui meu să te elibereze. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care am venit să ţi le spun. Nu cred c-o s-o facă. Nu-i place să i se spună ce ticălos pervers este, mai ales din partea Aelfilor. Ştii că ei ne-au crescut…

Încercam să mă ridic, dar ea s-a ghemuit lângă mine, surprinzându-mă din nou.

— Prindea peştişori şi îi ucidea în moduri oribile. Uneori îl ajutam şi eu. Ne-au pedepsit pentru asta, iar el nu i-a iertat niciodată. Voi, morţii, îmi daţi ascultare, Able. Vă pot anima pe toţi, chiar şi în situaţiile cele mai grele.

— Sunt dornic să vă ascult, Înălţimea Voastră.

— Nu cred însă că te va elibera nici măcar de dragul meu.

Mi-a încălzit mâna între palmele sale şi mi s-a părut că-şi doreşte să-i ating sânii, deşi eu nu voiam asta.

— S-ar putea să trebuiască să mai aştepţi până când devin regină. Atunci ai să-mi fii recunoscător. Foarte recunoscător, fiindcă ăsta e un loc îngrozitor, şi în momentul acela te voi avea şi mă voi culca cu tine până te voi extenua, apoi te voi trimite departe, să-mi aduci un ou de phoenix. Tu îmi vei da ascultare, mă vei implora şi te vei târî la picioarele mele. Te vei târî la picioarele mele şi mă vei implora, iar în final te voi primi înapoi şi vom merge undeva unde să nu ne cunoască nimeni, doi tineri îndrăgostiţi pentru totdeauna.

— Aveţi o inimă generoasă, Înălţimea Voastră, i-am zis eu. Cred că am ştiut asta dintotdeauna.

M-a aprobat cu un gest solemn.

— Sunt o femeie bună, Sir Able. Din fericire, toţi ceilalţi sunt răi, aşa că pot să-i tratez în orice fel doresc. Aşa e mult mai distractiv. Ajută-mă!

M-am ridicat, apoi am ajutat-o şi pe ea să se ridice; mă îndoiesc că ar fi putut să o facă fără mine.

— M-am gândit că vrei să ştii cum se vor rezolva toate astea, mi-a zis ea, iar acum ai aflat. Scutură-mă pe fund, cred că am paie pe rochie.

M-am prefăcut că-i dau ascultare.

— Mai tare, şi spune-mi că am fost o fetiţă obraznică.

Puţin după aceea m-a părăsit, mergând atât de drept, încât aş fi putut să cred că e aproape trează dacă n-aş fi fost conştient de eforturile pe care le făcea să pară astfel.

Unul dintre temnicerii mei a intrat în celulă aducându-mi un vas cu apă caldă, săpun şi un prosop. Am râs şi i-am spus că n-am nevoie de ele.

A luat lucrurile pe care le adusese şi a închis uşa celulei în urma lui.

Au trecut câteva ore. Toate întâmplările la care m-am gândit în timpul acela sunt adunate în cartea asta, dar ar putea umple încă o duzină.

Într-un târziu au apărut doi temniceri. Mi s-au adresat printre gratii cu „domnule” şi m-au întrebat dacă ştiam ce se întâmplase cu Fiach, pe care mi l-au descris în amănunt. Găsiseră nişte cizme şi câteva haine rupte şi însângerate; deşi nu erau siguri, se temeau că-i aparţineau camaradului lor.

— Fiach a refuzat să mă lase să ocup această celulă, le-am zis eu. Asta e tot ce trebuie să ştiţi. Vă ajunge. Acum lăsaţi-mă în pace şi mergeţi la treburile voastre.

Tocmai eram pe cale să o chem pe Uri când s-au întors din nou la uşa mea.

M-au rugat şi m-au flatat şi pe urmă m-au ameninţat. Fără îndoială că ar fi trebuit să-i lămuresc, însă inactivitatea mă înnebunise, aşa că le-am spus ce cred

despre ei.

Au plecat, dar s-au întors curând împreună cu un al treilea temnicer, au deschis uşa şi s-au năpustit asupra mea cu cheile lor lungi de fier. Urechile mi s-au umplut de urletul mării. L-am aruncat pe primul peste cei doi din spate înainte să apuce să lovească, i-am smuls cheia cu care am rupt umărul unuia dintre cei din spate şi capul celui de-al treilea.

S-a terminat aproape înainte de a începe (cred că şi ei au simţit că pierd înainte ca lupta să pornească). Cei doi care mai erau conştienţi au început să mă implore. Le-am pus picioarele pe grumaz şi i-am făcut să se declare sclavii mei pe vecie, punct în care a apărut Uri râzând. Mi-a adus minte că ea şi Baki fuseseră forţate să jure cam în acelaşi fel. Nu era deghizată în niciun fel, arăta ca un Aelf de Foc, cu părul plutind ca o flacără, cu ochii galbeni şi pielea de culoarea aramei topite într-un creuzet. Nu cred că temnicerii au auzit vreun cuvânt al ei; simpla ei apariţie, cu o sabie subţire într-o mână şi cu teaca ei încrustată în nestemate în cealaltă, i-a făcut să se bâlbâie.

— Cheia asta o s-o păstrez eu, le-am zis. De vreme ce regele nostru a găsit nimerit să mă închidă, voi rămâne în această celulă atâta vreme cât n-am niciun motiv s-o părăsesc. Mă aştept să mă slujiţi cu loialitate şi credinţă şi vă promit că prima voastră greşeală va fi şi ultima. Acum ridicaţi-l pe ăsta de-aici şi duceţi-l undeva, am încheiat eu indicându-l cu cheia pe tovarăşul lor prăbuşit.

A fost mult mai simplu pentru mine să poruncesc, decât le-a fost lor să mă asculte. Era un bărbat corpolent şi greu, iar cel căruia îi rupsesem umărul nu prea putea ajuta. Am vrut să-i vorbesc lui Uri, aşa că după ce m-am uitat la eforturile inutile ale celui căruia îi luasem cheia, l-am ridicat pe temnicerul leşinat şi l-am dus în camera lor.

— Ţi-am adus o sabie nouă, mi-a zis Uri în timp ce ne îndreptam spre celula mea, iar tu nici măcar nu te-ai uitat la ea.

I-am explicat că eram prizonier şi n-aveam voie să am o sabie.

— O poţi ascunde sub pat.
— Asta dacă aş avea unul. Dorm pe un mănunchi de paie, pe podea.
— Ai putea căpăta un pat. Oamenii ăştia pe care i-ai bătut îţi vor aduce unul imediat ce le-o vei cere. Am putea dormi amândoi în el, iar tu ai avea ceva pe care să te aşezi.
Am îndoit lama destul de mult, ţinând-o între palme; şi-a revenit imediat, devenind perfect dreaptă.
— Să nu te tai.
— Încerc. Tu ai făurit-o?
— Eu personal? Nu! Rămăsesem la ideea cu patul.
— O să mă gândesc, dar oricum tu nu vei dormi în el. Ştiu cum m-aş trezi.
A chicotit, făcându-mă să simt un dor brusc de Aelfrice, de marea ei de cristal şi de pădurea tăcută în care Disiri şi cu mine alergaserăm, strigaserăm şi îmblânziserăm pui de veveriţă.
Nu aveam loc să mânuiesc o asemenea sabie în celulă. Am păşit afară, pe coridor, şi am început să tai aerul şi s-o înfig printre barele de metal. Mânerul ei de argint şi piele albă era simplu, aproape cast, iar lama îngustă era inscripţionată cu caractere aelfe, prea mici pentru a putea fi citite.
— Cred că e lucrătura Aelfilor de Gheaţă, mi-a zis Uri. E veche, indiferent cine ce-ar spune, dar să ştii că n-am adus-o de acolo.
— Ai furat-o de aici? am întrebat eu, iar ea s-a mulţumit să mă privească lung.
— Ştii, nu trebuie să fur chiar totul. Cred că ai văzut asta…
A început să fumege şi, în câteva secunde, a devenit mai mică şi mai puţin zveltă. Pielea ei arămie a pălit, devenind albă cu pete portocalii, deşi sfârcurile i-au rămas luminoase, părând prea fierbinţi pentru a putea fi atinse.
— Am văzut, i-am spus, şi am rezistat tentaţiei. Vrei să-mi spui că ţi-ai vândut corpul pentru sabia asta? Nu te cred.
— Bine, bine, am furat-o, a mărturisit ea privind

nestematele de pe teacă. Dar refuz să-ţi spun de la cine fiindcă m-ai obliga s-o returnez.

— Dacă te-aş putea sili s-o înapoiezi, probabil că aş fi în stare să te oblig să-mi spui şi de unde o ai.

— Te rog, nu, stăpâne. Uite ce e… stăpânul ei nu va afla niciodată că n-o mai are. Niciodată! Îţi promit asta. O încuiase într-un cufăr de fier legat cu şapte lanţuri şi şapte lacăte mari. Asta crezi?

— Nu! i-am zis.

— Atunci n-o să crezi nici că a aruncat cheile în mare, dar asta mi-a spus prietenul meu. Am urcat din Aelfrice, ştii tu cum procedăm noi, şi am pus mâna pe ea. Va crede că e încă înăuntru până la sfârşitul vieţii.

I-am luat teaca din mână şi am examinat-o. Mă aşteptasem la turcoaze, chihlimbar şi alte asemenea, dar în locul lor am descoperit rubine, iar pietrele albastre erau safire.

— Lemn moale, stăpâne, acoperit cu o foiţă de aur.

Am dat din cap şi am adăugat:

— Şi un capăt de aur alb. Amestec de aur şi argint, presupun. Este singura parte care se aseamănă cu sabia.

Am băgat sabia în teacă.

— Se potriveşte destul de bine.

— Teaca e făcută de voi, de oameni, sunt sigură. Aveţi gusturi mai bune decât noi.

— N-am ştiut asta, i-am zis eu privind-o cu atenţie.

— Nici eu, stăpâne, dar ne sunteţi superiori.

— Nu mai am centură pentru sabie, i-am zis, vorbind însă mai degrabă pentru mine. Mi-a luat-o regele.

— Poţi să o legi la centura pantalonilor. Nu e o lamă prea grea.

— Cred că se poate.

— În plus, m-am gândit că o s-o ascunzi în patul nostru. Vreau să spun, atunci când tu şi Înălţimea Sa nu îl folosiţi.

— M-ai spionat!

— Doar foarte puţin, a rânjit Uri. N-arată prea rău pentru o femeie atât de mare, nu-i aşa? E şi o vrăjitoare puternică. Ar putea să-ţi facă zeci de surprize plăcute.

Am intrat în celula mea şi am închis uşa înainte ca Uri să mă poată urma; s-a strecurat printre zăbrele, revenind la forma ei obişnuită.

— Dar şi neplăcute. Unele vrăjitoare au dinţi acolo jos. Ţi-o bagi înăuntru şi ele ţi-o smulg. Mani mi-a zis.

Am ascuns sabia sub paiele de lângă perete.

— Dar tu nu ştii nimic despre asemenea lucruri.

— Despre vrăjitoare? O, nu, stăpâne. Sau, mă rog, foarte puţine, fiindcă am vorbit o dată cu Mani despre ele.

M-am aşezat şi i-am făcut şi ei semn să stea jos.

— Morcaine şi fraţii ei au fost crescuţi în Aelfrice după ce i-a abandonat mama lor. Cred că ştii o mulţime de lucruri.

— Nu prea. Să-ţi spun ceea ce cunosc, stăpâne? N-o să mint şi nici n-o să râd de tine decât dacă mă-ntrerupi.

I-am făcut semn să înceapă.

— Oricine ţi-a spus lucrul ăsta, te-a înşelat. Eu am fost Khimeră, dar am auzit o mulţime de lucruri şi pot deosebi minciunile de adevăr. Mama lor nu i-a abandonat pe toţi trei. Setr era dragon, aşa că de ce s-o fi făcut? L-a păstrat lângă ea în Muspel, în Aelfrice şi aici în Mythgarth. A fost primul ei născut, aşadar regele de drept al acestei părţi din Mythgarthr, deşi nu cred că el a încercat vreodată să pretindă tronul.

— Presupun că Morcaine e cea mai tânără, am zis eu.

— Nu. Arnthor e cel mai tânăr, a scuturat Uri din cap. Dar aici în Celidon băieţii au întâietate. Şi acum nu mă mai întrerupe.

A tras adânc aer în piept.

— În al doilea rând, Morcaine şi Arnthor şi-au petrecut aici cea mai mare parte a copilăriei. Altfel, ar fi încă mici. În al treilea rând, au fost crescuţi de Aelfii de Mare, nu de clanul meu. Noi eram sclavii lui Setr, nu-ţi aminteşti? Sclavi credincioşi, fiindcă ne era foarte frică. Ei îi erau însă aliaţi sau, oricum, mai apropiaţi decât noi.

— Înţeleg. Mai e şi altceva?

— Da. N-o să-i dai crezare, dar tot o să-ţi spun.

— Îi este frică regelui Arnthor de sora lui?

— Nu-mi face confidenţe, am ridicat eu din umeri. Te-ai uitat la mine când m-am luptat cu cavalerii morţi ai lui Morcaine?

— Nu, dar tare mi-ar fi plăcut să te văd luptând, stăpâne.

— A fugit aproape toată lumea. Spectatorii vreau să spun. Regele Arnthor a rămas, şi regina odată cu el fiindcă o apucase de braţ. Nici Morcaine nu plecase, bineînţeles.

— Şi părea înspăimântat?

Am încercat să-mi amintesc.

— Nu. Mai degrabă hotărât.

— Aha. Probabil că nu ştii nici răspunsul la întrebarea asta, dar trebuie să te-ntreb. Ei îi este frică de el?

— Da, îi este, foarte tare, am zis eu, după care am făcut o pauză. E posibil ca din cauza asta să bea. Îl iubeşte, dar e teribil de înspăimântată de el.

— În cazul ăsta înseamnă că e vrăjitor, stăpâne, şi încă unul foarte periculos. Trebuie să crezi, deşi ştiu că primul tău gând este să n-o faci. O soră mai mare cu puteri magice? Păi, l-ar manevra ca pe o păpuşă dacă n-ar fi vrăjitor. Şi Setr stăpânea magia, cu mare iscusinţă chiar.

I-am făcut semn că sunt de acord.

— Şi Morcaine e vrăjitoare, din ce-am auzit, iar tu mi-ai confirmat. De ce-ai crede că fiul mai mic nu are puteri magice?

— N-am niciun motiv. Dar mai e o întrebare. Ai furat sabia aia pentru mine. E o sabie bună, făcută de Aelfi cu multă vreme în urmă. Ai fi putut să mi-o aduci şi pe Eterne la fel de uşor?

— N-am reuşit s-o găsesc, stăpâne, a clătinat Uri din cap.

— A luat-o regele.

— Ştiu, mi-a spus Gylf. Probabil că e ascunsă undeva, a zis ea învârtind un pai între degete.

— N-ai găsit-o?

— Nu, stăpâne.

Am întins mâna şi i-am atins genunchiul, dar n-aş putea să-ţi spun de ce.

— Asta e o minciună, Uri. Ai găsit-o, dar n-ai îndrăznit s-

o iei. Însă mă bucur că n-ai făcut-o. Arnthor se înşală, dar chiar şi aşa e regele meu. Spui că ai vorbit cu Gylf. Unde este?

— Nu ştiu, stăpâne, deşi probabil că aş putea să-l găsesc fără să mă străduiesc prea mult. Îl legaseră, iar eu l-am eliberat, aşa cum mi-ai poruncit.

— S-a dus în sălbăticie probabil, i-am zis eu. Şi Norr?

— E în grajd, stăpâne, bine îngrijită. I-am spus că s-ar putea ca în curând să fii liber şi te aşteaptă.

— Au încercat s-o călărească?

— Da, stăpâne. Câţiva grăjdari, fără succes.

— S-ar putea să fie în pericol.

— E un nobil bătrân şi gras care se interesează de ea. Grăjdarii se tem de el, nu îndrăznesc să o trateze rău.

— Ai văzut-o pe Baki?

— În ultima vreme? Nu, stăpâne.

Pe îndelete i-am mai pus şi alte întrebări, dar nu am aflat nimic important. Dacă Norr sau Gylf o văzuseră pe Baki, nu-i pomeniseră despre asta lui Uri.

Capitolul 35
JOS



A trecut ceva vreme până să se întâmple lucruri interesante sub ferestruica mea. O mulţime de oameni urlau şi înjurau, iar caii şi asinii tropoteau din copite. Apoi s-a lăsat liniştea.

Am vorbit cu temnicerii, iar cel pe care îl chema Ged mi-a spus că Arnthor urma să conducă o armată împotriva Osterlingilor. Urma să-i ia şi pe ceilalţi temniceri cu el ca să aibă grijă de prizonieri. Ged avea să rămână singur în temniţă.

— Nu mă aştept să mă ajutaţi, domnule, dar o să fie foarte mult de muncă.

— Ai dreptate, i-am confirmat eu. N-am să te ajut. Dar poate că împreună o să-ţi găsim alte ajutoare.

Am început cu cei doi baroni ale căror celule erau pe acelaşi coridor cu a mea. M-am prezentat, ceva ce nu făcusem până atunci, le-am explicat că nu vor trebui să facă muncă de slugă şi m-am oferit să-i eliberez din celule ca să-i supravegheze pe ceilalţi prizonieri, dacă erau dispuşi să jure că nu vor evada. Au fost de acord amândoi.

Apoi am ales zece oameni de rând dintre cei mai sănătoşi şi mai puternici. Le-am promis paie curate, pături şi mâncare mai bună; când am descoperit însă mizeria în care sufereau ceilalţi, le-am dat tuturor aceleaşi lucruri pe care le promisesem celorlalţi zece. Paiele lor vechi, în care mişunau păduchii, au fost arse în curte într-o noapte. Unul

dintre ei fusese bărbier; am furat un brici, nişte foarfece şi alte lucruri. I-a tuns şi i-a bărbierit pe ceilalţi, apoi am ars şi părul.

Wistan mi-a adus coiful şi zalele.

— Îmi pare rău, Sir Able, n-au vrut să mă lase să intru până acum. Astăzi însă lordul Colle mi-a permis. Chiar e lord?

I-am spus că este şi i-am explicat.

— Pouk şi Uns sunt la muncă, fiindcă altfel ar fi venit şi ei. Sunt teribil de îngrijoraţi pentru dumneavoastră. La fel am fost şi eu. Eu… noi… nu trebuie neapărat să muncim. Avem ceva bani.

L-am întrebat ce făceau, iar Wistan mi-a spus că el îi ajuta pe conţopiştii contelui-logofăt, în timp ce Pouk şi Uns lucrau la un zid care urma să înconjoare oraşul.

Următorii mei vizitatori au fost doi soldaţi, dacă pot să-i numesc aşa. Mi-au spus că trebuie „să mă ducă la regine”, ceea ce m-a făcut să presupun că Gaynor şi Morcaine conduceau împreună în lipsa regelui. M-au spus că nu aşa stau lucrurile şi mi-au zis că în oraş intraseră Giganţii Gheţii, nişte femei imense care îi înspăimântau pe oameni.

Gaynor şi Idnn m-au primit în sala tronului. Am îngenuncheat, dar amândouă mi-au permis să mă ridic. Mi s-a adresat Gaynor:

— Ai fost campionul meu, Sir Able. Mai eşti?

I-am spus că o să fiu, dacă voi putea.

— Crezi probabil că te-am abandonat. Am făcut-o fiindcă aşa a poruncit soţul meu. Mi-a zis să nu te eliberez nici când e el plecat.

— Înţeleg, Majestatea Voastră.

— Înţelegi şi de ce a dat porunca asta?

— Cred că da, Majestatea Voastră.

— Acesta e motivul pentru care ne întâlnim astfel, a zis ea arătând apoi cu un gest larg spre curtenii săi, în principal femei şi bătrâni. Aceştia sunt martorii mei. Bănuiesc că îl cunoşti pe lordul Escan.

— Am avut onoarea.

— El o să vorbească în numele meu, iar sora mea regală,

în numele ei. Vei fi păzit în tot timpul ăsta şi vei muri, dacă vei încerca să evadezi.

Regina a făcut un gest inutil şi timid cu mâna, după care a continuat:

— Sper să nu fie cazul. Chiar sper.

— Dacă evadarea mea nu vă e pe plac, o să rămân aici, i-am zis.

— Atunci vino cu mine, mi-a zis Idnn. Lord Escan?

Am vorbit în Camera Roşie, un fel de birou unde era o masă de scris şi una de lucru cu alte câteva mai mici în jurul lor. Pentru Idnn a fost adus un fotoliu drăguţ cu scăunel pentru picioare; contele-logofăt s-a aşezat pe scaunul mare de stejar aflat la masa de scris, iar eu am luat unul dintre scaunele conţopiştilor.

— Ar trebui să fii eliberat chiar în momentul ăsta, mi-a zis Idnn. Din păcate, aşa cum stau lucrurile acum, tot ceea ce-am putut să fac este să o determin pe sora mea, regina, să poruncească să fii adus aici. E... e o împrejurare nenorocită aceea că eşti prizonier.

— Pentru el, da, a intervenit contele-logofăt. Pentru noi e un noroc. Mulţumesc Cerrului că ni l-a dat.

— L-am văzut luptând, iar dumneavoastră, nu, domnule.

— Am fugit când a început lupta, Majestatea Voastră, a zis el şi şi-a dres glasul. Acum ne poate ajuta fiindcă nu e liber. Dacă n-ar fi fost încarcerat, ar fi plecat cu regele şi n-ar mai fi fost aici.

— O să te eliberez, mi-a promis Idnn. O să fac eu cumva. Sora mea, regina, nu e împotrivă.

— Dar e temătoare, a intervenit contele-logofăt. Deocamdată însă avem nevoie de mintea ta, şi nu de sabie. Majestatea Sa aici de faţă ne-a convins pe regina Gaynor şi pe mine că trebuie să te consultăm. A fost foarte impresionată de ceea ce-ai făcut în Jotunland.

I-am spus cu toată convingerea că sunt onorat.

— Ţi-e foame? Lordul Escan va comanda mâncare pentru tine, dacă doreşti.

I-am mulţumit şi i-am răspuns că sunt sătul.

— E bine hrănit, Majestatea Voastră. E un fel de monarh

al temniţei şi primeşte orice-şi doreşte. A trebuit să-mi anulez inspecţiile mele obişnuite ca să pot pretinde că n-am văzut nimic nelalocul lui. Probabil că Majestatea Voastră va dori un platou cu delicatese în timp ce ne sfătuim.

A sunat şi i-a spus lui Payn ce dorea, apoi s-a întors spre mine.

— Nu ştiu cât de bine cunoşti situaţia, Sir Able. Majestatea Sa este în est, cu armata. Aveai cunoştinţă de asta?

I-am spus că ştiam că plecase, dar nimic mai mult.

— I-am atacat în toamnă, le-am ucis Caanii şi am obţinut o pradă bogată. Acum Caanul Negru vrea să se răzbune. Asta dacă va putea, a zâmbit el. Toţi cavalerii capabili să călărească au plecat cu regele, odată cu cei mai mulţi nobili. Majestatea Sa, regina, a rămas responsabilă de ceea ce se întâmplă aici, iar eu sunt principalul ei sfetnic. Trebuie să asigur provizii pentru armată şi să recrutez alţi soldaţi, şi să fac şi zeci de alte lucruri. Printre ele am şi sarcina de a fortifica oraşul.

— Timp de secole, a intervenit Idnn, Kingsdoom s-a fălit cu faptul că scuturile cavalerilor săi sunt zidurile oraşului. Acum, cei din est sunt mai puternici decât oricând. Şi mai înfometaţi. Regele l-a trimis pe tatăl meu să facă pace cu Fiii Furiei, aşa încât el să se poată îndrepta spre Osterland cu toate forţele. Speranţa era ca un atac puternic şi prin surprindere să zădărnicească planurile de cucerire ale bătrânului Caan.

Contele-logofăt a aprobat-o.

— Atacul a fost într-adevăr prin surprindere, aşa cum era plănuit, a continuat Idnn, iar în urma victoriei noastre zdrobitoare bătrânul Caan a fost ucis. Triumful Celidonului se pare însă că a unit toţi Osterlingii rămaşi în jurul fiului său mai mare, Caanul Negru, fapt care a grăbit riposta.

— Un atac pripit poate eşua, am zis eu.

— Aşa sperăm şi noi. Ei însă au cucerit trecătorile şi asta nu e bine. Tatăl meu s-a dus să fie alături de rege. La fel şi ducele Marder.

— Aici, garnizoana s-a întărit cu o sută de Fiice ale Furiei, a adăugat contele-logofăt. Sunt gărzile Maiestăţii Sale, regina Idnn.

— Atâta timp cât vremea e răcoroasă, sunt întăriri foarte valoroase, am zis eu.

— Lordul Escan a angajat oameni pricepuţi în realizarea fortificaţiilor, a oftat Idnn. Ei au prezentat proiectul dragii mele surori, regina. E excelent, sunt sigură, dar va fi nevoie de ani întregi ca să-l ducem la bun sfârşit. Ştiu că nu eşti constructor, dar trebuie să te întreb: ştii ceva despre asedii?

— Am fost prezent la asediul de la Nastrond, am zis eu încruntându-mă.

Contele-logofăt s-a aplecat spre mine, deasupra mesei, şi-a mijit ochii.

— Unde e asta? N-am auzit…

Idnn l-a întrerupt.

— Trebuie să găsim ceva ce se poate face în decurs de o lună sau chiar mai repede. Dacă regele va fi triumfător, putem să ne bucurăm. Bătălia va avea loc înainte de următoarea lună nouă, iar dacă se va întoarce în fruntea unei armate înfrânte, Osterlingii vor fi probabil pe urmele lui. Ce poţi să ne sugerezi?

— Nimic, până nu văd terenul, i-am răspuns eu.

Contele-logofăt a clătinat din cap.

— Am nişte hărţi.

— Care nu-mi spun absolut nimic. Mai mult, cel mai probabil, mă vor induce în eroare. Trebuie să călăresc în jurul oraşului. Cel puţin o zi, dar două ar fi mai bine.

Contele-logofăt şi-a şters faţa şi chelia cu mâna şi a rămas tăcut.

Liniştea a umplut încăperea şi niciunul dintre noi nu părea dornic să-i pună capăt. M-am ridicat şi m-am uitat la draperiile stacojii, la lemnul lăcuit al birourilor, care aveau culoarea trandafirilor sălbatici, şi la feroneria lor emailată. Idnn a vorbit prima.

— Vreau să-ţi spun despre doamna Lynnet şi fata ei. Pot? S-ar putea să nu mai avem altă ocazie.

I-am spus că bineînţeles că putea. Payn s-a întors în timp ce ea vorbea, ducând o tavă încărcată cu delicatese, o sticlă de vin şi pahare. Le-a umplut, apoi am mâncat şi am băut în timp ce vorbeam.

— Şi-a revendicat Câmpia de Aur, a zis Idnn. Asta s-a întâmplat în timp ce mergeam spre sud, bineînţeles, şi am stat câteva zile acolo la ea, ca s-o ajutăm. Ea şi Vil intenţionează să reconstruiască şi s-au căsătorit. Ei… îmi pare rău. O s-o câştigi.

Am fost de acord şi am rugat-o să continue.

— El nu e nobil, dar cine ar lua-o acum? De asemenea, e tatăl Etelei. Sau cel puţin aşa zic ei, şi o iubeşte.

Văzând că nu spun nimic, Idnn a adăugat:

— Lynnet e încă nebună, deşi se simte ceva mai bine. Cel puţin, acum vorbeşte.

— Ăsta e un lucru bun.

— Crede că mai e o femeie cu ea, una pe care o cheamă Mag.

Nu ştiu cât de bine mi-am controlat expresia feţei, dar m-am străduit din răsputeri să par impasibil.

— O femeie pe care nimeni altcineva n-o poate vedea, a continuat Idnn apoi, cu un zâmbet milos, l-a lămurit pe contele-logofăt. Soţul ei e orb, aşa că şi el e convins că Mag există.

— Berthold şi soţia lui sunt cu dumneavoastră, Majestate? am întrebat eu. Nu i-am văzut în sala tronului.

— Nu. Le-am permis să meargă să-şi viziteze satul.

— A fost distrus.

— Nu ştiam, s-a încruntat Idnn. Atunci sigur se vor întoarce repede.

— Poate că a fost reconstruit între timp. Mi-aş dori să merg acolo, să văd cu ochii mei. Dar Berthold credea în prietena doamnei Lynnet?

— Ah, înţeleg! a exclamat Idnn vorbind din nou către contele-logofăt. Berthold mi-a fost servitor. Şi el e orb.

— Credea şi el în existenţa acelei femei? am insistat eu.

— Nu ştiu, n-am întrebat niciodată. Poate că sora mea, regina, va accepta să te eliberăm condiţionat. O să i-o cer.

— Nu va îndrăzni, a clătinat din cap contele-logofăt.



Se poate spune că în noaptea aceea am evadat, deşi eu n-am privit lucrurile aşa. Gândurile lui Norr m-au îndrumat către ea şi m-au informat cu mult înainte de a ajunge în boxa ei că era împreună cu Uns. L-am trezit, am găsit curând un cal voinic, pe care l-am înşeuat, şi am plecat. După ce am înconjurat oraşul la lumina lunii, ceea ce mi-a luat vreo trei ore, am mers la han, l-am luat pe Pouk, apoi am mâncat micul dejun.

După asta, ei s-au dus la muncă, iar eu i-am însoţit. La marginea oraşului se săpa un şanţ imens pregătit pentru fundaţia zidului de împrejmuire. Pouk şi Uns ajutau la săpat, iar şanţul era deja lat de zece paşi şi atât de adânc, încât cei care cărau argila roşie din el trebuiau să se folosească de scări. Am legat calul lui Uns, ca să-l ducă înapoi în grajd, iar eu am început să dau din nou ocol oraşului, acum la lumina zilei, parcurgând acelaşi drum pe care îl făcusem noaptea. Străbătusem aproape o treime când m-am întâlnit cu o patrulă.

Norr a rupt-o la fugă. O săgeată a nimerit-o în gât şi atunci s-a întors împotriva lor la fel de înspăimântătoare ca Gylf. Doi au murit. Am încercat să o stăpânesc, dar am fost aruncat din şa.

Am ajuns într-o cameră de gardă în Thortower, unde m-au ţinut legat timp de trei zile, după ce m-au jefuit, şi m-au lovit ori de câte ori protestam. După aceea m-au adus în faţa reginei Gaynor. Era înspăimântată de moarte de Arnthor şi de aceea a poruncit să fiu legat cu lanţuri la nivelul cel mai de jos al temniţei.

Tehnic vorbind, ordinele ei nu au fost ascultate. Nici Ged, nici soldaţii nu coborau mai jos de nivelul al doisprezecelea; nici măcar nu ştiau câte etaje existau sub acest nivel, fiindcă Thortower fusese construit pe ruinele unei structuri mai vechi, iar nivelul al doisprezecelea era la fel de întins ca portul Forcetti. Au adus un fierar, un bărbat tăcut şi aspru care nu mi-a făcut niciun rău, doar că nu mi-a vorbit. A înteţit focul cărbunilor, mi-a pus cătuşe la

glezne şi la încheieturi, după care le-a sudat. Abia atunci a început adevărata mea încarcerare, pentru că am jurat că n-o să fac niciun efort să mă eliberez până când fie regele Arnthor triumfa în luptă, fie Thortower cădea în mâinile Osterlingilor. Avea să fie voia lui Valfather.

Că tot veni vorba despre Valfather, să ştii că n-a trecut nicio oră în care să nu sper că va apărea şi mă va elibera de jurământ. La început, am fost sigur că va veni şi am planificat tot ce urma să facem înainte să ne întoarcem în Cerr, toate lucrurile de pe lume pe care aveam să le îndreptăm.

Zilele treceam, iar eu tremuram, oră după oră, în frig, cuibărindu-mă în paiele lui Colle; măcar îl aveam pe Org care stătea cu mine, sălbatic şi tăcut, aşa încât mă mai puteam încălzi lângă el; flămânzea, aşa că i-am permis să meargă să ucidă orice om al cărui nume nu-l cunoştea.

Din când în când mă părăsea; din când în când se întorcea cu fălcile însângerate, după care se ghemuia ca să mă încălzească. Aşa s-a întâmplat până când, într-o zi, nu mi-a mai adus nimeni de mâncare.

Am aşteptat, spunându-mi că vor veni din nou când va fi vremea mesei, dar nu venea nimeni niciodată. Mi-am zis că dacă tot nu vor apărea, o voi chema pe Baki şi o voi obliga să mă elibereze, aşa că am ajuns s-o chem mereu şi mereu, dar nici ea n-a apărut. Într-un târziu mi-am dat seama că, aşa înlănţuit cum eram, nu se mai temea de mine. Serviciul în care intrase pe scările de pe Turnul de Sticlă se terminase, iar ea, cea a cărei dragoste o refuzasem atât de des, era în sfârşit liberă. Putea să ducă acum viaţa unui Aelf de Foc fără să se mai gândească la mine, cel care muream încet în temniţa din Thortower.

Nu ştiu ce aş fi făcut dacă ar fi continuat. Poate că mi-aş fi călcat jurământul şi m-aş fi salvat. Mi-ar plăcea să cred că asta s-ar fi întâmplat până la urmă. Aş fi putut muri, ceea ce ar fi rezolvat, desigur, totul; eram atât de chinuit de sete, frig şi foame, încât gândul ăsta nu m-a marcat prea tare.

Aş fi putut de asemenea să-i cer lui Org să-mi aducă

orice fel de carne găseşte şi să devin aidoma Osterlingilor care se hrănesc cu carnea duşmanilor lor.



S-a făcut lumină în bezna aceea deplină şi s-a auzit clănţănitul armelor. I-am spus lui Org să se ascundă, dar era deja prea târziu. Uşa celulei mele s-a deschis şi am fost orbit de strălucirea torţelor.

— Pe pântecul Doamnei! a exclamat o voce cunoscută.

— Ce e chestia aia de lângă el? am auzit vocea regelui.

Mi-am pus mâna pe braţul lui Org.

— Ceva ce-ar fi fost bine să nu fi văzut, Majestate, i-am zis eu, după care m-am înecat, fiindcă gura îmi era groaznic de uscată. Mergeţi înapoi sus pe scări. Când vă veţi întoarceţi, n-o să-l mai vedeţi.

Am auzit conversaţii înflăcărate cărora nu le-am dat însă prea multă atenţie. Au plecat, iar eu i-am spus lui Org că trebuie să-mi aducă apă. Mi-a adus puţină, încălzită în căuşul palmelor sale; am băut şi l-am trimis de acolo.

Torţele şi cavalerii care le purtau s-au întors. M-am ridicat, am căzut, apoi m-am mai ridicat o dată cu ajutorul lui Beel.

Regele m-a privit în ochi, fiindcă eram de aceeaşi înălţime.

— Îmi iubesc regina, a zis.

— Eu, nu, Majestatea Voastră, i-am răspuns eu, probabil zâmbind. Nu vă cer permisiunea să vorbesc liber. Cei care o fac procedează aşa de frică să nu-i dispreţuiţi sau să le faceţi lucruri mai rele. Dispreţul vostru nu înseamnă însă nimic pentru mine, iar orice tortură la care mă veţi supune va fi pentru mine o eliberare. Vorbesc pentru Aelfrice şi pentru mine însumi. Sunteţi un tiran!

— O iubesc, a insistat el. Însă iubesc Celidonul mai mult.

— Dar le trataţi la fel. Aţi abandonat Aelfrice şi v-aţi învăţat poporul să facă la fel. Nu e nicio îndoială că regina Gaynor îşi doreşte să o abandonaţi şi pe ea, iar Celidonul este binecuvântat în fiecare moment în care îl neglijaţi. Aveţi sânge regal, regina Gaynor e de viţă nobilă, iar cavalerii voştri se laudă cu originile lor nobile. Eu sunt

doar un american şi voi spune asta chiar dacă va fi să mor. Fiindcă au fost abandonate, satele voastre sunt distruse de bandiţi, de Fiii Furiei, de Osterlingi. Preaînaltul Zeu a făcut în aşa fel încât oamenii de aici ar fi trebuit să fie modele pentru Aelfrice. Însă noi i-am învăţat să fie violenţi, să trădeze şi puţinele lucruri bune. Iar Majestatea Voastră a fost liderul nostru.

Spre marea mea surprindere, m-a aprobat din cap.

— Spui că nu ai rang nobiliar. Nu eşti cavaler? Te-am lăsat să-ţi păstrezi pintenii.

— Ba sunt.

Cavalerii care-l însoţeau au rămas tăcuţi, deşi eram conştient că aşteptau cel mai mic prilej ca să mă omoare. Simţeam mirosul torţelor lor, iar în răceala întipărită pe chipul lui Arnthor regăseam chinurile celulei împuţite şi îngheţate în care tremurasem atâta vreme şi în care încă mai tremuram.

— Am sperat să te pot elibera, Sir Able, mi-a zis Beel.

Arnthor nu a dat vreun semn că l-ar fi auzit.

— Eşti cavaler. Aparţii regatului meu?

— Da.

— Ai făcut minuni în Jotunland, iar acum avem nevoie de o minune.

— Rupe lanţurile astea şi voi încerca, i-am zis.

A dat porunca, iar cătuşele mele au căzut la pământ.



Povestea mea se apropie de sfârşit; înainte să o închei, vreau să spun că, dacă n-ar fi fost Org, pe care Arnthor l-a zărit în celula mea şi de care s-a temut atât de mult, încât s-a retras, nu cred că m-ar fi eliberat.

M-au îmbăiat, m-au îmbrăcat şi m-au hrănit.

— Trebuie să te trimit la Majestatea Sa de-ndată ce vei putea călări, mi-a spus contele-logofăt. Între timp, trebuie să-ţi găsesc arme. Ce ţi-ar plăcea?

— Să pleci de-aici. Am coiful şi zalele pe care regele mă lasă să le păstrez. Mi-a pierdut sabia încercând să recâştige trecătorile, în bătălia în care armata lui a fost copleşită.

— Stai! mi-a zis contele-logofăt, după care a plecat grăbit.

În absenţa lui am făcut planuri împotriva lui Gaynor, a contelui-logofăt şi chiar a lui Idnn. Am complotat şi mi-am bătut joc de mine însumi pentru asta, fiindcă, de fapt, eram prea slăbit ca să stau în picioare.

Au trecut câteva zile în care au avut grijă de mine nişte băieţi, paji prea mici pentru a ţine un arc în mână. Ba chiar m-au întrebat dacă ne vor cuceri Osterlingii şi ce se va întâmpla cu ei în condiţiile astea; le-am spus că nu mă îndoiesc de căderea cetăţii, dar că, dacă ei vor să scape, pot să-i duc în temniţă, unde vor fi devoraţi pe dată, scăpând de orice chin.

— Ar fi mai bine pentru Celidon, le-am zis, dacă ar fi pustiit. Există o Insulă de Sticlă. Acolo, marele dragon Setr a dus femei frumoase care să ademenească corăbierii. Ele au murit, ucise de mateloţii pe care i-au păcălit. Ultima a luat otravă şi de atunci locul acela e unul al frumuseţii, al liniştii şi al luminii clare. Aveţi otravă?

Au fugit, jurând că nu au.

Contele-logofăt s-a întors cu sabia pe care mi-o găsise Baki. Părea mai gras ca niciodată, iar ochii îi erau umbriţi de teamă.

— Îmi face mare plăcere să-ţi ofer asta, mi-a zis el făcând o plecăciune.

Am luat-o şi mi-am prins-o la cingătoare.

— Pentru asta, l-am asigurat, o să mergem împreună în Aelfrice.

Probabil că nu fusese luat prin surprindere prea des; în momentul acela însă, uimirea i se putea citi pe chip.

— Nu va dura mult, i-am promis, deşi timpul trece mai încet acolo. Vino cu mine!

Ştiam că ne-am fi certat o oră întreagă. Am scos sabia pe care tocmai mi-o dăduse şi l-am îmboldit cu ea; deşi a strigat după gărzi, nu a apărut nimeni.

— Regele i-a luat cu el pe toţi cei din castel şi din oraş care mai erau în stare să ţină o suliţă. Te-a lăsat singur.

— Cu siguranţă trebuie să mai fie cineva.

— Păi, nu mai e. Unde e regina Gaynor? Ea m-a condamnat. Băieţii au spus că a plecat, dar că nu ştiu unde.

— E cu regele, mi-a zis contele-logofăt cu voce tremurată. N-a mai rămas nimeni care să o poată păzi aici.

— Probabil se gândeşte că sunt din nou liber şi aş putea să mă culc cu ea, i-am zis eu îndemnându-l din nou cu sabia. Mişcă!

— Unde mergem?

— În Aelfrice, aşa cum ţi-ai dorit, i-am zis. În Aelfrice, aşa cum ţi-am promis. E în josul acestor scări, pe care le vei coborî mai repede decât îţi permit vârsta şi greutatea. Altfel, vei simţi ascuţişul sabiei mele.

L-am dus apoi în temniţă, descoperind pe drum că eu eram mai înspăimântat decât el. Mi se părea că zidurile se închideau deasupra mea ca un mormânt. Dacă faţa contelui-logofăt era albă, a mea era cadaverică, aşa că nu-i dădeam voie să se întoarcă spre mine ca să nu mă vadă.

Dandun plecase; Colle era încă acolo, închis în celulă. L-am eliberat şi, cu ajutorul lui, le-am dat drumul şi celorlalţi prizonieri, tuturor celor pe care i-am putut găsi la nivelul al doisprezecelea.

— Nimeni nu merge acolo, ne-a zis Colle când a văzut că vreau să cobor împreună cu contele-logofăt. Nu e nimic jos.

— Astea sunt două lucruri diferite, i-am zis, după care l-am îndemnat pe contele-logofăt cu sabia.

— Te rog! m-a implorat el. Am de două ori vârsta ta şi scările n-au balustradă.

— Ai de patru ori vârsta mea, i-am răspuns, şi scările n-au balustradă.

— Dacă aş fi aflat condiţiile în care ai fost ţinut, aş fi venit să te salvez, crede-mă!

— Da, desigur. Doar că ai avut grijă să nu afli.

Existau un al paisprezecelea nivel şi un al cincisprezecelea dedesubt. După acesta, am încetat să mai număr, dar am ajuns curând pe o câmpie pietroasă unde briza uşoară mirosea a mare.

— Bate un vânticel, mi-a zis contele-logofăt. Probabil că temniţa e legată de nişte caverne mai mari.

— Da, bate vântul… i-am zis.

— Lordul Colle n-a venit cu noi? m-a întrebat contele-logofăt privind în spate. Credeam că o să ne însoţească.

— Doar până la al doisprezecelea nivel. Nu mai departe. Mergi într-acolo.

— Nu mai sunt scări!

Părea fericit. Îi fusese frică în timp ce coborâserăm fără încetare şi probabil că a crezut că, odată ce am ajuns la ultimul nivel, vom începe să urcăm.

— Ba ar trebui să mai fie scări, am spus eu, vorbind mai degrabă pentru mine însumi şi îmboldindu-l cu vârful sabiei.

— Dar uite că nu-s!

— Aici e Aelfrice, i-am explicat. Deci sunt şi alte lumi mai jos, Muspel şi Niflhein.

— Tărâmurile Focului şi ale Gheţii, a repetat el cu un fel de evlavie.

— Ai vrut să vii în Aelfrice, i-am zis. Te-am adus. Curând se luminează de ziuă.

Am mai mers puţin şi am auzit zgomotul valurilor.

— Vânturile sunt rare pe-aici, i-am explicat, dar la răsărit şi la apus se iscă o briză, mai ales pe ţărmul mării.

— Acesta e aerul pe care am tânjit să-l respir, a zis contele-logofăt şi mi s-a părut că nici măcar nu mi s-a adresat mie, la fel cum eu, cu câteva momente mai înainte, nu mă adresasem lui.

Noaptea era cenuşie, iar noi am coborât pe faleză către malul mării. Mi-am băgat sabia în teacă, fiindcă nu mai aveam nevoie să-l îmboldesc.

— De unde o să răsară soarele? m-a întrebat.

Ştiam că se gândea la marea din Mythgarthr, în care văzuse adeseori cum apune soarele.

— Nu răsare, i-am zis. Noi suntem lumina lor. O să vezi.

Tăcerea lui m-a făcut să-mi dau seama că nu înţelesese.

— Lumile devin din ce în ce mai mici pe măsură ce cobori. Aelfrice nu e la fel de mare ca Mythgarthr, deşi

cred că trebuie să fie mai mare decât Celidonul.

— E o progresie geometrică, mi-a zis contele-logofăt, apoi a încercat să-mi explice ce înseamnă acest lucru, pe care eu nu l-am înţeles şi cred că nu poate fi priceput de nimeni.

— Cea mai de sus dintre lumi, cea a Preaînaltului Zeu, este infinită. Lumea de dedesubt e o sutime din ea. O sutime din infinit este însă tot infinită, deşi mult mai mică. Sub…

— E Cerrul.

— Da, Cerrul e a suta parte din ea şi a zecea mia parte din Elysion. E tot infinită. Pot să mă aşez pe piatra asta?

— Desigur.

— Eşti foarte amabil, Sir Able, a zis el şi şi-a dres glasul. Bunătatea arătată faţă de un prizonier e un atribut cavaleresc. Tu n-ai prea avut parte.

— Ba da, prima dată, dar nu şi a doua oară. Am evadat, aşa că Majestatea Sa a hotărât să nu mai fie amabilă.

— Am fost înfrânţi, a zis contele-logofăt ştergându-şi faţa cu mâna. Trebuie să spun asta. Aceşti Osterlingi sunt subumani.

— M-am luptat cu ei pe mare, domnule, şi nu e adevărat. Până şi Fiii Furiei par adeseori foarte umani. Regele Gilling a devenit uman din dragoste pentru Idnn. Dar nu asta e firea lor. Osterlingii nu arată la fel de umani ca regele Gilling, dar cu toate astea reprezintă ceea ce am putea deveni noi.

Aerul din jurul nostru a început să strălucească. Nicăieri nu există o atmosferă precum cea din Aelfrice. Aerul din Cerr e mai limpede decât cel din Mythgarth, atât de curat, încât nicio distanţă nu-i poate înceţoşa transparenţa de cristal; văzduhul din Aelfrice pare însă luminos, te simţi de parcă ai respira într-un imens giuvaer. S-a crăpat de ziuă şi în faţa noastră am văzut o mare ca nicio alta, albastră precum safirul şi la fel de strălucitoare, întinzându-se până la insule misterioase. O leghe mai sus se vedea Mythgarthr asemănător unei pulbere de stele într-o noapte fără nori. Jotunland se găsea la nord, învăluit în zăpadă. Deasupra

noastră era Celidonul din care atârnau rădăcinile verzi ale copacilor. În jurul nostru, Aelfrice, albă acolo unde nu era verde, mângâiată de lumina argintie, plină de păduri neumblate şi piscuri de marmură.

— Aş putea rămâne aici pentru totdeauna, a murmurat contele-logofăt. Să renunţ la avere, la castel, la cai, la tot… Oricum sunt pierdute dacă înving Osterlingii.

— Poate că aşa va fi, i-am zis fiindcă tocmai mă gândeam să-l las acolo, însă m-am răzgândit. Urmează-mă!

Văzusem o prăpastie la baza unui pisc undeva în stânga noastră. Contele-logofăt m-a urmat.

— Dar unde mergem?

— Să vedem ce-i acolo şi să coborâm dacă putem. Eu… tu nu mă înţelegi. Nici eu nu mă cunosc până la capăt, deşi ştiu mult mai multe lucruri despre mine. Nu pot folosi puterile pe care mi le conferă natura mea. Am făcut un legământ. Însă nu-mi pot schimba firea, chiar dacă niciunul dintre noi n-o înţelege. A ce miroase?

— A mare, a răspuns el după ce a adulmecat aerul, şi cred că mai miroase a flori de câmp.

— Eu miros sulf şi îmi doresc ca Gylf să fi fost cu noi.

Am coborât în prăpastie, eu nerăbdător, iar el ceva mai încet, în urma mea. Eram înconjuraţi de fum de pucioasă, aşa că uneori abia puteam respira. Din când în când, aerul se limpezea, semănând cu cel din deşert, lipsit de viaţă, prăfos şi arzător.

— E periculos, mi-a spus contele-logofăt apucându-mă de braţ. Probabil că ne apropiem de Muspel.

— Suntem deja acolo, i-am răspuns.

Zărisem un dragon care se ascundea în întuneric. Probabil că auzise şuieratul sabiei mele şi s-a apropiat de noi, mai întâi tiptil, apoi cu un răget teribil. Contele-logofăt a încercat să fugă, dar s-a împiedicat şi s-a rostogolit pe panta pietroasă undeva în întuneric. Dragonul a dat să mă lovească, însă eu mi-am înfipt sabia în ochiul lui.

N-aş putea spune câtă vreme l-am căutat pe contele-logofăt. Mi s-a părut că a trecut un minut, sau două, dar se poate să fi durat mai mult. Indiferent în ce direcţie mă

întorceam, nu puteam merge decât în jos. S-a făcut din ce în ce mai frig, iar aerul a devenit la fel de dens ca flegma, lăsând să treacă doar străluciri firave de lumină în care se reflectau nestematele de pe teaca sabiei mele.

— Able! Sir Able!

Contele-logofăt a apărut bălăngănindu-se atât de tare, încât mi-am dat seama că, dacă ar fi putut, ar fi alergat.

— E un… un monstru… e uriaş… a arătat el undeva în spatele lui. Să mergem! Trebuie! E…

I-am spus că vreau să-l văd, fiindcă am crezut că era Org.

— Nuuuu, nu vrei! Sir Able, Sir Able, ascultă! Eu… eu… eu l-am văzut, a zis el după care a rămas tăcut trăgând cu greutate aer în piept.

— Da, l-ai văzut, dar vreau să-l văd şi eu, i-am zis ca să-l potolesc, iar pentru că frica lui mă molipsise şi pe mine, am adăugat: După aceea plecăm.

— Eu plec de pe-acum.

— Şi-o să înfrunţi dragonii singur? Dacă vii cu mine, mă voi întoarce cu tine şi-ţi voi salva viaţa dacă voi putea.

Am pornit în susul pantei, mergând cu uşurinţă. Însă după o vreme mi-am dat seama că mergeam la vale, aşa că ne-am corectat drumul. Am ajuns la o margine de pe care trebuia să coborâm sau să ne întoarcem. De ea atârnau perdele imense de gheaţă; pământul îngheţase şi era alunecos din cauza poleiului.

— Ăsta nu poate fi Muspelul, a icnit contele-logofăt.

Am auzit o voce care venea din faţă, din spate şi de peste tot din jurul nostru.

— Tărâmul ăsta e Niflhein.

Părea istovită, dar a răsunat cu mai multă putere decât ar fi avut orice Overcin sau chiar Valfather. Tremurând, contele-logofăt a căzut în genunchi.

— Ai vrut să mă vezi, Able. Nu trebuie decât să te uiţi.

M-a înconjurat. Nu-ţi pot descrie prea clar ce s-a întâmplat, trebuia să fii acolo, să vezi. Era peste tot în jurul meu, dar mă scruta cu privirea şi de deasupra, şi de dedesubt, părea imens şi mai tare decât fierul. Răutatea lui

era hidoasă. Am încercat să-mi închid ochii, mi se părea că intrasem într-un coşmar.

— Spune-mi Zeu, Able!

În mine s-a trezit mândria, genul acela de sentiment care nu mi-a potolit frica, ci doar a îndepărtat-o ca pe un lucru firav. I-am răspuns.

— Spune-mi Sir Able, zeule!

— Ai ajuns la secretul care e cuprins în inima tuturor lucrurilor, Able. Închină-mi-te şi ţi-l voi spune.

Contele-logofăt s-a închinat, însă eu am refuzat s-o fac.

— Dacă-l vei afla, vei obţine cu mare uşurinţă o putere la care oamenii şi zeii deopotrivă abia dacă pot să viseze.

— Uite, contele ăsta ţi se închină. Spune-i lui! l-am îndemnat eu.

— O să mă vezi aşa cum sunt, Able. Poate că priveliştea asta te va lămuri.

Rostind aceste cuvinte, a încetat să mă mai înconjoare şi a apărut în faţa mea aşezat pe un tron de gheaţă, o creatură incredibil de scârboasă. Era o combinaţie de broască şi dragon.

— Închină-mi-te acum şi vei afla secretul.

— Nu vreau să ştiu niciun secret, vreau doar să mă întorc în Muspel şi de acolo în Aelfrice.

— Închină-te!

— Lordul Escan ţi se închină, i-am repetat. Dacă mie mi-ai spune secretul, de ce nu i-l spui şi lui?

L-a ridicat pe contele-logofăt înainte să apuc să termin ce am de zis, l-a ţinut aproape şi i-a şoptit ceva; Niflhein s-a cutremurat odată cu şoapta şi o bucată de gheaţă lungă de mile s-a prăbuşit cu un zgomot asurzitor.

— Acum mă cunoşti, i-a zis creatura contelui-logofăt, dar el s-a încăpăţânat să-şi ţină ochii închişi, refuzând să-l privească.

— Şi eu te cunosc, i-am zis. Aceasta e cea de-a şaptea lume. Ultima. Iar tu eşti Zeul cel Mai de Jos.

— Am să-ţi dezvălui şi ţie secretul, iar tu mi te vei închina, convins că e drept şi bine să o faci. Apropie-te!

Nu am făcut-o, dar distanţa dintre noi s-a micşorat.

Vocea i s-a redus la o şoaptă, care s-a dovedit a fi cel mai îngrozitor sunet pe care l-am auzit vreodată. Pe lângă ea, glasul lui Grengarm părea un şuierat de vânt.

— Află cel mai mare secret! Află că ultima lume e de fapt prima…

Niflhein s-a cutremurat din nou, iar pământul îngheţat a gemut din adâncuri.

— Stai în Niflhein şi Elisyon.

Cutremurul a devenit mult mai violent. Un stâlp de gheaţă s-a prăbuşit, trimiţând în toate părţile aşchii de gheaţă şi un nor de cristale strălucitoare, ca zăpada. Creatura care vorbise s-a uitat într-acolo şi pentru o clipă i-am putut simţi frica.

— Îmi vezi faţa, mi-a şoptit, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Dar dacă m-ai putea vedea din spate, l-ai privi pe Preaînaltul Zeu…

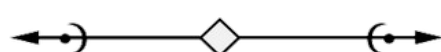
Niflhein s-a spart la vorbele astea. Între locul în care stătea creatura şi cel în care mă aflam eu a apărut o fisură. L-am ajutat pe contele-logofăt să se ridice; n-aş putea să-ţi spun de ce am făcut-o, dar aşa a fost.

— Pentru că El şi cu mine suntem acelaşi…

Peste creatura care vorbea ploua cu blocuri de gheaţă şi cu pietre. A fost lovit de o stâncă mai mare decât un bou.

— Iar eu sunt El!

A fugit după ce a zis aceste cuvinte, în timp ce pământul îngheţat i se unduia sub picioare ca valurile mării şi aproape că a fost îngropat de stânci de gheaţă şi de focurile din Muspel. I-am văzut spatele şi ceafa, pline de negi şi de răni purulente.



Când într-un târziu am ajuns înapoi în Aelfrice şi înconjuraţi de frumuseţea de acolo, ne-am oprit să ne odihnim. Aelfii au venit din pădure şi din mare cu merinde şi daruri. Am mâncat, iar un Aelf bătrân, a cărui barbă era făcută din frunzele unor copaci veşnic verzi, chiar şi iarna, m-a tras deoparte şi mi-a şoptit:

— Regina noastră te aşteaptă.

— Ştiu, i-am zis. Spune-i că o să vin imediat ce voi reuşi

să-i transmit mesajul, aşa cum şi-au dorit ea şi regii voştri.

M-am întors la contele-logofăt, m-am aşezat lângă el şi am mai mâncat o bucată de brânză şi un măr.

— Eşti înţelept, mi-a mărturisit el, iar eu, care m-am crezut deştept toată viaţa, sunt de fapt un prost.

— În niciun caz.

— N-am putut ajunge în Aelfrice, a zis şi şi-a dres glasul. Timp de treizeci de ani. Iar tu ai făcut-o cu atâta uşurinţă, ba chiar ai coborât până la capătul lumilor.

Am clătinat din cap.

— N-am auzit de nimeni să fi făcut asta vreodată. Eşti singurul. De fapt, nu, fiindcă am fost şi eu cu tine.

I-am zis atunci că mi-ar plăcea să merg în Kleos, lumea de deasupra Cerrului; au trecut ani buni până să o fac.

— Mi-aş dori să pot rămâne aici pentru totdeauna, mi-a zis el cu seriozitate. Să stau şi să privesc valurile şi cerul, mâncând asemenea bucate.

Nu am dat prea multă importanţă vorbelor lui; când ne-am ridicat ca să ne întoarcem în Mythgarthr, m-am uitat în urmă. L-am văzut aşezat cu mâncare în faţă, privind marea la orizont, cu chipul transfigurat. M-am oprit şi i-am arătat.

— Ştiu, mi-a răspuns el în şoaptă.

Sunt lucruri în Aelfrice pe care nu le înţeleg încă.

Capitolul 36
LUPTA DIN FAŢA PORŢII



Se ştie că în Aelfrice timpul curge mai încet decât în Mythgarthr, dar mai repede decât în Muspel şi mult mai repede decât în Niflhein. Lipsisem o jumătate de zi. Când ne-am întors, Kingsdoom era în ruină, steagul roşu flutura pe Thortower şi am constatat că era vară. Am găsit o femeie care cerşea mâncare. Nu am avut ce să-i dăm, iar banii noştri s-au dovedit fără valoare – nu avea de unde să cumpere pâine.

— Regele a murit, ne-a zis ea, iar Celidonul e condus acum de Osterlingi. Îi mănâncă pe cei pe care nu-i fac sclavi. Eu am o ascunzătoare.

N-a vrut să ne-o arate, spunând că nu încape acolo decât un singur om. Contele-logofăt a întrebat despre castelul său, Sevengates, dar cerşetoarea nu ştia nimic despre el.

— Aş vrea să merg la Thortower, mi-a zis. Payn e bastardul meu. Ţi-ai dat seama?

Ştia o cale secretă, iar eu i-am spus că-l voi însoţi, fiindcă speram la rândul meu să-l găsesc pe Wistan.

— Trebuie să fac rost de o sabie. Curând voi trece de şaizeci de ani şi n-am fost niciodată un spadasin iscusit. Mă voi strădui însă, fiindcă trebuie.

— De fapt, asta fac toţi soldaţii, domnule, am încercat eu să-l consolez.

Am mulţumit cerşetoarei, i-am promis că-i vom aduce mâncare atunci când vom găsi şi ne-am îndreptat către

han. Ne era destul de greu să vedem, în ziua aceea de vară, străzile pietruite încărcate de moloz, prăvăliile arse şi casele pustii. Într-o piaţă publică, Osterlingii aprinseseră focul şi se înfruptau lângă el din carne de om. Oasele erau împrăştiate peste tot, roase şi pe jumătate arse.

— N-am văzut nimic mai oribil decât asta, mi-a zis contele-logofăt.

— Eu am avut un servitor, i-am spus, care făcea acelaşi lucru, deşi nu-şi gătea carnea. Totuşi, sunt îngrozit. E mai rău să ucizi un copil sau să-l mănânci înainte să cadă pradă viermilor?

Hanul era încă în picioare, dar tocurile ferestrelor erau smulse, iar uşile erau sparte. I-am strigat pe Pouk şi pe Uns. Auzindu-mă, Uns a scos capul pe o fereastră de la etajul patru, dar strigătele mele au atras şi o patrulă de Osterlingi. Uns a început să arunce cu pietre de la fereastră, iar contele-logofăt a înşfăcat sabia căpeteniei imediat după ce l-am ucis, aşa că ne-am descurcat destul de bine.

După luptă, am urcat în han şi ne-am întâlnit cu Uns pe scară (acolo m-a atins gândul lui Norr; era singură şi sălbatică, bucuroasă de atingerea minţii mele, dar şi speriată). Uns îmi păstrase scutul, arcul şi tolba de săgeţi; l-am urmat în magazia de lemne, acolo unde le ascunsese.

— Ş-asta, dom’le. Pălăria asta veche. Ai uitat-o?

Se referea la coiful acela ruginit şi, aşa cum spusese, vechi. Mi l-am pus şi l-am văzut pe Uns zdravăn şi drept, iar pe contele-logofăt mai bătrân şi mai înţelept şi, poate de aceea, mai înspăimântat.

— Pouk s-o dus să-ş’ vadă nevasta, mi-a zis Uns. Doa’ cî îi dus de fun an. Io am stat aici s-aştept.

Am întrebat despre Wistan, dar Uns nu ştia nimic de el. Nu avea prea multe să zică nici despre război, în orice caz nu mai multe decât auziserăm deja de la cerşetoare. În seara aceea ne-am sfătuit, vorbind cu toţii ca nişte egali. Planul era ca eu şi contele-logofăt să mergem la Thortower aşa cum plănuiserăm, în timp ce Uns avea să o hrănească pe cerşetoarea căreia îi promiseserăm că o vom ajuta

(fiindcă el avea nişte mâncare) şi să împacheteze toate obiectele pe care le puteam căra. Urma să ne întâlnim din nou la han şi să încercăm să ajungem la Sevengates, care putea fi încă în mâinile oamenilor loiali contelui-logofăt.

Odată ce-am stabilit planul, l-am antrenat puţin pe contele-logofăt în mânuirea noii sale săbii. Era uşor curbată şi ascuţită pe tăişul interior; la început a găsit-o greoaie, dar curând a început să-i placă. Mie mi se părea prea scurtă şi prea grea la vârf, însă lama era ţeapănă şi ascuţită şi, în fond, astea sunt cele mai importante calităţi pe care trebuie să le aibă o sabie.

Am dormit şi ne-am trezit după răsăritul lunii, apoi am pornit spre ţinuturile pustiite de la est de oraş. Ascunsă de nişte tufişuri, o uşă de metal se găsea la baza unei stânci nu mai înalte decât o lance; contele-logofăt a scos o cheie şi am intrat, eu temându-mă că o să ajungem din nou în Aelfrice.

Aproape c-am avut dreptate.

Mâini puternice ne-au prins de haine imediat ce am închis uşa în spatele nostru şi am auzit vocile subţiri ale Aelfilor care ne provocau şi îşi băteau joc de noi. Când am zărit capătul tunelului lung şi îngust, am prins pe cineva de încheietură; în momentul în care contele-logofăt a descuiat o a doua uşă şi am pătruns în pivniţa de vinuri, am tras-o mai spre lumină şi am întrebat-o cum o cheamă.

— Sunt sclava ta, Baki, stăpâne, s-a tânguit ea tremurând.

— Care s-a gândit să se distreze pe seama mea în tunelul ăla, am tunat eu scoţându-mi sabia.

— Ca să… ca să te duc în Aelfrice, acolo unde vei fi în siguranţă.

— Care m-a abandonat în cătuşe, aruncat într-o celulă.

Nu o uram, nu-mi doream să mă răzbun, ci voiam doar să fac dreptate, fiindcă sentinţa i-o dădusem cu ceva vreme în urmă. N-a spus nimic.

Contele-logofăt m-a întrebat dacă o cunosc pe „această Aelfă”.

— A pretins că e sclava mea de o mie de ori, i-am spus

eu, iar eu am eliberat-o de fiecare dată, dar niciunul dintre noi nu l-a crezut pe celălalt. Ţi-ar plăcea o sclavă Aelfă?

— Foarte mult.

— O să-ţi jure credinţă dacă o cruţi şi o să te trădeze cu prima ocazie. Nu-i aşa, Baki?

— Am fost sclava ta pentru că mi-a poruncit Garsecg, stăpâne. Voi fi şi a lui dacă asta doreşti.

M-am adresat contelui-logofăt:

— Mergem în sus, nu-i aşa? E evident că niciunul dintre ei nu e pe-aici.

— E o scară la stânga ta, stăpâne, m-a informat Baki.

— Mulţam. Aş putea să te ucid pe loc, Baki. Să-ţi tai gâtul ăla împuţit. Însă am de gând să te duc undeva unde e mai multă lumină ca tăietura să fie curată. Vrei să ne povesteşti despre sângele pe care l-am băut când eram rănit? Hai să te auzim!

Probabil că a clătinat din cap în semn că nu, dar nu am văzut-o pentru că era prea întuneric.

Scara se termina într-un oficiu, iar acesta dădea într-un hol larg pe ai cărui pereţi erau atârnate scuturi şi săbii. Câtă vreme străbătuserăm tunelul, se lăsase noaptea, dar la fiecare capăt al holului erau lumânări aprinse, a căror lumină era mai mult decât suficientă pentru o lovitură puternică.

— Pot să vorbesc, stăpâne? Ştiu că ai să mă omori şi că n-are rost să mă apăr. Aş vrea doar să spun două lucruri înainte de a muri, pe care le vei înţelege când eu nu voi mai fi.

Probabil i-am făcut semn să continue. De fapt cu siguranţă aşa am făcut. Mă uitam la ea prin prisma coifului vechi şi-mi apărea ca o femeie făurită din noroi, cărbuni încinşi şi carne de animal.

— M-ai refuzat de o sută de ori. Am fost îndrăzneaţă, dar m-ai respins, ţi-am apărut sfioasă, dar nu m-ai vrut. Te-am ajutat mereu şi mereu, dar când mi-am rupt spinarea n-ai vrut să mă vindeci tu însuţi, ci ai trimis un băiat să o facă. Ştiam că dacă voi veni în celula ta ca să te eliberez, mă vei refuza din nou. Am sperat că dacă te voi lăsa acolo până

vei fi aproape mort, ai putea simţi o fărâmă de recunoştinţă. Aş fi vrut să vin chiar înainte să mori. Ţi-aş fi cerut să faci legăminte înainte să te hrănesc şi să te eliberez. Ăsta e primul lucru.

— Nu ştiu dacă ar trebui să te invidiez sau să râd de tine, Sir Able, a zis serios contele-logofăt.

I-am dat drumul lui Baki şi mi-am scos coiful; o văzusem prea bine şi priveliştea pe care mi-o oferea mă dezgusta.

— Poate că te-ai hotărî mai uşor, domnule, dacă ai şti că sunt doar un băiat care se joacă de-a cavalerul. Te-am văzut aşa cum eşti, la fel ca şi pe Baki, şi dacă m-aţi vedea şi voi în acelaşi mod, v-aţi da seama. Bărbaţii nu-şi bat joc de băieţi şi nici nu-i invidiază.

— Înseamnă că eu nu sunt bărbat, mi-a mărturisit contele-logofăt, pentru că eu i-am invidiat pe foarte mulţi.

— De ce nu fugi? am întrebat-o eu pe Baki. Ţi-ai putea salva viaţa.

— Pentru că mai am ceva de zis. V-am înghiontit şi v-am pişcat în tunel. Dar pe câţi dintre noi i-ai putut prinde?

Auzisem într-adevăr zeci de paşi, aşa că nu am dat niciun răspuns.

— Numai pe mine, fiindcă eu încercam să te duc în Aelfrice, în siguranţă, în timp ce ceilalţi doreau doar să te necăjească.

Cred că aş fi înjunghiat-o dacă aş mai fi avut o secundă la dispoziţie. Însă Osterlingii au dat buzna exact în momentul acela şi n-am mai avut timp. Baki a înşfăcat şi ea o sabie de pe perete şi a luptat alături de noi, o fecioară Aelfă, ca o flacără vie. Sabia pe care o furase Uri spinteca duşmanii ducându-mă tot înainte, dar Baki era mereu în faţa mea, croindu-şi drum printre Osterlingi ca o combină care seceră grâul.

Când ultimii dintre ei au fugit, s-a întors să mă înfrunte, cu sabia ridicată.

— Cine a fost mai bun, stăpâne? Tu?

— Nu, i-am răspuns eu evitând să o privesc pentru că purtam coiful.

— Vrei să ne luptăm? Cu săbiile?

— Nu, i-am repetat. Te-aş ucide şi nu mai vreau asta. Mergi în pace!

Sabia ei s-a prăbuşit pe podea, iar ea a dispărut.

— Ar fi bine să nu mai întârziem pe aici, a zis contele-logofăt.

L-am aprobat, iar el mi-a arătat o scară îngustă aflată în spatele unei draperii grele.

Descrierea căutărilor noastre prin Thortower ar fi foarte obositoare, pentru că însăşi treaba asta ne-a istovit. A trebuit să ne oprim mai mult decât o dată ca să ne odihnim; de la un moment încolo, a trebuit să caut de unul singur şi să mă întorc la el (contele se ascunsese în biblioteca sa), după ce m-am asigurat că nici Payn, nici Wistan nu sunt de găsit.

— Probabil că au murit, a zis el ridicându-se ţeapăn. Am fost antrenat să mânuiesc sabia când eram doar un băieţandru. De vreo douăzeci de ani n-am mai pus însă mâna pe vreuna, mi-a zis arătându-mi-o pe cea pe care o avea în mână, deşi o mai văzusem şi înainte. Ştii câţi oameni am omorât cu ea?

Am clătinat din cap şi m-am lăsat să cad într-un scaun fiindcă eram extenuat.

— Niciunul. Însă astăzi am ucis patru duşmani, patru suliţaşi Osterlingi cu tot cu cel pe care l-am ucis împreună cu fecioara Aelfă. Cât mai poate dura norocul ăsta?

— Până când ajungem la Sevengates, sper, domnule. Spre est?

— Cinci zile călare.

— Deci trei sau mai puţine dacă ne grăbim, am zis eu plin de speranţă, fiindcă m-am gândit că Norr se va întoarce la mine.

— Ne vom grăbi să intrăm în colţii armatei pe care Caanul o va trimite să recucerească Muntele de Foc, a zis contele-logofăt ştergându-şi faţa şi privind în tavan. Asta dacă mergem pe drumul cel mai scurt. Cunoşti nordul?

— Destul de bine.

— Şi eu la fel. S-ar putea să fie mai bine pentru noi să o apucăm spre miazănoapte la început, pe urmă spre est,

apoi spre miazăzi.

Am hotărât că aşa vom proceda şi am ieşit din Kingsdoom fără să ni se opună cineva, deşi, ca să putem părăsi Thortower, a trebuit să ne croim din nou drum cu săbiile. În prima noapte, în timp ce contele-logofăt, Uns şi cerşetoarea Galene dormeau, am rămas treaz privind spre Cerr. La un moment dat, mi s-a părut că o zăresc pe Norr printre stele şi mi-am îndreptat gândurile către ea ca să ştie că sunt jos. Probabil că nu au atins-o, pentru că nu mi-a trimis niciun gând.

A doua zi, am întâlnit Osterlingi peste tot. Ne-am luptat de două ori cu ei. A trebuit să părăsim drumul şi, după ce ne-am întors la el, să îl părăsim din nou. Pustiiseră totul, arzând fiecare sat şi fermă, mâncând oameni şi vite deopotrivă. În seara aceea am terminat pâinea şi şunca pe care le luaserăm cu noi. Am hrănit focul cu lemne uscate, dar adevărul este că am fi preferat să ne hrănim pe noi.

— Am mâncat bine toată viaţa mea, a remarcat contele-logofăt. Acum voi muri cu stomacul gol. E mare păcat! Oare se mănâncă bine în Tărâmurile Morţilor? Regina Idnn mi-a spus că ai petrecut ceva vreme acolo.

— Doar în treacăt. Nu, domnule, mâncarea nu e bună.

— Ei, atunci o să mă străduiesc să nu ajung acolo prea curând.

Galene s-a uitat la Uns, dar el a rânjit şi a comentat în felul lui:

— O sî-i hrăniţi pe Os’erlingi, dacî mierliţi, dom’le. Burta ta o sî fie goală, a lor nu.

— Pot să vorbesc deschis despre ultimul loc în care am fost bine hrăniţi, Sir Able?

I-am făcut semn că da.

— Putem merge înapoi în Aelfrice? Cu toţii?

— Mă întrebi dacă pot duce atât de mulţi oameni? Da, cred că da. Dar mâncarea nu e un lucru foarte sigur acolo şi am putea pierde un an aici în timp ce ne hrănim acolo.

— Mai bine pierzi un an decât să-ţi pierzi viaţa.

— S-ar putea să le pierdem pe amândouă. N-ai văzut pericolele din Aelfrice, dar să ştii că sunt multe. Acolo vin

deseori dragoni, dar şi alte creaturi, iar cei mai răi pot fi chiar Aelfii. Dar n-ai rămas acolo?

A dat din cap.

— S-o lăsăm aşa.

— Habar n-aveţi de greutăţile vieţii, a bombănit Galene.

— Ba Sir Able are habar, a corectat-o Uns.

— Un cavaler? Cu servitori... nu prea cred.

Contele-logofăt i-a spus să aibă grijă ce vorbeşte; l-am liniştit spunându-i că dacă pot îndura săbiile şi vârfurile suliţelor duşmanilor noştri, cu siguranţă pot face faţă cuvintelor unei femei, cu condiţia să nu le rostească prea des.

— Nu ştiu prin ce ai trecut tu, asta e drept, adică răni şi alte alea... Lupta e meşteşugul cavalerilor. Restul oamenilor n-ar trebui însă să se comporte de parcă treaba cavalerilor e una obişnuită, ca a unui băcan. Eu am fost săracă toată viaţa mea şi tot ce-am avut am pierdut fiindcă voi, cavalerii, n-aţi luptat îndeajuns de bine. Am avut un bărbat. Un copil...

— Mulţi cavaleri au plătit cu viaţa, a contrazis-o contele-logofăt.

Uns şi-a pus braţul pe după umărul lui Galene şi i-a prins şi mâna, într-un gest sensibil. Privind în foc, am văzut faţa lui Baki. A rostit mut un cuvânt pe care nu l-am înţeles, a arătat spre stânga mea şi a dispărut. Eu m-am ridicat şi m-am scuzat.

Departe, în umbra deasă, o femeie cu ochii de flăcări galbene m-a învăluit într-o îmbrăţişare pe care n-au ştiut-o prea mulţi bărbaţi. Am recunoscut-o după sărut, iar buzele noastre au stat împreunate la nesfârşit. Când ne-am despărţit totuşi, a râs încetişor:

— Zgomotul vântului pe horn.

Am fost de acord că asta fusese.

— Ar fi mai bine să plec înainte ca focul să se aprindă prea tare.

Am făcut un pas în spate, iar ea a dispărut, deşi vocea i-a rămas cu mine.

— Ce vrei să auzi întâi, noutăţi sau o promisiune?

— Promisiunea, fără îndoială.

— Nu e înţelept. Uite ce noutăţi am. Baki mi-a zis că i-ai căutat pe scutierul tău şi pe servitorul bărbatului gras. Dacă mai vrei să-i găseşti, să ştii că apără un conac micuţ numit Curteroşie. Ne-am întâlnit acolo ultima dată.

Am dat din cap, incapabil să vorbesc.

— Sunt vreo două sute de Osterlingi gata de atac şi mai vin şi alţii. E deja plin de femei şi de copii care s-au refugiat acolo. Pe unele dintre doamne s-ar putea să le cunoşti.

Am întrebat-o cine sunt.

— Nu le-am dat mare atenţie şi oricum n-aş fi ştiut cine e servitorul grasului dacă n-aş fi vorbit cu băiatul ăla, Toug.

— Wistan, i-am zis. Toug e scutierul lui Sir Svon. Sau, mă rog, era când i-am văzut ultima dată.

— Nu cred că are importanţă. Ţii mai mult la femeile alea mari decât ţii la mine?

— Nu ţin la nimeni aşa cum ţin la tine.

A râs, încântată.

— Eşti robul meu. Minunat. Reputaţia mea e intactă. Deci, te duci acolo?

— Nu! Merg cu tine în Aelfrice pentru totdeauna.

A păşit în lumina lunii, goală şi incredibil de atrăgătoare.

— Atunci, hai! m-a îndemnat ea întinzându-mi mâna. Lasă-i pe ceilalţi să moară. Oricum nu mai au mult de trăit.

Până atunci nu-mi dădusem seama că stăteam pe vârful unui deal; în faţa noastră, panta cobora uşor; puteam vedea aerul luminos nu departe de noi.

— Nu pot, i-am mărturisit.

— Iar eu nu te pot iubi aşa cum îi iubeşti tu pe ei, a oftat Disiri. Vii cu mine dacă-ţi promit că voi încerca? Că mă voi strădui foarte mult?

— Nu pot! i-am repetat. Nu acum.

— Mă voi plictisi de tine. Sunt conştientă că şi tu ştii asta. Dar mă voi întoarce la tine şi în momentul acela vom cunoaşte o asemenea bucurie cum nimeni din niciuna dintre lumile noastre n-a mai împărtăşit.

Probabil că a citit răspunsul în ochii mei pentru că a

dispărut imediat după ce a zis cuvintele astea. Dealul s-a topit şi el odată cu ea şi am constatat că stau într-un loc plat.

Uns şi Galene dormeau când m-am întors lângă foc.

— Wistan şi Payn sunt în conacul meu de la Curteroşie, i-am spus contelui-logofăt. Sunt sub asediu. Mă duc să-i ajut.

Coiful vechi rămăsese lângă foc, în locul în care stătusem eu. M-am aşezat şi mi l-am pus, dar l-am scos imediat.

— De unde ştii? m-a întrebat contele-logofăt.

— Tocmai mi-a zis Disiri.

Îmi mai spusese ceva, dar eu nici n-am răspuns, nici nu mi-aduc aminte care au fost vorbele lui. Am bătut cu degetele în coif.

— Nu purtam asta.

— Bineînţeles că nu, a ridicat din sprâncene contele-logofăt.

— Mă bucur. Foarte mult. Vii şi tu, domnule?

— La Curteroşie cu tine? Regina a spus sigur că Payn e acolo?

I-am făcut semn că da.

— Atunci vin. Trebuie!

Sperasem să n-o facă, fiindcă plănuisem să-i trimit pe Uns şi pe Galene cu el. I-am spus foarte clar că nu aveam nicio altă dovadă că Payn şi Wistan sunt acolo, cu excepţia spuselor reginei Disiri şi l-am avertizat că Aelfii nu pot fi crezuţi pe cuvânt.

— Am iubit-o pe mama lui, a zis contele-logofăt. A fost o dragoste imensă. Nu m-am putut căsători cu ea. Era o femeie de rând, una dintre servitoarele mamei mele. N-am mai spus asta nimănui.

I-am zis că nu era nevoie să mi se confeseze nici mie.

— Dar vreau să o fac. Dacă mor, iar tu îl vei găsi pe Payn în viaţă, vreau să ştii. Când a rămas grea, s-a ascuns în pădure, la o jumătate de zi călare de Sevengates. I-am dat bani şi i-am mituit pe pădurarii tatălui meu să-i aducă de mâncare. Uneori mergeam să o văd, a zis el cu faţa

contorsionată. Însă nu destul de des.

Mi-am pus din nou coiful şi am văzut atâta suferinţă cât nu mai văzusem niciodată şi sper să nici nu mai văd.

— A stat patru zile în chinurile facerii. N-a putut să nască. Unul dintre pădurari a adus-o pe nevasta lui, iar când n-a mai suflat, Amabel a deschis-o şi l-a scos pe fiul meu.

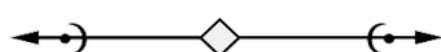
Mi-am dat coiful jos.

— Te chinuieşti degeaba. Trecutul e trecut. Nu mai poate fi schimbat nici de Overcini.

— Pădurarul şi nevasta lui l-au adoptat pe Payn de dragul meu. Se numeau Hrolfr şi Amabel. Erau oameni simpli, dar cu inimă mare. Payn avea treisprezece ani când a murit tatăl meu şi din momentul ăla am fost capabil să mă îngrijesc să primească o educaţie. Când Majestatea Sa m-a ridicat în rang, l-am luat cu mine la Curte. I-aş fi putut da o fermă, însă mi-l doream lângă mine. Voiam să-l văd şi să-i vorbesc zilnic. Ca să-l povăţuiesc.

Vechiul coif mă fascina. Atunci când îl purtam, focul nostru era doar o flacără. Dar stelele, oh, stelele!

— Soţia mea n-a avut copii, Sir Able, iar eu n-am avut nicio iubită în afară de Wiliga. Înţelegi de ce, sunt sigur. Nu i-am spus niciodată lui Payn că eu sunt tatăl lui, dar cred că şi-a dat seama cu multă vreme în urmă.



Ajunşi la Curteroşie, ne-am ascuns în pădure, croind planuri inutile şi sperând să găsim metoda potrivită de a trece printre liniile asediatorilor şi de a escalada zidul. În timp ce Osterlingii construiau catapulte şi un turn de război pe roţi, Uns împletea funii de iederă şi crengi de salcie. A prins nişte iepuri şi un arici, iar Galene a găsit fructe de pădure bune de mâncat, dar acre. Fără hrana asta, cred că am fi murit de foame.

Osterlingii n-aveau nevoie de provizii. Când nu le mai rămânea nimic de mâncare, atacau; cei morţi sau răniţi grav deveneau masă pentru restul. Foloseau scări lungi, iar noi ne puseserăm speranţa că vom putea fura una.

— Întunericul şi ploaia ne-ar avantaja, a zis, pentru a nu

ştiu câta oară, contele-logofăt. Doar că plouă rareori în anotimpul ăsta. Luna în schimb e în scădere.

— La fel ca noi, a remarcat Uns.

— Mă puteţi mânca pe mine după ce mor, ne-a spus Galene cu seriozitate, doar că nu am de gând s-o mierlesc ca să aveţi voi ce mânca.

Asta m-a făcut să mă hotărăsc. Mă legasem faţă de Valfather într-adevăr, dar n-aveam să mă abat decât cu puţin şi eram gata să primesc orice pedeapsă. Am vorbit Cerrului atunci când niciunul dintre tovarăşii mei nu mă putea auzi. Norii s-au grăbit să acopere luna la ordinul meu, iar răcoarea toamnei a coborât mult spre sud din Jotunland, ca să mă servească.

— Aici erai! m-a prins Galene de braţ. Te-am căutat peste tot. Acum e momentul.

Nevăzuţi, am părăsit pădurea. Contele-logofăt mergea în spatele meu, după el venea Galene, iar la urmă a rămas Uns, care se înarmase cu un ciomag zdravăn. Întunericul des era sfâşiat de ploaie, ceea ce ne plăcea la nebunie.

Eram extrem de aproape de a fura o scară când poarta conacului Curteroşie s-a deschis cât era ea de largă, iar apărătorii s-au năpustit asupra duşmanilor lor. Femei înalte cât copacii au răsturnat turnul pe roţi, aruncându-l peste colibele pe care le construiseră Osterlingii. Catapultelor li s-au tăiat funiile şi li s-au sfărâmat scândurile. Un cavaler măreţ, aurit, un erou de legendă îi conducea pe atacatori, neînfricat şi abil ca orice leu. Eu am strigat „Disiri” în timp ce m-am năpustit în luptă. Am văzut bine momentul în care m-a auzit şi a înţeles ce însemna strigătul acela deoarece i-am citit bucuria în mişcările cu care se năpustea nemilos asupra duşmanilor. Sabia lui era ca un fulger, iar strigătul „Idnn” era tunetul său. Sabia mea se ridica şi cădea, tăia şi împungea şi, la fel ca în Thortower, părea că-şi doreşte să guste sângele tuturor celor din faţa ei, dar imediat se îndepărta, dezgustată.

Am luptat întâi în avangardă şi chiar dincolo de ea, fiindcă sabia mă trăgea înainte însetată şi mereu în

căutarea cărnii pe care să o străpungă iar şi iar.

S-a mai auzit un tunet, dintr-o furtună întunecată care devasta câmpul de bătălie, făcând să plouă cu sânge. I-am recunoscut glasul şi l-am chemat pe Gylf la mine. Era la fel de înalt ca un taur de luptă, ochii îi străluceau ca doi sori, iar colţii îi erau ca nişte pumnale.

Ar fi trebuit să spun că eram slăbit din cauza foamei şi că marea pe care o trezise Garsecg în mine nu-mi mai dădea puteri. Luptam de multă vreme când am ajuns în faţa unei căpetenii a Osterlingilor. Armura sa era înţesată cu ţepi, iar el mânuia un buzdugan cu trei peceţi, legat cu lanţuri. S-a năpustit asupra scutului meu şi m-a doborât în noroi. M-am ridicat la fel ca marea şi am văzut cât de oribil era. Mi-am repezit sabia furată în gâtul său, aşa cum bătrânul Toug obişnuia să măcelărească porcii. Câţi am mai doborât după aceea, n-aş putea spune, dar restul au fugit, aşa că atacul care pornise din disperare a sfârşit într-o victorie glorioasă, prima de partea Celidonului în războiul acela.

A venit răsăritul, dar furtuna continua să sufle şi cerul să fie atât de întunecat, încât aproape nu ne-am dat seama. Orice cavaler ar citi asta ar spune că ar fi trebuit să încălecăm şi să pornim în urmărirea duşmanilor noştri. Noi n-am făcut-o. Aveam puţini cai, şi aceştia slabi şi obosiţi. Şi noi eram osteniţi. Mi-am scos coiful pentru că sudoarea mi se scurgea pe faţă şi am lăsat ploaia să mă spele; în lumina sură am văzut câmpul de bătălie aşa cum era el, împânzit de crengi şi frunze din colibele dărâmate, de aşchii şi bucăţi de lemn din catapulte, dar şi de trupurile sfârtecate ale celor căzuţi. Ploaia cădea pe feţele lor, la fel ca şi pe chipurile celor răniţi, ale femeilor şi ale bărbaţilor care strigau şi gemeau încercând să se ridice. Unii s-au dus printre Osterlingii răniţi ca să-i omoare, dar eu m-am ţinut departe.

L-am căutat pe cavalerul de aur care ne condusese. S-a dovedit a fi Svon, un Svon cu doar o jumătate de scut pe braţul stâng, pe care mai rămăsese doar o jumătate de lebădă, şi cu aceeaşi pasăre sculptată din lemn aurit şi

fixată pe coif, dar căreia îi lipsea o aripă, pierdută în luptă. Ne-am îmbrăţişat, deşi nu o mai făcuserăm până atunci, iar el m-a ajutat să-l duc pe contele-logofăt în conac, în timp ce Gylf sărea în jurul nostru, agitându-şi frenetic coada şi încântându-ne cu bucuria lui.

Douăzeci sau treizeci de oameni s-au îmbulzit în cameră, atraşi de vestea că li se alăturase un nobil de rang mare. Sunt sigur că sperau să fi adus întăriri substanţiale; au fost îndeajuns de politicoşi să nu mormăie când au aflat că Gylf, Uns şi cu mine eram singurele întăriri (mă gândesc însă acum că unii s-ar putea să fi fost uşuraţi, fiindcă oricum nu prea aveau ce să ne dea de mâncare). Le-am zis să se retragă şi să rămână tăcuţi. L-am găsit pe Payn printre ei şi i-am spus să meargă să aibă grijă de tatăl său. Continuau să vină şi alţi răniţi. Femeile îi îngrijeau, în timp ce Svon şi cu mine am plecat pe câmpul de bătălie să căutăm supravieţuitori şi să adunăm orice ni s-ar fi putut părea de folos.

Ajunşi afară din nou, l-am întrebat pe Svon cine avea comanda.

— E a ta, Sir Able, acum că ai venit aici.

— Am văzut-o pe Majestatea Sa, împreună cu garda ei, am clătinat eu din cap.

— Sigur soţia mea îţi va acorda ţie comanda. Suntem la Curteroşie, care e conacul tău. Ducele nu e prezent, iar tu nu eşti supusul nostru.

L-am felicitat pentru căsătorie, iar pe chipul său obosit a înflorit un zâmbet.

— Ştii bine că speranţa, visul meu era să capăt un titlu nobiliar. Sunt sigur că-ţi aduci aminte.

— Să îl recapeţi. Tatăl tău era nobil.

— Mulţumesc, ai dreptate.

Zâmbetul amar pe care ajunsesem să-l detest pe vremea când mă slujea ca scutier i-a schimonosit din nou buzele.

— Aş fi fost nebun de fericire să mor baronet. Acum descopăr că sunt prinţ.

L-am felicitat încă o dată numindu-l „Înălţimea Voastră”.

— Un prinţ luptător, departe de regatul soţiei sale, care

descoperă că experienţa sa de cavaler nu are nicio valoare. Vrei să auzi povestea noastră?

Bineînţeles că voiam. Aşa cum ştiam, Idnn luase o sută de tinere Skjaldmeyjar cu ea când a venit la sud. Uluiseră întreg oraşul Kingsdoom şi participaseră la ritualurile nupţiale ale reginei lor, întărindu-i statutul regal, unul pe care Arnthor l-a recunoscut cu repeziciune, văzând în Idnn un aliat care ar fi putut să conteste domnia lui Schildstarr. În timp ce el a refuzat să mă elibereze, iar eu am rămas în temniţă, Fiicele Furiei s-au luptat cu Osterlingii şi au fost cei mai iscusiţi soldaţi din oastea lui Arnthor, în speranţa că el îi va face o favoare reginei lor.

Primele zile mai calde au demonstrat însă că, din păcate, temutele Fiice ale Furiei nu puteau lupta pe vipie. Idnn a mers în nord cu Svon, Mani şi alţi câţiva, dar a fost oprită aproape de munţi de armatele din nord ale Caanului, care prădaseră deja Irringsmouth şi cutreierau ţinutul în căutare de hrană pe care să o trimită în sud. Respinse de Osterlingi, se alăturaseră celorlalţi care fugeau şi luptau, refugiindu-se în conace şi castele pe care însă duşmanii le cucereau cu uşurinţă. Aşa ajunseseră la Curteroşie. Dintre cele o sută de Fiice ale Furiei, până la lupta noastră mai rămăseseră douăzeci şi opt, iar după aceea doar douăzeci şi şapte. Răcoarea neaşteptată le permisese să lupte, aşa că Svon ordonase contraatacul; era însă evident că ele nu vor mai putea lupta până la primul îngheţ.

— Ai vrea să-l întâlneşti pe liderul celor care ni s-au alăturat? m-a întrebat Svon. E aici, mi-a arătat el cu mâna, întinzând un braţ de pe zalele căruia se scurgeau picăturile de ploaie, acum ceva mai calde.

I-am spus că da, că mi-ar plăcea chiar foarte mult să facem cunoştinţă. În apărarea mea trebuie să menţionez aici că era încă destul de întuneric, iar bărbatul spre care arăta Svon purta o mantie cu gluga ridicată.

— Sir Toug! Sir Able e dornic să-ţi vorbească şi sunt surprins că tu nu doreşti la fel de mult să te întâlneşti cu el.

Toug a reuşit să zâmbească şi mi-a întins mâna. L-am

întrebat ce-i mai face umărul, iar el m-a asigurat că se vindecase. Nu era chiar aşa, după cum aveam să aflu curând, dar era ceva mai bine.

— Am spus că nu vreau să fiu cavaler, dar dumneavoastră mi-aţi spus că sunt deja unul şi că nu mă pot împotrivi, mi-a zis el. Se pare că aveam amândoi dreptate. Când au venit Osterlingii, am descoperit că nu e nimeni în satul nostru care să ştie să lupte, cu excepţia mea, aşa că a trebuit să lupt. La început, deşi nu m-au recunoscut, i-am condus, fiind primul pe câmpul de bătălie. Am înfrânt două cete, apoi ni s-a alăturat o Companie Liberă. Vite nu mai aveam, iar orzul era culcat la pământ, aşa că am pornit spre sud. Am ajuns în locul în care era Etela, unde începuseră să repare castelul. Acum e şi ea aici împreună cu mama şi tatăl ei.

L-am întrebat dacă Vil este tatăl ei, iar el mi-a zis că da.

— N-a vrut să spună nimănui pentru că nu erau căsătoriţi, Sir Able. Însă acum sunt. El nu acceptă să i se spună „domnule” sau „lord”. E tot Vil.

— Aşa e, a confirmat şi Svon.

— Dar acum eu sunt Sir Toug, iar Sir Svon e prinţul Svon. El m-a învestit… I-am fost scutier în nord. Ştiţi asta.

I-am făcut semn că da.

— Da, aşa a făcut, iar Etela şi cu mine urmează să ne căsătorim la anul, dac-o să mai fim în viaţă.

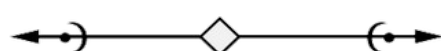
Gylf a apărut tropăind, şi-a ridicat labele din faţă şi le-a aşezat pe umerii lui Toug şi a început să-l lingă pe obraz. M-a uimit şi m-a amuzat ca nimic altceva. Chiar şi acum când mă gândesc la asta nu mă pot opri din râs.

— Mai e cineva aici despre care trebuie să vă spun, a continuat Toug, fiindcă i-aţi plăcut întotdeauna. E cuplul acela mai în vârstă din Jotunland, bătrânul orb care era sclav la o fermă.

În minte mi s-au îngrămădit o mie de lucruri: pustiirea pământului, ochii lui Arnthor, zâmbetul beat al surorii sale şi faţa drăguţă, dar goală de orice expresie a reginei lui, zilele întunecate din temniţă, răceala de moarte de acolo, cabana lui Berthold Viteazul, vântul printre vârfurile

copacilor, sărutul lui Disiri, braţele ei subţiri şi picioarele mlădii, degetele verzi, mai lungi decât mâinile mele, Gerda tânără, aşa cum şi-o amintea Berthold, cu părul creţ şi ochii veseli, Mag în Camera Iubirilor Pierdute a lui Thiazi.

M-am mai gândit şi la palatul Doamnei din mijlocul câmpiilor înmiresmate ale căror flori sunt stelele. Iar eu, care râsesem până în urmă cu doar un moment, am început să plâng. Toug m-a luat pe după umeri ca pe un copil şi mi-a vorbit aşa cum probabil o făcea mama lui: „Lasă, lasă… nu contează. N-are nicio importanţă.”



A venit la noi un călăreţ, acelaşi Lamwell de Chaus cu care mă înfruntasem în turniruri în duelul cu halebarda, atât de obosit, încât cu greu se mai ţinea în şa, pe un cal aproape mort, care s-a prăbuşit odată ce cavalerul a descălecat. Regele trăia – era în sud şi avea nevoie de toţi oamenii. Am ţinut sfat şi am spus că eu o să merg, dar că restul au de ales. Regele mă eliberase însă, iar acum avea nevoie de mine, iar eu urma să-i vin în ajutor. Pouk şi Uns s-au aşezat lângă mine şi soţiile lor li s-au alăturat; probabil că gestul lor i-a ruşinat pe mulţi. Idnn a spus că ea nu poate să vină pentru că Fiicele Furiei nu pot lupta în ţinuturile din sud şi aproape că nici nu pot mărşălui pe acolo – că ar fi trebuit să meargă noaptea şi nu pe distanţe prea lungi. Ea şi Svon aveau să meargă spre nord, acum că duşmanul din această parte a Celidonului fusese înfrânt, şi să spere la zile mai răcoroase pe dealurile de acolo. Pierduse trei sferturi din gardă într-o bătălie a unui rege străin, după cum ne-a amintit, iar supusele ei distruseseră turnul de asalt. Am fost de acord, dar unii dintre noi n-au avut inima tocmai uşoară.

Apoi am vorbit cu Idnn între patru ochi; atunci mi-a spus de vizita pe care i-o făcuse Uri şi de întrevederea cu Valfather. În timpul conversaţiei i-am cerut o favoare.

— Te voi ajuta cu orice-mi stă în putere, a zis Idnn. Şi vom rămâne aici dacă ne-o ceri. Cu excepţia soţului nostru, noi ceilalţi nu prea avem cu ce să-ţi fim de folos.

— Ba mă puteţi ajuta foarte mult, Majestatea Voastră.

Fără să simţiţi mare lucru. Vi i-am dat pe Berthold şi pe Gerda să vă servească în timp ce eram în nord. Vreţi să mi-i daţi înapoi?

Mi i-a returnat cu entuziasm.

A făcut chiar mai mult, învestindu-l pe Payn ca baron al regatului ei şi punându-i să jure credinţă în faţa martorilor. După această ceremonie, contele-logofăt a declarat că după moartea sa, lordul Payn de Jotunhome avea să moştenească pământurile, castelul şi toate posesiunile lui.

Am vrut să plec a doua zi dimineaţă, dar n-am putut. Ştiam că în sud nu aveam cum să ne descurcăm fără provizii. Timp de două zile am adunat tot ceea ce am putut. A mai fost o chestiune. Am sperat că Norr va veni la mine. În cazul ăsta, i-aş fi lăsat pe ceilalţi şi m-aş fi dus direct la rege; n-a venit, deşi am strigat-o în fiecare noapte. Fusese ultimul dar al lui Valfather şi am crezut că ştia că îmi rupsesem legământul, pedepsindu-mă astfel cu milă. După ce am părăsit conacul Curteroşie, n-am mai chemat-o.

Capitolul 37

CINCI DESTINE ŞI TREI DORINŢE



Aveam doi cai pregătiţi pentru război. I-am luat eu şi Lamwell, dar nu ne-au fost de cine ştie ce folos. N-aveam cum să călătorim mai repede decât suita noastră, iar cei mai mulţi dintre însoţitorii noştri mergeau pe jos. Aveam totuşi un catâr destul de bun pentru Lynnet şi un măgar potrivit pentru trupul de copil al Etelei.

Pe cei grav răniţi i-am lăsat la Curteroşie cu Payn, împreună cu femeile care au consimţit să rămână acolo. I-am cerut sfatul lui Berthold Viteazul, acesta fiind motivul pentru care o implorasem pe Idnn să mi-l înapoieze; Gerda n-a vrut să-l părăsească. La fel s-a întâmplat cu Ulfa şi Galene, soţiile lui Pouk şi Uns, care ne-ar fi urmărit oricum de la distanţă dacă n-am fi fost de acord să le luăm cu noi.

Nici Lynnet n-a vrut să rămână.

— Sunt dintr-o familie de războinici, mi-a zis ea cu hotărâre, iar când m-am uitat în ochii ei, m-am simţit de parcă i-aş fi fost fiu şi nu i-am putut refuza nimic. Unde mergea ea trebuia să vină şi Vil şi Etela. Vil a pornit alături de Lynnet cu o mână pe hăţurile catârului şi cu un ciomag în cealaltă.

Ne-am îndreptat spre Irringsmouth sperând să luăm o corabie de acolo; oraşul era încă în ruine şi n-am reuşit să căpătăm o corabie nici cu aur, nici cu sabia. Am pornit mai departe în josul coastei, pe drumuri accidentate, sau pur şi simplu peste dealuri. Eram trei cavaleri cu şapte soldaţi şi

patru arcaşi, toţi ai mei, de la Curteroşie. Aveam de asemenea cincizeci şi doi de ţărani înarmaţi, douăzeci dintre ei fiind însă tâlhari nu cu multă vreme în urmă şi deci nu tocmai de încredere. Ceilalţi abia dacă ştiau cum să ţină armele pe care le primiseră.

Pe lângă toţi aceştia, mai aveam doi orbi şi mult prea multe femei, dintre care unele ar fi putut lupta. Aducându-mi aminte de Idnn şi de servitoarele ei, le-am dat arcuri celor care se dovediseră îndemânatice. Celelalte aveau beţe sau suliţe. Lynnet, a cărei nebunie ieşea la suprafaţă din când în când, avea o sabie despre care Etela spunea că fusese a bunicului său şi că nimeni din Mythgarthr nu intrase în luptă cu o lamă mai iute sau mai sălbatică. Îi aveam şi pe Pouk, şi pe Uns; deşi niciunul dintre ei nu era cine ştie ce expert, amândoi ştiau câte ceva despre arme şi te puteai încrede că te vor urma în luptă sau că îşi vor păstra poziţiile. Lamwell era locotenentul meu, iar Toug îl urma în ierarhie. Sub ei, Wistan (care o însoţise pe Idnn până la Curteroşie, devenise cavaler şi avea acum o datorie), Pouk şi Uns.

Ne mai însoţea cineva. Deşi nu puneau bază pe el, alţii îl respectau foarte mult. Era vorba de Gylf. Iar eu, care-l văzusem omorând inamici ca pe nişte şobolani, ştiam că valorează cât o sută de suliţaşi. Din când în când ni se alăturau şi Aelfii. Uneori ne aduceau mâncare (niciodată de ajuns), iar alteori ne spuneau de unde putem să ne procurăm singuri hrana sau ne făceau rost de cai.

Aveam nevoie de merinde, dar caii ne-ar fi fost de şi mai mare trebuinţă. În Irringsmouth reuşiserăm să cumpărăm doi cai şi un asin, însă căutam alţii neîncetat, plătind când ni se permitea şi luptându-ne pentru ei când era cazul.

Eforturile acestea ne-au costat câţiva membri ai companiei, lucru inevitabil de altfel; pe măsură ce înaintam însă, ni se alăturau forţe noi: ţărani ruinaţi, flămânzi, dar poate mai flămânzi să fie conduşi şi dornici de răzbunare. Am vorbit cu admiraţie despre puterea şi curajul lor, le-am jurat că putem elibera împreună Celidonul de Osterlingi şi l-am pus pe Uns să-i înveţe să se

lupte cu ciomagul şi pe Pouk să le arate ce se poate face cu un pumnal.

Lângă Forcetti, ne-am întâlnit cu primul grup semnificativ de duşmani; cred că erau vreo două sute. Aşteptându-se probabil să fugim la vederea steagului roşu pe care îl aveau în loc de flamură, nu au fost foarte pregătiţi când i-am atacat. Deşi nu eram mai mulţi de o sută, am luptat de parcă am mai fi avut o mie în spatele nostru. Aerul era limpede, cald şi liniştit, pe cerul înalt şi albastru abia dacă se vedea vreun nor, iar arcurile noastre au avut ocazia să tragă atunci când inamicii s-au întors ca să fugă. Am pierdut săgeţi, care erau mai valoroase decât aurul pentru noi; am găsit însă altele, ba chiar şi multe arcuri, săbii, încovoiate sau drepte, suliţe de două feluri şi scuturi. Acolo ni s-a alăturat Duns; Nukara fusese ucisă de Osterlingii care le jefuiseră şi incendiaseră ferma. Împreună cu noi, Duns a învăţat repede că nu mai poate să-i comande fratelui său mai tânăr.

Am luptat cu o mulţime de detaşamente de Osterlingi şi am aflat de la răniţii lor ceea ce bănuiam deja: Caanul era în sud, atacându-l pe Arnthor. Unii spuneau că Muntele de Foc era încă în stăpânirea regelui nostru, iar alţii că fusese cucerit. Unul singur ne-a zis că oştile Celidonului reveniseră. Am întrebat-o pe Uri; ea s-a dus până acolo şi mi-a confirmat. Mi-a mai zis că în răstimpul scurt în care Osterlingii stăpâniseră Muntele de Foc, aruncaseră în el copii şi bătrâni, de-ai lor şi de-ai noştri, ca să atragă de partea lor trei dragoni din Muspel. Asta a fost greu de crezut, fiindcă ni s-a părut imposibil ca armata lui Arnthor să poată face faţă Osterlingilor şi dragonilor în acelaşi timp. Vil a sugerat că poate Caanul i-a împletit din răchită şi i-a urcat pe nişte stâlpi ca să ne înfricoşeze; Uri a insistat că ea n-ar fi fost înşelată de asemenea făcături.

Kingsdoom era pustiu. Am intrat în Thortower, deşi a trebuit să umplem şanţul din faţa porţii mari, fiindcă podul mobil fusese ars. Câţiva Osterlingi se baricadaseră într-un turn şi-l devorau pe unul de-ai lor. Le-am zdrobit baricada, iar Lamwell şi cu mine ne-am năpustit asupra lor urmaţi

îndeaproape de Wistan, Pouk, Uns şi Qut. Unul mi-a zis că însuşi Caanul îi lăsase acolo, că erau o companie din garda sa şi că ar fi trebuit să-l apere până la întoarcerea stăpânului lor. Cei care ni s-au predat au început să fie vizitaţi aproape seară de seară de un monstru invizibil. Lua câte unul, uneori câte doi la fiecare vizită. Deşi au încercat să se lupte cu el, şi-au pierdut lăncile şi le-au auzit trosnind.

I-am trimis pe restul la treburile lor, m-am întors în temniţă şi l-am strigat pe Org. Crescuse atât de mare, încât nu-mi venea să cred că reuşise să pătrundă în turn; niciuna dintre uşile de acolo nu păreau destul de mari ca să-i permită să treacă. Folosind cuvinte puţine şi multe gesturi, mi-a explicat că se căţărase pe peretele exterior şi intrase prin locul în care o catapultă dărâmase peretele în timpul asediului.

— Poţi să păzeşti castelul în numele regelui Arnthor, i-am zis. În cazul ăsta, Osterlingii pe care i-am ucis sunt ai tăi, la fel ca toţi ceilalţi care vin aici. Ai putea la fel de bine să vii cu mine. Se vor da bătălii de pe urma cărora te vei putea hrăni şi e foarte posibil să ne poţi ajuta.

— Nor'?

— Nu, la sud. În deşert.

— Ruine? Leort zis ruine.

Uitasem de asta, dar i-am confirmat.

— Da, i-am răspuns, e posibil să găseşti şi alţii din neamul tău acolo, deşi n-am de unde şti cu siguranţă.

I-am dat lui Uns vechile îndatoriri şi, fiindcă nu avea încredere în Duns, a pus-o pe Galene să-l ajute. După ce am înaintat spre sud, mi s-a părut c-o văd plutind pe deasupra câmpiei, purtată pe umeri de un monstru translucid, mai vizibil imaginaţiei mele decât vederii.

A trecut o săptămână, apoi încă una; dac-ar fi să scriu tot ceea ce s-a întâmplat, n-aş termina niciodată. Am luat parte la două bătălii. Înfrânţi în timpul zilei, ne-am întors noaptea împreună cu o sută de Khimere şi patruzeci de Aelfi de Foc. Org i-a atacat pe duşmanii noştri din spate. Câteva zile mai târziu, am zărit o coloană de fum negru la

orizont, iar după încă trei zile am putut vedea vârful acoperit de zăpadă al Muntelui de Foc.

Am ajuns în tabăra regelui. El a trimis după mine şi l-am găsit rănit, cu Beel îngrijindu-l.

— Te-am eliberat ca să lupţi pentru noi, a zis el, dar erai prea slăbit.

Am fost de acord.

— Dar nu prea slăbit ca să dispari şi să-l iei şi pe lordul Escan cu tine. Ce-ai făcut cu el?

— Am avut grijă să-i spălăm şi să-i bandajăm rănile, am răspuns, şi ne-am asigurat că lordul Payn, fiul lui, rămâne să-l ajute. Sunt la conacul meu de la Curteroşie.

— Nu are niciun fiu.

— Atunci probabil că nu vorbim despre acelaşi lord Escan, Majestatea Voastră, fiindcă cel despre care vă zic are un fiu nelegitim care e baron de Jotunhome. Fără îndoială c-am făcut o confuzie.

Arnthor şi-a îndreptat privirea spre Beel, care a spus:

— Chestiunile astea miros a bârfă, sunt interesante, dar neimportante. Ai adus întăriri?

— Mai puţin de o sută.

— Câţi?

— Şaizeci şi şapte de bărbaţi capabili să lupte şi douăzeci şi două de femei care trag cu arcul.

— Şi au şi cu ce trage?

I-am făcut semn că da şi am adăugat că mai avem însă nevoie de săgeţi.

— Şi tu aveai un arc faimos în nord. I-am spus Maiestăţii Sale despre asta, dar el mi-a zis că nu te-ai comportat la nivelul aşteptărilor sale în timpul turnirului.

— Şi eu am fost dezamăgit. Dar de ce să nu ţinem o altă întrecere aici? Poate că mă voi comporta mai bine.

— Asta e o nebunie! a protestat Arnthor.

— Sunt de acord, Majestatea Voastră, dar nu eu am fost cel care a început discuţia despre turniruri. Dacă vreţi să devin comandantul forţelor voastre, o să-mi asum responsabilitatea şi o să-mi dau toată silinţa. La fel o să fac şi dacă îmi porunciţi să lupt ca un cavaler de rând.

— Noi comandăm armatele Celidonului. Ne crezi incapabili să ne ridicăm din pat?

— Îmi doresc să vă fi găsit mai întremat, Majestatea Voastră.

— O să fim destul de puternici să ne ridicăm atunci când va veni timpul. Să stăm în picioare şi să ne încălecăm calul de război. Te-am face însă adjunctul nostru, dacă am putea, Sir Able.

— Majestatea Voastră mă onorează, am zis eu cu o plecăciune.

Mi-a zâmbit amar.

— Fie cum spui. N-avem cum să ne încredem în tine, ştim asta. Eşti din Aelfrice, indiferent care ţi-ar fi înfăţişarea şi indiferent ce-ai spune. Şi noi suntem de acolo, aşa că ne putem da seama.

Cred că ar fi vrut să izbucnească în râs, într-un hohot de Aelf, dar rana nu i-a permis.

— M-am născut în Aelfrice. Şi sora mea la fel. Ştii povestea?

— Fratele vostru regal mi-a spus câteva frânturi, Majestatea Voastră.

— E mort. Am încercat să-l chemăm în ajutor, dar nu mai este. Tu l-ai omorât, Sir Able?

— Nu, Majestatea Voastră.

— Ne-ai fi spus adevărul dacă ai fi făcut-o, Sir Able?

— Da, Majestatea Voastră.

Pe buzele regelui s-a reîntors surâsul amar.

— Aşa ar fi făcut, lord Beel?

— Cred că da, Majestatea Voastră.

Ochii lui Arnthor s-au închis.

— Mă rog Cerrului ca acela care l-a ucis să ni se alăture curând. S-ar putea să avem nevoie de el.

— În cazul ăsta, Overcinii v-au zâmbit, i-am zis.

— E cu tine? m-a întrebat el repede, deschizându-şi ochii.

— Orbul ăla? Ginerele meu mi-a povestit, a intervenit Beel.

L-am aprobat mut.

— Setr a fost fratele nostru, a urmat Arnthor cu voce şoptită. Noi doi… Acum nu mai are nicio importanţă. Şi nici nu ne vom răzbuna pentru moartea fratelui nostru pe un om care nu vede.

— Vorbesc în numele lui Valfather şi a fiilor lui, Majestate, am zis eu îngenunchind. Cutez să spun că vorbesc din experienţă. Este bine să fii triumfător asupra duşmanilor, dar e şi mai bine să meriţi victoria împotriva lor. La fel ca orice om de-aici nu pot spune dacă veţi ieşi învingător, dar ştiu că astăzi aţi făcut ceva mai mult.

— Mulţumesc, mi-a zis regele închizându-şi ochii, apoi deschizându-i larg. Omul ăsta e orb, aşa spui, dar noi nu suntem. Nu cumva cunoaştem coiful de pe capul tău?

— E al Majestăţii Voastre dacă îl doreşte, i l-am întins eu.

— Nu-l vrem. Spuneam doar să nu-l porţi în prezenţa noastră.

Am jurat că n-o s-o fac.

— Trebuie să-mi păstrez puterile. Spune-i tu, Beel.

Ducele şi-a dres glasul.

— O să fiu scurt. Ducele Coth a fost adjunctul Maiestăţii Sale până în urmă cu două zile. Odată cu moartea sa, această demnitate revine seniorului tău. Am sfătuit-o pe Majestatea Sa să-l cheme şi să-i ceară să se sfătuiască cu tine. Nu va fi o menţiune oficială a persoanei tale în anunţul formal, cred că înţelegi. Eşti de acord?

I-am confirmat şi a rămas stabilit. Marder i-a dat sabia sa lui Arnthor (care stătea pe un scaun învelit cu catifea stacojie ca să pară că este un tron) şi a primit-o înapoi de la el în prezenţa curtenilor rămaşi.

Când am rămas singuri, l-am întrebat pe Marder despre starea trupelor noastre, deşi văzusem şi singur câte ceva şi nu prea îmi plăcuse.

S-a încruntat.

— I-ai alungat pe Osterlingi de la Muntele de Foc.

— Da, dar am suferit pierderi mari. Am luptat pe jos şi ne-am simţit de parcă am fi asaltat zece castele. Dacă regele m-ar fi ascultat, n-ar fi trebuit să ne luptăm deloc.

Am aşteptat.

— Suntem între ciocan şi nicovală, Sir Able. Oamenii noştri nu mai au mâncare, aşa că suntem siliţi să luptăm atâta vreme cât mai pot sta în picioare. Asta e nicovala. Iar ciocanul e că suntem extenuaţi. Dacă ne-ai fi văzut la Cinci Destine…

S-a încruntat şi mai tare.

Prea bătrân şi obosit. Barba îi era albă ca de obicei, dar faţa lui arăta extenuată şi stoarsă de vlagă. Văzând că nu vorbeşte o perioadă mai îndelungată, l-am întrebat:

— Ne grăbim atât de tare, încât nu puteţi să-mi povestiţi? Eram în Jotunland.

— Unde te trimisesem eu. Mi-am folosit toată influenţa pe care o am asupra regelui ca să te eliberez din temniţă. A fost de neclintit.

— Regele m-a eliberat. Dar de ce se numeşte Bătălia celor Cinci Destine? E un loc?

— E o poveste pentru copii, mi-a răspuns Marder.

— Tocmai potrivită pentru mine.

— Cum vrei. Bătrânul Caan, tatăl celui actual, nu se ghida după legi. Avea fii bastarzi, spre deosebire de regele nostru. Nu avea însă şi copii legitimi, fiindcă regina lui era stearpă. A devenit limpede pentru sfetnicii lui că atunci când va muri, bastarzii vor împărţi regatul în douăzeci de bucăţele.

Presupun că am zâmbit.

— Măcar de-ar fi fost aşa. A chemat un vrăjitor faimos şi i-a dat un cufăr cu aur. Poate că l-a şi ameninţat, variantele diferă. Vrăjitorul i-a dat asigurări că regina îi va naşte fii, apoi şi-a urmat calea. Regina a rămas grea, pântecul i s-a rotunjit şi, murind la naştere, a adus pe lume nu unul, nici doi, nici trei…

— Cinci? am întrebat eu neîncrezător.

Marder a negat din cap.

— Şase. N-am auzit în toată viaţa mea de o femeie care să aibă în pântec şase copii deodată. Şi totuşi atâţia erau, ca boabele de mazăre într-o păstaie. Succesiunea n-a fost o problemă, pentru că moaşele i-au marcat în ordinea

naşterii, legând o panglică roşie de glezna primului, una maro pentru cel de-al doilea, una albă de piciorul celui de-al treilea, una aurie la al patrulea, albastră pentru cel de-al cincilea şi neagră în cazul ultimului. Primele trei panglici fuseseră oferite în acest scop de Wazir, iar celelalte trei erau doar cârpe rupte din hainele moaşelor.

— E adevărat?

— Chiar aşa s-a întâmplat. Regele nostru are multe căi de a afla ce se petrece în Osterland şi toate iscoadele au povestit la fel. În plus, tinerii tijanamiri erau îmbrăcaţi mereu în culorile panglicilor lor, aşa încât să le fie cunoscută ordinea şi fiecare dintre ei să stea la locul lui. Cel mai mare era numit Tijanamirul Roşu şi tot aşa.

— Şi cele Cinci Destine?

— Au aparţinut celor cinci tijanamiri. După cum îţi poţi imagina, apariţia a şase moştenitori dintr-o singură naştere a produs agitaţie. A fost consultat un clarvăzător, iar profeţia lui s-a răspândit în tot regatul, deşi Caanul a interzis să se vorbească despre acest subiect. Profetul a fost întrebat – probabil de Wazir – care dintre ei va domni şi cât va sta pe tron şi a prevestit că toţi vor domni şi vor muri de tineri.

— Asta e o veste bună dacă-i dăm crezare.

Marder a ridicat din umeri.

— Vrei să auzi şi restul?

— Dacă se referă la bătălie.

— Da, dar e bătălie doar pentru că noi am numit-o aşa. Clarvăzătorul s-a aventurat să prevestească modul în care va muri fiecare. Tijanamirul Roşu, a zis el, avea să fie zdrobit de o piatră. Cel Maro, înghiţit de o mlaştină. Cel Alb urma să moară de mâna subalternilor săi, cel Auriu să-şi găsească pierzania într-o fortăreaţă de aur. Cel Albastru era predestinat să se înece, iar cel Negru avea să fie spintecat cu sabia pe care o purta Caanul în ziua profeţiei. Ce te nedumereşte?

Am fluturat din mână şi l-am rugat să continue.

— Cum vrei. Această profeţie a ajuns să fie cunoscută ca profeţia celor „Şase Destine”, de vreme ce clarvăzătorul

prevăzuse cum aveau să moară toţi şase. Tijanamirul Roşu i-a succedat tatălui său când l-am omorât noi. Tu erai în nord, dar eu am luat parte la campania aceea în care Sir Woddet şi-a câştigat o reputaţie teribilă.

— Vreau să-l văd. Şi cum au murit Tijanamirii?

— Fiecare a murit exact aşa cum prevăzuse clarvăzătorul. Caanul Roşu, care fusese Tijanamirul Roşu, şi-a scos coiful ca să-şi şteargă fruntea de sudoare. Atunci l-a lovit o piatră dintr-o praştie, omorându-l pe loc. Noul Caan, Tijanamirul Maro, a pierit sub copitele cailor într-o mlaştină. Tijanamirul Alb a devenit Caan după moartea fratelui său. La nicio oră mai târziu, o lance l-a străpuns dintr-o parte într-alta. Convins că va muri, a încercat să-şi pună capăt zilelor, dar n-a reuşit din cauza slăbiciunii aşa că şi-a rugat tovarăşii să-l ucidă, ceea ce ei au şi făcut. A fost al treilea destin.

— Înţeleg.

— Al patrulea a fost Tijanamirul Auriu, după cum ţi-am zis. Acesta purta un coif de aur, la fel ca fraţii lui. Sir Woddet i-a străpuns ochiul cu vârful sabiei şi astfel al patrulea Caan a murit într-o fortăreaţă de aur. L-am recompensat cu dărnicie pe Sir Woddet pentru lovitura aceea, după cum probabil ai auzit. Regele l-a răsplătit chiar şi mai mult.

— Înţeleg că Tijanamirul Albastru s-a înecat, am continuat eu.

Marder mi-a făcut semn că da.

— Pumnalul unui soldat i-a perforat plămânii şi a murit înecat în propriul sânge, întregind al cincilea destin prezis de clarvăzător. Al şaselea Tijanamir, cel Negru, este Caan în momentul de faţă. Asta s-a întâmplat fiindcă bătrânul Caan, auzind de această profeţie, a dat sabia pe care o purtase în ziua profeţiei în grija fiului său. Ni se spune că e închisă undeva într-un seif ferecat; se pare că atâta vreme cât rămâne acolo, Caanul Negru e în siguranţă.

Aveam propriile mele gânduri, dar l-am urmărit până la sfârşit.

— Din câte se pare, clarvăzătorul s-a înşelat. A spus că

toate domniile lor vor fi scurte.

— Profeţii greşesc adesea, mi-a dat dreptate Marder, dar să presupunem că-i învingem pe Osterlingi într-o lună sau două. N-am putea să le cucerim capitala, să găsim seiful ferecat şi să luăm sabia?

— Ba am putea, am murmurat eu. Dacă mai e acolo.



Inspecţia trupelor m-a convins că nu aveam cum să învingem – singura noastră speranţă era să mărşăluim spre nord, să adunăm cât mai mulţi oameni cu putinţă şi să strângem cât de multă hrană posibil. Dacă aş fi crezut că am fi fost trataţi cu minimă decenţă, le-aş fi sugerat lui Marder şi lui Arnthor să ne predăm. Ştiam însă la ce să ne aşteptăm şi, deşi eram conştienţi că abandonarea Muntelui de Foc, câştigat cu atâtea eforturi, avea să zguduie şi puţinul moral pe care-l mai aveam, am hotărât să ne retragem.

În zilele următoare, au fost şi momente în care mi-am dorit să fiu înapoi în celulă. Am mers spre nord. Caanul Negru, care afla probabil foarte repede tot ceea ce făceam, încerca să ne taie calea şi să ne silească să luptăm. Ne-am retras spre coastă, hrănindu-ne cu peşti, pe care-i prindeam cu suliţele, şi cu midii şi creveţi, pescuiţi în ape mai puţin adânci. Când ne-au murit caii (în număr din ce în ce mai mare), i-am mâncat şi pe ei.

Eu am rămas în ariergardă, împreună cu Woddet, Rober, Lamwell şi alţii. Puţine au fost zilele în care nu ne-am luptat, fiindcă soldaţii Caanului erau iuţi şi foarte hotărâţi să ne îndrepte în direcţia dorită de ei, atacându-ne mereu şi mereu. Ca şi ai noştri, arcaşii lor aveau probleme mari în a-şi face săgeţi noi, în schimb prăştierii erau mulţi, iar pietre existau din belşug, câte două pentru fiecare om din Mythgarthr. Un ropot de pietre, câteva suliţe şi un atac se succedau mereu la fel, devenind un model cu care ne-am obişnuit curând. Aveam nevoie de scuturi late ca să parăm pietrele; chiar şi cei mai puţin înarmaţi dintre noi au trebuit să le poarte până la urmă, unii dintre ei împletindu-le din ramuri de palmier atunci când nu găseam altceva.

Noi, cavalerii, formam prima linie şi înfruntam furia fiecărui atac. Uneori ne abandonam scuturile ca să putem să ne mânuim lăncile cu ambele mâini, dar de cele mai multe ori luptam cu scutul şi sabia, zi şi noapte, cu privirea înceţoşată de foame.

Gylf ne-a salvat de câteva ori, găsind vânat pentru noi, omorându-l sau îndreptându-l în direcţia noastră. După ce armatei noastre i-au trebuit şase zile de iad ca să traverseze câmpia Greenflood, Marder mi-a spus că ariergarda noastră arată mai bine decât restul expediţiei. M-am dus să văd cu ochii mei şi am constatat că avea dreptate.

Ne-am îndreptat spre nord de Muntele de Foc înainte să fim opriţi de Caan. În noaptea aceea (cât de bine îmi aduc aminte!) i-am văzut din nou strălucirea stinsă: o lumină de culoarea sângelui uscat care păta cerul. Un paj, un băiat înspăimântat, a venit la mine; înainte să-ţi povestesc despre asta, trebuie să-ţi spun că Gylf, care se luptase mai bine decât cincizeci de oameni la un loc şi descoperea mereu mâncare acolo unde noi credeam că nu există, m-a salvat de la moarte în ziua aceea. Căzusem şi probabil aş fi fost ucis dacă el nu s-ar fi aruncat asupra mea şi n-ar fi omorât apoi orice Osterling îndrăznea să se apropie. Marder a auzit despre asta şi a cerut să-mi vorbească. De aceea m-am întors şi l-am luat şi pe Gylf cu mine şi am văzut feţele înfometate şi ochii goi a o mie de oameni pe care mi-i aminteam în putere.

— Sir Able?

Nu ştiam că în armata lui Arnthor erau şi băieţi, cu excepţia scutierilor care aproape că deveniseră bărbaţi; acesta nu avea cum să aibă mai mult de zece ani. Purtam coiful vechi deoarece nu aveam altul, deşi nu-mi era tocmai comod să văd adevărul pe care mi-l devoala; aşa se face că i-am văzut frica mai limpede decât o putea percepe el însuşi.

— Înălţimea Sa trebuie să vă vorbească, Sir Able.

Eram supărat din cauza condiţiei în care-i găsisem pe soldaţi şi m-am bucurat cumva că furia mea poate căpăta o

ţintă.

— Morcaine a mai vorbit cu mine, i-am zis. Aşa că-ţi spun şi ţie ce i-am zis şi ei. M-a lăsat să putrezesc într-o temniţă din care m-a eliberat fratele ei, cel de care se teme atât de mult. Loialitatea mea se îndreaptă acum către el, nu către ea. Dacă-mi doreşte prietenia, trebuie s-o câştige.

A plecat, dar s-a întors curând, chiar şi mai înspăimântat.

— Înălţimea Sa spune că nu înţelegeţi, că nu vrea să vă vorbească ea însăşi. Are companie…

Vocea i s-a redus la un scâncet de parcă l-ar fi gâtuit cineva:

— Şi ea vrea, Sir Able… Cineva… ceva…

Dinţii au început să-i clănţănească, iar pajul nu mai reuşea să se controleze în ciuda eforturilor sale disperate.

— Regina?

— N-nu, d-domnule.

— În cazul ăsta, regele. De ce n-a zis aşa?

Bietul băiat a clătinat violent din cap.

— În regulă, Caanul Negru!

Băiatul a izbucnit în plâns.

— *Trebuie* să vă aduc. Ea… o să mă omoare de data asta.

— Atunci o să mă aduci, am cedat eu. Haide, sunt obosit şi vreau să termin odată cu asta.

Morcaine ne aştepta sub înfăţişarea unei femei până la tivul fustei şi a unui şarpe dincolo de el, coada musculoasă a acestuia fiind marcată cu rune despre degenerare şi distrugere.

— Să presupunem că eşti rege.

I-am spus că vorbele ei sună a trădare.

— Ba deloc! Cineva foarte important aşteaptă să te vadă, a zis ea arătând în spatele pavilionului ei, acolo unde flutura şi se unduia o perdea neagră. Avem însă un minut şi pentru noi. Fratele meu e rănit foarte grav. Este hotărât să ia parte şi la următoarea bătălie, fiindcă ştie ce se întâmplă cu regii care nu luptă. Nimeni nu va regreta moartea lui mai mult decât mine, dar să presupunem că va

cădea în luptă. Cine domneşte?

— Regina Gaynor. Aşa cred, am zis eu, deşi nu-mi făceam cine ştie ce iluzii.

— Iar tu vei fi sabia ei.

I-am făcut semn că nu.

— Nu te condamn. Te-a aruncat în celula aia şi te-a lăsat să putrezeşti. Pe tine, campionul ei. În plus, nici nu e de stirpe regală. Poate că-l înşală pe fratele meu, poate că nu. În orice caz, fratele meu crede că e falsă şi aşa le-a spus şi vasalilor săi. Pe timp de pace, s-ar putea s-o fi acceptat. Nu însă şi acum. Nu aici. Nu sunt mai mult de trei lorzi care i-ar sta alături.

— Atunci tu!

— Ar fi mai bine, pentru că eu am sânge regal. Dar nu e îndeajuns de bine. Nu sunt luptătoare şi niciunul dintre ei nu se încrede în mine. Ducele Marder?

— El ar avea sabia mea.

— Un bătrân fără niciun fiu…

Râsul ei era plăpând şi tremurat; la auzul lui, mi-am dat seama că exista ceva care o speria cât se poate de mult.

— Cine conduce armata asta? Cine duce ordinele la îndeplinire?

N-am spus nimic.

— O să cauţi răzbunare.

Nu puteam să vorbesc, dar am clătinat din cap.

— Şi cum te-ai putea răzbuna mai bine decât însurându-te cu mine? M-ai putea viola de două ori pe noapte. Ba chiar de trei ori. Pari capabil de asta. Ai putea să-ţi iei zece amante cu care să te afişezi în faţa mea. Ai putea să mă baţi cu un vătrai şi tot Celidonul m-ar acuza de lipsă de loialitate dacă aş spune ceva împotriva ta.

Mi-a luat mâna şi şi-a dus-o la obraz.

— Ce puternic eşti! Cum te-ai putea răzbuna pe mine dacă nu ne căsătorim? Gândeşte-te la asta! Ai putea înfige în ţeapă capul reginei Gaynor. Eu sunt de viţă regală şi voi fi de cealaltă parte a patului la cheremul tău.

— Nu, i-am zis eu trăgându-mi mâna.

— Ascultă, nu avem prea mult timp! Fratele meu va muri

într-o lună. Nimeni n-o s-o vrea pe Gaynor. Mulţi mă vor dori pe mine, de dragul tatălui meu. Mai mulţi te vor alege pe tine. Oamenii înţelepţi precum Înălţimea Sa, ducele, se vor teme de un nou război care va opune frate contra frate până când Osterlingii ne vor nimici pe toţi. Dacă ne vom anunţa intenţia de a ne căsători, îi vom aduce împreună pe toţi cei care ne-ar susţine.

A făcut o pauză, incapabilă să-mi vadă faţa ascunsă de coiful vechi. În schimb îmi urmărea ochii cu foarte mare atenţie. Deodată, a zâmbit.

— Cortina! aşa cum spun artiştii de circ. Ţi-e frică să treci dincolo de ea?

I-am dat de înţeles că nu.

— Ar cam trebui, a izbucnit ea în râs. Mie mi-ar fi frică, deşi l-am adus chiar eu. Ţine minte ce ţi-am zis, iubite, atunci când îţi vei veni în fire.

E posibil să fi dat din cap sau chiar să fi spus ceva, dar nu-mi aduc aminte. Eu sau ea, sau el am dat perdeaua la o parte. Nu pot descrie pustiul infernal de acolo, nu există cuvinte.

— *Scoate-ţi ăla!* mi-a zis el şi mi-a fost la fel de imposibil să nu-l ascult pe cât mi-ar fi fost să mă ridic de la pământ trăgându-mă de propria centură.

Odată ce mi-am scos coiful, l-am recunoscut imediat, puternic, cu trăsături ascuţite ca de vulpe şi încoronat de foc, dar nu de ceea ce pare părul plutitor al Aelfilor de Foc, care doar sugerează flăcările, ci de un foc adevărat, roşu, galben şi albastru, care trosnea din când în când.

— Mă cunoşti, mi-a zis, la fel cum te cunosc şi eu pe tine. Mi-ai spus că sunt cel mai tânăr şi mai rău dintre fiii tatălui meu nu cu multă vreme în urmă şi mi-ai insultat soţia.

— Fără să vreau, i-am răspuns. N-aş putea insulta doi oameni de care mi-e atât de teamă.

— Te lauzi că nu ţi-e frică de nimic, a zis el, după care s-a încruntat privind la Gylf. Ai furat unul dintre câinii tatălui meu. N-o să fie încântat.

— Nu, l-a contrazis Gylf. Ştie.

— Atunci eu nu sunt încântat, a zâmbit el, dar o să trec asta cu vederea. N-am nevoie de tine, ba chiar deloc. Atâta doar că mă distrezi. Ştii că am o inimă bună.

— Ştiu că aşa spui că ai, am reuşit să îngaim eu.

— Nu sunt mincinos. Am moştenit asta de la ambii mei părinţi. Nu mint, ci ofer ajutor. Ca să mă distrez. Fiindcă mă amuză. Cu toate astea, oferta mea e adevărată.

Mă luptam din greu să-mi stăpânesc teama.

— Voi, oamenii, vă plângeţi de noi în aceleaşi privinţe şi cu aceleaşi vorbe pe care le spun Aelfii despre voi: nu suntem atenţi, nu ne pasă dacă trăiţi sau muriţi. Care e sensul să devii druid? De ce să te rogi când nu ascultă nimeni? În regulă. Iată-mă! Negi că aş fi un Overcin?

— Nu! Eşti, a răspuns Gylf în locul meu.

— Corect. Şi nu sunt chiar ultimul dintre Overcini. Am să-ţi ascult rugăciunea acum că stau în faţa ta? Nici măcar dacă mi-aş pune degetele în urechi, n-aş putea să o ignor, îngenunchează!

I-am dat ascultare, iar Gylf s-a întins lângă mine.

— Excelent. Dacă ţi-aş porunci să-ţi pui nasul pe carpetă ca să pot să-mi aşez piciorul pe ceafa ta, m-ai asculta?

— Da, i-am zis. Aş fi nevoit.

— Atunci o să ne lipsim de asta. Roagă-te!

— Măreţ prinţ al luminii, am început eu, prinţ al focului…

— Las-o baltă. N-avem nevoie de rugăciuni. Hai să zicem că-ţi voi îndeplini trei dorinţe. Ştiu care vor fi, dar va trebui să le rosteşti tu însuţi. Care sunt lucrurile pe care ţi le doreşti? Dar nu două şi nici patru.

— Mâncare. Destul pentru toată lumea atâta vreme cât luptăm.

— Ai dreptate. Altceva?

— Mai mulţi soldaţi.

— Prea vag. Un om? Doi?

— Zece mii.

A râs cu un hohot înfiorător.

— Aş putea să ţi-i dau, dar n-ai fi în stare să-i conduci. Cinci sute. Asta e cea mai bună ofertă a mea.

— Atunci o accept, am rostit eu, recâştigându-mi puţin din controlul de sine. Şi vă mulţumesc cu sinceritate.

— Va trebui să faci chiar mai mult. Al treilea?

— Norr. Tatăl vostru mi-a dat-o mie, dar am pierdut-o când m-a încarcerat regina. Cred că mă caută, la fel cum şi eu o caut pretutindeni.

— V-aţi schimbat amândoi, mi-a zis el. L-aţi întâlnit pe Cel mai de Jos dintre Zei.

— Da, i-am spus.

— Şi el împlineşte dorinţe, dar o face în aşa fel încât îţi doreşti să te fi lăsat păgubaş. Eu nu mă înjosesc în felul ăsta.

I-am mărturisit că sunt bucuros s-o aud.

— Deşi aşa stau lucrurile, s-ar putea să crezi că m-am umilit cu un asemenea comportament după ce o s-o prind pe Norr. Dacă o să simţi asta, n-ai decât s-o alungi. Nu va rămâne lipită de tine, ca un blestem, crede-mă. Chiar şi aşa însă, îţi consumi o dorinţă. Mai întreb o dată: o vrei?

— Da, i-am răspuns.

— Bine. Când vrei să-ţi dau soldaţii?

— Acum.

— Nu se poate. Am nevoie de timp.

— Atunci cât mai curând posibil.

— Aşa e mai bine. Poţi să te ridici.

Când m-am ridicat, am constatat că, deşi nu fusese mai înalt decât mine atunci când îngenuncheasem, acum devenise atât de înalt, încât mi-a fost frică să nu aprindă pavilionul cu flăcările din coroana sa.

— Răsplata va fi simplă şi uşor de înfăptuit, însă distractivă. Cu atât mai mult cu cât ştim amândoi că ai mai făcut asta. Va trebui să încalci promisiunea făcută tatălui meu. Din nou.

N-am putut să articulez niciun sunet.

— Te las să scapi mult prea uşor. Asta vrei să spui? Mie îmi place oricum. El are încredere în tine, iar eu ador să-i condimentez visele prosteşti cu gustul realităţii. O s-o faci?

Privind în sus către el (părea mai sus decât atunci când îngenuncheasem) n-am putut să nu observ cât de frumos şi

cât de iscusit la vorbe era.

— O s-o fac, i-am zis, dar trebuie să-mi dai mai întâi lucrurile pe care mi le-ai promis.

— Poftim? s-a prefăcut el mânios. N-ai încredere în mine?

— N-o să mă tocmesc. Facem după cum v-am cerut sau mă supun oricărei pedepse.

— Prima la care mă gândesc este să vă ucid pe tine şi pe toţi cei care-ţi sunt prieteni.

L-am scărpinat pe Gylf după ureche.

— Crezi cumva că tatăl meu nu mă va ierta fiindcă am ucis un câine? Te asigur că mi-a trecut cu vederea lucruri mult mai grave.

Gylf mi-a lins degetele.

— Ar muri pentru tine, bineînţeles c-ar face-o. Dar Disiri? Ai vrea să mă răzbun şi pe ea?

M-am întors să plec.

— Aşteaptă! N-am chef să ne ciondănim şi vreau să-ţi fie foarte clar. Uite ce-o să fac: am să-ţi aduc mâncarea şi soldaţii – cinci sute de bărbaţi duri, căliţi în lupte – de îndată ce voi putea. Să spunem că va dura… a făcut o pauză mângâindu-şi bărbia. Zece zile. Când le vei căpăta, vom considera că ţi-am împlinit două dintre cele trei dorinţe. De acord?

I-am făcut semn că da.

— În momentul acela va trebui să-ţi încalci jurământul făcut tatălui meu. Dar nu în privinţa unui amănunt, ci de trei ori, în chip evident şi de netăgăduit.

— Şi dacă nu va fi de ajuns să-l încalc de trei ori?

Ben, adevărul e că mă hotărâsem înainte să intru în pavilion. Dacă aş fi putut face să apară pâine din aer, aş fi făcut-o. Dar nu stătea în puterile mele. Erau o mulţime de lucruri pe care nu le puteam face, să trezesc morţii la viaţă şi tot aşa. Erau însă unele pe care le puteam face şi asupra cărora mă hotărâsem, deşi trebuie să recunosc că dacă n-ar fi venit Lothur, aş fi putut să mă răzgândesc.

Să fi ştiu el asta? Să-mi fi cerut ceea ce-mi ceruse tocmai fiindcă ştia? Este posibil, dar eu nu cred. E mai inteligent

şi mai crud decât o întreagă familie de vulpi şi ştie mai multe scamatorii decât zece oameni ca Vil; tatăl său vede însă tot.

Şi are o privire pătrunzătoare.

Capitolul 38
SOLDAŢII DRAGON



Dacă în seara aceea m-ar fi chemat şi regina, n-aş fi fost deloc surprins. Ştiam că se aliase cu Morcaine, dar că nici măcar într-o mie de femei credule nu s-ar fi găsit una îndeajuns de credulă să ia de bune vorbele prinţesei. Regina ar fi dorit probabil să audă şi de la mine ce se întâmplase în noaptea aceea.

Am fost însă surprins, pentru că regina a venit ea însăşi în odaia mea, ghemuindu-se lângă mine în timp ce dormeam, iar Lamwell stătea de pază. Ea m-a atins pe umăr, dar când m-am trezit, l-am văzut doar pe el, o siluetă micuţă cu o cruce de pene albe şi cu sabia scoasă.

— Aici, Sir Able, a zis ea, iar mie mi s-a părut că a vorbit o porumbiţă.

M-am întors. Rochia îi era întunecată, dar părul său auriu strălucea în lumina lunii, iar faţa palidă părea că luminează şi ea.

— Te-ai pus în slujba cumnatei mele, mi-a zis. Asta e bine. A rămas prea multă vreme… De ce faci asta?

Îmi luasem coiful şi încercam să mi-l potrivesc pe cap.

— S-ar putea să fie nevoie să vă apăr de oamenii regelui sau chiar de Osterlingi.

Femeia luminată de lună s-a micşorat, iar faţa ei frumoasă a întinerit.

— Suntem amândoi copii, Majestatea Voastră. Ar trebui să avem grijă unul de celălalt, fiindcă altfel lupii ne vor

sfâşia.

— Probabil că mă urăşti. Aşa mi-a zis ea.

— Cum aş putea să vă urăsc atâta vreme cât regele vă iubeşte?

— Frumoase vorbe. Pot să-ţi mângâi câinele?

— N-aş putea să egalez nicicând isteţimea Majestăţii Voastre. Şi nici n-ar fi nimerit să ne măsurăm forţele în chestiunea asta.

A râs încetişor, iar zgomotul pe care l-a scos a fost o adevărată încântare după hohotele Morcainei şi ale lui Lothur.

— Nu credeam c-ai să înţelegi. Eşti mai mult decât pari la prima vedere.

— Mai puţin, Majestatea Voastră.

— Nu vrei să scoţi coiful? Ca să-ţi pot vedea faţa.

— Sir Lamwell e prietenul meu, Majestatea Voastră, şi rar am văzut un cavaler mai adevărat. Dacă i-aţi ordona să mă omoare, probabil că v-ar asculta sau măcar ar încerca.

— Dar n-am s-o fac.

— Nu aveţi cum să ştiţi lucrul ăsta, Majestatea Voastră, nu cu certitudine.

— Soţul meu e un vrăjitor mai puternic decât sora lui, Sir Able.

Gânguritul molatic al lui Gaynor a devenit şi mai gingaş. I-am spus că mi-am dat seama că soţul ei era un vrăjitor puternic.

— Puţini şi-au dat seama de asta. Oamenilor nu le place ideea unui conducător iniţiat în magie. Ea face paradă însă de lucrul ăsta şi îşi atrage în acest fel dispreţul tuturor. El îşi ţine puterile ascunse. Acum că ştii lucrurile astea, trebuie să-ţi spun că eu nu sunt vrăjitoare. Deloc. Tu eşti?

— Da, Majestatea Voastră.

— Habar n-ai prin ce trec, a zis ea strângându-mi palma în mâna ei mică. Soţii sunt… sunt îndeajuns de răi şi fără să fie vrăjitori. Furiile lui sunt teribile şi mă poate spiona în orice moment doreşte. Am fost o regină… de fapt, încă sunt. O regină într-un castel de sticlă. Am riscat extrem de mult când te-am lăsat să vorbeşti cu regina Idnn şi cu

lordul Escan. Înţelegi asta? Îţi dai seama cât am riscat? Ştiau temnicerii şi mulţi alţii pe care a trebuit să-i las să vadă că nu e nimic între noi. Nu în momentul ăla.

M-a strâns din nou de mână. Degetele îi erau foarte subţiri şi atât de albe, încât străluceau în lumina lunii.

— N-aţi fost îngăduitoare, Majestatea Voastră.

— Nu. Nu, n-am putut. Ai evadat prin forţe proprii şi ai fost prins. Gărzile i-ar fi spus oricum când avea să se întoarcă. Erau sub jurământ şi eu nu le-aş fi putut opri. Uneori mă pândeşte, alteori nu, dar…

— Să presupun că ne vede şi acum? am întrebat eu.

— Nu. I-am vorbit înainte să vin la tine. Nu… ne spionează. A văzut viitorul, Sir Able. O să moară.

— Ca noi toţi.

— Înainte de luna nouă. Îl omoară pe Caan şi Caanul îl ucide pe el. Se poate întâmpla aşa ceva?

I-am făcut semn că da.

— O să fiu văduvă. Regina ta, şi prima dintr-o nouă dinastie. Voi avea nevoie de un ministru, un om puternic, în stare să menţină ordinea. O să conduc bine şi cu înţelepciune, dar asta doar dacă mă vor lăsa. Iar tu… poţi să fii la fel de blând pe cât eşti de puternic? N-am fost cu nimeni care să se comporte cu blândeţe. De fapt n-am fost decât cu el.

Ştii prea bine, Ben, ce am fost tentat să spun. M-am abţinut cu greu, zicându-i în schimb că soţul ei nu era încă mort, iar eu aveam nevoie de timp ca să meditez la asta. Dacă aş fi refuzat, i-ar fi ordonat lui Lamwell să mă omoare, ceea ce m-ar fi obligat de fapt pe mine să-l ucid. Îmi plăcea de el şi aveam nevoie de toţi cavalerii.

Zece zile, aşa spusese Lothur. Ştiind că nu pot scurta nicicum termenul ăsta, n-am grăbit marşul nostru către sud. Trebuia să strângem toată mâncarea pe care o găseam pe drum şi, în plus, trebuia să îmi planific acţiunile care aveau să rupă legământul meu.

I-am întâlnit pe un drum care urma faleza mării, cei mai ciudaţi soldaţi pe care i-am văzut vreodată, bruneţi, cu trăsături aspre şi ochii mici. Armurile îi făceau să pară ca

nişte gândaci, iar poneii lor păroşi să semene cu ţăranii. Ne-au provocat; am descoperit că, deşi eu înţelegeam perfect graiul lor, nimeni altcineva nu putea face asta. Erau probabil vreo trei sute, cu un şir de căruţe atât de lung, încât şerpuia până jos, pe coastă.

Wistan şi cu mine am înaintat cu un steag alb. Prinţul lor purta o armură de aur; avea cea mai puternică mână pe care am strâns-o vreodată şi a fost singurul om pe care-l cunosc care zâmbea tot timpul. Când ne-am întâlnit, am crezut că voia pur şi simplu să ne asigure că vom fi trataţi cu blândeţe dacă ne predăm. Mai târziu, am aflat că oamenii săi îi spuneau Cel-Care-Zâmbeşte. Însă Wistan şi cu mine ne-am hotărât să-l numim Zâmbăreţul.

Era acompaniat de trei aghiotanţi, bărbaţi între două vârste, de aceeaşi rasă. Unul avea un toiag împodobit cu nişte coarne, altul un bici, iar ultimul o sabie a cărei lamă avea forma unui dragon. Vorbea din când în când la urechea unuia sau altuia dintre aghiotanţi, care se sfătuia apoi cu ceilalţi doi şi ni se adresa nouă. A fost destul de anost, aşa încât o să scurtez povestea.

— Trebuie să vă predaţi, ne-a spus aghiotantul cu sabia. Daţi-ne armele voastre!

— De ce vorbeşte aşa? m-a tras Wistan de mânecă.

— Fiindcă e convins că-l înţelegem. Aşa cred.

— Ce să înţelegem? Ce-a zis?

— Nu ne vom preda, i-am spus aghiotantului. Dacă vă veţi împărţi hrana cu noi, vom fi prieteni şi vă vom conduce spre o mare victorie. Dacă nu vreţi, o să vă luăm mâncarea cu forţa.

Prinţul a continuat să zâmbească, gesticulând către aghiotantul cu biciul.

— Fiul Dragonului se teme că n-aţi înţeles chestiunea. El a jurat să cucerească sau să moară. La fel şi noi. Deci, ori vă învingem, ori murim.

— Atunci o să muriţi, l-am asigurat eu.

Zâmbind încă, prinţul a vorbit cu cel de-al treilea aghiotant, cel cu toiagul cu coarne.

— Eşti un barbar, mi-a zis el pe un ton patern. Nu

cunoşti nici cine suntem, nici nu eşti familiarizat cu obiceiurile civilizate. Ai vrea să ne cunoşti?

I-am spus că da.

— Înseamnă că nu mai eşti barbar. Noi suntem copiii Dragonului, Sir Able. Cei mai mulţi dintre noi, prin adopţie, dar pentru fiul Dragonului e o legătură de sânge. Dragonul e tatăl lui.

A rămas tăcut, ţinându-şi capul în jos. Într-un târziu, a adăugat:

— Fiii lui sunt fiii Dragonului pentru că sângele acestuia curge prin venele lui atunci când zămisleşte fii în soţiile lui.

L-am asigurat că înţeleg.

— Cu toţii vor domni. Îl recunoşti ca fiu al Dragonului?

Wistan mă tot trăgea de mânecă şi i-am spus să înceteze.

— Un fiu poate pleca genunchiul în faţa fratelui său pentru ca apoi să-l slujească pe viaţă. În caz contrar, se luptă prin magie. Prinţul nostru a ales lupta.

Gândindu-mă la Arnthor şi la sora lui i-am zis:

— Şi noi avem ceva puteri magice. Dacă ne va ataca, va pierde din nou.

Aghiotantul şi-a apropiat buzele şi a plescăit din limbă.

— Nu, nu, a câştigat. Învingătorul lasă tronul fratelui său. Nu-nţelegi?

I-am spus că nu.

— Gloria adevărată este să extinzi regatul Dragonului. I se permite să ia cinci sute de soldaţi. E o onoare. Consultăm Masa Vorbelor. Ea întotdeauna ne spune: „Mergeţi la nord! Mergeţi spre vest!” sau „Mergeţi spre sud”. Aşa e tradiţia. La est e prea multă apă.

Aghiotantul care purta toiagul cu coarne s-a retras lăsându-l în faţă pe cel cu biciul.

— Al vostru e pământul de la est. Supuneţi-vă fiului Dragonului şi prosperaţi. Dacă vă opuneţi... a lăsat el vorbele să plutească în aer, bătând uşurel cu mâna pe bici.

— Sunteţi în ţara noastră, i-am spus eu, deşi eram conştient că suntem binişor la sud de Celidon. Voi trebuie

să vă supuneţi regelui nostru. Îl cheamă Arnthor şi este un conducător bun şi înţelept. Eu vorbesc în numele lui.

În faţă a venit din nou aghiotantul cu sabia.

— O să ne luptăm pe drumul acesta îngust?

— Da, i-am răspuns eu. O s-o facem chiar acum?

Ştiam că mi-aş fi putut înfige vârful sabiei în el înainte să poată ridica lama aceea imensă. Însă a clătinat din cap.

— Se vor lupta campionii noştri. Aşa trebuie să procedăm într-un asemenea loc. Fiule, nu cunoşti legile noastre. Lasă-mă să-ţi explic. În lupta unu la unu trei victorii sunt suficiente. Ţi-e clar?

Am recunoscut că nu.

— Se luptă primii doi. Noi câştigăm. Asta e o victorie.

Am făcut semn că înţeleg.

— Pe urmă, primul nostru campion îl învinge pe al doilea reprezentant al vostru. Şi avem deci două victorii.

Am dat din cap ca şi mai înainte.

— Primul nostru campion se luptă cu al treilea din rândurile voastre. Încă o victorie, trei la număr. În momentul ăla trebuie să accepţi conducerea şi autoritatea Fiului Dragonului.

— N-o s-o facem, i-am zis eu.

— În cazul ăsta, fiecare om al vostru va fi trecut prin sabie.

Când ne-am îndepărtat, i-am explicat totul lui Wistan, care părea să ia lucrurile foarte în serios.

— O să lupt, Sir Able. Dar eu nu sunt campion…

Am râs şi i-am dat o palmă peste spate.

Eu am fost primul nostru campion, deşi am avut mari dificultăţi în a fi desemnat fiindcă Arnthor dorea să mai negocieze şi l-a trimis pe Beel, cu mine ca interpret. Am aflat mai multe despre soldaţii Dragon şi despre prinţul lor; am descoperit repede că nu ni-i puteam face aliaţi, aşa cum cereau instrucţiunile noastre. Nici mâncarea n-au vrut să o împartă cu noi, deşi s-au lăudat cu cantităţile lor imense de provizii. N-au vrut nici măcar să ne-o vândă.

Cu sprijinul lui Marder şi al meu, Woddet a fost desemnat al doilea campion, iar Kei al treilea. Nu ne-am

gândit că vom avea nevoie de mai mulţi. Din partea mea, eram hotărât ca nici Woddet, nici Kei să n-aibă treabă în după-amiaza aceea. Arătau foarte impunător şi asta era de ajuns. Wistan şi cu mine n-am vrut să ne dăm în spectacol, deşi am aflat apoi că fiul Dragonului fusese impresionat de inelele de aur din cămaşa mea de zale şi de faptul că vorbeam limba poporului său.

Maestrul armurier Nykr a venit cu noi să se asigure că întrecerea va fi dreaptă, iar de partea cealaltă, acest rol a fost asumat de aghiotantul cu sabia. A obiectat cu privire la prezenţa lui Wistan, dar le-am explicat că nu avea alt rol decât să-mi care lancea, coiful şi scutul, să mă ajute pe teren dacă aveam să fiu rănit sau să-mi vegheze corpul dacă muream. Ne-am înţeles să se retragă cu cel puţin o sută de paşi înainte de înfruntare.

Fiecare dintre noi s-a dat înapoi zece paşi. Maestrul armurier Nykr şi-a ridicat toiagul cu care avea să lovească în pietrele de pe drum, iar aghiotantul cu sabia şi-a coborât arma pe care urma s-o ridice. N-am văzut gornistul, fiindcă se urcase pe o stâncă, dar fără îndoială că şi-a ridicat şi el goarna. În momentul acela, Gylf a urlat; fusesem nevoit să-l leg, deoarece jurase că nu va asista nepăsător la moartea mea. Ştia că n-are voie să se implice în bătălie. Urletul nu a semănat însă cu cel al unui câine obişnuit, iar eu am văzut pe faţa oponentului meu ce efect a produs.

După ce mi-am pus coiful, am observat mai multe. Mi-am dat seama că în pofida armurii sale extravagante şi a feţei lipsite de expresie, adversarul meu era un cavaler viteaz care ne-ar fi ajutat cu adevărat în înfruntarea cu Osterlingii, dar că aveam să pierdem pe vecie un asemenea avantaj dacă îl omoram. Mi-am luat lancea de la Wistan.

Adversarul meu, Ironmouth, a tăiat-o dintr-o singură lovitură. Arareori văzusem o lamă atât de ascuţită. I-am doborât-o din mână cu ciotul lăncii, l-am împiedicat şi aproape că am reuşit să-l ţintuiesc la pământ. A scăpat însă cu mare îndemânare şi doar un moment mai târziu am

fost cât pe ce să fiu doborât la rândul meu, fiindcă era un luptător grozav. În timp ce ne luptam, am zărit infernul lui Lothur deasupra stâncilor.

Ne-am despărţit, apoi ne-am repezit din nou unul la altul, iar Ironmouth, cu o aruncare neaşteptată, m-a pus la pământ dintr-o singură mişcare fluidă. Mi-am regăsit echilibrul, dar nu îndeajuns de repede.

Am încercat să mă agăţ de ceva, orice, şi am prins între degete un lucru gros, aspru şi alb – nu ştiam ce. M-am prins cu putere fiindcă ştiam că îmi era în joc viaţa.

Un gând copleşitor, bun şi cald şi, minunat mi-a umplut mintea şi mi-a alungat frica: „Nu poţi să alergi pe asta, aşa ca Gylf şi ca mine?”

Puteam. Ar fi fost o încălcare a legământului, dar oricum intenţionam să-l încalc.

Nu am făcut-o însă chiar atunci, fiindcă am preferat să mă urc pe spatele lui Norr, pe un cal care nu mai era gri; era înstelat cu cristale de gheaţă pentru că fusese cu doar o clipă înainte undeva mult deasupra norilor.

„Ne naştem mai închişi la culoare”, mi-a explicat ea, „ajungem la culoarea noastră naturală odată cu vârsta. Aproape am ajuns la maturitate.”

Precum un nor, s-a ridicat în cer luându-mă cu ea. Caanul avea elefanţi, dar ei nu erau nimic în comparaţie cu Norr. Am vorbit. I-am povestit tot ceea ce mi se întâmplase de când ne despărţiserăm, iar ea mi-a spus despre aventurile stranii pe care le avusese în est, de întoarcerea ei în Cerr, despre ce-i spusese Doamnei (fiindcă ea îi oferise căldura unui grajd curat) şi mai ales despre ceea ce o învăţase. Sub noi, steagul albastru al Celidonului flutura umflat de briză, agitându-şi blazonul către Dragonul ce reprezenta noul pericol pentru regat, o fiară roşie şi neagră pe un câmp de grâu. Woddet a venit şi el să lupte, a căzut, iar Hela l-a luat de acolo.

— Lothur ne-a promis victoria, i-am spus lui Norr, aşa că trebuie să învingem.

Dacă i s-ar fi dat un cal şi o lance, Kei ar fi doborât o sută de cavaleri. Dar în lupta cu săbiile nu i s-a putut

opune lui Ironmouth. A căzut şi l-am privit cum moare. Apoi soldaţii Dragon au izbucnit în urale, lovindu-şi săbiile de scuturi. L-am văzut pe aghiotantul cu sabie vorbind cu maestrul armurier Nykr, iar ultimul şi-a plecat capul. Nu se înţelegeau unul cu altul, dar n-aveau nevoie. Am coborât cu Norr din cer.

Mă ţineam cu o mână de coama ei. Cu cealaltă l-am prins pe Zâmbăreţ şi l-am tras cu mine pe cal.

— Mergem în Cerr, i-am zis, acolo unde timpul curge mai repede. O să-l găsim pe Lothur şi, dacă nu pe el, pe Angrboda, şi-l vom înfrunta împreună.

N-a fost nevoie să căutăm, fiindcă Lothur ne-a găsit repede.



Aşa cum ţi-am mai scris, trecusem de Greenflood în marşul nostru către sud. Când ne-am întors spre nord, ştiam că va trebui să urmăm aceeaşi cale. Arsesem podul pe care îl construiserăm, dar oricum nu ar fi rezistat mai mult de o săptămână. Mai important era însă că epuizasem deja roadele pământurilor de lângă mare, cumpărând sau jefuind satele de pescari.

Aghiotantul care purta sabie (se numea Stonebowl) ne-a spus că oamenii săi găsiseră provizii mai departe de mare. Capturaseră cinci oraşe, toate bine aprovizionate, şi apucaseră pe drumul de coastă doar după ce adunaseră îndeajuns de multe alimente ca să le ajungă până în primăvara următoare. Beel a fost de acord şi a subliniat că năvălitorii Osterlingi pustiau şi ei adesea coasta, ajungând până la Irringsmouth sau chiar mai departe în nord. Era foarte posibil să-i întâlnim pe acolo.

Ştiind că ne apropiam de izvoarele lui Greenflood şi nedorind să consumăm proviziile aliaţilor noştri mai mult decât trebuia, am luat-o către est imediat ce am găsit un drum practicabil. Câţiva localnici ne-au fost ghizi, unii dintre ei fiind de încredere, alţii mai puţin. Mult prea adesea ne-am trezit că mergem spre sud sau spre sud-est, deşi ar fi trebuit s-o luăm spre nord.

La un moment dat, ni s-au alăturat un cavaler şi şase

soldaţi; deşi nu erau cine ştie ce armată, m-am bucurat foarte mult pentru că era vorba despre Cavalerul Leoparzilor. Sandhill rezistase asediului Osterlingilor, care nu reuşiseră să treacă de zidurile sale, fiind forţaţi să plece din cauza lipsei apei. Păstorii de la care cumpăraserăm nişte turme ne-au spus că regele era în sud, la două zile distanţă, dincolo de râu; Cavalerul Leoparzilor primise permisiunea tatălui său să ni se alăture împreună cu câţiva soldaţi.

— Acum ştiu că vom câştiga, i-am zis. Războiul se învolbureazăîntr-un fel pe care nici măcar Overcinii nu-l pot controla. O să se întâmple… simt asta cu toată fiinţa mea.

El privea în sus la Norr.

— Dacă animalul ăsta măreţ te ascultă, eu nu mai contez. Nimic nu i-ar putea sta în cale.

— N-o recunoşti? l-am întrebat. E Norr, calul pe care l-am avut în Jotunland.

— Ăsta nu e cal.

— Păi, nu. N-a fost niciodată. De altfel, mă îndoiesc să-ţi fi spus că e cal, dar dacă ţi-am zis, am minţit.

Wistan nu-şi mai putea ţine gura.

— Putem s-o călărim prin cer. Nici nu-ţi dai seama ce minunat este, Sir Leort. L-a dus în spate chiar şi pe fiul Dragonului pentru că Sir Able l-a luat prizonier, dar ei nu i-a plăcut. El n-o poate călări de unul singur, aşa ca noi.

Leort a vrut să ştie cine e fiul Dragonului şi i-am explicat.

— Şi vrea să-şi croiască un regat aici, în sud? O să-i fie tare greu.

— Cu siguranţă, i-am răspuns, dar va avea parte de sprijin de la Celidon. Majestatea Sa a jurat. Un prieten cu adevărat puternic în ţinuturile astea ar fi şi pentru noi mană cerească.

Nu i-am spus nimic despre profeţia lui Arnthor, deşi nu prea reuşeam să mă gândesc la altceva, şi mi-am salvat conştiinţa zicându-mi că de fapt nu ştiu nimic în afară de ceea ce-mi povestise Gaynor; putea să fie o prezicere

eronată sau una ambiguă, fiindcă se întâmplă destul de des. Era chiar posibil, aproape probabil, nici să nu fi existat vreo profeţie.

O să-ţi dai seama cu uşurinţă că mai era o chestiune care mă tulbura. Lothur ne promisese aliaţi şi mâncare în schimbul angajamentului meu că-mi voi încălca legământul. Norr urma să-mi fie înapoiată după ce mi-aş fi îndeplinit partea de înţelegere. Din generozitate, el mi-o trimisese mai devreme. Primiserăm întăririle promise, iar eu nu aveam cum să mă plâng de calitatea lor. Aveam mâncare pentru un anotimp şi perspectiva apropiată de a găsi chiar mai multă hrană în Celidon, după ce aveam să-l învingem pe Caanul Negru. Toate acestea se întâmplaseră deja, dar eu nu-mi îndeplinisem promisiunea. Şi nici nu prea voiam.

Valfather este cel mai bun şi mai înţelept conducător, dar şi cel mai viteaz. Fiul său, Thunor, este un model pentru războinici, aşa cum se spune adesea. De o sută de ori mai mult este însă Valfather model pentru regi. În momentele acelea, când mă gândeam destul de des la el, mi-am dat seama cu destulă uimire că era un model şi pentru taţi. Îmi spusesem mereu că eu nu avusesem niciodată un tată. Mult mai puţin decât tine, Ben. Dar nu e adevărat. El mi-a fost tată şi a ştiut întotdeauna asta, chiar dacă eu nu mi-am dat seama.

Aveam să-l trădez, iar onoarea mea urma să fie spulberată. Chiar şi dacă nu-mi încălcam legământul, tot aş fi fost dezonorat. Lothur este model şi pentru hoţi şi ucigaşi; putea să ne omoare sau să-l ajute pe Caan s-o facă, şi toate lucrurile pe care sperasem să le fac cu puterile din Cerr nu aveau să se mai întâmple.

Am călărit împreună cu Wistan pe spatele lui Norr mult înaintea avangardei. Înaintam încet din cauza şirului de căruţe, dar şi din cauza armatei, fiindcă oamenii erau istoviţi şi şi-ar fi revenit doar prin marşuri uşoare, ba chiar zile întregi de odihnă.

Arnthor prindea şi el puteri, deşi rana îi fusese aproape fatală. Odată, când mă aflam lângă el, cineva s-a plâns de

condiţiile campaniei noastre, numind-o (cu oarece temei) cea mai proastă campanie purtată vreodată.

— Ah! a exclamat Beel, ar fi trebuit să fii cu Sir Able şi cu mine în Jotunland acolo unde arcaşii noştri iscusiţi erau servitoarele fiicei mele, iar bucătarul nostru ataca cot la cot cu soldaţii, înarmat cu un cuţit de măcelărie.

— Bine zis, a râs Marder. Dar nu uita că am ajuns acolo, la Bătălia din Pădure, înainte să se termine.

Pe faţa lui Arnthor a trecut umbra îngrijorării, rapidă precum cea a unui liliac, care l-a făcut să se încrunte de parcă ar fi fost în pericol de moarte. N-am înţeles expresia feţei lui şi asta m-a tulburat. Îşi arăta numai rareori natura de dragon, dar atunci i-am putut-o observa cu limpezime. Ce altceva aş mai fi văzut dacă aş fi purtat coiful îmi pot doar imagina; sunt bucuros că nu-l aveam pe cap.

În seara aceea l-am căutat pe Woddet printre răniţi, povestindu-i ce aflasem şi întrebându-l dacă el luase parte la cea de-a doua bătălie menţionată de Marder.

— Da, mi-a răspuns, şi nu a fost prea bine. Intraserăm în pădure, de fapt ne refugiaserăm, convinşi că Osterlingii ne vor zdrobi. Pădurea era atât de deasă, încât nu puteai ridica sabia. N-am mai folosit niciodată un buzdugan de când... nu contează. Atunci a trebuit s-o fac din nou şi am sfărâmat cu el ţestele a doi duşmani pe care i-a doborât Heimir. N-am prea avut timp de galanterii, am folosit o baionetă după aceea. Până în momentul acela nu mă gândisem la arma asta mai mult decât la un cuţit oarecare, dar în ziua aceea am aflat ce poate face. O mânuiam pe sub scut, pe care îl ţineam ridicat. Unii dintre ei aveau cămăşi de zale, dar picioarele nu le erau apărate. Îi înţepam în coapsă, tăiam adânc şi treceam la următorul.

L-am întrebat dacă obţinuseră victoria, iar el mi-a răspuns că se retrăseseră, dar că le cuceriseră tabăra pe care ulterior au incendiat-o.

— Caanul Negru a crezut că ne va strivi în noaptea aceea şi că va câştiga războiul, dar în noaptea aia a ajuns să doarmă pe pământul gol.

A venit Etela. Lynnet vorbea ciudat şi credea că puteam

să o ajut, aşa că am urmat-o. Wistan, care îi spusese unde ar putea să mă găsească, ne-a însoţit şi el.

Berthold Viteazul stătea la picioarele lui Lynnet, cu Gerda lângă el. Toug stătea în spatele ei, privind-o. Când ne-am apropiat de ea, Lynnet a zis:

— Tatăl tău a fost un bărbat frumos, puternic. Nu era înalt, ci doar părea să fie. Cred că abia a suta oară când l-am văzut stând lângă un alt bărbat am observat că nu e mai înalt decât celălalt. E genul ăla de amănunt pe care ar trebui să-l observi imediat, dar pe care îl treci cu vederea. Însă dacă stăteai să asculţi la ce zice lumea, ajungeai să crezi că înălţimea lui e colosală. Era ceva nevăzut, dar care exista acolo, fără putinţă de tăgadă. Celălalt se uita în sus la el, de parcă ar fi fost mult mai înalt. Cu toţii priveau în sus la el şi toate femeile mă invidiau. Îţi aduci aminte numele tatălui tău, Berthold? N-o să te învinovăţesc dacă i-ai uitat numele în toţi anii ăştia.

— Berthold cel Negru…

— Aşa e, numele lui era Berthold şi era un bărbat frumos şi puternic. Era cel mai puternic din satul nostru. Odată l-am văzut luptându-se cu un taur. Animalul a dat să-l împungă de două ori, dar el a sărit de fiecare dată înainte să fie sfâşiat. Pe urmă, l-a apucat de grumaz şi l-a ţintuit la pământ. Taurul s-a zbătut ca un căţel, dar el nu i-a dat drumul şi nu l-a lăsat să se ridice. Asta m-a înspăimântat atât de mult, încât l-am făcut să-mi promită că n-o să se mai repete, iar el mi-a promis întocmai. Nu ştiu să fi încălcat vreo promisiune făcută cuiva.

— Mama, l-am adus pe Sir Able, i-a zis Etela.

Lynnet s-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Bună seara, Sir Able. Am avut un fiu cu numele ăsta. Ştiu că nu e vorba de tine, dar mi-ar plăcea să mă gândesc că eşti copilul meu. Pot?

Nu-l observasem pe Vil până în momentul acela, fiindcă era ceva mai departe de foc decât ceilalţi; însă când a auzit-o spunând aceste vorbe, a făcut doi paşi înainte. Din cauză că era orb, uitase cum să-şi controleze expresia feţei, aşa că afişa un chip pe care se amestecau speranţa şi

frica, într-un fel pe care l-am văzut numai rareori. Am simţit ceea ce ar fi vrut să spun şi tocmai de aceea cred că am şi vorbit cu bucurie:

— Aş fi mândru să fiu numit fiul tău, doamnă Lynnet, dar şi mai mândru să vă pot spune mamă.

— Numele meu e Mag, a zâmbit ea, dar îmi poţi spune mamă sau oricum vrei, Able. Ai fost întotdeauna băiatul meu, fiindcă îl iubesc pe copilul care ai fost înainte să te întâlnesc.

M-am aşezat şi eu la picioarele ei, lângă Berthold Viteazul.

— E ceva care mă nedumereşte, mamă. Poate că o să-mi poţi explica tu. Îţi aduci aminte de Camera Iubirilor Pierdute?

— N-am auzit niciodată de un asemenea loc, a răspuns ea clătinând din cap.

— Dar despre Insula de Sticlă?

— Ah! a făcut ea.

— Îţi aminteşti, am zis şi i-am privit chipul. Dar mai ştii cum am ajuns acolo? Cum ne-am întâlnit şi ce mi-ai spus?

Zâmbetul ei a devenit brusc unul trist.

— Fiul meu Able a venit la mine în locul acela frumos, dar teribil. Însă n-ai fost tu, Sir Able. Eu eram înlănţuită acolo şi, deşi mi-aş fi dorit foarte tare să pot pleca împreună cu el, n-am putut s-o fac.



În ciuda faptului că am adesea vise ciudate, am încercat să nu te tulbur prea mult cu ele, Ben. Aici voi face însă o excepţie, dar nu fiindcă visul cu pricina pare să aibă o semnificaţie specială, ci mai ales fiindcă mi-l aduc aminte foarte limpede. Poţi trece mai departe dacă eşti nerăbdător.

Se făcea că eram în Bătălia din Pădure, împreună cu Woddet şi ceilalţi. Ori nu aveam sabie, ori nu puteam s-o folosesc. Poate că mânuiam un pumnal sau Sfărâmătorul de Săbii. N-am cum să fiu sigur. În jurul meu erau tufe verzi şi copaci înalţi. M-am străduit să înaintez, speriat că regele m-ar putea lăsa în urmă. M-am aruncat frenetic

înainte, lovind crengile care-mi stăteau în cale şi stârnind o furtună de frunze. În timp ce înaintam, mi-am dat seama că nu mai eram pe pământ şi nici nu mă mai împiedicau tufişurile. Ajunsesem în vârful copacilor, la cincisprezece metri deasupra. Dacă ramurile şi lăstarii care mi se împotriveau n-ar fi fost atât de dese, dacă n-ar fi fost aproape impenetrabile, aş fi căzut. Imediat ce mi-am dat seama de asta, am ajuns la margine şi m-am oprit undeva sus într-un copac, privind în depărtare.

Pe o pajişte am văzut un pavilion de mătase neagră. Ştiam că acolo e Eterne. Crezusem dintotdeauna că ea este adevărata mea sabie; nici n-am purtat o asemenea armă până să o am pe ea şi n-ar fi trebuit să folosesc vreo alta înainte să o recapăt. Luasem însă altă sabie şi nimic nu-mi putea şterge vina asta.

Dincolo de pavilionul negru era o autostradă. Maşini, camioane, SUV-uri, dubiţe – tot felul de vehicule – se deplasau încolo şi-ncoace, cu o viteză atât de mare, încât păreau că se vor ciocni. Am mai văzut un autobuz şcolar, o macara roşie, o maşină de poliţie cu alb şi negru şi o ambulanţă. Mi le aduc aminte chiar şi-acum. Salvarea făcea slalom printre maşini, cu girofarurile aprinse şi cu sirenele urlând. Am coborât din copac şi am pornit spre autostradă. Şoferii n-au vrut să oprească la semnele mele, iar eu am început să strig la ei, gândindu-mă cât de mult se îndepărtase ambulanţa. Able – Able cel adevărat – se afla în salvare. Ştiam asta şi îmi doream să îl ajut.

M-am trezit.

— Baki?

Cineva trăgea de mine.

— Mai ghiceşte o dată.

Mi s-a părut că trăiesc un vis mai frumos decât cel în care mă aflam când eram vârful copacului, apoi pe autostrada aglomerată, visul meu despre Bătălia din Pădure.

Capitolul 39
SETE



Din când în când, Wistan şi cu mine ne întâlneam şi cu alţi oameni pe drum, cel mai adesea refugiaţi din calea Osterlingilor. Le vorbeam cu blândeţe şi, deşi noutăţile lor despre duşmanii noştri erau departe de a fi demne de crezare, le ascultam cu bucurie. În dimineaţa aceea, am vorbit cu un tânăr frumos, subţire şi oacheş, care a căzut în genunchi.

— Domnule, domnule, puteţi să-mi daţi ceva de mâncare? De două zile şi trei nopţi…

Norr s-a ghemuit, iar eu am descălecat.

— Spune-mi ceva valoros şi o să te ospătăm pe cinste. Eşti din Celidon?

— Sunt de aici, a zis el ezitant.

— Înseamnă că ar trebui să fii hrănit de compatrioţii tăi. Nu poţi munci?

— Sunt păstor, doar că… a început el şi s-a oprit.

Am văzut mişcare într-un tufiş des de pe marginea drumului şi mi-am dat seama că eram pândiţi.

— Doar că… n-am văzut niciodată un asemenea animal, domnule.

— Şi nici n-o să vezi un altul.

— Cum ai căpătat cicatricea aia? a intervenit Wistan.

— O săgeată. Uneori oamenii încearcă să ne fure vitele.

— Iar tu nu treci niciodată în Celidon ca să furi de acolo, sunt sigur, i-am zis eu.

— M-aţi ucide pentru asta? Aici, pe loc?

I-am făcut semn că nu.

— Copiii mei, domnule, şi nevasta. Nu avem nimic de mâncare. N-am mâncat nici azi, nici ieri. Dacă ne veţi da ceva, domnule, orice se poate mânca, şi ne veţi spune care sunt turmele dumneavoastră, nici n-aţi mai auzi de noi. Niciodată, a încheiat el privind plin de speranţă.

— Şi cine ţi-a luat turma?

— Cei de dincolo de munte. Eu nu mă voi atinge niciodată de animalele dumneavoastră şi nici nu mă voi lupta cu păstorii. Jur pe vânt şi pe iarbă.

— Dacă o să-ţi dau ceva acum, ceva de mâncare…

A căzut din nou în genunchi cu mâinile depărtate. Nu cred că mai cerşise până atunci; cu siguranţă nu ştia prea multe despre meşteşugul ăsta. I-am spus să se ridice.

— Spune-le nevestei şi copiilor să iasă de acolo. N-am să le fac niciun rău, dar vreau să-i văd.

Era înaltă şi graţioasă, ceva mai oacheşă decât el; ochii aveau culoarea cerului atunci când răsare luna. Cei doi băieţi aveau în jur de patru şi cinci ani.

— N-am mâncare, i-am zis, dar mă pot îngriji să căpătaţi pe săturate dacă veţi fi vrednici. În spatele meu e un cavaler. Ştiţi ce e ăla?

A făcut semn că da, deşi a ezitat.

— Un bărbat ca mine, cu un scut pictat. Are leoparzi pe el. Spuneţi-i că aţi vorbit cu mine, cu Sir Able.

— Sir Able, a repetat femeia.

— Aşa. Să-i faceţi aceeaşi promisiune pe care mi-aţi făcut-o mie. Spuneţi-i că vă veţi lupta cu cei de dincolo de munte împreună cu noi dacă vă va hrăni familia şi vă va da arme.

Bărbatul a rânjit şi şi-a frecat mâinile.

— Se apropie, Sir Able, a zis şi femeia.

I-am promis că ea şi copiii ei aveau să fie în siguranţă dacă bărbatul va lupta împreună cu noi.



Pe primii i-am întâlnit la amiază, un grup mic despre am crezut că era o patrulă. Norr s-a năpustit înainte, iar eu am

folosit eficient noua mea coardă, dorindu-mi totuşi să o mai fi avut pe cea de la Parka. S-au împrăştiat imediat, iar noi ne-am urcat pe o culme doar ca să vedem avangarda armatei Caanului – o sută de călăreţi, o hoardă de lăncieri hămesiţi şi doi elefanţi. Norr a împuns cu cornul ei un elefant şi l-a răsturnat, împrăştiind în toate părţile oameni şi arme, aşa cum ţâşneşte apa dintr-un bidon spart. Celălalt a fugit, aşa că ne-am întors la propria avangardă ca să trimitem pe cineva să-l prevină pe Arnthor că inamicul era aproape.

În după-amiaza aceea, a avut loc o luptă uşoară. Deşertul deschis şi arid e perfect pentru cavalerie, însă Cavalerul Leoparzilor şi cu mine aveam puţini cai, şi aceia într-o stare nu prea grozavă. Călăreţii Caanului ne-au atacat pe flanc, ţintind zidul nostru de scuturi şi aproape că l-ar fi spart dacă n-aş fi sărit dincolo de el ca să le dau timp soldaţilor să-l refacă. Arcaşii noştri au lovit cu folos, fiecare salvă doborând soldaţi şi cai. După ce i-am respins şi pe ultimii, prăştierii lor au aruncat o furtună de pietre asupra noastră. Am avansat, dar am ajuns să ne împotrivim felului acela de atac sălbatic pe care ajunseserăm să îl cunoaştem atât de bine.

Cavalerul Leoparzilor şi cu mine am luptat pe jos în faţa zidului de scuturi şi, deşi sabia pe care mi-o găsise Baki nu era Eterne, a băut sânge până la mâner, trăgându-mă pas cu pas înainte, în căutarea unor vieţi care trebuiau să se sfârşească.

— Am încercat să ţin pasul cu tine, mi-a zis după aceea Cavalerul Leoparzilor. La fel şi ceilalţi. Pe mine m-au putut urma, dar pe tine, nu.

— Abia am reuşit să-mi urmez propria sabie.

— Dar ai reuşit, a râs el. Cum e Gylf?

— Va supravieţui, cu siguranţă. Asta dacă vom reuşi să-l împiedicăm să se mai lupte înainte să se însănătoşească. Acum e cu Wistan, dar eu voi dormi cu el.

— Credeai că nu poate fi rănit.

A spus vorbele astea cu tristeţe, fără să le articuleze într-o întrebare.

— Da, i-am răspuns, aşa credeam.
— Oricine poate fi rănit, *oricine.* Inclusiv tu.
— Despre mine am aflat că pot fi şi omorât.



Ca să-ţi spun adevărul – şi am încercat pe tot parcursul acestei povestiri să-ţi spun doar adevărul, Ben, aşa cum îl ştiam în momentul acela – mă aşteptam ca în noaptea aceea să fim atacaţi. M-am gândit că Osterlingii vor fi nerăbdători să ne înfrunte din nou. Asta s-a datorat ignoranţei mele cu privire la primele etape ale războiului şi la bătălia de pe coastele împădurite ale Munţilor Sudului, care aveau să urmeze. Nu aveam experienţa Caanului.

Osterland fusese înfrântă de Celidon (decisiv, fără tăgadă) la Cinci Destine, bătălia în care căzuseră tatăl, apoi fraţii lui, făcându-l pe el să devină Caan. Îşi regrupase armata, învinsese Celidonul la trecători, după care făcuse presiuni, cu armata însetată de sânge, dornică de luptă în orice moment, fiindcă era conştientă că orice bătălie putea fi şi ultima.

Rezultatul fusese Bătălia din Pădure, pe care nici el, nici Arnthor nu reuşiseră să o controleze. Caanul câştigase într-un final; însă tabăra lui fusese distrusă, iar războiul care părea că era pe sfârşite s-a transformat în momentul acela într-o luptă prea lungă şi deznădăjduită. Îl ocolise pe Arnthor şi cucerise Kingsdoom şi Thortower, le prădase pe amândouă şi măcelărise mii de civili, recâştigându-şi astfel prestigiul pierdut în Bătălia din Pădure; Arnthor refuzase însă lupta de nenumărate ori. Aruncat spre sud, apoi spre vest şi iar spre sud, Arnthor abandonase Muntele de Foc, îl recâştigase, îl predase din nou la sfatul meu, se retrăsese şi acum se întorsese cu întăriri, dovedindu-se un inamic periculos şi perseverent. Un atac pe timp de noapte s-ar fi putut transforma în genul de înfruntare de necontrolat, aşa cum fusese şi Bătălia din Pădure; chiar dacă ar fi învins Osterlingii, mai degrabă ne-ar fi dispersat decât ne-ar fi distrus.

Nu ştiam însă nimic din toate acestea când stăteam şi ascultam respiraţia sacadată a lui Gylf, şi mă întrebam

dacă îi curăţasem îndeajuns de bine rănile. Ştiam că ar fi putut muri chiar dacă l-aş fi îngrijit perfect.

— Able?

— Da, i-am răspuns. Sunt aici.

— Urechi ciulite.

— Ne atacă?

Am sărit în picioare. O insectă bâzâia strident. În depărtare, santinelele îşi strigau numărul postului ca să demonstreze că sunt treze şi pe poziţie. Norr dormea; visa elefanţi şi pajişti înstelate.

— Urechi ciulite, a repetat Gylf.

— Ce este? l-am întrebat eu, privind la Uns care se agita în somn.

— Stăpânul, a murmurat Gylf. Mergi!

Insecta încetase să mai bâzâie, iar santinelele păstrau tăcerea. Nicio pală de vânt nu agita tufişurile uscate şi nu gemea printre pietrele sterpe; iar în tăcerea aceea binecuvântată, am ajuns să înţeleg că Gylf avea dreptate. Cineva cu mult mai mare decât Heimir, mai masiv chiar şi decât Schildstarr, părăsise jilţul din care privea deopotrivă în Cerr şi în Mythgarthr. Corbii zburau, iar ochii lor atotvăzători erau ai Lui. Lupii Săi îi tropăiau la picioare, jelind sângele care nu se uscase încă la Greenflood. M-am cutremurat de frică şi m-am învelit în mantie. Gylf adormise, dar mie mi-au trebuit câteva ore ca să mă cufund în somn.

I-am visat pe corsarii Caanului. Când m-am trezit, mintea îmi era plină de imaginile lor. „Sângele vitejilor se scurge cel dintâi”, spunem noi în ideea că acela care a fost rănit o dată nu mai luptă cu aceeaşi vitejie. Fără îndoială că există ceva adevăr în vorbele astea, ca în multe asemenea proverbe; eu nu găsesc însă aceste cuvinte a fi foarte înţelepte. Cu cât eşti mai bătrân, cu atât eşti mai precaut, dar asta e valabil indiferent dacă ai fost rănit sau nu; faptul că ucisese prea mulţi inamici, iar nu propriile răni, îl afectase pe Woddet.

Oare cum era să fii un bărbat atât de mare şi de puternic ca el, dar să te însoţeşti cu o femeie de două ori mai mare,

una care poate rupe mânerele suliţelor? De fapt, oare cum era să fii cu orice femeie? Disiri fusese umană – sau cel puţin luase forma asta – cu mine, însă trecuse mult timp de atunci.

Încercând să mă gândesc la orice altceva, m-am ridicat şi mi-am pus coiful. Gylf era o fiară care dormea, mult mai puternică decât păruse până atunci, dar rănită; fălcile acelea care sfâşiaseră bărbaţi în toată firea de parcă ar fi fost şobolani nu mai aveau nicio putere.



În ziua următoare, am avansat destul de bine, ajungând la râu înainte de amiază. Armata din Osterland era grupată pe malul nordic. Am trimis un mesager către Arnthor şi, aşa cum m-am aşteptat, s-a întors spunându-mi că mă cheamă regele.

Până am ajuns acolo, avuseseră timp că ridice pavilionul regal; Beel şi cei trei duci stăteau înăuntru, împreună cu Stonebowl, Gaynor, Morcaine şi Zâmbăreţul. Adunarea era prezidată de însuşi Arnthor, înfăşurat în mantia sa purpurie. Nu mă aşteptam să fie şi femei prezente, deşi m-am străduit să n-o arăt atunci când am îngenuncheat doar pentru a fi invitat imediat să mă ridic şi să iau loc pe un scaun. Beel şi-a dres glasul:

— Ne-am sfătuit în absenţa ta. Majestatea Sa şi Înălţimea Sa cred că e mai bine să-ţi cerem părerea înainte să o auzi pe a noastră. Aşa cum vedem noi lucrurile, se ridică trei întrebări. În primul rând, ar trebui să atacăm imediat? În al doilea rând, dacă nu atacăm, ar trebui să ne pregătim de apărare sau de retragere? În al treilea rând, dacă atacăm, care va fi ordinea şi după ce plan?

Mi-am adunat o vreme gândurile fără să vorbesc.

— Mai există, desigur, o mulţime de alte întrebări. De exemplu, dacă ar trebui să negociem. Ar fi nimerit să cercetăm râul în sus şi în jos ca să găsim un alt loc de trecere? Majestatea Sa şi Înălţimea Sa, de fapt, noi cu toţii am ajuns la concluzia că aceste trei chestiuni sunt totuşi mai importante. Eşti de acord?

— Nu, Majestatea Voastră, am răspuns eu adresându-mă

lui Arnthor. E încă devreme. Doriţi să aşteptăm apusul soarelui? Dacă da, răspunsul la întrebările voastre este că ar trebui să atacăm. Dar dacă nu, cred că retragerea e cea mai nimerită opţiune.

Vorbele mele au fost urmate de o tăcere îndelungată, tulburată doar de discuţia şoptită dintre Stonebowl şi Zâmbăreţ. Când au tăcut şi ei, Arnthor i-a făcut semn lui Beel, un gest pe care eu l-am interpretat ca fiind permisiunea regelui ca lordul să spună orice crede de cuviinţă.

— Cred că e corect să-ţi aduc la cunoştinţă şi părerile noastre, vreau să spun cele pe care le-am exprimat înainte de sosirea ta. Majestatea Sa a fost rezervată. Înălţimea Sa şi sfetnicul său au insistat să fii prezent. Majestatea Sa, regina, a susţinut că trebuie să ne retragem. Înălţimea Sa ne-a cerut să aşteptăm şi…

— Eu am presupus că rămânem aici, l-a întrerupt Morcaine râzând. Dacă ne atacă, lasă-i să vină! Eu oricum cred că-i putem învinge şi vreau să încerc şi ceva magie. Or asta cere timp.

— Şi ei vor încerca la fel, soră, a contrazis-o Arnthor, făcându-i apoi semn lui Beel să continue.

— Alteţele lor au fost în favoarea unui atac imediat. La fel şi eu. Nouă ni se pare că situaţia noastră e mai probabil să se deterioreze decât să se îmbunătăţească. Nu eşti de acord şi am vrea să ştim de ce.

— Prinţul care e sânge din sângele Dragonului din Cerr e de acord cu tine, Sir Able. Vrea să fii convins că-ţi va susţine deciziile, a intervenit Stonebowl.

I-am mulţumit Zâmbăreţului în limba lui.

— Tare aş vrea să ştiu cum le-ai învăţat graiul, a bombănit Beel stârnind râsul Morcainei.

— Nu l-am învăţat, i-am explicat. Îl înţeleg, dar nu-mi aduc aminte să-l fi deprins. Nu e o chestiune pe care să o fi căpătat prin studiu.

Gaynor s-a aplecat spre mine, aproape să mă atingă.

— Nu mă vei putea ierta niciodată pentru că te-am încarcerat, dar mă poţi ierta pentru că încerc să evit o

bătălie care ar putea costa viaţa soţului meu?

— Nu resimt niciun fel de ură faţă de Majestatea Voastră în niciuna dintre chestiunile pe care le-aţi pomenit, i-am zis eu distant.

— Indiferent ce hotărâre vom lua în consiliul ăsta, vreau să am o vorbă cu tine după aceea, a vorbit Arnthor ca pentru sine.

I-am făcut o plecăciune, fără a mă ridica însă de pe scaun.

— Sunt la comanda Majestăţii Voastre.

— Atunci spune-mi cum îmi poţi garanta victoria.

— În acelaşi fel în care Alteţele lor şi lordul Beel se tem de înfrângere. Ei ştiu că liderul Osterlingilor, Caanul, a chemat întăriri din nord. Lordul Beel n-a spus-o, dar cu siguranţă că asta e în minţile tuturor celor care au cerut Majestăţii Voastre să atace.

Am crezut că voi fi contrazis, însă n-a fost cazul.

— Majestatea Voastră, ar fi o nebunie să ne aruncăm în luptă înainte să ştim mai multe despre râu. Am doi tineri curajoşi, scutierul Wistan şi scutierul Yound, pe care i-am pus să cerceteze chiar acum. Le-am dat ordinul ăsta înainte de a veni aici. Trebuie să aflăm cât de adânc e râul şi cât de rapid e curentul. Dacă aşteptăm până la amurg, vom avea timp să ne lămurim. De asemenea ar trebui să aducem aici caravana cu provizii, femeile şi răniţii şi să le asigurăm paza. Dacă aşteptăm până la apus, avem timp şi de asta.

Am tras adânc aer în piept, hotărât nu numai să mint, ci să fac în aşa fel încât minciuna mea să fie foarte credibilă.

— Cel mai important însă, am urmat eu, este că vă pot promite o mie de arcaşi dacă aşteptăm până la apus.

Bahart, cel mai tânăr dintre duci, a intervenit:

— Care apar aşa, din senin, aici, în sălbăticie. Chiar eşti vrăjitor dacă poţi face asta, Sir Able.

— Şi n-ar fi mai bine să-i lăsăm să-şi facă tabăra şi să doarmă? a murmurat Marder. Am putea ataca mâine, odată cu răsăritul.

— Iar dacă sunt arcaşi, nu vor putea face nimic pe

întuneric, a adăugat Thoas.

— Eu credeam că arcurile lor sunt mortale, mai ales noaptea, Înălţimea Voastră. Însă fără îndoială ştiţi mai multe decât mine despre Aelfrice, am zis eu.

— O mie de arcaşi Aelfi, Sir Able? a exclamat Arnthor cu ochii măriţi.

— Cel puţin o mie, Majestatea Voastră. Sper la mai mulţi.

— Am avut arcaşi din Aelfrice când l-am învins pe Schildstarr din Jotunland, Majestatea Voastră, m-a aprobat Beel. Cred că v-am povestit. Să fi fost vreo douăzeci.

— Şi aceia au fost Aelfi de Foc, Salamandre, am explicat eu. Sunt un clan mic, slăbit de sclavia…

— Pentru cineva care nu trebuie numit, m-a oprit Arnthor.

— Majestatea Voastră e înţeleaptă. Ai mei vor fi Aelfi de Muşchi. „De Pădure”, aşa cum le spun cei care nu-i cunosc. „Skogsalfar” aşa cum îi numesc iniţiaţii.

M-am întors apoi către cei trei duci.

— Clanul lor e cel mai puternic. Am putea primi ajutor şi de la Aelfii de Pământ, poporul Bodachan. Nu sunt ei prea războinici, dar ajutorul lor nu trebuie trecut cu vederea.

S-a lăsat iarăşi tăcerea aceea în care se auzea doar conversaţia şoptită între Stonebowl şi Zâmbăreţ. După ce au terminat, le-am vorbit şi lor, repetând ceea ce le spusesem şi celorlalţi.

— Tu, cel care ai vărsat sângele Dragonului, eşti strămoşul meu dintâi, mi-a zis Zâmbăreţul, însă hai să obţinem şi binecuvântarea Vulpii.

I-am mulţumit pentru compliment şi i-am spus că sunt de acord.

— Voi încerca s-o obţin.

M-am ridicat şi eu odată cu ceilalţi, dar am rămas în pavilion cu Arnthor. Şi-a alungat servitorii, spunându-le să nu se întoarcă până când nu-i voi trimite eu înapoi.

— Mesagerul tău ne-a spus că vrei să vorbeşti cu noi. Crezi că suntem laşi, Sir Able?

— În niciun caz, Majestatea Voastră, am clătinat eu din

cap.

— Şi totuşi suntem. Ne-ai spus că orbul l-a ucis pe fratele nostru. Dar pe noi cine ne va ucide?

— Sper că timpul, Majestatea Voastră. Sper că veţi muri atunci când vă e sortit, la capătul unei vieţi lungi, pline de înţelepciune.

— Ştim noi mai bine. Oricum, nu avem nicio dorinţă să murim, aşa cum sugerezi. Lângă Valfather ne aşteaptă o mie de fecioare frumoase.

Am tăcut.

— Ştim cine şi ce eşti. Nu te prefă neştiutor. Nu ne temem de moarte. Ne e frică doar ca nu cumva niciuna dintre cele o mie de fecioare să nu ne facă o plecăciune şi să nu fim aruncaţi peste Podul Săbiilor.

— Dacă v-aş putea promite o Valkirie, n-aş ezita să o fac, i-am zis. Dar e dincolo de puterile mele.

— Aşa ne gândeam şi noi, mi-a zis el, studiindu-mă cu atenţie.

Am simţit din instinct că e periculos să-i susţin privirea. M-am ferit de ochii lui care iscodeau adânc.

— Nu te-ai culcat cu regina noastră.

— Şi nici n-am intenţionat, Majestatea Voastră, fiindcă ştiu că efortul ar fi fost în zadar.

— Pfui! Ai putea să te duci la ea chiar în seara asta. Te-ar primi cu braţele deschise. Şi cu picioarele la fel de deschise. O s-o faci?

— Nu, Majestatea Voastră.

A rămas din nou tăcut, analizându-mă. Într-un târziu mi-a zis:

— Nu e de ajuns să mori plin de curaj, Sir Able. Trebuie să o faci şi în chip onorabil. Noi, de vreme ce ştim că vom muri, ne-am gândit la onoarea noastră şi nu e fără de pată.

— Nici a mea, Majestatea Voastră, l-am asigurat eu.

Deşi mintea îmi era un vârtej de gânduri, nu-mi dădeam seama unde vrea să ajungă.

— Te-am închis fără niciun motiv, dar te-am eliberat şi ţi-am dat rang nobiliar. Ce altceva am putea face?

— Nu v-am cerut o discuţie în particular ca să vă solicit

o favoare, i-am zis eu. Doream să vă fac un dar. M-am temut c-o să-l refuzaţi şi mă tem în continuare. De-aia am vrut să vi-l ofer când nu mai e nimeni de faţă.

— Darul morţii?! a exclamat el desfăcându-şi mantia şi întinzându-şi braţele în lateral. Loveşte-mă!

— Niciodată, Majestatea Voastră.

— N-ai putea, nici dacă ai dori, fiindcă nu ne este sortit să murim de mâna ta. Cred că vezi că nu avem armură.

Eram mai nedumerit ca niciodată.

— Avem o centură de care e legată sabia. Probabil că ai observat asta. Nu te-am minţit atunci când ţi-am zis că ţi-am pierdut sabia. Era în bagajele noastre şi a fost capturată.

Nu pot să descriu în cuvinte speranţa pe care am simţit-o în acel moment sau recunoştinţa faţă de Valfather, cel care face posibile asemenea lucruri.

— Am recăpătat-o după Bătălia din Pădure.

Tremurând uşor, Arnthor s-a ridicat şi şi-a desfăcut centura.

— Spui că ne-ai adus un dar. Noi nu avem ce să-ţi oferim. Îţi înapoiem în schimb ceea ce e al tău ca să ne spălăm onoarea, a zâmbit el trist. Mânerul e frumos decorat. Şi teaca, deşi e destul de primitivă, e frumoasă. N-avem cum să spunem nimic despre lamă, pentru că n-am putut s-o scoatem. Nu te-ai întrebat niciodată de ce n-a descris nimeni spiritele celor morţi demult, luptând alături de noi?

N-aş fi vorbit nici dacă mi-aş fi dorit. Mi-a dat-o pe Eterne, iar eu am simţit că o parte din mine, una pe care o pierdusem de mult, s-a întors şi m-a reîntregit. Mâinile au acţionat fără mine.

Pe urmă – Ben, Ben, cum aş vrea să poţi auzi ceea ce a ajuns la urechile mele: strigăte de luptă pe care nu le ştie niciun om viu şi tropotitul cailor care atacă, praful stârnit de bătălii timp de mii de ani. Întreg pavilionul, pe cât era de mare, devenise ticsit cu spiritele unor războinici în armuri antice, cavaleri cu feţe strălucitoare şi ochi care ar înspăimânta şi un leu. Au îngenuncheat în faţa lui Arnthor,

iar unul dintre ei i s-a adresat:
— Ai înţeles acum, o, rege, de ce trebuie să trecem peste Podul Săbiilor?
— Da.
Pentru o secundă, până şi Arnthor a ezitat.
— Să nu dezvăluim secrete din Iadd.
L-au aprobat.
— Chiar şi aşa, avem o întrebare. Sperăm ca răspunsul să nu fie una dintre tainele pe care le-am pomenit. Deşi n-am putut s-o scoatem din teacă, şi noi am purtat sabia. E posibil să ne alăturăm vouă?
Voci fantomatice au început să şoptească.
„Se poate… se poate…”
— Bagă sabia în teacă! mi-a poruncit Arnthor.
L-am ascultat, iar cavalerii au dispărut lăsând în urmă doar vocile lor care au mai murmurat o vreme.
„Se poate… se poate…”
— Nu ne datorezi nicio favoare, mi-a zis Arnthor, deşi noi îţi datorăm ţie multe. Cu toate astea, îţi solicităm favoarea noastră, fiindcă ăsta e privilegiul regilor. Cu secole în urmă, un strămoş al nostru a dorit să onoreze un cavaler mai mult decât pe oricare altul. Îi oferise deja titlul nobiliar, proprietăţi întinse şi bogăţii atât de multe, încât la un moment dat a început să le refuze. Şi-au schimbat săbiile, regele a purtat-o pentru totdeauna pe cea a cavalerului, iar acesta şi-a legat la cingătoare arma suveranului său. Noi nu ţi-am dat sabia noastră. Era a ta, o luaserăm de la tine şi-ţi aparţinea fiindcă îl învinsese şi în luptă pe dragon, asta dacă e adevărat ce se spune. Totuşi, este cea pe care am purtat-o de la Bătălia din Pădure, dar care acum e la tine. Ai fi de acord să-mi dai sabia pe care o porţi acum?
Atunci am înţeles cum ne croieşte Parka destinele şi mi-am desprins centura cu sabia pe care mi-o găsise Baki.
— Acesta este darul pe care intenţionam să-l ofer Majestăţii Voastre. Vi-l înmânez cu bucurie. Purtaţi sabia în seara asta şi mă voi simţi mai onorat decât oricine altcineva.

A încuviinţat şi şi-a prins-o la brâu.

— Putem s-o scoatem?

— Puteţi.

Mi-a dat ascultare, iar fierul a început să strălucească în mâna lui cum n-o făcuse niciodată pentru mine, umplând pavilionul cu o lumină cenuşie.

— Îi e sete, a şoptit Arnthor. Am auzit de asemenea lucruri, dar n-am crezut niciodată că sunt adevărate.

— Cele mai multe dintre ele nici nu sunt, Majestatea Voastră.

— Şi totuşi sunt, a zis el de parcă nu m-ar fi auzit. Merge prin deşert şi visează la un lac de sânge.

Capitolul 40
BĂTĂLIA DE PE RÂU



Wistan şi Yond au găsit două meandre pe care le puteam folosi ca pe nişte vaduri, deşi ar fi fost destul de greu. Cel mai bine poziţionat era la vest; i l-am oferit lui Arnthor, pe care-l însoţeau cei mai buni luptători – nobilii, aproape toţi cavalerii, Zâmbăreţul şi soldaţii săi Dragon. Am plănuit ca eu să trec pe la est, bazându-mă pe Norr, care cu siguranţă nu avea să-şi ude nici măcar burta. Toug şi Rober trebuia să mă urmeze. După ei, urmau să vină răniţii care încă mai puteau ţine o armă în mâini, ţăranii, Companiile Libere şi toţi Aelfii care aveau să participe la bătălie. Doream să atacăm primii ca să atragem spre noi forţa principală a Caanului.

Era un plan isteţ. Arnthor a acceptat să aştepte să atacăm noi înainte să traverseze râul, oferindu-ne ceva mai mult de cincisprezece minute avans. Îi spusesem că nu vom ataca în niciun caz înainte de apus. De fapt, îmi dorisem să atac mai devreme, simţind că dacă îmi asum mai multă presiune asupra mea, e mai probabil să am succes. E întotdeauna bine să ai un plan înainte de bătălie, aşa că mi-am făcut unul; problema e că odată ce începe lupta, planul se poate risipi precum ceaţa dimineţii. Aşa s-a întâmplat şi la Bătălia de pe Râu.

Deşi grupul lui Arnthor urma să se reunească în afara razei vizuale a celorlalţi, m-am gândit că e prudent să pun santinele pe mal, mai ales la vaduri, în caz că duşmanii

încearcă să traverseze. Sir Marc trebuia să aibă grijă de acest lucru. Tocmai îşi inspecta oamenii când unul dintre căpitanii Osterlingilor i-a strigat o insultă. În loc să o ignore, Marc a preferat să-i răspundă la fel. Căpitanul a intrat în apă, provocându-l pe Marc la luptă. Acesta a acceptat, dar a fost atacat de oştenii căpitanului după ce a învins. Santinelele noastre au sărit să-i dea ajutor şi luptele s-au răspândit.

Toate astea le-am aflat mai târziu. În momentul acela, am auzit doar strigăte şi zăngănitul armelor; Etela a venit în fugă să-mi spună că Osterlingii ajunseseră pe malul de sud, unde fuseseră întâmpinaţi de Arnthor şi de cavalerii săi.

— Vom traversa şi noi, i-am zis, ca să-i atacăm din spate. Pune-te la adăpost.

Nu m-a ascultat, cu toate că aveam să aflu lucrul ăsta mai târziu.

I-am cerut lui Norr să se ghemuiască aşa încât să pot încăleca.

În schimb ea a privit spre Cerr, ciulindu-şi urechile ca să prindă mai bine glasul care se rostogolea peste Mythgarthr. L-am auzit şi eu, iar când a ţâşnit în sus, stârnind o briză uşoară, niciunul dintre gândurile mele nu a mai ajuns la ea. Aş fi putut să încerc să o întorc din drum, dar ştiam că e imposibil, aşa că m-am lăsat păgubaş.

Ar fi trebuit să iau un cal. N-am făcut-o şi am preferat să înot de unul singur. Pieptarul mi-a fost lovit de câteva săgeţi. Multe altele mi-au şuierat pe la urechi. O ţineam pe Eterne deasupra apei şi am scos-o din teacă.

Au venit din toate direcţiile, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie, greu de văzut, dar foarte gălăgioşi. Lamele lor nu puteau încă să ucidă, eram în bătaia soarelui, deşi acesta coborâse mult spre orizont. Însă nu era lucru uşor să simţi muşcătura acestor săbii, pentru că nicio fantomă nu te mângâie şi nici nu te gâdilă. Am auzit strigătele şi am văzut soldaţi care şi-au aruncat suliţele, încleştându-şi mâinile peste răni care nu sângerau.

Au venit şi ajutoare ceva mai substanţiale: Toug şi Rober

călare, cu soldaţii răniţi în spatele lor, care se urcaseră şi ei pe cai. După ei au intrat în luptă, pe jos, bandiţii şi ţăranii, alergând şi ţipând. Îmi fusese teamă că şi unii şi alţii se vor retrage imediat şi făcusem tot ce-mi stătuse în putinţă să-i sprijin pe liderii lor care păreau dornici de război; cu toţii au luptat mult mai bine decât mă aşteptasem.

Wistan şi cu mine eram în fruntea lor şi le serveam drept exemplu bărbaţilor din spatele nostru. Bărbaţilor şi femeilor ar fi trebuit să spun, pentru că, deşi acestea din urmă n-au fost foarte numeroase, au luptat cu vitejie după cum îţi voi povesti, ceva mai încolo.

Când am reuşit să ies din râu, complet ud până la brâu şi cu cizmele pline de apă, trecuseră de mine şi ultimii călăreţi. Îmi plănuisem să-i aşez într-un semicerc larg şi să-mi atac duşmanul din spate, aşa cum îi spusesem Etelei. Acum erau conduşi însă de Toug şi de Rober. Amândoi erau curajoşi şi Toug, aşa tânăr cum era, ştia câteva elemente de tactică. Ar fi putut face ceea ce plănuisem eu; oricum, nu aveam cum să mă împotrivesc dacă ar fi hotărât să atace în alt fel.

Cât despre mine, îmi rămăsese ceata aceea de zdrenţăroşi pedeştri şi a trebuit să fac ceea ce am putut să asigur Celidonului o victorie cu cât mai puţine pierderi. Noi nu aveam cum să formăm un semicerc. Am hotărât să mergem spre stânga, în lungul malului, respingând orice Osterling întâlneam în cale, şi să lovim din flanc forţa lor principală.

Am mers o bucată de vreme fără să ni se opună prea mulţi Osterlingi, dar din armata mea a mai rămas doar o ceată. I-am oprit şi le-am poruncit să se aşeze în rânduri, aşa cum fuseseră pregătiţi. Arcaşii îşi ţinuseră armele deasupra apei, iar corzile arcurilor erau uscate. I-am aşezat în linie în flancul nostru, acolo unde erau la adăpost de prăştieri şi de arcaşii Osterlingi. Un grup de doisprezece călăreţi ne-ar fi împrăştiat ca pe un stol de grauri, dar nu am fost supuşi unui asemenea atac. Călăreţii noştri îşi făcuseră treaba deja.

Pe cei cu cele mai bune scuturi i-am pus în primul rând, urmaţi îndeaproape de lăncieri care să poată lovi din spatele lor. Toţi ceilalţi veneau mai apoi, iar Wistan trebuia să-i oblige să menţină rândurile şi să se asigure că în cazul în care unul dintre soldaţii din primele rânduri era rănit sau ucis, cel din spate avea să-i ia suliţa sau scutul. Eu eram cu cinci paşi înainte, înaintând hotărât şi întorcându-mă adeseori ca să le strig ordine sau încurajări. Am fi avut nevoie de flamuri. De trompete şi de tobe. Nu aveam, dar cineva (cam ştiu eu cine) le-a făcut pe femeile din spate să cânte, să strige şi să bată din palme şi poate că asta a fost mai bine pentru moralul nostru.

— Înaintaţi! le-am zis. Înaintaţi mai repede!

Şi am înaintat. „Disiri! Disiri! Disiri!” Unii dintre Osterlingi ajunseseră să cunoască strigătul ăsta; indiferent dacă ne recunoscuseră sau nu, s-au speriat fiindcă eram mulţi. Deşi eram antrenaţi doar pe jumătate, iar cu armele stăteam chiar mai prost, cei care au fugit din faţa noastră nu aveau cum să ştie asta.

Am înaintat mult mai mult în lungul râului decât ne aşteptaserăm când ne-am întâlnit cu peste o sută de Osterlingi hotărâţi să dea piept cu noi. Căpitanul lor avea un buzdugan din acela cu lanţ, atât de preferat de ei. Eterne a sfărâmat zalele din spatele măciuliei de fier şi l-a lăsat doar cu un băţ. A aruncat mânerul spre mine şi a încercat să-şi scoată sabia, dar eu i-am tăiat braţul din umăr, apoi i-am despicat coiful.

Vreo zece oameni de-ai lui s-au năpustit asupra mea ca o haită de câini de vânătoare. Îmi aduc aminte cum, dintr-o singură lovitură, lama mea a trecut prin două suliţe şi s-a oprit în burta unui individ înalt care arăta de parcă în ultima lună ar fi mâncat doar iarbă. Mă întrebam dacă Wistan avusese inspiraţia să adune armele celor pe care-i ucideam eu şi să le dea alor noştri. În afară de asta, aproape nimic. E bine să loveşti cu putere, dar e mult mai bine să loveşti repede. Asta m-a învăţat Garvaon, iar loviturile mele se succedau cu mare iuţeală, deşi în momentul acela nu mă puteam gândi la el sau la orice

altceva: taie, taie, taie, înfige. Pune scutul în faţa ochilor. Repede! Repede, până nu îi sare cineva în ajutor. Loveşte pe sub el. Înfige lama iute şi adânc, înainte să ţi-o doboare. Are piciorul expus – loveşte-l în genunchi repede şi cu putere. Spintecă înainte să-şi revină pe picioare. Pe unul dintre Osterlingi l-am lovit în dinţii săi murdari cu partea de jos a scutului şi i-am înfipt imediat o suliţă în piept.

Se retrăgeau, iar malul râului rămăsese mult prea departe, undeva în stânga mea. În faţă se vedea un nor imens şi clocotitor de praf în care se distingeau o flamură şi câteva panaşuri, o învolburare atât de asurzitoare, încât strigătele elefantului păreau insignifiante şi singuratice, ca plânsul unui copil. Urma să atacăm din flanc norul acela, care era o armată. Aveam să le producem pagube şi să-l întârziem, iar asta ar fi putut să fie de ajuns. Indiferent ce efect am fi avut noi asupra lor, ne era limpede că urma să fim zdrobiţi. Le-am cerut oamenilor mei curajoşi, disperaţi, neobişnuiţi cu lupta şi prost înarmaţi să se arunce înainte, iar eu am fugit în faţa lor strigând numele lui Disiri. Săgeţile noastre s-au înfipt în nor. Se poate să fi făcut ceva pagube. E mai bine să mori decât să nu lupţi şi, ştiind asta, Rober şi Lamwell au luptat ca nişte eroi.

Atunci a apărut dragonul, urlând undeva deasupra noastră, suflând flăcări şi învârtindu-se în aer. M-am oprit ca să mă uit la el şi a coborât atât de jos, încât a stârnit praful cu aripile sale, îndreptându-se direct spre mine. Flăcările sale au trecut pe lângă mine, iar fălcile i s-au încleştat pe armura mea, arzându-mă; ultimele raze de soare îl făceau însă să nu fie pe deplin real. Nu m-a putut ridica şi nici strivi, iar săgeţile noastre i-au pătruns prin solzi, oprindu-i-se în măruntaie.

S-a ridicat urlând sălbatic, scoţând un sunet care a devenit repede strigăt de triumf. Soarele apunea, iar răsuflarea sa de foc, care fusese slabă ca o lumânare la lumină, se întărea cu fiecare secundă. Se rotea deasupra noastră, transformându-i pe Osterlingi în propria sa armată. Umbrele care fuseseră ascuţite la începutul luptei dispăreau acum, topindu-se în întunericul atotputernic. Iar

dragonul, Ben, era la fel de adevărat ca şi mine, la fel de real pe cât fusese Setr în Aelfrice, un monstru de jad şi de foc.

Nu reuşisem să mă gândesc mai devreme la Garvaon şi nu reuşeam nici în momentul acela. Nici la Svon, care se luptase cu Setr şi supravieţuise. Nu era timp. Mi se părea că trebuie să strig permanent tot felul de prostii oamenilor care mă urmau, să-mi flutur sabia deasupra capului şi să mă năpustesc spre dragon.

Pe lângă mine au trecut cavaleri cu armuri vechi. Dragonul a scos un răget care ar fi cutremurat pământul, dar pământul chiar se cutremura în marşul armatei. Simţeam malul râului cum tremură sub mine, sub loviturile a sute de copite de fier. Lăncile se sfărâmau de solzii dragonului; două l-au nimerit în gură. Atunci a fost momentul în care am făcut lucrul pe care speram să-l pot face când am vorbit cu Arnthor, cel pe care îl făcuse şi Michael lângă iaz. Tot ceea ce-i spusesem lui Toug a devenit realitate pentru mine; Aelfii, chiar şi Disiri, nu erau nici măcar visuri, doar gânduri care pot fi create şi alungate după dorinţă. I-am chemat, aşa cum îşi cheamă zeul supuşii, şi mi-au dat ascultare.

Osterlingii din faţa mea şi soldaţii din spate s-au oprit în liniştea care se aşternuse brusc. Undeva deasupra capului am auzit un bâzâit, de parcă şi-ar fi luat zborul un milion de albine. Am privit în sus şi cerul era plin de săgeţi.

Venise Disiri împreună cu două mii dintre ai ei: Aelfi de Muşchi, Salamandre, Aelfi de Gheaţă şi chiar şi micuţii Bodachani, cei care nu simt niciodată vreo plăcere în război, ci luptă fiindcă trebuie, fără să ofere sau să ceară vreo plată.

Există cântece şi poveşti despre bătălia aceasta, Ben. Ştiu că nu le poţi auzi, iar eu nu pot să istorisesc cu măiestria cu care au fost făcute; îţi voi scrie un rezumat, nimic mai mult.

Toug şi Rober s-au năpustit asupra Osterlingilor din spate, aşa cum sperasem. Noi am lovit din flanc – cavalerii sabiei Eterne, Aelfii şi tovarăşii mei. Adversarii noştri au

rezistat mai mult decât ar fi putut spera Caanul lor, aruncând nori de săgeţi asupra celor mai viteji cavaleri pe care îi văzuse lumea vreodată. Arnthor a vorbit, iar dragonii lor li s-au întors împotrivă, ceea ce a făcut să rupă rândurile şi să fugă. Cei care ajunseseră la sud de râu, văzând că bătălia fusese pierdută, au dezertat şi ei. Mulţi şi-au pierdut viaţa oricum. Şi mai mulţi au murit însă încercând să păstreze malul de nord. Rămăseseră cei mai buni din Osterland, Spahiii şi garda proprie a Caanului. Puţini au supravieţuit.

În afară de asta, pot să-ţi mai vorbesc doar despre câteva incidente. Când atacam din flanc şi totul părea să fie doar un haos imens, am văzut cu coada ochiului doi orbi agitând nişte prăjini, conduşi de un copil mai mărişor şi de o femeie înarmată cu o sabie. Probabil că ghiceşti cine erau. Ceea ce n-ai cum să ştii însă e că Berthold Viteazul a încasat o suliţă în burtă înainte de răsăritul lunii.

La un moment dat am căzut, iar căpitanul care mă lovise era pregătit să-şi termine treaba. Cred că ştia cine eram şi a sperat că mă voi ruga pentru îndurare, ca să se poată lăuda cu asta mai târziu. Sperietoarea care m-a salvat era făcută din muşchi şi din noroi, din vreascuri şi scoarţă de copac, şi frunze verzi. O ştiam, iar când mi-am dat jos coiful, am putut să o îmbrăţişez pe minunata Disiri, chiar acolo pe câmpul de luptă.

Arnthor l-a întâlnit pe Caanul Negru chiar pe malul apei. Osterlingul a căzut şi în ciuda faptului că greutatea zalelor i-a scufundat repede trupul, curentul l-a dus la vale şi nu a mai putut fi găsit. Arnthor a supravieţuit îndeajuns ca să afle că am triumfat, dar nu şi după aceea. Marder şi Bahat i-au acoperit corpul şi nu au lăsat pe nimeni să-l vadă; a fost incinerat în aceeaşi noapte într-un foc făcut din lănci frânte, săgeţi şi scuturi sfărâmate. Dacă l-aş fi văzut, poate aş fi putut să îmi explic de ce Gaynor îl refuza cu atâta încăpăţânare. N-a fost cazul, aşa încât nu fac nicio presupunere.

Îi lipseau magnetismul şi ambiţia mistuitoare ale fratelui său, ceea ce era un lucru bun. Era înclinat spre brutalitate

şi avariţie, dar se controla mai bine decât cei mai mulţi dintre oameni. A fost curajos, însă şi nemilos – sau, mă rog, avea foarte puţină compasiune. Spiţa sa oferise Celidonului regi mai înţelepţi şi comandanţi mai buni, dar niciunul dintre ei nu fusese mai cutezător. Nu făcuse niciun compromis şi, deşi avusese nenumăraţi vasali, murise fără niciun prieten.

A mai fost un incident, ceva mai târziu, pe care ţi-l voi relata când vom ajunge acolo cu povestirea.

După terminarea bătăliei, am băgat-o în teacă pe Eterne şi i-am adunat pe cei pe care îi condusesem. Abia atunci am aflat despre rana lui Berthold Viteazul şi mi-am dat seama că avea să moară. Altfel, poate n-aş fi făcut ceea ce am făcut.

Toug şi Rober erau şi ei acolo, la fel ca bătrâna Gerda, care avusese grijă de răniţi până când aproape căzuse din picioare. Veniseră şi Lynnet, Etela şi Vil. Wistan avea un bandaj peste jumătate din faţă, pus de Ulfa, iar Uns avea grijă de el de parcă era convins că scutierul putea oricând să leşine sau să moară. Le-am zis să se aşeze lângă foc şi l-am trimis pe Pouk să-l aducă pe Gylf, pe care-l legaserăm cu două lanţuri undeva în spate ca să-i salvăm viaţa. N-am zis şi nici n-am făcut mare lucru înainte să mi se alăture.

— Prieteni, am spus eu încercând să mă uit la toate chipurile extenuate din jurul focului. Vă datorez foarte mult. Nu vă pot răsplăti după cum meritaţi şi s-ar putea să nu primiţi niciodată vreo recompensă pentru că v-aţi salvat ţara. Ceea ce pot face însă este să vă spun adevărul şi să vă informez despre ce voi face eu, încontinuu, până când mă va opri cineva. Ceea ce se va întâmpla curând.

S-au agitat, dar nimeni nu a spus niciun cuvânt.

— Întâi, adevărul. M-am gândit să vă conduc călare pe Norr. Am pierdut-o. Vă aduceţi aminte că n-am avut-o nici în marşul nostru către sud şi nici până nu ne-am întâlnit cu soldaţii Dragon. În bunătatea sa, Lothur mi-a înapoiat-o. A crezut probabil că, în schimb, îmi voi călca legământul pe care l-am făcut tatălui său. Ăsta ar fi fost sfârşitul meu, aşa cum se va întâmpla de altfel foarte curând. Nu mi-am

călcat jurământul, dar în cel mai prost moment, tatăl lui a luat-o înapoi pe Norr. Vă mărturisesc că asta ne-a adus mari neajunsuri, iar vina e numai a mea.

Am auzit câteva obiecţii şoptite, dar le-am făcut semn să tacă.

— Acesta este adevărul, iar acum îl ştiţi. Însă mai am ceva de mărturisit. În Cerr, Valfather, cel mai mare şi mai bun rege de sub Preaînaltul Zeu, mi-a dat puteri. După câţiva ani, l-am rugat să mă lase să mă întorc aici. A consimţit, cu condiţia de a nu-mi folosi puterile, iar eu am jurat că n-am s-o fac. Sunt însă un om care şi-a încălcat jurământul, iar asta s-a întâmplat la asediul de la conacul Curteroşie. Unii dintre voi au fost de faţă şi cred că nu vor uita prea uşor furtuna pe care am stârnit-o. Dar în seara asta am de gând să-mi încalc jurământul pe faţă şi cât de mult timp voi putea.

Deşi erau extenuaţi, vorbele mele i-au agitat puţin.

L-am chemat pe Berthold Viteazul. Nu putea să stea în picioare, dar l-au ajutat Pouk şi Uns. I-am scos bandajul şi l-am vindecat.

— Îngenunchează! i-am cerut. Iar tu, Gerda, treci lângă el.

El îşi tot pipăia locul în care fusese rana şi s-a aşezat în genunchi; Ulfa a adus-o pe Gerda şi a făcut-o şi pe ea să îngenuncheze. Le-am pus câte o mână pe cap şi am simţit cum se scurge puterea din mine. A fost nevoie de o forţă uriaşă pentru a reface ceea ce el lăsase într-un iaz cu atâta vreme în urmă.

Când am deschis ochii, erau tot îngenuncheaţi. M-a mirat tăcerea, fiindcă mă aşteptasem la foarte mult zgomot. Ceilalţi priveau scena la lumina focului şi nu puteau zări decât spinările lor încovoiate. Părul lui Berthold Viteazul era din nou negru, iar cel al Gerdei avea culoarea boabelor de porumb. Mâinile mele zăboveau însă pe creştetele lor, aşa încât nici cei care stăteau aproape nu aveau cum să fie siguri.

Le-am zis să se ridice, iar ei m-au ascultat. Berthold Viteazul a exclamat:

— Pot să văd, pot să văd!

Gerda l-a îmbrăţişat şi au început amândoi să plângă, deşi ea era tânără şi frumoasă din nou, iar ochii ei zâmbeau.

Etela m-a tras de mânecă, având şi ea ochii în lacrimi. Ştiam ce doreşte şi i-am spus Ulfei să o aducă pe Lynnet la mine.

— Nu eşti fiul meu, mi-a zis Lynnet, şi totuşi eşti. Ai de gând să mă alungi?

— Niciodată, i-am răspuns. Dar nu te pot face să trăieşti din nou. E peste puterile mele. Îngenunchează! N-am prea mult timp.

S-a aşezat în genunchi. Stricăciunile din mintea lui Lynnet erau adânci şi îngrozitoare şi m-am simţit de parcă ar fi trebuit să desfac un nod strâns folosindu-mi doar unghiile şi dinţii; am reuşit într-un târziu şi i-am spus să se ridice. Ne-am privit zâmbind şi ne-am îmbrăţişat.

— Mag e tot cu mine, mi-a şoptit ea. A venit pe insula aceea din mare. N-o faci să meargă acasă?

— Nu, i-am răspuns.

A urmat Gylf, pe care l-am vindecat repede şi cu uşurinţă.

Şi atunci am ştiut pentru că l-am văzut pe El stând în spatele tuturor. Am crezut că va vorbi când l-am chemat pe Uns. Dar a rămas tăcut.

Am constatat că abia mai puteam să şoptesc. Mi-am pus mâna pe cocoaşa lui Uns, ceva ce nu mai făcusem niciodată.

— Stai drept!

Cât de uşor şi-a îndreptat spinarea! A crezut că visează – am văzut asta pe faţa lui. Credea că e o închipuire şi s-a temut că fiecare centimetru cu care se îndrepta ar fi putut fi ultimul înainte să se trezească. Toug i s-a alăturat. Plângea, la fel ca mine.

Wistan a fost aproape ultimul. Înainte să-l vindec, m-am gândit că se bătuse cu Toug în Utgard; asta se întâmplase însă de mult şi de atunci mă servise cu credinţă.

— Tu ai fost cu mine încă de la început, i-am spus lui

Pouk. Nu e drept să fii acum ultimul. Sper că am timp.

— Eu am un ochi, domnule. Luaţi-l pe Vil.

Uitasem de el şi l-am pus pe Pouk să mi-l aducă. Pentru un moment sau două, am simţit că nu mai am putere. După ce am terminat, mi-a luat mâna şi mi-a pus ceva în palmă, ceva care bâzâia şi cânta pe mai multe voci.

— Vreau să vă răsplătesc, Sir Able. Nu e de ajuns, dar e tot ce am. Când o să capăt mai multe, o să vă mai dau.

— Coarda arcului meu.

— Da, domnule. E a dumneavoastră din nou.

Eram istovit şi foarte fericit în momentul acela, Ben. I-am spus lui Pouk să vină la mine şi am suflat asupra ochiului său orb. El mi-a spus „mulţam”, iar eu l-am îmbrăţişat simţind că, odată ce-aveam să-l vindec pe el, puterile mele aveau să se sfârşească. Mi-aş fi dorit să mă aşez, dar bărbatul acela înalt, cu pălărie cu boruri largi, venea către mine şi mi-a fost imposibil.

— Ai terminat, Drakonritter.

N-a fost o întrebare. Mi-am înclinat capul.

— Te-ai făcut de ruşine, mi-a zis el, iar ochii săi străluceau în întuneric. Ai fi gata să-ţi iei viaţa dacă-ţi poruncesc?

— Da, Valfather, i-am răspuns eu cu mâna pe pumnal.

— Îţi interzic! Şi nu mai aştept nici ascultare din partea ta. O să mori când o să vrea Iarna şi Noaptea Lungă. La fel şi eu. Va dispărea până şi fiul meu, Thunor, care nu crede că se va întâmpla astfel. Între timp, îţi mulţumesc pentru că mi-ai îngrijit câinele. Să ţi-o dau înapoi pe Norr?

— Nu, i-am răspuns.

— O să-ţi dau altul, mai tânăr, din aceeaşi rasă.

— Nu, am insistat eu.

— L-ai crezut bun şi generos pe fiul meu, Lothur. Nu e nici una, nici alta. Ai văzut că generozitatea lui era doar temelia trădării. Dacă l-ai fi cunoscut aşa cum îl cunosc alţii, ţi-ai fi dat seama de la început.

Mă frământa o nedumerire, aşa că am ridicat capul.

— Nu l-am rugat niciodată pe fiul Tău să mă ajute şi nici nu i-am meritat recunoştinţa fiindcă aş fi făcut ceva. I-a

spus lui Morcaine să mă cheme şi s-a oferit să mă ajute. Eram flămânzi şi prea slabi ca să ne opunem duşmanilor noştri. Ne-a adus mâncare şi soldaţi. N-am cum să mă plâng de el şi n-am s-o mai fac niciodată.

— Pe unii i-a tratat mai bine şi l-au vorbit mai rău, a spus Valfather pe un ton de parcă ar fi zâmbit. Te întorci?

N-am spus nimic.

— Puţini au fost întrebaţi acest lucru, Sir Able. Chiar şi o singură dată.

— Nu sunt Able, am şoptit.

— Ba da. Am s-o chem pe Norr, iar tu şi cu mine vom încăleca. Împreună vom merge în Cerr.

N-am putut să spun nimic, Ben. Uneori îmi vine atât de greu, încât mă şi întreb apoi cum de am reuşit. De data asta aceea chiar n-am putut. Etela mi-a luat mâna; faţa îi era scăldată de lacrimi, dar se oprise din plâns.

— Se teme că ea nu-l va însoţi, i-a spus Etela lui Valfather.

— Nici nu e cazul, copilă, a răspuns Valfather cu o voce care redevenise îndepărtată şi severă. Nu poate, a mai adăugat el, întorcându-se.

Disiri ascultase şi văzuse tot. A ieşit din umbră.

Valfather i-a făcut un semn lui Wistan.

— L-ai slujit cu credinţă pe cavalerul tău. Fă-i încă un serviciu. Ia coiful ăsta şi pune-i-l pe cap.

Wistan l-a ascultat.

Minunata Disiri a devenit o păpuşă de noroi şi frunze. Oribil lucru, dar mă aşteptam la el. S-au mai întâmplat însă două lucruri pe care nu le-am prevăzut şi pe care nu le pot explica. Valfather devenise doar o siluetă luminoasă. Nimic mai mult.

Iar Berthold Viteazul, care stătuse lângă Gerda, acum nu mai era. Ea rămăsese aceeaşi femeie tânără şi frumoasă, dar Berthold dispăruse, iar tu, Ben, stăteai în locul lui. Cum ţi-am zis, nu pot explica lucrurile astea.

— Vezi limpede ce abandonezi, mi-a zis silueta luminoasă, şi ştii ce capeţi dacă pleci. Ce te-ai hotărât să faci?

Mi-am scos pumnalul, mi-am ridicat mâneca de zale şi mi-am crestat braţul.

— Bea! i-am poruncit lui Disiri, iar ea s-a aplecat şi mi-a sorbit sângele. Nu doar câteva picături, aşa cum obişnuiesc adesea Aelfii, ci înghiţituri mari pe care le lua ajutată de faptul că eu îmi strângeam ritmic pumnul pentru ca viaţa omenească să curgă liber în ea. Nu ne-am oprit decât atunci când am văzut că în faţa mea stă o femeie micuţă cu ochii verzi.

M-am uitat după silueta luminoasă, dar dispăruse. Curând, am plecat şi eu împreună cu Disiri, sprijinindu-mă de ea pentru că pierdusem mult sânge şi eram slăbit.

Aici trebuie să-ţi vorbesc despre al treilea incident, aşa cum ţi-am promis. Am mers încet şi de două ori am căzut. Până când am ajuns la râu, lumina soarelui abia răsărit pictase deja norii într-o mie de culori, cu toate că faţa soarelui era încă ascunsă de munţii de la est. M-am oprit la marginea râului, fiindcă nu eram sigur că pot să-l traversez. Reflecţia apei îmi arăta o femeie frumoasă care sprijinea un cavaler; dar nu era vorba de un băiat, ci de un războinic aspru ai cărui ochi străluceau prin fantele coifului.

Mi-am scos coiful şi l-am aruncat în râu, iar când s-au liniştit valurile pe care le-a produs, Disiri şi cu mine eram exact la fel.

Locuim în Aelfrice şi zile întregi suntem din nou copii, aşa cum am fost prima dată când am venit aici. Fiind copii, alergăm şi strigăm printre râpele şi grotele unei păduri nesfârşite, mai frumoasă decât oricare alta vei vedea vreodată. Fiind copii, alergăm către marea pe care o iubesc ca să ne bălăcim unde e apa mai puţin adâncă şi să ne jucăm cu kelpiile[4]. Mi-a dat şi un alt câine, un pui alb cu urechi roşii. Îi spun Farvan; noaptea îi vorbim despre jocurile din trecut şi despre jocurile care vor veni, iar el ne povesteşte chestii de căţelandru.

Nu suntem însă mereu copii şi ne aşezăm uneori pe

---

[4] Kelpia este un duh de apă care îşi poate schimba forma în cea a unui cal (n. tr.).

spate în iarba verde şi mătăsoasă ca să privim lumea de deasupra, acolo unde timpul zboară mai repede. I-am văzut pe cavalerul lui Marder, Wistan, şi pe Berthold Viteazul omorându-l pe Schildstarr. Curând, va sosi clipa, iar noi vom veni din nou.

Michael m-a găsit într-un târziu şi acesta e motivul pentru care ţi-am scris toate astea, Ben. Ne-a spus despre un lord măreţ care are nevoie de un cavaler. Eu i-am răspuns că voi fi campionul acelui lord dacă pot să o iau cu mine şi pe doamna mea. Am aflat că mi-e îngăduit.

O să plecăm curând.

Vei primi scrisoarea asta, Ben, pentru că Michael a găsit o cale. Nu te îngrijora pentru mine. Sunt bine.

Toate cele bune,
Art (Arthur Ormsby)



Cunoștințele pe care le dobândești contează prea puțin.
Importante sunt faptele tale.

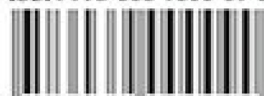
După ce a învățat tainele celor șapte lumi ale universului și secretele magiei, puștiul răpit de Aelfi și devenit acum Sir Able se întoarce în Mythgathr și caută să restaureze ordinea printre locuitorii acestui tărâm. Nimeni nu se mai îndoiește de statutul lui de cavaler și, mai iscusit la vorbe și mai înțelept, descoperă că prezența sa aici nu este întâmplătoare.

Cred că e important să învățăm să deosebim răul de bine;
dar ca să fii capabil să faci o asemenea deosebire,
trebuie să plătești un preț.
Fiecare lucru își are prețul lui.





WWW.EDITURA-PALADIN.RO


ISBN 978-606-9000-09-0